SÜNEN-İ DARİMİ

Tercüme, Şerh ve Tahkik:

Doç.Dr.Abdullah AYDINLI

MADVE YAYINLAR

SÜNEN-İ DARİMİ

Önsöz

Alemlerin Rabb'ı olan Allah'a hamd olsun! Efendimiz, son peygamber Muhammed'e, âline ve ashabına salâtü selâm olsun!
Hz. Peygamber'in hadis-i şerifleri, İslâm tarihinin ilk yıllarından itibaren yazılmaya başlanmış ve zamanla onları bir araya getiren irili-ufaklı birçok eser meydana getirilmiştir. Bunlardan biri, takdim sadedinde olduğumuz bu Sünen'dir.
Büyük İslâm alimlerinden biri olan Dârimi'nin (181-255 h.) bu eseri, içlerinde İbn Hacer el-Askalânî'nin (v. 852) de bulunduğu bazı alimlerce, Sünenu İbn Mâce yerine Kütüb-i Sitte'nin altıncı kitabı sayılmaya lâyık görülecek kadar kıymetli bir eserdir. Eser, günümüze tam olarak ulaşan en eski "sünen" kitabı olma özelliği ile tarihî bir değere de sahiptir. Eserde ibadet, muamelât ve ahlâkla ilgili temel İslami hükümler, seçilip ahenkli ve mantıkî bir düzene konulan hadislerle anlatılmaktadır. Kitabın, mühim ve ayırıcı bir bölümü olan Mukaddime'sindeyse bir kısım siyer, hadis ve fıkıh usûlü konuları oldukça zengin rivayetlerle ele alınmıştır.
Bu mühim eserin dilimize kazandırılmasının büyük faydalar sağlayacağı düşünülmüş ve elinizdeki bu çalışma gerçekleştirilmiştir. Yapılanlar şunlardır:
1. Kitabın aslı ilk olarak tamamen harekelenmiştir. Bilindiği gibi, bazen farklı okunabilen hadis metinlerini okumada asıl olan, dilbilgisi kuralları değil, rivayet şekilleridir, yani onları, hocadan nasıl duyulmuş, alınmışsa o şekilde okumak esastır. Bunun için harekeleme yapılırken, rivayet şekillerine göre harekelenmiş olan diğer hadis kitaplarından istifade edilmiş, onlarda bulunmayan metinler ise dilbilgisi kurallarına göre harekelenmiştir.
2. Hadislerin, varsa, diğer kitaplardaki yerleri tespit edilip gösterilmiştir. Hadislerin yerleri gösterilirken Buhâri, Ebû Dâvûd, Nesâî, Tirmizî ve İbn Mâce'nin eserlerinde önce ana-bölüm (yani eser içindeki "kitab") ismi, sonra alt-bölüm ("bâb") numarası, ardından da parantez içinde cilt ve sayfa numarası verilmiştir. Müslim'in Sahîh'i ile Mâlik'in Muvatta'ında ise "bâb" numarası yerine hadis numarası verilmiştir. Bunların dışındaki kitaplarda ise cilt ve sayfa numarası ile yetinilmiştir.
3. Bilhassa Kütüb-i Sitte'de bulunmayan hadislerin sıhhat durumları, ilgili kitaplardan istifadeyle belirtilmeye çalışılmıştır.
4. Tercümede anlaşılır ve güzel karşılıklar bulmanın yanında metne bağlı kalmaya da gayret edilmiştir. Bununla birlikte, kitabın özelliğinden dolayı, ihtiyatlı davranılmış ve zaman zaman "tercüme kokma" pahasına, güzel ifade yerine metne bağlı tercüme tercih edilmiştir.
5. Metinlerin anlaşılmalarını kolaylaştırmak gayesiyle parantez içi cümlelerin kullanılmasından kaçınılmamıştır. Bu açıklayıcı cümleler, daha ziyade, hadisin diğer rivayetlerinden veya şerhlerinden alınmıştır.
6. Hadislerin bazılarına "Açıklama"lar yapılmıştır. Bunların kaynakları belirtilmeyenlerinde, ele alman hadisin Fethu'1-Bâri, Umdetu'1-Kari, Tuhfetu'l-Ahvezî ve el-Menhel'deki şerhinden istifade edilmiştir. Kitabımız "hadis kitabı" olduğu için, fıkhî konuların tafsilâtına girilmemiş, kısaca mezheblerin görüşleri, delillerine de işaret edilerek, verilmeye çalışılmış, bilhassa zahiren birbirine zıt görünen hadislerin izahı üzerinde durulmuştur.
7. Kitabın baş tarafına hadisin önemi, tarihçesi, kısaca usûlü ve Dârimi'nin hayatı ile eseri hakkında bir "Giriş", sonuna da fihristler eklenmiştir.
Bu çalışmanın en büyük sermayesi, doğruya ve güzele ulaşmak için samimiyetle çabalama olmuştur. Ancak, beşer işi olduğuna göre hataların bulunması kesindir. Bunları yüce Allah'ın bağışlamasını, aziz okuyucuların da hatırlatmasını dilerim.
İçtimaî bir varlık olan insanın her çalışmasında çevresinin, şu veya bu oranda katkısı vardır. Bu anlayışla emeği geçeniere, bu meyanda, çalışmam boyunca yaptığı teşvik, destek ve gösterdiği sabırdan dolayı zevcem Emine'ye şükranlarımı sunarım.
Çalışmak bizden, başarıya ulaştırmak yüce Allah'dandır.
Abdullah Aydınlı
Erzurum, 22.10.1992 [1]

Sünnet Ve Hadis

"Sünnet" ve "hadis" kelimeleri muhtelif İslami ilimlerde birbirinden az çok farklı mânâlarda kullanılmışlardır. Şöyleki;
Hadis alimlerinin kullanışında "sünnet", Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- nakledilen her türlü söz ve iştir. Hz. Peygamber'in peygamberliğinden önceki söz ve işleri de aynı ismi alır.
Fıkıh usûlü alimlerine göre "sünnet", Hz. Peygamber'den Kur'an-ı Kerim dışında nakledilen ve şer'î bir delil olmaya elverişli olan söz, fiil ve takrirleri (yani gördükleri veya duydukları bir şeyi onaylamaları)dır.

Fıkıh alimlerine göre "sünnet" ise, Hz. Peygamber'den farz ve vâcib olmayarak gelen ve dinde uyulması istenen her şeydir. Diğer bir ifadeyle onların kullanışında "sünnet", dinde farz ve vâcib olmayarak takib edilen yoldur.[2]
"Sünnet" kelimesi "bid'at"ın zıddı olarak da kullanılmıştır. "Bid'at", en kapsamlı bir mânâsıyle, Kur'an-ı Kerim'den ve Hz. Pey-gamber'in uygulamalarından ortaya çıkan esaslara aykırı olan şey demektir. Buna göre "sünnet'de, kaynağı Kur'an-ı Kerim de olsa, Hz. Peygamber ve ashabının uygulamalarına uygun olan şey demek olur. Bu kullanışa Ahmed b. Hanbel'in şu sözü örnek verilebilir: "Alî senedin peşine düşmek, öncekilerden gelen bir sünnettir. Çünkü Abdullah'ın talebe-arkadaşlan Kûfe'den Medine'ye gidip Hz. Ömer'den (ilim) öğrenir, (hadis) işitirlerdi."[3] "Falan ehl-i sünnettendir." ifadesindeki "sünnet" kelimesi de bu mânâyadır.[4]
"Sünnet'in, "vâcibliği veya mendûbluğu Hz. Peygamber'in emriyle bilinen şey" mânâsına bir kullanılışı da vardır.[5]Meselâ; "Abdest Mekke döneminde sünnet idi." sözü şöyle açıklanır: "Bunun mânâsı o sünnetle biliniyordu. Ama hükmüne gelince o (o zaman da) mutlaka farzdı!"[6]
"Hadis" ise "sünnet'i bildiren haberdir. Bu kelimenin, Hz. Peygamber'in sadece sözü mânâsına kullanımı da yaygındır. Bu durumda Hz. Peygamber'in fiili "sünnet" ismini alır. Ancak bu iki kelime zamanla, Hz. Peygamber'in sözü, fiili ve takriri ile bunları bildiren haber mânâsına eşanlamlı olarak kullanılır olmuştur.
Biz de bu Giriş kısmında "sünnet" kelimesini hadis alimlerinin anladığı mânâda ve onunla "hadis" kelimesini eşanlamlı olarak kullanacağız. Burada hemen kaydetmeliyiz ki, hadisçilerin anladığı mânâda bir "sünnet"in fikhî hükmü yerine göre farz, vâcib, sünnet veya müstehab olabilir. [7]

Hadisin Önemi

Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- her yönü ile ilgili haberleri içine alan hadisin önemi çok büyüktür. Hadisin bu önemi muhtelif açılardan sözkonusu edilebilir. Bunlar arasında hadisin müslümanlar için taşıdığı önem genel olarak iki ana başlık altında toplanabilir. Bunlar da "Kur'an-ı Kerim'i Anlamak" ve "Kur'an'ı Kerim'in Hükümlerini Uygulamak" dır.
A- Kur'an-ı Kerim'i Anlamak: Çok açık bir husustur ki, müslümanlar Kur'an-ı Kerim'in emir ve yasaklarına uyarak onun istediği şekilde bir hayat geçirmekle yükümlüdür. Bu da Kur'an-ı Kerim'i yüce Allah'ın muradına uygun anlamakla mümkündür. Bu imkânı bize en büyük ölçüde ancak hadis sağlar. Şu olayda bu hususa işaret edilmektedir: Tâbiûn neslinin fazilet sahibi, büyük alimlerinden biri olan Mutarnf b. Abdillah eş-Şıhhîr'a (v. 95), hadislerin önemini kavrayamadığı anlaşılan biri;
"Bize sadece Kur'an'dan bahsedin!" demişti de o şöyle cevap vermişti:
"Vallahi, biz Kur'an'a karşılık bir bedel (yani onun yerine geçecek bir şey) murad etmiyoruz. Fakat biz Kur'an'ı daha iyi bilen kimseyi (yani Hz. Peygamber'i) istiyoruz![8]
Zaten Hz. Peygamber'e, kendisine indirilenleri tebliğ etmesinin[9] yanında onları "tebyin: açıklama" görevi de verilmiştir. Yüce Allah şöyle buyurur:
"Sana Zikr'i (yani Kur'an'ı) insanlara, kendilerine indirileni açıklayasın diye "Li-tubeyyine") indirdik". [10]
"Sana Kitab'ı ancak hakkında ihtilâfa düştükleri şeyleri onlara açıklayasın diye (li-tubeyyine)... indirdik!" [11] Bu âyetlerde geçen "tebyin" kelimesinin en yaygın mânâsı açma, vuzuha kavuşturma, izah etme, açıklamadır.[12] Bununla beraber kelimenin "bildirme" mânâsı da vardır. Ancak zikredilen ikinci âyette bu ke-limenin "ihtilâfa düşme" kelimesinin mukabilinde kullanılmış olması onun en yaygın yâni "açıklama" mânâsında kullanıldığına işaret sayılabilir. Çünkü "ihtilâfa düşüldüğünde", daha ziyade, "izaha" ihtiyaç duyulur. Kelimenin bu mânâda kullanıldığını Hz. Peygamber'in tevatür derecesinde bize ulaşmış bulunan Kur'an açıklamaları da desteklemektedir. Zira Hz. Peygamber'e Kur'an-ı Kerim'i açıklama görev ve yetkisi verilmemiş olsaydı o onu muhtelif şekillerde açıklama yoluna gitmezdi.
Hz. Peygamber'in Kur'an-ı Kerim'i açıklamaları genel olarak dört şekilde olmuştur:
1. Mücmel âyetleri açıklamak: Kuranı Kerimde bazı âyetler "mücmel"dir, yani ele aldıkları konulara kısaca temas eder, onların geniş açıklamalarını, ayrıntılarım vermezler. İşte Hz. Peygamber sözleriyle bu tür ayetlerin geniş açıklamalarını yapmış, ayrıntılarını bildirmiş, fiilleriyle de onların nasıl uygulanacaklarını göstermiş, diğer bir ifadeyle söz ve fiilleriyle onları "beyan" etmiştir. Meselâ Kur'an-ı Kerim'de namaz kılma, oruç tutma, hacca gitme emirleri vardır. Ancak namazların kaçar rekât kılınacağı, oruçta uyulacak kaideler, hacda yapılacak ibadetler gibi birçok husus Kur'an'da yer almamış, bunların açıklaması Hz. Peygamber'e bırakılmıştır. Bunun için Hz. Peygamber; *"Beni namaz kılarken gördüğünüz gibi namaz kılın!*[13] *"Hacda yapacağınız ibadetleri ("menâsikinizi" benden) alın!"*[14] Buyurmuştur. Hz. Peygamber'in söz konusu açıklamaları olmasaydı, ilgili âyetler yüce Allah'ın isteğine uygun anlaşılamaz ve ortaya çok farklı uygulamalar, böylece de ibadetler hususunda büyük kargaşalıklar çıkardı. Nitekim son yıllarda Hindistan'da sünnetin dindeki yerini ve değerini inkâr eden[15] ve kendilerine "ehlu'l-Kur'an: Kur'an'cılar" diyen bazı kimseler namazın nasıl kılınacağının, devlet başkanı tarafından zamana ve yerine göre belirleneceği iddiasında bulunmuşlardır.[16]
2. Müşkil âyetleri açıklamak: Hz. Peygamber anlaşılmaları güç olan bazı âyetleri de beyân etmiştir. Meselâ bir âyette şöyle buyrulur: *"Tövbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, "seyahat edenler"... (işte bunlar da cennetliktirler)"*[17]Hz. Peygamber bu âyette geçen "seyahat edenler"i, "oruç tutanlar" şeklinde açıklamıştır"[18]
Başka bir âyette ise; *"O (yani Allah) takva ve mağfiret ehlidir!*[19] buyurulur. Hz. Peygamber bu âyetin mânâsını şöyle açıklamıştır: Allah -tebâreke ve teâlâ- buyurur ki; "Kendisine (karşı gelmekten) sakınılmaya lâyık olan benim. Kim de bana (karşı gelmekten) sakınır da benimle birlikte başka bir tanrı tanımazsa onu bağışlamaya lâyık olan da benim!"[20]Diğer bir âyet-i kerimede ise şöyle buyurulur: *"Beyaz iplik siyah iplikden sizce seçilinceye kadar yiyin, için..."* [21] Hz. Peygamber buradaki beyaz iplikle siyah iplikden maksadın gecenin siyahlığı ile gündüzün beyazlığı olduğunu beyan buyurmuştur.[22] Nitekim daha sonra âyetin bu mânâya

olduğunu gösteren "mine'1-fecr: yani tan yeri" açıklaması da nazil olmuş ve âyetin mânâsı şu hale gelmiştir: "Beyaz iplik siyah iplikden yani tan yeri sizce seçilinceye kadar yiyin" için!"
3. Geniş kapsamlı, genel ifadeli bazı ayetlere sınırlamalar getirmek: Hz. Peygamberin Kur'an-ı Kerim'i açklamasının bir kısmı, geniş kapsamlı, genel ifadeli ('mutlak",'âmm')[23] bazı âyetlere sınırlamalar getirmek ('takyid', 'tahsis') şeklinde olmuştur. Bu neviden açıklamalarına şu birkaç örneği verebiliriz:
Kur'an-ı Kerim'de, ölen bir kimsenin mirasının, hayattayken yapmış olduğu "vasıyyetinin" yerine getirilmesinden sonra taksim edileceği hükmü vardır/[24] Burada "vasıyyet" kelimesi mutlak olarak zikredildiği için buna göre kişi malından istediği miktarda vasıyyet yapabilir. Ancak Hz. Peygamber vasıyyetin, miras bırakılan malın üçte birinden fazla olmasını men ederek âyetin sozkonusu mutlak hükmünü takyîd etmiştir.[25]
Bir âyet-i kerimede şöyle buyurulur: *"Allah bey'i yani alışverişi helâl, faizi haram kıldı."*[26] Bu âyette bey' kelimesi mutlak olarak kullanılmıştır. Buna göre her türlü alışveriş helâl demektir. Ancak Hz. Peygamber aldanma, aldatma ve haksızlık ihtimali olan bazı alışverişlerle, şarabın alım-satımı gibi bazı alışverişlerin helâl olmadığını açıklamış[27] ve böylece bu âyetin hükmünün mutlak olmadığını beyan buyurmuştur.
Bir diğer misal "zulüm" kelimesiyle alâkalıdır. Şöyleki; *"iman edip imanlarına zulüm karıştırmayanlar, işte güven onların hakkıdır..."*[28] mealindeki âyet indiğinde sahâbe-i kiram endişeye kapılmış ve hemen Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- başvurarak;
"Hangimiz nefsine zulüm (haksızlık) etmez ki?" demişlerdi. O zaman Hz. Peygamber;
"O sizin sandığınız gibi değil. *Bilakis Lokman'ın oğluna dediği 'Yavrum, Allah'a şirk koşma! Şüphesiz şirk büyük bir zulümdür!"*[29] Sözündeki gibidir." buyurmuştu.[30] Yani Enam sûresinin mezkûr âyetinde geçen "zulüm" kelimesinin "şirk" mânâsına olduğunu açıklamıştı. Bilindiği gibi "zulüm" kelimesi "haksızlık" mânâsına olup âmm (umûmî) bir lafızdır ve en küçüğünden en büyüğüne kadar -ki şirk, Allah'a karşı işlenen en büyük haksızlıktır. Her türlü haksızlığı kapsamaktadır. İşte Hz. Peygamber yukarıdaki açıklamasıyla bu kelimenin En'am süresindeki mezkûr âyette umûmi mânâsında değil husûsi bir mânâsında kullanıldığını, bu âyette Allah'ın muradının bu husûsi mânâ yani "şirk koşma" olduğunu beyân buyurmuştur.
Diğer bir misâl olarak ölü hayvan etiyle ilgili hükmü zikredebiliriz. Kur'an'da ölü hayvan etinin ("meyte"nin) yenmesinin haram olduğu umûmi bir hüküm olarak beyân edilmektedir[31] Hz, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-; *"Onun (yani denizin) suyu temiz, ölü hayvanının (etinin, "meytesinin" yenmesi) helâldır!"*[32] Buyurarak Kur'an'daki mezkûr umûmi hükmü tahsis etmiş, onun deniz meytesi dışındaki meytelere has olduğunu açıklamıştır.
4. Kur'an'ın bazı hükümlerini te'kîd etmek: Hz. Peygamberin bir kısım beyânları aynen Kur'an-i Kerim'deki bazı hükümler gibi olmuştur. Böylece Hz. Peygamber'in bu tür beyânları Kur'an'ın ilgili ahkâmını te'yîd etmiş, başka bir şekilde ifade etmiş olmaktadır. Bunun örnekleri pek çoktur.
B- Kur'an'ı Kerim'in Hükümlerini Uygulamak: Takdir edilir ki, bir metni anlamak, onu uygulayabilmek için her zaman yeterli olmaz. Bunun için onun uygulanışım da görmek gerekir. İşte Hz. Peygamber Kur'an-ı Kerim'i bir taraftan, yukarıda anlatılan şekillerle benzeri şekillerde açıklayarak onun, Allah'ın muradına uygun ve daha iyi anlaşılmasını sağlamış diğer taraftan ona uygun yaşayışı ile de onun nasıl tatbik edileceğini bilfiil göstermiş ve ümmetine "güzel bir örnek"[33]olmuştur. Bu durumu, Hz. Peygamber'in ahlâkını soranlara Hz. Âişe'nin;
"Onun ahlâkı Kur'an'dan ibaretti!" şeklinde verdiği cevabı[34] çok güzel ifade eder.
Böylece sözlü ve fiilî "beyân: açıklama" gerçekleşmiş oluyordu.
Sahâbe-i kiram da, Hz. Peygamber'in sözlü açıklamalarının yanında gördüğü uygulamalarını da kendilerinden sonraki müslümanlara, yaşanan bir hali dille ifade etme imkânı ölçüsünde anlatmış, nakletmişlerdir.
Diğer taraftan pek çok âyet-i kerime Hz. Peygamber'e itaat etmeyi emretmektedir. Bunlardan bir kaçını zikredebiliriz:
"*Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, Peygamber'e ve sizden olan emir sahiplerine de itaat edin. Eğer bir şey hakkında çekişirseniz onu Allah'a ve Peygamber'e döndürün, eğer Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsanız. Bu, hem daha hayırlı, hem netice itibariyle daha güzeldir!"*[35]
"Öyle değil, Rabbine andolsun ki, onlar aralarında kimi oraya kimi buraya çektikleri (kavga ettikleri) şeylerde seni hakem yapıp sonra verdiğin hükümden yürekleri hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar!"[36]
"Allah ve Peygamber'i bir işe hükmettiği zaman gerek mümin olan bir erkek, gerek mümin olan bir kadın için (ona aykırı olacak) işlerinde kendilerine muhayyerlik yoktur. Kim Allah'a ve Resul'üne isyan ederse muhakkak ki o, apaçık bir sapıklıkla yolunu sapıtmıştır!"[37]
Bu ve benzeri âyetlerde Hz. Peygamber'e itaat; muhatabların zekâ, anlayış ve inanç bakımlarından durumları farklı olduğu için değişik uslûb ve açıklıkta, her seviyeden insanın anlayabileceği şekilde açıklanmıştır.
Bu itaat mecburiyeti,[38] Hz. Peygamber'e itaatin Allah'a itaat etme sayılmasındandır. Yüce Allah şöyle buyurur: *"Kim o peygambere itaat ederse muhakkak Allah'a itaat etmiştir".*[39] Zira Hz. Peygamber sadece Allah'ın yolu olan sırât-ı müstakime götürmekte[40] ve yalnız kendisine vahyedilene uymaktadır. Bir âyette şöyle buyrulur:
"De ki, ben size; Allah'ın hazineleri yanımdadır", demiyorum. Gaybı da bilmem. Size, 'Ben meleğim!" de demiyorum. Ben ancak bana vahyolunana uyuyorum!"[41] Benzer muhtevadaki diğer bir âyet de şöyledir:
"De ki, ben peygamberlerden ilk defa gelmiş biri değilim. Bana da, size de ne yapılacağını bilmiyorum. Ve ben ancak bana vahyolunana uyuyorum!"[42]
Burada kaydetmeliyiz ki, mezkûr âyetlerde Hz. Peygamber'in sadece kendisine vahyedilene uyduğunu bildirmesinden, onun her sünnetinin mutlaka vahiy kaynaklı olduğu kesin olarak anlaşılamaz. İlgili diğer nasslar incelendiğinde görülür ki, bu ve benzeri âyetler ya belirli konulara hastırlar veya onları, Hz. Peygamber'in her hükmünün mutlaka vahyî bir esasa dayandığı şeklinde anlamak gerekir. Şurası kesindir ki, Hz. Peygamber'in

bir kısım sünnetleri doğrudan vahiy kaynaklıdır. Yüce Allah şöyle buyurur; *"Allah sana Kitab'ı ve hikmeti indirdi, sana bilmediğin şeyleri öğretti"*[43] Bu âyette Hz. Peygamber'e Kitab ile birlikte "hikmet" ismi verilen bir şeyin "indirildiği" nden bahsedilmektedir. Söz konusu "Kitab", Kur'an-ı Kerim olduğuna göre "hikmet" ondan başka bir şey olmalı ve bu, öncelikle sahabeye, onlar vasıtasıyle de sonraki müslümanlara intikal etmiş bulunmalıdır. Nitekim yüce Allah müminlere yaptığı lütuflar arasında onlara Kitabla beraber "hikmet'i öğreten bir peygamber göndermesini de zikretmektedir.[44] Hz. Peygamber'in hanımlarına hitap eden bir âyet de şöyledir:
"Evlerinizde okunan Allah'ın âyetlerini ve "hikmet'i hatırda tutun!"[45] Şimdi Hz. Peygamber'den Kur'an-ı Kerim dışında gelen her şeye "sünnet" denildiğine göre, söz konusu bu "hikmet" de "sünnet'e dahil olmalıdır. Aralarında İmam Şafii'nin de bulunduğu bazı alimler de, bazı âyetlerde "Kitab"la birlikte zikredilen "hikmet'ten "sünnet'in kast edildiği kanaatindedirler.[46] Şu halde sadece buna bakarak "sünnet'in bir kısmının Allah tarafından indirilmiş yani vahiy kaynaklı olduğunu söyleyebiliriz. Kaldı ki, hadisler arasında ancak Allah'ın bildirmesiyle bilinebilecek olan gaybî yani geçmişle, gelecekle veya ölümden sonraki hallerle alâkalı bilgilerin[47] ve "Allah şöyle buyurdu...", "Rabbim bana şöyle emretti..." gibi ifadelerle Allah'a nisbet edilen bilgilerin bulunması da bazı hadislerin/sünnetlerin vahiy kaynaklı olduğunu açıkça gösterir.
Diğer taraftan Hz. Peygamber'in bazı hareketlerinin, karar ve açıklamalarının vahye dayanmadığını gösteren âyet ve hadisler de vardır. Bu hususta örnek olarak Hz. Peygamber'in Bedir Savaşı'nda esir düşen müşrikleri fidye alıp salıvermesi[48] Tebûk Savaşı'na bir bahane ile katılmak istemeyenlere izin vermesi[49] Allah'ın kendisine helâl kıldığı (bal şerbetini) haram kılması[50] İbn Ümmi Mektûm'dan yüz çevirmesi[51] ile ilgili âyetleri ve Bedir Savaşı'nda seçtiği ordugâhı bir sahâbinin teklifi üzerine değiştirmesi[52] ile hurma ağaçlarının aşılanmasını[53] hakkındaki hadisleri zikredebiliriz.
Şu halde denilebilir ki, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sel-îem- sünnetinin bir kısmının vahiy kaynaklı olduğu kesindir. Sünnetin bir kısmı ise onun, vahyi esaslardan hareketle yaptığı ictihadlarına, belirttiği görüşlerine dayanmaktadır .[54] Bununla beraber hadislerin vahye veya Hz. Peygamber'in içtihadına dayanması, onların teşri değeri hususunda önemli değildir. Hz. Peygamber'in, vahye muhatab olacak, onu alabilecek en güzel şekilde olmasını takdir eden'[55] ve müslümanlara örnek olarak lütfeden yüce Allah müslümanları onun, kaynağı vahiy veya ictihad-ı nebevisi olan açıklamalarına uymakla yükümlü tutmuştur. Hz. Peygamber'e itaat etmeyi emreden âyetlerde de, şöyle olanlara uyun, şöyle olanlara uymayın, şeklinde bir ayrım yoktur. Ayrıca Hz. Peygamber'e itaat yükümlülüğünü sadece vahye dayalı açıklamalarına bağlarsak, Allah'a itaatle birlikte Resûl'e itaati emreden âyetlerin, "Resûl'e itaat" kısımlarını anlamamız güç olur. Kaldı ki, her bir hadisin kaynağının vahiy mi, nebevi ictihad mı olduğunu tespit etmek de mümkün değildir.
Sahâbe-i kiram başta olmak üzere ilk müslümanlar bu hususları hakkıyle takdir edip anlamış ve Hz. Peygamber'in sünnetine verdikleri önemi söz ve fiilleriyle ifade etmiş, onun için gerekeni yapmada, fazlası kabil olamayacak şekilde sa'yü gayret göstermişlerdir. Şöyleki;
1. Onların, hayatlarını tanzim hususunda, Kur'an'la beraber tek mercileri hadis/sünnet olmuştur. Onlar hareketlerini, görüş ve düşüncelerini, anlayışlarını, olaylara bakışlarını şeklen veya öz itibariyle sünnete göre ayarlamaya çalışmışlardır. Bu anlayış ve takdir neticesidir ki, ortaya çıkan problemlere çözüm önce Kur'an-ı Kerim'de aranmış, orada bulunamadığında Resûlullah'ın hadisine başvurulmuş, Resûlullah'ın sünneti araştırılmıştır. Öyle ki Hz. Peygamberin davrandığı gibi davranmak veya buyurduğuna uygun hareket etmek bir sahabinin ve sonraki bir müslümanın en tabii hali olmuştur. Bunun sayılamayacak kadar çok örneğinden bir kaçını burada kaydedebiliriz:
Seyyar anlatıyor: Sabit el-Bunâni ile yürüyordum, çocuklara rastladığında onlara selâm verdi. Sabit de, Enes'le beraber yürüdüğünü, çocuklara rastladığında onlara selâm verdiğini haber vermiş. Enes de, Resûlullah ile beraber yürüdüğünü, çocuklara rastladığında onlara selâm verdiğini rivayet etmiş.[56]
Ebû Yezid el-Bistâmi şöyle demiştir:
“Andolsun ki, ben yüce Allah'dan, yeme ve kadın ihtiyaçlarını benden gidermesini istemeyi içimden geçirmiştim. Sonra kendi kendime; "Bunu Resûlullah -aleyhissalâtu vesselam- istememişken benim, aziz ve celil olan Allah'dan istemem nasıl caiz olur?" demiş ve onu istememiştim. Yüce Allah da benden kadın ihtiyacını gidermişti. Öyle ki artık karşıma bir kadın veya bir duvar çıkmasına aldırış etmem!"[57]
"Ebû Şuayb Îbnu'l-Mukaffa1 yetmiş kere piyade hac etmiştir. Son haccında bâdiyede bir kelb gördü ki, susuzluktan ağzından dili taşra çıkmış, Çağırdı ki, yetmiş piyade hac sevabın bir içim suya kim satın alır. Bir şahıs ona bir içim su verdi. Ol suyu alıp kelbe verdi ve eyitdi: Bana ol haclarımdan bu yegrekdir. Zira Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurmuşdur ki, her ciğeri hararetlu kimseye kim olursa olsun su vermekte ecir vardır!"[58]
Bu örnekleri çoğaltmadan diyebiliriz ki, İslâm tarihi âdeta bu yöndeki gayretlerin bir tarihidir. İslâmi ilimlerin değişik dallarında eser veren alimlerin çalışmaları bunun müşahhas örnekleriyle doludur. Bu hususu onların bir kaç açıklamasında görmekle yetinelim:
İmam Şâfii şöyle demiştir: Ben Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hadis rivayet eder de aksi görüş beyan ettiğimde beni hangi gök gölgelendirir, hangi yer beni taşır![59]
İmam Mâlik ise şöyle demiştir:
"Sünnetler Nuh'un gemisidir: Kim ona binerse kurtulur, kim de ondan geri kalırsa boğulur! "[60]
Tasavvuf tarihinin büyük simalarından biri olan Sehl b. Abdillah et-Tusterî'ye İslâm'ın şerâyiî ile ilgili bir soru sorulmuş, o da şöyle cevap vermişti: "Alimler (İslâm şerâyii hakkında) konuştular ve çok şeyler söylediler. Fakat bunlar iki cümledir: 'Resûl'un size verdiğini alın, sizi nehyettiği şeyden kaçının!'[61] O, sonra da şöyle demişti: "Bunlar da bir cümleden ibarettir: 'Resûl'e itaat eden, muhakkak Allah'a itaat etmiş olur!"[62]
Cüneyd-i Bağdâdi'nin açıklaması da şöyledir:

"Bu ilmimiz Kur"an ve sünnetle mukayyeddir. Bu yola girişinden önce Kur'an okumayan, hadis yazmayan, fıkıh öğrenmeyen kimseye uymak caiz değildir!"[63] Böylece sahabeden itibaren müslümanlar, Sufyân Sevri'nin (v. 161);
"İnsan başını bile hadise göre kaşımalıdır!"[64] Sözünü doğrulayacak derecede her işte[65] Hz. Peygamber'e uymada titizlik göstermişlerdir. Hatta "Hz. Peygamber'! Her işlerinde taklit edebilme arzusu bazı sahabede o dereceyi bulmuştur ki, Peygamber sevgisinden fazla bir nasibi olmayanların bunları makûl karşılayabilmesi mümkün değildir"[66]
Bu arada günlük konuşmalarda Hz. Peygamber'in sözleri vird-i zeban edilmiş, dillerden düşürülmemiştir. İşte pek çok misâlden biri: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- sahâbilerinden Câbir'in devesini satın almak istediğinde;
"Onu bana şuna şuna mukabil satar mısın? Allah seni bağışlasın!" demişti. Artık bu söz müslümanların hep söyledikleri bir söz olmuş,
"Şöyle şöyle yap, Allah seni bağışlasın!" demeye başlamışlardı.[67]Hz. Peygamberin sözlerinin bu şekilde iktibası onların bazen bir sahâbinin sözü gibi nakledilmesine de sebeb olmuştur.
Kur'anî ve Peygamberi emirler doğrultusunda bu peygambere ittiba arzusuyladır ki, sahabe ve sonraki ilk müslümanlar hayatın her safhasıyla ilgili çok ayrıntılı bilgiler ihtiva eden hadislerin nesilden nesile intikalini sağlamışlardır. Bu vakıanın boyutlarını, Ebû Hatim İbn Hıbbân'ın tespitiyle dört rekâtlı bir namaz hakkında Resûlullah'ın altı yüz sünnetinin nakledilmiş olduğu[68] haberiyle takdir edebiliriz. Gerçek şu ki, her zaman örnek alınması gereken bir hayat böyle mufassal nakledilmiş olmalıdır. Bu hususta S. Süleyman Nedvi şöyle demektedir:
"Hz. Muhammed'in sünneti, bu muhtelif beşer tabakalarının ve sınıflarının cümlesine örnek olmağa kâfi gelecek mahiyettedir... Gerçek bir hayatta nice karanlıklar vardır. Onları aydınlatmak lâzımdır. Hz. Muhammed'in sîreti hayatın her safhasını ihtiva eder. Bütün hayata şâmildir. Bütün beşeriyet sınıfları onda örnek olacak ciheti bulabilirler... O'nun hayatı ve sîreti, en benam çiçeklerden ve güllerden yapılmış bir bukete benzer: Sarı, beyaz, al, yeşil rengârenk en güzel çiçekleri onda bulmak kaabildir.[69]
2. Onların içtimaî münâsebetlerinde sünnet ve sünnete ittibâ mihenk taşı olmuş, sünnetin ruhuna aykırı şeyler ("bid'at'ler) şiddetle reddedilmiştir.[70] Nakledeceğimiz şu hâdiseler buna güzel birer örnek teşkil ederler:
Sahâbi Abdullah b. Muğaffel'in (v. 57) bir akrabası fiske taşı atmıştı. Bunun üzerine Abdullah ona mani olup şöyle dedi: "Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- fiske taşı atmayı yasaklamış ve şöyle buyurmuştu:
"Bu (yani fiske taşı atmak) ne bir av avlar, ne de bir düşman parçalar! Fakat diş kırabilir, göz çıkarabilir!". Bu ikazdan sonra adam yine fiske taşı atmaya başlayınca Abdullah ona şöyle çıkıştı:
"Ben sana Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onu yasaklamıştı, diye haber veriyorum, sonra sen (yine) fiske taşı atıyorsun! Seninle ebediyyen konuşmam! "[71]
Meşhur sûfîlerden Ebû Osman el-Hîrî'nin, ölümüne yakın durumu ağırlaştığında oğlu Ebu Bekr (üzüntüsünden) üzerindeki gömleği parçalamıştı. Bunun üzerine Ebû Osman gözlerini açmış ve şöyle demişti: 'Tavrum, zahirde sünnete muhalefet, kalbdeki gizli bir riyadandır!"[72]
Bidatlere muhalefetin bir belirtisi olarak bidatçıların rivayet ettikleri hadisler de ekseriya kabule şâyân görülmemişlerdir. Muhammed b. Sirin'in (v. 110) şu sözü meşhurdur: "(Önceleri) isnâd sormazlardı. Fitne ortaya çıkınca (hadis rivayet edenlere); "Bize râvîlerinizin ismini söyleyin!" dediler ve neticede sünnet ehline bakılıp hadisleri alınmaya, bidatçılara bakılıp hadisleri alınmamaya başlandı"[73]
3. İlk müslümanların, Hz. Peygamber'in özellikle müsaade edip karışmadığı[74] meşru' istek ve zevklerini düzenlemede de hadis etkili olmuştur. Örnek olarak Enes b. Mâlik'le ilgili bir haberi zikredelim:
“Bir terzi, Hz. Peygamber'i -sallallahu aleyhi ve sellem- yaptığı bir yemeğe davet etti. Ben de Hz. Peygamber'le beraber gittim. Terzi arpa ekmeği ile, içinde kabak ve kurutulmuş et bulunan bir çorba ikram etti. Bu yemekte Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem-, tabağın etrafında kabak aradığını gördüm. Bu sebeble o günden sonra kabağı sevmekteyim.”[75]
Şu haberlerin de; zevk, duygu ve arzuların hadis muvacehesinde yönlendirilmesi ile ilgileri vardır:
Zeyneb bint Ebî Seleme anlatıyor:
“Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- hanımı Ümmü Habîbe'nin, babası Ebû Sufyân b. Harb öldüğünde, yanına girmiştim. İçinde zağferan sarısı veya başka bir esans bulunan bir güzel koku istetti ve onu genç bir kıza sürdü. Sonra kendi yanaklarına sürerek şöyle dedi:
"Vallahi benim güzel kokuya ihtiyacım yok. Ne var ki, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurduğunu işitmişimdir: "Allah'a ve ahiret gününe inanan bir kadının bir ölüye üç günden fazla yas tutması helâl değildir. Ancak o, koca için dört ay on gün yas tutar".[76]
Bir hastalık sebebiyle karnına dağlama yaptıran Habbâb'ın sözleri: "Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabından benim uğradığım belâya uğramış olan hiç kimse bilmiyorum. Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- zamanında bir dirhem bile bulamazken şimdi evimin bir köşesinde kırk bin (dirhemim) var. Şayet Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bizi menetmiş veya ölümü temenni etmemizi yasaklamış olmasaydı ben muhakkak ki ölümü temenni ederdim!"[77]
Şu haberde de aynı mânâyı bulmak mümkündür: İbn Şîrîn anlatıyor:
“Ben kılıcımı Semure b. Cundeb'in kılıcı (örneğine) göre yaptım. Semure de, kılıcını Resûlullah'in -sallallahu aleyhi ve sellem- kılıcı (örneğine) göre yaptığını söyledi.”[78]
4. İlk müslümanların yer ve yurtlarının harici şekillenmesinde de hadisin tesiri olmuştur:
Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin rivayetine göre Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştu:
"Helaya girdiğinizde, küçük ve büyük abdest sırasında kıbleyi ne önünüze ne de arkanıza almayın. Fakat (Medine'ye göre) doğuya yahut batıya yönelin!". Hadisin râvisi Ebû Eyyûb rivayetinin akabinde şöyle demişti:

"Sonraları Şam'a geldiğimizde kıbleye doğru inşa edilmiş helalar bulduk. Bu durumda biz de (gücümüzün yettiğince) kıbleden yan çiziyor ve Allah'dan bağışlamasını diliyoruz!".[79] Yeni yapılan binaların mimarisinde bu ve benzeri hadisler etkili olmuş ve meselâ, son asra gelinceye kadar abdesthaneler kıble istikametinde yapılmamış, genellikle eski binalarda hela taşının oturuş yönü ile kıble arasında 45 derecelik bir açı bulunmuştur.[80]
Hicrî 8. yılda Medine'ye gelmiş olan Abdulkays heyeti ile ilgili uzun bir hadisten nakledeceğimiz şu parça da İslâm coğrafyasının şekillenmesinde hadisin etkisine bir örnek sayılabilir:
"...Sonra o (yani Hz. Peygamber) hepimize doğru dönüp sordu:
"Azıklarınızdan herhangi bir şey var mı?". Topluluk buna sevindi ve yüklerine doğru koştular. Her biri bir miktar hurma getirdi ve onları deri bir yaygı üzerinde onun önüne yığdı. Hz. Peygamber'in elinde bir arşından uzun, iki arşından kısa bir değnek vardı. Bununla işaret ederek;
"Bu hurma çeşidine ta'dûd mu diyorsunuz?" buyurdu.
"Evet" dedik. Bir diğer yığın için;
"Ya bu sırfın mı?" buyurdu.
"Evet" dedik.
"Ya buna barni mi diyorsunuz?". Biz (yine):
"Evet" dedik. O zaman Hz. Peygamber;
"Gerçekten bu, hurmalarınızın en iyisi ve en faydalısıdır!" buyurdu. Râvî demiştir ki;
"Seyahatimizden döndüğümüzde bu cinsten mümkün olduğu kadar çok diktik ve en fazla onu sevdik. Öyle ki o, hurma dikimlerimizin en büyük kısmını teşkil etti ve hurmalarımız (hep) barnî (çeşidi) oldu".[81]
Böylece hadis/sünnet İslâm toplumunun oluşmasında ve İslâm coğrafyasının şekillenmesinde müessir olmuş, neticede diğerlerinden farklı ölçü ve değerlere sahip bir medeniyet vücûda gelmiştir.[82] Bu medeniyetin bünyesi içinde doğup gelişen itikadî, siyasî, hukuki fırka, meşreb ve mezheblerin sebeb-i vücûdlarının en mühimlerinden biri olarak hadisi ve ona "karşı" takınılan tavrı zikretmemiz gerekir. Aynı şekilde söz konusu toplulukların çeşitli yabancı etkilerden âzâde kalmalarının, Kur'an'la beraber hadise bağlılıkları ölçüsünde olduğu ilâve edilmelidir. Bu hususta S. Ramazan şöyle demektedir:
"Kur'an ve Sünnetin otoritesi dışındaki bütün otoriteleri reddetmekle İslâm, hukukunu hem kavram yönünden ve hem de uygulama kabiliyeti bakımından çeşitli yabancı tesirler yığınının oluşturduğu terekeden kurtarmış (ve böylece) bütün müslümanları, Allah'ın kelâmı olduğuna inandıkları Kur'an'ın muhtevası ve onun Hz. Peygamber'in "sünnet'i içinde yapılmış tefsiri ile yüz yüze getirmiş oluyor".[83] Mevdûdi'nin görüşü ise şöyle açıklanır:
"Bu Ümmet'in eşsizliği, birliği ve İslâm geleneğinin sürekliliği, toplumun hidayet kaynaklarının birlikte algılanıp hayata geçirilmesi ile sağlanmıştır. Bu hidayet kaynakları da Kur'an ve Sünnet'tir... Müslüman ümmetin zamansal dikey oluşumu ile mekânsal yatay oluşumu Kur'an ve Sünnet'e bağlılıkları nisbetinde olmuştur... Bir kaynak olarak sünnet, değerlendirme dışı bırakılacak olursa, ümmet yapısı çözülür , korunamaz".[84]
5. "İslâmî toplumsal değişimin temel dinamiği olan"[85] bu hazinenin korunup sağlıklı bir şekilde sonraki nesillere intikali hususunda da ilk müslümanlar görevlerini hakkıyla yapmışlardır. Onlar her imkân ve fırsatı değerlendirerek hadisin öğrenimi ve öğretimi için çalışmış, bu gaye ile meşakkatli, uzun yolculuklar yapmışlar, sonraki nesiller için mühim ölçüler geliştirmişlerdir. Bu suretle diğer İslami ilimler meyânında münhasıran hadisleri değişik yönleriyle ele alan hadis ilmi doğup gelişmiştir.
Hadisle, hadisin öğrenilip öğretilmesiyle ilgili konulan ele alan hadis ilmi başlıca iki ana kola ayrılır:
a) Rivâyetu'l-Hadis İlmi: Bu, hadis ilminin; hadislerin, usûlüne uygun olarak öğrenilip öğretilmesini, alınıp nakledilmesini konu edinen koludur;
b) Dirâyetu'l-Hadis İlmi: Bu ise, hadisleri kabul edilme ve reddedilme yani hangilerinin kabul, hangilerinin reddedileceği bakımlarından ele alan hadis ilmidir. Hadis ilminin bu koluna ulûmu'l-hadis, usûlu'l-hadis, ilmu'l-mustalah ve ilmu'l-hadis dirâyeten gibi isimler de verilir. Mutlak olarak "hadis ilmi" denilince de bu ilim kolu kasdedilir. [86]

Hadisin Tarihi

Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- hadisleri günümüze gelinceye kadar başlıca dört merhale geçirmişlerdir:
A- Tespit Dönemi: Bu dönemde hadislerin sözlü ve yazılı olarak öğretilmesi, öğrenilmesi, halk arasında yayılması, böylece hafızalarda veya değişik yazı malzemeleri üzerinde tespit edilip koruma altına alınması söz konusudur. Bu dönem aşağı-yukarı hicri birinci yüzyılın sonlarına kadar devam eder. Dönemin belli başlı hadis faaliyetleri şöylece özetlenebilir:[87]

1. Hadis Öğrenimi:

Bu dönemde hadis öğrenimi için Hz. Peygamber'le sahabenin yoğun faaliyetleri vardır:
a) Hz. Peygamber'in Faaliyetleri:
Hz. Peygamber hadislerin kaynağıdır. Onların öğrenilmesi ve halk arasında yayılmasında en büyük gayret de Hz. Peygamber'e aittir. Hz. Peygamber bu uğurda zamanının bütün iletişim imkânlarım kullanmıştır. O günkü şartlarda fertlerle sözlü ve yazılı olarak tek tek irtibata geçmenin yanında kalabalıkların bir araya geldiği panayır, bayram, hac ve savaş gibi içtimaî hâdiseler iletişim için güzel fırsatlar sağlıyordu. Hz. Peygamber bunları en iyi bir şekilde değerlendirmiştir.

Hz. Peygamber, kendisine tebliğ görevi verilişinden itibaren Allah'ın emirlerini en yakınlarından başlayarak çevresindekilere iletmiş, bu arada onları kendi sözleriyle açıklamış, şahsında uygulayıp örneklik yapmış, sorulan sorulara cevaplar vermiş, ortaya çıkan meselelere çözümler getirmiştir. Böylece söz ve fiilleri çevresindekiler tarafından müşahede edilmiş, onlara yayılmış oluyordu. Haliyle kalabalıkların bir araya geldiği yerlerde söylenen sözler, yapılan işler daha geniş bir çevreye, hatta hac ve panayırları düşünürsek, şehirlerarası bir çevreye yayılma imkânı buluyorlardı. Hz. Peygamber'in, bi'setinin ilk yıllarında hac mevsimlerinde, Mekke'ye dışarıdan gelenleri dolaşarak onlara müslümanlığı anlattığı bilinmektedir. Meşhur Akabe biatları da bu mevsimlerde gerçekleştirilmişti. Mekke yıllarında yapılan bu faaliyetler, Medine'de de sürdürülmüştü. Bu cümleden olarak Hz. Peygamber bazı mühim hükümleri savaşa gidilir-dönülürken veya savaş esnasında[88] yahut Veda Haccı sıralarında açıklamıştı. Meselâ Hayber savaşında mut'a nikâhı ile bazı hayvan etlerinin yenilmesinin haramlığı, Mekke'nin fethinde cahiliye imtiyazlarının geçersizliği, Mekke'nin haremliği ilân edilmişti. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- daha önce açıklamış olduğu bazı hükümleri de böylesi kalabalıkların bir araya geldiği zamanlarda tekrar duyururdu. Buna mut'a nikâhı örnek verilebilir. Hz. Peygamber son olarak Mekke'nin fethi esnasında yasaklamış olduğu mut'a nikâhının yasaklığını, on binlerce insanın bir araya geldiği Veda1 Haccı'nda tekrar ilân etmişti. Bunun sebebi, dinin hükümlerinin daha geniş bir sahaya yayılmasını, duymamış olanların duymasını sağlamak olmalıdır. Bu şekilde savaşlar ve hac ibadeti hadislerin yayılmasına da vesile oluyor, vesile kılınıyordu.
Hz. Peygamber doğrudan ulaşma imkânı bulamadığı insanlara ulaşmak için ise aracı imkânlara başvurmuştu. Bu cümleden olarak civar bölge sakinlerine, yetkililerine elçi ve memurlar göndermişti. Bunlar gittikleri yerlerde Kur'an-ı Kerim'in yanında Hz. Peygamber'in sünnetini anlatıyor, müslümanlık ve Hz. Peygamber hakkında sorulan sorulara cevaplar veriyorlardı. Hz. Peygamber elçilerinden bir kısmıyla dine davet mektupları da göndermişti. Bir kısmı günümüze kadar gelmiş olan bu mektuplar[89] ilk yazılı hadis belgeleri arasında sayılırlar.
Sünnetin öğrenilmesi ve yayılması için bu fiilî faaliyetlerin yanında sözlü teşvikler de olmuştur. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- genel olarak ilim öğrenme ve öğretmenin faziletine dikkat çekmiş ve bunlara teşvikde bulunmuştur. Hz. Peygamberin bu konudaki hadislerinden öğreniyoruz ki, ilim öğrenme her müslümana farzdır.[90] Kişi üstünlüğünü ilmiyle sürdürebillir.[91] Geriye bırakılan faydalı ilim, ölümünden sonra insanın amel defterinin açık kalmasına sebeb olan üç şeyden biridir.[92] İnsan ilim öğrenme yolunda olduğu sürece Allah yolundadır.[93] Binaenaleyh her müslüman ondan nasibini almaya çalışmalıdır. Öğrenilen bir bilginin gereğini yapmak ve onu başkalarına öğretmek gerekir. Kişi, kendisinden ilim almak isteyenlerden de bunu esirgememelidir. Zira kendisine bir bilgi sorulup da bunu saklayanın ağzına kıyamet günü ateşten gem vurulacaktır.[94]
Hz. Peygamber bahusus kendi hadislerinin öğrenilip öğretilmesini de emir ve tavsiye etmiştir. Şu hadis meşhurdur:
"Allah, bizden bir söz işitip de onu başkasına ulaştırıncaya kadar muhafaza eden kimsenin yüzünü ak etsin! Zira ulaştırılan birçok kimse onu, işitenden daha iyi korur!"[95] İlgili diğer bir kaç hadis de şöyledir:
"Benden duyduğunuz şeyleri rivayet ediniz!"[96]
"Burada bulunan bulunmayana tebliğ etsin!"[97] "Benden hadis rivayet edin, (ama) bana yalan söz isnâd etmeyin!"[98]
Hz. Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- bu fiilî ve sözlü gayretleri, tabiî olarak etkili olmuş ve sahabe-i kiram bu hususta da gerekeni yapmıştır.
b) Sahabenin Gayretleri:
Hz. Peygamberin sünnetinin dindeki yeri ile onun öğrenilip öğretilmesi hususunda Hz. Peygamber'in yaptığı teşvikler, emir ve tavsiyeler gösteriyor ki, hadis öğrenim ve öğretimi dini bir görevdir. Sahâbe-i kiram her şeyden önce bunun için gayret göstereceklerdir. Nitekim Ebû Hureyre -Allah ondan razı olsun!- şu sözünde bu hususa işaret etmiştir: "Vallahi, Allah'ın Kitabındaki bir âyet olmasaydı size ebediyyen bir şey rivayet etmezdim!". Ebû Hureyre sonra;
"Şüphe yok ki, indirdiğimiz o açık delilleri ve hidâyeti, biz kitapda insanlara açıkça bildirdikten sonra gizleyenlere, işte onlara hem Allah lanet eder, hem lanet ediciler lanet eder!"[99] mealindeki âyeti okurdu.[100]
Diğer taraftan bu hususta, Kuranın ilme verdiği önem ile sahabenin Hz. Peygamber'e olan sevgi ve bağlılıkları da etkili olmuş olmalıdır.
İşte zikrettiğimiz bu ve benzeri sebeblerden dolayı sahabe Hz. Peygamberi aşkla-şevkle takip etmiş[101] sözlerini duyup bellemiş, fiillerini müşahede etmişlerdi. Bunun için uzakta olanlar yer ve yurtlarını bırakıp Hz. Peygamber'in yanma gelmiş, Kur'an ve sünnet öğrenip dönmüşlerdi. Hz. Peygamber'in, Medine dışından gelen heyetleri camide misafir edip ağırlaması onların, İslâmî hükümlerin uygulanmasını görmelerini ve böylece onları fiili olarak öğrenmelerini kolaylaştırıyordu. İş-güç sahibi kimseler arasında, yeni gelişmeleri günü gününe takip edip öğrenmek için Hz. Peygamber'in yanma nöbetleşe gelip gidenler yardı. Meselâ, Medine dışındaki bir mahallede oturmakta olan Hz. Ömer komşusuyla böyle yapıyor, Hz. Peygamber'in yanma bir gün kendisi, bir gün komşusu giderek, gördüklerini, duyduklarını birbirlerine anlatıyorlardı.[102]
Sahâbe-i kiram Hz. Peygamber'den doğrudan duyamadıkları, göremedikleri şeyleri ise, duyan, gören arkadaşlarından sorup öğreniyorlardı. Onlar, bilhassa Hz. Peygamber hakkında yalan söylemezlerdi. [103]Bununla beraber tedbiri de elden bırakmıyor, ikinci şahıslardan hadis alırken ihtiyatlı davranıyorlardı. Bu maksatla, nakledilen hadisler Kur'an'ın ve meşhur hadislerin hükümleriyle karşılaştırılıyor; hadisler, onları Hz. Peygamber'den ilk duyan kimseden alınmaya gayret gösteriliyor, hatta bunun için hadisi ilk duyan kimsenin bulunduğu uzak yerlere meşakkatli yolculuklar bile yapılıyordu. Ayrıca gerek görüldüğünde hadisi nakledenden şâhid getirmesi veya doğru söylediğine dair yemin etmesi isteniyordu.

Sahabe-i kiram bu şekilde öğrenmiş oldukları hadisleri bazen aralarında müzakere ediyor ve yine aynı titizlik içinde başkalarına naklediyor, öğretiyorlardı. Hadisleri nakletmede gösterdikleri titizlik, aslına uygun bir şekilde rivayet edememe endişesiyle bazı sahâbilerin az hadis rivayet etmesine veya hiç hadis rivayet etmemesine sebeb olmuştur. Meselâ ilk müslümanlardan ve aşere-i mubeşşereden olan Saîd b. Zeyd'in neredeyse hiç hadis rivayet etmediği nakledilir[104]Enes b. Mâlik de şöyle demiştir:

"Hata yapmaktan endişe etmeseydim, size Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- duymuş olduğum bazı şeyleri rivayet ederdim!"[105] Enes bir hadisi rivayet edip bitirdiğinde ise, aslı gibi rivayet edememiş olma düşüncesiyle; "...veya (hadis Hz. Peygamber'in) buyurduğu gibidir!" demeyi âdet edinmişti.[106] Abdullah b. Mes'ûd ve Ebu'd-Derdâ' gibi diğer bazı sahabîler de Enes gibi hareket ediyordu. Aynı tavrı aşere-i mubeşşereden olan ez-Zübeyr Ibnu'l-Avvâm'da da görürüz. Bir gün oğlu Abdullah ona;

"Ben senden, İbn Mes'ûd'la falandan ve falandan işittiğim gibi Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ettiğini işitmiyorum, neden?" demişti, de o şöyle cevap vermişti:

"Şunu iyi bil ki, gerçekten ben müslüman olduğumdan beri ondan ayrılmadım. Ama ben ondan bir söz işitmiştim, o şöyle buyurmuştu:

“Tüm bile bile bana yalan isnâdda bulunursa o cehennemdeki yerine hazırlansın!"[107]

Hz. Ali, sahabenin bu titizliğinin bir sebebine şöyle tercüman olur: "Ben size Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ettiğimde gökden aşağı düşmem bana, ona yalan isnadda bulunmamdan daha sevimli gelir!"[108]

Hadislerin öğrenim ve öğretiminde hanım sahâbîlerin de payı büyüktür, onlar da cemâatle kılınan namazlara, Hz. Peygamber'in hutbe ve vaazlarına iştirak ederler, meselelerini Hz. Peygamber'den sorup öğrenirlerdi. Hz. Peygamber'den kendileri için bir gün tahsis etmesini istemişler, Hz. Peygamber de onlara özel bir gün ayırmıştı,[109] Bu günde Hz. Peygamber özel olarak onlara konuşma yapardı.

Hanım sahabiler içinde de, konumuzla ilgili olarak, ensarlı hanımlar ile Hz. Peygamber'in hanımlarının özel bir yeri vardır.

Hz.Aişe; "Ensar hanımları ne güzel hanımlardır! Utangaçlık onların dini iyice öğrenmelerine engel olmamıştır!"[110]Diyerek ensarlı hanımların öğrenme gayretlerini övmüştür.

Hz. Peygamber'in hanımlarının ise, İslâmî ahkâmı öğrenme ve öğretme gayretlerinin yanında diğer hanım sahâbilerin, Hz. Peygamber'den sormaya utandıkları meseleleri kendilerine sordurmaları şeklinde hizmetleri de olmuştu. Hz. Peygamber'in hanımları içinde de, zekâsı ve araştırmacı kişiliğiyle Hz. Aişe ilk sırada yer alır. Bir tespite göre en çok hadis rivayet eden sahabiler arasında, Ebû Hureyre, Abdullah b. Ömer ve Enes b. Mâlik'den sonra, 2210 hadis rivâyetiyle dördüncü sırayı almış olan Hz. Aişe, Hz. Peygamber'den duyduğu şeyleri tam. anlayıncaya kadar araştırmaktan geri durmazdı[111]Neticede o, en meşhur yedi sahâbî fakihden biri de olmuştu.[112]

Hadislerin öğrenim ve öğretiminde sahâbe-i kiramın gösterdiği titizlik, ileriki yıllarda, bilhassa bu görevi ikinci nesil ("tâbiûn") râvileri ele aldığında daha da artacaktır. Zira hicrî birinci asrın ortalarından itibaren, başlangıçta siyasî gayelerle yapılan "hadis uydurma" belâsı ortaya çıkmıştı. İnsanlar olur-olmaz şeyler anlatmaya başlamışlardı. Öyle ki İbn Abbâs şöyle demek zorunda kalacaktır: "Bizler bir zamanlar bir adamın; "Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu..." dediğini işittiğimizde gözlerimizi ona çevirir, kulaklarımızı ona verirdik. Sonra halk hırçın ve uysal develere binince (yani olur-olmaz şeyler anlatmaya başlayınca) halkdan sadece bildiğimiz şeyleri aldık!"[113] Bunun üzerine hadisi rivayet eden kimse daha bir dikkatlice incelenmeye, hadisi kimden aldığı sorulmaya, güvenilir biri ise rivayeti kabul edilmeye, aksi halde reddedilmeye[114] bazen yemin ettirilmeye veya şahid istenmeye[115] en eski râviden almak için uzun yolculuklara çıkılmaya başlandı.[116]Haliyle bir sonraki titiz râvi de aynı şeyi yapacak, yani kendisine hadis rivayet eden kimseden şâhid getirmesini veya yemin etmesini isteyecek yahut hadisi kimden, nerede öğrendiğini soracak, o da;

"Falan yerde, filandan öğrendim!" diyecekti. Böylece "sened kullanımı" dediğimiz usûl ortaya çıkmıştı.

Kullanılan şekliyle, yani her bir râvinin bir önceki râvinin (hocasının) ismini vererek ilk kaynağa varan ("muttasıl") şekliyle müslümanlara hâs olan sened kullanımı, hadisin güvenilirliğini korumak için ortaya çıkarılmıştı. Binaenaleyh aynı gayeyle şâhid isteme, yemin ettirme gibi usûller Hz. Ebû Bekir zamanından beri var olduğu için "sened kullanımı" usûlü baştan beri vardı, denebilir. Ancak bu usûl, meşhur olan şekliyle hicrî birinci asrın ortalarından sonra ortaya çıkmış olmalıdır. Bu da, hadis uydurma hareketi ve hadis öğrenmek için yapılan yolculukların sonucu olmuştu.[117]

Tespit Dönemi'yle alâkalı olarak temas edilmesi gereken iki husus daha vardır. Bunlar da Hz. Peygamber'in sözlerinin aynen mi yoksa mânâ aynı kalmak şartı ile lafızları benzerleriyle az-çok değiştirilerek yani manen mi rivayet edildikleri meselesi ile hadislerin yazılıp yazılmadığı meselesidir.[118]

2. Hadislerin Rivayet Şekli

Hadislerin Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- duyuldukları gibi aynen alınıp nakledilmeleri en güzel şekildir ve mümkün olduğu sürece böyle yapılmalıdır. Nitekim Hz. Peygamber de, sözünü "duyduğu gibi" belleyip rivayet eden kimseye hayır duada bulunmuştur.[119] Abdullah b. Ömer gibi bazı sahabiler bu hususa özel itina göstermiş ve hadislerde, mânâ bozulmasa da, bir kelimenin bile benzeriyle değiştirilmesine veya yerinin öne-arkaya alınmasına razı olmamışlardır.[120] Tâbiûn alimlerinden olan el-A'meş bir kısım sahabenin bu tutumlarını şöyle ifade etmiştir:

"Bu ilim öyle bir topluluğun elindeydi ki, onlardan birine, bu ilme bir vâv veya bir elif yahut bir dâl ilâve etmesi gökten yere düşmesinden daha sevimli gelirdi!"[121]

Diğer taraftan, aynen rivayet etme imkânı olmadığında hadislerin, mânâ bozulmamak şartıyla, Hz. Peygamber'in kullandığı lafızların yerine benzerleri kullanılarak rivayet de edildiğini gösteren haberler vardır.[122] Meselâ Muhammed b. Şîrîn şöyle demiştir:
"Ben hadisi on kişiden işitirdim, mânâları bir, lafızları farklı olurdu!".[123] Bu bir zaruretten kaynaklanıyordu. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bir söylüyor, orada bulunanlar da onu dinliyor ve akıllarında tutmaya çalışıyorlardı. Gerçi yazılı kültürü olmayan toplumlarda hafıza gücünün geliştiği bir vakıadır. Bu, âmâ gibi, duyu organlarından biri bulunmayan kimsenin diğer duyu organlarının, benzerlerinden daha kuvvetli olmasına benzer bir durumdur. Bunun müşahhas delili olarak o günkü toplum içinde onlarca beyti bir dinleyişte ezberleyen insanlar vardı. Ayrıca hadislerini ezberlemede sahabe-i kiramın Hz. Peygamber'e karşı olan sevgi ve bağlılıklarının, onu pür dikkat dinlemelerinin etkisini de düşünmek gerekir. Binaenaleyh, bir defa duyulmuş olsa da, bazı hadislerin aynen korunup nakledilmiş olması yadırganamaz. Bununla beraber, bilhassa uzun hadislerde metni aynen akılda tutma her zaman mümkün olmamış olabilir. Ama bunların da nakledilmeleri gerekir. Bu sebeble ortada bir zaruret bulunduğu için, aynen nakletme imkânı olmadığında hadislerin mânâlarıyla rivayet edilmeleri caiz görülmüştür. Nitekim Kur'an-ı Kerim ile sünnette de bunun caizliğini gösteren deliller vardır. Hadislerin mânâ ile rivayetinin caiz olduğu görüşünde olan zatlar arasında Hz. Âişe, Abdullah b. Mes'ûd ve Enes b. Mâlik gibi sahâbileri, sonraki nesillerden ise Amir eş-Şa'bî, İbrahim en-Nehaî, Sufyân b. Uyeyne ve Yahya b. Saîd el-Kattân gibi alimleri zikredebiliriz.
Bu meselede yine de şu hususlara işaret etmemiz gerekir: Mânâ ile rivayet caiz görülmekle beraber bunu gelişigüzel herkes her zaman yapamaz. Mânâ ile rivayeti, Hz. Peygamber'in kullanmış olduğu asıl lafzı bilmeyen kimse, dilin, mânâyı bozup bozmayacak inceliklerini biliyorsa, mânâyı bozmayacak şekilde yapabilir. Aksi halde mânâ ile rivayeti caiz değildir.
Mânâ ile rivayetin caizliği, hadisin kitaplara geçmesinden önce idi, ondan sonra caiz değildir.
Bazı kelime veya cümleleri farklı olan hadislerin bu farklılıklarının mutlaka mânâ ile rivayetten meydana geldiğini söylemek doğru olmaz. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- aynı sözü 23 yıllık peygamberliği esnasında değişik yer ve zamanlarda farklı kelime veya cümlelerle söylemiş olabilir. Bu gibi durumlarda hadisleri rivayet eden sahâbiler farklı olursa bu ihtimal daha kuvvetlidir.[124]

3. Hadislerin Yazılması

İlgili haberlerin değerlendirilmesinden anlaşılıyor ki, Hz. Peygamber önceleri hadislerinin yazılmasına umûmen müsâde etmemişti. Bunun sebebi, yazı bilenlerin büyük bir kısmının, belki de hepsinin vahiy kâtibi olmalarından dolayı, Kur'an ile hadislerin birbirine karışması endişesi idi. Sonraları, muhtemelen yazı bilenlerin çoğalmasıyla bu endişe zail olmuş ve Hz. Peygamber hadislerinin yazılmasına müsâade etmişti. Hatta bazı hadisler bizzat kendi bilgi ve emirleri dahilinde yazılmıştı. Bu yazılı hadis belgelerini şu şekilde sıralayabiliriz:
1) Müslümanlarla Medine'de bulunan gayr-ı müslimler arasında karşılıklı hakları tespit eden ve "anayasa" mahiyetindeki yazılı belge;
2) Medine'de, muhtemelen hicri ilk yıllarda yapılan nüfus sayımının sonucunun yazıldığı belge;
3) Hz. Peygamber'in bazı şahıslara verdiği imtiyâznâmeler;
4) Bazı devletlerin yöneticilerine gönderilen dine davet mektupları;
5) Yahudilerle yapılan yazışmalar. Bunun için Zeyd b. Sabit, Hz. Peygamber'in emriyle ibranî yazı ve dilini öğrenmişti;
6) Devlet memurlarına verilen veya gönderilen talimatnameler;
7) Hz. Peygamber'in Mekke'nin fethinde irad buyurduğu ve Yemenli Ebû Şâh isimli bir sahâbinin isteği üzerine yazılıp bu zata verilen hutbe.[125]
Hadislerin yazılmasına müsaade edildikden sonra birçok sahâbi, gerek Hz. Peygamber hayattayken, gerek daha sonra hadisleri yazmaya girişmişlerdi. Sahâbilerden Abdullah b. Amr başta olmak üzere Hz. Ali, Abdullah b. Abbâs, Abdullah b. Ömer, Enes b. Mâlik, Câbir b. Abdillah, Semure b. Cundeb, Ebû Hureyre ve Sa'd b. Ubâde'nin hadis mecmualarının ("sahife"lerinin) bulunduğu bildirilmektedir. Ebû Hureyre'nin, talebesi Hemmâm'a yazdırdığı hadislerden oluşan mecmua günümüze kadar gelmiş ve basılmıştır.[126]
Bunlara rağmen Hz. Peygamber'in dâr-ı bekaya irtihalinden sonra uzun süre hadislerin yazılmasının caiz olmadığını ileri sürenler görülmüştür. Bunun sebebi Hz. Peygamber'in yasaklaması değildir. Nitekim bu görüşte olanların hiçbiri iddiasına Hz. Peygamber'in yasaklamasını delil getirmemiştir. Şu halde söz konusu bu görüşe sevk eden diğer sebebler olmalıdır. Bunlar şu şekilde maddelendirilebilir:
1) Hadislerle meşgul olunup Kur'an'ın ihmal edileceği endişesi. Meseleyi değerlendirirken o dönemi düşünmek gerekir. Yazı geleneği yok denecek kadar az olan bir toplumda Allah'ın Kitabı'nın bile sadece birkaç nüshası vardı. Binaenaleyh öncelikle ilâhi metin yazılıp öğrenilmeli, çalışmalar o hususta yoğunlaştırılmalıydı;
2) Toplum olarak yazıya değil de hafızaya, ezberlemeye ehemmiyet verilmesi. O günkü toplumda böyle bir zihniyet hakimdi. Zihniyetlerin değişmesi ise zaman ister;
3) Yazıya güvenilip hadisleri ezberlemenin ihmal edileceği endişesi. Bu Kur'an-ı Kerim için söz konusu değildi. Zira onun lafzı da mu'ciz idi ve ibadet için ezberleniyordu;
4) Yazılan hadislerin sonradan ehil olmayanların eline geçip onların da hata ve tahrif yapabileceği endişesi;
5) Burada Hz. Peygamber'in, Zeyd b. Sabit gibi vahiy kâtiplerine özel olarak ömür buyu hadis yazma yasağı koymuş olması, onların da bu yasağa ömür boyu riâyet ettikleri, çevrelerine de öyle yapmaları telkininde bulundukları da düşünülebilir.

B- Tedvin Dönemi: Bu dönem, daha önce değişik yazı malzemelerine kaydedilerek veya ezberlenerek koruma altına alınmış olan hadislerin kitaplar ("divanlar) içinde toplandığı dönemdir ve hicrî birinci asrın sonlarından ikinci asrın birinci veya ikinci çeyreğine kadar süren bir zaman dilimini içine alır.
Aslında değişik sahâbîlerin bildikleri hadisleri onlardan toplayıp yazma faaliyeti daha eskilere dayanır. Abdullah b. Abbâs-'ın sahâbileri tek tek dolaşarak bildikleri hadisleri, yanında taşıdığı levhalara yazdığı, Ebû Hureyre'nin, Abdullah b. Ömer'in birden fazla "hadis sahifeleri" olduğu nakledilir. "Tedvin" ile daha değişik bir durum kasd edilmektedir ki, bu, hadislerin daha geniş kapsamlı ve bir "kitap/divan" içinde toplanmasıdır. Böyle bir faaliyeti devlet çapında ilk olarak başlatan kimse Halife Ömer b. Abdulaziz'dir (halifeliği h. 99-101). Bu adil ve alim halife, idaresi altındaki muhtelif bölgelerin valilerine mektuplar göndererek bölgelerinde bilinen hadislerin yazılıp gönderilmesini emretmiş, bunun üzerine de hadisler defter defter yazılıp halifelik merkezine gönderilmişti. Bu mühim ilmî faaliyete dönemin birçok alimi katılmıştı. Ancak onların içinden İbn Şihâb ez-Zührî'nin emeği daha fazla görüldüğü için; "İlmi (yani hadisi) ilk tedvin eden İbn Şihâb'dır!"[127] Denmiştir.
Ömer b. Abdulaziz'den önce babası, Mısır valisi Abdulaziz b. Mervân'ın (v. 85) da valiliği esnasında (h. 65-85) hadisleri toplama faaliyetine giriştiğini gösteren bir haber vardır. Buna göre Abdulaziz, Kesîr b. Murre'ye bir mektup göndermiş ve ondan, Ebû Hureyre dışındaki sahabilerden duyduğu hadisleri yazıp kendisine gön-dermesini istemişti. Ebû Hureyre'nin rivayet ettiği hadisleri istememesinin sebebi onların kendisinde bulunmasıydı.[128] Neticesi bilinmeyen bu teşebbüs "tedvîn" olarak değerlendirilirse, tedvinin başlama tarihi h. 65-85 yıllarına kadar iner.[129]
Bu dönemde yazılan eserlerden hiçbiri günümüze ulaşmamıştır. M. Hamidullah Hoca, ilk yazma eserlerin hemen hemen hepsinin Bağdad'ın Moğollar tarafından istilâsı sırasında tahrib edildiğini kaydediyor.[130] İmam Zeyd b. Ali'nin (v. 122) "Musned"i günümüze ulaşmış ve basılmıştır.[131] Ancak bu eserin mevcut şeklinin imam Zeyd'e mi, yoksa eserin râvisi Ebû Hâlid'e mi ait olduğu tartışmalıdır.[132] Bunun için bu dönemde yazılmış olan eserlerin iç düzenleri hakkında bir bilgiye sahip değiliz. Bununla beraber, gerek ilk çalışmalar olmaları, gerekse müteakip dönemin "tasnif dönemi olması göz önüne alınırsa hadislerin kitaplarda, konu, râvi ve sıhhat bakımlarından karışık olarak toplandıkları söylenebilir. Belki belli bir zamandan sonra, namaz, oruç, hac gibi ana konulardaki hadisler ayrı ayrı kitaplarda, ama yine kendi içlerinde bir sıraya konmadan toplanmış olabilirler.[133]
Bu dönemde hadislerin rivayetinde "sened"[134] kullanımı tamamen yerleşmiş ve "sened" hadisin ayrılmaz bir parçası olmuştu. Artık senedsiz hadis rivayeti, merdiven kullanmadan binaya çıkma olarak değerlendirilecek,[135] sened hadiscinin sahtekârlara karşı silâhı kabul edilecektir.[136]
C- Tasnif Dönemi: Bu dönemde, daha önce kitaplarda karışık olarak bir araya getirilmiş olan hadisler muhtelif şekillerde tasnife, sınıflandırmaya tabi tutulmuşlardır. Hicrî 2. asrın ortalarından 5. asrın ortalarına kadarki bir zamanı içine alan bu dönem kendi içinde birkaç merhaleye ayrılabilir. Çünkü hadislerin tasnifi faaliyetinin olgunlaşması tek ameliyede gerçekleşmemişti. Meselâ İmam Mâlik Muvatta'ında bir tasnif yapmıştı. Buhâri ise Câmi'inde, Muvatta'ı ve diğer birçok hadis kitabını kullanarak daha gelişmiş bir tasnif ortaya koymuştu. Bunun için bu dönemin üçüncü asır başlarına kadarki kısmı hem düzenin hem muhteva zenginliğinin henüz mükemmele ulaşmadığı 1. merhale; dördüncü asır başlarına kadar olan kısmı, düzen bakımından mükemmele ulaşmakla beraber muhteva zenginliği bakımından henüz öyle olmayan 2. merhale; beşinci asır ortalarına kadar olan kısmı ise her iki yönün de mükemmele ulaştığı 3. merhale kabul edilebilir. Bunlardan 2. merhale hadis tarihinin altın devri sayılır. Kütüb-i Sitte bu merhalede yazılmıştır. Muhteva zenginliği bakımından günümüze kadar bile bütün hadisleri kapsayan bir eser meydana getirilmemiş ve önemli olanın "tasnif etme olmasına bakılırsa asıl tasnif dönemi bu merhalenin sonu ile sınırlandırılabilir.
Bu dönemde yazılan pek çok eser günümüze ulaşmıştır. Bunlarda, dönemin en belirgin hususiyetlerinden biri olarak, hadisler senedleriyle birlikte verilmişlerdir. Bu eserler o kadar meşhur olmuşlardı ki, önceki dönemlerde yazılmış olan eserlere ihtiyaç bırakmamışlardı. Bunun sonucu olarak önceki dönemlerin eserleri kullanılmamış, dolayısıyla yazılıp çoğaltılmamış, böylece tarih içinde sel, yangın ve, Moğollarınki gibi, baskın ve yağmalarda yok olup gitmişlerdi.
Bir önceki dönemden itibaren artık "hadis" denince sened ve metin birlikte anlaşıldığı için biz bu dönemde gerçekleştirilen tasnif çalışmalarını Metinle İlgili Çalışmalar ve Senedle İlgili Çalışmalar şeklinde iki ana başlık altında ele alacağız:
1. Metinle İlgili Çalışmalar: Bu çalışmalar da Toplama ve Tasnif Etme Çalışmaları ile Anlama Çalışmaları şeklinde ikiye ayrılabilir:
a) *Toplama ve Tasnif Etme Çalışmaları:* Önceki dönemlerde karışık bir şekilde kaydedilmiş olan hadisler, kaydedildikleri yazı malzemelerinden, sahifelerden, kitaplardan toplanarak[137] konularına göre ("ale'l-ebvâb") ve râvilerine göre ("ale'r-ricâl") sınıfladır ilmi şiardır. Bu sınıflandırma usûllerinin her biri ile değişik türde bir çok eser kaleme alınmıştır. Bu eserleri genel özelliklerine göre şöyle gruplandırabiliriz:
aa) Her Konudan Hadisler İhtiva Eden Eserler: Cami1, musned ve mu'cem türünde yazılmış eserler bu gruba girer. Bu dönemde yazılan "cami"' türü eserlerde hadisler konularına göre sınıflandırılmışlardır. Buhârî, Müslim ve Tirmizî'nin "el-Câmiu's-Sahîh"leri bu türün en meşhur eserleridir. Musned ve mu'cem türlerinde ise hadisler râvilerine göre sınıflamaya tâbi tutulmuşlardır. Şöyle ki, musnedlerde her bir sahâbiden müellife kadar muttasıl bir senedle gelen merfû hadisler (yani "musned" hadisler) o sahâbinin ismi altında konu ve sıhhat durumlarına bakmaksızın karışık olarak toplanmıştır. Bu tür eserlerde sahâbiler ekseriya fazilet sıralarına göre sıralanmışlardır. Bu türün en meşhur eseri Ahmed b. Hanbel'in "Musned'idir. Mu'cem türü eserlerde ise hadislerin ya ilk yani sahâbi râvileri veya son yani müellifin hocaları olan râvileri harf sırasına konularak her birinin isminin altında rivayet ettiği hadislerin tamamı veya bir kısmı zikredilir. Görüldüğü gibi mu'cemlerle mus-nedler arasındaki fark mu'cemlerde râvilerin isimlerinin harf sırasına konulmuş olmasıdır. Binaenaleyh bir "musned"deki sahâbi râvilerin isimleri harf sırasına konsa o bir "mu'cem" olur. Mu'cem türünün en

meşhur eserleri Taberânî'nin el-Mu'cemu'1-Kebir, el-Mu'cemu'l-Evsat ve el-Mu'cemu's-Sağîr isimli üç mu'cemidir.
Bir vakıa olarak mustedrek ve ekseriya mustahrec türü eserler de bu gruba girerler.
Mustedrek, bir veya birkaç müellifin şartlarına uydukları halde kitaplarına almadıkları hadisleri toplayarak meydana getirilen eserdir. Bu türde Dârekutni'nin el-İlzâmât'ı, Hâkim Neysâbûrî'nin el-Mustedrek'i vardır.
Mustahrec ise, bir kitaptaki hadislerin farklı senedlerini bularak onlarla meydana getirilen eserdir. Daha çok Buhâri ve Müslim'in "Sahîh"lerinin mustahrecleri yapılmıştır.
ab) *Muayyen Konularda Hadisler İhtiva Eden Eserler:* Bu dönemde münhasıran ahkâm, ahlâk, iman, cihad, namaz gibi belirli konulardaki hadisleri ihtiva eden eserler de yazılmıştır. Bunların içinde en zengin edebiyata sahip olan, hiç şüphesiz, ahkâm hadisleridir.
Ahkâm hadisleri başlıca sünen, musannaf ve muvatta' türü eserlerde toplanmışlardır. Sünen türünde daha çok merfû' ahkâm hadisleri, musannaf türünde merfû', mevkuf ve maktu' ahkâm hadisleri, muvatta' türünde ise bir bölgenin alimlerinin ittifakla kabul ettikleri ahkâm hadisleri toplanmaya çalışılmıştır.
Sünen türünün en meşhur eserleri Ebû Dâvûd, Nesâî, Dârimî, İbn Mâce, Dârekutnî ve Beyhekî'nin "Sünen"leridir.
Musannaf türünde Abdurrezzâk b. Hemmâm ve İbn Ebî Şeybe'nin "Musannaf'ları vardır.
Muvatta' türünün en meşhur eseri ise İmâm Mâlikin Mu-vatta'ıdır.
Buhârinin el-Edebu'1-Mufred'i, Abdullah İbnu'l-Mubârek, Vekî ibnu'l-Cerrah, Ahmed b. Hanbel, Hennâd ibnu's-Serî ve Beyhekî'nin Kitâbu'z-Zühd'leri ahlâki hadislere tahsis edilmişlerdir.
Abdullah İbnu'l-Mubârek'in Kitâbu'l-Cihâd'ı, İbn Mende'nin Kitâbu'l-İman'ı, Beyhekî'nin Şuabu'l-İmanı, Nesâî ve İbnu's-Sünnî'nin Amelu'1-Yevm ve'1-Leyle'leri, Züheyr b. Harb'm Kitâbu'l-İlm'i, Nuaym b. Hammâd'ın Kitâbu'l-Fiten'i vardır.
ac) Muayyen Özelliğe Sahib Hadisler İhtiva Eden Eserler: Sahih veya zaif hadislere tahsis edilen eserler bu gruba girer. Buhari ve Müslim'in el-Câmi'us-Sahihleri, İbn Huzeyme'nin "Sahih"i, İmâm Mâlik'in Muvatta'ı bir kısım sahih hadisleri bir araya getirmek için yazılmışlardır. Ebû Dâvûd ile İbn Ebî Hâtim'in Kitabu'l-Merâsîl'lerinde senedleri munkatı', dolayısıyle zaif hadisler bulunmaktadır.
b) Anlama Çalışmaları: İslâm tarihinde gelişen bütün ilimlerin gayesi esasen ilgili oldukları âyetlerle hadislerin daha iyi anlaşılmasını sağlamaktır. Fıkıh, tefsir ve kelâm başta olmak üzere sarf, 'nahiv, lügat, siyer, edebiyat, zooloji ve sair ilim dallarında yapılan çalışmaların basit bir incelemesi bile bunu gösterebilir. Şu halde bizim burada kast ettiğimiz şey, münhasıran hadis esas alınarak onu anlamaya yönelik olarak yapılan çalışmalardır. Tasnif Dönemi'ndeki bu tür çalışmaları Hadis Lügati Çalışmaları ile Şerh Çalışmaları şeklinde iki başlık altında toplayabiliriz.
ba) Hadis Lügati Çalışmaları: Hadislerde anlaşılmaları zor olan, açıklamaya ihtiyaç gösteren ve "garibul-hadis" denilen kelimeler bulunur.
Sahâbe-i kiram bile Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- duydukları bazı kelimelerin mânâlarını anlayamamış ve Hz. Peygamber'e sormuşlardır. Binaenaleyh asr-ı saadetten itibaren bir vakıa olarak garibu'l-hadis vardır. Haliyle, bilhassa anadili Arapça olmayan müslümanların çoğalması sonucu zaman içinde hadislerdeki birçok kelime açıklamaya ihtiyaç hissettirmiştir. Bunun için Muvatta'u Mâlik, Sahîhu'l-Buhâri, Sahihu Müslim, Sünenu't-Tirmizi ve Sünenu'd-Dârimi gibi hadis kitaplarında hadislerde geçen bazı kelimelerin açıklamalarına yer verilmiştir. Tasnif Dönemi'nde bu tür kelimeleri müstakil eserlerde yani bir lügat kitabı şeklinde ele alıp açıklayan eserler de kaleme alınmıştır. Bu sahada ilk eseri Ebû Ubeyde Ma'mer İbnu'l-Musenna'nm (v. 210) veya muasırı olan Ebû Adnan Abdurrahman b. Abdil'a'lâ'nın yazdığı nakledilir. Daha sonra pek çok kimse bu sahada eserler vermişlerdir. Bunlar arasında Ebû Ubeyd el-Kasım b. Sellâm'm (v. 224), İbn Kuteybe ed-Dîneveri'nin (v. 276) ve Hamd b. Muhammed el-Hattâbi'nin (v. 388) "Garibu'l-Hadis" isimli eserleri zikre şayandır. Bu yazarlardan Ebû Adnan eserini, hadisleri konularına göre, sonrakiler râvilerine göre tasnif ederek kaleme almışlardır.
bb) Şerh Çalışmaları: Bu dönemde te'lif edilen hadis kitaplarında bazı müellifler, yer yer hadislerden anlaşılabilecek mânâların, bir kısmına, bazı hadislerin yorumlarına da yer vermişlerdir. Bu tür açıklamalara, meselâ, Muvatta'u Mâlik'de, Sa-hihu'l-Buhâri'de, Sünenu't-Tirmizi'de, Sünenu'd-Dârimi'de ve Sahihu İbn Huzeyme'de sıkça rastlamak mümkündür. Bunun yanında seçilen bir kısım hadislerin veya muayyen bir kitaptaki hadislerin muhtelif yönlerden açıklamaları için müstakil kitaplar da te'lif edilmiştir. Bunlara örnek olarak Tahâvi'nin Şerhu Meâni'l-Âsâr'ı ile Hattâbi'nin Meâlimu's-Sünen isimli kitapları zikredilebilir. Hattâbi'nin bu meşhur eseri aynı zamanda, bilindiği kadarıyla, ilk "hadis kitabı" şerhidir. O, bu eserinde Ebû Davud'un Sünen'indeki hadislerden gerekli gördüklerinin açıklamalarını yapmaya çalışmıştır.
Şerh çalışmaları içinde, zahiren birbirine veya diğer delillere zıt görünen hadislerle alâkalı, onları ele alıp inceliyen, yorumlamaya çalışan eserleri de zikretmek gerekir. Bu sahada imam Şafiî'nin İhtilâfu'l-Hadis, İbn Kuteybe'nin Te'vîlu Muhtelifi 1-Hadi s, Tahâvî'nin Muşkilu'1-Âsâr, îbn Fûrek'in Muşkilu'l-Hadis ve Beyânuh isimli eserleri vardır.
2. Senedle İlgili Çalışmalar: Bu çalışmalardan kasdımız, hadislerin senedlerinde geçen râviler hakkında yazılan eserlerdir. Râvilerin araştırılmasına ve incelenmesine sahabe döneminden itibaren başlanmıştır. Abdullah b. Abbâs, Hz. Aişe, Ubâde ibnu's-Sâmit, Abdullah b. Selâm ve Enes b. Mâlik gibi bazı sahâbiler, eş-Şa'bî, İbn Sîrin, İbnu'l-Museyyeb ve Saîd b. Cubeyr gibi bazı tâbiûn alimleri bir kısım râvi hakkında değerlendirmelerde bulunmuşlardı. Sonraki dönemlerde Mâmer b. Râşid (v. 153), Mâlik b. Enes ve Yahya b. Said el-Kattân (v. 198) gibi alimlerin râvi değerlendirmeleri ("cerh ve ta'dîl'ı) artarak devam etmiş ve hicrî 3. asrın başlarında bu dalda bir ihtisaslaşma ortaya çıkmıştır. Yahya b. Maîn (v. 233) ve Ali İbnu'l-Medinî (v. 234)

bu yönleriyle temayüz etmiş alimlerdendir. Bu alimler râvîlerin güvenilirlik durumları hakkında özel lanzlar kullanmışlardı. Ancak bunların bir kısmı net değildir ve kendilerine has olarak kalmıştır. Böylece ilgili alimler râvileri değişik yönlerden incelemiş ve hadis rivayetinde ne derece güvenilir olduklarını ortaya koymaya çalışmışlardır. İşte Tasnif Dönemi'nde ilgili alimlerin râviler hakkındaki görüşleri, râvilerin hayat hikâyeleri, hocaları, talebeleri tespit edilerek eserler yazılmaya başlanmıştır. Bunun sonucu hadis rivayetine katılan binlerce kişi kayda geçirilmiştir.
Bazı kitaplardaki hadislerin farklı senedlerini bulma yani "istihrâc" çalışmaları ile bir hadisin bütün senedlerini bulup bir araya toplama yani "turuk" çalışmaları da senedle ilgilidirler. Buna göre senedle ilgili çalışmaları Sened Toplama Çalışmaları ve Rical Çalışmaları şeklinde ikiye ayırmak mümkündür.
a) Sened Toplama Çalışmaları: Bu dönemde Buhâri ve Müslim'in sahihleri gibi bazı kitaplar üzerinde "istihraç", bazı hadisler üzerinde de "turuk" çalışmaları yapılmıştır.
b) Rical Çalışmaları: Bunlar da üç grupda ele alınabilir:
ba) Sıka Hâvilerle İlgili Eserler: Bu eserlerin başında sahabe hakkında yazılanları kaydetmek gerekir. Bu eserlere örnek olarak Buhâri'nin Tarîhu's-Sahâbe'si, Tirmizi'nin Tesmiyetu Ashabı Resûlillah'ı, İbn Hıbbân'ın Esmâu's-Sahâbe'si ve İbn Abdilberr'in el-İstîâb'ı zikredilebilir. Sahabe ile birlikte sonraki "sıka" (yani, kısaca, güvenilir) râviler hakkında İbnu'l-Medînî, el-Iclî ve İbn Hıbbân'ın es-Sıkât isimli eserleri vardır.
bb) Zaîf Kavilerle İlgili Eserler: Bu dalda ilk eseri Yahya b. Main'in (v. 233) yazdığı nakledilir. Daha sonra Buhâri Kitabu'z-Zuafâi'l-Kebir ve Kitâbu'z-Zuafâi's-Sağîr, Nesâî Kitâbu'z-Zuafâ' ve'l-Metrûkin, İbn Hıbbân Ma'rifetu'l-Mecrûhîn isimli eserlerini te'lif etmişlerdi. Bu sahada hadis tarihinin en meşhur eserlerinden biri ise İbn Adiyy'in el-Kâmil fi'z-Zuafâ' isimli eseridir.
be) Sıka ve Zaif Hâvilerle İlgili Eserler: Râvileri karma olarak ele alan eserler de yazılmıştır. Bu tür eserlerden İbn Sa'd'ın et-Tabakatu'l-Kübra, Buhâri'nin et-Tarîhu'1-Kebir ve İbn Ebî Hâtim'in el-Cerh ve't-Ta'dîl'i sahalarında hadis tarihinin en mühim eserleri arasında sayılırlar.
D- Tehzib Dönemi: Önceki dönemlerde yazılmış olan hadis kitaplarının ele alınıp daha kullanışlı, daha kapsamlı, değişik ihtiyaçlara cevap verecek ve hadislerin daha iyi anlaşılmalarını sağlayacak eserlerin yazıldığı, hadislerin öğrenilip öğretilmesine yönelik faaliyetlerin görüldüğü dönemdir, hicrî 5. asrın ortalarından günümüze kadar gelmektedir. Bu dönemi de, yapılan çalışmaları ortak özelliklerine göre gruplandırarak sunmaya çalışacağız. Söz konusu çalışmalar, Tasnif Dönemi'nde olduğu gibi iki ana başlık altında toplanabilir:
1. Metinle İlgili Çalışmalar: Bu dönemde metinle ilgili başlıca şu çalışmalar gerçekleştirilmiştir:
a) Toplama ve Tasnif Çalışmaları: Bu tür çalışmalarla birçok yeni eser kaleme alınmıştır. Bunlar, ortak özellikleri itibariyle şöyle gruplandırılabilir:
aa) *Her Konudan Hadisler İhtiva Eden Eserler:* Bu eserlerde muayyen bazı kitaplardaki hadisler, muayyen kitaplarda olup da diğer bazılarında olmayan hadisler, değişik kitaplardan seçme hadisler toplanmıştır.
Muayyen kitaplardaki hadisleri bir araya getirmek üzere Sahihu'l-Buhâri ile Sahihu Müslim'deki hadisler, Kütüb-i Sitte'deki hadisler, Kütüb-i Sitte ile diğer bazı kitaplardaki hadisler müstakil yeni eserlerde toplanmışlardır. Bu cümleden olarak el-Humeydi, el-Cem'u Beyne's-Sahihayn'da Sahihu'l-Buhâri ve Sahîhu Müslim'deki hadisleri; Rezîn el-Abderi, el-Cem'u Beyne's-Sıhâhi's-Sitte'de Kütüb-i Sitte'deki hadisleri bir araya getirmişlerdi. İbnu'1-Esir de Rezîn'in mezkûr eserinin bazı noksanlıklarını gidererek Câmiu'1-Usûl isimli eserini yazmıştı.
Muayyen kitaplarda olup da diğer bazılarında olmayan hadislere "zevâid" denir. Bu dönemde bazı kitapların bilhassa Kütüb-i Sitte'ye "zevâid"i, yani söz konusu bazı kitaplarda bulunup da Kütüb-i Sitte'de bulunmayan hadisler toplanarak eserler te'lif edilmiştir. "Zevâid kitapları" denilen bu tür eserlerin en meşhurları el-Heysemi'nin Mecmeu'z-Zevâid'i ile İbn Hacer'in el-Metâlibu'l-Âliye'sidir. Mecmeu'z-Zevâid Ahmed, Ebû Ya'lâ ve el-Bezzâr'ın "Mus-ned'leriyle et-Taberâni'nin üç Mu'cem'inin Kütüb-i Sitte'ye zevâidini, el-Metâlib ise sekiz Musned'in Kütüb-i Sitte ve Mecmeu'z-Zevâid'e olan zevâidini ihtiva eder.
Değişik kitaplardan hadisler seçilerek de her konudan hadis ihtiva eden eserler yazılmıştır. Bunlara Mansûr Ali Nasıfm et-Tâc'ı örnek verilebilir.
ab) Muayyen Konularda Hadisler İhtiva Eden Eserler: Ahkâm, Dua, Ahlâk, Tıb gibi belirli konulardaki hadisler de değişik hadis kitaplarından toplanarak müstakil hadis kitapları meydana getirilmiştir.
Ahkâm hadislerinden bu dönemde de zengin bir edebiyat meydana getirilmiştir. Bunlardan el-Beğavi'nin Mesâbîhu's-Sunne, Mecduddin İbn Teymiyye'nin Munteka'l-Ahbâr, İbn Hacer'in Bulûğu'l-Merâm ve et-Tehânevî'nin İ'lâu's-Sünen isimli eserleri zikredilebilir.
ac) Muayyen Özellikteki Hadisleri Toplayan Eserler: Bu sahada mutevâtir, muştehir, sahih, zaif, mevzu... hadisler toplanarak her bir çeşit hakkında müstakil bir çok eser yazılmıştır.
ad) Muayyen Sayılarda Hadis İhtiva Eden Eserler: 7, 40, 50, 101, 500, 1001 gibi belirli sayıda hadis ihtiva eden eserler de yazılmıştır. Bunlardan en çok 40 hadis ihtiva eden eserler te'lif edilmiştir. Nevevî'nin "40 Hadis"i, bu sahanın en meşhur eseridir.
b) Tespit ve Tahkik Çalışmaları: Bu dönemde, muhtelif kitaplarda geçen veya halk arasında dolaşan hadislerin, varsa, kaynaklarının bulunması ve sahihlik durumlarının incelenmesi ayrı bir çalışma alanı oluşturmuştur. Böyle, bir hadisin kaynağını bulup, mümkünse sıhhat durumunu incelemeye ıstılahta "tahric" denir. Esasen "tahric", "rivayet asrı" denilen ilk üç asırda bir kimsenin bir hadisi, daha önce yazılmış olan hadis mecmualarından bulup çıkararak senediyle birlikte kendi kitabına almasına, böylece onu "ortaya çıkarma"sına denir. İmam Mâlik'in, İmam Ahmed b. Hanbel'in, Buhâri'nin, Müslim'in, Dârimi'nin... hadise dair eserlerinde yaptıkları hep "tahric" idi. Tehzib Dönemi'nde de buna benzeyen çahşmalar yapılmış ve fıkıh, tefsir, tasavvuf, kelâm gibi değişik ilim dallarında yazılmış olan kitaplarda veya halk arasında senedi verilmeden veya kaynağı

belirtilmeden zikredilen hadislerin sened veya kaynakları bulunup sıhhat durumları ortaya çıkarılmaya çalışılmıştır. Bu sahada da pekçok eser kaleme alınmış ve, hemen hemen bütün meşhur kitaplarda geçen veya halk arasında dolaşan hadislerin tahricleri yapılmıştır.

Bu cümleden olarak Gazali'nin İhya', Kadı Iyâz'ın Şifâ', Ze-mahşeri'nin Keşşaf, Merğınâni'nin Hidâye, Birgivî'nin et-Tarîkatu'l-Muhammediyye isimli eserlerinde geçen hadislerin tahricleri yapılmıştır.

Halk arasında dolaşan hadislerin "tahric"i hususunda ise Zerkeşî'nin et-Tezkire fi'1-Ahâdisi'l-Muştehire, Sehâvî'nin el-Mekasıdu'l-Hasene, Aclûni'nin Keşfu'1-Hafâ' isimli eserleri zikre şayandır.

c) İhtisar ve Tehzîb Çalışmaları: Önceki dönemde veya bu dönemde yazılan bazı hadis kitapları, içlerindeki mükerrer veya mevkuf, maktu' gibi bir kısım hadisler çıkarılarak kısaltılmış, hadisler icabında yeniden tertib edilmiş ve böylece daha kullanışlı eserler ortaya konmaya çalışılmıştır. Bu şekilde Buhâri ve Müslim'in "Sahihlerinin, Ebû Davud'un Sünen'inin, İbnu'l-Esîr'in Câmiu'l-Usûl'ünün ve daha pek çok kitabın muhtasarları hazırlanmıştır.

d) Fihrist Çalışmaları: Bu çalışmalar, hadisleri kolay bulmak için yapılmışlardır. Hadis tarihinde bazı hadis kitaplarının tertibinde, içlerindeki hadislerin kolayca bulunması hususuda göz önünde bulundurulmuştur. Meselâ İbnu'1-Esîr, Câmiu'l-Usûl'ünü tertib ederken bu hususa dikkat ettiğini ifade eder.[138] Suyûti de el-Câmiu's-Sağîr'ini, "öğrencilere kolaylık olsun" diye harf sırasına göre tertib ettiğini açıklar.[139]

Bunların yanında, sırf aranan bir hadisin bulunmasını kolaylaştırmak maksadıyla da eserler yazılmıştır. Bunların başında "atrâf' kitaplarını kaydetmek gerekir. "Atrâf' kitabı, hadisin baş tarafını veya, tamamını hatırlatan bir kısmını vererek hadisin geçtiği yerleri gösteren kitaptır. Daha ziyade muayyen kitaplar esas alınarak hazırlanan bu tür kitaplar bir tür fihristtir. Buhâri ve Müslim'in Sahihlerinin, Kütüb-i Hamse'nin, Kütüb-i Sitte'nin ve diğer bazı kitapların "atrâf'lan yapılmıştır. Bunların en güzellerinden biri Abdulgani en-Nablusi'nin (v. 1143) Zehâiru'l-Mevâris fı'd-Delâleti Alâ Mevâdii'l-Hadis isimli eseridir. Müellif bu eserinde Kütüb-i Sitte ile İmam Mâlik'in el-Muvata'ının atrâfını toplamıştır. Eserin tertibi, hadislerin sahabi ravileri harf sırasına konularak herbirinin ismi altında mezkûr kitaplardaki hadis rivayetlerinin yerlerini göstermek şeklinde yani "sahabe mu'cemine göredir.

Bazı kitaplardaki hadislerin "atrâf'ı, baş taraflarından bir kısmı harf sırasına konularak da yapılmıştır. Bunlara Muhammed et-Tokadi'nin Miftâhu's-Sahîhayn'ı örnek verilebilir. Son zamanlarda belli başlı bütün hadis kitaplarının bu tür fihristleri yapılmıştır.

Hadis bulmada en kullanışlı olan eserler, şüphesiz hadislerin kelime fihristleridir. Hadis tarihinde bu tür fihristlerin ilk örneğini, bildiğimiz kadarıyla, İbnu'1-Esîr el-Cezerî vermiştir. Bu mudakkık alim, Câmiu'l-Usûl1 üne, içindeki hadislerin mühim kelime veya tabirlerini harf sırasına koyarak kitap içinde geçtikleri yerleri belirtmek suretiyle böyle bir fihrist yapmıştı. Bu fihrist, kitabın bazı yazma nüshalarının sonunda bulunmaktadır.

Hadislerin kelime fihristlerinin, şimdilik en mükemmeli, A. J. Wensinck başkanlığında çalışmaya başlayan ve üyelerinin çoğu gayr-ı müslim olan bir heyetin hazırladığı el-Mu'cemu'1-Mufehres isimli 8 ciltlik büyük eserdir. Bu eser, Kütüb-i Sitte ile birlikte Dârimî'nin Sünen'i, İmam Mâlik'in Muvatta'ı ve Ahmed b. Hanbel'in Musned'indeki hadislerin kelime ve özel isim fihristlerini ihtiva eder.

Bazı kitapların konu fihristleri de yapılmıştır. Bunlara, içlerinde Kütüb-i Sitte'nin de bulunduğu 14 kitabın konu fihristi olan Miftâhu Kunûzi's-Sunne'yi örnek verebiliriz. Bu eserin aslını da İngilizce olarak A. J. Wensinck hazırlamıştır. Eseri mezkûr isimle Muhammed Fuâd Abdulbâkî Arapçaya tercüme etmiştir.

Bahsedilen bütün bu çalışmaların çoğunda hadisler konularına göre tasnif edilmişlerdir. Bu dönemde, hadisleri râvilerine göre tasnif etme usûlü hiç kullanılmamıştır. Bunun yerine Deylemî'nin el-Firdevs'i, Suyûtî'nin el-Câmi'leri, Gümüşhânevî'nin Râmûz'u, Aclûnî'nin Keşfu'1-Hafâ1 sı gibi eserlerde ve fihrist çalışmalarının çoğunda hadisler harf sırasına göre ("ale'l-ahruf') sıralanmışlardır.

e) Anlama Çalışmaları: Bu dönemde hadisleri dilbilgisi, kelime ve muhteva yönlerinden anlamaya yönelik çalışmalar da gerçekleştirilmiştir. Bunları üç başlık altında toplayabiliriz:

ea) İ'râbu'l-Hadis Çalışmaları: Hadis metinlerinin dilbilgisi yönünden tahliliyle ilgili bu çalışmalar, tabir caizse, onları şeklen anlamaya yöneliktirler. Aslında hadis şerhi kitaplarında hadislerin bu yönleri üzerinde de durulur. Bunun yanında hadisleri sadece bu yönleriyle ele alan müstakil eserler de yazılmıştır. Bunlar arasında Ukberî'nin (v. 616) İ'râbu'l-Hadisi'n-Nebevi'sini, İbn Mâlik'in (v. 672) Şevâhdu't-Tavzîh'ini, Suyûti'nin (v. 911) Ukûdu'z-Zeberced'ini zikredebiliriz.

eb) Hadis Lügati Çalışmaları: Hadislerin "garib" kelimelerini anlamak maksadıyla yapılan çalışmalar bu dönemde de devam etmiş ve bu sahada yeni bir usûl olarak elifbâî düzende kitaplar yazılmıştır. Zemahşerî'nin (v. 538) el-Fâik isimli eseri ile İbnu'l-Esîr'in (v. 606) en-Nihâye isimli eseri bunların en meşhûrlarındandır.

ec) Hadisleri, şekil ve muhtevalarını ilgilendiren değişik yönleriyle anlama maksadıyle yapılan çalışmalar bu dönemde artarak devam etmiştir. Bunun için, başta Buhârî ve Müslim'in el-Câmiu's-Sahîh'leri olmak üzere birçok meşhur hadis kitabının şerh ve haşiyeleri yapılmıştır. İbn Hacer'in Buhârî şerhi Fethu'1-Bârî, Aynî'nin yine Buhârî şerhi Umdetu'1-Kârî, Nevevî'nin Müslim şerhi el-Minhâc, Munâvî'nin el-Câmiu's-Sağîr şerhi Feyzu'l-Kadîr, Şevkânî'nin Munteka şerhi Neylu'l-Evtâr, Keşmirî'nin Buhârî şerhi Feyzu'1-Bârî, Azîmâbâdî'nin Ebû Dâvûd şerhi Avnu'l-Ma'bûd isimli eserleri meşhur hadis şerhlerinden bazılarıdır.

2. Senedle İlgili Çalışmalar: Bu çalışmalar Sened Toplama Çalışmaları ve Rical Çalışmaları şeklinde iki başlık altında toplanabilir:

a) Sened Toplama Çalışmaları: Bu sahada muayyen bazı kitaplardaki hadislerin farklı senedlerini bulma, yani "istihraç" çalışmaları yanında bir hadisin bütün senedlerini bulup bir araya toplama yani "turuk" çalışmaları yapılmıştır.

b) Rical Çalışmaları: Hadislerin râvileri hakkındaki çalışmaları, Tasnif Dönemi'nde olduğu gibi üç grupta ele alabiliriz:

ba) Sıka Râvîlerle İlgili Eserler: Bu sahada sahabiler ve sonraki sıka râviler hakkında mühim eserler verilmiştir. Sahabiler hakkında İbnu'l-Esîr'in Usdu'1-Ğâbe, İbn Hacer'in el-İsâbe isimli eserleri zikre şayandır. Sahabî ve sonraki sıka râvîler hakkında ise Zehebi'nin Tezkiretu'1-Huffâz'ını zikredebiliriz.
bb) Zaîf Kavilerle İlgili Eserler: Sadece zaif veya öyle oldukları söylenen râviler hakkında Zehebî'nin Mizânu'l-İ'tidâl'i, İbn Hacer'in Lisânu'I-Mizân'ı örnek olarak zikredilebilir.
be) Sıka ve Zaîf Kavilerle İlgili Eserler: Bu sahada muayyen kitaplardaki râvilerle muayyen bölgelerdeki râviler hakkında birçok eser yazılmıştır. Muayyen kitaplardaki râviler hakkında Kütüb-i Sitte râvilerine tahsis edilen Tehzîbu't-Tehzîb isimli eser mühimdir. Eserin müellifi İbn Hacer'dir. Muayyen bölgelerdeki râviler hakkında ise İbn Asâkir'in Târîhu'ş-Şâm'ı, Hatib Bağdâdi'nin Târihu Bağdâd'ı, Ebû Nuaym'ın Târîhu İsbehân'ı zikredilebilir. [140]

Hadis Coğrafyası

Hadisin/sünnetin mekân olarak en büyük ve temel kaynağı Medine-i Münevvere'dir. Bunun için oraya "Dâru's-Sunne" de denmiştir. Hz. Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- vefatından sonra fetih ve irşadlarla genişleyen İslâm Devleti'nin eski ve yeni yerleşim yerlerine giden, oralara yerleşen sahabiler oralarda İslami hükümleri, bu meyânda Hz. Peygamber'in hadislerini öğretmiş ve ilim merkezlerinin oluşmasını sağlamışlardı. Bu gayretler sonunda hicri birinci asrın içinde Mekke, Küfe, Basra, Yemen, Şâm ve Mısır, hadislerin öğrenilip öğretildiği merkezler haline gelmişlerdi. Bu ve benzeri diğer yerlerin her birinde bir veya birçok sahâbinin bereketli çalışmalar yaptığını, çekirdeği oluşturduklarını görürüz. Meselâ, dört râşid halife ile birlikte Hz. Âişe, Abdullah b. Ömer ve Ebû Hu-reyre'nin Medine'de, Muaz b. Cebel ve Abdullah b. Abbâs'uı Mekke'de, Hz. Ali ve Abdullah b. Mes'ûd'un Kûfe'de, Enes b. Mâlik ve Ebû Musa el-Eş'arî'nin Basra'da, Muâz b. Cebel ve Ebû Musa el-Eş'arî'nin Yemen'de, Ubâde İbnu's-Sâmit ve Ebu'd-Derda'mn Şam'da, Abdullah b. Amr'ın Mısır'da hadis öğretimine, hadislerin yayılmasına büyük emekleri geçmiştir. Zamanla İslâm âleminin genişlemesiyle, tabiî olarak, hadisler de yeni yerlere yayılmış, oralarda da hadislerin öğrenilip öğretildiği ilim merkezleri oluşmuştu. Rahmetli Muhammed Zâhid Kevserî'nin (v. 1951) isabetle belirttiği gibi, tarih boyunca çeşitli ilim merkezleri, diğer İslâmî ilimlerle birlikte hadis ilmini de nöbetleşe omuzlaya gelmişlerdir. Bir bölgede durgunluk görüldüğünde görevi başka bir bölge üstlenmiş, orada gevşeme başladığında ilim yükünü diğer bir mekân omuzlamıştır.[141] el-Kettâni'nin meşhur eseri er-Risâletu'1-Mustatrafa'da zikredilmiş olan yazarları esas alarak yaptığımız sathî bir araştırma da bu hususu te'yîd etmiştir. Şöyleki, hicri 2. asırda hadis sahasında Hicaz, Ortadoğu ve İran-Orta Asya'da eser veren 19 alimden 6'sı Hicaz'dan, ll'i Ortadoğu'dan, 2'si İran-Orta Asya'dandır. Bu durum hicrî 3. asırda İran-Orta Asya lehine değişmiş ve 132 hadis kitabı yazarından 62'si bu bölgeden çıkmıştır. Bilindiği gibi, bu asırda yaşamış olan Kütüb-i Sitte müelliflerinin hepsi de bu bölgedendir. İran-Orta Asya'nın bu öncü durumu 4. 5. ve 6. asırlarda da devam etmiş, ancak 7. asırdadır ki, Ortadoğu yeniden ilk sırayı almıştır. 12. asırdan sonra İran-Orta Asya'dan hiçbir alim ismi geçmezken bu sefer Hind-Pakistan bölgesi devreye girmiştir. Böylece İslâm yurtları arasında âdeta bir hizmet yarışı ve görev değişimi gerçekleştirilmiştir. Bununla beraber Ortadoğu, zaman zaman ikinci, üçüncü sıralara düşmüş olsa da, varlığını hep hissettirmiştir. Bunda bu bölgenin iklimi yanında İslâm coğrafyasının merkezi bir yerinde bulunması da etkili olmuş olmalıdır. Hicaz için de, çoğu zaman Ortadoğu'dan sonraya kalmış olsa da benzeri bir durum vardır. Bunda ise, mukaddes yer olmanın rolü olmuştur. Tarih boyunca hadis ilimlerinde böyle bir manzara arz eden İslâm coğrafyası bir insana benzetilecek olursa onun kalbi Hicaz, başı Ortadoğu, kolları ise Kuzey Afrika ile İran-Orta Asya'dır, denebilir.
Bu geniş coğrafyada hadis öğretimi, başlangıçtan itibaren camiler, evler, şehir meydanları, umûmi medreseler gibi muhtelif yerlerde yapılmıştır. Bu mekânlar arasında başlangıçta bilhassa camilerin büyük payı olmuştur. Fethedilen her yere veya kurulan her şehre hemen bir cami yapılır ve orada İslâm ahkâmı öğretilirdi.
Hicrî 6. asırdan itibaren münhasıran hadis ve hadis ilimlerinin tedris edildiği özel medreseler açılmaya başlandı. "Dârul-Hadis" ismiyle bilinen bu medreselerin ilki, bilindiği kadarıyle, 6. asırda Dımeşk'de kuruldu. Kurucusu Sultan Nûreddin Mahmûd'dan (v. 569) dolayı en-Nûriyye adı verilen bu medreseden sonra 622 yılında Kahire'de el-Medresetu'1-Kâmiliyye dâru'l-hadisi, 626 yılında Dımeşk'de el-Medresetu'1-Eşrefıyye dâru'l-hadisi açılmış, daha sonra ise İslâm aleminin birçok yerinde benzer özel medreseler kurulmuştur.[142]

Hadis İlminde Kadınlar

Hadis ilmi, erkeklerle beraber kadınların da hizmet verdiği ilimlerden biridir. Müslüman kadınlar, İslâm'ın getirdiği ve kadın-erkek her müslümana ilmi farz kılan yeni anlayış sayesinde hadislerin öğrenilip öğretilmesiyle, hadis ilimlerinin tahsiliyle de ilgilenmişler, bunun sonucu, hanım sahâbilerden itibaren pek çok kadın hadiscinin hadis rivayetleri en mu'teber hadis kitaplarına geçmiştir. Zehebî;
"Kadınlar arasında ittiham edilen veya alimlerin rivayetlerini terk ettiği kimse tanımıyorum!"[143] Diyerek onların bu sahadaki müstesna yerlerine işaret eder.
Bununla beraber kadınların bu ilme katkılarının tarihi seyri, müslüman toplum içinde değişen kadın telâkkisi doğrultusunda olmuş ve zaman ilerledikçe isimleri ilgili kitaplara geçen kadın ha-discilerin sayısı azalmış, hatta zaman zaman yok noktasına gelmiştir. Kütüb-i Sitte ile bu kitapların melliflerinin diğer birkaç eserlerinin râvileri hakkında yaptığımız basit bir araştırma da bu gelişmeyi açıkça göstermiştir. Buna göre hadis rivayetleri mezkûr kitaplara geçen kadın râvilerin sayısı sahabe neslinde 121 iken bu sayı tâbiûn neslinde 131 (sahabe ve tâbiûnun toplam nüfusları mukayese edilirse bu rakam gelişme sayılmaz.) etbâu't-tâbün neslinde 27 olmuştur. Ondan sonraki nesillerden ise hiçbir kadının hadis rivayeti bu kitaplara geçmemiştir. Kütüb-i Sitte müelliflerinin hocaları

arasında da hiçbir kadın hadisci bulunmamaktadır. Bu durum, ileriki zamanlarda da kadınların bu ilimden tamamen uzaklaştıkları şeklinde anlaşılmamalıdır. Erkeklerle mukayese edildiğinde gelişme genel olarak hep kadınların aleyhine olmuşsa da, bazı dönemlerde zamanlarının en meşhur hadiscileri olarak bilinen veya hadis ilminde meşhur olan kadınlar da çıkmıştır. Bunlar arasında zamanında Sahîhu'l-Buhârî'nin en meşhur râvisi olan Kerime bint Ahmed el-Merveziyye'yi (v. 463), Taberî'nin üç Mu'cem'inin de râvisi olan Fâtıma el-Cüzdâniyye'yi (v. 524), Sahîhu Müslim'in râvilerinden Fâtıma bint Ali Ümmü'1-Hayr (v. 532) ile Fâtıma eş-Şehrzûniyye'yi, "Musnide-i Isfahâniyye" lakabıyle bilinen ve Sahînu'l-Buhâri'nin râvisi olan Fâtıma bint Muhammed'i (v. 539), âli sened sahibi ve Sahîhu'l-Buhâri'nin meşhur bir râvisi olan Şuhde bint Ahmed'i (v. 574), Musnedu Ahmed'in râvisi olan Zeyneb el-Harrâniyye'yi (v. 688), zamanının "Musnide"si diye bilinen ve Mısır'da, Şam'da Sahîhu'l-Buhâri ile diğer bazı hadis kitapları üzerine dersler veren Sittu'l-Vuzerâ bint Ömer'i (v. 716), Sünemid-Dârimî ile Musnedu Abd b. Humeyd'in râvisi olan Zeyneb bint Ahmed b. Ömer'i (y. 722), İbn Hacer'in hocalarından ve Sahihu'l-Buhâri râvisi olan Aişe bint Ab-dilhâdi'yi (v. 816) ve, yine Sahihu'l-Buhâri râvisi olan Ummu'1-Hayr Emetu'I-Hâhk'ı (v. 911) zikredebiliriz.[144]

Anahatlarıyla Hadis Usûlü

Hadis Usûlü, hadisleri, hangilerinin kabul hangilerinin red edileceği bakımlarından ele alır. Bir hadisin makbul olması, onun Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- ait olma ihtimali, olmama ihtimalinden daha çok olması demektir. Hadisin merdûd olması ise bunun aksidir. Hadisin bu durumları onun sened ve metni incelenerek ortaya çıkarılabilir.

Hadisin senedi râvilerden oluşur. Bir râvinin rivayet ettiği hadislerin kabul edilmesi için onda bazı manevî ve maddî vasıflar aranır ki, mânevi vasıflar "adalet" başlığı, maddî vasıflar "zabt" başlığı altında toplanır. "Adalet", kişiyi Allah ve Resûlü'nün emirlerini yapıp yasaklarından kaçınmaya, halk nazarında kişiliğini zedeleyici söz ve işlerden uzak durmaya sevk eden melekedir. Bu vasıf içinde râvinin müslüman, temyiz kabiliyetine sahip ("âkil") ve bulûğa ermiş olma şartları da mütâlâa edilir. "Zabt" ise, râvinin öğrendiği hadisi başkasına rivayet edinceye kadar öğrendiği gibi koruması demektir. Bu da hadisi ezberden rivayet edecekse onu ezberlemesi, kitabından rivayet edecekse kitabını değişikliğe uğramaktan koruması, mânâ ile rivayet edecekse mânâyı bozup bozmayan şeyleri bilmesi mânâsına gelir.

Bunlarla beraber râvinin, rivayetlerinin kabul veya reddine doğrudan etkileri olmasa da, bazı âdaba uyması üzerinde durulur.

Hadislerin kabul veya reddinde onların nasıl ve hangi şartlarda alındığı da mühimdir. Bunun için hadis öğrenme yolları ile öğrenim esnasında görülebilen muhtelif meseleler değişik açılardan değerlendirilir.

Hadisin metni ise âyetler, meşhur hadisler, sağduyu, tarihi ve tecrübî bilgilerle mukayese edilir, dil kaideleri, ifâde ve üslûb yönlerinden incelenir.

Sened ve metnin titiz incelenmesi sonucu hadisin makbul mü, merdûd mu olduğu hususunda bir kanaat hasıl olur. Şu halde bütün hadisler ya makbul, ya da merdûddurlar. Bunlar da, aranan şartları taşıma durumlarına göre kısımlara ayrılırlar:

Makbul hadisler "sahîh" ve "hasen" diye ikiye ayrılır. Sahih hadisin en meşhur tarifi şöyledir: Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- ulaşıncaya kadar adalet ve zabt sahibi râvinin (veya râvilerin) birbirlerinden rivayet ettiği şâzz ve muallel olmayan hadiştir. Bu tarife göre bir hadise "sahîh" denilebilmesi için beş vasfı taşıması gerekir:

1) Hadis Hz. Peygamber'e nisbet edilecek yani "merfû" olacak;
2) Râviler arasında bir atlama, râvi düşmesi olmayacak yani "muttasıl" olacak;
3) Râvilerinin hepsi adalet ve zabt sahibi yani "sıka" olacak;
4) Hadis şâzz yani diğer sıka râvilerin rivayetlerine aykırı olmayacak;
5) Hadis muallel olmayacak, yani sahihliğine zarar verecek gizli bir kusuru bulunmayacak.

Bir hadis yukarıdaki vasıflardan hepsini taşıdığı halde sade râvilerinden birinin veya bir kaçının "zabt" sıfatı tam olmazsa ona "hasen" denir.

Merdûd hadisler de zaif ve mevzu' diye ikiye ayrılır. Zaîf hadis, yukarıda sahih hadisin tarifinde zikredilen vasıflardan birini veya birkaçını taşımayan hadistir. Zaif hadis, bu vasıflardan kaybettiklerine göre değişik isimler alır. Bunların en meşhurları şöyle sıralanabilir:

Mursel: Senedinde sahâbi râvisi atlanmış, zikredilmemiş olan hadis.
Munkatı': Senedinde sahabeden sonra bir veya peş peşe olmayarak birkaç râvi atlanmış olan hadis.
Mu'dal: Senedinde peş peşe iki veya daha fazla râvi atlanmış olan hadis.
Muallak: Senedinde müellif tarafından bir veya birkaç râvi atlanmış olan hadis.
Mudelles: Bir kusuru gizlenerek bu kusurun olmadığını zannettirecek şekilde rivayet edilmiş olan hadis.
Muallel: Ancak yetkili alimlerin fark edebileceği gizli bir kusuru bulunan hadis.
Muzdarib: Birbirlerine zıt olmakla beraber birini tercih imkânı bulunmayan hadislerden her biri.
Maklûb: Sened ve metnindeki kelime veya cümlelerde takdim-te'hirler, başkalarıyla değiştirmeler yapılmış olan hadis.
Şâzz: Sıka râvinin sıka râvilere veya kendisinden daha sıka olan râviye zıt olarak rivayet ettiği hadis.
Munker: Zaîf râvinin daha az zaif olan râviye veya sıka râviye zıt olarak rivayet ettiği hadis.
Metruk: Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- yalan isnadda bulunmakla itham edilen veya çok hata yapan yahut çok dalgın olan... râvinin rivayet ettiği hadis.

Merdûd hadislerin ikinci kısmı olan mevzu' hadise gelince bu, Hz. Peygamber'e yalandan isnad edilen haber demektir. Aslında bunun Hz. Peygamberle hiçbir alâkası yoktur, sonradan uydurulmuştur. Ancak sahih bir hadis

gibi şeklen bir senedi ve bir metni olduğu, ayrıca uyduran kimse onun "hadis" olduğunu iddia ettiği için isim olarak "mevzu hadis" denmiştir.
Hadislerin, makbul ve merdûd şeklindeki bu taksimi "haber-i vâhid" denilen ve hadislerin çok büyük kısmını teşkil eden hadislerle alâkalıdır. Hadisciler hadisleri, senedlerinin, diğer bir ifadeyle her tabakadaki râvilerinin azlığı ve çokluğuna göre "mutevâtir" ve haber-i vahid" diye iki kısma ayırırlar. Mutevâtir hadis, senedinin başından sonuna kadar her tabakada, yalan söyleme üzerinde anlaşmaları aklen ve âdeten mümkün olmayan sayıda çok râvinin rivayet ettiği hadistir. Haber-i vâhid ise, herhangi bir tabakada râvi sayısı, mutevâtir hadisin râvi sayısına ulaşamayan hadistir. Binaenaleyh her tabakada râvi sayısı üç-dört olan hadis de haber-i vâhiddir. Haber-i vâhid de râvi sayısına göre "meşhur", "azîz" ve "ferd" kısımlarına ayrılır. İşte makbul ve merdûd ayrımı sadece bu haber-i vâhidler için sözkonusudur. Mutevâtir hadislerin makbûllüğü/sahihliği kesindir.
Burada kaydetmeliyiz ki, makbul hadislerle, itikadî konular dışında, amel etmenin vâcib olduğu hususunda alimlerin görüşbirliği olduğu gibi, mevzu1 hadislerle her hususta amel etmenin haram olduğunda da hiçbir ihtilâf yoktur. Zaif hadislere gelince pek çok alim onların fazla zaif olmayanlarının da bazı şartlarla ahkâm dışındaki hususlarda kullanılabileceklerini söylemiştir. Hatta bazı alimlere göre, hakkında makbul hadis bulunmayan ahkâm konularında da zaif hadis kullanılabilir. Çünkü zaif hadisin, az da olsa Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- ait olma ihtimali vardır.
Hadislere, sahihlik-zaiflik durumları dışındaki bazı özelliklerine bakılarak da isimler verilmiştir. Bunların en çok geçenlerini de şöylece sıralamak mümkündür.
Kudsî Hadis; Yüce Allah'a, Kur'an olmayarak nisbet olunan söz ve iş.
Merfû': Hz. Peygamber'e ait olduğu söylenen söz ve fiil (hadis).
Mevkuf: Bir sahâbiye ait olduğu söylenen söz ve fiil (hadis).
Maktu': Tâbiûndan birine ait olduğu söylenen söz ve fiil (hadis).
Musned: Hz. Peygamber'e muttasıl bir senedle nisbet edilen hadis.
Muttasıl: Sahibine kesintisiz bir senedle ulaşan hadis.
Muan'an: Senedinde "an fulan: falandan naklen... "ifadesi kullanılan hadis
Mudrec: Sened veya metnine, asıllarında bulunmayan bir şey eklenmiş olan hadis.
Meşhur: Her tabakada asgari üç râvî tarafından rivayet edilmiş olan hadis.
Aziz: Her tabakada asgari iki râvi tarafından rivayet edilmiş olan hadis.
Ferd: Herhangi bir tabakada râvi adedi bire düşen hadis.
Garîb: Herhangi bir yönden farklılık, gariblik arz eden hadis.
Musahhaf: Sened veya metninde nokta veya hareke hatası yapılmış olan hadis.
Muharref: Sened veya metninde harf hatası yapılmış olan hadis.
Mutâbi: Bir hadisin aynı sahabiden aynı veya benzer lafızlarla gelen ikinci rivayeti.
Şâhid: Bir hadisi mânâ bakımından destekleyen başka hadis.
Bu hadisler sahihlik-zaîflik bakımlarından bir şey ifade etmezler. Bu sebeble bunlar, sened ve metinlerinin durumlarına göre sahih, hasen, zaîf ve mevzu' olabilirler.[145]

Hadis Okurken Dikkat Edilecek Bazı Hususlar

Hadis, anlaşılmak ve gereğini yerine getirmek maksadıyla okunmalıdır. Bunun için de hadis okurken bazı hususlara dikkat edilmesi gerekir. Bunların bir kısmını şöylece maddelendirebiliriz:
1. Önce hadisin sahihlik durumu[146] tespit edilmeli, çok zaîf ve uydurma hadislerden şiddetle sakınılmalıdır. Hadisin sıhhat durumunu bizzat araştırma imkânı yoksa güvenilir kitaplara veya güvenilir alimlere başvurulmalı, onlardan istifade edilmelidir.
2. İslâm'ın bütün hükümlerinin asılları Kur'an-ı Kerim'dedir. Hadisler de bu asıllara uygun meydana gelmişlerdir. Nitekim Hz. Peygamber Kur'an diliyle; *"Ben sadece bana vahyedilene uyuyorum!"*[147] Buyurmuştur. Binaenaleyh şeklen "sahîh" olan bir hadis Kur'an'a zıt görünüyorsa ya hadis gerçekten sahih değildir, ya da arada görünen zıtlık hakiki bir zıtlık değildir. Şu halde bu gibi durumlarda ihtiyatlı davranmalı, zahirî bir zıtlık halinde hemen hadisi reddetme yoluna gidilmemeli, mezkûr iki ihtimal göz önüne alınarak araştırma yapılmalıdır.
3. Hadis, ilgili âyetler ve diğer hadislerle birlikte ele alınmalı ve bir bütünlük içinde değerlendirilip asıl maksadı iyi tespit edilmeli ve böylece doğru bir şekilde anlaşılmaya çalışılmalıdır. Bunun için;
a) Hadisin söylendiği veya yapıldığı içtimaî şartları ("sebeb-i vurûd"larını) bilmek büyük kolaylık sağlar. Bilindiği gibi hadisler 20 küsur yıllık peygamberlik döneminde çok çeşitli durumlarda vârid olmuşlardır. Bundan dolayı ele alınan hadisin Özel durumlarla veya geçici hükümlerle alâkalı olup olmadığı araştırılmalıdır.
b) Her dilde kelimelerin hakiki ve mecazi mânâları, ıstılahî kullanılışları vardır. Bazı kelimeler birden fazla mânâya gelebilmektedir. Dillerde; dikkat çekmek, konuyu vurgulamak, daha etkili olmak, kolay anlaşılmayı sağlamak gibi gayelerle kullanılan değişik ifade şekilleri, doğrudan veya dolaylı anlatım usûlleri vardır. Binaenaleyh "Arapların en fasihi" olan Hz. Peygamber'in hadislerinde geçen kelimelerin hangi mânâlarının kasdedildiği, hangi maksadla söylendikleri araştırılmalıdır. Bu hususta, dilin zaman içinde tabiî olarak değişmesi vakıasından dolayı, kelime veya ibarenin Hz. Peygamber zamanındaki mânâsına da dikkat etmek gerekir.
4. Zikredilen bu hususlar, görüldüğü gibi, kolay halledilebilecek şeyler değillerdir. Aslında, denebilir ki, İslami ilimlerin hepsinin gayesi, âyetlerin yanında hadislerin daha iyi anlaşılmalarını sağlamaktır. Bilhassa "fıkıh usûlü" münhasıran bu gayeye yöneliktir. Fakat bu durum hadis okumaktan uzaklaştırmamalı, aksine bolca hadis okunmalıdır. Ancak;

a) Yukarıda bir kısmına işaret ettiğimiz hususlar göz önünde bulundurularak hadisten kesin neticeler çıkarmakta ihtiyatlı davranılmalı;
b) Kişi okuduğu hadisi, kendisi hakkında mümkün olduğu kadar zahiri mânâsıyla uygulamalı, ama hadiste başkalarının hakları söz-konusuysa daha ihtiyatlı olmalı;
c) Hadisin mânâsını araştırmaya, inceliklerini öğrenmeye gayret etmeli, bu maksatla imkân ölçüsünde güvenilir alimlere veya kitablara başvurmalıdır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de; *"Bilmiyorsanız ehl-i zikre (bilenlere) sorun!"*[148] Buyurulur.
Bu şekilde okunup gereğince amel edilmeye çalışılan hadisler inanan insanı asr-ı saadetin huzur verici iklimine götürür, ruhen yüceltir ve onu hoşgörülü, olgun bir mü'min haline getirir.[149]

Dârimi, Hayatı Ve Eseri

Dârimi'nin -Allah rahmet eylesin!- ismi ve nesebi, Abdullah b. Abdirrahman b. el-Fazl b. Behrâm b. Abdissamed olup Temîm kabilesinin Dârim koluna mensubdur. Onun bu kabileye mensubiyetinin kan yoluyla mı, "velâ" yoluyla mı olduğu hususunda bir bilgiye sahip değiliz. M. Zübeyr Sıddîkî, "velâ"' yoluyla olduğu tahmininde bulunmaktadır.[150] Dârimi'nin künyesi ise Ebû Muhammed'dir.
O, Abdullah İbnu'l-Mubârek'in vefat yılı olan 181/797-798 yılında Semerkand'da doğdu. İbâdet ve zühdle dolu bir çevrede yetişti. Hadis öğrenimi için, muhtemelen kendi beldesindeki tahsilini tamamladıktan sonra, dönemin yaygın âdeti üzere İslâm âleminin belli başlı ilim merkezlerini dolaştı. Bu arada Hicaz, Mısır, Şam, Irak ve Horasan'a ilim yolculukları ("rihle"ler) yaptı. Tahsil esnasında zamanının pek çok aliminden ilim aldı. Sadece Sünen'ine rivayetlerini aldığı hocalarının sayısı 250 civarındadır. Bunlar arasında Abd b. Humeyd, Abdurrezzâk, Ahmed b. Hanbel, Haccâc b. Minhâl, Ebû Bekr b. Ebî Şeybe, Ebu'l-Velîd et-Tayâlisi, Ebû Ubeyd el-Kasım b. Sellâm, Hâlid b. Mahled, Halife b. Hayyât, Hammâd b. Zeyd, el-Humeydî, Muhammed b. Yûsuf el-Firyâbî, Musedded, en-Nadr b. Şumeyl, Saîd b. Mansûr, Vehb b. Cerir ve Yezîd b. Hârûn gibi meşhur hadisciler vardır.
Dârimi bir ara Bağdad'a gidip orada hadis öğretti. İbn Ebi Hatim de ondan Reyde hadis yazdığını kaydeder. Buhâri, Müslim, Ebû Dâvûd, Tirmizi, Neseî, Ebû Zur'a, Ebû Hatim, Baki b. Mahled, Abdullah b. Ahmed b. Hanbel gibi meşhur alimler de onun öğrencileri oldular. Buhâri Sahîh'inin dışındaki eserlerinde, Müslim Sahîh'inde,[151] Ebû Dâvûd ve Tirmizî[152] Sünen'lerinde, Nesâî Sünen'inin dışındaki eserlerinde ondan hadis rivayet etmişlerdir.
Dârîmi sade ve zâhidâne bir ömür geçirdi. Kendisine sunulan dünyalıklara iltifat etmedi. Hatta Semerkand kadılığı görevini bile önce kabul etmedi, sultanın ısrarı üzerine kabul edince de tek bir davaya baktı ve ardından istifa etti.
Dârimi 75 (veya 74) yaşındayken 8 Zilhicce 255/17 Kasım 868 tarihinde Merv'de ikindiden sonra vefat etti ve cumaya rastlayan ertesi arefe günü defnedildi.
Künyesinden anlaşıldığına göre Muhammed isimli bir oğlu vardı.
Dârimi çok zeki, zâhid, muttaki, özü sözü doğru, güvenilir ve fazilet sahibi bir kimse; hadis, tefsir ve fıkıh sahalarında büyük bir âlim idi. Bilhassa hadis ilmindeki geniş bilgisi ve titizliği ile' meşhurdur. Zamanında Mısır, Şam gibi birçok bölgede, muasırı olan Buhârî (v. 256) henüz tanınmıyorken o tanınıyordu.
Dârimi, hadis ilminin bir kolu olan cerh ve ta'dîl ilminde de görüşüne ittiba edilen bir önder-alim idi. Hocası Ahmed b. Hanbel onun görüşüne dayanarak Yahya el-Hımmânî'den rivayeti terk etmişti.[153] Tirmizi de, Sünen'inde kaydettiği cerh ve ta'dil ile ilgili bilgilerin bir kısmım ondan aldığım belirtir.[154] Bunlardan birinde bir râvi hakkında Buhâri ile Dârimi'nin görüşlerinden Dârimî'ninkini kabul ettiği görülür.[155]
Dârimi böylece bir taraftan bilgilerini çevresine aktarmış, diğer taraftan eserler kaleme almış ve bu çalışmalarıyla hadis ilminin Semerkand'da neşrinde ve oradaki hadisle alâkalı yanlış bilgilerin tashihinde büyük hizmeti geçmiştir. Zamanının mühim siyasi ve itikadî meselelerinden biri olan "Kur'an'ın mahlûk olup olmadığı" meselesinde o da imtihana çekilmiş, ancak cevap vermekten kaçınmıştı.
Dârimi'nin, Ahmed ve İshak'a bağlı bir müctehid olduğu söylenir.[156] Ancak Sünen'inde bazı hadislerden sonra belirttiği görüşlerinden anlaşıldığına göre o, belli bir mezhebe bağlı olmayan bir müctehid idi.
Dârimi'nin en meşhur ve günümüze ulaşan tek eseri Sünen'idir.
Bu eseri Musned ismiyle de anılmaktadır.[157] Ona nisbet edilen el-Câmi[158] el-Câmiu's-Sahîh[159] ve el-Musnedul-Câmi'[160] isimli eserler de bu Sünen'inden ibaret olmalıdır.
Onun es-Sülâsiyyât'ı da, muhtemelen Sünen'indeki üç râvili ("sülâsî") hadislerin toplanmasıyla meydana getirilmişti. Sünen'deki söz konusu bu sülâsî hadisleri bir araya getiren birkaç eser vardır. Bunların, bilindiği kadarıyle en eskisi Sülâsiyyâtu'd-Dârimi isimli eserdir.[161] Bu eseri muhtemelen Ebu'1-Vakt Abdulevvel b. îsa es-Siczî hazırlamıştır. İbnu'n-Nûr Muhammed b. Abdillah'ın rivayet ettiği Sülâsiyyâtu'd-Dârimi[162] de büyük bir ihtimalle bu esere dayanmaktadır. Sünen'deki sülâsî hadisleri son zamanlarda Ab-dulhamid Şânûha da Tahrîcu Sülâsiyyâti'l-Buhâri, et-Tirmizi, İbn Mâce, ed-Dârimi isimli kitabında[163] bir araya getirmiştir. Sünen'deki bu hadisler 17 tane olup tercümemizde şu numaralı hadislerdir: 746, 1403, 1768, 1856, 1907, 1928, 1930, 2068, 2070,2467, 2543, 2601, 2625, 2675, 2684, 2704, 2844. Köprülüdeki Sülâsiyyâtu'd-Dârimi ile A. Şânûha'nın mezkûr eserinde sülâsî hadisler daha fazla gösterilmişlerse de onların bir kısmı sülâsî değildir.
Dârimi'nin et-Tefsîr ve Kitabu's-Sünnet isimli iki eserinin daha olduğu nakledilmektedir. Bunlar günümüze ulaşmamışlardır.
Müellifimiz Dârimi'ye nisbet edilen Kitâbu Savmi'l-Mustehâda ve'l-Mutehayyire[164] onun değil, Ebul-Ferec ed-Dârimi'nindir.[165]

A- Sünen Edebiyatı:

"Sünen", ahkâm hadislerini fıkıh konularına göre tertib ederek meydana getirilen kitaba denir. Ahkâm hadislerine başlangıçtan beri, diğer hadislerden daha fazla önem verilmiş, onların öğrenilip Öğretilmesi üzerinde daha bir titizlikle durulmuştur. Hadis tarihinde, hadisleri sınıflandırılmış olarak ihtiva eden ilk hadis kitapları da ahkâm hadislerini ihtiva eden "sünen" türü eserler olmuştur.[166] Dârimi'ye kadar bu türden pek çok eser kaleme alınmıştır. Bunlardan tespit edebildiklerimizi şöyle sıralayabiliriz:
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, Mekhûl b. Ebî Müslim ed-Dımeşkî (v. 112).
Kitâbu's-Sünen, Abdulmelik ibn Cureyc (v. 150).
Kitâbu's-Sünen, İbn İshak v. (151).
Kitâbu's-Sünen, Saîd b. Ebî Arûbe el Adevî (v. 156).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, Abdurrahman b. Amr el-Evzâî (v. 157).
Kitâbu's-Sünen, Muhammed b. Abdirrahman ibn Ebî Zi'b (v. 159).
Kitâbu's-Sünen, Zaide b. Kudâme es-Sekafî (v. 161).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, İbrahim b. Tahmân el-Hurâsânî (v. 163).
Kitâbu's-Sünen, Hammâd b. Seleme el-Basrî el-Bezzâz (v. 167).
Kitâbu's-Sünen fı'1-Fıkh, Abdullah İbnu'l-Mubârek (v. 181).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, Huşeym b. Beşir es-Sülemî (v. 183).
Kitâbu's-Sünen, Yahya b. Zekeriyyâ b. Ebî Zaide el-Hemedâni (v. 183).
Kitâbu's-Sünen, el-Muafâ b. İmrân el-Ezdî (v. 184).
Kitâbu's-Sünen, Muhammed İbnu'l-Fudayl ed-Dabbî (v. 195).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, el-Velîd b. Müslim el-Umerî ed-Dımeşkî (v. 195).
Kitâbu's-Sünen, Vekî' İbnu'l-Cerrâh er-Ruâsî (v. 197).
Kitâbu's-Sünen, Musa b. Târik es-Seksekî (v. 203).
Kitâbu's-Sünen fı'1-Fıkh, Abdulvehhâb b. Atâ' el-Iclî (v. 204).
Kitâbu's-Sünen, Ravh b. Ubâde (v. 205).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, Abdurrezzâk b. Hemmâm (v. 211).
Kitâbu's-Sünen fı'1-Fıkh, Hafs b. Ömer el-Basri ed-Darîr (v. 220) Sünenu Saîd b. Mansûr (v. 227).
Kitâbu's-Sünen, Muhammed İbnu's-Sabbâh el-Müzenî ed-Dûlâbî (v. 227).
Kitâbu's-Sünen, Sehl b. Ebî Sehl er-Râzî (v. 231).
Kitâbu's-Sünen ve'1-Ahkâm, Ebû Muhammed b. Mübeşşir es-Sekafî (v. 234).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, Abdullah b. Muhammed ibn Ebî Şeybe (v. 235).
Kitâbu's-Sünen fı'1-Fıkh, Ebu'l-Hâris Süreye b. Yûnus el-Mervezî (v. 235).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, İshak b. İbrahim ibn Râhûye (v. 238).
Kitâbu's-Sünen fi'1-Fıkh, Osman b. Muhammed ibn Ebî Şeybe (v. 239).
Kitâbu's-Sünen el-Hasan b. Ali el-Hulvânî (v. 242).
Kitâbu's-Sünen, Ebû Ali el-Hasan İbnu's-Sabbâh el-Vâsıtî el-Bezzâr (v. 249).
"es-Sünen" ismi taşıyan bu eserlerin yanında "musannaf ve "muvatta' " türü eserler de, esas olarak ahkâm hadislerine tahsis edilmişlerdi. İleriki dönemlerde de hep alâka çekecek olan ahkâm hadisleri edebiyatına Dârimi de Sünen'iyle bu sahanın en mühim eserlerinden birini vermiş oldu.[167]

B- Dârimi'nin Sünen'i

Dârimi'nin bu eseri her ne kadar daha ziyade "sünen" ismiyle meşhur olmuşsa da muhtevası bu tür eserlerden daha geniştir. O, bol mevkuf ve maktu haberleriyle "musannaf türüne,[168] "Fezâihı'l-Kur'an" bölümüyle "cami'" türüne yaklaşan geniş bir muhtevaya sahiptir. Ona, ihtiva ettiği hadislerin hemen hemen tamamı "sened"leriyle verildikleri ("isnâd" edildikleri) için, bir manâsıyla "musned"[169] de denilebilir.[170]

1. Sünenin Nüshaları:

Dârimi'nin Sünen'inîn birçok yazma ve basma nüshası vardır.[171] İstanbul kütüphanelerindeki yazmalarından bilhassa Reîsu'l-Küttâb'da 257 numara ile kayıtlı nüsha ile Murad Molla'da 579 numara ile kayıtlı nüsha mühimdir.
Sünen birçok defa da basılmıştır:
Kânpûr, 1293 (1292-1293), 447 s. (Bunu Muhammed Sıddîk Hasan, Sünen'in iki nüshasıyla Şah Veliyullah Dihlevî'nin, bazı not ve tashihlerini ihtiva eden Sünen nüshasını mukabele edip tashihler yaparak hazırlamış ve Şah Cihan Begüm bastırmıştır. el-Mu'cemu'l-Mufehres'de Sünen'in muhtemelen bu baskısı kullanılmıştır. Krş. Musnedu'd-Dârimi, Kânpûr, 1293, s. 124 ve el-Mu'cemu'1-Mufehres, 3/279, satır: 46); Haydarâbâd, 1309; Dehli, 1337 (Bu baskı el-Munteka min Ahbâri'l-Mustafâ isimli eserin hamişinde olup Win-sinek'in Handbook of Early Muhammedan Tradition (Arapça tercümesi: Miftâhu Künûzi's-Sünne) adlı eserinde esas alınmıştır.); Dımeşk, 1349, Matbaatu'l-İ'tidâl; Pakistan, 1404/1984, I-II (es-Seyyid Abdullah Hâşim Yemânî el-Medenî'nin tahkikiyle yapılan bu baskı Sünen'in Dehli, 1337 ve Dımeşk, 1349 baskılarına dayanır. Muhakkikin giriş yazısının sonunda 1386/1966 tarihi vardır.); Beyrut, 1407/1987, I-II (Fevvâz Ahmed Zumerli ve Hâlidu's-Seb' el-Alemî'nin tahkikiyle basılmıştır.); Dımeşk, 1412/1991, I-II (Dr. Mustafa Deyb el-Buğa'nın tahkikiyle yapılan bu baskının sonuna bölüm, kelime, özel isim ve elifbaî hadis fihristleri eklenmiştir). Sünen'in, Muhammed Ahmed Dehmân'ın katkılarıyla yapılan tarihsiz iki ciltlik bir baskısı da vardır. Sünen'in, Haydarâbâd, 1309 ve Dımeşk,

1349 baskıları dışındakilerini gördüğümüz bu baskılarından en ciddisi, garibdir, en eskileri yani Kânpûr baskısıdır. Tahkikleri bakımından Pakistan, 1404, açıklama ve fihristleri bakımından Dımeşk, 1412 baskıları da güzeldir.[172]

2. Sünen'in Kaynakları:

Dârimi'nin bu eserini çok sayıda kaynağa başvurarak hazırladığı anlaşılmaktadır. Eserde rivayetlerini kaydettiği hocalarının sayısı 250 civarındadır. Gerçi Ahmet Yıldırım 261 isimlik bir liste vermektedir.[173] Ancak listede mükerrer isimler vardır.
Dârimi'nin doğrudan başvurduğu kaynaklardan bir kısmı günümüze kadar gelmiştir. Ebû Bekr b. Ebî Şeybe'nin Musannaf[174] Abdurrezzâk'ın Musannafı,[175] Ahmed b. Hanbel'in Musned'i,[176] Saîd b. Mansûr'un Sünen'i[177]bunlar arasındadır. O, bu eserinde Buhâri ile aynı kaynakları da çok kullanmıştır.[178] Onun, Buhâri'yle olduğu kadar olmasa da, zaman zaman İbn Ebî Şeybe[179] Ahmed b. Hanbel[180]Müslim[181] Ve Ebû Dâvûd'la[182] da aynı kaynakları kullandığı görülmektedir.
Dârimi'nin, eserini yazarken bu kaynaklarından veya muasır eserlerden ne derece etkilendiği, araştırılması gereken bir konudur. Meselâ; başlıklarda görüş beyânı, aynı veya benzer başlıkların kullanılması, aynı bölümlerde aynı hadislerin verilmesi[183] gibi benzerlikler, Dârimi ile Buhâri'nin birbirlerinden veya daha büyük bir ihtimalle, önceki müşterek bir kaynaktan (yahut kaynaklardan) etkilendiklerini göstermektedir.
Burada Veliyullah ed-Dihlevî'nin, Dârimi'nin Musned'inin Muvatta'ın hadislerini senedlemek için te'lîf edildiği[184]şeklindeki bir görüşünü de kaydedelim. Ancak bu görüş, eldeki Musned'in, yine eldeki Muvatta'da bulunmayan pek çok hadis ihtiva etmesi vakıasıyla uyuşmaz.[185]

3. Sünen'in Rivayetleri:

Sünen'in yazma ve basma nüshalarındaki senedlerinden ve Sünen'den bahseden kitaplardan anlaşıldığına göre onun sonraki nesillere, sadece İsa b. Ömer'den gelen rivayeti ulaşmıştır. Dârimi'nin sülâsiyyâtını toplayan eserlerde de ilk râvi, İsa b. Ömer'dir. Bununla beraber zamanla, aralarında az çok farklar bulunan Sünen nüshaları ortaya çıkmıştır. Bu farkların bir kısmını Sünen'in Kânpûr, 1293 baskısında görmek mümkündür. Bunlar, bazı müelliflerin Sünen'den yaptıkları nakillerde de görülmektedir.[186] Bu durum, muhtemelen, Sünen'in uzun yıllar boyu istinsahları esnasında yapılan hatalardan kaynaklanmış olmalıdır. Bazı müelliflerin Sünenu'd-Dârimi'ye nisbet ettikleri bazı haberleri de elimizdeki Sünen'de bulamıyoruz,[187] Bunlar da, eğer yanlış bir nisbet söz konusu değilse, herhalde istinsah hatalarından doğmuştur. Müslim[188] Ebû Dâvûd[189] Tirmizî[190] ve Zehebî'nin[191] Dârimi'den yaptıkları, ancak eldeki Sünen'de bulunmayan hadisler ise Dârimi'nin diğer eserlerinden[192] veya Dârimi'nin rivayet hakkına sahip olduğu hadis mecmualarından rivayet edilmiş olmalıdır.[193]

4. Sünen'in Rivayet Özellikleri:

Dârimi'nin rivayette titiz olduğu, kaynaklarına bağlı kaldığı görülmektedir. Bunun için senedlerde geçen râvîlerin nisbelerini veya neseblerini ekleme ihtiyacı duyduğunda bile bunları "-ki o, falandır.", "-ki o, falanın oğludur.", "o, falanı kasd ediyor." şeklinde verir.[194] Bu şekildeki açıklamalar rivayette titizliğin ve kaynağa bağlılığın işaretidirler.[195]
Dârimi, birden fazla hocadan aldığı hadislerin lafızları arasında farklılık bulunduğunda, zikredeceği lafzın hangi hocasına ait olduğunu da belirtir.[196] Öyle anlaşılıyor ki o, titizliğinin bir sonucu olarak, sahabilere dua cümlelerinde bile kaynaklarına bağlı kalmıştır. Meselâ 1241. hadisde Hz. Ali'ye dua cümlesi bulunmaktadır. Halbuki önceki hadislerin hemen hemen hepsinde, Hz. Ali dahil sahâbiler için dua cümlesi yer almaz. Söz konusu hadisin Ebû Dâvûd ve Nesâî rivayetlerinde de dua cümlesi mevcuttur.[197] Dârimi, yine rivayetteki titizliğinden olmalı, bazen metin içinde bazen metnin sonunda olmak üzere, hadislerin rivayet farklarına da işaret eder.[198]
Diğer taraftan anlaşıldığına göre Dârimi, hadislerin mânâ ile rivayetlerinin caiz olduğu kanaatinde dir.[199] Bunu gösteren bazı hususlar vardır. Meselâ, 1440. hadisi, 1443 hadisin sonunda senedsiz olarak cümlelerini takdim-te'hirle verir. Sünen'de birçok hadis bir yerde muhtasar, başka bir yerde mufassal olarak geçer.[200] Ayrıca birçok hadis, konularına göre bölünerek ("takti"' edilerek) her bölümü ilgili yerde zikredilir,[201] Hadislerde bu tasarrufları, mânâ ile rivayetin caiz olduğu görüşüne sahip olanlar yapar. Gerçi sözkonusu ihtisar ve taktî'lerin hepsini Dârimi'nin yaptığını kesin olarak söylemek zordur. Bunların en azından bir kısmının, önceki hadisciler tarafından yapılmış olması muhtemeldir. 2271. hadiste yer alan bir açıklama bunu göstermektedir. Bununla beraber, diğer eserlerde mufassal olarak geçen bazı hadislerin aynı senedle Dârimi'de muhtasar bir şekilde bulunması,[202] ihtisar ve taktî'lerin bir kısmının Dârimi tarafından yapıldığına delil sayılabilir.[203]

5. Sünen'in Sıhhat Durumu:

Bazı alimler Süneni "sahîh" diye nitelemişlerdir.[204] Alâuddîn Muğultây, "sahîh" hadis kitabı ilk tasnif edenin Mâlik, sonra Ahmed, sonra da Dârimi olduğu görüşündedir.[205] Bu açıklamalar, herhalde, Sünen'deki hadislerin çoğunluğu göz önüne alınarak yapılmıştır. Zira onda pek çok "sahîh" hadisin yanında "hasen", "zaîf", hatta bazı alimlere göre "mevzu "[206] hadisler de bulunmaktadır. Bizzat Dârimi'nin kendisi de bazı hadislerin mursel veya munkatı' yani zaîf[207] yahut sahih veya hasen[208] olduğunu açıklar, bazı hadisleri diğerlerine tercih eder.[209] Dârimi'nin bir kısım râvileri de tanınmamakta ("meçhul"), haklarında ilgili kitaplarda bilgi

bulunmamaktadır.[210] Dolayısıyle bu râvilerin rivayet ettikleri hadisler zaîftir. İbn Hacer de, içinde zaîf ve mevzu hadisler bulunması sebebiyle Sünenu'd-Dârimi'ye "sahîh" demenin doğru olmayacağını söylemektedir.[211] Aslında "sünen" türü eserlerde genel olarak sıhhat yönünden her tür hadis bulunabilmektedir.[212] Dârimi'nin Sünen'i de öyledir. Nitekim Abdulaziz ed-Dihlevi de onu, sıhhat bakımından her çeşit haberin bulunduğu 3. tabaka hadis kitapları arasında zikretmiştir.[213] Bütün bunlar yine de Dârimi'nin Sünen'inin kıymetini çok düşürecek boyutlarda değildirler. Onun, İbn Mâce'nin Sünen'inin yerine Kütüb-i Sitte'nin 6. kitabı sayılmasının daha uygun olacağı görüşünde olan alimler vardır. İbnu's-Salah, Ebû Saîd Halil b. Keykeldî el-Alâî (v. 761) ve îbn Hacer bu alimler arasındadır. Bu alimler görüşlerinin dayanağı olarak Dârimi'nin Sünen'indeki zaîf râvilerin azlığım, münker ve şâzz hadislerin nâdirliğini ve âlî senedlerin varlığını gösterirler .[214]

6. Sünen'in Tertibi:

Sünen bir mukaddime ile 23 kitab'dan oluşmaktadır. Mukaddime ve kitablar "bâb'lara ayrılmıştır. Kitab ve babların sıralanışı gelişi güzel değil, mantıkî bir düzen içindedir. Ana bölümler olan kitapların sıralanışına bakıldığında onların önce ferdi tek başına ilgilendiren konular, sonra birden çok ferdi birlikte ilgilendiren konular, önce dünya hayatı ile ilgili konular, sonra âhiret hayatı ile ilgili konular şeklinde sıralandığı görülür. Kitapların sıralanışında, pek çok hadis kitabında olduğu gibi, meşhur "İslâm beş şey üzerine bina edilmiştir..." hadisindeki sıraya da uyulmuştur. Babların sıralanışı da ilgili nasslara[215] ve olayların mantıkî gelişme sırasına göre yapılmıştır. Bu durum, meselâ cuma[216] ve bayramlar[217] ile ilgili bölümlerde açıkça görülebilir.
Dârimî böylece, ilgili merfû', mevkuf ve maktu haberleri kullanarak ahenkli bir bütün oluşturmaya, seçtiği hadisler sayesinde İslâm'ı genel hatlarıyla göstermeye çalışmıştır. Esasen kitap yazan birçok hadiscinin gayesi de budur. Onlarca "sünen", "musned" "cami" türü kitabın yazılmış olmasının en mühim sebeblerinden biri bu olmalıdır. Diğer ilim dallarında eser yazanlar, kendilerinden önceki insanların kelimelerini kullanarak görüşlerini ortaya koyarlarken hadisciler bunu, başta Hz. Peygamber -sallalahu aleyhi ve sellem-olmak üzere öncekilerin cümlelerini kullanarak yapmaya çalışmışlardır. Binaenaleyh hadisci eserinde bunu gerçekleştirdiği ölçüde başarılı olmuş olur. Hadis tarihinde Buhâri ve Dârimî bunda başarılı olanların başında gelirler.[218]

7. Sünen'in Bölüm Başlıkları:

Sünen'in mühim özelliklerinden biri bölümlere, ("bâb'lara) konan başlıklardır. Istılahta "terceme" denilen bu başlıklarda şu hususlar dikkat çeker:
a) Bazı başlıklar, başlık altında zikredilen hadisin farklı bir rivayetinden alınmıştır. Böylece hadisin, muhtemelen Dârimî'nin şartlarına uymayan rivayetlerine işaret edilmek istenmiştir.[219]
b) Bazı başlıklarda, başlık altında zikredilen hadisin te'vîli, hadisten çıkarılan hüküm, hadis hakkındaki kanaat, hadis hakkında ortaya çıkan ihtilâfa işaret, hadisin kimlere mahsus olduğu gibi hususlar yer alır.[220]
c) Bazı başlıklarda, başlık altında zikredilen hadislerde geçen farklı hususlar arasında tercihe işaret edilir.[221]
Böylece Dârimi de koyduğu başlıklarla, Buhâri'nin Sahîh'inde yaptığı gibi, görüşlerini anlatmış olmaktadır.[222]

8. Sünen'de Hadislerden Sonra Yer Alan Açıklamalar:

Bunlar da Sünen'in önemli bir özelliğini oluştururlar. Bu açıklamalarda başlıca şu hususlar yer alır:
a) Hadiste geçen garib kelimelerin açıklamaları.[223]
b) Hadisin zahirinin delâlet ettiği görüşü benimseyip benimsemediği.[224]
c) Hadisin sıhhat durumu hakkında bilgi,[225] hadislerden birini tercihi.[226]
d) Hadisin yorumu, hadisten çıkarılan hüküm, hadis hakkında bilgi.[227]
e) Bazı alimlerin sözleri, hadis hakkındaki görüşleri.[228]
f) Hadisin rivayet farkları hakkında bilgi.[229]
g) Râviler hakkında bilgi.[230]
Hadislerden sonra yer alan bu bilgileri Dârimi'nin bizzat kendisinin mi kaydettiği hususunda bir açıklık yoktur. Ancak bunların bazısında; "Başıyla işaret etti'[231] "Ebu Muhammed'e soruldu..." gibi ifadeler, onların en azından bir kısmının talebeleri tarafından kaydedildiklerini göstermektedir.[232]

9. Sünen'de Tekrarlar:

Sünen'de 304 hadis birden fazla yerde geçmektedir, yani mükerrerdir. Bunların bir kısmı tamamen aynı sened ve metinle, bir kısmı ise farklı sened veya metinle tekrar edilmiştir. Tekrarların sebebi; hadisin birden fazla konu ihtiva etmesi, bunun için her bir konunun ilgili bölümünde hadisin tekrar edilme zarureti, farklı senedlerini vererek hadisin garib veya ferd olmadığını göstermek şeklinde açıklanabilir. Bu tekrarlarda tamamen aynı senede sahip olan hadislerin metinleri arasında bazı farklılıkların bulunması izahı güç bir durumdur. Bunlar acaba istinsah hatalarından mı kaynaklanmışlardır, yoksa Dârimi, hadisleri ezberinden mi kaydetmiş ve mânâ ile rivayet sebebiyle bunlar ortaya çıkmıştır yahut hadisler kaynaklarında öyle geçtikleri için onlara uyarak mı o şekilde rivayet etmiştir?[233]

10. Sünen'de Takti' Ve İhtisarlar:

Daha önce de zikredildiği gibi, Sünen'deki bazı hadislerde takti' ve ihtisarlar yapılmıştır. Bunlar da Sünen'in dikkat çeken özelliklerindendir. Takti’ ve ihtisar yapmanın sebebi kitabın hacmini büyütmemektir.[234]

11. Sünen'de Hadis Sayısı:

Köprülü kütüphanesinde 67 numara ile kayıtlı yazma nüshanın sonunda Sünen'deki hadislerin sayısı 3550 olarak veriliyor. Abdülaziz Dehlevî ise Ebu'1-Vakt rivayetinde 3557 hadis bulunduğunu bildiriyor[235] Bunlar bizim yaptığımız sayımın mükererli hadis sayısına yakın rakamlardır. Bizim sayımımıza göre mükererlerle birlikte 3506 hadis vardır. Biz sayımı yaparken Dârimi'nin atıf harfi kullanmadan zikrettiği her hadisi[236] ayrı bir hadis kabul ettik, birden fazla senedi olan ancak bunlar, "tahvil hâ'sı" veya "tahvil vâvı" ile birleştirilmiş olan hadisleri de tek hadis saydık. Bunlar da ayrı hadis sayılabilir ve o zaman mezkûr nüshadaki sayıya belki ulaşılabilir. Sayımımızdaki hadislerin 304'ü mükerrer, 1319'u mevkuf ve maktu, 1883'ü merfû'dur.[237]

12. Sünen Üzerine Yapılan Çalışmalar:

Sünen'in tarih boyunca ilmî değerine lâyık bir alâkaya mazhar olduğu söylenemez. Bunda muhteva azlığının yanında müellifin meselelere bakış açısı da etkili olmuş olabilir. Bununla beraber Sünen çokça okunup okutulmuş[238] bazı çalışmalara dahil edilmiş ve hakkında bazı çalışmalar yapılmıştır, Şöyleki; Beğavi'nin Mesâbîhu's-Sünne isimli eseri Kütüb-i Sitte ile Dârimi'nin Sünen'ine dayanır.[239] İbn Hacer, İthâfiı'l-Mehere bi-Atrâfi'1-Aşere'ye onu da almıştır.[240]Müellifi mechûl olan el-Envâru'1-Leme'a fi'1-Cem'i Beyne's-Sıhâhı's-Seb'a isimli eserde Kütüb-i Sitte ve Dârimi'nin Sünen'i toplanmıştır.[241] Sünen'in "sülâsiyyâf'ı ile "muvâfakât"[242] ı da müstakil kitaplarda toplanmıştır,[243]Muhammed Naim Atâ, Sünen'i el-Hallu'l-Mudellel ale'd-Dârimi ismiyle şerhetmiş ve bunun yarısı Luknov'da 1322'de basılmıştır.[244] Dokuz hadis kitabının kelime, özel isim, coğrafi isim, sûre ve âyet fihristi olan el-Mu'cemu'1-Mufehres li-Elfazı'l-Hadisi'n-Nebevi adlı meşhur kitap ile on dört kitabın konu fihristi olan Miftâhu Kunûzi's-Sünne adlı kitab, Dârimi'nin Sünen'ini de kapsamaktadır. Sünen üzerine Seyfurrahman Mustafa ise Zevâidu'd-Dârimi ale-1-Kütübi's-Sitte mine'l-Ahâdisi'l-Merfûa başlıklı bir mastır tezi hazırlamıştır.[245]

---

[1] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/5-6
[2] "Sünnetin fıkıh ve fıkıh usûlü alimleri nezdindeki daha husûsi ve ayrıntılı tarifleri için bkz. Huccıyyetu's-Sunne, s. 51 vd.
[3] el-Câmi'li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/123.
[4] Bkz. Huccıyyetu's-Sunne, s. 46.
[5] Hucayyetu's-Sunne, s. 54.
[6] Ahkâmu'l-Kurran, İbnu'l-Arabî, 2/558.
[7] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/7-8
[8] Câmiu Beyâni'1-İlm, a. 496; el-Muvâfakat, 4/26; Miftâhu's-Sunne, s. 12.
[9] Bkz. Mâide: 5/67.
[10] Nahl: 16/44
[11] Nahl: 16/64.
[12] Bkz. Mu'cemu Mekayîsi'1-Luğa, 1/328, Byn maddesi.
[13] Buhâri, Ezan, 18 (1/155).
[14] Müslim, Hac, 310 (2/943).
[15] İslâm tarihinin sahabeden sonraki ilk dönemlerinde ve son asırda sünnetin dindeki yerini takdir edemeyen sünnet inkarcıları görülmüştür. Bu inkâr, örnekler gösteriyor ki, başlangıçta daha ziyade cehaletten kaynaklanıyordu. Dolayısıyle mesele izah edilince inkârdan vazgeçiliyordu. Zamanla bu inkârda art niyetler etkili olmuşa benziyor. Bu hususta sozkonusu inkâr görüşlerinin ilk çıkış yerleri dikkat çekicidir. Bu tür görüşler tarihte ilk olarak hicri 1. asrın sonları ile hicrî 2. asırda Irak bölgesinde, Basra'da ortaya atılmıştı. Aynı görüşler milâdî 19. asrın sonlarında yine Irak'ta ortaya atılmış hızla Hindistan'a yayılmışlardı (Bkz. Mevlânâ Mevdûdî'nin Sünnet Müdâfaası, s. 78). Bu durumu M. M. el-A'zamî şöyle değerlendirir: "(Sünneti inkâr), yanlış anlamaya veya mâzîde Yunan kaynaklı oluşu ile zamanımızda batı kaynaklı oluşunda fark olmayan fikir sömürgeciliğinin yankısı kötü maksatlara dayanmaktadır!" (Dirâsât fil-Hadisi'n-Nebevî, 1/41).
[16] Dirâsât fil-Hadisi'n-Nebevî, 1/29.
[17] Tevbe: 9/112.
[18] Mustedrek: 2/535.
[19] Müddessir: 74/56.
[20] Tirmizî, Tefsîr, 71 (5/430); İbn Mâce, Zühd, 35 (2/1437); Musned, 3/142; Dârimi, Rikak, 16.
[21] Bakara: 2/187.
[22] Buhâri, Tefsir, 2/28 (5/156); Müslim, Sıyâm, 33 (2/766-767). îbn Huzeyme (v. 311) arap-ların iplik kelimesinin bu şekilde gece ve gündüz için kullanılışını bilmediklerini, bunu ilk olarak Hz. Peygamber'den öğrendiklerini kaydeder (Sahîhu İbn Huzeyme, 3/209).
[23] Mutlak mukayyed, âmm, hâss, mücmel... Lafızlar, fıkıh usûlü kitaplarında ayrıntılarıyla ele alınan mühim bahislerdendirler.
[24] Bkz. Nisa': 4/11.
[25] Bkz. Buhâri, Vesâyâ, 2, 3 (3/186-187); Fethu'1-Bâri, 11/206.
[26] Bakara: 2/275.
[27] Helâl olmayan alışverişler hakkında hadis kitaplarının "Kitabu'1-Buyû"" bölümlerine bakılabilir.
[28] En'âm: 6/82.
[29] Lokman: 31/13
[30] Müslim, îman, 197 (1/114-115).
[31] Bkz. Mâide: 5/3; En'âm: 6/145.
[32] Ebû Dâvûd, Taharet, 41 (1/21); Nesâî, Taharet, 4/ (1/44); Tirmizi, Taharet, 52 (1/100).
[33] Bkz. Ahzâb: 33/21.
[34] Müslim, Musâfirîn, 139 (1/513).

[35] Nisa': 4/59.
[36] Nisa': 4/65.
[37] Ahzâb sûresi, 36.
[38] Gerçi "sıdk-ı mahabbet oldur ki, kişi mahbûbunun tâatıyle amel eyleye!"(Terceme-i Nefehâtu'1-Uns, s. 109).
[39] Nisa: 4/80.
[40] Şûra: 26/52-53.
[41] En'âm: 6/50.
[42] Ahkaf: 46/9.
[43] Nisa': 4/113.
[44] Bkz. Âl-i İmrân: 3/164.
[45] Ahzâb: 33/34.
[46] Bkz. Risale, s. 37, 78, 93, 103; Tedrîbu'r-Râvî, 1/6; Tavzîhul-Efkâr, 2/319.
[47] İbn Kesîr, Kitâbu'n-Nihâye evî-'l-Fiten ve'l-Melâhım (Mısır, I-II) isimli eserinde istikbalde meydana gelecek olaylarla ilgili hadisleri toplamıştır
[48] Bkz. Enfâl: 8/67.
[49] Tevbe: 9/43.
[50] Bkz. Tahrim: 66/1.
[51] Bkz. Abese: 80/1-2.
[52] el-Kâmil fı't-Târih, 2/122.
[53] Bkz. Müslim, Fedâil, 140 (4/1835).
[54] Bkz. Huccetullahi'l-Bâliğa, 1/271.
[55] Bkz. Nûr: 24/4. "Beni Rabbim terbiye etti de terbiyemi güzel yaptı." hadisinin senedinin zaif, mânâsının doğru olduğuna işaret edilir. Bkz. Feyzu'l-Kadîr, 1/225.
[56] Müslim, Selâm, 15 (4/1708).
[57] el-Luma; 145.
[58] Terceme-ı Nefehâtu'l Uns, s. 129. Mezkûr hadis için bkz. İbn Mâce, Edeb, 8 52/1215).
[59] Miftâhu'l-Cenne, s. 94,
[60] a.g.e.
[61] Hıcr: 15/7.
[62] Tefsîru Sehl, 19a-b. Son cümie Nisa' sûresinin 80. âyetindendir.
[63] Telbîsu İblis, s. 178; Furkan: 25/72.
[64] Edebul-îmla ve41-İstimla, s. 109.
[65] Hz. Peygamber ashabına her şeyi hatta def-i hacet usûl ve âdabını bile öğretmişti. Bkz. Tirmizi, Taharet, 12 (1/24); Nesâi, Taharet, 35, 36 (1/35-36),
[66] İslâm Tenkid Zihniyeti, s. 28. Müellif burada, Abdullah b. Ömer'in, arafat dönüşü Hz. Peygamber'in kazâ-i hacet yapmış olduğu bir yerde kazâ-i hacet yapma isteğini (bkz. Musned, 2/ 131) Örnek olarak nakleder. Krş. Aylık Dergi Ehl-i Sünnet Özel Sayısı, s. 30
[67] Müslim, Rada, 63 (2/1089-1090).
[68] er-Itisâtetul-Mustatrafa, s. 47.
[69] Hz. Muhammed aleyhisselâm Hakkında Konferaslar, s. 103.
[70] Bir kaç örnek için bkz. Dârimi, Mukaddime, 40.
[71] Müslim, Sayd, 56 (3/1548); Dârimi, Mukaddime, 40
[72] Hılyetu'l-Evliyâ', 10/245; Medâricu's-Sâlikîn, 3/120.
[73] Müslim, Mukaddime, 7 (1/15). Bu umûmi kaidedir. Bazı şartlar dahilinde bidatcılann da rivayetleri kabul edilmiştir. Buhâri ve Müslim'in Sahîh'lerinde bile pek çok bidatcının rivayeti vardır.
[74] Burada kelerle ilgili bir haberi zikredebiliriz. Şöylekİ; Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, kendisine takdim edilen keleri, haram olmadığım belirtiği halde memleketinde bulunmaması sebebiyle ondan tiksindiği için yememiş, ama yanında bulunan Hâlid İbnu'l-Velîd'in onu yemesine de karışmamıştı. Bkz. Müslim, Sayd, 44 (3/1543).
[75] Buhâri, Etime, 37 (3/186).
[76] Tirmizi, Talâk, 18 (3/500)
[77] Tirmizi, Cenâiz, 3 (3/301-302).
[78] Tirmizi, Cihâd, 12 (4/197).
[79] Müslim, Taharet, 59 (1/224). Hadisin değişik bir yorumu için bkz. Risale, s. 292 vd. Meskenlerin iç düzenlemesinde hadislerin tesiri için haremlik-selâmlık ayrımı da hatırlanabilir.
[80] Abdesthane, 1/71.
[81] Musned, 4/206-207.
[82] Bkz. Devru'l-Hadis, s. 19-29; Peygamberimizin Hadislerinde Medeniyet, Kültür ve Teknik Doç. Dr. İbrahim Canan, İstanbul, 1984. Burada bir örnek olarak, âdeta islâm medeniyetinin karakteristiklerinden biri olan resim yasağının sadece hadislere dayandığım kay-dedebiliriz.
[83] Teokrasi' İslâm'la Yok Edilmiştir, s. 13.
[84] Mevlânâ Mevdûdî nin Sünnet Müdafaası, s. 79.
[85] a.g.e., s. 82.
[86] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/8-22
[87] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/22
[88] Burada savaşların tarih boyunca değişik kültür gruplarının bilgi-tecrübe alışverişinde oynadıkları rol hatırlanabilir.
[89] Hz. Peygamberin mektupları hakkında bkz. Mecmuatu'l-Vesâikı's-Siyâsiyye, s. 75 vd., Hz. Peygamberin Altı Orjinal Diplomatik Mektubu, Muhammed Hamidullah, çev. Mehmet Yazgan, İst. 1990.
[90] İbn Mâce, Mukaddime, 17 (1/81).
[91] Bkz. Buhâri, Menâkıb, 1 (4/154).
[92] Bkz. Müslim, Vasıyyet, 14 (3/1255).
[93] Bkz. Mecmeu'z-Zevâid, 1/123.
[94] Bkz. Ebû Dâvûd, İlm, 9 (3/321); Tirmizî, İlm, 3 (5/29).
[95] Tirmizi, İlm, 7(5/34).
[96] Mecmeu'z-Zevâid, 1/148.
[97] el-Cerh ve't-Ta'dîl, 1/8; Şerefu Ashhabil-Hadis, 16, 17.
[98] Şerefu Ashâbi'l-Hadis, 13, 15.
[99] Bakara: 2/159.
[100] Musned, 2/274. Bkz. Buhâri, îlm, 42 (1/37-38).
[101] Sahâbe-i kiram Hz. Peygamberi, başlarının üzerinde kuş varmış da kımıldarlarsa uçacakmış gibi sükûnetle, pürdikkatle dinlerlerdi. Bkz. Buhâri, Cihâd, 37 (3/214); Ebû Dâvûd, Sünnet, 27 (4/239).
[102] Buhâri, ilm, 27 (1/31).

[103] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/117
[104] Bkz. Tevîlu Muhtelifil-Hadis, s. 39.
[105] Dârimi, Mukaddime, 25.
[106] Dârimi, Mukaddime, 28.
[107] İbn Mâce, Mukaddime, 4 (1714).
[108] Buhâri, İstitâbe, 6 (8/52).
[109] Buhâri, İlm, 36 (1/34).
[110] Buhâri, İlm, 50 (1/41).
[111] Buhâri, İlm, 35 (1/34).
[112] Bkz. Tedrîbur-Râvi, 2/219.
[113] Müslim, Mukaddime, 7 (1/13)
[114] Bkz. el-Cerh ve't-Ta'dil, 2/27-28.
[115] Bkz. a.g.e. 1/170.
[116] Bu ilim yolculuklara ("rihle'ler) hakkında el-Hatîbu'1-Bağdâdî'nin er-Rihle fi Talebi'l-Hadis (Beyrut, 1975) isimli eserine bakılabilir.
[117] Bkz. Hadis Tarihi, s. 176 vd.
[118] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/22-28
[119] Bkz. Tirmizî, İlm, 7 (5/34); Dârimi, Mukaddime, 24.
[120] Bkz. Kifâye, s. 265 vd
[121] Kifâye, s. 274.
[122] Meselâ bkz. Kifâye, s. 308.
[123] Kifâye, s. 311
[124] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/28-30
[125] Bkz. Hemmâm ibn Munebbih'in Sahîfesi, s. 26-31.
[126] İlk olarak M. Hamidullah Hoca tarafından mühim bir girişle neşredilen bu hadis mecmuasının Türkçeye üç ayrı tercümesi yapılmıştır.
[127] Hılyetul-Evliyâ', 3/363.
[128] Tabakat, İbn Sa'd, 7/448.
[129] Bkz. es-Sunne Kable't-Tedvîn, s. 373 vd.
[130] Muhtasar Hadis Tarihi, s, 80
[131] Musnedu'1-İmâm Zeyd, Beyrut, tarihsiz, 399 s.
[132] Bkz. es-Sunne Kable't-Tedvîn, s. 370-371.
[133] İbn Hacer'in; "(Tâbiûn sonu alimleri) her konuyu ayrı olarak tasnif ediyorlardı!" (Hedy, s. 5) sözü bunu düşündürüyor.
[134] Bir hadiste Hz. Peygamber'in sözünü veya işini bildiren söz kısmına "metin", bu metni birbirinden alıp nakleden kimselerin isimlerinin tarihi sıra içinde zikredildiği kısma "sened" denir.
[135] el-Cerh ve't-Ta'dîl, 2/16; Şerefu Ashâbi'l-Hadis, s. 42.
[136] Şerefu Ashâbi'l-Hadis, s. 42
[137] Bu işe ıstılah olarak "tahrîc" veya "ihrâc" denir.
[138] Bkz. Câmiu'1-Usûl, 1/59-61.
[139] Feyzu'l-Kadîr, 1/22.
[140] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/30-43
[141] Makalâtu'l-Kevserî, s. 71.
[142] Bkz. Bazı. Hadis Meseleleri, s. 105-114. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/43-44
[143] Mîzânu'l-ftidâl, 4/604.
[144] Bu konuda bkz. Hadis Edebiyatı Tarihi, s. 130-138; İslâmiyyette Kadın Öğretimi, s. 22, 49; Tabakâtu'n-Nisâ' (el-Muhaddisat), Minberul-İslâm, Cumâde'1-Ûlâ, 1400, sayı: 5 ve devamı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/44-45
[145] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/46-49
[146] Buradaki "sahih"den maksadımız, ıstılahî mânâsıyle "sahih" değil, bunun yanında "hasen"i ve, hatta zaiflikleri fazla olmayan bazı "zaif hadisleri de içine alan geniş bir mânâdır.
[147] Ahkâf: 46/9.
[148] Nahl: 16/43; Enbiyâ: 21/7.
[149] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/49/51
[150] Hadis Edebiyatı Tarihi, s. 109.
[151] Müslim'in ondan 73 hadis rivayet ettiği naklediliyor (Tehzîb, 5/296). Bunlardan birkaçı için bkz. Müslim, Salât, 205 (1/347), krş. Dârimi, 1319. hadis; Müslim, Nikâh, 64 (2/1036), krş. Dârimi, 2192. hadis; Müslim, Eşribe, 138 (3/168), Dârimi, 2074. hadis; Müslim, Musâfmn, 269 (1/559), krş. Dârimi, 3368. hadis; Müslim, Rüya, 17 (4/1778), krş. Dârimi, 2162. hadis; Müslim, Fedâilu's-Sahâbe, 140 (4/1928), krş. Dârimi, 2159. hadis; Müslim, Edâhi, 36 (3/1563), krş, Dârimi, 1966. hadis.
[152] Bir kaç örnek için bkz. Tirmizi, Zekât, 37 (3/63), krş. Dârimi, 1643. hadis; Tirmizi, Salât, 177 (2/6), Ahkâm, 1 (3/614), îmân, 13 (5/18), İlm, 16 (5/45).
[153] Târîhu Bağdâd, 10/31; Siyeru A'lâmı4n-Nubelâ', 12/225.
[154] Tirmizî, Ilel, 5/738. Bir kaç örnek için bkz, Tirmizi, Taharet, 13 (1/26), Ahkâm, 9 (3/ 622).
[155] Bkz. Tirmizi, Eşribe, 14 (4/303).
[156] Bkz. el-însâf, s. 86.
[157] el-Umerî, Musned'in birinci cildinin basıldığını bildirmektedir (Buhûs fî Târihi's-Sunne, s. 236). Bu bilgi, Musned'in, çok önceleri tamamı basılmış olan Sünen'den farklı bir eser olduğunu zannettiriyorsa da gerçekte ikisi aynı eserdir. el-Kasımî'nin; "Herhalde şimdi mevcûd olan (Dârimi'nin) el-Câmi'idir, el-Musned'i kaybolmuştur!" (Kavâîdu't-Tahdîs, s. 248) tahmini de doğru olmamalıdır. İstanbul kütüphanelerindeki birçok yazmada eserin ismi "el-Musned" olduğu gibi (Bkz. Reîsu'l-Küttâb, 257; Veliyyuddîn, 824; Feyzullah, 525) sonraları Sünen'e yapılan atıflarda da Musned ismi çok kullanılmıştır. Meselâ bkz. Feyzu'l-Kadîr, 2/193, krş. Dârimi, 706. hadis; Keşfu'z-Zunûn, 2/1683.
[158] Bkz. Fethu'l-Mugîs, 2/333.
[159] Bkz. Alam, 4/230.
[160] Leyde'deki "Sünen" nüshasının ismi Kitâbu'l-Müsnedi'l-Câmi'dir. Bkz. Etudes, p. 324.
[161] Köprülü, 1584, 124b - 126a.
[162] es-Sülâsiyyât tah. Ali Rıza Abdullah ve Ahmed el-Bizra, Beyrut, 1986/406, s. 49-62.
[163] Beyrut, 1985, s. 52-74.
[164] Bkz. Hediyyetu'l-Ârifîn, 1/441.
[165] Bkz. Keşfu z-Zunûn, s. 1434; el-Mecmû', 2/344, 459. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/52/54

[166] Bkz. Hadis Tarihi, T. Koçyiğit, s. 210.
[167] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/55-56
[168] Dârimi eserine bolca mevkuf ve maktu' haber almakla kendisinden önceki geleneğe uymuştu. Sonra "sünnet" (c. "sünen") denince sadece "merfû' " hadis anlaşılacak ve "sünen" türü kitaplara merfû olmayan hadisler İmkân ölçüsünde alınmayacaktır. Bkz. Mâ Temessu İleyhi'1-Hâce, s. 34; Levâmiu'1-Ukûl, 1/37.
[169] Bkz. Keşfu'z-Zunnûn, 2/1682; Tecrîd Mukaddimesi, s. 260
[170] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/56
[171] Bkz. Gas, 1/114.
[172] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/57
[173] Bkz. Dârimi ve Sünen'i, s. 16-23.
[174] Meselâ bkz. ibn Ebî Şeybe, 11/349, krş. Dârimi, 2974. hadis.
[175] Bkz. Musannaf, 4/443, krş. Dârimi, 1825. hadis.
[176] Bkz. Musned, 3/100, krş. Dârimi, 1879. hadis.
[177] Bkz. Sünenu Saîd, 2/269, krş. Dârimi, 2493. hadis.
[178] Bir kaç örnek için bkz. Buhâri, Hac, 57 (2/161), krş. Dârimi, 1845. hadis; Buhâri, Zekât, 15 (2/166), krş. Dârimi. 1645. hadis; Buhâri, Cumua, 30 (1/223), krş. Dârimi, 1566. hadis; Buhâri, Nikâh, 21 (6/125), krş. Dârimi, 2261. hadis...
[179] Bkz. ibn Ebî Şeybe, 1/96, krş. Dârimi, 1020. hadis; ibn Ebî Şeybe, 10/528, krş. Dârimi, 3364. hadis.
[180] Bkz. Musned, 4/106, krş. Dârhni, 2747. hadis; Musned, 3/344, krş. Dârimi, 2129. hadis.
[181] Bkz. Müslim, Eşribe, 153 (3/1618), krş. Dârimi, 2066. hadis; Müslim, Salât, 238 (1/ 144), krş. Dârimi, 1338. hadis.
[182] Bkz. Ebû Dâvûd, Libâs, 6 (4/44), krş. Dârimi, 2497. hadis; Ebû Dâvûd, Hac, 10 (2/144), krş. Dârimi, 1811. hadis.
[183] Meselâ bkz. Buhâri, Ezan, 38 (1/161), krş. Dârimi, 1455.-1458. hadisler; Buhâri, Zebâih, 10 (6/222), 32 (6/231), krş. 2019. hadis.
[184] Bkz. el-Hıtta, s. 166
[185] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/57-58
[186] Meselâ bkz. Tavzîhul-Efkâr, 1/258; el-Menhel, 1/266.
[187] Meselâ bkz. Tavzîhul-Efkâr, 1/258; el-Menhel, 1/266.
[188] Meselâ bkz. Müslim, Cihâd, 132 (3/1433), Hac, 62 (2/854), Musâkat, 96 (3/1215).
[189] Meselâ bkz. Ebû Dâvûd, Diyât, 20 (4/188).
[190] Meselâ bkz. Tirmizi, Salât, 177 (2/6), Ahkâm, 1 (3/614).
[191] Meselâ bkz. Mîzânu'l-İ'tidâl, 2/412, 455.
[192] Tirmizi bir hadisi "Dârimi'nin kitaplarında" gördüğünü söyler (Bkz. Tirmizi, Hac, 6 (3/ 179). Bu hadis Sünen'de yoktur.
[193] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/59
[194] Bu türden açıklamalar hocalarının isimlerinde de vardır (Meselâ bkz. 230., 1212., 1368., 3125. ve 3393. hadisler). Bunlar, muhtemelen, talebelerinin, Dârimi'nin usûlüne uyarak koydukları açıklamalardır.
[195] Bkz. Kavâidu't-Tahdîs, s. 211.
[196] Meselâ bkz. 2119. hadis.
[197] Diğer bir örnek için bkz. 1446. hadis.
[198] Meselâ bkz. 56, 82,1200, 1846, 2002, 2472, 2541, 3181...
[199] Hatta Tirmizi'deki bir açıklamasına (Bkz. Tirmizî, ilm, 9 (5/37) bakılırsa onun, lafızdan ziyâde mânâya, senedden ziyâde metne önem verdiği de söylenebilir.
[200] Birkaç örnek için bkz. 668-2093; 669-761; 979-1004; 1622-1638; 2480-2491...
[201] Meselâ bkz. 1241-1320", 1627-1633; 1631-1674; 2532-3263; 2676-2685; 3451-3459-3466...
[202] Meselâ krş. 1287. hadisle Buhâri, Ezan, 20 (1/156), 2015. hadisle Buhâri Sayd, 2 (6/ 218).
[203] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/59-60
[204] Tavzîhul-Efkâr, 1/39.
[205] a.g.e., 1/37
[206] İbnu'l-Cevzî Sünen'deki bazı hadisleri Mevzuatına almıştır. Bkz. er-Ref ve't-Tekmîl, 3. baskı, s. 325.
[207] Meselâ bkz. 422. 1397, 2406., 2448., 3716. hadisler.
[208] Meselâ bkz. 751. 1362., 2486. hadisler.
[209] Meselâ bkz. 667.-672., 670.-671., 712.-713., 1201.-1202., 2044.-2045., 2618-2619. hadisler. Dârimi tercihlerinde bazan hocası Ahmed b. Hanbel'e de muhalefet eder. Meselâ bkz. 1289. hadis.
[210] Meselâ Sebre b. Ma'bed el-Lahmî ve el-Velîd İbnun-Nadr er-Remlî (2. hadiste), Hayyân b. Selmân (3024. hadiste), Rezîn b. Abdillah (3370. hadiste), Yahya b. Bistâm (3445, hadiste)...
[211] Tavzîhu'l-Eikâr, 1/39.
[212] Ulûmu'l-Hadis, s. 37; Fethu'l-Muğis, 1/79. Bu konuda bkz. el-Ecvibe, s. 66 vd Bununla beraber Irâkî, zaif hadise "sünnet" ismi verilmediğini kaydeder (Fethu'l-Muğis, 1/17).
[213] el-Hıtta, s. 119; el-Ecvibe, s. 90.
[214] Bu konuda bkz. Fethu'l-Muğîs, 1/84; Tavzîhul-Efkâr, 1/39; Mâ Temessu İleyhil-Hâce, s. 140; er-Risâletu'1-Mustatrafa, s. 13.; el-Hıtta, s. 225. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/60-61
[215] Meselâ Rikak'da 89. bâb ve sonrasında önce cehennem, sonra cennetle ilgili babların açılması; *"İçinizden oraya (yani cehenneme) uğramayacak hiçbir kimse yoktur!"* (Meryem: 19/71) âyetindeki mânâya uyma şeklinde değerlendirilebilir.
[216] Bkz. 1544. hadis ve devamı.
[217] Ekz. 1608. hadis ve devamı.
[218] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/62
[219] Meselâ krş. 2454. hadisin başlığı ile Ebû Dâvûd, Cihâd, 92 (3/43); 2523. hadisin başlığı ile Buhâri, Fiten, 7 (8/90); 2610. hadisin başlığı ile Tirmizi, Ahkâm, 38 (3/662); 2754. hadisin başlığı ile Müslim, Akdıye, 13 (3/1341)...
[220] Meselâ bkz. 901., 960., 1391., 1415,, 1418., 1470., 1741., 1243. ve 2366. hadislerin bâb başlıkları.
[221] Meselâ bkz. 2294. hadisin bâb başlığı.
[222] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/62-63
[223] Meselâ bkz. 4., 219., 265., 873., 1094., 2107., 2223., 2357., 2651., 3331., 3398. hadisler.
[224] Benimsediklerine birkaç örnek için bkz. 716., 864., 925., 1592., 3302. hadisler. Benimsemediklerine birkaç örnek için ise bkz. 728., 732., 861., 901., 1320., 2576., 2619., 2999. hadisler.
[225] Meselâ bkz. 422., 751., 1362., 1397., 2406., 2448., 2503. hadisler.
[226] Meselâ, bkz. 753.-754.; 1440.-1443., 1289. ve 2314. hadisler.

[227] Meselâ bkz. 286., 312., 921., 939., 1342., 1583-, 1948., 3139. hadisler.
[228] Meselâ bkz. 878., 932., 1566., 1668., 3316. hadisler.
[229] Meselâ bkz. 782., 1846., 2260., 2921., 3046. hadisler.
[230] Meselâ bkz. 671., 682., 1195., 1601., 1906., 2082., 2108., 2651., 2663., 2684., 3402., 3432. hadisler.
[231] Meselâ bkz. 2616. hadis.
[232] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/63-64
[233] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/64
[234] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/64
[235] Bustânu'l-Muhaddisin, s. 92.
[236] Bundan 262., 2048., 2049. hadisler gibi birkaç hadis müstesnadır. Bunlarda Seyyid Abdullah Hâşim Yemânî'nin Sünen neşrindeki numaralamasına uyduk.
[237] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/64
[238] Sünen'in rivayetine katılan birçok kadın hadisemin ismi için bkz. Hadis Edebiyatı Tarihi, s. 133-134. Ibnu's-Salâh'm ise Sünen'i okumadığı anlaşılmaktadır. Bkz. Ulûmu'l-Hadis, s. 34, krş. el-Bâisu'1-Hasis, s. 33.
[239] Hadis Edebiyatı Tarihi, s. 100 (Mişkâtu'l-Mesâbîh'in naşirinin mukaddimesinden naklen).
[240] er-Risâletu'1-Mustatrafa, s. 169.
[241] Tecrîd Mukaddimesi, s. 264.
[242] "Muvafakat", meşhur hadis alimlerinden birinin rivayet etmiş olduğu bir hadisi, sü-nedde bu alimin şeyhinde birleşmek üzere alime uğramayan bir senedle rivayet etmek demektir.
[243] Bkz. Gas, 17115.
[244] a.g.e. 1/114.
[245] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/65

MUKADDİME

Bismillahirrahmanırrahim

1. Her halükârda en mükemmel şekilde hamdolsun, alemlerin rabbi edan Allah'a! En tam ve en mükemmel salât ve selâm olsun, resullerin efendisi Muhammed'e, onup. âline, ashabına ve diğer peygamberlere!
Yaratıkların en noksanı olan, hatta gerçekte hiç bir şey olmayan, samed, temiz ve ulu Rabbi'nin rahmetini uman, Asîl lakablı Mu-hammed b. Muhammed b. Muhammed b. Ebi't-Tâhir -Allah ona nefsinin ayıplarını göstersin ve bugününü dününden daha hayırlı eylesin!- şöyle diyor:
2. Bize hocamız, önder alim, halk arasında hadiscilerin üstadı, Resullerin Efendisi'nin sünnetlerine çağına, ümmetin ve dinin temiz insanı İbrahim b. Muhammed b. Mübarek b. Ebi'1-Harb el-Huncî, Şîraz'deki Cami-i Atik'de 830 yılının aylarında, benim kendisine okumam suretiyle haber verip dedi ki bize hocamız, önder alim, halkın kadılar kadısı, Resullerin Efendisinin mihrabının imamı, hafız ve müctehidlerin sonu, ümmet ve dinin süsü, İbnü'l Irâkî diye meşhur Abdurrahim İbnu'l Hüseyin haber verip dedi ki, bana önder alim, İslam'ın kadılar kadısı, dinin değerli insanı Abdulaziz b. Muhammed el-Kinânî haber verip (dedi ki) bize bir topluluk -ki Ali b. Muhammed b. Harun onlardandır- haber verip (dediler ki) bize Abdullah b. Ömer el-Harîmî haber verip (dedi ki) bize Abdulevvel b. İsa haber verip (dedi ki) bize Abdurrahman b. Muhammed ed-Dâvudî haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize İsa b. Ömer es-Semerkandî haber verdi ki önder alim Ebû Muhammed Abdullah b. Abdirrahman el-Hâfız ed-Dârimî el-Müellif -Allah ondan razı olsun ve onu razı etsin!- şöyle dedi:[1]

Açıklama

3. Burada Dârimî'nin Sünen'inin senedi verilmiştir. Yani onu, Dârimî'den itibaren birbirinden duyarak okuyarak alıp nakledenlerin isimleri, tarihi sıra içinde zikredilmiştir.
Kitapların ve öncelikle haberlerin (hadislerin) bu şekilde, nesilden nesile senedleriyle aktarılması biz müslümanlara has bir usûldür.[2] Bu usûl, hadislerin güvenilir bir şekilde sonraki nesillere intikalini sağlamak için, İslâm tarihinin çok erken devirlerinde düşünülüp geliştirilmiş ve üzerinde ehemmiyetle durulmuştur. Çünkü nakledilen malûmatın teminatı, onların senedleriydi. Sened olmasaydı, dileyen herkes dilediğini söyleyebilirdi. Bu sebeple senedli rivayet dinden sayılmıştır. Böylece hadislerin, asıllarına uygun bir şekilde sonraki nesillere intikali büyük ölçüde sağlanmış oldu. Senedin üstlenmiş olduğu bu mühim görev, hadislerin meşhur hadis kitaplarına dercedilmeleriyle hemen hemen sona ermiş, dolayısıyla sened bundan sonra eski ehemmiyetini kaybetmişti. Artık, "rivayet asrı" dediğimiz hicrî ilk üç asırdan sonra bir hadisin teminatı, onun, bilinen meşhur bir hadis kitabına geçene kadarki senedi kabul edilmişi[3] daha sonraki râvîlerin durumu dikkate alınmamıştır. Zira, müellifine ait oluşu meşhur olan, herkesçe bilinen bir kitaba geçmiş olan bir hadis, o kitabın müellifine kadar, o senedle kasin olarak gelmiş demektir. Binaenaleyh daha sonraki râvîlerin durumlarının hiçbir önemi-hadisin sıhhati açısından- olmamalıdır ve hadisin değerlendirmesi, onun hadis kitabına geçene kadarki senedine göre yapılmalıdır.[4] Yine de, ümmet-i Muhammed'e (sallallahü aleyhi ve sellem) has olan senedli rivayet usûlü, sırf bu özelliğinden dolayı asırlarca, bilhassa kitapların rivayetinde, muhafaza edilmiş ve İslâm âleminin bazı yerlerinde günümüze kadar gelmiştir.
Tercümesi sadedinde olduğumuz bu Sünen'in senedi hicri, 9. asra kadar gelmektedir. Buna göre Dârimî'den sonra kitabın rivayetinde on zatın emeği geçmiştir. Kitabı 6 asra yakın bir zaman içinde birbirinden duyarak-okuyarak alıp nakleden, böylece sened usûlünün muhafazasına katkıları olmuş olan bu zevat hakkında kısa malûmat sunmayı faydalı görüyoruz:
4. İsa b. Ömer es-Semerkandî: Ebû İmrân İsa b. Ömer ibni'l-Abbâs b. Hamza b. Amr b. A'yen, sadûk (doğru sözlü) bir muhaddistir. Dârimî'nin talebe-arkadaşı olup ondan Sünen'ini rivayet etmiştir. Dârimî'nin hemşehrisi yani Semerkand'lı olan İsa hakkında fazla bir bilgiye sahip değiliz. Ondan Ebû'l-Hasan Muhanımed b. Abdillah el-Kâğadî ve Abdullah b. Ahmed b. Hammûye rivayette bulunmuşlardır. Dârimî'nin Sünen'ini rivâyetiyle meşhur olan İsa'nın vefat tarihi de bilinmemektedir. Ancak h. 320 yılında, Semerkan'da hayatta olduğu, Sahihu'l-Buhârî'nin meşhur râvisi el-Ferebri'nin (v.320) tabakasından olduğu için, vefat tarihlerinin birbirine yakın olabileceği nakledilmektedir.[5]
5. Abdullah b. Ahmed: Ebû Mahammed Abdullah b. Ahmed b. Hammûye b. Yûsuf b. A'yen, büyük bir âlim, doğru sözlü (sadûk) bir muhaddistir. 293 yılında doğmuştu. Sika ve, kendine ait güzel hadis kitabı nüshalarına (usûl) sahip olan Abdullah, el-Ferebrî'den 316 yılında Sahihu'l-Buhârî'yi, İbrahim b. Huzeym eş-Şâşî'den, Abd b. Hu-meyd'in el-Müsnedu'1-Kebir ve et-Tefsir'ini, İsa b. Ömer es-Semerkandî'den, Dârimî'nin Sünen'ini "sema"' etmişti. Kendisinden ise Ebu Zerr el-Herevî, Abdurrahman b. Muhammed ed-Dâvûdî ve diğerleri rivayette bulunmuşlardı. Abdullah b. Ahmed, 381 yılının Zu'l - Hıcce ayında vefat etmişti .[6]
6. Abdurrahman b. Muhammed ed - Dâvûdî. Cemâlu'l-İslâm Abdurrahman b. Muhammed İbni'l Muzaffer b. Muhammed ed-Dâvûdî, Büşenc'li büyük bir alimdir. 374 yılında doğmuştu. Mühim ilim merkezlerini gezerek ilim tahsil etmiş ve ilim, fazilet, rivayet noktalarında Horasan'ın önde gelen hocası olmuştu. Şafii ve diğer mezheplerin fıkıhlarında, edebiyatta yetkili biri olan Abdurrahman ed-Dâvûdî, öğretim, va'zü nasihat, müftülük ve tasnifte bulunmuş, hadis rivayeti meclisleri akdetmişti. Sahihu'l- Buhârî'yi, Musnedu Abd b. Humeyd'i, Tefsiru Abd b. Humeyd'i, Sünenu'd-Dârimî'yi, Bûşenc'de Abdullah b. Ahmed b. Hammûye'den "semâ"' etmişti. Sahihu'l-Buhârî'yi (ve diğerlerini?) "semâ'ı , kendisi altı yaşındayken 381 yılının Safer ayında olmuştu. Abdullah b Ahmed'den en son rivayette bulunan kimse olan ed-Dâvûdî'den Ebu'1-Vakt Abdu'l Evvel b. İsa rivayette bulunmuştu. ed-Dâvûdî 467 yılında vefat etmişti.[7]

7. Abdulevvel b. îsa: Ebu'1-Vakt Abdulevvel b. İsa b. Şuayb es-Siczî büyük bir alim, âli senedli, zâhid, sûfi bir zat idi. Herât'da 458 yılının Zu'1-Kade ayında doğmuştu. 465 yılında, Buşenc'de ed-Dâvûdî'den Sahihu'l-Buhârî, Sünenu'd-Dârimî ve Musnedu Abd b. Humeyd'i "sema"' etmişti. Daha pek çok hocadan, bu arada , müridi olduğu Şeyhu'l-İslâm Ebu İsmail el-Ensâri'den "semâ'"da bulunmuş olan Abdulevvel, Horasan, İsfahan, Kirman, Hemezân ve fiağdâd'da rivayette bulunmuştu, ed-Dâvûdî'den en son rivayette bulunan Abdulevvel olmuştur. Kendisinden ise İbn Asâkir, es-Sem'ânî, İbnu'l-Cevzi, Abdullah b. Ömer ve sair pekçok kimse rivayette bulunmuştur. Abdulevvel, Bağdâd'da 553 yılında vefat etmişti.[8]

8. Abdullah b. Ömer el-Harımî: Ebu-1-Munecca Abdullah b. Ömer b. Ali b. Zeyd ibni'l-Lettî el-Bağdâdi el-Harîmî, 545 yılında doğmuştu. Amcası 549 yılında onu Ebu-1-Kâsım el-Beğavî'nin meclisinde hazır bulundurmuş ve, "huzur" yoluyla ondan "semâ'"ını sağlamıştı. "Semâ'"ı sahîh olan el-Harimî, Ebul-Vakt Abdulevvel'den, Sünenu'd-Dârimî, Muntehabu Musnedi Abd b. Humeyd vb. pek çok şey "semâ" etmişti. Bağdâd, Haleb, Dimeşk ve el-Kerek de çokça rivayette bulunmuş olan el-Harîmî'den İbnu'n-Neccâr, Muhammed b. Kaymaz, Hediyye bnt. Asker, Zeyneb bnt. Şükr gibi pek çok kimse hadis rivayet etmiştir. el-Harîmî Bağdâd'da 635 yılının Cumâde'1-Ûla ayında vefat etmişti.[9]

9. Ali b. Muhammed b. Hârûn et-Teğlibî ed-Dimeşkî 626 yılında doğmuştu. İbâdete düşkün, alçakgönüllü, kendisini halka sevdirmiş biri idi. Çokça rivayette bulunmuş, bazı kitapların rivayet hakkı yalnız kendisinde olduğu için, ilim yolcuları ona çok gelip ondan rivayette bulunmuşlardı. 712 yılının Rebîu'1-Ahır ayında vefat etmişti.[10]

10. Abdulaziz b. Muhammed el-Kinâni: Izzu'd-Din Ebû Ömer Abdulaziz b. Muhammed b. İbrahim İbn Cemâ'a el-Kinânî eş-Şâfii, 'kadılar kadısı', büyük bir alim idi. 694 yılında doğmuştu. Ömer İbn'l-Kavvâs, Ebu'1-Fadl İbn Asâkir ve el-Hafiz Şerefuddin ed-Dimyâtî'nin meclislerinde "hâzır" bulundurulmuştu. Daha sonra ilim yolculuğuna çıkmış Dimeşk, Mekke, Medine ve Kâhire'de zamanın alimlerinden semâ'da bulunmuştu. Bir çok defalar Mısır Bölgesi kadılığında bulunmuş olan el-Kinâni öğretim ve müftiliğin yanında faydalı eserler de kaleme almıştı. el-Kinâni 767 yılında Mekke'de vefat etmişti.[11]

11. Abdurrahim İbnu-1-Husevn: Abdurrahim İbnu-1-Huseyn b. Abdirrahman Ebu'1-Fadl, el-Irâki veya İbnu'l-Irâki diye bilinir. 725 yılında doğmuş, küçüklüğünde büyüklerin meclislerinde "hâzır" bulundurulmuş, 8 yaşında Kur'an-ı Kerim'i ezberlemişti. Önceleri "Kıraat" ilmiyle meşgul olan el-Irâki, hocası İbn Cemâ'a'nın teşvikiyle sonraları hadis ilmine yönelmişti. Diğer İslâmî ilimleri de tahsil eden el-Irâki nihayet hadis ve fıkıh öğretiminde bulunmuş, bu arada mühim eserler kaleme almıştı. Medine-i Münevvere kadılığı, hatipliği ve imamlığında da bulunmuş olan el-Irâki 806 yılında vefat etmiş.[12]

12. İbrahim b. Muhammed b. Mübarek b. Ebi'1-Harb el-Hunci: Şirâz'lı bir muhaddistir. Alim, güvenilir, zâhid bir zattı. Zeynu'ş-Şeria Ali b. Muhammed b. Ali el-Hunci'den, eş-Şemsu'l-Kirmâni'den ve, diğerleri meyânında, 770 yılından sonra Medine-i Münevvere'de kendisiyle karşılaşmış olduğu el-lrâkî'den ilim tahsil etmiş, "semâ"da bulunmuştu. el-Huncî, 835 veya 836 yılında vefat etmişti.[13]

13. Senedin son râvisi Muhammed Asil hakkında, elimizdeki rical kitaplarında, bir bilgiye rastlayamadık.

14. Son râvîye gelinceye kadar, Sünen'in rivayetine katılmış olan zatlar, görüldüğü gibi, bu sahada meşhur, yetkili kimselerdir. Senedde yer alan ilk râvîler yani Abdullah b. Ahmed - Abdurrahman b, Muhammed - Abdulevvel, aynı sıra ileSahihu'l-Buhârî'nin, îbn Hacer[14] ve el-Ayni'ye[15] varan senedlerinde de bulunmaktadırlar, ez-Zehebi'nin de, Abdullah b. Ömer'den itibaren aynı olan bir senedle Sünenu'd-Dârimî'ye sahib olduğu anlaşılmaktadır.[16] Bunlar bu Sünen'in erken dönemlerde büyük bir alâkaya mazhar olduğunu gösterir.[17]

1. Hz. Peygamberin -Sallellahu Aleyhi Ve Sellem- Peygamber Olarak Gönderilmesinden Önce İnsanların İçinde Bulundukları Cahillik Ve Sapıklıklar

1. Bize Muhammet! b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) el- A'meş'den, (o) Ebû Vâ'ilden, (o da) Abdullah'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi:
Bir adam Resûlullah'a - sallellahu aleyhi ve sellem-gelip:
"Ya Resûlellah, dedi, kişi cahiliye (kâfirlik) döneminde yaptıklarından dolayı hesaba çekilir, (cezalandırılır) mı?"
Şöyle buyurdu:
"Kim müslümanlıkda güzel hareket ederse, cahiliye döneminde yaptıklarından dolayı hesaba çekilmez. Kim de müslümanlıkda kötü hareket ederse önceki (yani cahiliye dönemindeki) ve sonraki (yani müslümanlıkdaki)lerden dolayı hesaba çekilip (cezalandırılır)"'[18]

Açıklama

Dârimî'nin, kitabında ilk olarak bu hadisi zikredişi güzel bir seçiş, güzel bir başlangıçtır. İslâm ahkâmının hadîslerle anlatılacağı bir kitabın böyle bir hadisle başlatılması, insanın, müslüman olmakla, fıkhı yönden, hayata âdeta yeniden başlamış olacağını, anlatmak içindir. Nitekim ilgili ayet ve hadislerden çıkarılacak mânâ da budur. Bir âyet meali şöyledir:*"O küfredenlere söyle ki eğer (sana düşmanlıkdan) vazgeçerlerse geçmiş (günahları) bağışlanacakdır".*[19] Hz. Peygamber -Sallellahu aleyhi ve sellem- de buna müvâzî olarak; *"İslâm, kendinden önce (yapılmış olan kötülükleri) yıkar, kökünü kazır."*[20] buyurmaktadır. Buna göre, müslüman olmayan bir insanın kâfirlik halinde yaptıkları müslüman olunca yok edilmekte, silinmektedir. Ancak söz konusu bu insan, müslüman olurken kâfirlikte yapmakta olduğu bütün kötü hareketlerden pişmanlık duyarak, onlardan tövbe etmiş olmalıdır. Şayet sadece îman (tasdik) etmekle yetinir, yapmakta olduğu kötü hareketlere devam etmeyi

düşünürse, bu durumda, her iki halde de yani kâfirlikde ve müslümanlıkta da yapmış olacağı kötülüklerden mesul olacakdır. Bu şekilde, insanın kâfir iken yapmış olduğu kötü ameller de cezalandırılmış olacaktır. Nitekim aynı halde yapmış olduğu, "ibâdetler" dışında kalan; akrabayı ve komşuyu gözetme, fakirlere yardım, güzel muamele cinsinden bazı iyi amelleri de, ahirette cezasının hafifletilmesi ve benzeri suretlerle, mükâfatlandırılacaktır.[21]
İslâm'ın, önceki kötülükleri silip hayata yeniden başlamak için gayr-ı müslim her insana tanıdığı bu imkân, şüphesiz büyük bir lütuftur. Aynı imkân, tövbe yoluyla mümin insana da verilmektedir. Şöyle ki; yapılmış olan kötülüklere içten pişmanlık duyarak bir daha işlememek üzere onları terkedip Allah'a yönelmek, önceki kötülüklere mukabil iyiliklerde bulunmak, bu mümkün olmadığında sadece derinden bir pişmanlık duygu hali yaşamak, müslümanı günahsız bir insan haline getirebilir. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurur: "Eğer yasak edildiğiniz büyük (günah)lardan kaçınırsanız sizin (öbür) kabahatlerinizi örteriz ve sizi şerefli bir mevkiye (getirip) sokarız.[22] Hz. Peygamber'in de -Sallallahu aleyhi ve sellem-;*"Günâhdan tövbe eden kimse hiç günâhı olmayan kimse gibidir*."[23] *"Kötülüğün peşinden iyilik yap ki onu yok edesin!"*[24] buyurduğu rivayet edilmektedir. Ancak, işlenmiş olan günâh kul haklarına raci ise, hak sahiplerinden, imkânlar elverdiğince helâllik almak gerekir.[25]

2. Bize el-Velid ibnun-Nadr er-Remli, Lahm kabilesinin el-Hâris b. Ebi'l-Harâmoğulları (kolundan olan) Sebre b. Mabed'den, (o da) el-Vadîn'den (naklen) haber verdi ki bir adam Hz. Peygamber'e -sallellahu aleyhi ve sellem- gelip şöyle dedi:
"Ya Resûlellah! Bizler, cahiliye insanları ve putlara tapan kişiler idik. Bu sebeple çocukları öldürüyorduk. Yanımda bir kızım vardı. Büyüyüp, kendisini çağırdığımda, çağırmamdan dolayı sevinecek (bir yaşa geldiği) zaman bir gün onu çağırdım, o da peşimden geldi. Ben de, ailemin uzak olmayan bir kuyusuna kadar gittim. (Kuyunun yanına varınca) elini tutup onu kuyunun içine attım. Ondan hatırımda kalan son şey;
"Babacağım! Babacağım! demesidir." Bunun üzerine Resûlellah -sallellahu aleyhi ve sellem- göz yaşları boşalıncaya kadar ağladı. Resûlallah'ın -sallellallahu aleyhi ve sellem- yanında oturanlardan bunu gören bir adam, olayı anlatana;
"Resûlallah'ı -sallellahu aleyhi ve sellem- hüzünlendirdin!" dedi. (Resûlullah) bu adama;
"Bırak onu, buyurdu, *çünkü o, kendisini ilgilendiren, endişeye sevkeden bir şeyi sormaktadır."* Sonra olayı anlatan zata;
"Haberini bana tekrar anlat!" buyurdu. O da tekrar anlattı. (Resûlullah da) göz yaşları sakalına ininceye kadar ağladı. Müteakiben şöyle buyurdu:
"Allah cahiliye (dönemi insanların)dan, yapmış oldukları şeyleri kaldırmıştır. Binaenaleyh ameline yeniden başla."[26]

Açıklama

Cahiliye, İslâm öncesi döneme verilen addır. Ferdî, içtimaî bütün güzellikleri kendisinde toplamış olan İslâm çağının zıddı olan dönemdir. İslâm'ın anladığı mânâda iman, hayatın tüm yönlerini kapsadığına göre, cahiliyeye "imansızlık" dönemi diyebiliriz. Cahiliyenin tezahürleri olan kargaşa, zulüm, ahlaksızlık, puta tapıcılık gibi kötülükler, kaynaklarını bu "imansızlık"tan almaktadırlar. Karşısındakine güven telkin etmeyi (îman, mü'min), din kardeşine güleryüz göstermeyi , selâm alıp-vermeyi, yoldaki eziyet verici şeyleri kaldırmayı... "îman'ın içinde mütâlâa eden bir anlayışın olmadığı zamana "cahiliye" denmiştir. Nitekim Hz. Peygamber de küfrün başına Ebû Cehil adını takmıştı. Bu cahiliye döneminin insanlık dışı, îman dışı işlerinden biri, burada bir örneği anlatılan, kızların diri diri gömülmeleri, öldürülmeleri âdetiydi. Kur'an-ı Kerimde şu âyetlerle bu kötü âdete işaret edilmektedir: "*Ve sorulduğu zaman o diri diri toprağa gömülen kıza: "Hangi günâh(ı) yüzünden öldürüldü."* diye"[27] Kur'an-ı Kerim, münhasıran kızların öldürülme sebepleri hakkında bir açıklama yapmaz. Fakat iki yerde *"fakirlik korkusuyla çocuklarınızı '(evlâdeküm) öldürmeyiniz"* buyrulmakta[28] kız-erkek ayrımı yapılmamaktadır. Ancak, nakledildiğine göre, erkeklerin baskınlara, yağmalara katılma ve çalışma yollarıyla kazanma imkânlarına mukabil kızlar bu işleri yapamıyorlardı. Üstelik kızların ileride fakirlikleri halinde içtimai yönden dengi erkeklerle evlenme şansları yoktu. Dengi ile evlenmemek de büyük bir utanç sebebi idi. Ayrıca, fakirlik halinde, büyük ölçüde kötü yollara düşme ihtimali vardı. Binaenaleyh daha ziyade kızlar öldürülüyordu ve bunun temel sebebi, Kur'an-ı Kerim'in işaret buyurduğu gibi "ekonomik"idi. Ahlâki endişeler bunun uzantısıydı. Şu halde Araplar, fakirlik ve onun yol açtığı utanç verici durumlar sebebiyle kızlarını öldürüyorlardı. İslâmiyet, ilk günden itibaren cahiliye döneminin kötü âdetlerini bertaraf etmeye girişmiş, bu meyanda kızları diri diri gömme, öldürme âdetinin kökünü kazımak için, alınan biatlara, "çocukları öldürmeme" maddesini koymuştu.[29] Böylece İslâmiyet sayesindedir ki kadın insan olma onuruna kavuşmuştur.[30]

3. Bize Hârûn b. Muâviye, İbrahim b. Süleyman el-Mueddib'den, (o) el-A'meş'den, (o da) Mücâhid'den (naklen) haber verdi.
(Mücâhid dedi ki) mevlâm (yani beni âzâd eden efendim) bana şöyle haber verdi:
"Ailesi onu, içinde kaymak ve süt bulunan bir tasla tanrılarına gönderdiler ve, onlardan korktukları için, kaymağı yemememi bana tenbih ettiler. (Ben de tası götürüp putların önüne koydum). Sonra bir köpek geldi, kaymağı yedi, sütü içti, ardından da putun-ki bu İsaf ve Nâ'ile putuydu.- üzerine işedi." Harûn dedi ki;
"cahiliye döneminde adam yolculuğa çıktığı zaman beraberinde, üçünü tenceresi için(sac ayağı gibi kullanacağı),birine de tapacağı dört taş alırdı[31] (Cahiliye insanı) köpeğini besler-büyütürdü ama çocuğunu öldürürdü."[32]

Açıklama

Cahiliye döneminin en belirgin görünümlerinden biri putatapıcılıktır. Gerçi bu dönemin insanlarında bir Allah inancının varlığı bilinmektedir. Kur'an-ı Kerim'de buna işaretler vardır.[33] Ancak onlar, belki ilk örneği tanrı sembolü olarak ortaya çıkmış olan putları ona ortak koşarak şirke düşmüşlerdi. Bu putculuğun o zamanki Arabistan'a Amr b. Luhayy tarafından sokulmuş olduğunda İslâm tarihçileri görüş birliği içindedir.
Zamanla; önceleri saygı duyulan, iyi, salih insanların anılarına dikilmiş heykellerine, tapanlarınca tanrıları sembolize eder heykellere ve çeşitli şekillerde ortaya çıkmış diğer heykellere tapınmayı da içine alacak derecede değişik boyutlar kazanmış olan putatapıcılık ve şirkde, genel olarak yıldızlara, kahramanlara, vehmedilen tanrılara ve ağaçlara tapınma söz konuydu.
Bilhassa, tanrıların üzerlerinde oturdukları vehmedildiği için, taşlara tapma adeti çok yaygındı.[34] Hemen hemen puta tapan her ferdin, her kabilenin bir putu olduğu gibi daha geniş çapta tapınmaya konu olan putlar da vardı. Câhiliye döneminin geniş alâka gören bazı putları Kur'an-ı Kerim'de de zikre dilmekte dir.[35] Yukarıda Mücahid'in naklettiği haberde cahiliyenin meşhur iki putundan bahsediliyor. İsaf ve Nâ'ile adlı bu putlar, anlatıldığına göre, aslında iki insan imişler. Bunlar Kabe'nin içinde zina ettikleri için taş haline gelmiş, sonra da Kabe'nin yanına dikilmişler.Yerleri zaman zaman değiştirilmiş olan bu taşlar, önceleri, ibret için ziyaret edilirmiş. Amr b. Luhayy, bölgeye putçuîuğu sokunca onlara da tapmılmasını emretmişti. Tahirul- Mevlevi, İsaf ve Nâ'ile'nin taşlaşması haberini oldukça esatiri bulduğunu itiraf ettikden sonra yine de bunun, Allah'ın kudret ve azametine göre mümkün olduğunu söyler ve, Allah'ın azameti "ufacık beyinlerine sığmayan" kimseleri inandırmak için bu olayı şöyle yorumlar:
"İsaf ile Na'ile o edepsizliği icra ederken yakalanmış, ihtimâl ki Kabe önünde taşa tutularak kanlara bulanmış ve yılan öldürülür gibi kafaları ezilmiş, teşhir ve terzil olunmaları için de kaba taslak heykelleri yapılıp Safa ve Merve tepelerine konulmuştur. Zaman geçtikçe bu heykellerin konulmasındaki hikmet unutulmuş, haklarında türlü türlü rivayet çıkarılmış, daha sonra Amr b. Luhay tarafından da rezalet âbideleri, ma'budluk mertebesine çıkarılmış (Vellahü A'lem)."[36]

4. Bize Mücahid b. Musa rivayet edip (dedi ki) bize Reyhan -ki o İbn Sa'îd es-Sâmi'dir.- rivayet edip (dedi ki) bize Abbâd -ki o ibn Mansûr'dur.-, Ebu'r-Recâ'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:
"Bizler, câhiliye döneminde güzel bir taş ele geçirdiğimizde ona tapardık. Bir taş bulamadığımızda biraz kum toplar, sonra bol sütlü deveyi getirir, o da bunun üzerinde, (sağılacak şekilde) ayaklarını açar, biz de, bu kum yığınını tamamen ıslatıncaya kadar, onu sağardık. Müteakiben de o yerde kaldığımız sürece bu kum yığınına tapardık."
Ebû Muhammed (ed-Dârimî) dedi ki;
"(Arapça metinde geçen) "es-safî" kelimesi "sütü çok alan" demektir." "Ayaklarını açar"dan da, sağılmak için dişi devenin ayaklarının arasını açtığı zamanı kasdediyor. ("Ayaklarını açar" fiiliyle aynı kökten gelen) "el-fecc", "geniş yol" demektir, (el-fecc'in) çoğulu "ficâc"dır.[37]

2. Hz.Peygamberin -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem- Peygamber Olarak Gönderilmesinden Önce (Mukaddes) Kitaplarda Tanıtılması

5. Bize el-Hasan ibnu'r-Rebî' haber verip (dedi ki) bize Ebu'l-Ahvas, el-A'meşden, (o da) Ebû Sâlih'den, onun şöyle dediğini rivayet etti. Ka'b dedi ki; "Onu (yani Hz. Peygamberi Tevrat ve İncil'de) şöyle yazılı bulmaktayız:"[38]
Muhammed Allah'ın elçisidir-sallellahu aleyhi ve sellem-. O ne kabadır, ne katı, ne de çarşı -pazarlarda bağırıp çağıran biri! (Bu kötü vasıfların hiçbiri onda yoktur). O, kötülüğe karşı kötülükle karşılık vermez. Fakat (aksine) affeder ve bağışlar. Onun ümmeti, çok ham-dedicilerden ibarettir. Onlar her yüksek yerde Allah'ı -azze ve celle-ulular ("Allahu Ekber'der), her mevkide ona şükrederler. Belleri üzerine izar kuşamr, kenar organlarını (el-kol ve ayaklarını) temizlerler. Çağırıcıları göğün boşluğunda çağrı yapar. Savaştaki safları ile namazdaki safları birdir (aynıdır, eşittir). Onların, geceleyin, arı uğultusu gibi uğultuları vardır. Onun doğumu Mekke'de, hicret yeri Taybe (Medine'de), mülkü Şam'dadır.[39]

Açıklama

Gerek Kur'an-ı Kerîm'de gerek hadîslerde Hz. Peygamber'in - sallelahu aleyhi ve sellem-, önceki peygamberler tarafından ümmetlerine tanıtılmış, müjdelenmiş olduğunu belirten pek çok malûmat vardır. Allah Teâlâ bu konuda önceki peygamberlerden mîsak almıştı.[40] Onlar da bunu yerine getirip Hz. Peygamber'i ümmetlerine tanıtmış olmalılar. Bunun içindir ki, "kendilerine kitap verilenler", onu öz oğulları gibi tanımaktaydılar,[41] Onlar Hz. Peygamber'in vasıflarını Tevrat ve İncil'de buluyorlardı.[42] Hz. İsa, Hz. Peygamber'i, ismini vererek ümmetine müjdelemiştir.[43] Nitekim Necâşî'ye Hz. Peygamber anlatıldığında o; "O, İncil'de (hakkında malûmat) bulduğumuz zattır. O, İsa b. Meryem'in müjdelediği kimsedir.[44] demişti. Bu sebeple, "kendilerine verilen kitabı hakkıyla okuyanlar Hz. Peygambere hemen iman etmişlerdi.[45]Bu Kur'an ve hadis verilerine göre önceki din kitaplarında ve bilhassa Tevrat ve İncil'de Hz. Peygamber'i tanıtıcı bilgilerin olması gerekmektedir. Bu bölümde, Önceleri yahûdî iken müslüman olmuş iki zâtdan, önceki din kitaplarında buldukları, Hz. Peygamberi tanıtan bilgiler, muhtemelen onların tefsîrî tercemeleriyle zikredilmektedir.[46]

6. Bize Abdullah b. Salih rivayet edip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki,) bana Hâlid -ki o Ibn Yezid'dir- Saîd'den -ki o İbn Ebî Hilâl'dir-, (o) Hilâl b. Üsâme'den, (o) Atâ1 b. Yesâr'dan, (o da) İbn Selâm'dan (naklen) rivayet etti ki o (yani İbn Selâm) şöyle diyordu: Biz muhakkak ki (mukaddes kitaplarda) Resûlullah'ın -sallellahu aleyhi ve sellem- tanıtımını şöyle bulmaktayız:
Şüphesiz biz seni tanık, müjdeleyici, korkutucu ve ümmîlere sığınak olarak gönderdik. Sen kulumsun ve elçimsin. (Bundan sonra anlatım, 3. şahsa geçer). Ona "mütevekkil" ismini verdim. O ne kabadır, ne katı, ne de çarşı-pazarlarda bağırıp çağıran biri! Kötülüğe benzeriyle karşılık vermez, fakat (aksine) affeder, göz yumar. Onu, eğilmiş (sapmış) milleti; kendisiyle kör gözleri, sağır kulakları ve perdeli kalpleri açacağı, "Allah'dan başka hiçbir tanrının olmadığına şehâdet etmesi" suretiyle dosdoğru yapmadıkça öldürmeyeceğim.[47] Ata b. Yesâr dedi ki;
"Ebû Vâkıd el-Leysi de bana, kendisinin Ka'b'ı, İbn Selâmın dediğinin aynısını derken işittiğini haber verdi".[48]

7. Bize Zeyd b. Avf haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, Abdulmelik b. Umeyr'den, (o) Zekvân b. Ebi Sâlih'den, (o da) Ka'b'dan (naklen) şöyle rivayet etti:
Birinci satırda (şöyle yazılıdır): Muhammed bir elçi, benim seçilmiş kulumdur. Ne kabadır, ne katı, ne de çarşı-pazarlarda bağırıp çağıran biri ! O kötülüğe kötülükle karşılık vermez. Fakat (aksine) affeder, bağışlar, Doğumu Mekke'de, hicreti Taybe (Medine)'ye, mülkü Şam'dadır. İkinci satırda ise (şöyle yazılıdır): Muhammed Allah'ın elçisidir. Onun ümmeti çok hamdedicilerden ibarettir. Onlar Allah'a bollukta da darlıkta da hamdeder, Allah'a her mevkide şükrederler. Her yüksek yerde tekbir getirirler. Onlar güneşi gözetleyicidirler. Vakti gelince, bir çöplüğün başında da olsalar, namazı kılarlar. Ortalarına (bellerine) îzâr kuşanır, kenar organlarını (el-kol ve ayaklarını) temizlerler. Geceleyin göğün boşluğunda sesleri arı sesi gibidir.[49]

8. Bize Mucâhîd b. Musa haber verip (dedi ki) bize Ma'n b. Isa rivayet edip (dedi ki) bize Muâviye b. Salih, Ebû Ferve'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti ki o (yani İbn Abbâs) Kâbu-1-Ahbâr'a; Tevrat'ta "Resûllullah'ın -sallellahu aleyhi ve sellem - tavsifini nasıl bulmaktasın?" diye sormuş, o da şöyle demiş:
"Onu şöyle bulmaktayız: Abdullah'ın oğlu Muhammed. Mekke'de doğacak, Tâbe (Medine)'ye hicret edecek, mülkü Şam'da olacak. O ne çirkin söz söyleyen-çirkin iş yapan biridir, ne de çarşı-pazarlarda bağırıp çağıran biri. O kötülüğe kötülükle karşılık vermez. Fakat (aksine) affeder, bağışlar. Onun ümmeti çok hamd edenlerden ibarettir. Onlar her bolluk ve darlıkda Allah'a hamdeder, her yüksek yerde Allah'ı ulular ("Allahu Ekber"derler). Kenar organlarını (el-kol ve ayaklarını)temizlerler. Ortalarında (bellerine) izâr kuşanırlar. Namazlarında, savaşlarında saf tuttukları gibi saf tutarlar. Mescidlerindeki uğultuları, arı uğultusu gibidir. Gök boşluğunda çağırıcıları dinlenir .[50]

Açıklama

Abdullah b. Selâm ve Ka'bu'l-Ahbâr'ın, önceki dîn kitaplarından naklettikleri bu haberlerde Hz. Peygamber sallelahu aleyhi ve sellem - ve ümmeti tanıtılmaktadır. Görüldüğü gibi bu tavsifler vakıayla uyum halindedir. Kur'an'ı Kerîm'de de Hz. Peygamber; "kaba ve kalbi katı olmayan"[51] tanık, müjdeleyici ve korkutucu[52] olarak tanıtılmakta, affetmesi, mağfiret dilemesi ve tevekkül etmesi (mütevekkil olması) emredilmektedir. Diğer taraftan, hac ibadeti esnasındaki izar kuşanmaları, tekbir ve telbiyeleri, abdest alarak el-kol ve ayaklarını temizlemeleri, namazda saf tutmaları, göğün boşluğunda yani yüksek bir yerde, minarelerde ezan okumaları Ummet-i Muhammed'in bilinen vasıflarıdır. Ne var ki, önceki ilâhi kitaplardan nakledilmiş olan bu malûmatı bugün bu kitaplarda aynen bulamamaktayız. Nitekim, İslâmî eserlerde Tevrat ve İncil'e atfedilen diğer pek çok haberi de bugün elde mevcut Tevrat ve İncil nüshalarında bulamıyoruz. Bu kitaplarda yapılmış olan tahrifler herkesin malûmudur. Yine de elde mevcut resmî Kitab-ı Mukaddes'te, yukarıda zikredilen haberlerin cümlelerine çok yakın cümleler ihtiva eden kısımlar bulabilmekteyiz. Bu durum onların o dönemde elde bulunan Kitab-ı Mukaddesten aynen aktarılmış olduklarına büyük bir delildir. Kitab-ı Mukaddesteki şu cümleleri burada kaydedebiliriz: "İşte destekleyeceğim kulum, ruhumun kendisinden hoşlandığı seçilmiş'im (muhtâr'ım, mustafa'm)... O hiç bağırmayacak, sesini hiç yükseltmeyecek ve onu sokaklarda işittirmeyecek.[53] Ben, Allah, seni selâmet için çağırdım. Ve ben senin elinden tutacağım, seni koruyacağım ve, milletlerin ışığı oîman için, körlerin gözlerini açman için.... seni hazırlayacağım.[54]
Öyle anlaşılıyor ki İslâm'ın ilk dönemlerinde, bugünkülerden çok farklı Kitâb-ı Mukaddes nüshaları mevcuttu. Bu nüshalarda, Hz. Peygamberi tavsif eden cümleler vardı. Bu sebeple, Hz peygaberin peygamber olarak gönderilmesinden sonra, bazı yahûdi alimlerin, böylesi nüshaları imha ettiklerini gösteren rivayetler vardır.[55] Bugün, sadece kendi cümlelerinde Hz. Peygamber'e işaretler bulduğumuz Yuhanna(Jean) İncilinin de, "sinoptik" denilen diğer üç İncil'den sonra 4. sırada zikredilmesi şâyân-ı dikkattir. Sözkonusu bu Yuhanna incilindeki şu cümleler, "gelecek olan Resûl"e işaret etmektedir:
"Bununla bereber ben size hakikati söylüyorum: Benim gitmem sizin için hayırlıdır, çünkü gitmezsem tesellici[56] size gelmez; Fakat gidersem onu size gönderirim. Ve o geldiği zaman günah için, salâh için ve hüküm için dünyayı ilzam edecektir''.[57] "Size söyleyecek daha çok şeylerim var; fakat şimdi onlara dayanamazsınız, Fakat o, hakikat ruhu gelince size her hakikate yol gösterecek; zira o kendiliğinden söylemiyecek, fakat her ne işitirse söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir. O beni tebcil edecektir"[58] Tevrat 'in Tesniye bölümündeki şu cümle de Hz. Peygamber'e işaret etmiş olmalıdır:
"Onlar için kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım; ve sözlerimi O'nun ağzına koyacağım; ve O'na emredeceğim her şeyi onlara söyleyecek''.[59] Çünkü Hz. İsa; ana-babanın olması, doğum, evlenme,

cismâni ve ruhani lider olma, yeni bir şeriat getirme, peygamberliğin ümmet tarafından kabulü ve ölüm nokta-i nazarlarından "senin gibi" yani muhatab olan Hz. Musa gibi değildir. Binaenaleyh burada, bu noktalarda tamamen Hz. Musa gibi olan Hz. Muhammed -sallellahu aleyhi ve sellem- kasdedilmiş olmalıdır.[60] Bugün hıristiyalarca makbul sayılmayan (apocryphe) Barnaba İncilinde ise Hz. Peygamberin geleceği açıkça müjdelenmiştir.[61] Burada kaydetmeliyiz ki bugün asıllarının semavî olup olmadıkları kesin olarak bilinemeyen bazı dinlerin kitaplarında bile Hz. Peygamber'in geleceğine dair işaretler tesbit edilebilmektedir. Bunlardan Zerdüştlük'ün mukaddes kitabı Zend Avesta'da[62] Brahmanizm'in Asrava Veda isimli dini kitaplarında[63] bazı müjdeleyici işaretler mevcuttur.[64]
9. Bize Hayve b. Şureyh haber verip (dedi ki) bize Bakıyye ibnul-Velid el-Meytemi rivayet edip (dedi ki) bize Bahîr b. Sa'd, Hâlid b. Ma'dân'dan, (o da) Cubeyr b. Nüfeyr el-Hadramî'den (naklen) rivayet etti ki, Resûllullah - sallelahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
“Andolsun ki, size gönderilmiş olan ve ne gevşek ne de tembel olmayan bir elçi; perdeli kalblerin (perdelerini, bir çocuğun sünnet edilmesi gibi) kesip (kalbleri diriltmek), kör gözleri açmak, eğri dilleri doğrultmak ve nihayet, "Tek Allah'dan başka hiçbir tanrı yoktur!" denilmesi için size gelmiştir!"[65]
10. Bize Muhammed b. Yezîd el-Hızâmî haber verip (dedi ki) bize İshak b. Süleyman, Amr b. Ebi Kay s'den, (o) Atadan, (o da) Âmir'den (naklen) rivayet etti (ki Âmir) şöyle dedi:
Hz. Peygamber'in -Sallellahu aleyhi ve sellem- ashabından bir adamın ona ihtiyacı vardı. Bu sebeple içeri girinceye kadar onunla beraber yürüdü. (Amir) dedi ki; (Hz. Peygamber'in) ayaklarından biri evin içinde diğeri dışardaydı. Sanki o (biriyle) fısıldaşıyordu. Sonra yüzünü çevirdi ve;
"Biliyor musun, dedi, kiminle konuşuyordum?". Bu, bugüne kadar hiç görmediğim bir melekdi. Bana selâm vermek için Rabbinden izin istemiş... (Allah) buyurdu ki; "Biz sana Kur'an'ı ayırdetmek; sekîne'yi, sebat etmek: Furkân'ı da birleştirip vâsıl olmak için verdik -veya indirdik".[66]

Açıklama:

Bu hadiste Hz. Peygamber'e üç şeyin verildiği bildirilmektedir: Kur'an, Sekine ve Furkân. Kur'an, hak ile bâtılı birbirinden ayıran, her şeye gerçek vasfını veren, en doğru yola ileten, muttakilere hidayet rehberi olan, Allah kelâmıdır.[67] Sekîne; karışıklık, korku, büyük tehlike anlarında kulunun kalbine Allah'ın verdiği itmi'nan ve sükûnet halidir, ilâhî güçtür. Bununla kul, başına gelenlerden rahatsız olmaz. Aksine îmanı artar, kendisini tehdit eden şeylere karşı dayanma ve direnme gücü kuvvetlenir. Allah Teâlâ bu rûh halini, bu ilâhî gücü, Mekke'den Medine'ye hicret esnasından Sevr dağındaki mağara hâdisesi ile Huneyn savaşı gibi tehlike ve endişe anlarında Hz. Peygamber'e, bu arada diğer mü'minlere vermişti.[68] Hz. Peygamber'e verildiği bildirilen, Kur'an'ın isimlerinden biri de olan ve, ayırmak, ayırdetmek gibi sözlük mânâları bulunan Furkan'm, haklı ile haksızı birbirinden ayırdeden delil, mu'cize, olay mânâları da vardır. Nitekim, müslümanlann kazandığı zafer sonucu hak ile batılın, haklı ile haksızın birbirinden ayrılmış olduğu Bedir gününe "furkân günü"[69]denmiştir. Yukarıdaki kudsî hadiste de, Enfâl sûresi, 41. âyette Resûlullah'a -sallellahu aleyhi ve sellem- indirildiği bildirilen yardım, melekler, neticede haklı ile haksızın birbirinden ayrılmasına vesile olacak şeyler kasdedilmiş olabilir. Bunlar, mü'minlerin Hakk'da birleşmeleri, Hakk'a ulaşmaları (vuslat) için indirilmişlerdi. Hadiste kullanılan kelimeler dikkat çekicidir: "Kur'an"da "toplamak" mânâsı vardır, ama o "ayırdediyor". "Furkân"da ise "ayırmak" mânâsı vardır, ama o, "birleştirmek, ulaşmak" için indirilmiş...[70]
11. Bize Mücahid b. Musa haber verip (dedi ki) bize Reyhan -ki o Ibn Sa'îd'dir - rivayet edip (dedi ki) bize Abbâd -ki o İbn Mansûr'dur!- Eyyûb'den, (o) Ebû Selâme'den, (o) Ebû Kılâbe'den, (o da) Atıyye'den (naklen) rivayet etti ki o (yani Atıyye) Rebî'a el-Cureşî'yi şöyle derken işitti:
Hz. Peygamber'e -sallellahu aleyhi ve sellem- (Allah tarafından) gelindi ve ona dendi ki:
"Gözün uyusun, kulağın işitsin, kalbin iyi anlasın". (Hz. Peygamber) buyurdu ki,
"Bunun üzerine gözlerim uyudu, kulaklarım işitti, kalbim iyi anladı." (Devamla) buyurdu ki: "Sonra bana şöyle dendi: "Bir bey bir ev inşa etmiş! Bunun için bir ziyafet yemeği yapmış ve bir dâvetci göndermiş! Artık kim dâvetciye icabet ederse eve girer, ziyafet yemeğinden yer, Bey de ondan hoşnut olur. Kim de dâvetciye icabet etmezse, eve girmez ve ziyafet yemeğinden yemez. Bey de ona kızar." (Hz. Peygamber devamla) buyurdu ki: "İşte Allah o beydir, muhammed o dâvetçidir, İslâm o evdir. Cennet o ziyafettir. "[71]
12. Bize el-Hasan b. Ali haber verip (dedi ki) bize Ebû Usâme, Ca'fer b. Meymûn et- Temimi'den, (o da) Ebû Osman en- Nehdi'den (naklen) rivayet etti ki,
(Bir gün) Resûllullah -sallellahu aleyhi ve sellem-, beraberinde ibn Mesûd olduğu halde vadiye çıktı. Derken onu (bir yere) oturtup etrafına bir çizgi çizdi. Sonra da; "Sakın (buradan) ayrılma", buyurdu. Durum şu ki sana bazı adamlar ulaşacak. Onlarla konuşma! Zira onlar seninle konuşmayacaklardır". Ardından Resûllullah -sallellahu aleyhi ve sellem- istediği yere gitti. Sonra (bazı adamlar), ötesine geçmeyerek çizgiye varmaya, peşinden de Hz. Peygamberin -sallellahu aleyhi ve sellem- yanına dönmeye başladı. Nihayet gecenin sonu olunca (Hz. Peygamber) yanıma geldi ve dizimi yastık edinip (uyudu). O uyduğu zaman uykuda bir tür solunurdu. Resûllalah -sallelahu aleyhi ve sellem- dizini yastık yapmış uyurken: (boyda) sanki develer gibi olan, üzerlerinde beyaz elbiseler bulunan onlardaki güzelliği ancak Alah bilir!- bir kısım adamlar yanıma çıkageldi ve onlardan bir grup onun başucuna bir grubu da ayakucuna oturdu. Sonra aralarında şöyle konuştular:
“Bu peygambere -sallellahu aleyhi ve sellem- verilenlerin benzeri kendisine verilmiş olan hiç bir kul görmedik. Gözleri kesinlikle uyuyor. Halbuki kalbi, şüphe yok ki, uyanıkdır. Onun için bir benzetme yapın (bir darb-ı mesel verin!) Bir bey bir köşk yapmış. Sonra bir ziyafet vermiş ve insanları yemeğine, içeceğine davet etmiş!”

Müteakiben (o adamlar) kalkıp (gittiler). Resullullah -sallelahu aleyhi ve sellem- de bu esnada uyandı ve şöyle buyurdu:
"Biliyor musun, kimdi onlar?".
"Ancak Allah ve Resulü bilir!" dedim. Buyurdu ki:
"Onlar meleklerdir". (Devamla) buyurdu ki: *"Yaptıkları benzetmenin (verdikleri darb-ı meselin) ne olduğunu biliyor musun?".*
"Ancak Allah ve Resulü bilir!" dedim. Buyurdu ki;
"Rahman (olan Allah) cenneti yaptı, sonra kullarını oraya davet etti. Binaenaleyh kim ona icabet ederse cennetine girer. Kim de icabet etmezse, o onu cezalandırır ve ona azab eder."[72]

Açıklama

Bir çok benzetmelerden örülen bu haberde müslümanlık ve Hz. Peygamberin -sallellahu aleyhi ve sellem- görevi, âdeta "en nefis çiçeklerden oluşan bir buket" halinde gözler önüne seriliyor. İnsanlar bir davetin muhatabıdırlar. Allah Teâlâ'nın verdiği bir davet! Bu davetin çağmasının, âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Mu-hammed oluşu, onun önemini ve büyüklüğünü göstermeye kâfidir. Böyle büyük bir davete katılabilme formasyonu kazanmak, âdap ve usûlünü öğrenmek için İslâm yurdunda bir ömür sürmek gerekiyor. Ancak bu şekildedir ki ebedî ziyafete giriş liyâkati kaz anılabilir, önlerine varıldığında, cennet kapılarım açacak şifrelere sahip olunabilir .[73]

3. Hz. Peygamberin -Sallallahü Aleyhi Ve Sellem- İşinin Başlangıcı Nasıl Oldu?

13. Bize Nuaym b. Hammâd haber verip (dedi ki) bize Bakıyye, Bahîr'den, (o da) Hâlid b. Madân'dan (naklen) rivayet etti (ki o, şöyle dedi) Bize Abdurrahman b. Arar es-Sülemî, Utbe b. Abd es-Sülemî'den rivayet etti ki, o (yani Utbe) -ki o, Resulullah'ın -sallallahü aleyhi ve sellem- ashabından idi-, kendilerine şöyle rivayet etti:
Bir adam Resulullah'a -sallallahü aleyhi ve sellem-;
"Senin (Peygamberlik) işinin başlangıcı nasıl oldu? ya Resulullah!" dedi. (Bunun üzerine Hz. Peygamber) şöyle buyurdu:
"Süt annem Sa'd b. Bekroğullarındandı. (Bir gün) ben ve onun bir oğlu, kuzu ve oğlaklarımızı (otarmağa) gittik. Yanımıza azık almamıştık. Ben; "Kardeşim, git de bize annemizden azık getir" dedim. Kardeşim de gitti. Ben kuzu ve oğlakların yanında kaldım. Derken beyaz iki kuş geldi. Sanki onlar kerkenez kuşuydular. Onlardan biri arkadaşına dedi ki;
"Bu mu o?" Diğeri,
"evet!" dedi. Dönüp bana koştular ve, beni tutup sırt üstü yatırdılar. Sonra karnımı yardılar. Ardından kalbimi çıkarıp yardılar ve ondan siyah iki kan pıhtısı çıkardılar. Sonra onlardan biri, arkadaşına:
"Bana kar suyu getir!" dedi. (Getirdi). O da bununla içimi yıkadı. Sonra:
"Bana dolu suyu getir!" dedi. (Getirdi). O da bununla kalbimi yıkadı. Sonra; "Bana 'sekine'yi (huzuru, sükunu, itmi'nanı) getir!" dedi. (Getirdi). O da onu kalbime saçtı. Daha sonra onlardan biri arkadaşına:
"Onu dik!" dedi. O da dikti ve, üzerini peygamberlik mührü ile mühürledi. Ardından, onlardan biri diğerine; "Onu (terazinin) bir kefesine, ümmetinden bin (kişiyi de) bir kefeye koy!" dedi. Resulullah -sallallahü aleyhi ve seîlem- buyurdu ki; "Ansızın kendimi, bazısının üzerime düşmesinden korktuğum bir halde, üstümde (duran) bin (kişiye) bakarken buldum." Bunun üzerine (onlardan biri) dedi ki;
"Şayet ümmeti(nin hepsi) onunla tartılsa (yine de) hiç şüphesiz onlara ağır basar!" Daha sonra beni bırakarak gittiler. Resulullah -sallallahü aleyhi ve sellem-;
"Ben çok korkmuştum" buyurdu. Sonra (süt) anneme gittim ve ona, karşılaştığım şeyi haber verdim. Bunun üzerine o, benim aklımı karıştırmış (kaçırmış) olmamdan korktu. Bu sebeple;
"Seni Allah'a sığındırırım!' dedi ve hemen kendisine ait bir yük devesini yükletti ve beni palanın üzerine bindirdi. Kendisi de terkime bindi. (Yola koyulduk). Nihayet bizi annemin yanına ulaştırdı ve şöyle dedi:
"Emanetimi ve (üstlendiğim) zimmetimi yerine getirdim! Sütannem Ona, benim karşılaştığım şeyi de anlatmış, ama bu onu (yani öz annemi) korkutmamışdı. (Bilâkis) o;
"Şüphe yok ki ben, onu doğurduğum zaman (bir şey) yani kendisinden Şam'ın köşklerinin aydınlandığı bir nûr görmüştüm!"[74] demişti.[75]

Açıklama

Hz. Peygamber'in -sallallahü aleyhi ve sellem- küçüklüğünde, zamanın örfüne uyularak, Mekke civarındaki dağlık yerlerde ikamet eden bir süt anneye verildiği tarihen sabittir. Buna göre o, Tâif civarında, dağlık bir araziyi yurt edinmiş olan Sa'doğullarından, el-Hâris b. Abdiluzza'nın hanımı Halime bnt. Ebî Zu'eyb'e emanet edilmişti. Hz. Peygamber'in, onun yanında, umûmen kabul edildiğine göre, 5 sene kadar kaldığı ve Abdullah, Uneyse ve Huzâfe (Hızâme, eş-Şeymâ' diye bilinir.) isimli, biri erkek üç süt kardeşinin olduğu nakledilir. Öyle anlaşılıyor ki, eğer haber sahîh ise, yukarıdaki olayda Hz. Peygamber'in yanında süt kardeşi Abdullah vardı. Onlar çadırlarının arkasında kuzu ve oğlaklarını otlatırlarken "şakk" hâdisesi meydana gelmiş.
Hz. Peygamber'in hayatında, daha ziyade şakku's-sadr veya şer-hu's-sadr denilen "göğsün yarılması, açılması" hâdisesinin meydana geldiği kesindir. Ancak bunun zamanı ve meydana geliş şekli hakkında değişik görüşler vardır. Rivayetlerde bu hâdisenin Hz. Peygamber'in hayatında;
1) Süt annesi Halime'nin yanında iken 4-5 yaşlarında,

2) On yaşında,
3) Yirmi yaşında,
4) İlk vahiyden önce,
5) Mi'rac'a çıkmadan önce olmak üzere beş defa vuku bulduğu söylenir. Fakat bunlardan, yirmi yaşında iken vuku bulduğu söyleneni, ilgili bütün alimlerce reddedilmiş, miraç öncesi vuku bulanın dışındakiler hakkında da, rivayet yönünden şüphe ve redler izhar edilmiştir. Her halükârda "şerh-ı sadr'ın olduğu kesindir. Bir "ilâhî terbiye" vetiresi içinde onun mükerreren vuku bulmasına da bir mâni olmamalıdır.
Bu hâdisenin mahiyetinin ne olduğu, nasıl gerçekleştiği konusunda iki görüş serdedilmektedir. Haberleri zahiri mânâlarıyla anlayan âlimler, bu olay (veya olaylarda) cismânî bir durumun söz konusu olduğunu, maddî göğsün (kalbin) yarılarak içinden bir şeylerin çıkarıldığını, zemzemle yıkanıp hikmet ve imanla doldurulduğunu söylemişlerdir. Alimlerden bir kısmı ise burada rûhâni bir hâdisenin söz konusu olduğunu, kalbdeki hased, buğz ve ona mümasil şeytanî hislerin çıkarılarak onların yerine sekinet, teselli, rahmet, şefkat, iman ve hikmet konulduğunu, kısacası bu haberlerde "temsili" bir olaydan bahsedildiğini söylerler. Nitekim bizler de rüya esnasında bir çok temsiller görmekteyiz. Bu olayın "misâl âlemi" ile[76]"şehâdet âlemi" arasında meydana geldiğini ve olaydan sonra dikiş izlerinin kaldığını söyleyen Şâh Veliyyullah ed-Dihlevî'nin[77] "şakku's-sadr'ın hakîkatını izahı şöyledir:
"Göğsün yarılması ve imanla doldurulmasına gelince bunun hakikati; melekî nurların üstün gelmesi, tabiat alevinin sönmesi ve (bu beşeri tabiatın), üzerine, "haziretul-kuds'den (mukaddes âlemden, Cennetden) akan şeylere boyun eğmesi, itaat etmesidir;.[78]
Metinde bahsi geçen "peygamberlik mührü" hakkında pek çok hadis vardır. Bu hadislerden onun, iki kürek kemiği arasında, sol kürek kemiğinin ince ucu tarafında bulunan ve görenlerce, ona yakınlık ve uzaklıklarına, benzetme zevklerine göre büyüklük ve şekli, "güvercin yumurtası byüklüğünde kırmızı bir ben", "gerdek çadırının düğmesi gibi", "yumruk halinde" ve sair şekillerde tavsif edilen bir et parçası olduğu anlaşılmaktadır. Bu "mühr"ün tavsifi hakkında, onun "kan alma aletinin izi" gibi olduğu şeklindeki haber, her ne kadar rivayet yönünden "sabit" olmadığı söylenmiş ise de,[79]dikkat çekicidir.[80]
14. Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki) bize Ebû Dâvûd rivayet edip (dedi ki) bize Ca'fer b. Osman el-Kureşî, Osman b. Urve İbni-z-Zübeyr'den, (o) babasından, (o da) Ebû Zerr el-Gıfârî'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Zerr) şöyle dedi:
"Ya Resûlallah, dedim, peygamber yapıldığında, peygamber olduğunu nasıl bildin?" Şöyle buyurdu:
"Ebû Zerr! Ben Mekke vadisinin bir yerinde iken bana iki melek geldi ve, onlardan biri yere indi. Diğeri gökle yer arasında idi. Onlardan biri arkadaşına dedi ki;
"Bu, o mu?", (arkadaşı):
"Evet" dedi. "Peki! Onu bir adamla tart." dedi. Onunla tartıldım ve ben ona ağır bastım. Sonra;
"Peki, (şimdi) onu on adamla tart!" dedi. Onlarla tartıldım, onlara da üstün geldim. Sonra (melek);
"Onu yüz (adamla) tart!" dedi. Onlarla da tartıldım ve, (yine) ben onlara üstün geldim. Bu sefer;
"Onu bin (kişi) ile tart!" dedi. Onlarla da tartıldım ve onlara (yine) üstün geldim. (Öyle ki) sanki ben, terazinin, (içinde adamların bulunduğu kefesinin) hafifliğinden dolayı onlara, üzerime saçılırlarken bakar gibiyim! (Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- devamla) buyurdu ki; bunun üzerine onlardan biri arkadaşına şöyle dedi: "Şayet onu ümmetiyle de tartsan (yine) onlara üstün gelir!"[81]
15. Bize İsmail b. Halil haber verip (dedi ki) bize Ali b. Mushir rivayet edip (dedi ki) bize el-A'meş, Ebû Sâlih'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara (yani zamanındaki muhatabı insanlara): "Ey insanlar! Ben ancak (âlemlere) hediye edilmiş rahmet (peygamberiy)im!" diye seslenirdi.[82]

Açıklama

Hz. Peygamber'in "âlemlere rahmet" vasfı Kur'an-ı Kerim'de de açıklanır. Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Biz seni âlemlere, başka bir şey için değil, ancak rahmet olarak gönderdik"*[83] Hz. Peygamber de, diğer bir çok hadisinde kendisini insanlığa "rahmet peygamberi" olarak tanıtır![84]' O her feyzin, her hayrın vasıtasıdır. İnsanlar onun getirdiği din sayesinde doğru yola, dünya ve âhiret mutluluğuna ermektedirler. O, âlemdeki her yaratık için bir rahmettir. Her yaratık onun sayesinde yaratılış gayesine uygun bir hüviyet kazanmıştır. Bu dünyada ona inanmayanlar bile; hemen azaba duçar olmamaları, İslâmi idare altında can ve mal güvenliği içinde yaşayabilmeleri ve benzeri şekillerde onun rahmet ummanmdan istifade ederler. Ondan sadır olan savaşma, kızma gibi, rahmete mugayir şeyler, muhatabının yararına olan, âdeta bir tabibin hastası için kullandığı neşteri mesabesinde hareketlerdir.[85]

4. Allah'ın, Peygamberine, Ağaçların, Hayvanların Ve Cinlerin Kendisine İmân Etmeleri Nevinden İkram Ettiği Şeyler

16. Bize Muhammed b. Tarif haber verip (dedi ki) bize Muhammed b. Fudayl rivayet edip (dedi ki) bize Ebu Hayyân, Atâ'dan, (o da) ibn Ömer'den (naklen) rivayet etti (ki İbn Ömer) şöyle dedi:
“Bir yolculukda biz Resûlullah -salellahu aleyhi ve sellem- ile beraber idik. Derken bir bedevi geldi. Kendisine yaklaşınca Resûlullah -salAllahu aleyhi ve sellem- ona;
"Nereye gidiyorsun?" buyurdu.
"Aileme!" dedi. Buyurdu ki:
"Bir hayır (elde etmek) ister misin?".
"Nedir o?" dedi. Buyurdu ki;

"Tek olan, hiçbir ortağı olmayan Allah'dan başka hiçbir tanrı olmadığına, Muhammed'in onun kulu ve elçisi olduğuna şehâdet edeceksin!" (Adam):
"Dediğine kim şehâdet eder?" dedi.
"Şu dikenli ağaç (şehâdet eder!)" buyurdu. Sonra Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- o (ağacı) çağırdı. O, vadinin kenarında bulunuyordu. Hemen yeri yara yara geldi. Nihayet onun (yani Hz. Peygamber'in huzuruna dikildi. O da ondan üç defa şehâdet getirmesini istedi. Bunun üzerine o, onun buyurduğu gibi olduğuna üç defa şehâdet getirdi. Sonra biteğine (bulunduğu yere) döndü. (O zaman) bedevi;
"Eğer bana uyarlarsa onları sana getiririm. Aksi takdirde ben döner, seninle kalırım." diyerek kabilesinin yanına döndü.[86]

Açıklama

Dârimî, Hz.Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem-, peygamberlik öncesi bazı hâriku'1-âde hallerini (irhâsât) naklettikden sonra, şimdi birkaç bölümde onun peygamberlik döneminde görülen hâriku'1-âde hallerine dair bazı haberler nakledecektir. Dârimi, bu haberlerle, ilerde ahkâma dair hadislerini nakledeceği zâtın, herhangi bir kimse olmadığını, ilâhî te'yide mazhar olmuş şanlı bir peygamber olduğunu, binaenaleyh hadislerine gereken ehemmiyetin verilmesi gerektiğini anlatmak istemiş olmalıdır. Nitekim, daha ileriki bölümlerde sünnete ittibaya, ona muhalefet etmekden kaçınmaya, sünnetin tesbiti konusunda gösterilen titizliklere dair haberler nak-ledecektir.
Önümüzdeki bir kaç bölümde bahsedilecek hâriku'1-âde hallerin benzerleri ekseriya her peygamberin hayatında görülmektedir. Bu olaylara, yaygın ifadesiyle "mu'cize" adı verilmektedir. Mu'cize; "Peygamberlerin peygamberliğinin doğruluğunu te'yid için Cenâb-ı Hak tarafından yapılan olağan dışı bir iş"[87] diye tarif edilir. Kur'an'da bu tür olayları anlatmak için "âyet", "burhan" kelimeleri kullanılmıştır. Eski hadisciler ise, bunun için "delâ'il" ve "alâmât" kelimelerini kullanmışlardır.
Ta'rifinden de anlaşılacağı gibi, mu'cize, Allah tarafından, süregelen tabiî kanunların dışına çıkılarak meydana getirilmektedir. Belki bunların da, bizim henüz anlayamadığımız gizli tabiî sebepleri vardır da Allah onların vukuunu bu sebeplere bağlamıştır. Burada mühim olan onların, bir peygamberin isteğiyle, onun "elinde" meydana gelmesidir. "Allah'ın mutlak kudretine inanan bir insan için, onun izniyle böylesi hâriku'1-âde hallerin vukuunu kabul etmek bir güçlük arzetmez. Kâinatı yaratan ve onda, insanların asırlar boyu müşahede ede geldikleri tabiî kanunlar düzenini (Sünnetu'llah'ı) vaz'eden Allah, bir kulunu te'yîd için (belki yine kendi içinde bir sistemi olan) "olağan dışı" durumlara imkân vermeye kadir ve irâde sahibidir. Hz. İsa'nın doğumu, Hz. İbrahim'i ateşin yakmaması gibi hakikatler bu nevidendir. Kaldı ki çok sıkı bir "tek düzenlik" içinde gördüğümüz tabiatta da, bugün bile modern ilmin izah edemediği pek çok olay ve durum vardır. Peygamberlerin gösterdikleri nakledilen hâriku'1-âde olaylar da, bunlara inanmayanlarca, hiç olmazsa, izahını aradıkları olaylar arasında sayılmalıdır. Tabiatıyle burada, bu konudaki hadislerin sıhhat durumları mutlaka araştırma konusu yapılmalıdır, demeğe gerek yoktur. Kudreti ilâhiye açısından mümkün görüldükleri için bu konudaki her haberi kabulle karşılamak diye bir şey söz konusu olamaz. Hadis sahih olduktan sonra ise onu öylece kabul etmek ve gerekirse hikmetlerini araştırmakdan başka yapılacak bir şey yokdıır.
Hz. Peygamber'in hayatında bu türden bazı hallerin görüldüğü kesindir. Sahih hadislerde bunların bir çok örneğine rastlarız. Kur'an-ı Kerim ise bunların bir kısmına doğrudan, bir kısmına dolaylı olarak işaret eder. Kuranın doğrudan işaret ettiği en mühim mu'cizelerden biri "ayın yarılması" vak'asıdır. Allah Teâlâ bunu bize şöyle anlatır: *"Saat (Kıyamet) yaklaştı, ay yarıldı. Onlar bir âyet (mu'cize) görseler hemen yüz çevirirler ve; "Süregelen bir büyüdür." derler,* "[88]Burada bu "maddi" olayı gören münkirlerin, "bir büyü" diyerek yüz çevirmeleri dikkat çekicidir. Bir çok âyet-i kerimede de, önceki peygamberlerin muhataplarının onlarda görmüş oldukları hâriku'1-âde durumlara-olaylara inanmayıp bu işlerine "büyü" dedikleri anlatılmaktadır.[89] Bu durumlar gözönüne alınırsa denilebilir ki; Hz. Peygamber'e "sâhır: büyücü" demiş olan müşrikler[90] onda gör-dükleri hâriku'1-âde şeylerden dolayı ona böyle demişlerdi. Burada şöyle bir sual akla gelebilir: Peki Kur'an bu olayları niçin açıkça anlatmamıştır? Öncelikle, irâde-i ilâhiyenin böyle tecelli ettiğini, Kur'an'da, namaz gibi bazı mühim ibâdetlerin bile tafsilatıyla anlatılmadığını, bunun "sünnet'e bırakıldığını söyledikden sonra şu mütâlâaları serdedebiliriz:
İki çeşit âyet (mu'cize) vardır: Maddî (âfâkî, zahiri) ve mânevi (enfüsî, bâtmî). Her ne kadar mu'cize denince, daha ziyade maddi (âfâki) olanları anlaşılırsa da, dinin asıl ehemmiyet verdiği mânevi mu'cizelerdir. Nitekim münevver, mütefekkir, hakşinas insanlar için de bunlar mühimdir. Onların hidâyetlerine de bu tür mu'cizeler vesile olur. İlk vahyin akabinde Hz. Hadice'nin inanış sebeplerini burada hatırlayabiliriz. O, Hz. Peygamber'e, şöyle diyerek iman etmişti:
"Sen akrabana bakarsın, işini görmekten âciz olanların ağırlığını yüklenirsin, fakire verir, kimsenin kazandıramayacağını kazandırırsın, misafiri ağırlarsın, Hak yolunda zuhur eden musibetlerde (halka) yardım edersin!".[91] Hak ve hakikati kabule elverişli, düşünen herkes için bu, böyledir. Onlar için peygamberin numûne-i imtisal hayatı, sözleri hidayet vesilesidir yani mânevi mu'cizedir. Mânevi mu'cize-lerin en büyüğü ise, hiç şüphesiz Kur'an-ı Kerim'dir. Kur'an-ı Kerim, Hz. Peygamber'in ebedî mu'cizesidir. Maddî olan mu'cizeler hem sürekli değil, geçicidirler, hem de, ortaya konuldukları kültür çevresine göre verilmişlerdir. Bunların, insanların hidâyetindeki etkisi de çok azdır. Bunun içindir ki, bazı Kur'an âyetlerinde anlatıldığı üzere,[92] hidâyetleri için Hz. Peygamber'den bu tür mu'cizeler isteyenlere mu'cize gösterilmemiş, dikkatleri mânevi mu'cizelere çevrilmiştir. Hakikatte, ümmî bir zatın tebliğ ettiği islâmlık ve insanlık umdeleri, bu zatın şahsında toplamış olduğu faziletler ve, benzerinin getirilmesi için tüm mahlûkâta meydan okuyan Kur'an-ı Kerim, hidâyet için, doğru yolu, hakikatli i'tikadı bulmak için, gören gözleri başka hiçbir şeye muhtaç bırakmaz. Bu durumda, zor

durumlarda müslümanlara ilâhi yardım ve bazı insanların hidâyetine vesile kabilinden olan maddi mu'cizeler Kur'an-ı Kerim'de yer almamıştır, denilebilir. Kur'an-ı Kerim gibi, Fahr-ı Kâinat Efendimizin -sallallahu aleyhi ve sellem- yüce şahsiyeti gibi güneş misâli mânevi mu'cizelerin bulunduğu vasatta, yıldız mesabesindeki maddi mu'cizeler ancak dolaylı-dolaysız işaretlerle bulunabilir, görünebilirler.
Süleyman Nedvî, Peygamberimizin mucizelerinin Kur'an'da mufassal bir şekilde bulunmamaları hakkında dört sebeb zikreder:
1) "Kur'an maddi mu'cizâtı nübüvvetin delâ'ili olmak haysiyetiyle nazar-ı itibâre almaz. Halbuki Hnstiyanlıkda ve onun kütüb-i mukaddesesinde mu'cize nübüvvetin delili olarak ileri sürülmüşdür. Kur'an ise insanları rûhânî delâili ve derûnî hususiyetleri te'emmüle da'vet eder. Bu te'emmülün ve bu tedebbürün imana esâs olmasını ister..
2) Diğer peygamberlere verilen mu'cizelerin nev' ve aded i'tibârıyle mahdûd olmaları...
3) Kur'an'ın peygamberler namına kâinâtda bir kuvvet tanımayarak mu'cizâtı kudret ve meşiyyet-i ilâhiyyenin eseri addetmesidir...
4) Şâir edyâna sâlik olanların yalnız evâmir-i ilâhiyeyi muhtevi bir kitapları bulunmasıdır. Bu kitaplar, hem ahkâm-ı rabbâniyyeyi, hem peygamberlerinin siretini ve sözlerini karışık bir şekilde muhtevidir. Halbuki müslümanlarm elinde iki kitap vardır: Biri Kur'an-ı Kerim ki yalnız Allah'ın sözüdür. Diğeri hadis ve sünnetdir ki Peygamberimizin hayâtını, sözlerini, halatını, mu'cizâtım muhtevîdir.[93]
Son olarak mu'cize ile sihir arasındaki farka da işaret etmek gerekir: "Mu'cize ile sihir ve şâir garib harekât arasında iki büyük fark vardır. Bir kere mu'cize, doğrudan doğruya bir fî'l-i ilahî'dir. Diğer hareketler ise tabiî ve ruhi esbabın neticesidir. Saniyen mu'cize, hak ve hakikatin tebliğ ve neşrine muhalefet edenlerin muhalefetini izâle, peygamber ile arkadaşlarını te'yid ve takviyeyi istihdaf eder... Mu'cize ile sihir arasında en büyük fark sihirbazların ahlâki bir müceddid yahut beşeriyet için birer numûne-i fazilet... olduklarını iddia etmemeleridir... Sihirbaz belki de demiri altuna çevirir fakat paslı bir kalbi parlatamaz"[94] "Mu'cize ile sihir arasındaki bu zahiri iltibas hakiki-sahte her şey arasında görülür. Meselâ sabır ve tahammül ile cebânet..."[95]
17. Bize Ubeydullah b. Musa, İsmail b. Abdilmelik'den, (o) Ebu'z-Zubeyr'den, (o da) Câbir'den (naklen) haber verdi (ki Câbir) şöyle dedi:
"Bir yolculuğa Hz. Peygamber'le -sallallahu aleyhi ve sellem- beraber çıktım. O, uzaklaşıp görülmeyeceği (bir yere kadar gitmedikçe) def-i hacete çıkmazdı. (Yolculukda bir müddet) sonra, ne bir ağacın ne de bir tepenin bulunmadığı çöl bir yerde konakladık." (Hz. Peygamber);
"Câbir, buyurdu, su kabına biraz su koy da gidelim. " Bunun üzerine (su kabını alıp) görülmeyecek kadar (uzağa) gittik. Bir de ne göreyim! O, aralarında dört arşındık bir mesafe) bulunan iki ağaçla karşı karşıya. O zaman buyurdu ki;
"Câbir! Şu ağaca git ve "Sana; "Arkadaşına bitiş ki arkanızda (def-i hacet için) oturayım!" diyor." de. (Ben de gidip söyledim). O da ona (yani yakınındaki ağaca) dönüp (onunla birleşti). Sonra Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- arkalarına oturdu. Ondan sonra (o iki ağaç tekrar) yerlerine döndüler.[96] Daha sonra, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraber bineklerimize binip (yola koyulduk). Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- aramızda idi. (Bunun için) sanki üzerimizde bizi gölgelendiren kuşlar vardı. Derken, beraberinde bir çocuğu olan bir kadın onun karşısına çıktı ve şöyle dedi:
"Ya Resûlallah! Şu çocuğumu şeytan her gün üç defa yakalıyor!". (Câbir) dedi ki; bunun üzerine (Resûlullah) çocuğu aldı ve onu kendisi ile semer kaşının önü arasına koydu. Sonra şöyle buyurdu:
"Defol! Allah'ın düşmanı! Ben Allah'ın elçisiyim -sallallahu aleyhi ve sellem-. Defol! Allah'ın düşmanı! Ben Allah'ın elçisiyim -sallallahu aleyhi ve sellem-." (Bunu) üç defa söyledi. Ardından o (çocuğu) ona (yani annesine) geri verdi. Yolculuğumuzu bitirdğimizde (yine) bu yere uğradık. O kadın, yanında, sürmekte olduğu iki koç olduğu halde, çocuğu ile beraber karşımıza çıktı ve şöyle dedi:
"Ya Resûlallah! Hediyemi benden kabul buyur! Seni hakk ile gönderen (Allah'a) yemin olsun ki (şeytan) ondan sonra (hâlâ) ona dönmedi (musallat olmadı)". Bunun üzerine (Resûlullah);
"Ondan birini alın, diğerini ona geri verin!" buyurdu. (Câbir) dedi ki, sonra, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- aramızda olduğu halde (tekrar) yola koyulduk. Sanki üzerimizde bizi gölgelendiren kuşlar vardı. (Giderken) bir de ne görelim! Kaçan bir deve. Nihayet iki cemâat arasında kaldığında, eğilerek (secde ederek) yere kapandı. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve selem-(bineğinden inip) oturdu ve:
"Şu insanları bana toplayın! (veya "Ey insanlar, gelin!). Devenin sahibi kim?" buyurdu. Baktık ki ensardan bir grup genç! (Gelip) şöyle dediler:
"O, bizim, ya Resûlallah!". "Peki, nedir durumu?" buyurdu. Dediler ki; "Yirmi seneden beri onunla su suvardık. Onda biraz yağ oluştu (artık iyi çalışamıyor). Bu sebeple onu kesip hizmetçilerimize dağıtmak istedik. O da bizden (kaçıp) kurtuldu".
"Onu bana satınız!" buyurdu.
"Yo, hayır, o senin olsun, ya Resûlallah!" dediler.
"Eğer hayır (deyip satmıyorsanız) o zaman, eceli gelinceye kadar ona iyi muamele yapınız," buyurdu. Bu esnada müslümanlar;
"Ya Resûlellah, dediler, sana secde etmeye biz hayvanlardan daha müstehakkız!'. (Bunun üzerine) şöyle buyurdu:
"Bir şeyin bir şeye secde etmesi lâyık (caiz) olmaz. Şayet bu (caiz) olsaydı, kadınların kocalarına (secde etmesi caiz) olurdu."[97]

Açıklama

Bu hariku'1-âde olayların, Zâtu'r-Rıkâ1 seferi esnasında meydana geldiği, et-Taberâni'nin rivayetinde Câbir'in tasrihinden anlaşılmaktadır. Bu sefer, Buhârî'ye göre Hayber Gazâsı'ndan (h.7) sonra yapılmıştı. Şöyleki, Medine'ye iki günlük mesafede bulunan Şedah vadisindeki Sa'lebe oğulları ile Enmâroğulları'nın, müslümanların aleyhine bir hazırlık içinde oldukları haberi üzerine Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- 400 veya 700 kişilik bir müfreze ile Medine'den hareket edip, adıgeçen vadideki Nahl mevkine gitmiş ancak muharebe olmamıştı. Bu yolculuk esnasında müslümanların büyük eziyet ve sıkıntı çektikleri nakledilmektedir. Bu seferde hepsi piyade oldukları için ayakları taştan-dikenden parçalanmış, hatta kiminin tırnakları dökülmüştü. Bu sebeple ayaklarına bez parçaları (rukâ1) sarmışlar, böylece sefer de zâtu'r-rıkâ' adım almıştı.[98] Herhalde bu şekilde perişan olan müslümanların maneviyâtını takviye için Cenâb-ı Hakk, yukarıda bir kısmı nakledilen harikulade olaylara imkân bahsetmişti. Bu olaylardan ötürü olsa gerek, bu sefere Gazve-tu'1-A'âcib (Şaşılacak Şeyler Gazvesi) dendiği de nakledilmektedir.[99]

18. Bize Yala rivayet edip (dedi ki) bize Eclah, ez-Zeyyâl b. Harmele'den, (o da) Câbir b. Abdillah'dan (naklen) rivayet etti (ki Câbir) şöyle dedi:

“Biz Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraber geldik ve, Neccâroğulları (Yurdu'ndaki) bir bahçeye vardık. Bir de ne görelim! Bir deve, bahçeye giren herkese hücum ediyor. Bunu Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- bildirdiler. Bunun üzerine o, yanına gelip onu çağırdı. O da, dudağım yere koyarak gelip onun önünde çöktü. (Hz. Peygamber);

"Bir yular getirin!" buyurdu. (Yuları getirdiler). O da onu yularlayıp sahibine verdi. Sonra döndü ve şöyle buyurdu:

“Yerle gök arasında, cinlerin ve insanların âsîleri hariç, hiç bir şey yoktur ki benim, Allah'ın elçisi olduğumu bilip tasdik etmiş olmasın!"[100]

19. Bize el-Haccac b. Minhâl haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Seleme, Ferkad es-Sebehî'den, (o) Said b. Cübeyr'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti ki bir kadın bir çocuğuyla Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem, geldi ve şöyle dedi:

"Ya Resûlallah! Oğlumda bir delilik (sara) var. O, sabah ve akşam yemeklerimiz esnasında onu yakalıyor. Bu sebeple o bize sıkıntı vermektedir, (bir dua buyursanız!)". Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- dua ederek onun göğsünü sıvazladı. Bunun sonucu (çocuk) adamakıllı kustu ve içinden, siyah köpek eniğine benzer (bir şey) çıktı. Ardından (çocuk şifa bulup) yürüdü gitti.[101]

Açıklama

Duanın, okumanın, Allah'ın izniyle, insanlar üzerinde yaptığı gözle görülür etki, bugün artık müsbet ilmin de, değişik adlarla ve izah şekilleriyle de olsa, kabul ettiği bir gerçektir. Rûhânî, manevî tedâvî diyebileceğimiz bu usûller, Allah'ın, yarattığı her derd için halketmiş olduğu devalar cümlesinden sayılır. Bu tedavi usûlünde uygulayıcının sâlih, teiniz bir insan, duru gönül sahibi biri olması büyük önem taşır. Hatta, zamanla böyle insanlar azaldığı için maddî tedaviye geçildiği şeklinde bazı rivayetler vardır.[102] Salihlik, temizlik ve duru gönüllülük bakımlarından hiç kimse Hz. Peygamberle mukayese bile edilemez. Bunun için, çabuk netice almak, icabet edilmek bakımlarından Hz. Peygamber'in duaları harikulade olaylardan sayılmalıdır. Bununla beraber, her "mu'cize"de bir nebze görülebilecek bir durum olarak, bazı insanların geliştirdikleri usûllerle, netice itibariyle, peygamberlerin, bir alıştırma devresi olmaksızın Allah'ın izniyle gösterdikleri harikulade hallere benzer işler yapmaları mümkündür. Burada da aynı durum söz konusu edilebilir. Yani geliştirilen usûllerle dua ve telkinden bazı müsbet sonuçlar alınabilir. Nitekim gayr-ı müslim dünyada bile müntesiblerine yönelik olmak üzere, bunun örneklerini görebiliyoruz. Nobel Tıp ödülü almış olan Alexis Carrel'in şu açıklamaları dikkat çekicidir:

"Her devirde, duanın tedavi üzerindeki tesirleri, insanların dikkatini çeken başlıca mevzulardan biri olmuştur. Bunun dahi dua ile meşgul olunan yerlerde, Allah'a ve azizlerine hitap eden yalvarışlar neticesinde elde edilen şifalardan çok sık bahsedilmektedir. Fakat, kendi kendine veya mutat tedavi ile iyi olabilen hastalıklar bahis mevzuu olunca, şifanın gerçek âmilinin ne olduğunu anlamak güçleşmektedir. Sadece, her türlü tedavinin imkânsız veya başarısız olduğu hallerde, duamn neticeleri, kafi şekilde tayin ve tesbit edilebilmektedir. Lourdes'un (Fransa'da dua ve telkin yoluyla tedavi yapılan mukaddes bir mahal) sağlık bürosu, bu şifaların gerçekliğini isbat ederek ilme büyük hizmetlerde bulunmuştur. Dua, âdeta infilâkı bir tesire sahip: bu yolla; kanser, böbrek iltihapları, ülser, deri, akciğer, kemik veya karın zarı veremi gibi hasta lıkların sür'atle iyileştikleri görülmüştür. Hâdise, hemen tamamiyle aynı şekilde vuku bulmaktadır. Evvelâ büyük bir ıstrap, sonra iyi olduğunu hissetmek... Bir kaç saniye, en fazla bir kaç saat içinde arazlar kaybolmakta ve anatomik yaralar kapanmaktadır. Mucize, normal iyileşme süresinin son derece kısalmasıyla temayüz etmektedir... Başkası için yapılan dua, bizzat yapılan duadan daima çok daha verimlidir. Duanın tesirinin, onun şiddet ve kalitesine bağlı olduğu anlaşılmaktadır. Bugün, Lourdes'da meydana gelen mucizeler, kırk elli sene evvelki gibi sık görülmemektedir. Zira, hastalar eskiden burada hâkim olan şefkatli ve derunî havayı bulamıyorlar.."[103]

Yukarıdaki haberde göğsün sıvazlanması (meshi), ağızdan siyah bir şeyin çıkması göstermektedir ki mânevi tedavi de maddî vasıta ve sebeplerden tamamen müstağni kalmamaktadır.

Metindeki; "köpek eniği" diye tercüme ettiğimiz "el-cirv" kelimesinin değişik mânâları vardır. Verdiğimiz mânânın dışında, "yırtıcı hayvan yavrusu," "küçük hıyar," "küçük nar", "her şeyin küçüğü" gibi mânaları da vardır. Muhtemelen burada, çocuğun ağzından bir parça pıhtılaşmış siyah kanm[104] veya siyah bir böceğin çıktığı anlatılmak istenmiştir.[105]

20. Bize Muhammed b. Saîd rivayet edip (dedi ki) bize Yahya b. Ebi Bukeyr el Abdi, İbrahim b. Tahmân'dan, (o) Simâk'dan, (o da) Câbir b. Semure'den (naklen) haber verdi (ki Câbir) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
"Şüphe yok ki ben Mekke'de bir taş tanırım, o, peygamber olarak gönderilmemden önce bana selâm verirdi. Muhakkak ki ben onu şimdi (de) tanıyorum!"[106]

Açıklama

Bu hadisten, bazı cansızlara da temyiz kabiliyeti verildiği anlaşılmaktadır. Gerçekte kâinattaki her şeyin kendine has bir "hayâtiyet'i vardır. "Sırr-ı hayat eşyanın hepsine sâridir. Zira cemadlar da "Hayy" ism-i şerifine mazhar ve binaenaleyh zihayat'tırIar.[107] Gökler, yer ve dağlar "emânef'i yüklenmede tercihlerini belirtmişlerdi. Bir âyet meali şöyledir: "Biz emâneti göklere, yere ve dağlara arz (ve teklif) etdikde onlar bunu yüklenmekden çekindiler, bundan endişeye düştüler. "[108] Kâinatda her mahlûk kendi hayatiyet şartları içinde Allah'ı teşbih etmektedir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:
"Hiç bir şey yoktur ki ona hamd ile teşbih etmesin. Fakat siz onların tesbihini iyi anlamazsınız."[109]
"Göklerde ne var, yerde ne varsa (hepsi) o mülkü melekûtun eşsiz hükümrânı, noksanı mucip her şeyden pak ve münezzeh, galib-i mutlak, yegâne hüküm ve hikmet sahibi Allah'ı tesbih etmektedir. "[110] Tesbih, Allah Teâlâ'nın mutlak gücüne şehâdet etmek, yüceliğini, büyüklüğünü söylemektir. Bilindiği gibi madde, bir bakıma atomlardan meydana gelir. Bir atomda, merkezdeki bir çekirdekle onun etrafında dönen elektronlardan oluşur. Bu elektronlar çekirdek etrafında baş döndürücü bir hızla dönerler. Meselâ hidrojen atomunun elektronları çekirdek etrafında saniyede iki bin km. hızla dönmektedirler. İşte her zerresiyle madde böylece kendisini yaratanın büyüklüğüne, gücüne ve yüceliğine şehâdet etmekte, "lisan-i hâl"iyle bunu haykırmaktadır. Nitekim *"...öyle taş var ki içinden ırmaklar fışkırır, öylesi var ki çatlar da bağrından su kaynar, öylesi de var ki Allah korkusundan yukarıdan (yere) düşer..."*[111] Allah'ın lütfuna mazhar olmuş insanlar, kâinatdaki bu canlılığın içinde yaşarlar. Bu durumda "harikulade" olan şey, cemâdâtm selâmını, teşbihini, kısaca konuşmasını duyan insanların duyu organlarının bunları duyacak hale getirilmesi, açılmasıdır.
Hadiste söz konusu edilen taşın Hacer-i Esved veya Mekke'deki bir sokakta bulunan bir taş olduğu rivayet edilmektedir. Taşın selâm verişi, sahîh ve makbul olan görüşe göre, Allah'ın taşta konuşma kabiliyeti yaratmasıyla "hakikaten" olmuştu. Hz. Peygamber'in duyu organı da, bir lütf-ı ilâhî olarak, onu duyacak şekilde açılmıştı. Bu selâm verişte, taşın yanında bulunan meleklerin selâm vermesinin de muhtemel olduğu söylenmiştir. el-Eş'ari bu selâm vermenin, cevherlerin (atomların) birbiriyle çarpışması şeklinde olduğunu söylemiştir.[112]
21. Bize Ferve rivayet edip (dedi ki) bize el-Velîd b. Ebî Sevr el-Hemdâni, İsmail es-Süddi'den, (o) Abbâd Ebû Yezîd'den, (o da) Ali b. Ebi Tâlib'den (naklen) rivayet etti (ki Ali) şöyle dedi:
"Mekke'de Hz. Peygamber'le -sallallahu aleyhi ve sellem-beraber idik. (Bir gün) onunla birlikte (Mekke'nin) bazı taraflarına çıktık. Dağlarla ağaçların arasından geçtik. (Bu gezimizde) ne bir ağaca, ne de bir dağa rastlamadık ki: "es-Selâmu Aleyke ya Rashulel-lah: Selâm üzerine olsun ey Allah'ın Elçisi!" demiş olmasın. "[113]
22. Bize Muhammed b. Yûsuf haber verip (dedi ki) bize Sufyân, el-A'meş'den (o) Şimr b. Atıyye'den, (o da) Muzeyne'li veya Cuheyne'li bir adamdan (naklen) rivayet etti (ki bu adam) şöyle demiş:
"(Bir gün) Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- sabah namazını kıldırmıştı. Sonra ne görsek! O, kurtların oturuşu gibi, oturakları üzerine oturmuş yüz kurdun yakınında! Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara (yani ashabına);
"Onlara yemeğinizden az bir şey verir ve (böylece) bunun dışındaki hususlarda emniyet içinde kalırsınız!" buyurdu. Onlar da Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- ihtiyaçlarını \ ihtiyaç içinde olduklarını) ilettiler. (O zaman Resûlullah);
"Onlara (bunu;) bildiriniz!" buyurdu. (Râvi) dedi ki;
"Onlar da (bunu) onlara bildirdiler. Bunun üzerine onlar (yani kurtlar) da uluya uluya çıkıp (gittiler).[114]
23. Bize İshak b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Ebû Muâviye rivayet edip (dedi ki) bize el-A'meş, Ebû Sufyân'dan, (o da) Enes b. Mâlik'den (naklen) rivayet etti (ki Enes) şöyle dedi:
"Cebrail, Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem-, Kureyş'li Mekkelilerin yaptıkları (eziyetlerden) kana bulanmış olduğu bir halde, mahzun otururken gelmiş. Cebrail;
"Ya Resûlellah, demiş, sana bir âyet (harikulade olay, peygamberliğine bir delil) göstermemi arzu eder misin?". *"Evet"*buyurmuş. Bunun üzerine arkasındaki bir ağaca bakmış ve;
"Çağır onu!" demiş. O da onu çağırmış. (Ağaç) da gelmiş, huzurunda dikilmiş. O zaman;
"Ona emret de geri dönsün!" demiş. O da emretmiş ve (ağaç yerine) dönmüş. Bunun üzerine Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem-
"(Bu) bana yeter, bana yeter!" buyurmuş.[115]
24. Bize İshak b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Cerir ve Ebû Muâviye, el-A'meş'den, (o) Ebû Zabyân'dan, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:
"Amiroğullarından bir adam Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem-ona;
"Sana bir âyet (harikulade olay, peygamberliğime bir delil) göstereyim mi?" buyurdu. (O da)
"Evet!" dedi. (Bunun üzerine Hz. Peygamber ona);
"Git, şu hurma ağacını çağır!" dedi. O da çağırdı. (Hurma ağacı) da sıçraya sıçraya önüne geldi. (Amirli adam);
"Ona söyleyin, (yerine) dönsün." dedi. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve selem ona;
"Dön!" buyurdu. O da döndü, nihayet yerine vardı. Bunun üzerine (Amirli adam) şöyle demiş:
"Ey Amiroğulları! Bugünkü gibi, kendisinden daha sihirbaz hiçbir adam görmedim!".[116]

Açıklama

el-Beyhakî'deki rivayetlerde Amirli zâtın bu olay üzerine müslüman olduğu görülmektedir. İbn Kesir, rivayetler arasındaki bu ihtilâfı;
"Belki o önce onun sihir olduğunu söylemiş. Sonra kendi kendine düşünüp taşınmış ve, Allah'ın hidayetiyle müslüman ve mümin olmuş." şeklinde te'vil etmektedir.[117]
Ağaçların, Hz. Peygamber'in emrine uyduklarına dair değişik sahâbilerden gelen bir çok haber vardır.[118] Bunların bir kısmının makbul senedleri vardır. Bu haberlerin toplamı böyle olayların kesin olarak vukûbulmuş olduğuna delâlet eder. Yani ağaçlar da Hz. Peygamber'in peygamberliğini tasdik etmiş, emirlerine uymuşlar. Bu durumda "acaba... kendilerine insan diyen bir kısım câmid, akılsız mahlûklar: O'nu tanımazsa, îman etmezse, kuru ağaçtan çok ednâ, odun parçası gibi ehemmiyetsiz, kıymetsiz olarak ateşe lâyık olmaz mı?"[119]

5. Allah'ın Hz. Peygamber'e -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-, Parmakları Arasından Su Akıtması Nevinden İkram Ettiği Şeyler

25. Bize İsmail b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Şu'ayb b. Safvân, Atâ' ibnu's-Sâ'ib'den, (o) Ebu'd-Duha'dan, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbas) şöyle dedi: Hz. Peygamber -salallallahu aleyhi ve sellem- Bilâl'i çağırıp (su istedi). Bilâl de su aradı. Sonra gelip şöyle dedi:
"Yok, vallahi, su bulamadım!". Bunun üzerine Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-;
"Bir su kırbası var mı?" buyurdu. O da ona bir su kırbası getirdi. (Hz. Peygamber) iki avucunu (kırbanın) içine yaydı. Hemen iki elinin altından bir göze kaynadı. (İbn Abbas) dedi ki;
"Başkası abdest alırken İbn Mesûd da (su) içiyordu.[120]
26. Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, el-Esved b. Kays'dan, (o da) Nubeyh el-Anezi'den (naklen) rivayet etti ki, o şöyle demiş: Câbir b. Abdillah şöyle dedi:
Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraber savaşa veya yolculuğa çıkmışdık. Biz o gün 210 küsur kişiydik. (Derken) namaz vakti geldi. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-;
"Topluluk içinde (kimsede) temiz su var mı?" buyurdu. Hemen bir adam, içinde bir miktar su bulunan bir su kabı ile koşarak geldi. Toplulukda ondan başka da su yoktu. Resûlullah -saîlallahu aleyhi ve sellem- onu bir tasa döktü. Sonra güzelce abdest aldı. Ardından tası bırakıp döndü (geri çekildi). Bunun üzerine orada bulunan insanlar:
"Mesheder gibi abdest alın! Mesheder gibi asdest alın!" diyerek bu tasın peşine düştü, (üzerine üşüştüler). Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, onların bunu söylediklerini duyunca;
"Yavaş olun!" buyurdu ve avucunu su ve tasın içine koyup *"Bismillah!"* dedi. Sonra da; *"Temizliğinizi tam yapın (Abdestinizi tam alın!)"* buyurdu. Beni gözümle imtihan eder (Allah'a) yemin olsun ki parmaklarının arasından gözelerin yani su gözelerinin çıktığını (kaynadığını) kesinlikle gördüm. O, herkes abdestini alıncaya kadar da (avucunu tasdan) kaldırmamıştı.[121]
27. Bize Ebu'l-Velîd et-Tayâlisi ve Sa'îd ibnu'r-Rebî' haber verip (dediler ki bize Şu'be, Amr b. Murre ve Husayn'dan rivayet etti (ki onlar), Salim b. Ebil-Ca'd'ı, şöyle derken işitmişler:
"Ben Câbir b. Abdillah'ı, şöyle derken işittim: Bize bir susuzluk isabet etmişti. (Öyleki) sonunda ağlayacak hale geldik ve Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- vardık. O da elini bir tasın içine koydu. Bunun üzerine, (bu tas) sanki gözelerde doluymuş gibi, parmaklarının arasından su fışkırmaya başladı. (Sonra Resûlullah);
"Allah'ın adını anın (ve için!)" buyurdu. Biz de içtik. Nihayet (çıkan su), bize kâfi gelerek hepimizin (susuzluğunu) giderdi.
Amr b. Murre'nin rivayetinde (şu ilâve vardır): Bunun üzerine biz (yani Salim ve arkadaşları) Câbir'e;
"Kaç kişiydiniz?" dedik. O da;
"1500 kişiydik. Yüzbin kişi de olsaydık o bize muhakkakki yeterdi." dedi.[122]

Açıklama

Bu harikulade olay, Hudeybiye (h. Zu'1-Ka'de, 6) savaşında vuku bulmuştu. Orada bulunan Sahabenin sayısı hakkında 1300, 1400 rakamları da verilmektedir. Rivayetlerin çoğu onların 1400 kişi olduğu şeklindedir.[123]
28. Bize Muhammed b. Abdillah er-Rekâşî haber verip (dedi ki) bize Ca'fer b. Süleyman rivayet edip (dedi ki) bize el-Ca'd Ebû Osman rivayet edip (dedi ki) bize Enes b. Mâlik rivayet edip (dedi ki) bize Câbir b. Abdillah rivayet edip şöyle dedi:
"Resûlullah'm -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabı, Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- susuzlukdan şikâyette bulundular. Bunun üzerine o büyük bir su tası istedi. Bunun içine biraz su döküldü ve Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- elini içine koydu. (Câbir) dedi ki:
"Ben hemen, Resûlullah'ın -salallahu aleyhi ve sellem- parmakları arasından gözeler gibi (kaynayıp) çıkan suya baka kaldım."
Halk da su almaya başladı. Nihayet bütün insanlar su almış oldular.[124]
29. Bize Ubeydullah b. Musa, İsrail'den, (o) Mansûr'dan, (o) İbrahim'den, (o) Alkame'den, (o da) Abdullah'dan (naklen) haber verdi. (Alkame) dedi ki;
"(bir gün) Abdullah bir yer hareketi (haberi) işitti. (Halkın endişesi) üzerine şöyle dedi:

“Bizler yani Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraberdik. Yanımızda da su yoktu. Derken Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabı âyetleri, (olağan dışı olayları) bereket sayardık. Siz ise onları(n hepsini) korkutma sayıyorsunuz. Biz bir ara Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-;
"Beraberinde biraz artmış su bulunan birini arayın!" buyurdu. Bunun üzerine biraz su getirildi. O da onu kabın içine döktü. Sonra da avucunu onun içine koydu. Hemen, parmaklarının arasından su (kaynayıp) çıkmağa başladı. O zaman (Resûlullah) şöyle buyurdu:
"Haydi mübarek temiz suya gelin! (Suyun) bereketlenip çoğalması Allah'tandır'[125]Biz de (gidip) içtik. Abdullah dedi ki; biz, (yemek) yenirken yemeğin teşbihini (sübhânellah deyişini) işitirdik.[126]
30. Bize Muhammed b. Abdillah b. Numeyr haber verip (dedi ki) bize Ebu'l-Cevvâb, Ammâr b. Ruzeyk'den, (o) el-A'meş'den, (o) İbrahim'den, (o) Al karne den, (o da) Abdullah'dan (naklen) rivayet etti. (Alkame) dedi ki; “Abdullah'ın (valiliği) zamanında- yer sarsıntısı (zelzele) olmuştu. Kendisine bu haber verilince o şöyle dedi: Bizler yani Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabı olağan dışı olayları bereketler olarak görürdük. Siz ise onları(n hepsini) korkutma olarak telakki ediyorsunuz. Bir ara biz bir yolculukda Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-ile beraberdik. Derken namaz vakti geldi. Halbuki beraberimizde sadece biraz su vardı. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir tabak içinde su istedi ve (tabak gelince) avucunu onun içine koydu. Hemen parmaklarının arasından su fışkırmaya başladı. O zaman (Hz. Peygamber);
"Haydi abdest suyuna gelin! Bereket Allah'dan" diye seslendi. İnsanlar da gelip abdest aldılar. Bense;
"Bereket Allah'dan!" buyurduğu için, sadece karnıma doldurduğum şeyi düşünerek (içmeye) koyuldum.[127]
(Alkame dedi ki);
“Sonra ben bunu Salim b.Ebi'l-Ca'd'a anlattım, o da;”
"Onlar bin beş yüz kişi idiler" dedi.[128]

Açıklama

Abdullah b. Mes'ûd'un bahsettiği bu, suyun bereketlenmesi olayının nerede meydana geldiği burada belirtilmemiştir. Bunun Hudeybiye Gazvesi'nde meydana geldiği düşünülebilir.[129] Ancak Ebû Nu'aym'ın Delâ'il'indeki bir rivayette bu olayın Hayber Gazve'sinde vukûbulduğu görülmektedir.[130]
Harikulade olayların meydana gelişlerinde muhtelif sebep ve hikmetler zikredilebilir. Meselâ bazı yiyeceklerin, yemeğin, suyun bereketlenmesi, çoğalması olaylarında Allah'ın sevdiği kullarına, zorluk ve sıkıntı anlarında bir lütfü ve yardımı vardır. Bir kısım harikulade olaylar ise korkutma gayesine matuftur.[131] Ancak hangi harikulade olaylara rahmet için, hangilerine korkutmak için imkân verildiğini, her zaman kesin olarak bilemiyoruz. Bunun için olayları hayra yormak, ölçüsüz bir iyimserliğe kapılmamak şartıyla, onların güzel taraflarını görmek daha faydalıdır. En korkutucu harikulade olayda bile güzel taraflar bulunabilir. Onda Allah'ın yüce kudreti, büyüklüğü görülebilir, olayın bıraktığı şok etkisi ile tek düzen bir hale gelmiş durgun bir hayattan silkinip çıkılabilir ve, netice itibarıyla bu olay, Allah'a lâyık bir kul olmak için bir gayrete girmeye vesile kılmabilir. Böylece ebedî mutluluğa başlangıç yapılabilir. Yeterki güzeli görebilen bir göze, hakkı kabule hazır bir kalbe, sevgi kaynağına dönük bir gönüle sahip olunsun!
Bu bölümde, az bir suyun, Hz. Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- elinde bereketlenip çoğalmasına dair Abdullah İbn Abbâs, Câbir b. Abdillah ve Abdullah İbn Mes'ûd'dan gelen haberler zikredilmiştir. Bu konuda aynı sahâbîlerden ve diğer sahabeden gelen daha pek çok haber vardır.[132] Diğer sahabeden el-Berâ' b. Azib, İmrân b. Husayn ve Ebû Katâde'nin isimlerini burada kaydedebiliriz. Bu zevatın, haber-i âhâd şeklinde gelen haberleri birbirlerini destekleyerek, ince iplerin birleşerek kopmaz bir halat haline gelmeleri gibi, bu türden olayların vukûbulmuş olduğuna kesin olarak delâlet ederler. Diğer taraftan sahabeden bu konuda muhalif haberlerin gelmemiş olması, bu olayları onların da zımnen tasdik ettikleri mânâsına gelir.
Yukarıdaki haberlerde dikkat çeken bir husus, Hz. Peygamber'in her olayda biraz su istemiş olmasıdır. Büyük islâm alimi muhakkik ve müdekkık İbn Hacer el-Askalâni'nin bunu izahı şöyledir: "(Hz. Peygamber'in) -sallallahu aleyhi ve sellem- bu yerlerde, arta kalmış su istemesinin hikmeti şudur: Suyu yaratanın (îcâd edenin) o olduğu zannedilmesin. Bunun şuna işaret olması da muhtemeldir: Allah şu dünyada ekseriya birbirinden üreme (tevâlüd) âdetini koymuştur. Eşyanın bazılarının arasında birbirinden üreme meydana gelir, bazıları arasında meydana gelmez. Bazı sıvıların mayalanıp bir müddet öylece bırakıldıklarında onların kaynayıp taşması nevinden müşahede ettiğimiz şeyler, bu cümledendir. (Ama) mutlak suda bu durum hiç görülmemiştir. İşte bundan dolayı, bu (Hz. Peygamber'in parmakları arasında görülen su kaynaması) mucizesi gerçekten çok belirgin olmuştur.[133]

6. Hz. Peygamber’e -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-, Minberin İnlemesi Şeklinde İkram Edilen Şeyler

31. Bize Osman b. Ömer haber verip (dedi ki) bize Muâz ibnu'l-Alâ, Nâfi'den, (o da) İbn Ömer'den (naklen) haber verdi ki, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir (hurma) kütüğünün yanında (ona dayanarak) hutbe okurdu. Sonradan kendisine minber yaptırınca bu kütük, (üzüntüsünden) inledi. Öyle ki sonunda (Hz. Peygamber) gelip onu sıvazladı (da inlemesi durdu).[134]
32. Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (edi ki) bize Temîm b. Abdilmü'min rivayet edip (dedi ki) bize Salih b. Hayyân rivayet edip (dedi ki) bana ibn Bureyde, babasından rivayet etti (ki babası) şöyle demiş:
“Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hutbe îrad buyurduğu zaman kalkar ve uzun zaman ayakta kalırdı. Ayakta durması da kendisine zor gelirdi. Bu sebeple bir hurma kütüğü getirildi. Bir yer eşilip, Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- için, dikine onun yanma dikildi. Bundan sonra Hz. Peygamber -sallallahu aleyh ve sellem- hutbe îrad buyurup ayakta kalışı uzadığında ona dayanıp yaslanırdı. Medine'ye gelen

bir adam bunu gördü. Daha sonra da (Hz. Peygamber'i) onun yanında ayakta gördü. Bunun üzerine cemaatten yanındaki o adama dedi ki:
"Şayet kendisine faydası dokunacak bir şey konusunda Muhammed'in benden razı olacağını bilsem, onun için, üzerinde ayakta duracağı bir oturak yapardım. Sonra isterse dilediği sürece oturur, isterse ayağa kalkar." Bu (söz) Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- ulaştı. O da;
"onu bana getirin!" buyurdu. (Sahabe de) onu ona getirdiler. Neticede ona, kendisi için şu üç veya dört basamağı yapmasını emretti. Bu (basamaklar) hâlâ Medîne (Camisinin) minberindedirler. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bunda bir rahatlık buldu. Bu yüzden Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- (hurma) kütüğünden ayrılıp, kendisi için yapılan bu (basamaklara) yönelince bu kütük hüzünlendi ve Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-ondan ayrıldığı zaman, devenin inlemesi gibi inledi. İbn Bureyde, babasından (naklen) dedi ki; "Hz. Peygamber, kütüğün inlemesini duyunca, yanına dönmüş ve, elini üzerine koyup şöyle buyurmuş: "(Şunlardan birini) seç: Seni (önceden) bulunduğun yere dikip (eskiden) olduğun gibi olmanı. (Veya) seni Cennete dikmemi, bu suretle onun nehirlerinden, pınarlarından içip güzelce yetişmeni, sonra meyve verip meyvenden ve hurmandan Allah dostlarının yemesini dilersen, (bunu) yaparım!". (İbn Bureyde) sonra da dedi ki "O (yani babası Hz. Peygamber'i -sallallahu aleyhi ve sellem-, ona iki defa;
"Evet, (bunu) muhakkak yaptım!" derken işitmiş. Bunun üzerine Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- (durumu) sormuş,[135] o da şöyle cevap vermiş:
"O, kendisini Cennete dikmemi seçti."[136]
33. Bize Muhammed b. Kesîr, Süleyman b. Kesîr'den, (o) ez-Zühri'den, (o) Sa'îd İbnu'l-Museyyeb'den, (o da) Câbir b. Abdillah el-Ensâri'den (naklen) haber verdi (ki Câbir) şöyle dedi:
"Resûlullah -sallaîlahu aleyhi ve sellem-, minberin yapılmasından önce, (hutbe okurken) bir (hurma) kütüğünün yanında (ona dayanarak) ayakta dururdu. Minber yapılınca bu kütük inledi. Öyleki biz de inlemesini işittik. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- elini üzerine koydu, o da sükûnet buldu."[137]
34. Bize Muhammed b. Kesîr rivayet edip (dedi ki) bize Süleyman b. Kesîr, Yahya b. Sa'îd'den, (o) Hafs b. Ubeydillah'dan, (o da) Câbir b. Abdillah dan (naklen) rivayet etti (ki Câbir) şöyle dedi:
"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bir ağaç parçasının yanında (ona dayanarak) hutbe okurdu. Sonra minber yapılıp da Resûlullah -sallaîlahu aleyhi ve sellem- üzerine oturunca, (bu ağaç parçası) on aylık hamile develerin inlemesi gibi inledi. Sonunda Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- elini üzerine koydu da sükûnet buldu."[138]
35. Bize Ferve haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Zekeriyya, babasından, (o) Ebû İshak'dan, (o) Sa'îd b. Ebî Kureyb'-den, (o da) Câbir b. Abdülah'dan (naklen) rivayet etti (ki Câbir) şöyle dedi:
"Ağaç parçası, yavrusu [139]kendisinden ayrılmış devenin inlemesi gibi inledi."[140]
36. Bize Zekerîyya b. Adiyy, Ubeydullah b. Amr'dan, (o) Abdullah b. Muhammed b. Akîl'den, (o) et-Tufeyl b. Übeyy b. Ka'b'dan, (o da) babasından (naklen) haber verdi ki Übeyy şöyle dedi:
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, mescid bir çardak (şeklinde) olduğu zaman bir (hurma) kütüğünün yanında namaz kılıyor ve (yine) onun yanında (ona dayanarak) hutbe okuyordu. Sonraları ashabından bir adam ona:
"Sana, üzerinde ayakta duracağın (dikileceğin) küçük bir kürsü yapalım mı? (Bu suretle) cuma günü insanlar seni görür, sen de onlara (hutbeni) işittirmiş olursun!" dedi.
"Evet, (yapın!)" buyurdu. Bunun üzerine kendisine üç basamak yapıldı. Bunlar (bugün) minberin üzerinde olanlardır. Minber yapılıp Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- tesbit etmiş olduğu yerine konulduğunda -(Übeyy) sözüne devamla dedi ki:
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- minbere gitmek üzere gelince o (hurma kütüğüne) uğradı. (Kütüğü) geçince o, yarılıp parçalanacak kadar böğürdü. Bundan dolayı Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onun yanına döndü ve sükûnet buluncaya kadar onu sıvazladı. Sonra (tekrar) minbere döndü." (Übeyy) dedi ki;
"(Hz. Peygamber) namazlarını onun yanında kılardı. Mescid yıkıldığında bu kütüğü Übeyy b. Ka'b aldı. Eskiyip ağaç kurdu onu yiyinceye ve un-ufak hale gelinceye kadar onun yanında kaldı."[141]

Açıklama

Hz. Peygamber'in Mescidi, zamanında kerpiçle bina edilmiş, üstü hurma dalları ile örtülü, direkleri de hurma ağacı kütüklerinden idi. Hz. Ebû Bekr, halifeliğinde buna bir şey ilâve etmemişti. Hz. Ömer ise direklerini değiştirerek kerpiç ve hurma dallarıyla eski hali üzere yeniden inşa edip genişletmişti. O bu genişletme esnasında mescidin, namaz kılanları meşgul edecek, dikkatlerini dağıtacak süslerle bezenmemesine özen göstermişti. Hz. Osman ise, halifeliğinde mescidi hem genişletmiş, hem de duvarlarını nakışlı taşlarla ve kireçle yeniden inşa etmişti. O, mescidin direklerini de nakışlı taşlardan yaptırmıştı. Tavanını ise sac (zac) ağacından (Hind çınarı, Hind ardıcı da denir.) kapatmıştı. Fakat bu restorasyonda da, mescidler için mekruh sayılan yaldızlı süslemelerden kaçınılmıştı. Mescidleri ilk olarak süsleyenin Velîd b. Abdilmelik b. Mervan olduğu söylenir. Zamanla, evlerini süse, yaldıza boğanlar çoğalınca, camilerin de, aksi, horlanılmalarına, hakir görülmelerine sebep olur endişesiyle, süslenilmelerinin mendûb olduğu söylenmiştir. Ancak bu durumda da, bunun sırf camilere saygıdan dolayı yapılması, masrafların beytü'l-malden (devlet hazinesinden) yapılmaması gerekmektedir.[142]
37. Bize Ubeydullah b. Sa'îd rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Üsâme, Mucalid'den, (o) Ebu'l-Veddâk'dan, (o da) Ebü Sa'îd'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Sa'îd) şöyle dedi:
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir (hurma) kütüğünün yanında (ona dayanarak) hutbe okurdu. Rûmî bir adam kendisine gelip şöyle dedi:

"Sana, üzerinde hutbe okuyacağın bir minber yapayım mı?", (Hz. Peygamberin muvafakati üzerine) de ona bir minber, yani gördüğünüz şu (minberi) yaptı. (Ebû Sa'îd) dedi ki;
"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- hutbe okumak üzere onun üzerinde dikilince o kütük, devenin yavrusuna (iştiyakla) inildemesi gibi inledi. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yanına inip onu kucakladı, o da sükûnet buldu. Daha sonra (Resûlullah), onun için bir yer kazılıp gömülmesini emretti.[143]
38. Bize Müslim b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize es-Sa'k rivayet edip dedi ki; ben el-Hasan'ı şöyle derken işittim:
"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Medine'ye gelince, insanlara konuşurken sırtını bir ağaç parçasına dayarmış. Sonra (dinleyenler) etrafında çoğalmış. Bu sebeple Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara (sesini) işittirmek istemiş ve;
"Bana, üzerine çıkacağım bir şey yapın!" buyurmuş. (Sahâbe-i kiram);
"Nasıl (bir şey), ya Resûlallah?" demişler.
"Musa'nın çardağı gibi bir çardak!" buyurmuş. el-Hasan dedi ki; (bunu) kendisine yaptıklarında, vallahi, o ağaç parçası inlemiş. el-Hasan, (sözünün devamında) şöyle dedi:
"Sübhanellah! İşitmiş olan bir topluluğun kalbleri (başka bir delil) ister mi?". Ebû Muhammed (ed-Dârimî) dedi ki;
"O (yani el-Hasan, "işitmiş olan" sözüyle) bu (iniltiyi işitmeyi) kasdediyor"[144]

Açıklama

Hz. Peygamber'in -saîlallahu aleyhi ve sellem-, "Musa'nın çardağı gibi bir çardak buyurmasından maksadı, mütevazı bir şeyin yapılmasıdır. Rivayete göre Hz. Musa, tevâzuundan ve dünyevî şeylere karşı isteksizliğinden dolayı ayağa kalktığında başının tavana değdiği bir çardakta gölgelenir, otururmuş.[145] Ancak bu ifadenin "minber" hakkında nakledilmesi garibtir. İbn Sa'd'm bir haberinde Hz. Peygamber'in bu cümleyi, mescide tavan yapılmasının istenmesi üzerine buyurmuş olduğu naklediliyor.[146]
39. Bize el-Haccâc b. Minhâl haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Seleme, Ammâr b. Ebî Ammâr'dan, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti ki Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, minber edinmeden önce bir (hurma) kütüğünün yanında (ona dayanarak) hutbe okurdu. Daha sonra minber edinip ona geçince bu kütük inledi. Bunun üzerine (Resûlullah) onu kucakladı da (ancak) sükûnet buldu. (Müteakiben Hz. Peygamber) şöyle buyurdu: *"Şayet onu kucaklamamış olsaydım, kıyamet gününe kadar inleyecekdi!"*[147]
40. Bize el-haccâc b. Minhâl haber verip (dedi kî) bize Hammâd, Sâbit'den, (o da) Enes'den (naklen) onun (yani bir önceki hadisin) aynısını rivayet etti.[148]
41. Bize Abdullah b. Yezîd haber verip (dedi ki) bize el-Mes'ûdî, Ebû Hâzim'den, (o da) Sehl b. Sa'd'dan (naklen rivayet etti (ki Sehl) şöyle dedi:
"(Hz. Peygamber'in, önceleri) yanında ayakta durduğu ağaç parçası inledi. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onun yanına kalkıp (gitti) ve elini üzerine koydu da sükûnet buldu."[149]
42; Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebî Halef haber verip (dedi ki) bize Ömer b. Yûnus rivayet edip (dedi ki) bize İkrime b, Ammâr rivayet edip (dedi ki) bize İshak b. Ebî Talha rivayet edip (dedi ki) bize Enes b. Mâlik rivayet etti ki;
"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- cuma günü ayağa kalkar, mescide dikilmiş bir (hurma) kütüğüne sırtını dayar ve cemaate (öylece) hutbe okurdu. Sonra ona bir rûmî geldi ve;
"Sana, ayaktaymışsın gibi üzerinde oturacağın bir şey yapayım mı?" dedi ve (Hz. Peygamber'in muvafakatini alınca) ona, iki basamağı olan ve üçüncüsünün üzerine oturacağı (veya oturulan) bir minber yaptı. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bu minberin üzerine oturunca, o (hurma) kütüğü, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- (ayrılmasına) üzüldüğü için öküz böğürür gibi böğürdü. Öyleki mescid sallandı. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- minberden inip yanına gitti ve, böğürürken ona sarıldı. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ona sarılınca sükûnet buldu. O zaman (Hz. Peygamber) şöyle buyurdu: *"Muhammed'in canını elinde tutan (Allah'a) yemin olsun ki, şayet ben ona sarılmamış olsaydım, o, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- (ayrılmasına) üzüldüğünden, kıyamet gününe kadar bu şekilde (böğürmeye) devam edecekdi!".* Daha sonra Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- emretti de (o kütük) gömüldü." [150]

Açıklama

Bu bölümde nakledilen haberlerde, bir hurma kütüğünün, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- ayrılığına dayanamayarak üzüntüsünü belirten bir ses çıkardığı görülmektedir. Bu vaka bir cuma günü Hz. Peygamber'in Mescidi'nde ve cemaatın huzurunda meydana gelmişti. Cenab-ı Hakk'ın, peygamberine bir lütfü ve onun peygamberliğine bir işareti (delili) olarak imkân bahşettiği bu olay, ilgili âlimler nazarında matevâtiren[151] sabit bir hakikâttir.[152]
Bu bölümde sekiz sahâbiden yani Abdullah b. Ömer, Bureyde b. Husayb, Câbir b. Abdillah, Ubeyy b. Ka'b, Ebû Sa'îd el-Hudri, Abdullah b. Abbas, Enes b. Mâlik ve Sehl b. Sa'd'dan (Allah hepsinden razı olsun.) gelen haberleri görmüş olduk, ayrıca Hz. A'işe[153]' Hz. Ümmü Seleme[154] ve el-Muttalib b. ebi Vedâ'a'nın,[155] "kütüğün inlemesi"ne dair haberleri bize ulaşmıştır. Rivayetlerden anlaşılacağı üzere her sahâbi duyduğunu gördüğünü kendi anlayışına ve zevkine göre ifadelendirmiştir. Bunlarda ortak olan husus, söz konusu kütükden, arzu ve iştiyak belirtisi olan alışılmadık bir sesin çıktığıdır. Bu ses, kuru bir kütüğün Peygamber Efendimiz'e olan iştiyakının bir beirtisiydi. Gözlerin-gönüllerin "açılnıa"sıyla, dünya şartlarının dışına bir an çıkarılmakla, orada

hazır bulunanlar onu işitmişlerdi. "Ehl-i dil hâssın haiz olanlarca mahsusdu". Hidayet Nuru Efendimiz'e kuru bir ağaç parçasının gösterdiği arzu böyle olursa, bir insanın, bir müslümanın, onun sünnetlerine bağlanarak göstermesi gereken iştiyak nasıl olacaktır, düşünmeye değer!
Minberin tarihçesine gelince; onun ilk yapılış tarihi hakkında değişik seneler gösterilmektedir. İbn Sa'd tarih olarak h. 7. yılı, İbnu'n-Neccâr h. 8. yılı vermektedirler. Ancak, minberin yapılışı ile ilgili haberlerde Abbâs ve Temîm'in isimleri geçmektedir. Abbas'ın Medine'ye gelişi h. 8. yılın sonuna Temim'ın gelişi h. 9. yıla rastlar. Bu durumda ibn Sad ve ibnu'n-Neccâr'ın tarihlerini kabul etmek mümkün görünmüyor. Diğer taraftan Hz. Aişe'nin, ifk hâdisesinden sonra Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- "minber"e çıkıp bir konuşma yaptığını bildiren ve Sahîhân'da yer alan[156] bir rivayeti bulunmaktadır. Bu haberdeki "minber" kelimesini asıl mânâsında kullanılmış kabul edersek, bu haber diğerlerinden daha sahih olduğu için, minberin yapılış tarihini h. 4.-6. yıllara götürmek gerekecektir.
Hz. Peygamber'in bu minberi, Medine'den Şam'a doğru giden yol üzerindeki Ğâbe denilen yerden getirilen ve sert bir ağaç olan ılgın ağacından yapılmıştı. Minberi yapan kimse olarak birden fazla şahsın ismi verilmektedir. Rivayetlerden ise, o dönemde Medine'de sadece bir marangozun bulunduğunu Öğrenmekteyiz. Buna göre, minberi yapanlar olarak zikredilen sekiz kadar şahıstan, muhtemelen, biri usta diğerleri onun yardımcıları idiler. Diğer taraftan en makbul rivayete göre bu usta Meymûn isimli bir sahâbi idi.
Söz konusu minber iki basamak ve bir oturma yerinden yani toplam üç basamakdan ibaretti ve, duvarla arasında bir koyun geçecek kadar boşluk bırakılmıştı. Minberin alt tarafına, Hz. Muaviye zamanında Medine valisi Mervan tarafından 6 basamak ilâve edilmiş, Resûlullah'ın oturduğu yerin üstüne bir kubbe yaptırılmış ve yeri değiştirilmişti. el-Hâkim'in nakline göre ilâve kısmın daha sonraları yanmış, minberde ilk yerine iade edilmişti. Minber, yapılan bazı tamiratlar dışında, h. 654 yılına kadar bu haliyle kalmıştı. Bu senede, Medine Mescidiyle beraber minber de yanmıştı. Bunun üzerine Yemen hükümdarı el-Muzaffer 656 yılında Mescid'e yeni bir minber yaptırmıştı. Ancak on sene sonra ez-Zâhir Baybars bir minber yaptırıp gönderince, el-Muzafferinki kaldırılarak yerine o konmuş, 820 yılında ise Melik el-Mueyyed yeni bir minber yapıp göndermişti.[157]

7. Hz. Peygambere -Sallallahu Aleyhi Ve Selem- Yemeğinin Bereketlenip Artması Konusunda İkram Edilen Şeyler

43. Bize Abdullah b. Amr b. Ebân haber verip (dedi ki) bize Abdurrahman b. Muhammed el-Muhâribî, Abdulvâhid b. Eymen el-Mekki'den, (o da) babasından (naklen) rivayet etti (ki Eymen) şöyle dedi: Câbir b. Abdillah'a;
"Bana, Reshulullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- bizzat kendisinden duymuş olduğun bir haberini naklet (ki) ben (de) onu senden (naklen) rivayet edeyim!" dedim. Bunun üzerine o şöyle dedi:
"Biz Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem ile beraber Hendek Gününde (hendek) kazıyorduk. Neyse, hiçbir yemek yememiş, (zaten) buna imkân ve güç (de) bulamamış bir halde üç gün kaldık. Derken hendekde (kazmanın işlemediği) sert bir yer ortaya çıkdı. Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- yanına gelip:
"Ya Resûlallah, dedim, hendekde sert bir yer ortaya çıkdı (bir bakıverseniz!)". (Bu arada) biz üzerine su serpdik. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, karnına (açlıkdan) bir taş sarılmış olduğu halde kalktı, kazmayı veya küreği aldı. Ardından üç defa besmele çekip (sert yere) vurdu. Bunun üzerine (o yer) akıp dağılan bir kum yığını haline geldi. Bunu (yani açlıkdan karnına taş bağlamış olmasını) Resûlullah'da görünce;
"Ya Resûlallah, bana izin verin!" dedim. O da bana izin verdi. Hanımımın yanına gelip,
"Annen seni kaybedesice!" dedim ve şöyle devam ettim: "Resûlullah'da -sallallahu aleyhi ve sellem- tahammül edemeyeceğim bir şey gördüm. Yanında bir şey (bir yiyecek) var mı?".
"Yanımda bir sâ' (üç kilo kadar) arpa ile bir oğlak var!" dedi. (Câbir) dedi ki, arpayı öğüttük, oğlağı kesdik. Ben (oğlağı) soyup çömleğe koydum. O arpa (ununu) hamur yaptı. Sonra ben Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- yanına döndüm ve bir müddet kaldım. Sonra (tekrar) ikinci defa izin istedim. O da bana izin verdi. (Eve) geldim, bakdım ki hamur hazır (kabarmış). Hemen ona (yani hanıma) ekmek (yapmasını) emrettim. Ben de çömleği, (sacayağı gibi kullanılan) ocak taşlarının üzerine koydum. -(ed-Dârimî'nin hocası Abdullah b. Amr b. Ebân) Ebû Abdirrahman; "O (yani metinde geçen el-Esâfi kelimesi) el-Esâfiyyu olmalıdır.[158] Fakat böyle (yazılmış, böyle rivayet ediliyor.)" dedi. Câbir dedi ki, sonra Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- yanına geldim ve;
"Bizde birazcık yemek var. Sen ve seninle beraber bir veya iki adam benimle gelir misiniz?" dedim.
"O ne kadardır?" buyurdu.
"Bir sâ' arpa ve bir oğlak!" dedim. Bunun üzerine şöyle buyurdu:
"Ailene dön ve ona de ki, ben gelinceye kadar çömleği ocak taşlarından çekip (indirmesin), ekmeği fırından çıkarmasın!". Ardından da (orada bulunan) insanlara;
"Kalkın, Câbir'in evine (gidiyoruz.)" buyurdu. Câbir dedi ki, bu (söz) üzerine öyle utandım ki ancak Allah bilir! Hemen (evime gelerek) hanımıma;
"Annen seni kaybedesice! Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bütün ashâbıyla sana geliyor!" dedim. O,
"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- sana, yemek ne kadardır" diye sordu muydu?" dedi.
"Evet" dedim. Bunun üzerine o, Allah ve Resulü daha iyi bilir! Sen kendisine, yanımızda olanları haber verdin (artık mesele yok!)" dedi. O zaman endişe ettiğim şeylerin bir kısmı benden zail oldu ve (hanımım için kendi kendime) "Gerçekten o doğru söyledi." dedim. Derken Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- gelip içeri girdi. Sonra da ashabına;
"Birbirinizi sıkıştırıp (izdihama sebebiyet vermeyiniz!)" buyurdu. Ardından, fırın ve çömleğe, bereketlenip artmaları hayır duasında bulundu. Câbir dedi ki, biz fırından ekmek almaya, çömlekten de et almaya ve, tirid yapıp avuçlayarak onlara vermeğe başladık. (Bu esnada) Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-;

"Tabağın başına yedi veya sekiz kişi otursun!" buyurdu. Onlar yiyip (bitirdiklerinde) fırını ve çömleği açtık. Gördük ki, onlar olduklarından daha dolular. Biz böyle yapmaya devam ettik. Her ne zaman fırını açıp çömleğin (kapağını) kaldırdığımızda onları, (önceden) olduklarından daha dolu bulduk. Nihayet bütün müslümanlar doydular. Yemeğin bir kısmı da geriye kalmıştı. Sonra Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bize;
"Halka açlık isabet etmiştir. Binaenaleyh yiyin, onlara da yedirin!" buyurdu. Biz de o gün (günboyu) yiyip-yedirmeye devam ettik.
(Eymen) dedi ki, o (yani Câbir) bana onların sekizyüz veya üçyüz kişi olduklarını haber vermişti. Eymen, "(Ama) bu (rakamların) hangisini söylemişdi, bilemiyorum!" diye (ilâve etti).[159]

Açıklama

Câbir b. Abdillah'ın -Allah ondan razı olsun- anlattığı bu "yemeğin bereketlenip artması" olayı, haberin başında işaret edildiği gibi, Hendek savaşına hazırlık esnasında vukubulmuştu. Bu savaş, i'timâda şâyân görülen görüşe göre h. 5. yılın Şevval ayında meydana gelmişti.[160] Harb, yahûdi Nadroğullarının Hayber'e sürgün edilmeleri üzerine, bunların müşrik kabileleri kışkırtmaları sonucu patlak vermişti. Başta Kureyş müşrikleri olmak üzere bir çok müşrik kabilenin savaş için hazırlanmakta olduğu haberi üzerine Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- savunma savaşı yapmayı uygun görmüş ve, Selmân-ı Fârisi'nin işaretiyle Medine'nin etrafına hendek kazdırmıştı. Hz. Peygamberin kendisi de bu kazı işlerine fiilen katılmıştı. Düşmanın muhasarası 20 gün kadar sürdü. Bu esnada sadece bir müddet ok ve taş atışmaları olmuştu. Savaşta müşriklerin on bin, müslümanların üç bin kişi oldukları nakledilir. Müşriklerin dört bin, müslümanların bin kadar olduklarını söyleyenler de vardır. Nihayet Hz. Peygamberin müsaadesiyle, bu savaş esnasında müslüman olan Nuaym b. Mesûd el-Eşcaî, müşriklerin arasına fitne atmış, bu sebeple onlar da ihtilâfa düşmüşler, bu esnada Allah'ın gönderdiği bir rüzgârın etkisiyle dağılıp gitmişlerdi.
Bu savaşta müslümanlar çok büyük yokluk ve sıkıntı çekmişler, bölgedeki bütün müşriklerin aleyhlerine birleşmeleri sonucu büyük bir tehlike ile karşı karşıya kalmışlardı. Kur'an-ı Kerim'de bu sıkıntı ve şiddet anları şöyle anlatılır: *"O vakit onlar üstünüzden, altınızdan size gelmişledi. O zaman gözler yılmış, yürekler gırtlaklara dayanmıştı ve siz Allah'a karşı türlü zanlarda bulunuyordunuz. îşte orada müminler imtihana uğratılmışlardı. Şiddetli bir sarsıntı ile sarsılmışlardı. "*[161]
Muhtemelen, bu şiddet ve korku anlarında müslümanların, daha ziyade manevî güçlerini takviye için, Hz. Peygamber'in sayesinde yeineğin bereketlenmesi imkânı bahşedilmişti.
Câbir'in, haberde mubhem olarak zikredilmiş olan hanımının ismi Süheyme bint Mes'ûd el-Ensâriyye'dir.[162]
44. Bize Zekeriyya b. Adiyy haber verip (dedi ki) bize Ubeydullah -ki o ibn Amr'dır. Abdulmelik b. Umeyr'den, (o) Abdurrahman b. Ebî Leyla'dan, (o da) Enes b. Mâlik'den (naklen) rivayet etti (ki Enes) şöyle dedi:
“(Üvey babam) Ebû Talha, (annem) Ümmü Süleym'e, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-için yiyeceği bir şey yapmasını emretti. (Enes) dedi ki, sonra Ebû Talha beni Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- gönderdi. Ben de ona gelip;
"Beni Ebû Talha gönderdi, (seni yemeğe davet ediyor.)" dedim. Bunun üzerine (Hz. Peygamber orada bulunan) topluluğa;
"Kalkın, (davete gidiyoruz!)" buyurdu. Ardından kendisi yola çıkdı. Topluluk da onunla beraber yola çıkdı. (Yolda onu karşılayan) Ebû Talha;
"Ya Resûlallah, dedi, ben gerçekten sadece senin için yemek yaptırmışdım!". (Hz. Peygamber;
"Bunları doyurmak) sana düşmez. Sen git!" buyurdu. (Enes) dedi ki, (Hz. Peygamber) sonra yoluna devam etti. Topluluk da devam etti. (Enes) dedi ki, neyse yemek getirildi. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- elini (yemeğin üzerine) koyup besmele çekdi. Sonra da;
"On kişiye müsaade et (gelsinler.)" buyurdu. O da onlara müsaade etti, (geldiler). (Hz. Peygamber) onlara; *"Allah'ın adıyla (bismillah) yiyin!"* buyurdu. Onlar da doyuncaya kadar yediler. Sonra kalktılar. (Hz. Peygamber) bunu 80 kişiye yaptı. (Enes) dedi ki;
“Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile ev halkı da yedi, (üstelik) geriye yemek bıraktılar.”[163]
45. Bize Müslim b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Ebân -ki o el-Attârdır.- rivayet edip (dedi ki) bize Katâde, Şehr b. Havşeb'den, (o da) Ebû Ubeyd'den (naklen) rivayet etti ki o (yani Ebû Ubeyd), Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-için bir tencere (yemek) pişirdi. (Yemeğe oturulunca Hz. Peygamber) ona;
"Bana kolu ver!" buyurdu, kol onun hoşuna gider, (yemesini severdi). O da hemen kolu ona verdi. Sonra (tekrar);
"Bana kolu ver!" buyurdu. O da (yine) hemen kolu ona verdi. Sonra (tekrar); '
Bana kolu ver!" buyurdu. Bunun üzerine,
"Ya Nebiyellah, dedim, koyunun kaç kolu var ki?" (Cevaben) şöyle buyurdu:
"Canım elinde olan (Allah'a) yemin olsun ki, şayet sussaydın, senden istediğim sürece sana kol verilecekdi (veya, sen (bana) kol verecekdin.)"[164]
46. Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, el-Esved'den, (o) Nubeyh el-Anezi'den, (o da) Câbir b. Abdillah'dan (naklen) rivayet etti (ki Câbir) şöyle dedi:
“Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, kendileriyle savaşmak için müşriklere müteveccihen yola çıkdı. O zaman babam Abdullah (bana) şöyle dedi:
"Câbir! Hayır, Senin, Medinelilerin gözcüleri arasında olman lâzım. Tâki işimizin neye varacağını bilesin! Zira, vallahi, ben ardımda kızlarımı bırakmasaydım senin önünde öldürülmeni arzu ederdim!" (Câbir) dedi ki,
“Derken ben gözcülerin arasındayken halam babamı ve dayımı onları mezarlığımızda defnetmek için getiriverdi.” Peşinden;

"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- size, ölüleri geri götürüp, öldürüldükleri yerde mezarlarına gömmenizi emrediyor!" diye bağıran bir adam ulaştı. Bunun üzerine onları geri götürüp öldürüldükleri yerlerde mezarlarına defnettik. Daha sonraları bir ara ben Muâviye b. Ebî Sufyân'ın halifeliği dönemindeyken bir adam çıkageldi ve;
"Câbir b. Abdillah! Muâviye'nin görevlileri babanın toprağını kaptırdı (mezarını açtı)lar. O, (bu mezar açma işini) başlattı ve onlardan bir kısmını çıkardı." dedi. Hemen onun (yani babamın kabrinin) yanına gittim. Onu, ölüden ayrılmayan bazı şeyler, (ölüde görülebilecek bazı değişiklikler) hariç, değişmemiş bir halde, gömdüğüm gibi buldum. (Câbir) dedi ki, sonra onu örttüm. Babam (öldüğünde geriye) bir miktar hurma borcu bırakmıştı. Borçlu olduğu kimselerden biri, alacağını alma hususunda bana zorluk çıkardı. Ben de, Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- gelip şöyle dedim:
"Ya Resûlallah! Babam şu şu günde isabet almış, (şehid olmuştu). O (geriye) bir miktar hurma borcu bırakmıştı. Borçlu olduğu kimselerden biri (borcunu) isteme hususunda bana güçlük çıkardı. Bu sebeple bana, bu şahıs nezdinde yardım etmeni arzu ediyorum. Belki şu önümüzdeki hurma hasadına kadar (alacaklı olduğu) hurmasının bir kısmında bana mühlet verir!"
"Peki, buyurdu, inşallah gün ortasına yakın sana gelirim." Sonra beraberinde yakın arkadaşları olduğu halde geldi ve gölgede oturdular. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-selam verip giriş izni istedi. Ardından (izin verilince) yanıma (evime) girdi. (Câbir) dedi ki, ben hanımıma önceden;
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bugün gün ortasında bana gelecek, sakın seni (ortalıkta) görmesin! (Evimde) hiçbir şey hususunda Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- incitme, ona söz söyleme!" demiştim. Neyse bir yaygı yaydım,-bir yastık koydum! O da başını koydu, uyudu. Ben bir köleme dedim ki;
"Şu oğlağı kes! O evde beslenmiş, etli-yağlıdır. Ama çabuk ol, acele et! Reshulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- uyanmadan önce onu bitir. Ben de seninle beraberim, (sana yardım edeceğim.)" Onun (işini halletmeye) devam ettik. Nihayet o (yani Hz. Peygamber) uyurken (işini) bitirdik. Sonra; "Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- uyandığı zaman (abdest) suyunu ister. (Abdest almasını) bitirince kalkıp (gitmesinden) endişe ediyorum. Binaenaleyh abdestini bitirmeden, (pişmiş) oğlak önüne konulmuş olsun!" dedim. O uyanınca;
"Câbir, buyurdu, bana (abdest) suyu getir".
"Peki" dedi(m). Müteakiben, abdestini bitirmeden, (pişmiş) oğlak önüne kondu. (Câbir) dedi ki, o zaman bana bakıp şöyle buyurdu:
"Eti sevdiğimizi sanki bilmişsin gibi! Ebû Bekr'i çağır!". Sonra (dışardaki diğer) yakın arkadaşlarını çağır(t)tı. (Câbir) dedi ki, daha sonra yemek getirilip (ortaya) kondu. (Câbir) dedi ki, bunun üzerine o, elini koyup; *"Bismillah! Yiyiniz!"* buyurdu. Doyuncaya kadar yediler. (Geriye) çokça da et arttı. (Câbir) dedi ki;
"Vallahi Selimeoğullarının (yani kendi kabilesinin) insanları ona (yani Hz. Peygambere iştiyakla) bakmaktadırlar. O, onlara gözlerinden daha sevgilidir. (Ama) incitme korkusuyla ona yaklaşmıyorlar!". Sonra (Hz. Peygamber) kalktı. Ashabı da kalkdı ve, onun önünde dışarı çıktılar. (Hz. Peygamber) şöyle buyururdu: *"Sırtımı (arkamı) meleklere bırakın."* (Câbir) dedi ki, kapının eşiğine varıncaya kadar peşlerinden gittim. (Bu esnada) hanımım (buunduğu yerden) başını çıkardı, -halbuki o gizlenmeyi seven birisi idi.- ve;
"Ya Resûlallah, dedi, bana ve kocama dua buyurun!. (Hz. Peygamber) bunun üzerine;
"Allah sana ve kocana merhamet etsin. " buyurdu. Sonra, (alacağını) isteme hususunda bana zorluk çıkaran alacaklı için;*"Bana falanı çağırın."* buyurdu. (O çağrıldı ve geldi. Hz. Peygamber) de;
"Câbir'e, babasından kalan borcunun bir kısmını şu önümüzdeki hasada kadar te'hir ediver." buyurdu. (Alacaklı adam);
"Yapamam!" dedi. (Câbir) dedi ki, (alacaklı adam);
"O yetimlerin malıdır." diyerek mazeret ileri sürdü. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-; "*Câbir nerede?"* buyurdu.
"Ben buradayım, ya Resûlallah!" dedim. "Acve hurmasından ona ölç, (ver), buyurdu, zira Allah Teâlâ ona hakkını tam verecektir." Sonra başını göğe kaldırdı. Güneşin batıya yöneldiğini gördü, şöyle buyurdu:
"Ebû Bekr, namaz!". (Câbir) dedi ki, bundan sonra mescide geri döndüler. Ben de borçluma;
"Kaplarını yaklaştır." dedim ve acve hurmasından ona ölçüp (verdim). Allah da ona hakkını tam verdi. (Üstelik) bize hurmadan şu kadar da arttı. Ardından ben bir kıvılcım gibi, koşarak, mescidinde iken Resûlullah'a -saîlallahu aleyhi ve sellem-geldim ve Reshulullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem-, namazını kılmış olduğu bir halde buldum. Kendisine dedim ki;
"Ya Resûlallah! Ben borçluma hurmasını ölçüp (verdim). Allah da ona hakkını tam verdi. (Üstelik) bize şu kadar da hurma arttı." Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-;
"Ömer İbnu'l-Hattâb nerede?" buyurdu. (Câbir) dedi ki, Ömer hemen koşarak geldi. (Hz. Peygamber);
"Câbir'e borçlusunu ve hurmasını sor bakalım!" buyurdu. O şöyle cevap verdi:
"Ona soracak değilim. Sen, Allah'ın ona hakkını tam vereceğini haber verdiğin zaman yakînen bilmiştim ki Allah ona hakkını tam verecektir." (Hz. Peygamber aynı sözü) ona tekrar söyledi. O da bu cevabını ona tekrar söyledi. Üç defa böyle yaptılar. Her defasında (Hz. Ömer)
"Ona soracak değilim." diyordu. (Hz. Peygamber böyle durumlarda) üçüncü defadan sonra tekrar etmezdi. Bu sebeble (Hz. Ömer);
"Borçlunla hurman ne yapdı?" dedi. (Câbir) dedi ki;
"Allah ona hakkını tam verdi. (Üstelik) bize şu kadar da hurma arttı." dedim. Daha sonra hanımımın yanına döndüm ve;
"Evimde Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- söz soylemekden seni men etmemiş miydim?" dedim. O da şöyle cevap verdi:

"Allah Teâlâ'nın, peygamberin evime getireceğini, sonra da, kendim ve kocam için ondan dua taleb etmeden çıkacağını mı zannedersin!"[165]

Açıklama

Câbir'in, haberin başında zikri geçen babası Abdullah b. Arar b. Haram, Uhud savaşında şehîd düşmüş ve geriye altı kız evlâd bırakmıştı. Haberden öğreniyoruz ki Abdullah, ölüm halinde kızlarının perişan olmamaları için oğlunun savaşa katılmasını istememişti. Nitekim o bu savaşta şehid olmuş, Câbir de sonraları, sırf küçük kız kardeşlerine bakması için dul bir hanımla evlenmişti. Câbir'in babasının kabri sel akıntı yolunun kenarında bulunuyordu. Kabir, sel sularının veya açılan kanallardan gelen suların etkisiyle, Hendek savaşından 46 yıl sonra kısmen açılmıştı. Bunun üzerine, yeri değiştirilmek üzere kabir tamamen açılarak cesed çıkarılmıştı. Yukarıda söz konusu edilen, bu hâdise olmalıdır. Kabir açıldığında cesedin, bir Önceki gömülmüş gibi bozulmamış olduğu görülmüşdü.[166]
Câbir'in babası geriye, muhtelif kimselere yapmış olduğu bir kısım borçlar da bırakmıştı. Alacaklılardan biri bir yahûdi idi. Yukarıdaki haberde Hz. Peygamberin borcu erteleme istediğini kabul etmeyen, bu yahûdi alacaklıdır. Bu haberde sahabenin Hz. Peygamber'e karşı besledikleri sevgi ve hürmet duyguları ile ensâr kadınlarının medeni cearetlerinin bir numunesini de görmekteyiz.
Bu bölümde, Hz. Peygamber'in bereketi sayesinde bazı yiyeceklerin artmasına dair bir kısım haberler zikredilmiştir. Bu konuda ondan fazla sahâbiden rivayetler gelmiştir. Bunların, yekûnları itibariyle manevî mutevâtir derecesine ulaştıkları nakledilmektedir.[167] Söz konusu olaylarda görülen ortak bir özellik bunların zorluk, ihtiyaç ve sıkıntı anlarında vukubulmuş olmaları ve, behemehal az da olsa bir mikdar yiyeceğin bulunmasıdır. Bütün mahlûkatı yaratan ve onlara rızık veren Allah Teâlâ bu hallerde sevgili kulu ve elçisine ikramlarda bulunmuş, bu arada mü'minlerin, maddî kuvvetleri yanında kuvve-i mâneviyyeleri güçlenmiş, imanlarına iman katılmıştı.[168]

8. Hz. Peygambere -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-Verilen Bazı Üstünlükler

47. Bize İshak b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Yezid b. Ebî Hakim haber verip (dedi ki) bana el-Hakem b. Ebân, İkrime'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs) şöyle dedi: Allah, Muhammed'i -sallallahu aleyhi ve sellem-(diğer) peygamberlere ve gök ehline üstün kılmıştır. (Orada bulunanlar) dediler ki, "İbn Abbâs! Onu gök ehline ne ile üstün kılmıştır?" Şöyle cevap verdi;
"Allah gök ehli için şöyle buyurmuşdur:
"Onlardan kim, 'Tanrı o değil, benim.' derse onu Cehennemle cezalandırırız. Biz o zalimleri de böylece cezalandıracağız...."[169] Halbuki Muhammed'e -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:
"Biz hakıykat sana apâşikâr bir (feth -u zafer yolu) açdık. (Bu), geçmiş ve gelecek günâhını Allah'ın sana bağışlaması içindir."[170] (Orada bulunanlar) dediler ki;
"Peki onu (diğer) peygamberlere ne üstün kılmıştır?". Şöyle dedi:
"Allah -azze ve celle- şöyle buyurmuşdur: "Biz hiçbir peygamberi kendi kavminin dilinden başkasıyla göndermedik ki (emrolunduklarını) onlara apaçık anlatsın. "[171]Halbuki Allah -azze ve celle- Muhammed'e -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:
"Seni başka değil ancak bütün insanlara gönderdik.[172] *Öyle ise onu cinlere ve insanlara (onların hepsine peygamber) göndermiştir."*[173]

Açıklama

Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de, bazı peygamberleri diğerlerinden üstün kıldığını beyan etmekde ve şöyle buyurmaktadır: "(Bu surede zikredilen) o peygamberlerden kimini kiminden üstün kıldık. Allah onlardan kimiyle konuştu, kimini de derecelerle yükseltti. "[174] Buradaki, "derecelerle yükseltilen" peygamberden maksad, Peygamber Efendimiz'dir. Allah Teâlâ onu "bir çok derecelerle daha yükseklere çıkarmış, sidre-i muntehadan geçirip "iki yay kadar, yahud daha ya-km"[175] sırrı ile makam-ı kurb-ı mutlakta, "âlemlere rahmet, bütün mahlûkata peygamber, Allah'ın habîbi, peygamberlerin sonuncusu yaparak makam-ı mahmuda yükseltmiştir.[176] Aslında bütün peygamberler, "peygamberlik" noktasından birdirler. Bu mânâda Kur'an'da şöyle buyrulur. "Onun (Allah'ın) peygamberlerinden hiç birini diğerlerinin arasından ayırmayız. "[177] Ancak her peygamberin değişik meziyetleri, diğerlerinden olmayan bazı üstünlükleri de vardır. Adem safiyyullahdır. İbrahim, halîlurrahman'dır. Musa, keli-mullahdır. İsa, rûhullah'dır. Hz. Peygamber ise, bunlardan fazla olarak bazı ilâhi lûtuflara mazhar kılınmıştır. Bu lûtuflar, meziyetler, üstünlükler Allah vergisidir. Onların asaleten sahip oldukları hasletler değildirler. Ayet ve hadiste; "...üstün kıldık.", "Allah üstün kıldı.' ifadeleriyle bu hususa işaret edilmektedir. İşte Hz. Peygamber, aşa gıda bir kısmı zikredilecek olan hadislerinde mazhar olduğu bazı üs tünlükleri bize açıklayacaktır.
48. Bize Ubeydullah b. Abdilmecîd haber verip (dedi ki) bize Zem'a, Ikrime'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs) şöyle dedi: Hz. Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabından bazı insanlar oturmuş, onu bekliyorlardı. Derken (Hz. Peygamber) dışarı çıktı. Onlara yaklaşınca, aralarında bir meseleyi görüştüklerini işitti. Onların sözüne kulak verdi. Bir de ne görsün! Bazısı şöyle diyor: "Şaşılacak şey! Allah mahlûkatından dost edinmiş. İbrahim onun dostudur." Diğeri şöyle dedi: "Bu, "Allah Musa'ya da hitab ile konuştu"[178] (meselesinden) daha şaşılacak bir şey değildir!" Bir diğeri; "İsa da Allah'ın kelimesi ve ruhudur." dedi. Bir öteki; "Allah, Ademi de seçmiş (seçkin kılmış)tır" dedi. Bunun üzerine (Hz. Peygamber) onların yanma

çıkagelip selâm verdi ve şöyle buyurdu: "İbrahim, Allah'ın dostdur -ki o böyledir-, Musa, sırdaşıdır -ki o böyledir-, İsa, ruhudur -ki o böyledir-, Allah Ademi de seçmiş (seçkin kılmış)tır -ki o böyledir-, şeklindeki sözlerinizi ve hayretini işittim, iyi bilin ki ben de Allah'ın habîbiyim. Bunu övünmek için söylemiyorum. Kıyamet gününde, altında Adem ve ondan sonrakilerin bulunacağı, hamd sancağını ben taşıyacağım. Bunu övünmek için söylemiyorum. Cennetin kapı halkalarını ilk hareket ettirecek olan benim. Bunu övünmek için söylemiyorum. Bunun sonucu Allah (kapıyı) açacak ve beni içeri girdirecektir. Beraberimde de müminlerin fakirleri bulunacaktır. Bunu övünmek için söylemiyorum. Allah katında, öncekilerin ve sonrakilerin en kıymetli olanı benim. Bunu da övünmek için söylemiyorum. "[179]

Açıklama

Hz. Peygamber, bazı üstünlüklerini açıkladığı bu hadisinde, bu açıklamanın övünmek maksadı taşımadığım özellikle belirtmektedir. Çünkü bunlar sırf Allah'ın lütfü ihsanları ve nimetleridirler. Allah da Kur'an-ı Kerim'de; *"Rabbinin nimetini söyle (anlat)"*[180] buyurmaktadır. Buna göre kendisine bahşedilen nimetleri anlatması ilâhî emir gereğidir. Bu şekilde ümmeti de "güzel örnek"leri peygamberlerini bütün yönleriyle tanıma ve yüce kadrini öğrenme imkânı bulmuşlardır.
Hadiste söz konusu edilen diğer peygamberlerin bu hususiyetleri Kur'an-ı Kerim'de açıklanmaktadır. İlgili âyet mealleri şöyledir: *"İyilik yapan (bir insan) olarak, (tam bir ihlasla kendisini Allah'a teslim eden, İbrahim'in Allah'ı bir tanıyıcı dinine tabi olan kimseden daha güzel dinli kimdir? Allah İbrahim'i bir dost edinmişdir."*[181] *"Daha önce sana anlattığımız elçilere ve sana anlatmadığımız elçilere de (vahyetmiştik). Ve Allah Musa ile de konuşmuştu. "*[182] *"Meryem oğlu Mesih, sadece Allah'ın elçisi ve, onun Meryem'e attığı kelimesi ve ondan bir rûhtur."*[183] *"O ırzını korumuş olan (Meryem'e) de (lütfettik) ve ona kendi ruhumuzdan üfledik. Onu ve oğlunu âlemlere (gücümüzü gösteren) bir işaret yaptık."*[184] Hz. Adem'in seçilmesine gelince; Kur'an'da sadece onun "seçilmişliğini" belirten bir âyet yoktur. Aksine, Hz. Meryem gibi peygamber olmayan insanlarla[185] peygamber olarak gönderilen insanların seçilmesinden bahsedilmektedir.[186] Bu durumda her peygamber "seçilmiş kişi" (mustafa)dır. Ancak Hz. Adem'in ilk seçilmiş kul olması onun için bir meziyet olmaktadır.
Muhtemelen bu sebeple "safıyyullah" unvanı ile meşhur olmuştur.[187]
49. Bize Sa'îd b. Sufyân, Mansûr b. Ebi'l-Esved'den, (o) Leys'den, (o) er-Rebî' b. Enes'den, (o da) Enes'den (naklen) rivayet etti (ki Enes) şöyle demiş: Resûlullah şöyle buyurdu:
"(İnsanların kabirden) ilk çıkacak olanı benim. (Rablerinin huzuruna) geldikleri zaman komutanları ben (olacağım). Susturuldukları zaman (onlar adına konuşacak, dertlerini anlatacak) hatibleri ben (olacağım). Tutuklandıkları zaman (kurtulmaları için) şefaati kabul edilecek olan da ben (olacağım). (Allah'ın lûtfundan) ümitsizliğe düştükleri zaman (kendileri için yaptığım şefaatin kabul edildiğine dair) onları müjdeliyecek olan da ben (olacağım), izzet, şerefi ve anahtarlar o gün benim elimde olacakdır. Rabbim katında âdemoğulunun en kıymetlisi de benim. (O gün) etrafımda, örtülüp saklanmış yumurtalar[188] *saçılmış inciler*[189] *gibi olan bin hizmetçi dolaşacak. "*[190]
50. Bize Abdullah b. Abdilhakem el-Mısrî haber verip (dedi ki) bize Bekr b. Mudar, Ca'fer b. Rebi'a'dan, (o) Salih1 den -ki o, Düeloğullarının âzâdlısı, ibn Atâ b. Habbâb'dır. (o) Atâ' b. Rebâhdan, (o da) Câbir b. Abdillah'dan (naklen) rivayet etti ki Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
“Ben peygamberlerin komutanıyım. Bunu övünmek için söylemiyorum. Ben peygamberlerin sonuncusuyum. Övünmek yok! Ben ilk şefaat edecek ve şefaati ilk kabul edilecek olanım. Övünmek yok!”[191]
51. Bize Muhammed b. Abbâd rivayet edip (dedi ki) bize Sufyân -ki o ibn Uyeyne'dir-, ibn Cud'ân'dan, (o da) Enes'den (naklen) rivayet etti ki Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
“Ben, Cennet kapısının halkasını tutup (açılması için) onu tıklayacak olanların ilkiyim.” Enes demiş ki; (şu anda) sanla ben, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-, hareket ettirildiği haldeki eline bakar gibiyim. Ebû Abdillah (Muhammed b. Abbâd), parmaklarım birleştirip hareket ettirerek;
"Sufyân da bize (bunu) böyle tarif etti." (dedi). (Sufyân) dedi ki, Sabit ona (yani Enes'e);
"Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- eline elinle dokundun mu?" dedi.
"Evet" dedi.
"O halde onu bana ver de öpeyim!" dedi.[192]
52. Bize Ahmed b. Abdillah haber verip (dedi ki) bize Huseyn b. Ali, Zâ'ide'den, (o) el-Muhtâr b. Fulful'den, (o da) Enes'den (naklen) rivayet etti (ki Enes) şöle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-;
"Ben Cennette ilk şefaat edecek olan (kimsey)im " buyurdu.[193]
53. Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki) bana Yezîd -ki o İbn Abdillah İbnil-Hâdi'dir.-, Amr b. Ebî Amr'dan, (o da) Enes b. Mâlikden (naklen) rivayet etti (ki Enes) şöyle dedi: Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyururken işittim:
“Kıyamet gününde insanlar içinde ilk olarak benim başımdan yer yarılıp açılacak. (İlk olarak ben diriltileceğim). Bunu övünmek için söylemiyorum. Bana Hamd Sancağı verilecek. Övünmek yok! Ben kıyamet gününde insan-ların efendisi, (sığınacakları kimse olacağım). Övünmek yok! Ben kıyamet gününde Cennete girecek olanların ilki (olacağım). Övünmek yok! Cennetin kapısına gelip halkasını tutacağım. Bunun üzerine (görevli melekler); "Kim o?" diyecekler. Ben de; "Ben Muhammed'im." diyeceğim. Bana hemen (kapıyı) açacaklar. Ben de gireceğim. Cebbar (olan Allah'ı) beni karşılar bulacağım. Hem ona secde edeceğim. O da; "Başını kaldır, ya Muhammed! buyuracak. Konuş, (konuşmaların) senden dinlenecek. Söyle, (dediklerin) senden kabul edilecek. Şefaat et, şefaatin makbul olacak." O zaman başımı kaldırıp;
"Ümmetim! Ümmetim, ya Rabbi!" diyeceğim. O da şöyle buyuracak:

"Ümmetine git, kimin kalbinde bir arpa tanesi ağırlığında iman bulursan onu Cennete girdir." Ben de gidip, *kalbinde bu kadar (iman) bulunan kimseleri Cennete girdireceğim. Daha sonra Cebbar (olan Allah'ı yine) beni karşılar bulacak ve ona hemen secde edeceğim. O da; "Başını kaldır, ya Muhammed! buyuracak. Konuş, (konuşmaların) senden dinlenecek. Söyle, (söylediklerin) senden kabul edilecek. Şefaat et, şefaatin makbul olacak." Ben bunun üzerine başımı kaldırıp;*
"Ümmetim! Ümmetim, ya Rabbi!" diyeceğim. O zaman o şöyle buyuracak,
"Ümmetine git, kimin kalbinde hardal tanesi ağırlığında iman bulursan onu Cennete girdir." Ben de gidip kalbinde bu kadar (iman) bulunan kimseleri Cennete girdireceğim. (Artık) insanların hesabı bitirilmiş ve, ümmetimden geri kalanlar, Cehennem ehli ile beraber Cehenneme sokulmuştur. O zaman Cehennem ehli;
"Alah'a hiçbir şeyi ortak koşmayarak ona ibadet etmiş olmanızın size faydası olmadı!" diyecekler. Bunun üzerine Cebbar (olan Allah) öyle buyuracak:
"Azametime yemin olsun ki onları ateşten mutlaka kurtaracağım. " Ardından onlara (görevli ya haber) gönderilecek ve ateşten, yanmış olarak çıkarılacak, hayat nehrine atılacaklar. Orada, yabani ot tohumunun setin çerçöpü içinde bitmesi gibi bitecek ve gözlerinin arasına;
"Bunlar Allah'ın âzâdlılarıdır."yazılacak, sonra da götürülüp Cennete sokulacaklar. Cenned ehli onlara;
"Bunlar Cehennemliklerdir" diyecekler. Bunun üzerine Cebbar (olan Allah);
"Hayır, bilâkis onlar Cebbâr'ın âzâdlılarıdır" buyuracak.[194]

Açıklama

Şefaat, kıyamet gününde, kendilerine müsâade edilecek olan kimselerin, bazı şahıslar hakkında Allah'a niyazda ve onlar için yardım talebinde bulunmaları demektir. Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerde kıyamet gününde şefaatin olacağını belirten bir çok açıklama vardır. İlgili bir kaç âyet meali şöyledir:
"Onun izni olmadıkça nezdinde şefaat edecek kim imiş?"[195]
"Onlar (Allah'ın) razı olduğundan başkasına şefaat etmezler, "[196]
"Onun izni olmadan hiç kimse şefaat edemez."[197]
"Zâlimlerin ne bir dostu, ne de sözü tutulur bir şefâatçıları yoktur. "[198] Bu konudaki hadisler de çoktur:
"Her peygamberin (yaptığı ve kabul edilmiş olan) bir duası vardır. Ben ise -inşaallah- duamı kıyamet gününde ümmetime şefaat etmem için saklamayı istedim. "[199] Bu konuda yukarıda da bir-iki, hadis nakledilmişti. Şefaatle ilgili âyet ve hadîslere göre, başta Hz. Peygamber olmak üzere Allah'ın has kulları, onun izniyle, hesabların acilen görülmesi, cezaların hafifletilmesi veya tamamen kaldırılması ve derecelerin yükseltilmesi için Allah'a yalvaracak, dilekte bulunacaklardır. Diğer bir ifadeyle, burada, kara günde bir dostun dostunu hatırlaması, ona el uzatması gibi, lâyık olana sahip çıkma, ona destek ve yardımcı olma söz konusudur. Bu sahiplenme, destek ve yardıma kavuşma şartlan bu dünyada elde edilmektedir. Bunun için, bir hadiste açıklandığı gibi[200] Hz. Peygamber'in şefaati sayesinde en mesûd olacak olan insan, kalbinden samimi olarak Lâ İlahe İllallah diyen insandır. Şefaati sadece Allah'ın izin vereceği kimseler, yine şefaat edilmesine razı olacağı kimselere yapabilecektir. O halde bunun dışındaki durum ve kişiler için şefaat imkanı olmayacaktır.
Şefaat imkânının, bütün insanları içine alacak en büyüğü, bir ayrıcalık olarak Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- verilecek[201] ve O bu imtiyazla, mahşerin korku ve dehşetinden kurtarılmaları için bütün insanlara şefaat edecek ve bu şefaati makbul olacaktır. Bu şefaate "şefâat-ı uzma" denmektedir. Hz. Peygamber bu şefâatmdan başka; bazı insanların hesaba çekilmeksizin Cennete girdirilmeleri, Cehennemi hak etmiş bazı insanların oraya sokulmamaları, Cehenneme girmiş olan bazı günahkârların oradan çıkarılmaları ve, Cennettekilerin derecelerinin yükseltilmesi için şefaatte bulunacakdır.[202]
54. Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana Muâviye, Yûnus b. Meysere'den, (o) Ebu İdris el-Havlanî'den, (o da) İbn Ğanm'dan (naklen) rivayet etti (ki ibn Ğanm) şöyle dedi:
“Cebrail, Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- inip karnını yarmış, sonra şöyle demiş:
"Metanetli bir kalb! İçinde hakkıyla işiten iki kulak, hakkıyla gören (basiretli) iki göz var. (Sen) Allah'ın elçisi, el-Mukaffî, el-Hâşir Muhammed(sin). Ahlâkın düzgün, dilin doğru sözlü, nefsin itminan bulmuş, (sükûna ermiştir)".
Ebû Muhammed (ed-Dârimî) dedi ki;
"(Bu haberin metninde geçen) vekî' kelmesi "sağlam, kuvvetli" demektir.”[203]

Açıklama

Burada Cebrail'in Hz. Peygamber hakkında kullandığı bazı vasıfları bizzat Hz. Peygamber de kendisi hakkında kullanmıştır. Müslim'in bir rivayeti şöyledir:
"Ben Muhammed'im, Ahmed'im, el-Mukafft'yim, el-Hâşir'im, tövbe peygamberiyim, rahmet peygamberiyim.”[204]
el-Mukaffî, peygamberlerin peşinden gelen son peygamber veya önceki peygamberlerin izince giden peygamber demektir. el-Hâşir ise, ilk olarak haşrolunacak olan, ardından diğer insanların haşrolacağı kimse demektir.[205]
Hz.Peygamberin karnının yarılması meselesi hakkında 13. hadisin açıklamasına bakınız.[206]
55. Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana Muâviye, Urve b. Ruveym'den, (o da) Amr b. Kays'dan (naklen) rivayet etti ki: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:
“Allah beni rahmetli vakte ulaştırmış ve benim için (konuşma kabiliyetimle veya tamamen kısa yolu tutmuştur. Bu sebeple biz (dünyada) sonuncularız. (Ama) kıyamet gününde öne geçen (birincileriz). Ben, övünmeksizin bir söz söyleyeceğim: İbrahim. Allah'ın dostu (Halilullah), Musa, Allah'ın seçkin kulu (Safiyyullah), ben ise

Allah'ın sevdiği-seveni (Habîbullah)'ım. Kıyamet gününde Hamd Sancağı benim beraberimdedir. Allah -azze ve celle- ümmetim hakkında bana bir söz vermiş ve onları üç şeyden muhafaza etmiştir:
Onları kıtlıkla toptan mahvetmeyecek, düşman onların kökünü kazıyıp (tamamen imha etmeyecek), onları sapıklık üzerinde birleştirmeyecek."[207]

Açıklama

En hayırlı ve kıyamete çok yakın bir dönemde yaşamış olan Hz. Peygamber bu hadisinde bize ümmeti, iki büyük peygamber ve kendisi hakkında açıklamada bulunmaktadır.
Hz. İbrahim ve Hz. Musa'nın, burada mevzû-i bahs edilen özelliklerine Kur'an-ı Kerîm'de de temas edilmiştir. Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Allah, İbrahim'i dost edinmiştir. "*[208] *"Ey Masa, ben elçiliklerimle ve konuşmamla seni insanların başına seçtim."*[209] *"Allah Musa ile de konuşmuştu. "*[210] Bu âyetlerde belirtilen "seçme" ve "konuşma"dan dolayı, her halde, Hz. Musa'ya "safıyullah: Allah'ın samimi dostu" lâkabı verilmiştir. Ancak, Hz. Musa'nın "kelimullah: Allah'ın konuştuğu, Allah'la konuşan" lakabıyla meşhur olmasına mukabil, "safıyullah" lâkabı ile daha ziyade Hz. Adem meşhur olmuştur.[211]
Hz. Peygamber, bu ve daha önce geçen hadislerinde olduğu gibi, kendisini muhtelif yönleriyle tanıtmıştır. "Tahdis-i ni'met" olarak değerlendirilen bu tür açıklamalarında o, özellikle, kendisinin açıklamaması halinde bilinemeyecek hususiyetlerine açıklık getirmiştir.
Yukarıdaki hadiste zikri geçen Livâu'1-Hamd = Hamd Sancağı'nın mahiyeti hakkında iki görüş serdedilmektedir. Bunun manevî bir sancak olacağını söyleyenlere göre bununla Hz. Peygamber'in kıyamette bütün insanlar içinde "hamd" etmesiyle meşhur olacağı anlatılmak istenmiştir. Nitekim "sancak" da aslında ordu komutanının yerini belli etmek için kullanılır. Hamd Sancağı'nın hakiki bir sancak olacağı görüşünde olanlar da vardır, Buna göre kıyamette herkes, Makam-ı Mahmûd'da olacak olan[212] Hz. Peygamber'e başvurarak, Onun sancağının altına sığınacaktır. İşte, mahlukatm en çok hamdedeni (ahmed) olan Hz. Peygamber'in bulunacağı makam hamd makamı olacağı için, orada kendisini tanıtacak sancağına da Hamd Sancağı denmiş olmalıdır.[213] Her halde ahiret ahvalinin gerçek mahiyetini ancak Allah ve O'nun bildirdikleri bilebilir.
Allah Teâlâ'nın, ümmet-i Muhammed'i muhafaza etmiş olduğu üç durum hakkında başka hadisler de vardır. Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste, Allah'ın şöyle buyurduğu nakledilir: *"Şüphe yok ki ben sana, ümmetinin lehine, onları umûmi kıtlıkla helak etmemeyi, onlara, kendilerinden başka hiçbir düşmanı musallat etmemeyi (söz) verdim."* [214]Tirmizi'nin bir rivayetinde ise, "dalâlet üzerinde" toplamama konusunda şöyle buyurulur: *"Şüphe yok ki Allah ümmetimi -veya ümmet-i Muhammed'i -sallallahu aleyhi ve sellem-sapıklık üzerinde birleştirmez. Allah'ın eh cemâatle beraberdir. Topluluktan ayrılan, Cehenneme ayrılır."*[215] Bu son madde. İslâm Dini'nde müctehid alimlerin bir konuda ittifaklarının (icmâ'larımn), uyulması gereken bir delil olacağına işaret sayılmıştır.[216]

9. Hz. Peygamber'e -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem- Gökten Yemek İnmesi Şeklinde İkram Edilen Şeyler

56. Bize Muhammed İbnu'l-Mübârek rivayet edip (dedi ki) bana Muâviye b. Yahya rivayet edip (dedi ki) bize Ertât İb-nu'1-Munzir, Damra b. Habib'den rivayet etti ki, o şöyle demiş:
"Ben Mesleme es-Sekhuni'nin -Muhammed'den başkası, Seleme es-Sekûni demiş.- şöyle dediğini işittim. Bir ara biz Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- yanındaydık. Derken bir adam;
"Ya Resûlallah, dedi, sana gökten yemek verildi mi?"
"Evet, buyurdu, bana yemek verildi." (Soran adam devamla)
"Ya Nebiyallah! Ondan artan oldu mu?" dedi.
"Evet" buyurdu.
"Peki o ne yapıldı?" dedi. Buyurdu ki:
"Göğe kaldırıldı. Bana muhakkak vahyedilmiştir ki ben içinizden başka değil, ancak az (bir zaman) kalacağım. Sonra siz; (kıyamet) ne zaman, ne zaman?" deyinceye kadar kalacaksınız. Ardından, kiminiz kiminizi yok ettiğiniz dağınık topluluklar halinde (kıyamette) bana geleceksiniz. Kıyametin kopmasından, önce şiddetli çokça ölüm (ölet, kıran) olacak, bundan sonra da zelzele yılları (gelecek)tir."[217]

Açıklama

Gökten gelen yemek hakkında akla ilk gelen, bunun maddi bir yemek olduğudur. Ancak âdetin dışında olan böyle bir hâdisede, "yemek" ve "doymak" konularında da harikulade bir durumun olması ihtimal dahilindedir. O zaman "manevî" bir yemeğin söz konusu olduğu düşünülebilir. Zaten maddî bir yemeğin olması halinde Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, ihtiyaç içindeki sahabilerini kendisine tercih ederdi. Onun sahâbîleri bile böyle yapıyorlardı. Kur'an-ı Kerim onların bir örnek davranışlarını şöyle ebedileştirmiştir:
"Ve onlardan önce o yurda (Medine'ye) yerleşen, imana sarılanlar, kendilerine göç edip gelenleri severler ve onlara verilenlerden ötürü göğüslerinde bir ihtiyaç (eğilimi) duymazlar. Kendilerinin ihtiyaçları olsa dahi, (göç eden yoksul kardeşlerini) öz canlarına tercih ederler."[218] Her halükârda bu harikuladeliklerin sahibi de fânidir. Az bir zaman sonra içlerinden ayrılacaktır. Bunun için müslümanlar dikkatlerini ebedî olana çevirmeli, İslâm'ın gösterdiği dosdoğru yoldan saparak birbirini imha etmek için uğraşan gruplar haline gehnemeliler. Aksi takdirde hayat çekilmez olur ve ölümü bile iştiyakla ararlar. Neticede kıyametin kopması muhakkak olur.

Hadiste kıyamet öncesi vukua gelecek iki olaya işaret edilmektedir. Kıran, kırgın, fazla ve sık ölüm (=mûtan) tabir edilen birincisinden tâûnun kasdedildiği ve bununla, binlerce kişinin ölümüne sebep olan amavâs Taununun önceden haber verildiği söylenmiştir. Bu tâûn h. 17. yılda Hz. Ömer'in halifeliği zamanında vukubulmuş; Suriye, Mısır ve Irak'ı kırıp geçirmişti. Bu felâketin şiddetli olduğu üç günde yetmiş bin kişinin öldüğü kaydedilmektedir. Sahabenin ileri gelenlerinden Ebû Ubeyde İbnu'l-Cerrâh ve Muâz b. Cebel de bu salgında vefat etmişlerdi. Hz. Ömer bu salgın esnasında Suriye hududuna kadar gelmiş, salgın haberini alınca ashabla istişare etmiş ve Hz. Peygamber'in; *"O (taunun) bir yerde (çıktığını) işittiğinizde oraya gelmeyiniz. içinde olduğunuz halde bir yerde meydana geldiğinde ise, ondan kaçmak için (oradan) çıkmayınız."*"[219] hadisini hatırlatmaları üzerine geri dönmüştü.[220] Bu hadise, sebep olduğu ölümler sebebiyle gerçek bir "mutan" olarak değerlendirilebilir. Fakat hadiste söz konusu edilen mutanı, çeşitli zamanlarda meydana gelmiş veya gelecek her türlü sık ve fazla ölüm olarak değerlendirmek daha uygun olacaktır.

Kıyametten önce vukuu haber verilen ikinci hâdise zelzeledir. Bunlar için, nükleer denemelerden petrol ve diğer madenlerin çıkarımına kadar bir çok maddî sebebin hızla hazırlanmakta olduğunu her gün müşahede etmekteyiz. Bunlar kıyametten önce herhangi bir zamanda mutlaka olacak hadiselerdir. Ama bunların ardından hemen kıyametin kopup kopmayacağını bilemiyoruz. Onun bilgisi Allah katındadır.[221]

57. Bize Osman b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Yezîd b. Harun rivayet edip (dedi ki) bize Süleyman et-Teymi, Ebu'l-Alâ'dan, (o da) Semure b. Cundeb'den (naklen) haber verdi ki, (bir gün) Resûlullaha -sallallahu aleyhi ve sellem- bir çanak tirit getirilmişti. (Bu çanak) topluluğun önüne kondu. Onlar da sabahdan öğleye kadar peş peşe ona gidip-geldiler, (yediler). Bir grup kalkıyor, diğerleri oturuyordu. Bu söz üzerine bir adam Semure b. Cundeb'e:

"(Çanağa) ilâve yapılmıyor muydu?" dedi. O şöyle cevap verdi.

"Neden şaşıyorsun ki! Başka yerden değil, ancak -eliyle göğe işaret ederek- şuradan ilâve yapılıyordu."[222]

10. Hz. Peygamberin -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-Güzelliği Hakkında

58. Bize Muhammed b. Sa'îd rivayet edip (dedi ki) bize Ab-durrahman b. Muhammed, Eş'as b. Sevvâr'dan, (o) Ebû Is-hak'dan. (o da) Câbir b. Semure'den (naklen) haber verdi (ki Câbir) şöyle dedi: Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- mehtaplı bir gecede görmüştüm. Üzerinde kırmızı bir takım (elbise) vardı. (Bir) ona (bir) aya bakmaya koyuldum. (Câbir devamla) dedi ki;

"Vallahi o, benim gözüme aydan daha güzel (görün)"dü."[223]

59. Bize İbrahim İbnu'l-Munzir haber verip (dedi ki) bize Abdulaziz b. Ebi's-Sâbit ez-Zührî rivayet edip (dedi ki) bana İsmail b. İbrahim b. Ahî Musa, amcası Musa b. Ukbe'den, (o) Küreyb'den, (o da) îbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki ibn Abbâs) şöyle dedi: Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- ön dişleri seyrekti. Konuştuğu zaman, ön dişlerinin arasından nûr gibi (bir şeyin) çıktığı görülürdü.[224]

60. Bize Mahmûd b. Gaylân haber verip (dedi ki) bize Yezîd b. Harun rivayet edip (dedi ki) bize Mis'ar, Abdülmelik b. Umeyr'den haber verdi (ki o) şöyle demiş: İbn Ömer dedi ki; Reshulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- kadar bahadır, onun kadar cömert, onun kadar yiğit (ve cesur), onun kadar parlak, onun kadar güzel hiç kimse görmedim.[225]

61. Bize İbrahim İbnu'l-Munzir el-Hızâmî haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. Musa rivayet edip (dedi ki) bize Usâme b. Zeyd, Ebû Ubeyde b. Muhammed b. Ammâr b. Yâsir'den rivayet etti. (ki o şöyle demiş:

“Ben er-Rubeyyi' bnt. Muavviz b. Afrâ'ya; "Bize Reshulullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- tavsif edin!" dedim. O da şöyle cevap verdi:

"Yavrucuğum! Onu görseydin güneşi doğarken görmüş (gibi) olurdun."[226]

62. Bize Haccac b. Minhal haber verip (dedi ki) bize Hammad b. Seleme rvayet edip (dedi ki) bize Sabit, Enes’den haber verdi (ki o) şöyle demiş:

“Resulullah-sallallahu aleyhi ve sellem- parlak beyaz tenli idi. Teri sanki inci gibiydi. Yürüdüğü zaman biraz öne doğru meyilli yürürdü. Onun eli kadar yumuşak ne bir ipeğe ne de atlasa dokunmamışımdır. Onun kokusu kadar güzel, ister misk olsun ister başkası, hiçbir koku koklamamışımdır.”[227]

63. Bize Ebu'n-Numân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Yezid, Sabit den, (o da) Enes b. Mâlik'den (naklen) haber verdi (ki Enes) şöyle dedi:

“Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- (uzun bir müddet) hizmette bulunmuştum. (Bu hizmetim müddetince) bana hiç "of!" (bile) dememişti. Yaptığım bir şey için de bana;

"Niçin şöyle şöyle yaptın?" veya; "Şöyle şöyle yapsaydın ya!" dememişti. (Enes sözünün devamında) şöyle dedi: "Hayır, vallahi! Ellerimle Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- kadar yumuşak ne bir atlasa ne de bir ipeğe dokunmamışımdır. Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- güzel kokusu -veya kokusu- kadar güzel bir koku ve güzel koku da hiç bulmamış, (koklamamışım)dır."[228]

64. Bize Muhammed b. Yezîd er-Rifâ'î haber verip (dedi ki) bize Ebû Bekr, Habîb b. Hudre'den rivayet etti (ki o, şöyle demiş): Bana Harişoğullarmdan bir adam rivayet edip şöyle dedi:

“Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Mâ'iz b. Mâlik'i recm ettiği zaman, babamla beraber, Hz. Peygamber'in yanındaydım. (Mâ'iz'e) taş isabet edince (korkudan) beni bir titreme aldı. Bu sebeple Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- beni kucaklayıp sardı da koltuk altının terinden, misk kokusuna benzer (teri) üzerime aktı.”[229]

Açıklama

Mâ'iz b. Mâlik el-Eslemî bir sahâbidir. Bir kadınla zina yapmış, sonra pişmanlık duyarak Hz. Peygambere gelmiş ve zina yaptığını itiraf etmiş, ısrarla cezasının verilmesini istemişti. Bunun üzerine Hz. Peygamber, onun

recmedilmesi (taşlanarak öldürülmesini) emretmiş ve recmedilmişti. Recminden sonra Hz. Peygamber'in onun hakkında şöyle buyurduğu rivayet edilir:
"O öyle bir tövbe etti ki, şayet o bir ümmet arasında taksim edilseydi onların hepsine yeterdi."[230]
65. Bize Ebû Nuaym rivayet edip (dedi ki) bize Züheyr, Ebû İshak'dan, (o da) el-Berâ'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Berâ) şöyle dedi: Bir adam kendisine;
"Ne dersin, (acaba) Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- yüzü kılıç gibi (yani uzun ve parlak) mı idi?" diye sordu. O da şöyle cevap verdi:
"Hayır, ay gibi (değirmi ve parlakdı).[231]
66. Bize Yezîd b. Harun haber verip (dedi ki) bize Şerik, el-A'meş'den, (o da) İbrahim'den (naklen) haber verdi (ki İbrahim) şöyle dedi:
“Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, geceleyin, güzel koku(sun)dan tanınırdı.”[232]
67. Bize Mâlik b. İsmail haber verip (dedi ki) bize İshak İbnu'1-Fadl b. Abdirrahman el-Hâşimî rivayet edip (dedi ki) bize el-Muğire b. Atıyye, Ebu'z-Zübeyr'den (o da) Câbir'den (naklen) haber verdi ki; Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, bir yola girip de sonra ardından birisi gitmemiştir -veya ardından birisi gitmez- ki, kokusunun güzelliğinden, veya terinin (güzel) kokusundan- dolayı onun (yani Hz. Peygamber'in) o yola kesinlikle girmiş olduğunu anlamış olmasın.[233]

Açıklama

Hz. Peygamber, ahlâkta olduğu gibi yaradılışta da çok güzeldi. Sahâbe-i Kiram onun bu güzelliklerini en ince ayrıntılarına kadar anlatmışlardır. Onların bu türden haberlerini, genel hadis külliyatları yanında Şemail, Hılye vb. kitaplarda bulmak mümkündür. Biz burada, on yıla yakın bir müddet Hz. Peygamber'in hizmetinde bulunan Enes b. Mâlik'in bir haberini kaydetmekle yetineceğiz;
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ne aşırı derecede uzun boylu idi, ne de kısa boylu idi. O ne (kireç gibi) safi beyazdı, ne de karayağızdı. O ne kısa kıvırcık saçlı, ne de düz uzun saçlı idi. Kırk yaşının sonunda Allah onu peygamber gönderdi ve, on sene Mekke'de, on sene Medine'de ikâmet etti. Başında ve sakalında yirmi tel ak saç bulunmadığı bir halde Allah onu altmışıncı senenin sonunda vefat ettirdi."[234] Sahabenin Hz. peygamber'e gösterdikleri alâka ve sevginin boyutlarım, onun başındaki ak saçları bile tesbit eden bu haber ne güzel teşhir etmektedir! Bu durum tarihte başka hiçbir insana müyesser olmamıştır.
Hz. Peygamber, tabiî güzelliğinin yanında, teri de güzel kokmakla beraber, temiz ve güzel giyinir, güzel koku da kullanırdı. O, dünyadan kendisine sevdirilen şeylerden birinin güzel koku olduğunu açık-lamıştır.[235] Bunun için, başkasını rahatsız etmeyecek ağırlık ve türde olmak, içinde haram bir madde bulunmamak kaydıyla güzel koku kullanmak sünnettir. Güzel kokuyu erkekler saç ve sakallarına sürer, yüzlerine sürmezler. Kadınlar da, evden dışarı çıktıklarında etrafa yayılıcı güzel koku sürünemezler.[236]

11. Hz. Peygamber'e -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem- Ölülerin Konuşması Nevinden İkram Edilen Şeyler

68. Bize Ca'fer b. Avn haber verip (dedi ki) bize Muhammed b. Amr el-Leysî, Ebû Seleme'den haber verdi (ki o) şöyle demiş: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, zekat (malını) kabul etmediği halde hediyeyi (alır, kabul eder,) yerdi. (Bir gün) Hayber yahûdilerinden bir kadın kendisine kızartılmış bir koyun hediye etti. O da ondan (bir lokma) aldı. Bişr İbnu'l-Berâ'da aldı. Sonra Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- elini (kızartılmış koyundan) kaldırdı ve:
"Bu (kızartılmış koyun) bana kendisinin zehirli olduğunu haber veriyor." buyurdu. Neticede Bişr İbnu'1-Berâ' öldü. Bunun üzerine Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- o (kadına);
"Seni yaptığın şeye ne sevketti?" diye haber saldı. O da şöyle dedi:
"Şayet peygamber isen sana hiçbir şey zarar vermez. Eğer kıral isen insanları senden (kurtarır,), rahata kavuşturmuş (olurum)". (Hz. Peygamber ölüm) hastalığında şöyle buyuracakdı:
"Hayber'de yediğim bir yemekden (şimdiye kadar ıztırab çekmeye) devam ettim. İşte şimdi de (bu yemeğin zehirinden) yürek damarlarımın kesilme zamanları(ndayım). "[237]
69. Bize el-Hakem b. Nâfi1 haber verip (dedi ki) bize Şuayb b. Ebî Hamza, ez-Zühri'den, onun şöyle dediğini haber verdi:
“Câbir b. Abdillah anlatırdı ki; Hayberlilerden yahûdî bir kadın, kızartılmış bir koyunu zehirleyip Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- hediye etti. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- de ondan bir kol aldı ve bir miktar yedi. Ashabından beraberinde bulunan bir topluluk da yedi. Sonra Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara;
"Ellerinizi (yemekden) kaldırın!" buyurdu. (Daha sonra) Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- yahûdi kadına (haber) salıp çağırttı. (Gelince) ona;
"Bu koyunu zehirledin mi?" buyurdu. O da;
"Evet, (onu zehirledim), dedi. (Bunu) sana kim haber verdi?". Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-; *"Elimdeki şu kol bana haber verdi,"* buyurdu. (Kadın tekrar
"Evet (Öyle. Onu zehirlemişdim.)" dedi. O zaman (Hz. Peygamber) (ona);
"Peki bundan maksadın neydi?" buyurdu. (Kadın) şöyle cevap verdi.
"Kendi kendime, eğer o peygamber ise (bu) ona zarar vermez, peygamber değilse ondan (kurtulur), rahata kavuşuruz, dedim (ve bunun için yaptım.)". Bu söz üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onu bağışlayıp cezalandırmadı. (Sonradan), koyundan yemiş olan bir sahâbisi vefat etti. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ise, koyundan yemiş olması sebebiyle omuzundan hacamat yaptırmış, (kan aldırmıştı).

Hacamatı, boynuz ve keskin bıçak (ustura) ile, Beyâzaoğullarının mevlâsı Ebû Hind yapmıştı. (Ebû Hind) ise Sümameoğullarındandır. Bunlar, Ensâr'dan bir boydur.[238]
70. Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki) bana Sa'îd b. Ebi Sa'îd el-Makburî, Ebû Hureyre'den rivayet etti (ki o) şöyle demiş:
"Hayber'i fethettiğimiz zaman Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem-, içinde zehir bulunan, (kızartılmış) bir koyun hediye edildi. Ardından Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:
"Orada bulunan yahûdîleri bana toplayın!" buyurdu. Onlar da onun için (huzuruna) toplanıldılar. Sonra Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara;
"Size bir şey soracağım. Bu konuda bana doğruyu söyler misiniz?" buyurdu. Onlar da;
"Evet, ya Ebe'l-Kâsım (doğruyu söyleriz!)" dediler. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara;
"Atanız kimdir?" buyurdu.
"Atamız falandır." dediler. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara;
"Yalan söylediniz. Hayır, babanız falandır." buyurdu. Onlar (bu sefer);
"Doğru söyledin, gerçeği konuştun." dediler. Bundan sonra, (Hz. Peygamber) onlara;
"Size bir şey (daha) sorsam o konuda bana doğruyu söyler misiniz?" buyurdu.
"Evet, dediler. (Zaten) biz sana yalan söylesek, sen, atamız hakkındaki (yalanımızı) bildiğin gibi, yalan söylediğimizi bilirsin." Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara;
"Peki, Cehennem ehli kimlerdir?" buyurdu. Dediler ki;
"Biz orada az (bir müddet) kalacağız. Sonra orada bize siz halef olacak, (bizim yerimize siz geleceksiniz.)." Bu söz üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara;
"Yıkılıp (kalın) orada! Vallahi orada size ebediyyen halef olmayacağız" buyurdu. Sonra onlara (tekrar);
"Size bir şey sorsam, o konuda bana doğruyu söyler misiniz?" buyurdu.
"Evet" dediler. Buyurdu ki;
"Şu (kızartılmış) koyuna zehir koydunuz mu?".
"Evet" dediler.
"Buna sizi ne sevk etti?" buyurdu. Dediler ki;
"Yalancı isen senden (kurtulup) rahata kavuşmayı istedik. (Hak) Pegamber isen (zaten) o sana zarar veremezdi."[239]

Açıklama

Hayber, yahûdîlerin toplanmış oldukları bir bölgeydi. Hz. Peygamber, müslümanlar için büyük bir tehlike arzetmeye başlayan bu yere, Hudeybiye anlaşmasından sonra bir sefer düzenlemiş ve, neticede bölgeyi İslâm topraklarına katmıştı (h. 7. yıl). Fetihten sonra, savaşta en yakınlarını kaybetmiş olan Zeyneb bintu'l-Hâris isimli bir kadın, zehirli yemekle Hz. Peygamber'in canına kasdetmiş ama Allah onu bu kadının şerrinden korumuştu. Dârimi ve diğer bazı alimler, bu konudaki haberlerde yer alan, "Elimdeki şu kol bana haber verdi." ve benzeri cümlelerden hareketle bu olayda, "ölünün mucizevi bir şekilde konuşması"nın söz konusu olduğunu söylemişlerdir. Ancak burada, zehirli kızarmış ette meydana gelen değişikliğin fark edilmesi de ihtimal dahilindedir. Adı geçen kadının akıbeti hakkında değişik rivayetler vardır. Biz bunları şu şekilde telif edebiliriz: Kadın olaydan sonra müslüman olmuş, bundan dolayı Hz. Peygamber onu cezalandırmamıştı. Fakat, zehirli etten yemiş olan Bİşr'in vefatı üzerine kadın öldürülmüştü. Son haberden anlaşılıyor ki diğer yahûdîler de bu öldürme teşebbüsünden haberdar idiler.
Hz. Peygamber'in yahûdîlere sorduğu sorulardan, onların atalarıyla ilgili olanı hakkında bir açıklamaya rastlanmamıştır. Muhtemelen bu, onların, Hz. İsmail ile Hz. İshak'dan hangisinin soyundan geldikleriyle alâkalı bir soruydu. Yahûdîlerin, Cehennemde kalış müddetleriyle ilgili inançlarına, Kur'an-ı Kerim'de de işaret edilir: "Bir de dediler ki;
"Sayılı bir kaç gün dışında bize asla ateş dokunmayacaktır." De ki;
"Allah'dan (bu hususta) bir söz mü aldınız. Şayet öyle ise Allah verdiği sözden dönmez. Yoksa Allah hakkında bilmediğiniz bir şey mi söylüyorsunuz. "[240]

12. Hz. Peygamberin -Sallahu Ve Sellem-Cömertliği Hakkında

71. Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) İbnu'1-Mun-kedir'den, (o da) Câbir'den (naklen) haber verdi (ki Câbir) şöyle dedi: Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- bir şey istenilip de onun; "Hayır!" dediği hiç vâki olmamıştır.[241] Ebû Muhammed (ed-Dârimî) dedi ki; (Sufyân) İbn Uyeyne şöyle demiştir:
"Onun yanında (istenilen, vereceği bir şey) olmadığı zaman, (olduğunda vereceğine dair) va'dde bulunurdu."[242]
72. Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki) bize Ebu Dâvûd et-Tayâlisî, Zem'a'dân, (o) Ebû Hâzim'den, (o da) Sehl b. Sa'd'dan (naklen) rivayet etti (ki Sehl) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- çok utangaç idi. Kendisinden hiçbir şey istenmezdi ki onu (isteyene) vermiş olmasın![243]
73. Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebî Halef haber verip (dedi ki) bize Abdurrahman b. Muhammed, Muhammed b. İshak'dan rivayet etti (ki, o şöyle demiş):
"Bana Abdullah b. Ebî Bekr, Arap bir adamdan (naklen) rivayet etti (ki bu adam) şöyle demiş:
"Huneyn savaşında, ayağımda kalın bir papuç var iken Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile sıkıştım ve Resûlullah'ın -sallallahu teâlâ aleyhi ve sellem- ayağına bastım. Bunun üzerine o;

"Bismillah! Acıttın beni!" buyurarak, elindeki bir kırbaç ile bana şöyle hafifçe vurdu. (Adam) dedi ki bundan dolayı;
"Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- acıttım!" deyip kendi kendimi kınayarak geceyi geçirdim. Bu şekilde, Allah'ın bildiği gibi, (zor) bir gece geçirdim. Sabahladığımızda bir de ne göreyim! Bir adam;
"Falan nerede?" diye (beni araştırıyor). (Adam) dedi ki, (o zaman) kendi kendime şöyle dedim:
"Bu, vallahi, dün benim yüzümden olan şey (meselesi!)". (Adam) dedi ki;
"Neyse, korka korka gittim. Resûlullah -sallallahu teâlâ aleyhi ve sellem- bana şöyle buyurdu:
"Sen dün papucunla ayağıma basmış, beni acıtmıştın. Ben de kırbaçla sana şöyle hafifçe vurmuştum. İşte şu 80 koyun. Onları ona karşılık alın."[244]
74. Bize Ya'kub b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Abdulazîz b. Muhammed ibn Ahi'z-Zühri'den, (o da) ez-Zühri'den (naklen) rivayet etti (ki ez-Zührî) şöyle dedi. Muhakkak ki Cebrail şöyle dedi:
"Ter yüzünde on ev halkı yoktur ki onları deneyip incelemiş olmayayım. Neticede, şu malı, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- kadar çok infak eden hiç kimse bulmadım."[245]

Açıklama

Bu bölümde zikredilen haberler, hiç şüphe yok ki, Hz. Peygamber'in cömertliğini anlatmaya kâfi değildirler. Hz. Peygamber'in, yüzlerce deve, altın, gümüş dağıtmasına, her isteyene isteğini, gayr-ı meşru olmaması[246] ve elinde bulunması halinde, vermesine dair pek çok haber vardır.[247] Ama onun cömertliğini İbn Abbâs'ın şu sözleri çok veciz bir şekilde anlatmaktadır:
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- insanların en cömerdi idi. En çok da, Cebrail'in -aleyhis-selâm- kendisiyle karşılaştığı zaman Ramazan'da cömertlik yapardı... İşte Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- mal (dağıtmada) salıverilmiş rüzgârdan daha cömerttir."[248] Bir rüzgâr gibi o, önüne gelen herkese cömertlik yapmaktan geri kalmamıştı. Zaman zaman bu durum, rahmet yağmurları taşıyan bulutları sürükleyen bir rüzgârın ölü araziyi hayata kavuşturması gibi, cömertlik yaptığı insanların hidâyetlerine de sebeb olmuştu.[249]

13. Resûlullah'ın -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-Alçakgönüllüğü Hakkında

75. Bize Muhammed b. Humeyd rivayet edip (dedi ki) bize el-Fadl b. Musa rivayet edip (dedi ki) bize el-Huseyn b. Vâkıd, Yahya b. Ukayl'dan, (o da) Abdullah b. Ebî Evfa'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi:
"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- (Allah'ı) zikretmeyi çoğaltır, yararsız sözü azaltır, namazı uzatır, hutbeyi kısa tutar, beğenmemezlik etmez, muhtaçlarla ve fakirle beraber yürüyüp onların ihtiyaçlarını görmekten kaçınmazdı."[250]

Açıklama

Hz. Peygamber'in tüm hayatı serâpâ zikirden ibaretti. O her beşeri faaliyeti aksırmaya, kişinin eşiyle cinsi münâsebetine varıncaya kadar her işi Allah'ı anmaya bir vesile kılmış ve bunu ümmetine de tavsiye edip öğretmişti. Bu sebeple mümin insanın hayatının, âdeta dualarla, zikirlerle örülmüş olduğunu söyleyebiliriz.
Hadiste geçen "...yararsız sözü azaltır"dan maksad, "hiç yararsız söz söylemezdi," demektir. Aynı kelimeyle alâkalı benzer bir kullanımı Kur'an-ı Kerim'de de görmekteyiz. Şöyleki, Alah Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'e inanmayanlara hitaben şöyle buyurur: *"O bir şâirin sözü değildir. Ne de az inanıyorsunuz !"*[251] Bunun mânâsı, "inanmıyorsunuz," demektir.
Hz. Peygamber'in Cum'a namazı da, hutbesi de mu'tedil uzunlukta idi. Ama Cuma namazı, hutbesine oranla daha uzundu. Bu uzunluk fazla değildi. Zaten kendileri de, cemaatle kılınan namazlarda imamın namazı kısa tutmasını emretmişlerdi.
Hz. Peygamber'in tevazuu ise, kendisine muhtaç olan bir cariyenin bile, kendisini alıp istediği yere kadar götürebileceği ölçüde idi. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bu şekilde, bir devlet başkanı -peygamber olarak toplumun her ferdiyle yakından ilgilenip onların dertleriyle hem-dert olmanın, sevinçlerine katılmanın en güzel numunelerini göstermişti.[252]

14. Hz. Peygamber'in -Sallahu Ve Sellem-Vefâtı Hakkında

76. Bize Süleyman b. Harb rivayet edip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, (o da) İkrime'den (naklen) haber verdi (ki İkrime) şöyle dedi:
"(Bir gün) el-Abbâs -Allah Teâlâ ondan razı olsun- demiş ki;
"Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- içimizde kalışının ne (zamana kadar olacağını) kesinlikle anlayacağım." Bu gayeyle;
"Ya Resûlallah, demiş, ben onların sana eziyet verdiklerini, tozlarının seni rahatsız ettiğini gördüm. Kendine, onlara üzerinden konuşacağın küçük bir kürsü edinsen!". Bunun üzerine (Hz. Peygamber) şöyle buyurmuş: "Beni onlardan bizzat Allah kurtarıncaya kadar, (peşimden gelip) topuğuma bastıkları, kaftanımı çekiştirdikleri bir halde onların arasında olmaya devam edeceğim!". (el-Abbâs) demişki,
"Bu söz üzerine anladım ki onun içimizde kalışı az olacaktır".[253]
77. Bize el-Hakem b. Musa haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Hamza, el-Evzâ'î'den, (o da) Dâvûd b. Alî'den (naklen) rivayet etti (ki Dâvûd) şöyle dedi:
"Ya Reshulellah, denmiş, sana kapıcılık yapıp (halkın senin yanına girmelerine mani olalım mı?)".

"Hayır, buyurmuş, onları bırakın! Allah beni onlardan (kurtarıp) rahata kavuşturana kadar onlar benim topuğuma basar, ben onların topuklarına basarım. "[254]
78. Bize Zekeriyya b. Adiyy haber verip (dedi ki) bize Hatim b. İsmail, Uneys b. Ebî Yahya'dan, (o) babasından, da) Ebû Saîd el-Hudri'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Saîd) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem, sonunda vefat ettiği hastalığında (bir gün) biz mesciddeyken, başına bir bez parçası sarmış olduğu bir halde yanımıza çıkageldi ve minbere doğru yönelip üzerine çıktı. Biz de onu izledik, buyurdu ki;
*"Canım elinde olan (Allah'a) yemîn olsun ki, muhakkak ki ben şu yerimden Havz'a gayet iyi bakıyor, (onu görüyorum)."*Sonra şöyle buyurdu*: "Bir kula dünya ve onun süsü teklif edildi de o ahireti seçti."* (Ebû Sa'îd) dedi ki; bunu(n mânâsını) Ebû Bekr'den başka hiç kimse anlamadı. O, gözlerinden yaş boşaltıp ağladı, sonra şöyle dedi:
"Hayır! Ya Reshulallah, babalarımız, annelerimiz, canlarımız, mallarımız sana feda olsun!" Sonra (Hz. Peygamber minberden) aşağı indi ve artık (vefatı) zamanına kadar onun üzerine (çıkıp) dikilmedi.[255]

Açıklama

"Havz", hadîs-i şeriflerde Kıyamet günü Hz. Peygamber'e verileceği bildirilen bir havuzdur. Bu konuda hadisler, mütevâtir hadis derecesine yaklaşan meşhur hadislerdir. el-Kadî Iyâz onların mütevâtir olduğunu söyler.[256] Her iki halde de bu havzın varlığına iman, ehl-i sünnet âlimlerince vaciptir.
Hadislerde bu havzın tanıtımı ile ilgili bir çok malumat vardır. Bunlara göre, elan yaratılmış olan bu havzın suyu sütten daha beyaz, kokusu miskten daha hoş, bardakları gökyzünün yıldızları gibi çoktur. Ondan içen kimse ebediyyen susamaz.[257] Hadislerde havzın genişliği hakkında da, bu dünyada beşer aklının kavrayabileceği dünya ölçüleriyle bilgiler verilmekte ve onun kare biçiminde olduğu açıklanmaktadır.
Diğer taraftan Kur'an-ı Kerim'de Hz. Peygamber'e Kevser'in verildiği bildirilmektedir. Bu Kevser'le, hadislerde bahsi geçen Havz'ın aynı şey olup olmadığı, Havz'ın, bir tefsire göre nehir olduğu söylenen Kevser'in kaynağı veya döküldüğü yer olup olmadığı ihtilâf konusudur. Kadî Zekeriyya, sahih olan görüşe göre Havz'ın sırattan sonra, Kevser'in Cennette olduğunu, ve onun döküldüğü yer olduğu için havza da Kevser denildiğini söylemiştir.[258]
79. Bize Halife b. Hayyât haber verip (dedi ki) bize Bekr b. Süleyman rivayet edip (dedi ki) bize İbn İshak rivayet edip (dedi ki) bana Abdullah b. Ömer b. Ali b. Adiyy, el-Hakem b. Ebi'l-As'ın âzâdlısı Ubeyd'den, (o) Abdullah b. Amr'dan, (o da), Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- âzâdlısı Ebû Muveyhibe'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Muveyhibe) şöyle dedi:
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- (bir gün) bana buyurdu ki; "Ben Bakî' (Mezarlığın)dakilere mağfiret dilemekle emrolundum. Binanenaleyh benimle gel, (oraya gidiyoruz)"., Ben de gecenin ortasında onunla beraber gittim. O onların ortasında durduğu zaman;
"es-Selâmu Aleykum, ey kabir ehli, buyurdu. İnsanların içinde bulunduğu (durum)dansa sizin içinde bulunduğunuz (durum) sizi sevindirsin! Karanlık gece parçaları gibi fitneler gelmiş demektir. Bunların sonu başını takib edecek, (biri bitince diğeri başlayacaktır). Sonraki (fitneler de ilk (fitnelerden) daha ağır (ve sert olacaktır)." (Hz. Peygamber) sonra bana yönelip şöyle buyurdu:
"Ebû Muveyhibe! Şüphe yok ki bana dünya hazinelerinin anahtarları ile (dünyada) ebedi kalma (imkânı), sonra da Cennet verildi ve ben, bunlarla Rabbim'e kavuşma arasında muhayyer bırakıldım." (Ebû Muveyhibe dedi ki, o zaman) ben şöyle dedim:
"Babam-anam sana kurban olsun! Dünya hazinelerinin anahtarları ile orada ebedi kalmayı, sonra Cenneti alın!."
Şöyle buyurdu:
"Hayır, vallahi, Ebû Muveyhibe, Rabbime kavuşmayı seçtim." Ardından Bakî'deki (ölülere) mağfiret diledi. Sonra ayrılıp (evine döndü). Bundan sonra Resûlullah'm -sallallahu aleyhi ve sellem-, sonunda vefat edeceği hastalık ve ağrıları başladı.[259]

Açıklama

Bakî', Medine mezarlığının ismidir. Bu mezarlığın asıl ismi Bakîu'l-Garkad idi ki "Garkad Ağaçları Koruluğu" demektir. Anlaşılan bu mezarlık önceleri ağaçlıkdı. Hz. Peygamber, hicri 11. yılın 18 veya 19 Safer ayında gece yarısı Bakî Mezarlığına son olarak bir ziyaret yapmıştı.[260] Burada muhtemelen bu ziyaret söz konusu edilmektedir.[261]
80. Bize Sa'îd b. Süleyman, Abbâd İbnu'l-Avvâm'dan, (o) Hilâl b. Habbâb'dan, (o) İkrime'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) haber verdi (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:
"İzâ Câ'e Nasrullahi ve'1-Feth" sûresi indiği zaman, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Fâtıma'yı çağırdı ve; *"Bana kendimin ölüm, haberi verildi."* buyurdu. Bunun üzerine (Fâtıma) ağladı. (Hz. Peygamber);
"Ağlama, buyurdu. Çünkü ailemden bana ilk kavuşacak olan sensin." Bunun üzerine de (Fâtıma) güldü. Hz. Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- hanımlarından bazısı bunu gördü ve;
"Fâtıma, dediler, senin (önce) ağladığını, sonra güldüğünü gördük (bunun sebebi neydi?)". Şöyle cevap verdi:
"O (yani Hz. Peygamber) bana, kendisine ölüm haberinin verildiğini bildirdi. Bu sebeple ağladım. Sonra bana; "Ağlama! Çünkü ailemden bana ilk kavuşacak olan sensin!" buyurdu: Bu sebeple de güldüm". Reshulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- (ayrıca) şöyle buyurmuştu:
"Allah'ın yardımı ve fetih geldiği zaman, Yemenliler -ki onlar daha yumuşak kalblidir. İman da Yemenlidir, hikmet de Yemenlidir- geldiği zaman (... hemen Rabbini hamd ile tesbih et!). "[262]

Açıklama

Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Yemenlilerle ilgili hadisi, Yemen'deki Eş'ari Kabilesi'ne mensûb ellidört kişilik bir heyetin, h. 7. yılda Medine'ye gelip müslüman olduklarında söylemişti. Heyetin kendi istekleriyle gelip müslüman olmaları, onların, Hakk'ı kabule müsait ince bir kalbe sahip olduklarını gösterir. Çünkü katı kalbler hakkı kabul etmezler. Böylesi kalbler, Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle *"taş gibi hatta daha da katıdır."*[263]
İman ve hikmetin Yemenli olduğunun söylenmesi bura halkının, îman ve hikmeti kabul etmeye kabiliyetli, hak-şinas insanlar olmalarındandır.[264]
81. Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki) bize Muhammed b. Seleme, ibn İshâk'dan, (o) Yakûb b. Utbe'den, (o) İbn Şihâb'dan, (o) Ubeydullah b. Abdillah b. Utbe'den, (o da) Aişe'den (naklen) rivayet etti (ki Aişe) şöyle dedi:
“Bir gün Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Bakî' (mezarlığına gömülen) bir cenazeden yanıma döndü ve beni, başımın ağrısından dolayı; "Vay başım!" derken buldu. (Bunun büzerine) şöyle buyurdu:
"Bilâkis, ya Aişe, benim vay başıma!". (Devamında) şöyle buyurdu:
"Sen benden önce ölsen, ben de seni iyice yıkayıp kefenlesem, (sonra da) defnetsem sana ne zarar verir?". (Hz. Aişe dedi ki) bunun üzerine ben şöyle dedim:
"Vallahi ben öyle zannediyorum ki şayet sen bunu yapsan, evime döner ve orada hanımlarından biri ile gerdek yapardın!". (Hz. Aişe) dedi ki; bu sözüm üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- tebessüm etti. Sonra, sonunda vefat ettiği hastalık ve ağrıları başladı.**[265]**
82. Bize Ferve b. Ebi'l-Mağrâ' haber verip (dedi ki) bize İbrahim b. Muhtar, Muhammed b. İshâk'dan, (o) Muhammed b. Ka'b'dan, (o) Urve'den, (o da) Hz. Aişe'den (naklen) rivayet etti ki, o şöyle dedi: Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-hastalığında şöyle buyurdu:
"Üzerime yedi değişik kuyudan (getirilmiş) yedi kırba (su) dökün de halkın yanına çıkıp onlara vasiyette bulunayım." (Hz. Aişe) dedi ki;
“Bunun üzerine onu, Hafsa'ya ait bir çamaşır teknesinin içine oturttuk ve üzerine bol bol su döktük -veya üzerine bol bol (su) akıttık- (Bu tereddüt, Muhammed b. İshak tarafından gelmektedir). Bunun sonucu (Hz. Peygamber) biraz rahatladı ve (mescide) geçip minbere çıktı. Allah'a hamdü senada bulundu, Uhud (savaşı) şehidlerine mağfiret diledi ve hayır dua etti. Sonra şöyle buyurdu:
"İmdi, Ensâr, benim kendilerine sığındığım has dostlarımdır. Binaenaleyh onların iyi ve ahlâklı olanlarına saygı gösterip ikramda bulunun. Kötülerine, had (yani mikdarı belli olan şer'î ceza) dışında, göz yumun. Dikkat edin! Allah'ın kullarından bir kul, dünya ile Allah katındakiler arasında muhayyer bırakılmış, o da Allah katındakileri seçmiştir." Bunun üzerine Ebû Bekr, onun (yani Hz. Peygamber'in) kendisini kasdettiğini kesinlikle anlayarak ağladı. O zaman Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
“Yavaş ol, Ebû Bekr! Ebû Bekr’in kapısı hariç, Mescid'e açılan şu kapıları kapayınız. Zira ben, arkadaşlıktaki iyilik bakımından, nazarımda, Ebû Bekr'den daha faziletli hiç kimse bilmiyorum."[266]

Açıklama

Hz. Peygamber'in hastalığı humma idi. Bunun için kendisini soğuk su ile tedavi ederdi. Bu hastalığın tedavisi bugün de böyle yapılmaktadır.[267] Değişik kuyulardan yedi tulum su döktürülmesi, muhtemelen, bu kuyu sularının şifalı sular olması ile alâkalıdır. Kuyu sayısının "yedi" ile sınırlandırılması ise, "yedi" sayısının sırrîliği ile açıklanmaktadır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de pek çok olayda "yedi" rakamı geçmektedir. Gök yedi göktür, yer yedi yerdir. Hz. Peygamber'e, "ikişerlerden yedi" verilmiştir. Cehennemin yedi kapısı vardır. Ashab-ı Kehf in yedi kişi olduğu söylenmekte, yedi denizden bahsedilmektedir...
Hz. Peygamber'in bu son hutbelerinde övgüyle bahsettiği ensâr, Hz. Peygamber ile, Medine'ye hicret etmiş olan müslümanları bağırlarına basmış, onlar için hiçbir fedâkârlıkdan kaçınmamış Medine'li müslümanlardır. Ensâr (tekili: nasîr, ensârî) kelimesinin sözlük mânâsı "yardımcılar" demektir. Enes b. Mâlik, Tevbe sûresinin 100. âyetine işaretle, bu ismin kendilerine Allah Teâlâ tarafından verildiğini ifade eder. Bu âyette şöyle buyrurmaktadır:
"Muhacirlerden ve ensârdan (islâm'a girmekte) ilk önce geçenler ile bunlara güzelce tâbi olanlar... Allah onlardan razı olmuştur, onlar da ondan razı olmuşlardır. (Allah) onlara, altlarından ırmakları akan, içinde ebedî kalacakları Cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş budur. Ensar'dan bahseden şu âyette de onların eşsiz fedâkârlıkları anlatılmaktadır: "Onlardan (yani muhacirlerin hicretinden) önce (Medine'yi) yurd ve îman (evi) edinmiş olan kimseler (yani Ensâr), kendilerine hicret edenlere sevgi beslerler. Onlara verilen şeylerden dolayı göğüslerinde bir ihtiyaç (meyli) bulmazlar. Kendilerinin ihtiyaçları olsa bile (muhacirleri) öz canlarından daha üstün tutarlar... "[268] Hz. Peygamber de, Ensâr'ın gösterdiği eşsiz ahde vefa, komşuluk ve akrabalık haklarına riâyet, fedâkârlık numuneleri sebebiyle onları takdir ve taltif etmiş,
"Hicret olmasaydı Ensâr'dan bir kişi olurdum."[269] buyurmuştur. Bu konudaki hadisler çoktur. Bir kaçını kaydedebiliriz:
"Ensârı ancak mümin olan sever, onlara ancak münafık olan buğz eder. (Binaenaleyh) onları seveni Allah da sever, onlara buğz edene Allah da buğz eder."[270]
*"Ya Allah! Ensar'a, Ensâr'ın çocuklarına, Ensâr'ın çocuklarının çocuklarına mağfiret el"***[271]** *"giz Ensâr cemâati bana insanların en sevimlilerindensiniz."*[272]
"İmanın alâmeti Ensâr'ı sevmek, münafıklığın alâmeti Ensâr'a buğzetmektir."[273]

Bu mübarek cemâatin müslümanlıkla ilk teması, peygamberliğin 10. yılında vukubulmuştu. Bu sene, Ensâr'ın Hazrec kabilesine mensûb 6 kişi Akabe'de müslüman olmuştu. Ertesi sene Medine'den 12 kişi gelmiş. Akabe'de müslüman olup biat etmişlerdi (1. Akabe biati). Bu zevatın, kendilerine İslâm'ı öğretecek birinin gönderilmesi istekleri üzerine Mus'ab b. Umeyr Medine'ye gönderilmişti. Mus'ab'm da gayretleriyle ertesi yıl Akabe'ye 72 kişi gelmiş, biat etmişlerdi (2. Akabe biati). Bu karşılaşmada Medine'ye hicret de kararlaştırılmıştı. Sonra da büyük hicret hadisesi gerçekleşmişti. Hicretten sonra Ensâr, kendi istekleriyle Hz. Peygamber'i bütün Medine hurmalıklarına ortak etmişlerdi. Medine Peygamber Mescidi'nin inşasından sonra da Hz. Peygamber, Enes b. Mâliklerin evinde doksan sahabi arasında, ikişer ikişer kardeşlik (muâhât) te'sis etmişti. Ezcümle Hz. Ebû Bekr ile Hz. Hârice b. Zeyd, Hz. Ömer ile Hz. Utban b. Mâlik, Hz. Ebû Ubeyde ile Hz. Sa'd b. Muâz, Hz. Osman ile Hz.Evs, Hz. Ammâr ile Hz. Huzeyfe İbnu'l-Yemân arasında kardeşlik bağı kurulmuştu. Hz. Peygamber, kardeşlikleri gelişi güzel tesis etmemişti. Hicretten itibaren onları iyiden iyiye incelemiş ve birbirleriyle imtizaç edebilecekleri; mizâc, zevk, duygu itibariyle ortak vasıfları olanları kardeş yapmıştı. Bu şekilde kurulan kardeşlik müessesesinde kardeşler birbirinin mirasçısı da oluyorlardı. Ancak Bedir savaşından sonra kardeşliğin, mirasçı olma maddesi kaldırılmıştı. Bu kardeşliğin hem ferdi hem de içtimaî bir çok faydası hemen görülmüştü. Bu sayede muhacirler kısa zamanda ekonomik durumlarını düzeltmişler. Medine İslâm toplumu da güçlü bir dayanışmaya kavuşmuştu.
Ensâr, genellikle ziraat işleriyle uğraşan insanlardı. Fakat müs-lümanlığın eğitim-öğetim işlerine verdiği ehemmiyet sonucu, zamanla bu konulara da büyük alâka duymuşlardı. Hz. Peygamber zamanında Kur'an'ı tamamen ezberlemiş olan ashâbdan dördünün Ensârî olduğuna işaret edilmektedir.[274] Hz. Peygamber'in vefatından sonra da Ensârı, idâri görevlerden ziyâde, ticaret, eğitim-öğretim (hadis rivayeti) işleriyle meşgul görmekteyiz[275] İşte Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- sanki bu vakıaya işaret buyurarak, kendisinden sonra idareci olacaklara ensâr vasiyet etmiş, onların haklarına riayet edilmesini, gözetilmelerini emir buyurmuştu.
Hadîste temas edilen diğer bir mesele Hz. Ebû Bekr'in fazileti ile alâkalıdır. Hz. Ebû Bekr (Allah ondan razı olsun), İslâm'ın başlangıcından itibaren Hz. Peygamber'in en yakın arkadaşı ve yardımcısı olmuştu. Hz. Peygamber'in en zor zamanlarında, yanı başında Hz. Ebû Bekr vardı. Hz. Ebû Bekr, malıyla, canıyla kendisini Hz. Peygamber'in yoluna koymuş, hamisiz, fakir müslümanları korumuş, müşrik sahiplerinin elinde eziyet çeken müslüman köleleri satın alıp âzâd etmiş, kızı Hz. Aişe'yi de Hz. Peygamberle evlendirmişti. O, Hz. Peygamber'in her söylediğini hiç düşünmeden, tereddüt etmeden tasdik etmiş, bu sebeble de "sıddîk" lakabını almış yüce bir şahsiyettir. Sahâbiliği Kur'an nassıyla sabit olanlardan biri odur.[276] Hz. Peygamber'den sonra ümmetin en faziletli insanı da Hz. Ebû Bekr'dir. Bu faziletinden dolayı, bir kısım sahabenin Mescid'in bitişiğinde bulunan ve hem Mescid'e hem de dışarıya açılan kapıları olan evlerinin Mescid'e açılan kapılarının kapatılması emredildiğinde Hz. Ebû Bekr'inki istisna edilmişti. Hz. Peygamber bu uygulamayı kendiliğinden yapmadığını açıklamıştır. Bazı haberlerde Hz. Ali'nin evinin de Mescid'e açılan kapısının kapatılmadığım görmekteyiz. Bunun sebebi, değişik izahlar yapılmakla beraber,[277] herhalde onun evinin sadece Mescid'e açılan bir kapısının olması, dışarıya açılan bir kapısının bulunmamasıydı.[278]
83. Bize Sa'id b. Mansûr haber verip (dedi ki) bize Fuleyh b. Süleyman b. Abdirrahman, el-Kasım b. Muhammed'den, (o da) Aişe'den (naklen), şöyle dediğini rivayet etti: Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- hastalığında namaz (vaktinin geldiği) bildirilmişti. Bunun üzerine:
"Ebû Bekr'e, cemaate namazı kıldırmasını söyleyin" buyurdu. Ardından bayıldı. Ayıldığında;
"Ebû Bekr'e, cemaate namazı kıldırmasını söylediniz mi?" buyurdu. Ben;
"Ebû Bekr yufka (yürekli) bir adamdır. Ömer'e emretseydin!" dedim. Bunun üzerine şöyle buyurdu:
"Sizler, (içinizdeki gerçek niyeti saklamakta) Yûsuf un yanındaki kadınlar (gibi)siniz. Ebû Bekr'e, cemaate namazı kıldırmasını söyleyin. Nice söz söyleyen (insan) vardır ki (imam ve halife) olmayı arzu etmektedir. Halbuki Allah ve müminler (onların bu arzularına) razı olmazlar. "[279]

Açıklama

Bu bayılma hâdisesi Hz. Peygamber'in vefatından önceki son perşembe günü yatsı namazı vaktinde olmuştu. Bundan sonra Hz. Peygamber'in yerine, pazartesi günü sabah namazına kadarki on yedi vakitte Hz. Ebû Bekr imamlık yapmıştı. Buna göre Hz.Peygamber'in tam olarak en son kıldırdığı namaz perşembe günkü akşam namazı idi. Hz. Ebû Bekr'in imamlık yaptığı üç günlük müddet esnasında Hz. Peygamberin iki defa Mescid'e çıkmış oldukları rivayet edilmektedir. Bunlardan birinde namazda Hz. Ebû Bekr'e uymuş, diğerinde ise, başlanmış olan namazın imamlığına Hz. Ebû Bekr'in kaldığı yerden devam etmişti. Bu namaz bir öğle namazıydı. Bu durumda Hz. Peygamber'in kısmen imamlık yaptığı en son namaz bu öğle namazıydı.'[280]
Hz. Peygamber, *"Sizler Yûsuf un yanındaki kadınlar (gibi)siniz."* buyurmakla; Hz. Aişe'nin, babasının imamlığa tayin edilmesine itirazında asıl sebebin, söylediğinden başka bir sebeb olduğunu anlatmak istemişti. Hz. Yûsuf'a âşık olan Züleyha da bu aşkının mazeretini göstermek gayesiyle Mısır'ın ileri gelen kadınlarına bir ziyafet vererek Hz. Yûsuf u onlara göstermişti. Züleyha'nın asıl gayesi ziyafet vermek değil, bunu vesile yaparak, Hz. Yûsuf u onlara göstermek ve, onun güzelliği sebebiyle aşkında mâzûr olduğunu anlatmaktı. Hz. Aişe'nin itirazındaki asıl sebeb de, kendisinden nakledildiğine göre, halkın bundan dolayı babasını sevmeyecekleri, onu uğursuz sayacakları endişesi idi. "Hz. Yûsufun kadın arkadaşı" yerine "...kadın arkadaşları" buyrulmuş olması, bir ifade özelliği olarak cinslik ifade etmek içindir. Yani; "Sizler Yûsuf'un yanındaki kadınlar cinsindensiniz" demektir.[281]
84. Bize Süleyman b. Harb haber yerip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, (o da) İkrime'den (naklen) rivayet etti (ki İkrime) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- pazartesi günü vefat etti. Bu günün geri kalanında, gecesinde ve ertesi günü bekletildi. Nihayet çarşamba gecesi defnedildi. (Sahâbe'den bazısı);

"Reshulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- vefat etmemiştir. Fakat, Hz. Musa'nın ruhu göğe kaldırıldığı gibi onun ruhu da (göğe) kaldırıldı" dediler. Derken Ömer ayağa kalktı ve şöyle dedi:
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- vefat etmemiştir. Fakat, Hz. Musa'nın ruhu (göğe) kaldırıldığı gibi onun ruhu da (göğe) kaldırıldı. Vallahi Reshulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bazı toplulukların el ve dillerini kesmedikçe, (onları ortadan kaldırmadıkça) vefat etmeyecekdir". Sonra Ömer konuşmaya devam etti. Öyle ki, konuşarak tehditler savurmasından avurtları köpüklendi. Bunun üzerine el-Abbâs ayağa kalkıp şöyle dedi: "Şüphe yok ki Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- vefat etmiştir. O, muhakkakki bir beşerdir. Ey topluluk! (Her) beşerin değişime uğraması gibi o da değişime uğrar. Binaenaleyh arkadaşınızı (yani Hz. Peygamber'i) defnediniz. Çünkü o, Allah katında, kendisini iki defa öldürmekden daha kıymetlidir. (Allah) sizi bir defa Öldürür de onu iki defa öldürür mü? O, Allah katında bundan daha kıymetlidir. Ey topluluk! O halde onu defnediniz. Şayet dediğiniz gibi ise, onu toprakdan araştırıp (ortaya çıkarması) Allah'a güç gelmez. Vallahi Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yolu, açık, dosdoğru bir yol haline getirip helâli helâl, haramı haram kılıncaya, evlenip boşayıncaya, savaşıp sulh yapıncaya kadar vefat etmemişti. Koyun sürüsünün, üzerlerine sopayla dikenli bitkileri dökerek ve (su içtikleri) havuzlarının taş aralarım eliyle sıvayarak peşinde giden çobanı bile, içinizde bulunmuş olan Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- kadar gayretli ve fedakâr değildir. Ey topluluk! Artık arkadaşınızı defnediniz." (Râvî) dedi ki, (bu söz üzerine) Ümmü Eymen ağlamaya başladı. Ona; "Ümmü Eymen! Reshulullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- mı ağlıyorsun?" dendi. Şöyle cevap verdi:
"Vallahi ben Reshulullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- ağlamıyorum. Çünkü ben onun, kendisi için bu dünyadan daha hayırlı bir yere gitmiş olduğunu gayet iyi bilmekteyim. Fakat ben gökden gelen haberin kesildiğine ağlıyorum." (Hadîsin râvîlerinden olan) Hanımâd dedi ki; (hadîsi rivayet ederken) buraya ulaştığında göz yaşı Eyyûb'u (hıçkırığa) boğdu.[282]

Açıklama

Hz. Peygamber'in vefatı ashabda çok büyük bir üzüntüye sebeb olmuş, onları âdeta şaşkına çevirmişti. Bu durumda onları metanete davet eden, teskin etmeye çalışanlardan biri Hz. Abbâs idi. Hz. Ebû Bekr de, Hz. Peygamber'in vefatından kısa bir süre önce izin alıp gittiği evinden, vefat haberi üzerine dönünce müslümanları itidalli olmaya çağırmış ve, irad ettiği bir hutbeyle onları teskin etmişti.[283]
Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, son sekiz gününü Hz. Aişe'nin odasında geçirdiği 13 günlük bir hastalıkdan sonra hicrî 11. yılın Rebî'u'l-Evvel ayının 1. günü Pazartesi, öğle üzeri, güneşin batıya dönmesinden sonra ebedî âleme göçmüştü.[284] Vefatı dolayısıyla duyulan şaşkınlık, gasl ve tekfin işlerinin gecikmesi, tek başına kılınan cenaze namazının, yer darlığı sebebiyle uzaması ve benzeri sebepler defin işini geciktirmiş ve ancak çarşamba günü gece yarısı mümkün olmuştu.[285] Hz. Peygamber, vefat ettiği yere yani Hz. Aişe'nin odasına defnedildi. Allah Teâlâ bu dünyada bizi onun nurlu ve mübarek izinden, âhirette de şefaatinden ayırmasın!
Hadiste, "Hz. Musa'nın ruhu göğe kaldırıldığı gibi..." ifadesiyle, Hz. Musa'nın Tûr'da, Allah'ı görme talebi üzerine Allah dağa tecelli edince bayılmasına işaret edilmektedir.
Ümmü Eymen, Hz. Peygamber'in gaza için hazırladığı son ordunun komutanı olan Üsâme'nin annesidir.[286] Bu ordu, Hz. Peygamber'in vefatı üzerine yola çıkmamış, daha sonra Hz. Ebû Bekr'in halife seçilmesinden sonra sefere çıkmıştı.[287]
85. Bize Abdulvehhab b. Sa'îd ed-Dımeşkî haber verip (dedi ki) bize Şu'ayb -ki o İbn İshak'dır - rivayet edip (dedi ki) bize el-Evzâ'î rivayet edip (dedi ki) bana Ye'îş İbnu'l-Velîd rivayet edip (dedi ki) bana Mekhûl rivayet etti ki Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş:
"Sizden birinize bir musibet ulaştığında o benden dolayı (yani vefatım ve vahyin kesilmesi sebebiyle) kendisine ulaşan musibeti hatırlasın (ve teselli bulsun). Çünkü bu, en büyük musibetlerdendir. "[288]
86. Bize Ebu'n-Nu'man haber verip (dedi ki) bize Fıtr, Atadan rivayet etti ki, o şöyle demiş: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, şöyle buyurmuş:
"Sizden birinize bir musibet ulaştığında o, benden dolayı kendisine ulaşan musibeti hatırlasın. Çünkü bu, en büyük musibetlerdendir. "[289]
87. Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebî Halef rivayet edip (dedi ki) bize Sufyân, Amr b. Muhammed'den, (o da) babasından (naklen) rivayet etti (ki babası) şöyle dedi:
“İbn Ömer'in, Hz. Peygamber’i hiç andığını işitmedim ki ağlamış olmasın.”[290]
88. Bize Ebu'n-Nu'man haber verip (dedi ki) bize Hammad b. Zeyd, Sâbit'den (o da) Enes b. Mâlik'den (naklen) rivayet etti ki Fâtıma şöyle dedi:
"Enes! Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-, üzerine toprak atmaya gönlünüz nasıl razı oldu?". (Yine o) şöyle demişti:
Rabbine ne de yakın olan babacığım!
Ah, barınağı Firdevs cenneti olan babacağım!
Ah, ölüm haberini Cebrail'e vereceğimiz babacığım!
Ah, kendisini çağıran Rabb'e icabet eden babacağım!
Hammâd dedi ki, Sabit (bunu) rivayet ettiğinde ağlamıştı. Sabit de dedi ki, Enes bunu rivayet ettiğinde ağlamıştı.[291]

Açıklama

Hz. Fâtıma'nın bu sözleri, bütün mümin gönülleri sızlatan derin bir üzüntünün ifadeleriydi. O, bu teessür içinde, Hz. Peygamber'den sonra altı ay yaşamıştı. Onun bu altı aylık ayrılıktaki ruh halini, kendisine ait şu beyt dile getirmekdedir.
Subbet aleyye mesâ'ibun lev ennehâ
Subbet ale'l-eyyâmi sırne leyâliyâ
(Üzerime öyle musibetler döküldü ki şayet bunlar
Gündüzler üzerine dökülseydi, gece olurlardı.)[292]
89. Bize Affân rivayet edip (dedi ki) bize Hammâd b. Seleme, Sâbit'den, (o da) Enes'den (naklen) rivayet etti (ki Enes), Hz. Peygamber'i -sallallahu aleyhi ve sellem-, anarak şöyle dedi:
"Medine'ye girdiği gün onu görmüştüm. Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-, yanımıza (yani şehrimize) geldiği bu günden ne daha güzel, ne de daha aydınlık olan hiçbir gün asla görmedim. Vefat ettiği gün de onu görmüştüm. Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-, vefat ettiği bu günden ne daha kötü ne de daha zulmetti olan hiçbir gün görmedim."[293]
90. Bize Abdullah b. Muti' rivayet edip (dedi ki) bize Huşeym, Ebû Abdilcelîl'den, (o da) Ebû Harîz el-Ezdî'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Harîz) şöyle dedi:
"Abdullah b. Selâm, Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- dedi ki:
"Ya Resûlallah! Biz seni kıyamet gününde, senden sonra ümmetinin ortaya çıkardığı şeylerden dolayı, yanakların kızarmış, Rabbinden utanmış olduğun bir halde Rabbinin yanında ayakta bulacağız (değil mi?)."[294]

Açıklama

Hz. Peygamber, bazı hadîslerinde, ümmetinin kendisinden sonra ihdas edeceği şeylere, bu arada vefatını müteakip görülen mevziî irtidât (dinden dönme) hareketlerine işaret etmişti. Bu hadislerin birinde şöyle buyrulur:
"Bilin ki (kıyamet gününde) ümmetimden bazı insanlar getirilecek ve, onlar tutulup sol tarafa (Cehennem tarafına) götürülecekler. O zaman ben; 'Ya Rabbi! (Onlar) benim sahabilerimdir." diyeceğim. Bunun üzerine denilecek ki; "Sen onların senden sonra neler ihdas ettiklerini (ne bidatlar ortaya çıkardıklarını) bilmezsin." Ben de Salih Kul (Hz. İsa'nın) dediği gibi diyeceğim; "Ben içlerinde bulunduğum müddetçe üzerlerinde bir murâkıb idim. Fakat sen beni vefat ettirince onları gözetleyen (yalnız) sen oldun. Zaten sen herşeye hakkıyle şâhidsin. Eğer onlara azab edersen, onlar senin kullarındır, (dilediğini yaparsın), eğer onları bağışlarsan, şüphesiz sen daima üstünsün, hikmet sahibisin."[295] *Bunun üzerine bana "Şüphe yok ki sen onlardan ayrıldığından beri onlar ökçelerine basarak (geri dönmüş) mürtedler olmakta devam etmişlerdi." denilecek."*[296]. Eğer kendisinden gelen haber sahîh ise Abdullah b. Selâm, önceden Hz. Peygamber'den öğrendiği veya önceki din kitaplarından istinbat ettiği bu gibi durumlara, her halde, işaret etmek istemişti.[297]
91. Bize el-Kâsım b. Kesîr haber verip dedi ki ben Abdurrahman b. Şureyh'i, Ebul-Esved el-Kureşî'den, (o) Ebu Cehl'in âzâdlısı Ebû Ferve'den, (o) -Ebû Hureyre'den, (o da) Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) şöyle rivayet ederken işittim:
"Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- şu sûre yani;
"Allah'ın yardımı ve fetih gelince, sen de insanları bölük bölük Allah'ın dinine girerlerken görünce..."[298] sûresi indirildiği zaman Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
"Ona bölük bölük girdikleri gibi, muhakkakki ondan bölük bölük de çıkacaklardır."[299]
92. Bize Ebû Bekr el-Mısrî, Süleyman Ebû Eyyûb el-Huzâ'i'den, (o) Yahya b. Sa'îd el-Umevi'den, (o) Ma'rûf b. Harrabûz (veya) (Harbûz) el-Mekkî'den, (o da) Hâlid b. Ma'dân'dan (naklen) haber verdi (ki Hâlid) şöyle dedi:
"Abdullah İbnu'l-Ehtem, herkesle beraber Ömer b. Abdilaziz'in huzuruna girmişti. Ömer'i görür görmez huzurunda konuşmaya başladı. (Önce) Allah'a hamdü senada bulundu sonra şöyle dedi:
"İmdi, şüphe yok ki Allah mahlûkatı, itaatlerine muhtaç olmayarak, isyanlarından korkmayarak yaratmıştır, insanlar o zaman mevki (hal) ve görüşlerinde değişik durumdaydılar. Araplar ise, ister taşlık-dağlık yerlerde yaşayanlar olsun, ister çadırlarda yaşayanlar olsun, isterse de mal sahipleri olsun, bu durumların en kötüsünde idiler. Önlerinden dünyanın iyi ve temiz nimetleri, maişet bolluğu geçiyordu (ama) ne topluca Allah'dan bir şey istiyorlar ne de onun rızası için bir kitab okuyorlardı. Ölüleri Cehennemde idi, dirileri ise kör ve pis. Bunun yanında istenmeyen, yüz çevrilen daha sayılmayacak kadar çok şeyler! Ne zaman ki Allah onların üzerine bir rahmet yaymayı murad etti, onlara kendilerinden öyle bir peygamber gönderdi ki, *"sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır ve güç gelir. Üstünüze çok düşkündür, müminleri cidden esirgeyici, bağışlayıcıdır o."*[300]. Allah ona rahmet etsin! Selâm, Allah'ın rahmet ve bereketi üzerine olsun! (Fakat) bu onların onun vücûdunu yaralamalarına, ona (sihirbaz, şâir, kâhin gibi (layık olmadığı) lakablar takmalarına mani olmadı. Halbuki beraberinde Allah'dan (gelen, Hakk'ı) söyleyen bir kitap vardı. Başkası ile değil sadece onun emri ile kalkar, (işlerini yürütür), yalnız onun izni ile göçerdi. Sonra geciktirilmemesi gereken görevle emredilip cihada teşvik edildiği zaman güç ve kuvveti Allah'ın emri için yayıldı, (ona icabet etti). Allah da delilini üstün, sözünü geçerli kıldı, davetini ortaya çıkardı. (Sonunda) o dünyadan muttaki ve tertemiz olarak ayrıldı. Sonra ardından Ebû Bekr kalktı, onun sünnetine uyup yolunu tuttu. (Derken) Araplar veya onlardan bunu yapanlar dinden çıktı da o, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- sonra yalnız onun kabul etmiş olduğu şeyleri onlardan kabule yanaşdı. (Neticede) kılıçları kınlarından çekti, ateşi meşalelerinde yaktı. Sonra da batıl taraftarlarını hak taraftarları ile bertaraf etti ve, mafsallarını kesmekden, toprağı kanlarıyla sulamakdan geri durmadı. Sonunda onları, içinden çıkmış oldukları yere (yani toprağa) soktu, karşı durdukları şeyi kabul edip boyun eğmeye zorladı. O, Allah'ın malından, (sütüyle) susuzluğunu giderdiği bir genç erkek deve ile, bir çocuğunu emziren Habeşli bir cariye almıştı. Vefatı esnasında bunları, boğazında duran bir şey olarak gördü de bunları kendisinden sonraki

halifeye verdi. (Böylece) arkadaşının yolu üzere muttaki ve pâk olarak dünyadan ayrıldı. Sonra ardından Ömer İbnu'l-Hattâb kalktı, şehirler kurdu, (idaresinde) sertlikle yumuşaklığı birleştirdi. Kollarını sıvadı, çabaladı, gayret gösterdi. İşler için, onlara denk (adamları), savaş için teçhizatını hazırladı: el-Muğîre b. Şu'be'nin hizmetçisi onu vurduğu zaman İbn Abbâs'a, halka katili tanıyıp tanımadıklarını sormasını emretti. (Katilin), el-Mugire b. Şu'be'nin hizmetçisi olduğu söylenince Rabbine yüksek sesle hamdetti. (Çünkü) kendisini, ganimet malında (fey'de) hakkı olan bir (müslüman) vurmamıştı. (Böyle olsaydı vuran kimse), hakkını tam vermemesi sebebiyle kanım helâl sayıp (vurduğu) şeklinde delil getirir, (iddiada bulunabilirdi). (Hz. Ömer de) Allah'ın malından seksen bin küsur (dirhem) almıştı. Bu sebeple, çocuklarının, (almış olduğu bu parayı ödeme) taahhüdüne razı olmayarak, (onu ödemek için) evlerini sattı[301]ve (parayı), kendisinden sonraki halîfeye ödenmek (üzere verdi). (Neticede) iki arkadaşının yolu üzere muttaki ve pâk olarak dünyadan ayrıldı. Sonra, ey dünyanın süsü püsü içinde yetişen Ömer!, seni dünyanın hükümdarları doğurdu, memelerim sana yudumlattılar. (Sen de) o (dünyayı) kendi kaynaklarında arayarak içinde büyüdün. Ama ne zaman ki (dünyanın) idaresi sana verildi, onu, Allah'ın atmış olduğu yere attın. Azıklandığın (az bir miktar) hariç, onu terkedip (kendinden) uzaklaştırdın, pis buldun onu. Bundan dolayı, seninle kederimizi kaldıran, seninle üzüntümüzü gideren Allah'a hamdolsun. Artık, sağına-soluna bakmadan (hak bildiğin yolda) yürümeğe devam et. Çünkü hakka hiçbir şey güç gelmez, batıla da hiçbir şey kolay gelmez. Bu sözümü böylece söyler ve Allah'dan kendim için, erkek ve kadın mü'minler için mağfiret dilerim!" (Râvî) Ebû Eyyûb dedi ki;
“Daha sonra Ömer b. Abdlazîz (herhangi) bir şey hakkında:
"İbnu'l-Ehtem bana, sağına-soluna bakmadan yürümeğe devam et!" dedi, derdi.[302]

15. Allah Teâlâ'nın Peygamberine -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-Vefatından Sonra İkram Ettiği Şeyler

93. Bize Ebu'n-Nu'mân rivayet edip (dedi ki) bize Sa'îd b. Zeyd rivayet edip (dedi ki) bize Amr b. Mâlik en-Nukri rivayet edip (dedi ki) bize Ebu'l-Cevzâ' Evs b. Abdillah rivayet edip şöyle dedi: Medinelilere çok şiddetli bir kuraklık isabet etmişti de Aişe'ye dert yanmışlardı. Bunun üzerine o şöyle demişti:
"Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- kabrine bakın ve ondan göğe (doğru) bir delik açın. Öyle ki onunla gök arasında hiçbir tavan kalmasın!" (Râvi) dedi ki, onlar bu (söyleneni) yaptılar. Bunun sonucu öyle bir yağmur yağdı ki nihayet otlar bitti, develer etlenip yağlandılar. Hatta iç yağından (çatlayıp) yarıldılar. Bundan dolayı (bu yıla) "yarık yılı" adı verildi.[303]
94. Bize Mervân b. Muhammed, Sa'îd b. Abdilazîz'den haber verdi (ki) o şöyle demiş:
“Harre günleri çattığı zaman, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- Mescidi'nde üç (gün) ezan okunmadı, kamet getirilip (namaz kılınmadı) Saîd İbnu'1-Musıvyeb Mescid'den ayrılmamıştı. O namazın vaktini, başka bir şeyle değil sadece Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- kabrinden duyduğu bir fısıltı ile anlıyordu[304]... (Mervân b. Muhammed) bundan sonra (önceki 93. hadisin) mânâsında (bir haber) zikretti.[305]

Açıklama

"Harre günleri" ile, Medîne civarındaki Harre mevkinde h. 63 yılında meydana gelen ve binlerce müslümanın ölümüne sebeb olan kanlı olay kasdedilmektedir. Bu olay şöyle olmuştu: Yezîd b. Muâviye halife olunca Medine'den Abdullah b. Hanzala ile bir grup heyet halinde onun yanına gitmiş ve onda gayr-ı meşru işler görmüşler. Bu hey'et Medine'ye dönünce Yezîd'e bîattan vazgeçip Abdullah İbnu'z-Zübeyr'e biat etmişler. Bunun üzerine Yezîd Medine'ye, Müsrif b. Ukbe denilen Müslim b. Ukbe komutasında bir ordu göndermişti. Bu ordu Medine'de büyük bir katliâm yapmış, ileri gelenlerden 1700 kişi, sair halktan da kadın ve çocukların dışında onbinlerce kişi öldürmüştü. Üstelik, süvarileri hayvanlarını Hz. Peygamber'in Mescidi'ne bağlamak gibi bir çok alçaklıklar da yapmışlardı.[306]
95. Bize Abdullah b. Salih rivayet edip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki) bana Hâlid -ki o ibn Yezîd'dir. Sa'îd'den -ki o İbn ebî Hilâl'dir. (o da) Nebîh b. Vehb'den (naklen) rivayet etti ki Ka'b, Aişe'nin huzuruna girmişti. Derken (orada bulunanlar) Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- andılar. Bunun üzerine Ka'b şöyle dedi:
“Doğan hiçbir gün yoktur ki, yetmiş-bin melek; Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- kabrinin etrafını, kanat çırparak, Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- salât getirerek çevirmek için yere inmiş olmasın. Nihayet akşam olunca (bunlar göğe) yükselir, onlar kadar (başka melekler) iner ve aynısını yaparlar. Sonunda yer, kendisinin (çıkması için) yarıldığı zaman (Hz. Peygamber) kendisini göçünnekte olan yetmiş bin meleğin içinde dışarı çıkacak.”[307]

16. Sünnete Uyma

96. Bize Ebû Asım haber verip (dedi ki) bize Sevr b. Yezîd haber verip (dedi ki) bana Hâlid b. Ma'dân, Abdurrahman b. Amr'dan, (o da) Irbâd b. Sâriye'den (naklen) rivayet etti (ki Irbâd) şöyle dedi:
“(Bir gün) Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sel-lem- bize sabah namazını kıldırdı. Sonra bize öyle güzel, fasîh bir va'z verdi ki (cemaatin) gözlerinden yaş boşandı, kalpler ürperdi. Bunun üzerine birisi şöyle dedi:
“Ya Resûlallah! Sanki bu veda va'zıdır. O halde bize tavsiyede bulunun!". Şöyle buyurdu:
"Size Allah'dan korkmayı, Habeşli bir köle de olsa (başkanınızı) dinleyip itaat etmeyi tavsiye ederim. Çünkü durum şu ki sizden, benden sonra yaşayacak olan kimseler, yakında çok ihtilâf görecekler. Binaenaleyh benim sünnetime; doğru yolu bulan, hidayete erdirilmiş halifelerin sünnetine sarılın. Bunlara azı dişlerinizle (yapışır gibi sımsıkı) yapışın. Sonradan çıkarılmış şeylerden sakının. Çünkü sonradan çıkarılmış her şey

bid'attır." (Râvi) Ebû Asım, bir defa da (hadisin bu kısmını) şöyle nakletmişti: *"İşlerin sonradan çıkarılmışlarından sakının. Çünkü her bid'at sapıklıktır. "*[308]

97. Bize Ebu'l-Muğîre haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Yûnus b. Yezîd'den, (o da) ez-Zühri'den (naklen) rivayet etti (ki ez-Zühri) şöyle dedi:

"Geçmiş ulemamız derlerdi ki; sünnete sarılmak kurtuluş (vesilesi)dir. İlim, süratli bir şekilde alınıp yok edilir. Bu sebeble ilmin ayakta tutulması, din ve dünyanın devamı (demektir). İlmin (yok olup) gitmesinde ise bütün bunların (yok olup) gitmesi (söz konusudur.)"[309]

Açıklama

Özel olarak Kur'an ve Hadiste, genel olarak ilk müslümanlar arasında övülen, takdir edilen "ilm"in ne ifade ettiği câlib-i dikkat bir konudur. Kısaca denilebilir ki bu ilimle, insanı, Allah'ı hakkıyla tanıyıp ona lâyıkıyla kulluk yapmaya götüren her türlü bilgi kasdedilmektedir. Asr-ı saadetle ve takib eden ilk dönemlerde bu bilgiler, öz halinde de olsa, sadece Kur'an ve hadiste bulunmaktaydılar. Bu sebeple hadislerde ve ilk müslümanların sözlerinde övgüyle geçen ilimle, gayesine hizmet ettiği sürece, Kur'an ve Hadis İlimleri kasdedilmektedir. Ancak hadislerde ilim bazan bir vasıta olarak değerlendirilirken bazan da gayesi itibariyle ele alınmaktadır. İslâm'a göre ilmin gayesi, nihahi hedefi, insanın Allah'ı hakkıyla tanıyıp ona lâyık kul olmaya çalışması şeklinde özetlenebilir. Bu hususu açıklamak için şu hadisi zikredebiliriz:

"Kıyamet öncesinde öyle günler olacak ki onlar ilim (ortadan) kalkacak, cehalet inecek, (etrafı saracak) öldürmeler de çoğalacaktır. "[310] Bu hadiste geçen "cehlin inmesi" ile "cahiliye devri" mefhûmu[311] arasında kurulabilecek münâsebetle beraber bir âyete işaret edebiliriz. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

"Kulları içinde Allah'dan ancak alimler korkar (haşyet eder)."[312]Diğer bir âyette ise;

"Bu (Cennetler) Rabb'inden haşyet eden içindir."[313] buyurulmaktadır. Buna göre Cennete sadece "haşyet edenler" girecektir. "Haşyet edenler" de sadece "alimler"dir. Şu halde, bütün mü'minler Cennete gireceklerine göre birinci âyetteki "alimler'den kasıd, "Allah'ı tanıyıp birleyenler, muvahhidler"dir.[314] İşte burada alimlerin vasıfları olan "ilim" gayesiyle söz konusudur.

ez-Zühri de, Dârimî'nin sözünü "Sünnete uyma" bölümünde nakletmesinin ihsas ettiği gibi, ilim sözüyle, insanın dünya ve ahiret saadetine yani Allah'ı hakkıyla tanıyıp ona kulluk yapmaya götürecek her türlü bilgiyi ihtiva eden (ve tabiatıyle kendisiyle amel edilen) hadis ilmini kasdetmiş olmalıdır. Nitekim Muhammed İbnu'l-Munkedir'in (v. 130) şölye dediği nakledilmektedir: "Râviye (rivâyetci) şiir rivayet edene diyorduk, hadis rivayet edenealim diyorduk."[315]el-Hatîbu'l-Bağdâdî de, hadislerin yazılması meselesine tahsis ettiği kitabına "Takyîdu'1-îlm" ismini vermişti.[316]

98. Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Yahya b. Ebî Amr eş-Şeybânî'den, (o da) Abdullah İbnu'd-Deylemi'den (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi: Bana ulaştı ki dinin (yok olup) gitmesinin başlangıcı sünnetin terk edilmesi (ile olacakdır). İpin bir büklüm bir büklüm (daha çözülerek yok olup) gitmesi gibi din de bir sünnet bir sünnet (derken yok olup) gider.[317]

99. Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Hassân'dan, şöyle dediğini rivayet etti: Hiçbir topluluk dinlerinde bir bidat işlememiştir ki Allah da sünnetlerinden onun benzerini çekip çıkarmış olmasın.[318]

100. Bize Müslim b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Vuheyb rivayet edip (dedi ki) bize Eyyûb, Ebû Kılâbe'den, şöyle dediğini rivayet etti:

“Hiç bir adam bir bidat işlememiştir ki kılıcı (yani öldürülmesini) helâl saymış olmasın.”[319]

Açıklama

Bid'at, sonradan meydana gelen şey demektir. Istılahî manâsıyla bid'at ise, Kur'an ve Hadis'te bir dayanağı olmadığı halde sonradan çıkarılarak dindenmiş gibi gösterilen, kabul edilen şeydir. Bu bir iş de olabilir, bir inanç, kanaat da olabilir. Bid'atler hadislerde şiddetle kınanır ve müslümanlara, onlardan sakınmaları, emredilir. Kınanan bu bid'atlerde temel belirleyici nokta, doğrudan veya dolaylı olarak dini bir nassa dayanmamış olmaları, diğer bir ifadeyle İslâm'ın ruhuna aykırı olmalarıdır. Ancak bid'at kelimesi, Hz. Peygamber'den sonra ortaya çıkan, iyi olsun, kötü olsun, her şey için de kullanılmıştır. Bu durumda bu tür bid'atlerden dinin ruhuna aykırı olmayanlara bid'at-ı hasene, diğerlerine (ve asıl bid'at denilmesi gerekenlere) bid'at-ı seyyie denilmektedir. Kınanan bid'atler, dinin ruhuna aykırılıkları ölçüsünde inşânı günâha sokar (fâsık yapar) ve hatta dinden çıkarır, (kâfir yaparlar). İ'tikadla ilgili olan (namazı, haccı, Hz. Peygamber'in peygamberliğini, ona itaatin farzlığını inkâr etmek gibi) kişiyi dinden çıkaran bid'at sahipleri, dinden çıktıkları için ölümle cezalandırılırlar. Ebû Kılabe de,yukarıdaki sözünde, insanı küfre götüren bu tür bidatleri kas eletmiş veya, bidat sahiplerinin akıbetlerinin çok kötü olacağını belirtmek için mübalağalı bir ifade kullanmış olmalıdır.[320]

101. Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, (o da) Ebû Kılâbe'den (naklen), şöyle dediğini rivayet etti:

“Bid'atın taraftarları sapıklığın taraftarlarıdır. Onların varacağı yeri de, başka değil, ancak Cehennem görüyorum. Onları şöyle bir dene (bak! Göreceksin ki), onlardan, bir görüş benimseyip veya bir söz söyleyip de durumu kılıçdan (yani öldürülme cezasından) başka bir sonuca varan hiç kimse yoktur. (Ebû Kılâbe) sonra (şu âyetleri) okudu;

"İçlerinden kimi de Allah'a (şöyle) söz vermişdi..."[321]

"İçlerinden sadakalar (ın taksimi) hususunda seni ayıplayacaklar da var. "[322]

"İçlerinde öyle kimseler vardır ki peygambere eza eder, (onu incitirler.)"[323] İşte onların görüşleri (birbiriyle) uyuşmadı, (ama) onlar kararsızlık ve yalanlamada birleştiler. Bunların da görüşleri uyuşmadı, (ama) kılıçta (yani öldürülmeyi hakketmede) birleştiler. Bunların varacağı yeri cehennemden başka görmüyorum."
Hammâd dedi ki; "Eyyûb bu hadisi (rivayet) sırasında veya önceki (hadisi rivayet) sırasında Ebâ Kılabe'yi kasdederek şöyle demişti:
"Vallahi, o, akıl sahibi, derin kavrayışlı alimlerdendi."[324]

Açıklama

Ebû Kılâbe'nin okumuş olduğu âyetler münafıklarla alâkalıdır. Bundan anlaşılıyor ki Ebû Kılâbe bu sözlerindeki bid'atla, küfre götüren bid'atı kasdetmektedir.[325]

17. Kitap Ve Sünnette Olmayan Şey Hakkında Cevap Vermekten Sakınmak

102. "Bize Amr b. Avn, Hâlid b. Abdillah'dan, (o) Atâ'dan, (o) Amir'den, (o da) İbn Mes'ûd ve Huzeyfe'den (naklen) haber verdi ki, o ikisi (yani ibn Mes'ûd ve Huzeyfe) oturuyorlardı. Derken bir adam geldi ve onlara bir şey sordu. Bunun üzerine İbn Mes'ûd, Huzeyfe'ye;
"Bana bunu hangi şey için soruyorlar, dersin?" diye sordu. Şöyle cevap verdi:
"Onu bilecek, sonra da terk edip (yapmayacaklar!)". O zaman İbn Mes'ûd (soran adama) dönüp şöyle dedi:
"Bize Allah'ın Kitabı (Kur'an-ı Kerim'den) bildiğimiz bir şey veya Allah'ın Peygamberi'nden (gelen bildiğimiz) bir sünnet sorarsanız bunu size bildiririz. (Ama) sizin, sonradan çıkardığınız şeylere (cevap vermeye) bizim gücümüz yetmez."[326]
103. "Bize Ebu Nuaym haber verip (dedi ki) bize el-Mes'ûdi, Abdulmelik b. Meysere'den, (o da) en-Nezzâl b. Sebre'den (naklen) haber verdi (ki en-Nezzâl) şöyle dedi:
"Abdullah Kûfe'de hiçbir konuşma yapmamıştır ki onda hazır bulunmuş olmayayım. Bir gün kendisine, hanımını sekiz talâkla boşayan bir adam(ın durumu) ve buna benzer şeyler sorulduğunda şöyle dediğini işittim,
"O, dediği gibidir." ardından şöyle dedi:
"Şüphe yok ki Allah Kitâb'ını indirmiş, açıklamasını yapmıştır. Binaenaleyh kim işi (açıklamaya uygun) tarafından yaparsa zaten o (işin hükmü) kendisine açıklanmıştır. Kim de (açıklamaya) aykırı hareket ederse, vallahi biz sizin aykırı hareketlerinize cevap vermeye) güç yetiremeyiz."[327]

Açıklama

Dinimiz gerektiğinde boşanmaya imkân verir. Diğer taratan herhangi bir sebeple hanımlarını usûlüne uygun olarak boşayanlara, pişmanlıkları halinde hanımlarıyla iki defa daha evlenme imkânı tanır. Bunun için gerektiğinde boşamanın, özetle şöyle yapılmasını tavsiye eder: Boşama (talâk), kadının hayız ve nifâs halinde olmadığı, cinsel münâsebetin yapılmadığı bir temizlik (tuhr) zamanında yapılmalı ve, kadının iddeti içinde yeni bir evlenme akdi yapmaksızın ona dönmeye imkân veren tek ric'î talâkla yetinilmelidir.[328] Böylece ciddi bir müessese olan aile yuvasının, bu arada eşlerin zarar görmemesi, pişmanlıkların telâfisi sağlanmak istenmiştir. Erkeğin hanımını üçüncü kez boşaması halinde, kadın bir başkasıyla evlenip sonra da ondan boşanmadıkça, onunla yeniden evlenmesi mümkün değildir. Erkeğe verilen üç boşama hakkını erkek bir defada da kullanabilir. Üçden fazla yapılan boşamalarla da üç boşama meydana gelir, geri kalanları boş söz sayılır.[329] İşte kişinin, aile yuvasını ve eşleri korumaya yönelik boşama usûlerine riâyet etmeyerek, boşadığı hanımıyla tekrar evlenme imkânını birden bertaraf edecek, çok zor, hatta, belki de imkânsız hale getirecek bir şekilde bütün boşama haklarını birden kullanması hoş karşılanmamış, mekruh sayılmıştır. Bu davranış, Kur'an ve Hadis'te tavsiye edilen usûllere uymama, onlara aykırı davranmadan dolayı da kınamayı gerektirir. Re'y ekolünün kurucularından Abdullah b. Mesûd'un burada dikkat çekmek istediği husus budur. Onun cevabından ayrıca, Kur'an ve hadiste hükmü bulunmayan meselelere cevap vermekden çekindiği, bundan âdeta rahatsız olduğu anlaşılmaktadır.[330]
104. "Bize Ebu'l-Velîd et-Tayâlisî haber verip (dedi ki) bize Şu'be rivayet edip (dedi ki) bana Abdulmelik b. Meysere haber verip şöyle dedi:
"Ben en-Nezzâl b.Sebre'nin şöyle dediğini işittim:"
"Abdullah'ın yanında bulunuyordum. Bir haram kılma konusunda ona bir erkekle bir kadın geldi. Neticede (onlara) şöyle dedi:"
"Allah (dinini) açıklamıştır. Binaenaleyh kim işi (açıklamaya uygun) tarafından yaparsa zaten o (işin hükmü) açıklanmıştır. Kim de (açıklamaya) aykırı hareket ederse, valahi biz sizin aykırı hareketinize güç yetiremeyiz."[331]

Açıklama

Bu haberde söz konusu edilen "haram kılma" meselesi, erkeğin hanımına, "Sen bana haramsın," demesi olmalıdır. Bu sözle erkek karısını boşamayı niyet etmiş ise bir ric'î talâkla karısı boş olmuş olur. Boşama niyet edilmemiş ise bu söz yemin sayılır ve söyleyenine yemin keffâreti düşer.[332]Abdullah b. Mesûd burada boşamanın usûlüne uygun olarak ve kinayeli lafizlar kullanmaksızm yapılmasını, tereddütlere yol açabilecek yollara başvurulmamasını tavsiye etmekte ve aksi durumlardan rahatsız olduğunu belirtmektedir.[333]

105. Bize Abdullah b. Saîd haber verip (dedi ki) bize Hafs, Eş'as'dan (o da) İbn Sirin'den (naklen) rivayet etti ki o (yani ibn Şirin) kendi görüşüyle hüküm vermez, sadece duymuş olduğu şeyi söylerdi.[334]
106. Bize Abdullah b. Sa'îd haber verip (dedi ki) bize Ali b. Assâm'ın babası Assam, el-A'meş'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: "İbrahim'i, bir şey hakkında kendi görüşüyle hüküm verirken hiç duymadım."[335]
107. Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, Katâde'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: "Otuz seneden beri kendi görüşümle hüküm vermedim." Ebû Hilâl demiş ki;
(o) "Kırk seneden beri..." (demişti).[336]
108. Bize Mahled b. Mâlik rivayet edip (dedi ki) bize Hakkâm b. Selm, Ebû Hayseme'den, (o da) Abdulaziz b. Refî'den (naklen) rivayet etti (ki Abdulaziz) şöyle dedi:
"Ataya bir şey sorulmuş, o (da)
"Bilmiyorum" demişti. Ona;
"O konuda kendi görüşünü söylemez misin?" dendi. (Bunun üzerine) o şöyle cevap verdi:
"Yer yüzünde benim görüşümün din edinilmesinden, Allah'dan haya ederim."[337]
109. Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bana Hatim -ki o İbn İsmail'dir - İsa'dan, (o da) eş-Şa'bî'den (naklen) haber verdi (ki eş-Şa'bî) şöyle dedi.
"Kendisine bir adam gelip bir şey sormuş, o da;
"O konuda İbn Mes'ûd şöyle şöyle derdi" demiş. (Soran adam):
"Sen kendi görüşünü bana bildir" demiş. Bunun üzerine (eş-Şa'bî) şöyle demiş:
"Şuna şaşmaz mısınız? Ona İbn Mesûd'dan haber verdim. O ise bana kendi görüşümü soruyor! Benim dinim, nazarımda bundan (yani onun hakkında kendi görüşümle bir şey söylemekden) daha üstün ve değerlidir. Vallahi, bir şarkı söylemem, bana, sana görüşümü haber vermemden daha sevimli gelir."[338]

Açıklama

"Görüş" olarak tercüme ettiğimiz re'y kelimesi, sözlük manâsıyla, "görmek, belirtiler birbirine zıd olan şeylerden doğru olanını bilmek için düşünme ve araştırma sonucu varılan görüş" demektir.[339] Bu kelime ıstılah olarak sahabe ve tâbiûn arasında; "Kitap ve sünnetin açıkça temas etmediği mesaili, nassların ışığı altında hükme bağlamak için tutulan yol" mânâsında kabul edilip kullanılmıştır. Tâbiûn devrinin sonlarına doğru ise, buna ilâveten i'tikadi sahada bid'at inançlar, fıkıh sahasında kıyası ifade etmek için kullanılmıştır.[340] İbnu'l-Kayyım re'yin; sahîh, bâtıl ve şüpheli olmak üzere üç çeşit olduğunu, bunlardan sahîh re'yi sahabe ve tabiûnun kullandığını, bununla amel edip fetva verdiklerini; bâtıl reyi ise kullanmadıklarım, onunla amel etmeyi, fetva ve hüküm vermeyi menettiklerini, hatta bu tür re'yi kınamak için iyi-kötü ayrımı yapmaksızın mutlak olarak re'y ve taraftarlarını kınadıklarını, şüpheli re'y ile de ihtiyaç halinde amel edip fetva ve hüküm verdiklerini kaydeder. Bâtıl re'y, Kitap ve Sünnet'e (nassa) muhalif olan, dinde tahmin ve zanla ileri sürülen, Allah'ın isim, sıfat ve fiillerini ihmâl (ta'tîl) etmeyi ihtiva eden ve, kendisiyle bir bid'atın icâd edildiği, sünnetlerin değiştirildiği re'ydir.[341] Dârimî'nin yukarıda naklettiği haberlerde kınanan, hoş karşılanmayan re'y, batıl re'ydir.[342]Bunun böyle oldğunu, bu konuda sözleri nakledilen Abdullah b. Mes'ûd ve İbrahim en-Neha'i'nin re'y taraftarları olmaları da göstrmektedir. Re'y taraftarları olarak Kûfeli ve Iraklı fakihler meşhur olmuştur. Bu fakihlere, şer'î delillerden hüküm çıkarıp görüş beyân etmede, diğerlerine oranla daha serbest, hadis kabulünde de daha sıkı davrandıkları için bu isim verilmişti. Bu grubun sahabe ve sonraki nesillerdeki temsilcileri arasında Hz. Ömer, Abdullah b. Mes'ûd, Hz. Ali, Alkame, İbrahim en-Neha'i, Ebû Hanife, Ebû Yûsuf, Muhammed İbnu'l-Hasan eş-Şeybânî'yi zikredebiliriz. Re'y taraftarlarının mukabili olan Ehlu'l-Hadîs veya Ehlu'1-Eser ise genel olarak re'y ve ictihaddan hoşlanmayan, meseleleri mümkün olduğunca menkûl haberlere dayandırmaya ve mecbur olmadıkça fetva vermekten kaçınmaya çalışan kimseler idiler. Bunların temsilcileri arasında Abdullah İbn Ömer, Abdullah İbn Abbâs, Hz. Ömer, Hz. Osman, Zeyd b. Sabit, Saîd Îbnu'l-Musey-yeb, eş-Şa'bi, Şu'be, Ma'mer b. Râşid Sufyân b. Uyeyne, Abdullah İb-nu'1-Mübârek ve ed-Darimi'yi zikredebiliriz.[343] Burada ilâve etmeliyiz ki bu iki grub arasında Hz. Peygamber'in sünnetine az bağlılık -çok bağlılık diye bir şey asla söz konusu değildir. Her iki grup da sünnete bağlılığa azami ihtimamı göstermişlerdir. Aralarındaki fark sadece meselelere yaklaşım ve metod farkından ibarettir. Yine de bu farkdan dolayı birbirlerini tenkid etmemiş değillerdir.[344]
110. Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bize Hatim -ki o İbn İsmail'dir.- İsa'dan, (o da) eş-Şa'bî'den (naklen) rivayet etti (ki eş-Şa'bî) şöyle dedi:
"Kıyas yapmakdan sakının! Nefsim elinde olan (Allah'a) yemîn olsun ki şayet siz kıyas yapmayı kabul ederseniz kesinlikle haramı helâl, helâli haram yaparsınız. Fakat (en iyisi), Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabından, (ilmi) tesbit edip korumuş olan kimselerden size ulaşan şeylerle amel ediniz."[345]

Açıklama

Kıyas, Kur'an ve Sünnet'ten hüküm çıkarmada kullanılan bir usûldür ve re'ye dayanır. Bunun için re'yin aleyhinde söz söyleyenlerin, kıyasın aleyhinde de söz söylemeleri tabiidir. Reyde batıl re'ye mani olmak için her türlü re'yi, ayırım yapmaksızın kötüleme gibi ihtiyatlı görülen bir yol tutulmuş olduğu gibi[346] kıyas konusunda da aynı şey yapılmış olmalıdır. Fıkıh Usûlü alimlerince; "hükmün illetinde müşterek oluşlarından dolayı, hükmü hakkında şer'î nass bulunmayan meseleyi, hükmü hakkında şer'î nass bulunan meseleye ilhak etmek, (ilk meselenin hükmünü ikinci meseleye vermek)tir." şeklinde tarif edilen kıyasın[347] bir çok şartları ve incelikleri vardır.
Binaenaleyh bunları taşımayan bir kısım kıyaslamaların fâsid (bozuk, geçersiz) olduğu, bunların makbul olamayacağı, kıyası bir delil olarak kabul eden alimlerce de benimsenmiş bir husustur.[348]Kıyası kötüleyen bir

kısım haberler, bu tür fâsid kıyaslarla alâkalıdır. Bununla beraber İslâm Hukuk tarihine baktığımızda kıyasın şiddetli tartışmalara sebeb olduğunu görürüz. Bu meselede ifrat ve tefritlere sapıldığı, kıyası tamamen inkar edenlerin yanında onu ölçüsüz ve sınırsız bir şekilde kullananların ortaya çıktığı tarihî bir vakıadır. Bir diğer vakıa, bu konudaki bazı tartışmaların özde değil kelimeler üzerinde meydana gelmiş olduğudur. Netice olarak şartlarına uyuarak yapılan kıyasın dini bir delil olduğu, İslâm alimlerinin tamamına yakını tarafından kabul edilmiştir.[349]
111. Bize Saîd b. Amir, İbn Avn'dan, (o) Muhammedi b. Sîrîn'den, (o da) Alkame'den (naklen) haber verdi (ki Alkame) şöyle dedi:
“Bir adam Abdullah'a gelip, önceki gece karısını sekiz talakla boşadığını söyledi.” (Abdullah):
"Tek sözle mi?" dedi. (Adam):
"Tek sözle" dedi. (Abdullah):
"Bundan dolayı, (daha önce danıştığın kimseler) karını senden (bâin talâkla) ayırmak istiyorlar (değil mi?)" dedi. (Adam):
"Evet" dedi. (Alkame) dedi ki; yine ona bir adam gelip karısını yüz talâkla boşadığını söyledi. (Abdullah):
"Tek sözle mi?" dedi. (Adam):
"Tek sözle" dedi. (Abdullah):
"Bundan dolayı (daha önce danıştığın kimseler) karını senden (bâin talâkla ayırmak istiyorlar (değil mi?)" dedi. (Adam):
"Evet" dedi. Bunun üzerine Abdullah şöyle dedi:
"Kim Allah'ın emrettiği gibi boşarsa şüphe yok ki Allah talâkı (boşamayı) açıklamıştır. Kim de kendisine karşı (işini) karıştırırsa biz de karıştırmasını ona havale ederiz. Vallahi (işi) kendinize karşı karıştırıp da (karıştırmanızın mesuliyetini) biz yüklenecek değiliz. O (boşama işi) dediğiniz gibidir."[350]

Açıklama

Talâkla ilgili iki âyetin meali şöyledir:
"Boşama iki defadır. (Ondan sonrası) ya iyilikle tutmak, ya güzellikle salmakdır. "[351]
"Ey peygamber, kadınları boşayacağınız vakit iddetlerine doğru boşayın."[352] Bu iki âyette en uygun boşama usûlü (sünnî talâk) kısaca anlatılmaktadır.[353] Abdullah b. Mes'ûd son âyetden bunun, cinsi münâsebetin olmadığı temizlik halinde olması gerektiğini anlar[354] ve müslümanın hayatını bu ve benzeri emirlere göre düzenlemesine, üç talâk hakkının hikmetine uymayan üç talâk'ın birden verilmesi gibi mekruh yollara girilmemesine dikkat çekmek ister. Haber'in bu bölümde zikredilişi, Abdullah b. Mes'ûd'un, Kur'an ve Sünnette hükmü açıklanmamış olan bu gibi meselelere cevap vermekden duyduğu rahatsızlığı ifade etmiş olması sebebiyledir.[355]
112. Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Yahya b. Sa'îd'den, (o da) el-Kâsım'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Kâsım) şöyle dedi:
"Kişinin, Allah'ın üzerindeki hakkını bildikten sonra cahil olarak yaşaması, kendisi için, bilmediği şeyi söylemesinden daha hayırlıdır.[356]
113. Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:
“el-Kâsım'a (bir şey) sorulduğunu işitmiştim (de) o şöyle cevap vermişti:”
"Biz, vallahi, sorduğunuz her şeyi bilmiyoruz. Bilseydik ne (bunu) sizden saklardık, ne de (bunu) sizden saklamamız bize helâl olurdu.”[357]
114. Bize Sa'îd b. Amir, İbn Avn'dan, onun şöyle dediğini haber verdi: el-Kâsım'a, ismini verdiği bir şey sorulmuştu da o şöyle demişti:
"Ben meşverete mecbur değilim. (Zaten) ben bundan anlamam, (bu konuda yetkili değilim)."[358]
115. Bize Muhammed b. Kesîr, Sufyân b. Uyeyne'deh, (o da) Yahya'dan (naklen) haber verdi (ki Yahya) şöyle dedi: el-Kâsım'a dedim ki;
"Sana, (hakkında) sende (bilgi) bulunmayan şeyin sorulması bana ne zor gelir! Halbuki deden bir devlet başkanı -önder bir alim idi." Şöyle cevap verdi:
"Allah katında ve Allah'dan gerçeği kavrayanların katında bundan daha zoru, ilimsiz fetva vermem veya sıka (güvenilir) olmayan kimseden rivayette bulunmamdır."[359]

Açıklama

el-Kâsım b. Muhammed b. Ebî Bekr, Hz. Ebû Bekr'in torunu ve tâbiûnun meşhur yedi fakîhinden biridir. Bu haberlerde onun, mesuliyetinin farkında olan alim kişiliğini görmekteyiz.
İnsanın, sahip olduğu ilmi başkasına öğretmesi, ona düşen bir görev olduğu gibi söylediklerinin mesuliyetini müdrik olması da bir mecburiyettir. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, bildiklerini söylemeyip kendisine saklayan kimseyi şiddetle kınar: *"Kime bir ilim sorulur da o saklarsa Allah kıyamet gününde ona ateşten bir gem takacaktır. "*[360]Bir âyet meali de şöyledir: *"İndirdiğimiz açık delilleri ve hidâyeti -biz Kitâb'da insanlara açıkça belirttikden sonra- gizleyenler (var ya), işte onlara hem Allak lanet eder, hem bütün lanet edebilenler lanet eder.*[361] Bunun yanında mesuliyetin sınırları da çok geniştir. İyi veya kötü bir çığır açma amel defterini, lehde veya aleyhde kıyamete kadar açık tutabilmektedir.[362] Bu durumda alim neyi, kime, nasıl Öğreteceğinin hesabını yapacaktır. İşte bir taraftan kesin olarak bilinen, faydalı şeyleri öğretme mükellefiyeti, diğer taraftan mesuliyet duygusu, müslüman alimi dengeleyen unsurlar olmaktadır.[363]

116. Bize Amr b. Avn haber verip (dedi ki) bize Hüseyin, el-Avvâm'dan, (o da) el-Museyyeb b. Râfi'den (naklen) haber verdi (ki el-Museyyeb) şöyle dedi:
"(Sâhabe-i Kiram), başlarına, hakkında, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- nakledilen bir haberin bulunmadığı bir mesele geldiğinde, bunun için toplanır ve ortak görüşe varırlardı. Artık hak onların vardıkları görüştedir. Artık hak onların vardıkları görüştedir."[364]

Açıklama

Bu haberde sahabenin icmâ'ı söz konusu edilmektedir. Istılahı manâsıyla icmâ', "Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- vefatından sonra, asırların (zamanların) birinde, bir şer'i hüküm hakkında İslâm Milleti muctehidlerinin ittifakı" demektir.[365]Sahabe-i kiram zamanında, onların ortaya çıkan meselelerde istişareleri ile bazı icmaları fiilen vuku bulmuştu. Bu konuda onların; müslüman hanımın müslüman olmayan erkekle evlenmesinin batıl oluşundaki, mehir tayin edilmemiş olsa da nikâh akdinin sahih olduğu hususundaki, fethedilen toprakların gazilere taksim edilmemesi hususundaki icmâlan ve benzerleri örnek verilmektedir.[366] Hz. Ebû Bekir ile Hz. Ömer'in, meseleleri istişareyle çözmeye büyük önem atfettikleri bilinmektedir. Onlar ortaya çıkan hemen hemen her yeni mesele için ashabı toplar ve istişare ile bir hükme varırlardı. Hatta onların sırf istişare için Medine'den ayırmadıkları birer istişare heyetlerinin olduğu nakledilmektedir.[367]
117. "Bize Abdullah haber verip (dedi ki) bize Yezîd, el-Avvâm'dan (naklen) bunu (yani bir önceki hadisi) haber verdi."[368]
118. "Bize Yahya b. Hassan ve Muhammed İbnu'l-Mübârek haber verip dedi ki, bize Yahya b. Hamza rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Seleme el-Hımsî rivayet etti ki, ona Vehb b. Amr el-Cumehî rivayet etmiş ki Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş:"
"Belânın (hükmünde), başınıza gelmesinden önce acele etmeyiniz. Çünkü şayet siz onun (hükmünde), başınıza gelmesinden önce acele etmezseniz, başlarına bu geldiğinde, müslümanların içinde, konuştuğu zaman doğruya ulaştırılacak ve (sözü) isabetli kılınacak olanlar devamlı bulunacaktır. Şayet siz onun (hükmünde) acele ederseniz, arzularınız sizi ihtilâfa düşürür de sonra, -önüne, sağına, soluna işaret ederek- şöyle şöyle (yollar) tutarsınız. "[369]
119. "Bize Muhammed İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Hamza rivayet edip (dedi ki) bana Ebû Seleme rivayet etti ki; Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- ilerde ortaya çıkacak, ne Kur'an ve ne de Sünnet'te (hükmü) bulunmayan işler (konusunda ne yapılacağı) sorulmuş, o da şöyle buyurmuş:"
"O konuda müminlerin âbitleri düşünüp (karar verir.)"[370]
120. Bize Ahmed b. Ab d Ulah haber verip (dedi ki) bize Muâz b. Muâz, İbn Avn'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: el-Kâsım dedi ki;
"Şüphe yok ki siz, bizim (önceden) sormadığımız şeyleri soruyor, (önceden) araştırmadığımız şeyleri araştırıyorsunuz. (Hatta) ne olduklarını bilmediğim şeyler soruyorsunuz. Şayet bilseydik, onları sizden saklamamız bile helâl olmazdı."[371]
121. Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki) bana Yezîd -ki o İbn Ebî Habîb'dir-, Amr İbnul-Eşca'dan (naklen) rivayet etti ki Ömer İbnu'l-Hattâb şöyle dedi:
"Durum şu ki bazı insanlar çıkacak, size karşı Kur'an'ı (değişik şekillerde anlaşılabilecek olan) "benzer âyetler"i (şubuhâtı) ile mücâdele edecekler. O halde onların yakasına sünnetlerle sarılın. Çünkü sünnetleri bilenler Allah'ın Kitâbı'nı daha iyi bilirler."[372]

Açıklama

Hz. Ömer'in -radıyallahu anh- sözünde geçen "şubuhât" kelimesi "şubhe"nin çoğuludur. "Şubhe" de, "benzer, gibi, iki şeyin birbirine karışacak şekilde benzemesi, şüphe demektir. Hz. Ömer bununla, lafız ve mânâ cihetinden başkasına benzemeleri sebebiyle tefsirleri güç ve değişik şekillerde anlaşılmaya müsait olan âyetleri kasdetmiş olmalıdır. Bu mefhûmun içine kısa, özlü (mücmel), anlaşılması güç (muşkil), umûmî ifadeli (âmm), kayıdsız ve, özel manâsıyla müteşâbih[373] vb. âyetler girer. Bu âyetleri Allah'ın muradına uygun bir şekilde anlamak için Hz. Peygamberin açıklamalarına mutlaka ihtiyaç vardır. Onları ancak bu açıklamalarla en iyi anlayabiliriz. Zaten Allah Teâlâ Hz. Peygamber'e, Kur'an-ı Kerim'i açıklama görevi de vermiştir: *"...Sana da bu Zikr'i (Kur'an'ı) indirdik ki, kendilerine indirileni insanlara açıklayasın. "*[374]Binaenaleyh değişik şekillerde anlaşılabilecek olan âyetleri veya tüm Kur'an'ı, murâd-ı ilâhiye uygun olarak anlamak için ilk başvurulacak merci Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- olacakdır. Kur'an'ı en iyi anlayan ve uygulayan Hz. Peygamber'dir. Hz. Peygamber bir taraftan Kur'an'ı tebliğ etmiş, diğer taraftan söz ve uygulamalarıyla onun en iyi bir şekilde anlaşılmasını sağlamıştır. Bu hususa Mutarrif b. Abdillah şöyle işaret etmişti: Ona:
"Bize sadece Kur'an'dan bahsediniz!" dendiğinde o şöyle cevap vermişti:
"Vallahi, biz Kur'an'a mukabil bir bedel, (onun yerine geçecek bir şey) istemiyoruz. Fakat Kur'an'ı bizden daha iyi bileni (yani Hz. Peygamber'i) istiyoruz."[375] Bundan dolayı Kur'an'ı kendi düşünce ve emellerine uygun şekillerde anlamaya kalkışanlara en büyük engel sünnet olmuş bu yüzden de sünnet onların hedefi haline gelmiştir. Anlaşılan o ki, Hz. Ömer, zamanında bu tip insanların emarelerini farketmiş ve müslümanlan onlara karşı uyarmıştı.[376]
122. Bize Muhammedi b. Uyeyne haber verip (dedi ki) bize Ali -ki o İbn Mushir'dir-, Hişâm'dan -ki o İbn Urve'dir-, (o) Muhammed b. Abdirrahman b. Nevfel'den, (o da) Urve İbnu'z-Zü-beyr'den (naklen) rivayet etti (ki Urve) şöyle dedi: İsrailoğullarının durumu, bir şey olmaksızın mutedil olmaya (normal seyrine) devam etti.

Nihayet içlerinde, (muhtelif) milletlerin esirlerinin çocukları yani îsrailoğullarının başkalarından esir aldığı kadınların çocukları olan melezler büyüdü ve onların içinde, (kendi) görüşleriyle hüküm verdiler. Böylece onları sapıttılar."[377]

18. Fetva Vermekden Hoşlanmama

123. “Bize Müslim b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd el-Mankırî rivayet edip (dedi ki) bana babam rivayet edip şöyle dedi:”
“Bir gün bir adam İbn Ömer'e geldi ve ona, ne olduğunu anlamadığım bir şey sordu. Bunun üzerine İbn Ömer ona şöyle dedi:”
“(Henüz) meydana gelmemiş olan şeyi sorma. Çünkü ben, Ömer İbnu'l-Hattâb'ı, meydana gelmemiş olan şeyin (hükmünü) soranlara lanet ederken işitmiştim."[378]
124. 1Bize el-Hakem b. Nâfî' haber verip (dedi ki) bize Şuayb, ez-Zühri'den, onun şöyle dediğini haber verdi: Bize ulaştı ki, Zeyd b. Sabit el-Ensâri'ye, bir işin (hükmü) sorulduğunda o;”
"Bu, meydana geldi mi?" dermiş. (Soranlar)
"Evet" derlerse, o konuda bildiği ve rivayet ettiği şeyi anlatırmış. Şayet:
"Meydana gelmedi " derlerse;
"O halde meydana gelinceye kadar onu bırakınız!" dermiş.[379]
125. “Bize İshak b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Ebu'l-Hâşim el-Mahzûmî haber verip (dedi ki) bize Vuheyb rivayet edip (dedi ki) bize Dâvûd, Amirden, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Ammâr b. Yâsir'e bir mesele soruldu. O da;
"Bu henüz meydana geldi mi?" diye sordu. (Soranlar)
"Hayır" dediler. (Ammâr o zaman) şöyle dedi:
"(O halde) meydana gelinceye kadar bizi (rahat) bırakın! Sonra meydana geldiğinde sizin için onu (halletme) zahmetine gireriz."[380]
126. “Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Amr'dan, (o da) Tâvûs'dan (naklen) rivayet etti (ki Tâvûs) şöyle dedi:”
“Ömer, minberin üzerinde şöyle demişti: "(Henüz) meydana gelmemiş olan şeyi soran adamı (vallahi) Allah adına sıkıştıracağım. Zira Allah meydana gelmiş olan şeyi açıklamıştır."[381]

Açıklama

Fetva, bir meselenin dini hükmünün açıklamasıdır. Fetva veren kimse (müfti), Allah ve Resûlü'nün bir meseledeki hükmünü açıklamaktadır. Bu hem zor, hem de mesûliyetli bir iştir, ilmi liyâkat, bilgi ve inceleme ister. Aksi halde pek büyük bir mesuliyetin altına girilmiş olur. Allah Teâlâ şöyle buyurur: "Bilmediğin şeyin ardına düşme. Doğrusu kulak, göz ve kalb, bunların hepsi o şeyden sorumlu olur."[382] Bu zorluk ve mesuliyete ameli bir kıymeti olmayan, öğrenme ve uygulama gayesine mâtûf bulunmayan şeylerin sorulması eklenince bazı sahabe ve sonraki müslümanların fetva vermeyi hoş karşılamamalarını ifade eden sözlerini takdir ederiz. Bu sözlerde, dinde dayanağı olmayan "re'y'e karşı takınılan tavrın da etkisi vardır.[383]
127. “Bize Abdullah b. Muhammed b. Ebî Şeybe haber verip (dedi ki) bize Ebû Fudayl, Atâ'dan (o) Sa'îd'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:”
“Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabı kadar hayırlı olan hiçbir topluluk görmedim. (Hz. Peygamber vefat edinceye kadar ona, hepsi Kur'an'da bulunan sadece onüç mesele sormuşlardı.”
"Sana haram olan o ayı sorarlar "[384] ve "*Sana kadınların ay halini de sorarlar"*[385] âyetleri bunlardandır. (İbn Abbâs, sözünün devamında) şöyle dedi:
"Onlar, başkasını değil, sadece kendilerine fayda verecek şeyleri sorarlardı. "[386]

Açıklama

Sahâbe-i Kiram, bütün müşkillerinde Hz. Peygamber'e müracaat etmiş, cevabını aradıkları birçok soruyu ona sormuşlardı. Bundan dolayı ona sordukları soruların sayısı onüçden çok daha fazladır. Hadis kitaplarında bunlara dair pek çok haber mevcuttur. Ancak ashabın sorduğu sorulardan Kur'an-ı Kerim'de sarahaten yer alanlar on kadardır. Gerçi Kur'an'da "yes'elûneke = sana sorarlar" şeklinde onüç sualden bahsedilir .[387] Fakat tefsirlerde bunların bazısını Mekkeli müşriklerle yahûdîlerin sorduğu açıklanmaktadır. Bu durumda İbn Abbâs'ın, söz konusu soruların hepsini sahâbe'nin sormuş olduğu kanaatini taşıdığını düşünebiliriz.[388]
128. “Bize Osman b. Ömer rivayet edip (dedi ki) bize ibn Avn, Umeyr b. İshak'dan, onun şöyle dediğini haber verdi:”
“Muhakkak ki Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabından kavuştuklarım, kavuşamadıklarımdan daha çoktur. Ne davranış bakımından onlar kadar yumuşak, (kolaylaştırıcı), ne de onlar kadar az sert (az katı) hiçbir topluluk görmedim.”[389]
129. “Bana el-Abbâs b. Sufyan, Zeyd b. Hubâb'dan haber verdi (ki, o şöyle dedi:) Bana Recâ' b. Ebî Seleme haber verip (dedi ki, Ubâde b. Nusey el-Kindî'den duydum, ona; kendisinin akrabaları (mahremleri) olmayan bir toplulukla beraberken ölen kadının (durumu) soruldu, o da şöyle cevap verdi:”
“Ben öyle topluluklara ulaştım ki onlar ne sizin gösterdiğiniz aşırılığı (katılığı) gösteriyor, ne de sizin meseleleriniz (gibilerini) soruyorlardı.”[390]

130. “Bize el-Abbâs b. Sufyân haber verip (dedi ki) bize Zeyd b. Hubâb haber verip (dedi ki) bana Recâ' b. Ebî Seleme haber verip (dedi ki) bana Hâlid b. Hazım, Hişâm b. Müslim el,Kureşî'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Mercu'd-Dibâc'da[391] İbn Muhayriz'le beraberdim. Derken (bir ara) onun yalnız (kaldığını) gördüm ve kendisine bir mesele sordum. Bunun üzerine o bana şöyle dedi:
"Bu meseleleri ne yapacaksın?" Dedim ki;
"Bu meseleler olmasaydı, şüphe yok ki ilim (yok olup) giderdi." Şöyle karşılık verdi:
"İlim giderdi, deme. Muhakkakki Kur'an okunduğu sürece ilim (yok olup) gitmeyecekdir. Fakat sen, "Fıkıh gider" deseydin (bu, belki daha isabetli olurdu)."[392]
131. Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki bize Hammâd b. Seleme, Dâvûd'dan, (o da) eş-Şa'bî'den (naklen) rivayet etti ki, Ömer şöyle dedi: "Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz bilmiyoruz, belki biz size, sizin için helâl olmayan bazı şeyler emrediyoruz, belki de biz size, sizin için helâl olan bazı şeyleri haram kılıyoruz. Muhakkakki Kur'an'ın son indirilen âyeti faiz (ribâ) âyetidir. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onu bize açıklamadan vefat etmişti. Binaenaleyh sizi şüpheye düşüren şeyleri bırakıp şüpheye düşürmeyen şeylere bakın."[393]

Açıklama

Beş konuda Kur'an'ın kendisine muvafakat ettiği, önceden açıkladığı görüşlerine uygun âyetlerin indiği Hz. Ömer'in bu sözleri büyük bir hakikatin ifadesidir. O bu sözleri ile, ne kadar yetkili de olsa bir alimin yapacağı içtihadın, Kur'an ve Sünnete getireceği bir yorumun izafi olacağını, Kur'an ve Sünnet nassı gibi kesin olamayacağını işin aslında, açıklanan görüşün değil de tam aksinin doğru olabileceğini ifade etmek istemişti ki fevkalâde mühim, objektif ve hakşinas bir tesbittir. Aynı tesbite hadis usûlcüleri şöyle katılırlar: Senedine bakılarak sahîh denmiş olan bir hadis metni, gerçekte zaîf olabilir. Aynı şekilde senedi zaif olan bir hadis metni, hakikatte sahih olabilir. Bunun için, mutlak olarak, bu hadis sahihtir, zaifdir demek yerine, bu hadis bu senede göre sahihtir veya zaiftir şeklinde ihtiyatlı ifadeler kullanmak gerekir.[394] İlâve etmek lâzımdır ki bütün sosyal ilimlerde hatta müsbet ilimlerde bile- söylenecek son söz budur, yani beşer bilgisinin izafiliğidir.
En son inen Kuran âyeti hakkında değişik rivayetler vardır. Bu rivayetlerde Nisa sûresinin 176; Bakara sûresinin 275 ve devamı ile 282; Tevbe sûresinin 129, âyetlerinin ayrı ayrı en son inen âyetler oldukları bildirilmektedir. Bunlardan her birinde bir bakımdan en son inme söz konusu olmalıdır: Miras konusunda en son inen âyet, hüküm ihtiva eden en son inen âyet, falan sûrenin en son inen âyeti gibi. Bunun yanında Bakara sûresinin 275 ve devamındaki ribâ (faiz) âyetleri ile Nisa sûresinin 176. âyetlerinin aynı zamanda indirildiğine, bundan dolayı her ikisi için de en son inen âyet denilebileceğine işaret edilmektedir. İbn Hacer, faizi (ribâyı) kesin olarak yasaklayan âyetlerin inişi her ne kadar gecikmiş ise de, faiz yasağının bundan çok daha önce konmuş olduğunu kaydeder.[395] Nitekim faiz (ribâ) âyetindeki; "Bu onların, "*Alışveriş de faiz gibidir. Oysa Allah alışverişi helâl, faizi haram kılmıştır* "[396] ifadelerinden, yasağın daha önce konmuş olduğuna işaretler çıkarılabilir.[397]

19. Fetva Vermekden Korkan, Aşırılığa Gitmeyi, Bid'at İşlemeyi Kerih Gören Kimseler

132. “Bize Selm b. Cinâde haber verip (dedi ki) bize İdrîs, amcasından, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“İbrahim'in yanından çıkmıştım. Karşıma Hammâd çıktı ve bana sekiz mesele konusu verdi. Ben de (bunları) ona, (yani İbrahim'e gidip) sordum. O da dördüne cevap verdi, dördünü cevapsız bıraktı.”[398]
133. “Bize Kabîsa haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Abdulmelik b. Ebcer'den, (o da) Zübeyd'den (naklen) haber verdi (ki Zübeyd) şöyle dedi:”
“İbrahim'e hiç bir şey sormamışımdır kî (bundan dolayı) yüzünde hoşnutsuzluk görmüş olmayayım.”[399]
134. “Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize İshak b. Man sûr, Ömer b. Zâ'ide'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
"Kendisine bir şey sorulduğu zaman eş-Şa'bî'den daha çok; "Bu konuda bilgim yok" diyen hiç kimse görmedim".[400]
135. “Bize Ebû Asım İbn Avn'dan haber verip dedi ki;”
“Ben onu (yani İbn Avn'ı), şöyle diyerek anlatırken işittim:”
"eş-Şa'bî'ye bir şey (bir mesele) geldiği zaman çekinir, İbrahim ise söyler, söyler, söylerdi."
Ebû Asım dedi ki;
“Bu konuda eş-Şa'bî, İbn Avn'ın nazarında, İbrahim'den daha iyi bir durumdaydı.”[401]
136. “Bize Abdullah b. Saîd haber verip (dedi ki) bize Ahmed b. Beşîr haber verip (dedi ki) bize Şu'be, Ca'fer b.
İyâs'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti; Sa'îd b. Cübeyr'e dedim ki;”
"Sana ne oluyor da talâk konusunda hiçbir şey söylemiyorsun?". Şöyle cevap verdi:
"Ondan hiçbir şey yoktur ki onu (benden öncekilere) sormuş olmayayım. Fakat (yine de) bir haramı helâl veya bir helali haram yapmayı kerîh görüyor, (bundan korkuyorum)".[402]
137. “Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Atâ İbnu's-Sâ'ib'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Abdurrahman b. Ebî Leyla'yı, şöyle derken işittim:”
"Şu camide yüzyirmi ensara kavuştum. Onlardan hadis rivayet eden hiç kimse yoktu ki, bu rivayet (görevini) (din) kardeşinin kendisinden almasını arzu etmiş olmasın. (Onlardan birine de) bir fetva sorulmazdı ki, fetva verme (görev ve mesuliyetini), (din) kardeşinin kendisinden almasını arzu etmiş olmasın! "[403]

138. “Bize Yûsuf b. Ya'kûb es-Saffâr rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Bekr, Dâvûd'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: eş-Şa'bî'ye;”
"Size bir şey sorulduğunda nasıl yapardınız?" diye sordum. Şöyle cevap verdi:
"Tam bilene düştün! (Şöyle yapılırdı). Adama (bir şey) sorulduğu zaman, o arkadaşına;
"Şunlara fetva ver!" derdi. Bu durum, (her sorulan kimse, meseleyi yanındakine havale ederek) ilk (sorulan kimseye) dönünceye kadar devam ederdi."[404]

Açıklama

Fetva vermek aslında yetkili alimin ictihadda bulunması, yani "zanni (fer'i) olan şer'i bir hükmü delilinden çıkarmak için olanca gayretini sarfetmesi" demektir. Buna fetva veren (müfti) kimse de müctehiddir. Müctehid olmayan, ilimde bu yüksek mertebeye ulaşmamış olan kimselere müftü denmesi mecazîdir. Müctehid olmayan müftüler, müctehidlerin en kabule şayan, en üstün görüşlerini mu'te-ber kitaplardan usûlüne uygun olarak naklederler. Bunun da incelikleri vardır.
Bir ictihad faaliyeti olarak fetva vermek zor ve mesûliyetli bir iştir. İctihad yapacak kimsenin (müctehidin) Kur'an ve hadislerden hüküm çıkarma gücüne sahip, kabiliyetli; dini ilimlerin, sosyal olayların, örf ve âdetin, umûmun menfaatlerinin özüne ve bunların işleyiş tarzına vakıf olması gerekir. Müctehidde ayrıca büyük bir dindarlık ve yüce ahlak vasıfları aranmaktadır.[405]
Şartların mevcûd olması halinde ictihad etmek müctehid için, içtihadı mesele derhal hükme bağlanmaya muhtaç ise farz-ı ayn, zaman geniş veya hâdisenin götürülebileceği başka müctehidler var ise farz-ı kifâye- hâdise vukubulmadan farz ve tasavvur edilerek ortaya konmuşsa mendûb our. Kasıtlı olarak nassa aykırı ictihad etmek ise haramdır.[406] Meseleye bu noktalardan baktığımızda yukarıdaki haberleri daha iyi değerlendirebiliriz. Ehl-i hadîs ve ehl-i re'ye has tavırların rolünü de eklemek lâzımdır.[407]
139. “Bize Ahmed İbnu'l-Haccac haber verip (dedi ki; Sufyân'ı, İbnu'l-Munkedir'den, onun şöyle dediğini (rivayet ederken) işittim:”
"Şüphe yok ki alim Allah ile kullan arasına girer. Bianenaleyh o kendisine çıkış yolu arasın!"[408]

Açıklama

Bir meselede fetva veren alim (müctehid, müftü), o konuda Allah'ın hükmünü açıklamış ve, adetâ Allah ile kulu arasına girmiş olur. Bunun için sorulan bir meseleye o husustaki hükümleri bilmeden cevap vermek, verilen cevap doğru olsa bile din adına büyük bir cür'ettir, şer'î hükümlere karşı lâübaliyane bir hareket ve mukaddes değerlerimize karşı bir saygısızlıktır. O halde kişi yetkiliyse fetva vermeye girişmeli, bunun içinde tüm gücünü ortaya koymalıdır. Bu şekilde üzerine düşen görevi yaparsa mesuliyetten ve kötü akıbetten kurtulabilir.[409]
140. “Bize Muhammed b. Kudame haber verip (dedi ki) bize Ebû Usâme, Mis'ar'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Ma'n b. Abdirrahman bana bir kitap çıkardı ve, benim için Allah'a yemin etti ki o, babasının (el) yazısıyla (yazıl)mıştır. Bir de gördük ki içinde şöyle yazılı:
"Abdullah şöyle dedi: Kendisinden başka hiçbir tanrı olmayan (Allah'a) yemin olsun ki, aşırılığa kaçanlara karşı Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- kadar çetin (sert) hiç kimse görmedim. (Ondan sonra) onlara karşı Ebû Bekir kadar çetin hiç kimse görmedim. Ben Ömer'in ise, hiç şüphe yok ki, onlara karşı veya onları daha çok korkutucu olduğunu görüyorum."[410]

Açıklama

Müslümanlık, insanlar için en hayırlı hayat yolunu çizmiştir. Bu, "sırat-ı müstakim = dosdoğru yol'dur. Her gün beş vakit namazda fatihayı okurken defalarca, bizi bu sırat-ı müstakime iletmesini Allah'dan istemekteyiz. Bu yol ferdin her türlü ihtiyaçlarını görmesine, ferdi, içtimai her türlü görevlerini yapmasına imkan veren i'tidallı yoldur. Bu yolda olan müslümanlar, orta yolu tutan adil bir ümmet,[411] insanlar içinden çıkarılmış en hayırlı bir ümeti[412]olmuşlardır. Bu yoldan yani Kur'an ve Sünnetin çizdiği büyük hayat caddesinden sapıp her çeşit aşırılığa kaçış, dinin özüyle bağdaşmaz, neticede dinin fert ve toplum hayatından zayıflamasına hatta zamanla ondan çıkmasına veya yanlış uygulanmasına sebep olur. Bundan dolayı Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- aşırılıklara kaçmayı önlemeye önem verdiğini görmekteyiz. Buna dair birkaç misal vermekle yetinelim.
Hz. Aişe anlatıyor: "Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara (yani ashabına) emrettiği zaman güç yetirebilecekleri işleri emrederdi. (Ashab) dedi ki;
"Biz senin durumunda değiliz, ya Resûlallah! Şüphe yok ki Allah senin geçmiş ve gelecek günâhlarını bağışlamıştır." Bunun üzerine (Hz. Peygamber), kızgınlığı yüzünde belirecek kadar kızar, sonra şöyle buyurur: *"Muhakkakki sizin en muttakiniz ve Allah'ı en iyi bileniniz benim!"*[413]
Yine Hz. Aişe anlatıyor;
“Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Osman b. Maz'ûn'a adam gönderip çağırttı. O da geldi. Resûlullah;
"Osman! Sünnetimi terk mi ettin?" buyurdu. Osman:
"Hayır, vallahi, ya Resûlallah! Fakat (bilâkis) senin sünnetini istiyor, taleb ediyorum." dedi.
"Öyleyse, buyurdu, ben uyurum, namaz kılarım, oruç tutarım, iftar ederim, kadınlarla evlenir, onlarla cima ederim. Artık Allah'dan kork, Osman! Çünkü ailenin senin üzerinde hakkı vardır, misafirinin senin üzerinde hakkı

vardır, nefsinin senin üzerinde hakkı vardır. Binaenaleyh oruç tut, iftar et (yani bazan da tutma), namaz kıl ve uyu!"[414] Yine Hz. Aişe'yi dinleyelim:
"Bir gün, yanımda bir kadın var iken Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- yanına gelmiş ve,
"Kim bu?" buyurmuş.
"Namazından bahseden (veya bahsedilen) falanca!" demiş. (O zaman Hz. Peygamber) şöyle buyurmuş:
"(Bu sözü) bırak! Güç yetirebileceğiniz şeyleri yapmalısınız. (Yoksa) Allah'a yemin olsun ki siz usanmadıkca Allah usanmayacaktır. Onun en sevdiği din (ibadet) ise, sahibinin devamlı olarak yaptığıdır. "[415] Bu son hadiste, dar manâsıyla, nafile ibâdetler için bir ölçü de verilmektedir: İnsanın bıkmayacağı ve sürekli olarak yapabileceği miktar.
Hz. Peygamber'in şu sözleri de aşırılığa kaçmayı önlemeye müteveccihtir: "*Allah bazı farzlar koymuştur, bunları zayi etmeyiniz, (yerine getiriniz), bazı şeylerden de menetmiştir, bunların sınırını çiğnemeyeniz, (onları yapmayınız), bazı sınırlar çizmiştir, bunları aşmayınız, bazı şeyleri de unutmaksızın ihmal etmiştir, bunları da araştırmayınız."*[416]
Aşırılıklara karşı durmada Hz. Ebû Bekr ve Hz. Ömer de aynı titizlği göstermişlerdir. Fakat aşırılığa kaçanları korkutmada Hz. Ömer'in daha etkili olduğu görülmektedir. Nitekim Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-de, cin ve ins şeytanlarının bile ondan kaçtıklarını açıklamıştı.[417]
141. "Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki) bize Zem'a b. Salih, Osman b. Hâzır el-Ezdî'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: İbn Abbâs'ın huzuruna girip;"
"Bana tavsiyede bulunun" dedim. Şöyle karşılık verdi:
"Peki! Allah'dan korkmalı, doğru yol (istikâmet) üzere olmalısın. (Sünnete) uy, bid'at işleme!"[418]
142. "Bize Mahled b. Hâlid b. Mâlik haber verip (dedi ki) bize en-Nadr b. Şumeyyil, İbn Avn'dan, (o da) İbn Şîrînden (naklen) haber verdi (ki İbn Sîrin) şöyle dedi:"
"(Sahabe ve diğer ilk müslümanlar) sünnet üzere olanın (doğru) yol üzere olduğu görüşünde idiler."[419]
143. "Bize Yûsuf b. Musa haber verip (dedi ki) bize Ezher, İbn Avn'dan, (o da) İbn Sîrin'den (naklen) rivayet etti (ki ibn Sîrin) şöyle dedi:"
"(Kişi) sünnet üzere olduğu sürece (doğru) yol üzerindedir."[420]
144. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Yahya b. Ebî Kesirden, (o da) Ebu Kılâbe'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Kılâbe) şöyle dedi: Abdullah b. Mes'ûd dedi ki:"
"Dürülüp ortadan kaldırılmadan önce ilmi öğreniniz. Onun durulup ortadan kaldırılması, ehlinin (ölüp) gitmesidir. Dikkat edin! Aşırılığa kaçmaktan, didik didik etmekten, bidatlardan sakının! "Eski"ye (yani Kur'an'a) yapışın!."[421]
145. "Bize Süleyman b. Harb ve Ebu'n-Nu'man, Hammâd b. Zeyd'den, (o da) Eyyûb'dan, (o da) Ebû Kılâbe'den (naklen) rivayet etti (ki Ebu Kılâbe) şöyle dedi: Abdullah b. Mes'ûd dedi ki;"
"Durulup ortadan kaldırılmadan önce ilme yapışın. Onun dürülüp ortadan kaldırılması, ona sahip olanların giderilip (yok edilmeleridir). İlme yapışın! Çünkü hiçbiriniz ona ne zaman ihtiyaç duyacağını -veya yanındaki (ilme ne zaman) ihtiyaç duyacağını, (duyulacağını)- bilemez. Siz yakında, sizi Allah'ın Kitabı'na (uymaya, ona başvurmaya) davet ettiklerini iddia edecek olan bazı topluluklar bulacaksınız. Halbuki kendileri onu sırtlarının arkasına atmışlardır, (onu uygulamamaktadırlar). Binaenaleyh ilme yapışın. Bid'at işlemekden sakının, aşırılığa kaçmaktan sakının, didik didik etmekten sakının. "Eski"ye (yani Kur'an'a) yapışın.[422]

Açıklama

Övülen, takdir edilen ilim, insanı hakka, dolayısıyla Ebedî kurtuluşa götüren her çeşit ilimdir. Bu, aynı zamanda, kendisiyle amel edilen, uygulamaya konulan ilimdir. Hakka götüren ilmin bilinmesi, yaşaması ve uygulanması da ancak onunla amel eden alimlerin varlığıyla mümkündür. Onlar ilmi uygulayacak, öğretecek ve yayacaklardır. Burada ilimde geleneğin önemini de düşünmek lâzımdır.[423]
146. "Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd rivayet edip (dedi ki) bize Yezîd b. Hâzim, Süleyman b. Yesâr'dan (naklen) rivayet etti ki,"
"Sabîğ isminde bir adam Medine'ye geldi ve, Kur'an'ın müteşâbih (âyetlerini) sormaya başladı. Bunun üzerine Ömer (radıyallahu anh) ona, (yanına gelmesi için haber) gönderdi. Onun için de hurma sapları hazırlamıştı. (Gelince ona)
"Kimsin?" dedi.
"Ben, Allah'ın kulu Sabîğ'im." dedi. O zaman Hz. Ömer, o saplardan bir sap aldı ve:
"Ben, Allah'ın kulu Ömer'im!" diyerek onu dövdü. Başı kanayıncaya kadar ona darbeler vurdu. Sonunda (adam) şöyle dedi:
"Ya Emîrelmü'minîn! Yeter! Önceleri kafamda bulmakta olduğum (kötü düşünceler) yok olup gitti."[424]
147. "Bize Ebu'l-Velîd et-Tayâlisi haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Seleme ve Yezîd b. İbrahim, Abdullah b. Kbî Muleyke'den, (o) el-Kâsım'dan, (o da) Hz. Aişe'den (naklen) rivayet etti (ki Hz. Aişe) şöyle dedi:"
"(Bir gün) Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-; *"Sana Kitab'ı indiren odur. Ondan bir kısım âyetler muhkemdir ki bunlar Kitab'ın anası (temeli)dir. Diğer bir kısmı da müteşâbihlerdir"*[425] âyetini okudu sonra Resûlullah -sal-lallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
"Onun müteşâbih olanına uyanları gördüğünüz zaman onlardan sakının!"[426]

Açıklama

Muhkemler, delâlet ettikleri mânâları açık olan, anlaşılmaları güçlük ve tereddütlere yol açmayan âyetlerdir. Müteşabihler ise böyle olmayan, yani anlaşılmaları zor veya imkânsız olan, yahut birden fazla şekilde anlaşılabilecek olan âyetlerdi. Müteşâbih âyetlerden, bazı sûre başlarındaki kesik harfler (hurûf-i mukatta'a) gibi, bilgileri Allah katında olanların dışındakilerin doğru olarak anlaşılabilmesinde, muhkem âletler esastır. Bir kısım müteşâbih âyetler, muhkem âyetler esas alınarak, anlaşılabilir. Müteşâbih âyetlerin yoruma açık, bir çok mânâya çekilebilir olmaları sebebiyle, hakikatin peşinde olmayan "bid'at'cılar, onlara tutunarak, muhkem âyetlere aykırı görüşlerini savunmak istemişlerdir. Meselenin anlaşılması için bir misâl olarak, mezkûr âyetin iniş sebebi olarak da rivayet edilen şu olayı zikredebiliriz: Necran'lı bir kısım hıristiyan din alimi, tartışma üzere Hz. Peygamber'e gelmiş ve;
"Sen, Asa'nın Allah'ın kelimesi ve ondan bir rûh olduğunu söylemiyor musun?" demişler. Hz. Peygamber,
"Evet (Kur'an'da böyle buyuruluyor.)" deyince, hıristiyanlar;
"Bu bize yeter!" demişler. Bunun üzerine mezkûr âyet nazil olmuş.[427] Bu olayda Hıristiyanlar Kur'an'ın bir müteşâbih âyetine[428] sarılarak, Kur'an'da Allah hakkındaki; "*O doğurmamış ve doğrulmamıştır.* "[429] vb. muhkem âyetler nazar-ı i'tibara almaksızın, Allah'a, doğurma, çocuk isnadı şeklindeki bâtıl inançlarına delil bulmak istemişlerdi. Halbuki müteşâbih âyetleri doğru anlayabilmek için onlara muhkem âyetler muvacehesinde bakmak lâzımdır. Ve esas, muhkem âyetler olmalıdır. İslâm tarihinin çeşitli devrelerinde bazı bidatcılar da, âdeta hıristyanlarm yukarıdaki tavrına benzer bir yol takip ederek, Allah'ın sıfatları gibi bir kısım i'tikadî konuda sadece müteşâbih âyetlere bakmış, onları kendi arzu ve düşüncelerine göre yorumlamış veya onları esas alarak muhkem âyetleri yorumlamış, neticede hak yoldan sapmışlardı. Bu da fitneye sebep olmuştur. Binaenaleyh Kur'an-ı Kerîm'e böyle tek yönlü yaklaşımlardan kaçınmak, bu şekilde yaklaşımlarda bulunanlara karşı dikkatli olmak gerekir.[430]
148. "Bize Abdullah b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Hafs, el-A'meş'den, (o da) Şakîk'den (naklen) rivayet etti (ki Şakîk) şöyle dedi:"
"Abdullah'a bir şey sorulmuştu da o şöyle karşılık vermişti:"
"Şüphe yok ki ben, Allah'ın sana haram kıldığı bir şeyi sana helâl kılmayı veya, Allah'ın helâl kıldığını sana haram kılmayı muhakkak kerih görürüm, (bundan endişe ederim)."[431]
149. "Bize Muhammed b. Uyeyne, Ebû İshak el-Fezârî'den, (o) İbn Avn'dan, (o) İbn Sîrin'den, (o da) Humeyd b. Abdirrahman'dan (naklen) haber verdi (ki Humeyd) şöyle dedi:"
"(Bilmediği bir şeyi bana soran kimseyi) cehaleti ile geri çevirmem, bana, bilmediğim şeyi onun için zorla yapmaya kalkışmamdan daha sevimlidir."[432]
150. "Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki):"
"Bana İbn Aclân, Abdullah'ın âzâdlısı Nâfi'den (naklen) haber verdi ki Sabîğ el-Irâkî, müslüman şehir ve grupların içinde Kur'an'dan bazı şeyler sormağa başlamış ve nihayet Mısır'a gelmişti. Bunun üzerine Amr İbnu'l-As onu, Ömer İbnu'l-Hattâb'a gönderdi. (Amr'm, beraberinde Sabîğ'i göndermiş olduğu) elçi, mektubu kendisine getirdiğinde onu okuyunca (Hz. Ömer);
"Nerede bu adam?" dedi, (Elçi)
"Kaldığım yerde!" dedi. Ömer;
"İyi bak, gitmiş (kaçmış) olmasın. Yoksa onun yüzünden benden, canını yakıcı ceza yersin!" dedi. Sonra (elçi) onu ona (yani Hz. Ömer'e) getirdi. Ömer de şöyle dedi:
"Bidat arıyorsun ha!" Ömer, yaş hurma dalları (getirmeye adam) salmıştı. (Hurma dalları getirilince) bunlarla onu öyle dövdü ki sırtını yara-bere içinde bıraktı. Sonra onu serbest bıraktı. Nihayet iyileşti. Bunun üzerine ona aynısını yaptı, sonra serbest bıraktı. Sonunda (yine) iyileşti. O da, (tekrar) aynısını yapmak için onu çağırdı. (Nâfi1) dedi ki; bunun üzerine Sabîğ;
"Eğer beni öldürmek istiyorsan beni güzelce öldür. (Yok) eğer beni, (kötü düşüncelerimden kurtarıp) tedâvî etmeyi istiyorsan, vallahi ben iyileştim" dedi. (Ömer) de, onun memleketine gitmesine müsâade etti. Ebû Musa el-Eş'arî'ye de;
"Müslümanlardan hiç kimse onunla oturup konuşmasın!" diye yazdı. Bu, adama zor geldi (ve halini düzeltti). Sonunda Ebû Musa, Ömer'e;
"O, güzelce tövbe etti." diye yazdı. Ömer de (ona), onunla oturup konuşmaları için halka izin vermesini yazdı.[433]
151. "Bize Ahmed b. Abdillah b. Yûnus haber verip (dedi ki) bize Züheyr rivayet edip (dedi ki) bize ismail b. Ebû Hâlit rivayet edip şöyle dedi:"
"Ben Amir'i, şöyle derken işittim: Bir adam Übeyy b. Ka'b'dan fetva sorup şöyle dedi:
"Ebu'l-Munzir! Şu, şu konuda ne dersin?" (Übeyy) şöyle karşılık verdi:
"Yavrum, sorduğun şey meydana gelmiş mi?"
"Hayır, (gelmemiş)" dedi. (Bunun üzerine Übeyy);
"Mademki hayır, o halde o meydana gelinceye kadar bana mühlet ver. O zaman, biz, sana (hükmü) bildirmek için nefislerimizle boğuşur, (olanca gayretimizi sarfederiz)" dedi.[434]
152. "Bize Yahya b. Hammâd haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne haber verip (dedi ki) bize, Firâs'dan, (o) îbn Amir'den, (o da) Mesrûk'dan (naklen) haber verildi (ki Mesrûk) şöyle demiş:"
"Übeyy b, Ka'b ile beraber yürüyordum. Derken bir genç şöyle dedi:
"Amcacığım! Şuna şuna (ne dersin?)." (Übeyy) şöyle karşılık verdi:
"Kardeşimin oğlu, bu meydana gelmiş mi?"
"Hayır" dedi. (O zaman Übeyy);
"O halde meydana gelinceye kadar bizi bağışla!" karşılığını verdi.[435]

153. "Bize Abdullah b. Sa'îd rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Usâme, el-A'meş'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"İbrahim, kendisine bir şey sorulduğu zaman, başka değil, sadece sorulan şeyin cevabını verirdi."[436]
154. "Bize el-Hüseyn b. Mansûr haber verip (dedi ki) bize el-Hüseyn İbnu'l-Velîd, Vuheyb'den, (o) Hişâm'dan, (o da) Muhammed b. Sîrin'den (naklen) rivayet etti ki o (yani İbn Sîrin), genişlik halinde (sıkıntının olmadığı normal zamanlarda), hakkında ihtilaf bulunan hiç bir şeyle fetva vermezdi."[437]
155. "Bize Müslim b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd rivayet edip (dedi ki) bize es-Salt b. Râşid rivayet edip şöyle dedi:"
"Ben Tâvûs'a bir mesele sordum. Bana;
"Bu, meydana gelmiş mi?" dedi.
"Evet" dedim.
"Vallahi mi?" dedi.
"Vallahi" dedim. Bunun üzerine şöyle dedi:
"Arkadaşlarımız Muâz b. Cebel'den bize haber verdiler ki, o şöyle demiş:
"Ey insanlar! Belânın (hükmünde), başınıza gelmesinden önce acele etmeyiniz. Çünkü siz şayet onun (hükmünde), başınıza gelmesinden önce acele etmezseniz, müslümanların içinde (kendilerine bir şey) sorulduğu zaman (cevabı) isabetli kılınacak, söz söylediği zaman doğruya ulaştırılacak kimseler bulunmaya devam edecektir."[438]
156. "Bize Bişr İbnu'l-Hakem rivayet edip (dedi ki) bize Abdülazîz b. Muhammed, Amr b. Meymûn'dan, (o) babasından (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti. (Meymûn) dedi ki;"
"Ona (yani İbn Abbâs'a), kendisine iki ramazan (orucu) ulaşan adamın (durumunu) sordum da o şöyle dedi:
"(Bu) meydana gelmiş mi, yoksa meydana gelmemiş mi?"
"Henüz meydana gelmemiş" dedi(m). (O zaman) şöyle dedi:
"Bela(nın hükmünü), başa gelinceye kadar terket, (araştırma)." (Meymûn) dedi ki;
"Biz bunun üzerine, hile yaparak ona bir adam gönderip (aynı meseleyi tekrar sordurduk. Adam da);
"Meydana gelmiştir" dedi. O zaman şöyle cevap verdi;
"Onların birincisinden dolayı, her bir güne bir yoksul olmak üzere otuz yoksul yedirır.[439]

Açıklama

Haberleri geçen zatların, meydana gelmemiş, nazarî meselelere dair halka hüküm açıklamadan kaçınmaları, müslümanları, ameli faydası olmayan şeylerle uğraşmaktan alıkoyma gayesine yöneliktir.
İbn Abbas'a sorulan mesele, kendisine farz olan ramazan orucunu tutmayan ve, ertesi yılın ramazan ayına kadar da bunu kaza etmeyen kimsenin durumudur. Bu meselede ibn Abbâs,tutulmamış olan geçmiş ramazan orucunun kaza edilmesi ve, her bir güne bir fakir olmak üzere, oruç tutulmayan günler sayısınca fakire yemek yedirilmesi görüşündedir. İmam Şafiî de bu görüşte idi. Fakat, söz konusu durumda, tutulmamış orucun kazasından ayrı olarak fakirlere yemek yedirilmesi gerektiğine dair ne Kur'an'da, ne sünnette, ne de icmada hiçbir hükmün olmadığı belirtilmektedir.[440] Abdullah b. Mesûd ve Ebû Hanife ise, söz konusu durumda sadece kazanın gerektiği görüşündedirler. Bu durumda önce yeni ramazan orucu tutulur, daha sonra geçmiş ramazan orucu borcu kaza edilir.[441]
157. "Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki) bize İshak b. Süleyman rivayet edip (dedi ki) bize el-Ömerî, Ubeyd b. Cureyc'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Ben Mekke'de bir gün İbn Ömer'in yanında, bir gün İbn Abbâs'ın yanında otururdum. İbn Ömer'in, (kendisine) sorulan şeylerde; "(Bu konuda) bilgim yok!" dedikleri, haklarında fetva verdiklerinden daha çoktur.[442]
158. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) el-A'meş'den, (o da) Ebû Vâ'il'den (naklen) haber verdi (ki Ebû Vâ'il) şöyle dedi: Abdullah dedi ki;"
"Öğreniniz! Çünkü hiçbirinizi, kendisine ne zaman, (ihtiyaç duyularak) gidip-gelineceğini bilemez."[443]

20. Fetva Verme Ve Ondaki Zorluklar

159. "Bize İbrahim b. Musa haber verip (dedi ki) bize İbnu'l-Mübârek, Sa'îd b. Ebi Eyyüb'dan, (o da) Ubeydullah b. Ebî Ca'fer'den (naklen) rivayet etti (ki Ubeydullah) şöyle dedi:"
"Resûlullah -salallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş:
"Fetva vermeye en cüret'kâr olanınız, Cehenneme (girmeye) en cür'etkâr olanınızdır."[444]
160. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Ab d e b. Ebî Lübâbe'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti ki (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:"
"Kim, (hükmü) ne Allah'ın Kitabı'nda bulunan, ne de hakkında Resûlullah'ın -salallahu aleyhi ve sellem- bir uygulaması (sünneti) geçmemiş olan bir görüş ortaya atarsa, Allah'a -azze ve celle- kovuştuğunda, bundan dolayı ne olacağı bilinmez."[445]
161. "Bize Abdullah b. Yezîd haber verip (dedi ki) bize Sa'îd b. Ebî Eyyûb rivayet edip (dedi ki) bana Bekr b. Amr el-Me'âfirî, Ebû Osman Müslim b. Yesâr'dan, (o) Ebû Hureyre'den, (o da) Hz. Peygamber'den -salallahu aleyhi ve sellem-(naklen) şöyle rivayet etti: Kime delilsiz- dayanaksız bir fetva verilirse, onun (bu fetva ile amel etme sonucu elde edeceği) günâhı, ancak kendisine fetva verene düşer. "[446]

Açıklama

Fetva vermenin zorluklarından birisi, bu hadîste işaret edilen sorumluluktur. Binaenaleyh müfti, bu sorumluluğunu bilerek, dinen makbul sayılan bir delile dayanmaksızın hüküm vermekden sakınmalıdır. Fetva vermek aslında bir ictihad işidir. Buna göre müctehid olan müfti, meseleleri delilleri karşısında iyi değerlendirmek durumundadır. Müfti müctehid değil ise kaynaklarına iyi vakıf olmalı, usûlüne uygun olarak mu'teber kitablardan en makbul görüşleri nakletmelidir.[447]Müfti deliline veya muteber kaynağına dayanarak bütün ihtimamını gösterip fetva verirse mesuliyetten kurtulmuş olur. Hadisteki "delilsiz" kaydıyla, delile dayanılarak verilen fetva (ictihâd)lardan, isabetli olmasalarda, mesul olunmayacağı anlaşılmaktadır. Fetva soracak kimse de, yetkili-ehliyetli alimleri araştırıp onlara fetva sormak zorundadır. Aksi halde mesuliyetten kurtulamaz.[448]

162. "Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyan b. Uyeyne, Ebû Sinan'dan, (o) Sa'îd b. Cübeyr'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:"

"Kim insanın kendisiyle yolunu sapıtacağı bir fetva verirse, bu (fetvanın) günâhı ona düşer"[449]

163. "Bize Muhammed İbnu's-Salt haber verip (dedi ki) bize Züheyr, Ca'fer b. Burkân'dan rivayet etti (ki, o şöyle demiş:) Bize Meymûn b. Mihrân rivayet edip dedi ki;"

"Ebû Bekr, kendisine davacılar geldiği zaman, (meselelerinin halli için) Allah'ın Kitâbı'na bakardı."

Şayet onda, (davacıların) aralarında hükmedeceği şeyi bulursa bununla hüküm verirdi. Eğer (meselenin hükmü) Kitab'da olmaz ve bu işte Resûlullah'dan -salallahu aleyhi ve sellem- bir sünnet bilirse bundan hüküm verirdi. Eğer (bu iş) onu çaresiz bırakırsa çıkar, müslümanlara sorar ve derdi ki;

"Bana şöyle şöyle (bir mesele) geldi. Biliyor musunuz, Resûlullah -salallahu aleyhi ve sellem- bu konuda bir hüküm vermiş mi?". Çoğu kere bütün topluluk yanına toplanır, o konuda Resûlullah'dan -salallahu aleyhi ve sellem-bir hüküm zikrederdi.

Bunun üzerine Ebû Bekr şöyle derdi:

"İçimize, peygamberimizden (gelen bilgileri) muhafaza eden kimseleri koyan Allah'a hamdolsun!". Şayet o konuda, Resûlullah'dan -salallahu aleyhi ve sellem- (gelen) bir sünnet bulmak da onu çaresiz bırakırsa, halkın ileri gelenlerini ve seçkinlerini toplar, onlarla istişare ederdi. Bunla:çın görüşleri bir işte birleşince bununla hüküm verirdi.[450]

Açıklama

Sahâbe-i Kiram (Allah onlardan razı olsun) bir meselenin hallinde önce Kur'an-ı Kerim'e, sonra sünnet'e, sonra da içtihada başvurma yolunu takip etmişlerdi. İctihâdda da, Kur'an ve sünnetin emirlerine uygun olarak daha isabetli bir karara varabilmek için, "toplu ictihad" denilebilecek, istişare yoluyla ictihad tercih edilmekteydi. Bilhassa Hz. Ebû Bekr ve Hz. Ömer, son durumda istişare ile hüküm vermeye büyük önem vermişlerdi. Onların, sırf istişare için Medine'den ayırmadıkları bir istişare hey'etleri vardı.[451]

164. "Bize İbrahim b. Musa ve Amr b. Zürâre, Abdülaziz b. Muhammedden, (o da) Ebû Süheyl'den (naklen) haber verdi. (ki Ebû Süheyl) şöyle dedi:"

"Karımın, Mescid-i Harâm'da üç gün i'tikâfta kalma (adağı) vardı. Bunun için, (meseleyi) Ömer b. Abdilaziz'e yanında İbn Şihâb var iken, sordum. (Ebû Süheyl) dedi ki; (ona) şöyle dedim:

"ona bir oruç gerekir mi?", İbn Şihâb;

"İ'tikâf ancak oruçla olur. " dedi. Bunun üzerine Ömer b. Abdilaziz ona,

"(Bu hüküm) Hz. Peygamber'den -salallahu aleyhi ve sellem- mi?" dedi.

"Hayır" dedi.

"Peki, Ebu Bekir'den mi?" dedi.

"Yok" dedi.

"Peki Ömer'den mi?" dedi.

"Yok" dedi.

"Peki Osman'dan mı?" dedi.

"Hayır" dedi. (O zaman) Ömer şöyle dedi:

"Ona oruç gerekmez görüşündeyim!". (Ebû Süheyl dedi ki) Sonra ben çıktım, Tâvûs ve Atâ' b. Ebî Rebâh'ı buldum ve onlara sordum. Tâvûs dedi ki;

İbn Abbâs kadının orucu kendisine gerekli kılması hariç, ona bunun gerekmeyeceği görüşündeydi. (Ebû Süheyl) dedi ki; Atâ da;

"Benim görüşüm de budur" dedi.[452]

Açıklama

Bu haberde yeni bir mesele söz konusudur. Bu da sahâbî'nin görüşü meselesidir. Ömer b. Abdilazîz'in, sahâbî görüşünü nazar-ı i'tibâra aldığı görülmektedir. Kitâb, sünnet ve icmâda hükmü bulunmayan bir meselede sahabi görüşünün, kabul edilip bağlı kalınması gereken bir delil olup olmadığı hakkında değişik görüşler vardır. Konuyu şöylece özetlemek mümkündür:

1) İctihâd ve re'y (fikir) ile idrak edilemeyecek hususdaki sahâbi sözü, âlimlerce hüccettir. Çünkü bu söz Hz. Peygamber'den -salallahu aleyhi ve sellem- duyulmuş olmakla izah edilir ve böylece sünnet kabilinden olur.

2) Hakkında ittifak hasıl olan sahâbi sözü şer'î bir hüccet sayılır. Çünkü bu icmâ' olmaktadır.

3) Sahâbi'nin görüşü, kendisi gibi başka bir sahâbi hakkında ilzam edici (bağlayıcı) bir hüccet sayılmaz.

4) Sahâbinin re'y ve içtihada dayanan söz ve görüşünde ihtilaf vardır. Bazı âlimlerce bu görüş ve söz, şer'î bir hüccettir. Müctehid Kitâb, sünnet ve icmâ'da meselenin hükmünü bulamazsa sahâbinin görüşünü benimsemek

zorundadır. Sahabe ihtilaf etmiş ise, sahabenin görüşleri arasından birini seçmek mecburiyetindedir. Bazı âlimlerce ise bu, şer'î bir hüccet değildir, ve müctehidin sahâbi görüşünü benimseme mecburiyeti yoktur, şer'î delilin icabı neyse onu benimsemesi lâzımdır. Her iki grup alimin de bu görüşlerini savunmada ileri sürdükleri bazı gerekçeleri vardır. Prof. Dr. Abdülkerim Zeydan kendi görüşünü şöyle açıklar:
"Tercih ettiğimiz görüş, sahâbî görüş ve sözünün ilzâmî bir hüccet olmadığıdır. Fakat (bununla beraber) Kitab, sünnet ve icmâda mesele hakkında bir nass bulunmadığı, başka muteber bir delil de olmadığı zaman sahâbi görüşünün hüccet olarak alınması tarafdârıyız. Bu durumda sahâbî görüşünün benimsenmesinin en isabetli davranış olduğu kanaatindeyiz. "[453]
Yukarıdaki haberde ele alınan i'tikaf meselesine gelince; i'tikaf, Allah'a ibadet kasdıyla mescidde veya o hükümdeki bir yerde, şartlarına uyarak, kalmaktır. Üç çeşit i'tikaf vardır: Vâcib, sünnet-i müekkede ve müstehab i'tikaf. Dil ile adanan i'tikaf vâcibtir. Ramazan ayının son on gününde i'tikaf, kifâye yoluyla sünnet-i müekkededir. Bunların dışındakiler ise mustehabdır. İ'tikafda orucun şart olup olmadığı hakkında ihtilaf vardır. Hanefi alimlere göre oruç, vâcib i'tikaflarda şarttır. Onların bu konudaki delilleri, Ebû Davud'un rivayet ettiği "i'tikaf ancak oruçla olur"[454] hadisi ile diğer bazı haberlerdir. Hz. Alî, Hz. Aişe, İbn Ömer, eş-Şa'bî, en-Neha'î ve ez-Zühri'nin bu konudaki görüşleri de Hanefi alimlerinkiyle aynıydı. eş-Şâfiî ve Ahmed b. Hanbel ise, vacip i'tikâfta orucun şart olmadığı göüşünde idiler. Bu görüşte olanlar da, İbn Abbâs'ın yukarıda geçen sözüyle ve Hz. Peygamber'in, Hz. Ömer'e, geceleyin i'tikâf yapacağına dair nezrini yerine getirmesini emreden bir hadisiyle istidlal etmişlerdir. Çünkü gece oruç zamanı değildir. Abdullah b. Mesûd, Tâvûs, Ömer b. Abdilaziz ve Dâvûd da bu görüşteydiler.[455]
165. “Bize Müslim b. İbrahim rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Akîl rivayet edip (dedi ki) bize Sa'îd el-Cüreyrî, Ebû Nadra'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Ebû Seleme Basra'ya geldiği zaman ben ve el-Hasan onun yanına gittik. O da Hasan'a şöyle dedi:
"Sen Hasan'sın (demek!). Basra'da senden daha çok kendisiyle karşılaşmayı arzu ettiğim hiç kimse yoktu. Şunun için ki, bana ulaştı ki sen kendi görüşünle fetva veriyormuşsun. Artık, Resûlullah'dan -salallahu aleyhi ve sellem- gelen bir sünnetini veya indirilmiş bir kitabın (Kur'an hükmünün) olması dışında, kendi görüşünle fetva verme!"[456]
166. “Bize İsmet İbnu'1-Fadl haber verip (dedi ki) bize Zeyd İbnu'l-Hubâb, Yezîd b. Ukbe'den rivayet etti (ki, o şöyle demiş:) Bize ed-Dahhâk, Câbir b. Zeyd'den (naklen) rivayet etti ki,”
“Ibn Ömer, tavafta kendisiyle karşılaştı ve kendisine şöyle dedi:
"Ebu'ş-Şa'sâ! Sen Basra'nın fakîhlerindensin. Binaenaleyh, başkasıyla değil sadece, (hakkı) söyleyen bir Kur'an (âyeti) veya geçmiş, (uygulanmış olan, herkesçe bilinen, meşhur) bir sünnetle fetva ver. Çünkü sen bundan başkasını yaparsan (kendin de) helak olursun, (başkasını da) helak edersin."[457]
167. “Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) el-A'meş'den, (o) Umâre b. Umeyr'den, (o) Hureys b. Zuheyr'den, (o da) Abdullah b. Mesûd'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:”
“Daha önce, esnasında hüküm vermediğimiz, o mevkide de (hüküm verecek durumda da) olmadığımız bir zaman (başımızdan) geçti. Allah ise, gördüğünüz duruma ulaşmamızı takdir etmiştir. Şu halde bu günden sonra kime bir muhakeme işi çıkarsa, o, onun hakkında, Allah'ın Kitabı'ndaki (hükmüyle) hüküm versin. Şayet kendisine, (hükmü) Allah'ın Kitabı'nda olmayan (bir mesele) gelirse, Reshulullah'm -salallahu aleyhi ve sellem- hükmettiğiyle hüküm versin.
Şayet kendisine, (hükmü) Allah'ın Kitabı'nda olmayan, (hakkında) Resûlullah -salallahu aleyhi ve sellemi- de hüküm vermemiş olduğu (bir mesele) gelirse (o zaman onun hakkında) iyilerin (sâlihlerin) verdiği hükümle hüküm versin, "Ben korkarım, ben nasıl görüş beyan ederim?" demesin. Çünkü haram bellidir, helâl de bellidir. Bu ikisinin arasında ise şüpheli işler vardır. Bunun için seni şüpheye düşürmeyeni değil, seni şüpheye düşüreni bırak!”[458]
168. “Bize Abdullah b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Uyeyne, Abdullah b. Ebî Yezîd'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
"İbn Abbâs'a bir hâdise sorulup da (hükmü) Kur'an'da bulunduğunda onu haber verirdi. Şayet (hâdisenin hükmü) Kur'an'da bulunmaz, (hükmü) Resûlullah'm -salallahu aleyhi ve sellem- (rivayet edilen bir hâdise) olur idiyse bunu haber verirdi. Eğer (hâdise hakkında Resûlullah'dan gelen bir hüküm de yok idiyse, onun hakkında) Ebû Bekir ve Ömer'den (nakledilen hükmü bildirirdi). Eğer (onlardan gelen bir hüküm de yok idiyse, o zaman) o konuda kendi görüşüyle hüküm verirdi.”[459]
169. “Bize Muhammed b. Uyeyne, Ali b. Mushir'den, (o) Ebû İshak'dan, (o) eş-Şa'bî'den, (o da) Şureyh'den (naklen) haber verdi ki Ömer İbnu'l-Hattâb kendisine (yani Şureyh'e) şöyle yazdı:”
"Şayet sana Allah'ın Kitabı'nda (hükmü bulunan) bir şey gelirse onunla hüküm ver. Adamlar seni ondan çevirmesin! Eğer sana, (hükmü) Allah'ın Kitabı'nda olmayan bir şey gelirse, Resulullah'ın -salallahu aleyhi ve sellem- sünnetine bak ve onunla hüküm ver. Eğer sana, (hükmü Allah'ın Kitabı'nda olmayan, hakkında Resûlullah -salallahu aleyhi ve sellem-'den de bir sünnet bulunmayan bir şey gelirse, halkın üzerinde görüş birliğine vardıkları şeye bak ve onu uygula. Şayet sana, (hükmü) Allah'ın kitabı'nda olmayan, Resûlullah'ın -salallahu aleyhi ve sellem- sünnetinde bulunmayan, hakkında, senden önce de hiç kimsenin söz söylemediği bir şey gelirse şu iki durumdan hangisini istersen seç: Eğer kendi görüşünle ictihad edip sonra (bununla) öne çıkmayı (hüküm vermeyi) istersen (bununla) öne çık, (hüküm ver!) Geri kalmayı, (hüküm vermek için beklemeyi) istersen, geri kal, (bekle!). Ben de senin için ancak geri kalmayı (beklemeyi) hayırlı görürüm. "[460]

Açıklama

Zikredilen haberlerde, şer'î delillerin sırasını görmekteyiz. Buna göre Allah'ın Kitabı yani Kur'an-ı Kerim ilk başvurulacak kaynaktır. O, bütün delillerin dayanağı, kaynakların kaynağıdır. Meselenin hükmü Kur'an'da bulunmazsa, ikinci sırada sünnete müracaat edilir. Kur'an'dan sonra sünnete müracaat edilmesi gerektiği konusunda sahâbe-i kiram görüşbirliği içindeydi. Meselenin hükmü sünnette de yoksa üçüncü sırada icmâ'ya yani bir asırda yaşamış olan müctehid alimlerin ortak görüşüne başvurulur. Zira icmâ da Kur'an ve sünnetten bir nassa dayanmaktadır. İcmâ'da da hüküm bulunmazsa, re'y ile bir ictihad çeşidi olan kıyasa başvurulur. Kıyasın, fıkıh usûlcüleri tarafından yapılan bir tarifi şöyledir: "Kıyas, hükmün illetinde müşterek oluşlarından dolayı, hükmü hakkında şer'î nass bulunmayan meseleyi, hükmü hakkında şer'î nass bulunan meseleye ilhak etmektir." Kur'an ve sünnete ilâveten icma ve kıyasın, şer'î hükümlerin iki kaynağı olduğunda, bunları delil kabul eden fakîhlerin ekserisi ittifak halindedirler.[461]

170. "Bize Yahya b. Hammâd rivayet edip (dedi ki) bize Şu'be Muhammed b. Ubeydillah es-Sekafî'den, (o) el-Muğire b. Şu'be'nin kardeşinin oğlu Amr İbnu'l-Hâris'den[462] (o) Muâz'in talebe-arkadaşlarından olan Hıms (Humus)'lu bazı insanlardan, (onlar da) Muâz'dan (naklen) rivayet etti ki:"

Hz. Peygamber -salallahu aleyhi ve sellem- onu Yemen'e gönderdiğinde şöyle buyurmuştu:

"Söyle bakayım, sana bir muhakeme işi çıkarsa nasıl hüküm vereceksin? (Muâz) dedi ki;

"Allah'ın Kitâbı'yla hüküm veririm" (dedim). Buyurdu ki;

"Peki, Allah'ın Kitabında yoksa?" (Muâz) dedi ki;

"O zaman Resûlullah'ın -salallahu aleyhi ve sellem- sünnetiyle" (dedim). Buyurdu ki;

"Peki Resûlullah'ın sünnetinde de yoksa?" (Muâz) dedi ki;

"Elimden geleni yaparak kendi görüşümle ictihad eder, (hüküm veririm)" (dedim). (Muâz) dedi ki;

"Bunun üzerine (Hz. Peygamber) göğsüne vurdu, sonra şöyle buyurdu:

"Resûlullah'ın elçisini, Reshulullah'ı hoşnud edecek şeye muvaffak kılan Allah'a hamdolsun."[463]

Açıklama

Bu hadîs kıyasın (içtihadın) meşruluğunu savunan alimlerin mühim naklî delillerinden biridir. "İctihad hadisi" diye de meşhurdur.[464] Ancak bu hadis, İbn Hazm'a göre sahîh değildir. Çünkü ona göre hadisin râvilerinden el-Hâris meçhul bir kimsedir. Müâz'ın ashabının kimler oldukları da tasrîh edilmemiş tir.[465] Buhâri de el-Hâris'in hadisinin sahih olmadığı görüşündedir.[466] Tirmizî ise hadisin muttasıl olmadığını kaydeder.[467] İslâm alimlerinin, bu arada muhaddislerin büyük çoğunluğu ise bu hadisin sahih olduğunu kabul etmişlerdir. el-Hâris, İbn Hıbbân'm nakline göre sıka bir râvidir. Muâz'ın ashabı da fazîletleri, dindarlıkları, doğrulukları ve ilimleriyle meşhur olmuş kimselerdir. Onların arasında mecruh hiç kimse yoktur. Hadisin, onların birinden değil, bir çoğundan rivayet edilmiş olması, onun meşhurluğunu gösterir. Ayrıca senedde, hadis ilminin büyük alimlerinden Şu'be'nin yer alışı hadisin şahinliğini gösterir. el-Hatibu'1-Bağdâdî ise, Ubâde b. Nuseyy'in bu hadisi Muâz'dan naklettiğinin söylendiğini, bunun da muttasıl bir sened olduğunu bildirir. Kaldı ki hadisin her nesilde kabule mazhar olmuş olması, senedini araştırmakdan müstağni kılar.[468]

171. "Bize Yahya b. Hammâd haber verip (dedi ki) bize Şu'be, Süleyman'dan (o) Umâre b. Umeyr'den, (o da) Hureys b. Zuheyr'den (naklen) rivayet etti (ki Zuheyr) şöyle dedi:"

"Zannediyorum ki Abdullah şöyle demişti: Bize (bir meselenin) sorulmadığı, bizim de o mevkide olmadığımız bir halde (başımızdan) bir zaman geçti. Allah ise, gördüğünüz duruma ulaşmamı takdir etti. Şu halde size bir şey sorulduğu zaman Allah'ın Kitabı'nda (ki hükmüne) bakınız. Şayet onun (hükmünü) Allah'ın Kitabı'nda bulamazsanız Resûlullah'ın sünnetinde (hükmünü arayınız)? Eğer Resûlullah'ın sünnetinde de onun (hükmünü) bulamazsanız, müslümanların görüşbirliğine vardıkları şeylere (bakın). Şayet o, müslümanların görüşbirliğine vardıkları, (üzerinde icmâ ettikleri) şeylerde de yoksa artık kendi görüşünle ictihad et, ve:

"Ben çekinirim, ben korkarım!" deme! Çünkü helâl bellidir, haram da bellidir. Bunların arasında ise şüpheli işler vardır. Bunun için seni şüpheye düşüreni bırak, şüpheye düşürmeyene bak![469]

172. "Bize Yahya b. Hammâd, Ebû Avâne'den, (o) Süleyman'dan, (o) Umâre b. Umeyr'den, (o) Abdurrahman b. Yezîd'den, (o da) Abdullah'd an (naklen bir önceki hadisin) benzerini rivayet etti."[470]

173. "Bize Abdullah b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Cerîr, el-A'meş'den, (o) el-Kâsım b. Abdirrahman'dan, (o) babasından, (o da) Abdullah'dan (naklen önceki hadisin) benzerini haber verdi."[471]

174. "Bize Harun b. Muâviye, Hafs b. Giyâs'dan rivayet etti. (ki, o şöyle demiş:) Bize el-A'meş rivayet edip dedi ki, Abdullah şöyle dedi:"

"Ey insanlar! Muhakkakki yakında siz rivayette bulunacaksınız, size de rivayette bulunulacaktır. Binaenaleyh, sonradan ortaya çıkarılmış bir şey (bir bid'at) gördüğünüz zaman ilk duruma (yani Hz. Peygamber'in -salallahu aleyhi ve sellem- sünneti ile sahâbe-i kiramın tatbikatına) yapışınız."[472] Hafs dedi ki;

"(Önceleri bu hadisi), "Habîb'den, (o da) Ebû Abdirrahman'dan (yani Abdullah b. Me'sûd'dan)" şeklinde senedli rivayet ediyordum. Sonra bundan içime şüphe girdi (ve artık öyle rivayet etmedim)."[473]

175. "Bize Muhammed İbnu's-Salt haber verip (dedi ki) bize İbnu'l-Mübârek, İbn Avn'dan, (o da) Muhammed'den (naklen) rivayet etti (ki Muhammed) şöyle dedi: Ömer, İbn Mes'ûd'a şöyle demişti:

"Fetva vermekte olduğun haberi bana iletilmedi mi, yani? -veya;

"...haberi bana iletildi." Halbuki sen emîr değilsin! İşin ağırlığını, ni'metinden istifade edene bırak!"[474]

Açıklama

Fetva vermek, bu konuda yetkili olan alime farz-ı kifâyedir.[475] Fakat bu iş en başta, görevleri arasında kadılık ve müftilik de olan[476] halifeye veya onun görevlendireceği vali, kadı, müfti gibi görevlilere düşer. Binaenaleyh,

liyakatli bir görevlinin bulunduğu bir durumda, mesuliyeti büyük olan fetva verme işini ona bırakmak daha uygundur. Çünkü görevli olan kimse, işine mukabil devletten ücret almaktadır. O halde üzerine düşen görevin külfetini de yüklenmelidir.
Hz. Peygamber -salalllahu aleyhi ve sellem- ile ilk dört halife dönemlerinde, görevi sadece fetva vermek olan resmi bir teşkilât yoktu. Bu işi, halife, vali ve kadıların yanında, fahri olarak beldenin alimleri yapmaktaydılar. İlk olarak Ömer b. Abdilaziz'in, Cafer b. Rabîa, Yezîd b. Ebî Habîb ve Ubeydullah b. Ebî Ca'fer'i resmen müfti tayin ettiği nakledilmektedir. Böylece iftâ makamı resmî bir devlet müessesesi haline gelmiş oldu.[477]

21.Halka, Kendisinden Fetvası Sorulan Her Meselede Fetva Veren Kimse Hakkında

176. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) el-A'meş'den, (o) Ebû Va'il'den, (o da) İbn Mes'ûd'dan naklen haber verdi (ki ibn Mes'ûd) şöyle dedi:"
"Şüphe yok ki, halka, kendisinden fetvası sorulan her meselede fetva veren kimse mutlaka delidir."[478]
177. "Bize Sa'îd b. Amir, Hişâm'dan, (o) Muhammed'den, (o da) Huzeyfe'den (naklen) haber verdi (ki Huzeyfe) şöyle dedi:"
"İnsanlara ancak şu üç (grup insan) fetva verir: Devlet başkanı (imam) veya belde yöneticisi (vali) olan kimse, Kur'an'ın nâsıhını mensûhundan (ayırdede)bilen kimse, -(Orada bulunanlar);
"Huzeyfe, dediler, bu(nu yapabilen) kimdir?".
"Ömer Îbnu'l-Hattâb!" dedi veya yapmacık yapan (kendinde olmayan şeyi varmış gibi göstermek isteyen, gösteriş budalası) ahmak!"[479]
178. "Bize Abdullah b. Sa'îd haber verip (dedi ki) bize Ebû Usâme, Hişâm b. Hassân'dan, (o) Muhammed'den, (o da) Ebu Ubeyde b. Huzeyfe'den (naklen) haber verdi. (Ebû Ubeyde) dedi ki Huzeyfe şöyle dedi:"
"Halka, ancak (şu) üç (kimseden) biri fetva verir: Kur'an'ın nâsıhını mensûhundan (ayırdede)bilen kimse, -(Orada bulunanlar) dediler ki;
"Bu(nu yapabilen) kim?".
"Ömer İbnu'1-Hattâb!" dedi. Korkmayan buyruk sahibi (emîr), veya yapmacık yapan (kendinde olmayan şeyi varmış gibi göstermek isteyen, gösteriş budalası,) ahmak!" Muhammed sonra şöyle dedi:
"Bu ikisinden biri hiç değilim. Üçüncüsü olmamayı da ümid ederim."[480]

Açıklama

Fetvayı ya devletin liyakatli resmi görevlisi veya, fahri olarak, liyakatli alim verir. Bunların dışında, ehil olmadığı halde fetva vermeye cür'et eden kimse, yüklendiği sorumluluğun farkında olmayan ahmak insandır.
Huzeyfe'nin sözünde nâsıh ve mensûhdan bahsedilmektedir. Meşhur tarife göre nâsıh, önceki şer'î bir hükmü (önceki bir âyet veya hadis hükmünü) kaldıran sonraki şer'î hüküm, (sonraki âyet veya hadis hükmüdür). Bu durumda, hüküm kaldırılan önceki şer'î hüküm mensûh ismini alır. Önceki şer'î bir hükmü sonraki şer'î bir hükümle kaldırmaya da nesh adı verilir. Fakat ilk dönem alimleri nesh kelimesini; mutlakı takyîd, âmmı tahsîs, zahiri te'vîl gibi meseleleri de içine alacak şekilde geniş mânâda kullanmışlardır. Bunun için, "Kur'an'ın nâsıhını mensûhundan ayırdedebilen" ifadesinden, Kur'an-ı Kerim'in ilâhî maksada muvafık anlaşılabilmesini sağlayan, "beyân"ın bazı inceliklerini bilmeyi de anlamak lâzımdır.[481]
179. "Bize Ca'fer b. Avn, el-A'meş'den, (o) Müslim'den, (o) Mesrûk'dan, (o da) Abdullah'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:"
"Sizden kim bir bilgi biliyorsa onu söylesin. Bilmeyen de, bilmediği şey için; "Allah bilir!" desin. (Abdullah sözünün devamında şöyle dedi: Alim olan, kendisine bilmediği bir şey sorulduğunda; "Allah bilir!" der. Nitekim Allah, Resulüne şöyle buyurmuştur:
"De ki; ben buna karşı sizden hiçbir ücret istemiyorum ve ben yapmacık yapanlardan, (yaptığı uydurmalarla peygamberlik taslayanlardan) değilim. "[482]
180. "Bize Yezid b. Harun haber verip (dedi ki) bize Humeyd, Ebû Recâ'dan, (o da) Ebu'1-Muhelleb'den (naklen) rivayet etti ki, Ebû Musa hutbesinde şöyle dedi:"
"Kim bir bilgi biliyorsa, insanlara öğretsin. Hakkında bilgisi olmadığı şeyi söylemekten de sakınsın. Yoksa dinden çıkan ve, yapmacık yapanlardan, (kendisinde olmayan şeyi varmış gibi göstermek isteyen gösteriş budalalarından) olur."[483]
181. "Bize Ömer b. Avn, Hâlid b. Abdillah'dan, (o) Atâ İbnu's-Sâ'ib'den, (o da) Ebu'l-Bahterî ve Zâzan dan (naklen) haber verdi ki onlar şöyle demişler: Ali şöyle dedi:"
"Bana, bilmediğim bir şey sorulduğunda, "Allah bilir!" diye cevap vermem, gönle ne hoş gelir."[484]
182. "Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki) bize Şerik, Ata İbnu's-Sâ'ib'den, (o) Ebu'l-Bahteri'den, (o da) Hz. Alî'den (naklen) haber verdi (ki, Hz. Ali) şöyle dedi:"
"Bilmediğin şeye, "Allah bilir!" diye cevap vermen, gönle ne hoş gelir!"[485]
183. "Bize Muhammed b. Yûsuf haber verip (dedi ki) bize Umeyr b. Arfece rivayet edip (dedi ki) bize Rezin Ebu'n-Nu'man, Ali b. Ebî Tâlib'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Size, bilmediğiniz bir şey sorulduğu zaman, (ondan) kaçınız! (Rezîn) dedi ki;
"Nasıl kaçılır, ya Emîre'l-mü'minin?" Şöyle cevap verdi:
"Allah bilir! dersiniz."[486]
184. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Cerîr, Mansûr'dan, (o) Müslim el-Batin'den, (o da) Azra et-Temîmi'den (naklen) rivayet etti (ki Azra) şöyle dedi:"
"Ali, üç defa, "Gönle ne hoş gelir!" dedi. Orada bulunanlar dediler ki;

"Bu nedir, ya Emîre'l-Mü'minîn?" Şöyle cevap verdi:
"Adama bilmediği bir şey sorulup da, onun, "Allah bilir!" demesi.[487]
185. "Bize Ferve b. Ebi'l-Mağrâ haber verip (dedi ki) bize Ali Mushir, Hişâm b. Urve'den, (o) babasından, (o da) İbn Ömer'den (naklen) haber verdi ki, bir adam ona yani İbn Ömer'e bir mesele sordu, o da;"
"O konuda hiç bir bilgim yok" dedi. Adam geri dönüp gidince İbn Ömer şöyle dedi:
"İbn Ömer'in söylediği şey ne güzel! Ona bilmediği bir şey soruldu da o,
"Bu konuda hiçbir bilgim yok" dedi."[488]
186. "Bize Yahya b. Hammâd rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Avâne, Muğire'den, (o da) eş-Şa'bî'den (naklen) rivayet etti (ki eş-Şa'bî) şöyle dedi:"
"Bilmiyorum" (demek) ilmin yarısıdır."[489]
187. "Bize Abdullah b. Mesleme haber verip (dedi ki) bize Abdullah el-Ömeri, Nâfi'den (naklen) rivayet etti ki, bir adam, bir şey sormak için İbn Ömer'e geldi. O da;"
"(O konuda) hiçbir bilgim yok" dedi. Ardından, adamı uğurladıkdan sonra, yüzünü çevirdi ve şöyle dedi:
"İbn Ömer'in söylediği şey ne güzel! -İbn Ömer, kendisini kasdederek-, ona bilmediği bir şey soruluyor. O da; "(O konuda) hiçbir bilgim yok" dedi.[490]
188. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Cerir, Muğire'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Amir'e bir şey sorulduğu zaman,
"Bilmiyorum" derdi. Şayet ona tekrar başvurup (ısrar ederler idiyse) şöyle derdi:
"İstersen, eğer o konuda bir bilgim varsa, (yani olmadığına dair) senin için Allah'a yemin ederim!"[491]
189. "Bize Hârûn b. Muâviye, Hafs'dan, (o) Eş'as'dan, (o da) İbn Sirin'den (naklen) haber verdi (ki İbn Şirin) şöyle dedi:"
"Bana, bildiğim bir şeyin veya bilmediğim bir şeyin sorulmasına aldırmam. Çünkü ben, bana bildiğim bir şey sorulduğu zaman bildiğim şeyi söylerim, bilmediğim bir şey sorulduğu zaman ise, "Bilmiyorum" derim."[492]
190. "Bize Hârûn, Hafs'dan, (o da) el-A'meş'den (naklen) haber verdi (ki el-A'meş) şöyle dedi:"
"İbrahim'in hiç, ne "Şu helâldir", ne "Şu haramdır" dediğini duymadım. O sadece şöyle derdi:
"(Bunu) mekruh görüyorlardı, (bunu) müstehab görüyorlardı."[493]

22. Zamanın Değişmesi Ve Zaman İçinde Sonradan Olacak Şeyler

191. "Bize Ya'la haber verip (dedi ki) bize el-A'meş, Şakik'den, onun şöyle dedğini rivayet etti: Abdullah dedi ki;"
"İçinde büyüğün kuvvetten düşeceği, küçüğün yükseleceği, halkın da onu sünnet edinecekleri, sonra da değiştirildiğinde, "Sünnet değiştirildi!" diyecekleri bir fitne sizi kapladığı zaman haliniz ne olacak? (Orada bulunanlar);
"Bu ne zaman (olacak), Ebû Abdirrahman!" dediler. Şöyle karşılık verdi:
"(İbadetlerin zahiri şekilleriyle yetinip öze varmayan; mânasını anlamadan, anladıklarını uygulamadan Kuran okuyan) "kurrâ"nız çoğaldığı, fakihleriniz azaldığı, buyruk edicileriniz (emirleriniz, âmirleriniz) çoğaldığı, güvenilir kişileriniz azaldığı ve ahiret ameli karşılığında dünya(lık şeyler)in peşine düşüldüğü zaman!"[494]

Açıklama

Bu haberde müslümanların istikbaldeki durumları ile ilgili bilgiler verilmektedir. İstikbale ait bu gibi meselelerdeki sahâbi açıklamaları, bu meseleler ancak vahiyle bilinebileceği için, hükmen merfu sayılmaktadır. Yani onun bu bilgileri, açıkça söylemese de, Hz. Peygamber'den duyup öğrendiği kabul edilmektedir. Ancak bu durumda sahâbinin ehl-i kitaptan rivayette bulunan biri olmaması gerekir.
Haberde müslümanların uğrayacakları büyük bozulmaya işaret edilmiştir. İlerde vukubulacak bu bozulma çok köklü olacak ve müslümanlar öz kültürlerine öyle yabancılaşacaklar ki bütün değerleri altüst hale gelecektir. Bu halde bütün güzel ve iyi hasletler yerlerini bunların zıtlarına bırakacaktır. Müslümanların idâri birliği bozulacak, din istismar konusu olacaktır. Bu çarpık durumun değiştirilip yerlerine İslâmî değerlerin yeniden getirilmek istenmesine, "sünnet" yani "İslâmi düzen" değiştirilmek isteniyor, nazarıyla bakılacağının haber verilmesi, meydana gelecek değerler kargaşası ve yabancılaşmanın vahim boyutlarını göstermektedir. Fakat, haberden, öze dönüşün tahakkuk edeceği de anlaşılmaktadır. Çünkü, "sünnet değiştirildi!" dense de "fitne" değiştirilecektir. Nitekim Hz. Peygamber şöyle buyurmuştu: *"İslâm garîb olarak başladı ve, başladığı gibi, garîb olarak tekrar gelecektir. Ne mutlu garîblere!"*[495] Burada garîblere mutluluk dilenmesi de neticenin müsbet ve hayırlı olacağına işarettir. İslâm, başta, görülmedik garîb bir gelişme seyri gösterdiği gibi sonda da benzer bir gelişme gösterecektir. Bu gelişmeye katkısı olanlara ne mutlu!
Haberde işaret olunan bozulma sebepleri ve bunların sıralanışı dikkat çekicidir: İlim ve ibadet hayatı bozulacak, bunlara dayanmayan idare sarsılacak, parçalanacak ve toplumda değerler-değerlendirmeler kargaşası başlayacak.
"Kurrâ"' aslında âbid, zâhid, salih kimseler demektir. Bu isim önceleri âlim ve zahidleri içine alacak şekilde, dindar ve ilim sahibi kimselere verilirken, sûfîler arasında, Kur'an okusun veya okumasın çokça ibadette bulunanlara alem olmuştu. Bazılarına göre kurra', zahidlerin bilinen en eski isimleridir. Fakat bu isim, zamanla, ibadetin daha çok zahirî şekilleriyle yetinip meselenin özüne intikal edemeyen kimseler için kullanılır olmuştur. Bunun için pek çok sufînin, kurrâ'yı tenkid eden sözleri vardır.[496] Abdullah'ın (radıyallahu anlı) haberinde de

bu çeşit kurrâ' söz konusudur. Kurrâ'nm mukabilinde kullanılan fakîh (c-fukahâ) ise, derin kavrayışlı, meseleleri gereği gibi anlayan alim kimse demektir. Bir ıstılah olarak da İslâm hukuku alimine fakîh denmiştir.[497]
192. "Bize Amr b. Avn, Hâlid b. Abdillah'dan, (o) Yezîd b. Ebî Ziyâd'den, (o) İbrahim'den, (o) Alkame'den, (o da) Abdullah'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:"
"İçinde büyüğün kuvvetten düşeceği, küçüğün[498] yükseleceği, kendisinden bir şey terk edilince de; "Sünnet terkedildi!" denileceği bir fitne sizi kapladığı zaman haliniz ne olacak?". (Orada bulunanlar):
"Bu ne zaman (olacak?)" dediler. Şöyle cevap verdi:
"Alimleriniz ölüp gittiği, cahilleriniz çoğaldığı, kurranız arttığı, fakîhleriniz azaldığı, buyruk edicileriniz (emirleriniz, âmirleriniz) çoğaldığı, güvenilir kişileriniz azaldığı, ahiret ameli karşılığında dünyalık şeylerin peşine düşüldüğü ve dinden başka şey için ilim (fıkıh) tahsil edildiği zaman."[499]
193. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î rivayet edip şöyle dedi:"
"Bana haber verildi ki (önceleri) şöyle deniyordu: İbadetten başka bir şey sebebiyle ilim (fıkıh) tahsil edenlerle, şüpheler sebebiyle haramları helal sayanların vay haline!"[500]
194. "Bize Yahya b. Ebî Zâ'ide'nin âzâdlısı Salih b. Süheyl haber verip (dedi ki) bize Yahya, Mucâlid'den, (o) eş-Şa'bî'den, (o) Mesrûk'dan, (o da) Abdullah'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi:"
"Size hiçbir sene gelmeyecektir ki o, kendisinden önceki (seneden) daha şerli olmasın. Şunu bilki ben, bir seneden daha bereketli-bol bir sene, bir emirden daha hayırlı bir emîr demek istemiyorum. Fakat (şunu demek istiyorum): Alimleriniz, hayırlılarınız ve fakîhleriniz ölüp gidecek, sonra onların yerini tutacak birini bulamayacaksınız. (Nihayet) işleri kendi görüşleriyle mukayese edip (hüküm verecek) bir topluluk gelecek."[501]
195. "Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebî Halef haber verdi. (O dedi ki) bize Yahya b. Süleyman rivayet etti. O dedi ki: Dâvûd b. Ebî Hind'i, İbn Sirin'den, onun şöyle dediğini (naklederken) işittim:"
"Kıyas yapanların ilki İblîs'dir. Güneş ve aya da, başka yolla değil, ancak kıyas aletleri ile (kıyaslamalar sebebiyle) tapılmıştır."[502]
196. "Bize Muhammed b. Kesir, İbn Şevzeb'den, (o) Matar'dan, (o da) el-Hasan'dan (naklen) haber verdi ki o (yani Hasan) şu ayeti:"
"Beni ateşden yarattın, onu ise çamurdan yaratdın"[503] âyetini okudu, (sonra) şöyle dedi:
"İblîs kıyas yaptı. O, kıyas yapanların ilkidir."[504]

Açıklama

Allah Teâlâ Hz. Adem'i yaratıp, meleklere ve bu arada İblîs'e ona secde etmelerini emredince İblîs bu emre uymamış ve hissiyatına uyup kibirlenerek, üstelik buna bir de ilim süsü vererek;
"Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşden yaratdm, onu ise.çamurdan yaratdın" demişti. O böylece, yaratılışları ile ilgili doğru önermelerden hayırlı olmak gibi yanlış neticeler çıkarmak istemiş, doğru ile yanlışı karıştırmış ve âlemde şeytanlık ve karıştırmanın ilk örneğini vermiştir. İblîs bu sözüyle bir çok hatalar yaptırmıştır.[505] Konumuzu ilgilendiren tarafıyla o, nassın (burada, Hz. Adem'in üstünlüğünü belirten âyetlerle secde etme emrinin) bulunduğu yerde kıyas yapmıştır. Nassın bulunduğu yerde kıyas yapılamaz. Binaenaeyh, İblîs'in kıyası, diğer kıyas hataları bir tarafa, bu yüzden fasid kıyastır. Böyle bir kıyas, kıyası bir delîl olarak kabul edenlerce de merdûddur. Netice olarak' mahlukattan ilk kıyas yapanın İblîs olduğu doğru ise de, kıyası fâsid olduğu için her türlü kıyası kötülemeye delil olamaz.[506]
197. "Bize Amr b. Avn haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, İsmail b. Ebî Hâlid'den, (o) eş-Şa'bi'den, (o da) Mesrûk'dan naklen haber verdi ki o (yani Mesrûk) şöyle dedi:"
"Doğrusu ben kıyas yapıp da ayağımın (hak yoldan) kaymasından korkuyor, ürperiyorum."[507]
198. "Bize Sadaka İbnul-Fadl haber verip (dedi ki) bize Ebû Hâlid el-Ahmer, İsmail'den, (o da) eş-Şa'bî'den (naklen) rivayet etti (ki eş-Şa'bî) şöyle dedi:"
"Vallahi, şüphe yok ki siz kıyas aletlerim (kıyaslamaları) alır-kabul ederseniz muhakkak helâli haram, haramı helâl yaparsımz."[508]
199. "el-Hasan b. Bişr haber verip (dedi ki) bize babam, İsmail'den (o da) Amir'den (naklen) haber verdi ki o (yani Amir) şöyle derdi:"
"Ne dersin (görüşün nedir?)",
"Ne dersin (görüşün nedir?)" (sözleri) bana ne sevimsiz gelir! Adam arkadaşına (bir şey) soruyor ve,
"Ne dersin?" diyor!
"(Amir) kıyas da yapmazdı."[509]
200. "Bize Sadaka İbnu'1-Fadl haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Sa'îd, ez-Zibrikân'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Ebû Vâ'il bana, "ere'eyte: Ne dersin?" diyen (ehl-i re'y ile) oturmamı yasakladı."[510]
201. "Bize Sadaka İbnu'1-Fadl haber verip (dedi ki) bize İbn Uyeyne, ismail'den, (o da) eş-Şa'bî'den (naklen) haber verdi (ki eş-Şa'bî) şöyle dedi:"
"Şayet şunlar Hz. Peygamber'in -salallahu aleyhi ve sellem- zamanında olsalardı, Kuranın tamamı, "Sana sorarlar, sana sorarlar" (diye başlayan âyetler şeklinde) inerdi.[511]
202. "Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bana Muhammed -ki o İbn Talha'dır.- Meymûn Ebû Hamza'dan, onun şöyle dediğini haber verdi: Bana İbrahim dedi ki;"
"Ebû Hamza, vallahi ben muhakkakki (bazı meseleler hakkında) konuşmuşumdur. Eğer bir kaçış yolu bulsaydım konuşmazdım. Doğrusu, içinde benim, Kûfelilerin fakîhi olduğum bir zaman kötü bir zamandır!"[512]

Açıklama

İbrahim b. Yezîd b. Kays (v. 96), büyük alimler yetiştirmiş olan Nehaî ailesine mensub büyük bir alimdir. O re'y ekolünün yani hanefi mezhebinin tâbiûn nesli içindeki en mühim dayanaklarından biridir. İbrahim en-Neha'î, amcası Alkame'den, Alkame de Abdullah b. Mesûd'dan ilim almıştı. İbrahim'den de Hammâd b. Süleyman, Hammâd'dan ise Ebû Hanife tahsil-i ilim etmişlerdi. Ebû Hanife onun hakkında;
"İbrahim en-Neha'î hiç şüphesiz fıkıhta Salim b. Abdillah'dan daha kuvvetlidir" demişti.[513] Bunun için İbrahim'in yukarıdaki sözü onun büyük tevâzuunun bir ifadesidir.[514]
203. "Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Leys'den, (o da mücâhid'den (naklen) haber verdi (ki Mücahid) şöyle dedi:"
"Ömer, -sözdekini kasdederek- "ölçüştürmekden (yani kıyas yapmaktan) sakın!" demişti."[515]
204. "Bize Haccâc el-Basrı haber verip (dedi ki) bize Ebû Bekr el-Huzelî, eş-Şa'bî'den, onun şöyle dediğini rivayet etti;"
"Şureyh'ın yanında idim, ona Murâd'lı bir adam geldi ve şöyle dedi:
"Ebû Umeyye! Parmakların diyeti nedir?" "(Her parmak için) onar, onar (deve)" karşılığını verdi. (Adam); "Allah Allah! Şu ikisi -serçe parmağıyla baş parmağını birleştirmişti- bir mi?" dedi. Bunun üzerine Şureyh şöyle dedi:
"Allah Allah! Kulağınla elin bir mi? Çünkü kulağı saç, yuvarlak başlık ve sarık örter. Onda da yarım diyet, elde de yarım diyet vardır. Yazıklar olsun sana! Muhakkak ki sünnet sizin kıyasınızı geçmiştir. Binaenaleyh (sünnete) uy, bid'at işleme! Zira sen "eser"e (yani Hz. Peygamber -salallahu aleyhi ve sellem- ve sahabeden -radıyallahu anhum- gelen esaslara) tutunduğun sürece sapıtmazsın."
Ebû Bekr dedi ki; sonra eş-Şa'bî bana şöyle dedi:
"Hüzelî! Şayet sizin Ahnef'iniz (yanı en akıllı adamınız) ve beşiğindeki şu bebek öldürülse, bunların diyeti bir olur mu?",
"Evet" dedim.
"Peki kıyas nerede?" dedi.[516]

Açıklama

Bu haberden açıkça anlaşılmaktadır ki zemmedilen kıyas, hakkında nass bulunan meselelerde yapılanı gibi, fâsid kıyastır. Hz. Peygamber parmakların,[517] elin[518] ve kulağın[519] diyetlerini [520] açıklamıştır. Artık onlar hakkında fikir yürütmeye mahal yoktur.[521]
205. "Bize Mervân b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Sa'îd, Rabî'a b. Yezîd'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Muâz b. Cebel dedi ki;"
"(Zaman gelecek,) Kur'an insanlara açılacak. Öyleki onu kadın, çocuk, erkek (herkes) okuyacak derken adam diyecek ki, Kur'an'ı okudum ama bana uyan olmadı. Vallahi onu, onların içinde uygulayacağım (veya "ona okuyarak içlerinde namaz kılacağım.") Belki bana uyan olur. Bunun üzerine onu onları içinde tatbik eder. Ama (yine) kendisine uyan olmaz. O zaman der ki; Kur'an'ı okudum, bana uyan olmadı. Onu içlerinde uyguladım, bana uyan olmadı. Vallahi evimde bir mescid (yeri) çevireceğim. Belki bana uyarlar. Bu sebeple evinde bir mescid (yeri) çevirir. Ama (yine) kendisine uyulmaz. O zaman der ki; Kur'an'ı okudum, bana uyan olmadı, onu içlerinde uyguladım, bana uyan olmadı, evimde bir mescid (yeri) çevirdim, (yine) bana uyan olmadı. Vallahi onlara, mutlaka, ne Allah'ın Kitâbı'nda bulamayacakları, ne de Resûlullah'dan (-salallhu aleyhi ve sellem-) duymadıkları bir haber getireceğim. Belki bana uyulur." Muâz dedi ki;
"İşte onun getirdiğinden sakının. Çünkü onun getirdiği şey sapıklıktır."[522]

23. (Dayanaksız) Görüşleri Kabul Etmenin Mekrûhluğu

206. "Bize Muhammed b. Yûsuf haber verip (dedi ki) bize Mâlik -ki o ibn Miğvel'dir- rivayet edip dedi ki; eş-Şa'bî bana şöyle dedi:"
"Şunların sana Resûlullah'dan -salallahu aleyhi ve sellem- rivayet ettiklerini al, kabul et. Kendi görüşleriyle söylediklerini ise helaya at!"[523]
207. "Bize el-Abbâs, Sufyân'dan, (o da) Zeyd b. Hubâb'dan (naklen) haber verdi (ki, o şöyle demiş:) Bana Recâ' b. Ebî Seleme haber verip (dedi ki; Abde b. Ebî Lubâ'be'yi, şöyle derken duydum:"
"Zamanımın şu insanlarından, onların bana (bir şey) sormamalarını, benim de onlara (bir şey) sormamamı yeğledim. Onların her biri sadece; "Ne dersin? Ne dersin?" diyor."[524]
208. "Bize Affân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd rivayet edip (dedi ki) bize Asım b. Behdele, Ebû Vâ'il'den, (o da) Abdullah b. Mes'ûd'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi:"
"Resûlullah -salallahu aleyhi ve sellem- bir gün bize bir çizgi çizdi. Sonra, *"Bu, Allah'ın yoludur"* buyurdu. Ardından bunun sağından solundan bazı çizgiler çizdi. Sonra, *"Bunlar (bir takım) yollardır. Onlardan her yolun başında, ona çağıran bir şeytan vardır."* buyurdu. Sonra da şu âyet-i okudu: *"Şüphesiz ki (emretdiğim) bu (yol) benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. (Başka aykırı) yollara tâbi olmayın. Sonra sizi onun (yani Allah'ın) yolundan ayırır."*[525]
209. "Bize Muhammed b. Yûsuf haber verip (dedi ki) bize Verkâ, İbn Ebî Necîh'den, (o da) Mücâhid'den (naklen) rivayet etti (ki Mücâhid, âyette geçen) "(Başka aykırı) yollara tâbi oma!"yı, "Bid'atlara ve şübheli şeylere (tâbi olma!") diye tefsir etmiştir."[526]
210. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki) bize Amr b. Yahya haber verip dedi ki;"

“Babamı, babasından (naklen) şöyle rivayet ederken duydum: (Babam) dedi ki sabah namazından önce Abdullah b. Mes'ûd'un kapısının önünde otururduk. Çıktığında, onunla beraber mescide giderdik. Neyse (bir gün) Ebû Musa el-Eş'arî yanımıza geldi ve;
"Ebû Abdirrahman (yani Abdullah b. Mesûd) şimdiye kadar yanınıza çıktı mı?" dedi.
"Hayır" dedik. O da bizimle beraber oturdu. Nihayet (Abdullah) çıktı. Çıkınca toptan ona ayağa kalktık. Sonra Ebû Musa ona şöyle dedi:
"Ebû Abdirrahman! Biraz önce mescidde yadırgadığım bir durum gördüm. Ama yine de, Allah'a şükür, hayırdan başka bir şey görmüş değilim. (Abdullah)
"Nedir o?" diye sordu. O da;
"Yaşarsan birazdan göreceksin" dedi (ve) şöyle devam etti:
"Mescidde halkalar halinde, oturmuş, namazı bekleyen bir topluluk gördüm. Her halkada (idareci) bir adam, (halkadakilerin) ellerinde de çakıl taşları var. (idareci):
"Yüz defa Allahu ekber deyin" diyor, onlar da yüz defa Allahu Ekber diyorlar. Sonra, yüz defa Lâ İlahe İllallah, deyin diyor, onlar da yüz defa Lâ ilahe İllallah diyorlar. Yüz defa Sübhanallah deyin diyor, onlar da yüz defa Sübhanallah diyorlar." (Abdullah b. Mes'ûd);
"Peki onlara ne dedin?" dedi. "Senin görüşünü bekleyerek -veya "senin emrini bekleyerek" -onlara bir şey söylemedim." dedi. Dedi ki;
"Onlara kötülüklerini sayıp (hesab etmelerini) emretseydin ve, (bununla) iyiliklerinden hiçbir şeyin zayi edilmeyeceğine dair onlara güvence verseydin ya!" dedi. Sonra gitti, biz de onunla beraber gittik. Nihayet o, bu halkalardan birine geldi, başlarında durdu ve şöyle dedi:
"Bu, yaptığınızı gördüğüm nedir?" Dediler ki;
"Ebû Abdirrahman! (Bunlar) çakıl taşları. Onlarla Ellahu Ekber, Lâ ilahe İllallah ve Sübhanallah deyişleri sayıyoruz." (Bunun üzerine Abdullah b. Mes'ûd) dedi ki;
"Artık kötülüklerinizi sayıp (hesab edin)! Ben, iyiliklerinizden hiç bir şeyin zayi edilmeyeceğine kefilim. Yazıklar olsun size! Ey Ümmet-i Muhammed, ne çabuk helak oldunuz! Peygamberinizin -salallahu aleyhi ve sellem- şu sahabesi (içinizde hâlâ) bolca bulunmakta. İşte onun elbiseleri, (henüz) eskimemiş; kabları, (henüz) kırılmamış. Canım elinde olan (Allah'a) yemin olsun ki, sizler kesinlikle (ya) Mu-hammed'in dininden daha doğru yolda olan bir din üzerindesiniz (-ki bu imkânsızdır.) veya bir sapıklık kapısı açmaktasınız." Onlar;
"Vallahi, Ebû Abdirrahman, biz, başka bir şey değil, sadece hayrı (elde etmeyi) istedik" dediler. (O da) şöyle karşılık verdi;
"Hayrı (elde etmek) isteyen niceleri vardır ki onu hiç elde edemeyeceklerdir. Resûlullah -salallahu aleyhi ve sellem- bize haber vermişdi ki; Kur'an'ı okuyacak olan bir topluluğun (bu okuyuşları sadece dilde kalacak), onların köprücük kemiklerini ileriye geçmeyecek. Vallahi, bilmiyorum, belki onların çoğu sizdendir." Sonra (Abdullah) onlardan yüz çevirdi.
(Amr b. Yahya'nın dedesi) Amr b. Selime, bundan sonra şöyle dedi:
“Bu halkalardaki (insanların) tamamını, en-Nehrevân olayında, haricîlerin yamnda bize karşı vuruşurken gördük.”[527]

Açıklama

Belirli kelime veya cümleleri tek veya toplu olarak okumaya, tekrar etmeye "zikr" denilmektedir. Yukarıdaki haberde böyle bir zikr söz konusudur. Dünya ve ahiret mutluluğunu isteme (dua), Kur'an okuma, ilimle meşgul olma, nafile namaz kılma gibi amellere de zikr dendiği vakidir. Zikr dil, kalb veya vücut organlarıyla olabilmektedir. Allah'ı tesbihle, ona hamdetmeyle, onu ululamayla, yüceltmeyle alâkalı kelime veya cümleleri söylemek dilin zikridir. Cenab-ı Hakk'ın zat ve sıfatlarının delillerini, ahkâmına muttali olmak için ilâhi emirlerin hikmet ve delillerini, mahlûkatın sırlarını düşünmek kalbin zikridir. Allah'a ve Resulüne itaat etmeye garkohnak da vücud organlarının zikridir.[528] Zikre teşvik eden bir çok âyet ve hadis vardır. Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Öyle ise beni anın (zikredin) ki ben de sizi anayım."*[529] *"Ey insanlar, Allah'ı çok anın ve onu sabah-akşam tesbih edin."*[530] Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-de; *"Dilin daima Allah'ı zikirle ıslak olsun"* buyurmuştur.[531] Hz. Peygamber'in, bazı kelime ve cümlelerin tekrar edilerek okunmasını tavsiye eden, zikir meclislerini öven hadisleri de vardır. Örnek olarak şunları kaydedebiliriz: "Allah'ı -azze ve celle- zikretmek üzere oturan her topluluğu melekler çepeçevre kuşatır, onları rahmet kaplar, üzerlerine sekinet (huzur) iner ve Allah onları, katındakilerin içinde zikreder. "[532] "Allah'ın, zikredenleri araştırmak üzere yollarda dolaşan bir kısım melekleri vardır. Bunlar, Allah'ı zikreden bir topluluk bulunca:
"Muhtaç olduğunuz şeye gelin!" diye birbirlerine seslenirler..."[533]
"Kim günde yüz defa "Sübhanellahi ve bi-hamdihi" derse, hataları, deniz köpüğü gibi (çok) da olsalar, ondan atılır. "[534]"Allah'ın en sevdiği sözler dört (tanedir): Sübhanallah, el-Hamdulillah, Lâ İlahe İllallah, Allahu Ekber. Bunların hangisiyle b'aşlasan sana zarar vermez.[535] Bu bilgiler ışığında yukarıdaki habere baktığımızda Abdullah b. Mes'ûd'un (radıyallahu anh), mescidde zikir yapanlara i'tiraz etmesinin, zikrin kendisinden kaynaklanmadığını anlarız. İtirazın sebebi zikrin yeri ve şeklidir. Mescidde yapılan böyle bir zikir, zamanla bütün müslümanlarca dinin gereği olarak anlaşılıp yapılacak bir ibadet halini alabilirdi. Bu ise, kınanan bidatlardan biri olurdu. Bir kişinin başkanlığında, onun komutlarıyla yapılan şekli bir "zikr"de tenkid konusu yapılmış olabilir. Zikredilen merfû hadiste ve, söz konusu "zikir meclisi"ne katılmış olanların ilerde, şekli mutaassıb dindarlıklarıyla bilinen haricilerin saflarında görülmüş olmalarında da bu son hususa işaret vardır.
Nehrevân, Bağdâd ile Vâsıt arasında bir yerin adıdır. Burası, Hz. Ali ile Hariciler arasında h. 37 (veya 38) yılında vukubulan ve Hz. Ali'nin zaferi ile sonuçlanan savaş dolayısıyla meşhur olmuştur.[536]

211. “Bize Ya'lâ haber verip (dedi ki) bize el-A'meş, Habîb'den, (o da) Ebû Abdirrakman'dan (naklen) rivayet etti (ki Ebû Abdirrahman) şöyle dedi: Abdullah dedi ki;”
"(Sünnete) uyunuz, bid'at işlemeyiniz. Zira (uyulması gereken şeylerin tesbiti sizin yerinize yapılmıştır."[537]
212. “Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebû Halef haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Süleym rivayet edip (dedi ki) bana Ca'fer b. Muhammed, babasından, (o da) Câbir b. Abdillah'dan (naklen) rivayet etti (ki Câbir) şöyle dedi:”
“(Bir gün) Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bize bir hutbe irad etti de Allah'a hamd ü senadan sonra şöyle buyurdu:
"En üstün yol Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- yoludur. İşlerin en kötüleri, sonradan ortaya çıkarılanlardır. Her bid'at da delâlettir. "[538]
213. “Bize Muhammed b. Uyeyne, Ebû İshak el-Fezâri'den, (o) Eşlem el-Minkari'den, (o da) Bilâz b. İsmet'den (naklen) haber verdi (ki Bilâz) şöyle dedi:”
“Abdullah b. Mesudun, cuma gecesinin akşamı olduğu zaman kalkmış konuşurken, şöyle dediğini işitmiştim:”
"Şüphe yok ki en doğru söz Allah'ın sözü ve (yine) şüphe yok ki en güzel yol, Muhammed'in yoludur. Bedbaht, annesinin karnında bedbaht olan kimsedir. Râvîlerin en kötüleri, yalan (söz ve haberler) rivayet edenlerdir. İşlerin en kötüleri, sonradan ortaya çıkarılanlardır. Gelecek olan herşey ise yakındır."[539]
214. “Bana Muhammed b. Uyeyne, Ebu İshak el-Farazi’den, (o) Leys’den, (o) Eyyub’dan, (o da) İbn Sirin’den (naklen) haber verdi(ki İbn Sirin) şöyle dedi:”
“Hiçbir kimse bir bid’ata tutunup da ondan sonra(tekrar) sünnete dönmüş, müracaat etmiş değildir.”[540]
215. “Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) biz Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, (o) Ebû Kılâbe'den, (o) Ebû Esmâ'dan, (o) Sevbân'dan, (o da) Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) rivayet etti ki,” o (yani Hz. Peygamber) şöyle buyurdu:
“Ben ümmetim hakkında sadece saptırıcı önderleden endişe ediyorum."[541]
216. “Bize Ahmed b. Abdillah Ebu'l-Velîd el-Here vî haber verip (dedi ki) bize Mu'âz b. Muâz, İbn Avn'dan, (o) Amr b. Sa'îd'den, (o) Ebû Zur'a b. Amr b. Cerir'den, (o da) Hayye bint Ebî Hayye’den (naklen) rivayet etti (ki Hayye) şöyle dedi:”
“Öğlenin tam sıcağında bir adam yanımıza girdi. Ben de, "Allah'ın kulu! Nereden geldin?" dedim. Şöyle karşılık verdi:
"Ben ve bir arkadaşım, aradığımız bir şey için geldik. Arkadaşım, aradığımız şeyin peşine gitti. Ben de gölgelenmek ve içecek bir şey içmek için (buraya) girdim. Bunun üzerine ben kalkdım, biraz ekşi süt aldım, -Belki, "Bunun üzerine ben kalktım, ekşi ayran aldım" demişti.- ve bundan ona ikram ettim. O da içti, ben de içtim. (Hayye) dedi ki;
"Onu kuvvetli bir tahminle tanıdım. Bunun için;
"Allah'ın kulu, sen kimsin?" dedim. O da;
"Ben Ebû Bekr'im" dedi.
"Sen, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-, (namım) duymuş olduğum sahâbisi Ebû Bekr misin?" dedim
"Evet" dedi. (Hayye) dedi ki;
“O zaman ben, Has'am'la yaptığımız savaşı, cahiliye döneminde birbirimizle yaptığımız savaşı, Allah'ın getirdiği dostluk ve anlaşmayı, çadırların iplerini (bağlamasını, yani cemiyette birliği sağlamasını) zikrettim, -(Ahmed dedi ki; rivayetin bu yerinde) İbn Avn parmaklarını birbirine kenetlemişti, Muâz da onu bize tavsif etmişti. (Dârimi dedi ki;) Ahmed de (parmaklarını) kenetlemişti.-, sonra şöyle dedim:
"Allah'ın kulu! İnsanların bu durumunun ne zamana kadar (devam edeceğini) sanıyorsun?".
"Önderler dosdoğru yolda oldukları sürece!" dedi.
"Önderler ne (demek?)" dedim. Şöyle cevap verdi:
"Seyyid görmedin mi? Hani obada olur da, (oba halkı) ona uyup itaat ederler. İşte bunlar dosdoğru yolda oldukları sürece."[542]
217. “Bize Muhammed İbnu's-Salt haber verip (dedi ki) bize İbrahim b. Sa'd, babasından, (o) Adiyy b. Ertât'ın bir kardeşinden, (o da) Ebu'd-Derdâ'dan (naklen) haber verdi (ki Ebu'd-Derdâ') şöyle dedi:” Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-şöyle buyurdu:
"Şüphe yok ki sizin için korktuğum şeylerin en korkutucusu saptırıcı önderlerdir. "[543]
218. “Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, Beyân Ebû Bişr'den, (o da) Kays b. Ebû Hâzim'den (naklen) rivayet etti (ki Kays) şöyle dedi: Ebû Bekr (radıyallahu anh), Ahmes (kabilesin)den Zeyneb isimli bir kadının yanına girdi. (Kays) dedi ki;” (Ebû Bekr), onun konuşmadığını gördü. Bunun üzerine;
"Nesi var, konuşmuyor?" diye sordu.
"Susarak hac yapmaya niyet etmiş" dediler. O zaman ona;
"Konuş, dedi, çünkü bu helâl değildir. Bu, câhiliyye işi bir harekettir." (Kays) dedi ki, o da konuştu ve:
"Sen kimsin?" dedi. (Hz. Ebû Bekr);
"Muhacirlerden bir kişiyim" dedi.
"Muhacirlerin hangisinden?" dedi.
"Kureyş'den" diye cevap verdi. "Kureyş'in hangisinden?" dedi. (Hz. Ebû Bekr);
"Doğrusu sen çok soran birisin. Ben Ebû Bekr'im" dedi. (Bunun üzerine Zeyneb);
"Allah'ın, câhiliyye (döneminden) sonra getirdiği bu iyi halde ne kadar kalacağız?" diye sordu. Ebû Bekr (radıyallahu anh) buna şöyle cevap verdi:
"Önderleriniz sizinle dosdoğru oldukları (veya size karşı dosdoğru hareket ettikleri) sürece bu (hal) üzere kalacaksınız." (Zeyneb);
"Önderler de ne?" dedi. (Hz. Ebû Bekr);

"Kavminin başkanları ve ileri gelenleri yok mu, (hani) onlara emrediyorlar, onlarda onlara itaat ediyorlar?" dedi.
"Evet" diye karşılık verdi. (Hz. Ebû Bekr de);
"İşte onlar halkınız karşısındaki bunlar gibidir" dedi.[544]

Açıklama

Son bir kaç hadiste "önder" diye tercüme ettiğimiz imam (c. eimme) kelimesi; kendisine uyulan kimse, halife, başkan, devlet başkanı, rehber... gibi mânâlarda kullanılmaktadır. Bu hadislerde öncelikle devlet başkanları söz konusudur. Devlet başkanları büyük yetkilere sahiptirler. İslâm nizamında, gayr-ı meşru olmayan emirlerinde müslüman devlet başkanlarına itaat mecburiyeti vardır. Bu sebeple toplum hayatında, bu arada toplumun kültürel hayatında onların oynayabileceği rol çok mühimdir. Devlet başkanlarını da, tabiatiyle, devlet erkâmyla birlikte düşünmek lâzımdır. İşte toplumun iyi ve kötü hali, devlet başkanında bütünleşen üst düzey devlet idarecileriyle çok yakından alakadardır. Toplumun bozulmasına sebeb olabilecek en endişe verici husus da, bunun için, halkı hak yoldan saptıracak idarecilerdir. Meşru itaat imkânından da istifadeyle onların girişecekleri saptırma faaliyetleri fazlasıyla etkili olur. Bu etkinin gücü; "İnsanlar devlet başkanlarının dini üzeredirler" diyecek kadar kuvvetlidir. Nitekim Hz. Peygamber de, Bizans İparatoruna gönderdiği İslâm'a davet mektubunda şöyle buyurmuştu: "Müslüman ol, kurtul! Allah da sana sevabını iki kat versin. Şayet yüz çevirirsen, şüphe yok ki çiftçilerin (tebaanın) günâhı senin boynunadır (Buhâri, Bedu'1-Vahy, 6 (1/6).
Bundan dolayı devlet başkanlanmn iyi haline özel i'tina gösterildiğini müşahede etmekteyiz. Onların iyiliğini, hayrını istemek dinin ta kendisi sayılmıştır. Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: *"Din, Allah'ın, Resulünün, müslümanlann önderlerinin ve bütün (müslümanların) hayrını istemekten ibarettir. "*[545] *"Önderlere kötü söz söylemeyiniz. Allah'dan onların iyilik ve doğruluğuna dua ediniz. Zira onların iyilik ve doğrulukları sizin için iyilik ve doğrulukdur."*[546] Fudayl b. İyâd da şöyle demiştir:
"Şayet kabul edilecek bir duam olsa bunu ancak önder (devlet başkanı) için yaparım. Çünkü bunu kendime yapsam, (faydası) beni aşmaz. Ama ona yapsam, önderin iyi hali, insanların ve memleketlerin iyi hali(ne sebeb) olur."[547]
219. "Bize Abdullah b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Abdurrahman b. Mehdi, Sufyân'dan, (o) Vâsıl'dan, (o da) Âize isimli bir kadından (naklen) rivayet etti (ki Âize) şöyle dedi:"
"İbn Mesûd'u erkek ve kadınlara tavsiyede bulunurken gördüm, o şöyle diyordu:
"Kadın, erkek, sizden kim (fitne zamanına) kavuşursa ilk yola (ilk duruma uymağa) baksın, ilk yola, (ilk duruma uymağa) baksın! Çünkü biz fıtrat üzereyiz." Abdullah (ed-Dârimî) dedi ki,
"(Arapça metinde geçen) "es-semt" kelimesi "yol" demektir."[548]

Açıklama

"Fıtrat"; yaradılış, ilk yaradılış, tıynet, din, millet gibi mânâlara gelmektedir. Abdullah b. Mes'ûd (radıyallahu anh) kendilerinin yani sahâbe-i kiramın, insanların tasarruflarıyla bozulmamış olan ilk yaratılışa uygun bir hayat tarzı, bir din üzerinde olduklarına işaret etmiştir. Nitekim Kur'an-ı Kerim, Hz. peygamberin şahsında onlara ve bütün müslümanlara böyle olmalarını emretmiştir. Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"O halde sen yüzünü bir muvahhid olarak dine, Allah'ın o fıtratına çevir ki, o, insanları bunun üzerine yaratmışdır. Allah'ın yaratışına (hiçbir şey) bedel olmaz. Bu, dimdik ayakda duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler. "*[549] İnsanın içinde, dış etkilenmelerden azade olduğunda hak dine karşı tabî bir temayül vardır. Bu fıtrattır. İnsanlar bu fıtrat üzere yani hakkı anlayıp kabul etmeye kabiliyetli olarak yaratılmışlardır. Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "*Her doğan çocuk, başka değil, ancak fıtrat üzere doğar..."*[550] İnsanın maddi ve mânevi varlığına en uygun bir şekilde düzenlenmiş olan fıtrat dini, uzun asırlar boyu insanlar tarafından değiştirilmeye çalışılmış, fakat peygamberler vasıtasıyla sapmalar önlenmiş ve en son olarak Hz. Peygamber vasıtasıyla fıtrat dini, artık değiştirilmemek üzere ilk haline insanın yaradılışına uygun olan din haline döndürülmüştür. Hz. Peygamberin bir hadisi şöyledir: *"(Allah) zamanı, gökleri ve yeri yarattığı gündeki şekline döndürmüştür,.. "*[551] Binaenaleyh Hz. Peygamber ve sahabenin sünneti, din uygulamaları örnek alınmalıdır.[552]
220. "Bize Muhammed b. Uyeyne haber verip (dedi ki) bize Ali -ki o İbn Mushir'dir. Ebû İshak'dan, (o) eş-Şa'bî'den, (o da) Ziyâd b. Hudeyr'den (naklen) haber verdi (ki Ziyâd) şöyle dedi:"
"Bana Ömer (radıyallahu anh);
"Biliyor musun, İslâm'ı ne yıkar? " diye sordu.
"Hayır" dedim. Şöyle açıkladı:
"Onu alimin hatası (sürçmesi), münafıkın Kuran vasıtasıyla mücâdelesi, saptırıcı önderlerin hükmü!"[553]
221. "Bize Harun, Hafs b. Gıyâs'dan, (o) Leys'den, (o) el-Ha-kem'den, (o da) Muhammed b. Ali'den (naklen) haber verdi (ki Muhammed b. Ali) şöyle dedi: İşi-gücü çekişme olan mücâdele erbâbıyla bir arada oturma, (konuşma!). Çünkü onlar Allah'ın âyetleri hakkında (yersiz, delilsiz sözlere) dalarlar."[554]
222. "Bize el-Hüseyn b. Mansûr haber verip (dedi ki) bize Ebû Usâme, Şerîk'den, (o) el-Mubârekden, (o da) el-Hasan'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Hasan) şöyle dedi:"
"Kendisinden başka hiçbir tanrı olmayan Allah'a yemin olsun ki, sünnetleriniz ikisinin arasında, yani haddi aşanla (Hak'dan) uzak kalan arasında (kalmıştır). Binaenaleyh o (sünnetlere uymada) sabrediniz. Çünkü sünnet ehli, eskiden insanların en azı idiler. Onlar gelecekte de insanların en azı olacaklardır. (Sünnet ehli) ne haddi aşanlarla azgınlıklarına, ne de bidatçıarla bidatlerine gitmemiş, Rabb'lerine kavuşuncaya kadar sünnetlerine (uymada) sabretmiş olan kimselerdir. O halde, inşaallah, siz de böyle olunuz."[555]

223. “Bize Musa b. Hâlid haber verip (dedi ki) bize İsa b. Yûnus, el-A'meş'den, (o) Umâre ve Mâlik İbnu'l-Haris'den, (onlar) Abdurrahman b. Yezîd'den, (o da) Abdullah'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:”
“Sünnet dahilinde orta yolla çalışmak, bidat içinde var gücüyle çalışmakdan daha hayırlıdır.”[556]

24. Alimlere Uyma

224. “Bize Mansûr b. Seleme el-Huzâ'î, Şerîk'den, (o) Ebû Hamza'dan, (o da) İbrahim'den (naklen) haber verdi (ki İbrahim) şöyle dedi:”
“Ben öyle topluluklara kavuşdum ki şayet onlardan biri bir tırnak(lık yeri bile) aşmamış olsaydı ben de onu aşmazdım. Bir topluluğu önemsememek bakımından, onların fiillerine aykırı hareket etmen kâfidir.”[557]
225. “Bize Yala haber verip (dedi ki) bize Abdulmelik, Atâ'dan rivayet etti (ki o);
"Allah'a itaat ediniz, peygambere ve sizden olan buyruk sahiplerine de itaat ediniz"[558] (âyetinin tefsirinde) şöyle dedi:
“(Ayette geçen "buyruk sahipleri") ilim ve derin anlayış (fıkıh) sahipleridir. Peygambere itaat de Kur'an ve sünnete uymakdır.”[559]

Açıklama

Atâ' ile beraber başka müfessirler de mezkûr âyetteki "buyruk sahipleri"nden, alimlerin kasdedildiğini söylerler. Ancak, âyetin nüzul sebebi olarak zikredilen olaylar da göz önüne alındığında, itaat edilmesi emredilen buyruk sahiplerinin içine, komutan, âmir, alim her buyruk sahibinin girdiği anlaşılmaktadır. Yeter ki buyruk sahibi müslüman ve emrettiği şey meşru olsun. Çünkü Allah'a isyan olan emirde kula itaat edilmez. Müslüman olmayan buyruk sahiplerine de itaat vacip değildir. Gayr-ı müslim buyruk sahipleri hakkında itaat değil de, varsa anlaşmaya riâyet söz konusudur. Burada âyetteki bir hususa işaret etmek lâzımdır. Ayette, Allah'a ve peygambere itaat ayrı ayrı "itaat ediniz" şeklinde emredilmişken buyruk sahiplerine itaat emri peygambere itaate atfedilmiştir. Bundan, Peygamberin müstakil emretme ve itaat edilme yetkisi olduğu, buyruk sahiplerinin böyle bir yetkileri olmadığı, onların, verecekleri emirlerde Kur'an ve sünnet ahkâmına uymak zorunda oldukları mânâsı çıkar.
Atâ', "ilim" ile, herhangi bir mesele hakkında Kur'an ve sünnette bulunan sarîh bilgiyi," derin anlayış (fıkıh)" ile de bu iki kaynaktan ictihâd yoluyla çıkarılan bilgiyi veya bu şekilde bilgi çıkarmayı kasdetmiş olmalıdır.[560]

226. “Bize Muhammed b. Yûsuf haber verip (dedi ki) bize İbrahim b. Edhem rivayet edip dedi ki;”
“Ben İbn Şübrüme'ye bir şey sordum, -zor bir meselem vardı - ve, "Allah sana merhamet etsin, ona bir bakın!" dedim. Cevabı şu oldu:
"(Mesele hakkında) yol bana açıldığı ve izi (yani mesele hakkındaki haberi) bulduğum zaman (onu yanımda) hapsetmem, (söylerim!)."[561]
227. “Bize Osman İbnu'l-Heysem haber verip (dedi ki) bize Avn. Hacerli Süyman b. Câbir isimli bir adamdan onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“İbn Mes'ûd dedi ki, Resûlullah bana şöyle buyurmuştu:”
“İlmi öğreniniz ve onu insanlara da öğretiniz. Ferâ'izi öğreniniz, onu insanlara da öğretiniz. (Hülâsa) Kur'an'ı öğreniniz, onu insanlara da öğretiniz. Çünkü ben ölümlü bir kimseyim. İlim de yakında alınıp yok edilecek ve fitneler ortaya çıkacak. Nihayet iki kişi Allah'ın, miras ile ilgili bir emri (bir farizası) konusunda ihtilâfa düşecek de aralarını hükme bağlayacak hiç kimse bulamayacaklar:"[562]
228. “Bize Ya'kûb b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Ömer b. Ebi Halife rivayet edip dedi ki, ben Ziyâd b. Mihrâk'dan, onun, Abdullah b. Ömer'in şöyle dediğini zikrettiğini duydum: Resûlullah Muâz b. Cebel ile Ebû Musa'yı Yemen'e gönderdiğinde onlara) şöyle buyurmuştu:”
“Dayanışma içinde ve uyum halinde olunuz kolaylaştırınız, nefret ettirmeyiniz." Sonra onlar Yemen'e geldiler. Muâz halka bir konuşma yaptı ve onlaıı müslüman olmaya teşvik etti, onlara Kur'an'ı iyi anlamaya çalışmalarını emretti ve, (ardından) şöyle dedi:
“Bunu yapınca, bana sorun, size Cennet ehlini Cehennem ehlinden (ayıran şeyleri, farklarını) haber vereyim" Bunun üzerine onlar, Allah'ın, beklemelerini dilediği kadar bir süre beklediler. Sonra (gelip) Muâz'a dediler ki; "Sen bize (Kur'an'ı) iyice anlayıp okuyunca, cennet ehlini Cehennem ehlinden (ayıran şeyleri) haber vermen için sana sormamızı emretmiştin!." O zaman Muâz onlara şöyle dedi:
“Kişi iyilikle anıldığı zaman (bilin ki) o, Cennet ehlindendir, kötülükle anıldığı zaman ise Cehennem ehlindendir."[563]

Açıklama

Muaz b. Cebel -radıyallahu anh- Yemen'in Cendel bölgesine, Ebû Musa el-Eşari -radıyallahu anh- ise Yemen'in Zebîd, Aden ve sahil bölgesine görevlendirilmişlerdi. Buhâri Muâz'ın Yemen'e gönderilişinin h. 10. yılda olduğunu, tarihçiler ise h. 9. yılda olduğunu söylemişlerdir. Bir görüşe göre de bu gönderme hâdisesi h. 8. yılda vukubulmuştu. Bu iki zatın vali olarak mı, kadı olarak mı gönderildikleri hakkında da değişik görüşler vardır. Ancak o dönem valilerinin idare, kadılık ve fetva işlerinin tamamım yaptıkları düşünülürse vali veya kadı ayrımı yapmak o kadar mühim olmaz.

Hz. Peygamber bu sahâbileri gönderirken onlara mühim tavsiyelerde bulunmuş, mühim talimat vermiştir. Dayanışma içinde olmaları onların görevlerini kolaylaştıracak, uyuşmaları, halk üzerindeki güvenilirliklerini pekiştirecekti. Kolaylaştırma ve sevdirme yöntemleri, bu hâdise ile ilgili diğer rivayetlerde belirtilen [564] tedrici öğretim ve uygulama ile, tebliğ edilen, emredilen şeylerin kabulünü ve tatbikini kolaylaştıracaktı.
Muâz b. Cebel, merfû hükmünde olan ve Hz. Peygamberin bir sözünden[565] mülhem olduğu anlaşılan son açıklamasıyla, müslümanların birbirleriyle iyi geçinmeleri gereğini vurgulamıştı. Çünkü Allah onların birbirleri hakkındaki açıklamalarına göre muamele yapacaktır. Şöyle ki; bir kişi hakkında Ölümünden sonra, adil hakşinas insanlar lehine şehâdette bulunurlarsa, bu kişinin muttali olamadıkları, kul hakkı dışında günâhları olsa bile, bu şehâdet onun ebedî kurtuluşuna vesile sayılmıştır. Aleyhde şehâdet durumunda ise kişi cehennem azabına duçar olacaktır. Burada şahitlerin, gördüklerini açıklamaktan başka yapacakları bir şey yoktur. Sadece Allah, onların, kul hakları dışında görmedikleri bazı günâhları affedecektir. Her halde bu, İslâm toplumunun düzeninin sağlanmasına katkıda bulunanlara Cenab-ı Hakk'ın bir lütfudur.[566]

229. “Bize Ya'kûb b. İbrahim rivayet edip (dedi ki) bize Yahya b. Sa'îd el-Kattân, Ubeydullah'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: Sa'îd b. Ebî Sa'îd'i, babasından, (o da) Ebu Hureyreden (naklen) şöyle rivayet ederken duydum:(Ebû Hureyre) demiş ki:”
“Ya Resûlallah, dendi, insanların hangisi, en üstün (insandır?)"
"En takvâlıları" buyurdu.
"Bunu sormak istemedik!" dediler.
"O halde Allah'ın dostunun oğlu Allah'ın Peygamber'inin oğlu Allah'ın Peygamberi olan Ya'kûb oğlu Yûsuf!" buyurdu.
"Bunu da sormak istemedik" dediler.
"Şu halde, buyurdu, bana Arapların asıllarını soruyorsunuz: Onların cahiliye döneminde hayırlı olanları, iyi anladıkları fakih oldukları zaman müslümanlıkta da hayırlıdırlar. "[567]

Açıklama

Hz. Peygamber, sorulan soruya, en mükemmel, en üstün olan duruma işaretle başlayarak cevap vermiştir. Kur'an-ı Kerim'de de açıklandığı gibi[568] insanların en şereflisi, en üstünü, onların en muttaki olanıdır. Fakat sorulmak istenen bu cihet değildi. O zaman neseb bakımından üstünlük akla gelir ki, Hz. Yûsuf dan başka, kendisiyle beraber üç atası peygamber olan hiç kimse yoktur. Hz. Yûsuf la beraber ataları Hz. Ya'kûb, Hz. İshak ve Hz. İbrahim peygamber idiler. Bu yönden de Hz. Yûsuf üstünlüğe sahiptir. Dikkat edilirse burada da sırf soy değil, peygamber oluş üstünlük sebebidir. Son olarak daha dar çerçevede bir üstünlük söz konusu olabilir. Bu kabilelerin, ailelerin birbirine üstünlüğüdür. Bu durumda da belirleyici unsur dinde derinleşme, iyi anlamadır.[569]

230. Bize Abdullah -ki o İbn Sâlih'dir - haber verip (dedi ki) bana el-Leys, Yezid b. Abdillah b. Usâme İbni'l-Hâdî'den, (o) Abdulvehhâb'dan, (o) İbn Şihâb'dan, (o) Humeyd b. Abdirrahman'dan, (o da) Muâviye'den (naklen) rivayet etti (ki Muâviye) şöyle dedi:”
Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem-şöyle buyururken işittim:
"Allah kime hayır dilerse onu dinde fakih (derin kavrayışlı) kılar. "[570]

Açıklama

Bu hadisten, Allah'ın hayır dilediği kimselere yardımda bulunacağı anlaşılmaktadır. Mutlak güç sahibi fail-i hakiki odur. Kul, müslümanlığını istediği gibi yaşayarak hayrı istenecek biri olmaya çalışmalıdır. Böylece hem kendine hem de müslümanlara ve dolayısıyla bütün insanlara yararlı bir kimse olması müyesser olur. Din, netice itibariyle kâinat hakkında tevhid esasına dayalı bir bakış açısı kazandırır. Kişi müslümanlığın ahkâmını, hikmetlerini iyi anlamak ve gerekenleri yapmakla sağlıklı bir kâinat görüşüne varır, bu da onu hayra ve ebedi kurtuluşa götürür. Allah bu yolda samimi olarak çaba sarfedenlere yardım etmektedir. Diğer taraftan "dinde fakih" olmadan hayra ulaşılamayacağı da, bu hadisten anlaşılmaktadır.[571]
231. “Bize Said b. Süleyman, İsmail b. C a'fer'den, (o) Abdullah b. Said b. Ebî Hind'den, (o) babasından, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) haber verdi (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:”
Resülullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
"Allah kime hayır dilerse onu dinde fakih (derin kavrayışlı) kılar.[572]
232. “Bize Yezid b. Hârûn haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Seleme, Cebele b. Atıyye'den, (o) İbn Muhayrizden, (o da) Muâviye'den (naklen) haber verdi (ki Muâviye) şöyle dedi: Resûlullah'ı -salallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyururken işittim:”
"Allah kime hayır dilerse onu dinde fakih kılar."[573]
233. “Bize Süleyman b. Dâvud ez-Zehrâni haber verip (dedi ki) bize İsmail -ki o İbn Ca'fer'dir - haber verip (dedi ki) bize Amr b. Ebî Amr, Abdurrahman İbnu'l-Huveyris'den, (o) Mu-hammed b. Cübeyr b. Mut'im'den, (o da) babasından (naklen) rivayet etti ki o (yani Cübeyr) Veda haccında, arefe günü Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- irad buyurduğu hutbede hazır bulunmuştu. (Resûlullah bu hutbesinde şöyle buyurmuştu).
“Ey insanlar! Vallahi, bilmiyorum, bugünümden sonra bu yerde sizinle belki (bir daha) karşılaşmayacağım. Binaenaleyh, bugün sözümü işitip onu ezberleyene, (muhafaza eden) Allah merhamet etsin! Zira nice, iyi anlayışı olmadığı halde bilgi taşıyan kimse vardır. Bilgiyi, kendisinden daha iyi anlayana taşıyan nice kimse de vardır. Şunu iyi biliniz ki bu ayda, bu şehirde bu günün hürmeti, (ihlâl edilmesinin haram olması) gibi,

*(birbirinizin) mallarınıza, kanlarınıza (tecâvüz etmeniz) de size haram kılınmıştır. Ve (yine) bilin ki (mü'min) kalbler şu üç şeyde hainlik yapmaz, (onları tam olarak yerine getirir)****[574]**** Ameli sırf Allah için yapmak, buyruk sahiplerinin (âmirlerin, idarecilerin) hayrını istemek, müslümanların cemaatine bağlı kalmak. Zira o (müslümanların) duası, (onları) arkalarından kuşatır."*[575]

234. "Bize Ahmed b. Hâlid haber verip (dedi ki) bize Muhammed -ki o ibn İshak'dır -, ez-Zühri'den, (o) Muhammed b. Cübeyr b. Mut'im'den, (o da) babasından (naklen) rivayet etti (ki Cübeyr) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Mina (tepesinin) eteğinde ayağa kalktı ve şöyle buyurdu:"

*"Allah, sözümü duyup ezberleyen, (muhafaza eden), sonra da onu duymamış olana nakleden kulun yüzünü ağartsın! Zira nice bilgi taşıyıcısı vardır ki iyi anlayışı yoktur. Kendisinden daha anlayışlı olan kimseye bilgi taşıyan nice kimse de vardır. Üç şey vardır ki, onlarda (mü'minin) kalbi hainlik yapmaz:****[576]**** Ameli sadece Allah için yapmak, buyruk sahibi (idarecilere, âmirlere) itaat etmek, cemaate bağlı kalmak. Çünkü onların duası peşlerinden (onları kuşatır)"*[577]

Açıklama

Hz. Peygamber bu hutbesini h. 10. yılda yaptığı ve "Veda' haccı" denilen ilk ve son haccında arefe günü Mina tepesinin eteğinde irad buyurmuştu.[578]

235. "Bize İsmet İbnu'1-Fadl haber verip (dedi ki) bize Haremi b. Umâre, Şu'be'den, (o) Amr b. Süleyman'dan, (o) Abdurrahman b. Ebân b. Osman'dan, (o da) babasından (naklen) rivayet etti (ki Ebân) şöyle dedi: (Bir gün) Zeyd b. Sabit, gün ortasında Mervân İbnu'l-Hakem'in yanından çıktı. (Ebân) dedi ki, ben de (kendi kendime)

"Bu saatte Mervân'ın yanından çıktığına göre muhakkak kendisine bir şey sormuştur." dedim ve, gelip (bunu ona) sordum.

"Evet, dedi, bana Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem-, buyurmuş olduğunu işittiğim bir hadis sordu, (o da şu hadistir): Allah, bizden bir hadis işitip de onu ezberleyen, (muhafaza eden), sonra da onu kendisinden daha iyi ezberleyip muhafaza edecek olana nakleden kişinin yüzünü ağartsın. Zira nice bilgi taşıyıcısı vardır ki iyi anlayışlı (fakih) değildir. Bilgiyi, kendisinden daha iyi anlayışlı olana taşıyan niceleri de vardır! Bir müslümanın kalbi üç haslet üzerinde sebat etmez ki (sonunda) Cennete girmesin. (Ebân) dedi ki;

"Bunlar nedir?" dedim. Şöyle devam etti:

"Amelde ihlâslı olmak, buyruk sahiplerinin, (idarecilerin, âmirlerin) iyiliğini istemek, cemaate bağlı kalmak. Çünkü onların duası, (onları) arkalarından kuşatır. Kimin niyyeti âhiret olursa Allah zenginliğini kalbine kor, (ona gönül zenginliği verir), dağınıklığını toplar, (işlerini düzene kor) ve dünya, boyun eğerek ona gelir. Kimin de niyyeti bu dünya olursa, Allah onun topluluğunu dağıtır, (düzenini bozar), korkusunu iki gözünün arasına kor, dünyadan da kendisine, başkası değil sadece takdir edilmiş olan (mikdar) gelir. (Ebân dedi ki, ona "orta namazını da sordum:

"O, öğledir" dedi."[579]

236. "Bize Yahya b. Musa haber verip (dedi ki) bize Amr b. Muhammed el-Kureşî rivayet edip (dedi ki) bize İsrail, Abdurrahman b. Zübeyd el-Yâmî'den, (o) Ibn Aclân'dan, (o da) Ebu'd-Derdâ'dan (naklen) rivayet etti (ki Ebu'd-Derdâ) şöyle dedi.

"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bize bir hutbe irad etti ve şöyle buyurdu:"

*"Allah bizden bir hadis işitip de onu işittiği gibi nakleden kişinin yüzünü ağartsın! Zira nice (kendisine hadis) nakledilen kimse vardır ki işitenden daha iyi anlayıp muhafaza eder. Üç şey vardır ki onlarda müslüman kişinin kalbi hainlik yapmaz.****[580]**** Ameli sırf Allah için yapmak, her müslümanın iyiliğini istemek, müslümanların cemaatine bağlı kalmak. Çünkü o (müslümanlann) duası (onları) arkalarından kuşatıcıdır*."[581]

25. Hz. Peygamberden -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-Hadis Rivayetinden Korkma Ve Bunda İhtiyatlı Davranma

Açıklama

Hadis (c. ahâdîs) kelimesi, tahdis mastarından yapılmış bir isimdir. Bu kelimenin sözlük mânâsı, "rivayet etme", "haber verme", "haber"dir. Bir ıstılah olarak hadis, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- sözleri, fiilleri ve takrirleriyle ilgili haber demektir. Burada "sünnet'le hadis arasında bir fark ortaya çıkmaktadır. Şöyle ki, Resûlullah'ın söz, fiil ve takrirleri sünnet olmakta, bunları bildiren haber ise hadis adını almaktadır. Ancak muteahhırûn hadis alimleri bu iki kelimeyi eşanlamlı olarak kullanmışlardır. Hadis kelimesinin, Resûlullah'ın sadece sözleri için kullanılması da yaygındır.

Hadis kelimesinin, hayırla yâdedilen ilk üç neslin, sahabe, tâbiûn ve etbâu't-tâbün'in söz, fiil ve takrirlerini de içine alacak şekilde daha geniş bir kullanılışı da vardır. Bu durumda Resûlullah'm hadisi, "merfû hadis", sahâbeninki "mevkuf hadis" tâbiûn ve etbâu't-tâbiîninki de "maktu hadis" adlarını alırlar. Fakat mutlak olarak hadis denince akla Hz; Pegamber'in merfû hadisi gelir. Dâriminin Sünen'inin bu bölümünde de söz konusu olan merfû hadistir.

Hadis, Hz. Peygamber'den bir şey haber verdiğine göre üzerinde titizlik gösterilmesi gereken bir meseledir. Çünkü Hz. Peygamberin söz ve işleri, İslâm Dininin, Kur'an-ı Kerim'den sonra ikinci kaynağını teşkil ederler. Ayrıca hadisler, Hz. Peygamber'in Kur'an'ı tatbik edişini de bize bildirmektedirler. Bunun için Muhammed b. Şirin şöyle demiştir:

"Bu ilim (hadis) dindir. Binaenaleyh dininizi kimden aldığınıza dikkat ediniz."[582] Mâlik b. Enes'in de şöyle dediği nakledilir:
"Bu ilim (hadis) senin etin -kemiğindir. Kıyamet gününde ondan hesaba çekileceksin. Kimden aldığına dikkat et."[583]Hadisin dindeki bu ehemmiyetinden[584] dolayı onun alınması ve rivayet edilmesinde ihtiyatlı davranılması, titizlik gösterilmesi dini bir görev olmaktadır. "Tesebbüt" dediğimiz bu ihtiyat ve titizliğin ilk numunelerini sahâbe-i kiram vermiş ve sonraki müslümanlara örnek olmuşlardır, ez-Zehebî, Hz. Ebû Bekr (radıyallahu anh) hakkında;
"Haberlerin kabulünde ilk ihtiyatlı davranan odur."[585] Hz. Ömer (radıyallahu anh) hakkında ise;
"Nakil konusunda muhaddislere tesebbüt yolunu açan odur"[586] der ve, sırf ihtiyat ve titizliğin bir ifadesi olarak, kendilerine hadis nakleden kimselerden bu nakillerine şâhid getirmelerini istediklerine dair misâller nakleder.[587] Hz. Ali (kerremellahu vecheh) ise bu husustaki ihtiyatlılığını, kendisine hadis rivayet edenlere, doğru söylediklerine dair yemin ettirmekle göstermişti.[588]
Hadis rivayetinde gösterilmesi gereken bu ihtiyat bazı sahabileri, hata yapma endişesiyle hadis rivayetini azaltmaya hatta hemen hemen hiç rivayet etmemeye sevketmiştir. Meselâ aşere-i mübeşşere'den olan Sa'îd b. Zeyd'in sadece birkaç hadis rivayet ettiği nakledilmektedir. Yine aşere-i mübeşşere'den olan ez-Zübeyr İbnu'l-Avvâm'a, oğlu Abdullah, niçin çok hadis rivayet etmediğini sorduğunda o şöyle cevap vermişti:
"Elbetteki ben, müslüman olduğumdan beri ondan (yani Hz. Peygamber'den) ayrılmamıştım. Fakat ben onu şöyle buyururken işitmiştim:
"Kim bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse cehennemdeki yerine hazırlansın!"[589]

237. "Bize Muhammed b. İsa haber verip (dedi ki) bize Hu-şeym rivayet edip (dedi ki) bize Ebu'z-Zübeyr, Câbir'den onun şöyle dediğini haber verdi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Kim bile bile bana isnad ederek yalan söylerse cehennemdeki yerine hazırlansın. "[590]
238. "Bize Muhammed b. İsa haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, Abdula'lâ'dan, (o) Sa'id b. Cübeyr'den, (o) İbn Abbâs'dan, (o da) Hz. Peygamberden -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) rivayet etti (ki Hz. Peygamber) şöyle buyurdu:
"Kim bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse Cehennemdeki yerine hazırlansın."[591]
239. "Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki) bana Yezîd b. Abdillah, Amir b. Abdillah b. Urve'den, (o) Abdullah b. Urve'den, (o) Abdullah İbnu'z-Zübeyr'den, (o da) ez-Zübeyr'den (naklen) rivayet etti ki o (yani ez-Zübeyr) Hz. Peygamber'i -sallallahu aleyhi ve sel-lem- şöyle buyururken işitti:" *"Kim benden yalan rivayet ederse Cehennemdeki yerine hazırlansın."*[592]
240. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bana es-Sabbâh b. Muhârib, Ömer b. Abdillah b. Yala b. Murre'den, (o) babasından, (o da) dedesinden (naklen) rivayet etti ki Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Kim bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse Cehennemdeki yerine hazırlansın."[593]
241. "Bize Esed b. Musa haber verip (dedi ki) bize Şu'be, Attâb'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: Ben Enes b. Mâlik'i şöyle derken işittim:"
"Hata yapacağımdan korkmasam size, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- duymuş olduğum -veya Resûlullah'ın buyurmuş olduğu- bazı şeyleri muhakkakki rivayet ederdim. Bu (korkumun sebebi) şudur: Ben onu -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyururken işitmiştim:"
"Kim bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse Cehennemdeki yerine hazırlansın."[594]
242. "Bize Muhammed b. Abdillah haber verip (dedi ki) bize Ebû Dâvûd, Şu'be'den, (o da) Abdülaziz, Hammâd b. Ebî Süleyman, et-Teymî ve, İbn Hürmüz'ün âzâdlısı Attâb'dan (naklen) haber verdi (ki onlar) Enes b. Mâlik'i, Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurduğunu (naklederken) işittiler:
"Kim bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse Cehennemdeki yerine hazırlansın."[595]
243. "Bize Ahmed b. Hâlid haber verip (dedi ki) bize Muhammed -ki o İbn İshak'dır. Ma'be'd b. Kâ'b'dan, (o da) Ebû Katâde'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Katâde) şöyle dedi:"
Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- minber üzerinde şöyle buyururken işittim:"
"Ey insanlar! Sakın, benden çok hadis rivayet etmeyin! Kim bana isnâd ederek konuşursa sadece gerçeği -veya sadece doğruyu- söylesin. Kim de söylemediğim şeyi bile bile bana isnâd ederek iftira edip söylerse Cehennemdeki yerine hazırlansın."[596]
244. "Bize Harun b. Muâviye, İbrahim b. Süleyman'dan, (o) Asımu'l-Ahvel'den, (o) Muhammed b. Bişr'den, (o da) Enes'den (naklen) haber verdi (ki Enes) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:" *"Kim bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse Cehennemdeki yerine hazırlansın."*[597]

Açıklama

Burada bir kaç senedi verilen bu hadis lafzan mutevâtir hadislerden biridir. Bu hadisi, içlerinde aşere-i mübeşşere de bulunan 60'dan fazla Sahâbînin rivayet ettiği nakledilmektedir. İbnu'l-Cevzî, el-Mevzû'ât'ının başında bu hadisin senedlerini toplamış ve bunlar 90'ı aşmıştır.[598]
Hz. Peygambere -sallallahu aleyhi ve sellem- söylemediği bir sözü, yapmadığı bir işi nisbet etmek yani hadis uydurmak (vaz') en büyük günâhlardandır. Hatta Ebû Muhammed el-Cüveynî eş-Şâfiî (438) ve Nâsıruddîn İbnu'l-Muneyyir el-Mâlikî (683) gibi bazı alimler bunun, hadis uyduran kişiyi dinden çıkaracağını söylemişlerdir.[599] es-Suyûtî de demiştir ki;
"Hiçbir ehl-i sünnet aliminin, bundan başka, işleyenini dinden çıkaran bir büyük günâhın olduğunu söylediğini bilmiyorum."[600]

Hz. Peygamber'e iftira etmenin bu ağır hükmü, Hz. Peygamber'in dindeki yerinden kaynaklanmaktadır. Hz. Peygamber'in söz ve işleri dinin ikinci kaynağını teşkil ederler. Binaenaleyh Hz. Peygamber'e iftirada bulunan, dine iftirada bulunmakta, dini tahrib etmektedir. Buna Hz. Peygamber şöyle işaret buyurmuştur: *"Bana iftira etmek, herhangi birine iftira etmek gibi değildir. "*[601] Bunun için, konusu ne olursa olsun ve hangi gayeyle yapılırsa yapılsın Hz. Peygamber'e söylemediği bir sözü, yapmadığı bir işi isnâd etmek haramdır ve bu isnadı yapanın akıbeti Cehenneme girmektir. Bazı cahil ve bid'at ehli kimselerin, insanları iyiliğe teşvik, kötülükden sakındırma gayesiyle veya Hz. Peygamber'in lehine hadis uydurma gibi düşünceleri mesnedsiz ve hakikat dışıdır. Sahih hadisler, uydurmalara ihtiyaç bırakmayacak kadar çoktur.
Hz. Peygamber'e iftira edip hadis uydurmanın bu ağır hükmüne rağmen yine de çeşitli maksat ve mülâhazalarla bir çok hadis uydurulmuş ve Hz. Peygamber'e nisbet edilmiştir. Bu işin Hz. Peygamber hayattayken de yapıldığını gösteren bir-iki örnek vardır .[602] Fakat Hz. Peygamber, aldığı sert maddi ve mânevi tedbirlerle bunun önüne geçmiş, yayılmasına mâni olmuştur. Bu bölümdeki hadisin bir benzerinin söylenmesine sebeb olarak gösterilen bir olayda Hz. Peygamber, kendisine iftirada bulunan kişinin öldürülüp yakılmasını, ölü bulunması halinde de yakılmasını emrettiği nakledilmektedir.[603] İlgili haberler doğruysa, bu maddi cezalandırmanın yanında ebedi ceza haberi, hadis uydurma işinin Hz. Peygamber devrinde bir-iki olayla kapanmasını sağlamıştır. Diğer taraftan devam etmekte olan vahy de, münafık ve gayr-ı müslimlerin bu işe tevessül etmelerine mani olmuş olmalıdır. Zira Hz. Peygamber, vahy yoluyla onların böyle bir teşebbüslerinden haberdâr edilebilirdi. Ayrıca münafık ve gayr-ı müslimlerin haberleri müslümanlarca nazar-ı itibara da alınmazdı.
Hz. Ebû Bekr ve Hz. Ömer'in halifelikleri ile Hz. Osman'ın halifeliği zamanlarında hadis uydurulduğuna dair hiçbir habere rastlanmamıştır. Bu büyük halifelerin aldığı, şâhid isteme, rivayetleri azalttırma gibi ihtiyat tedbirlerinin yanında sahabe-i kiramın büyük çoğunlukla hayatta olması bu dönemlerde hadis uydurma hareketine mani olmuştur. Fakat daha sonraları başlayan fitne hareketleri ve ortaya çıkan siyasi gruplar, hadis uydurmak için müsait bir zemin oluşturmuşlardı. İslâm aleminin genişlemesiyle menfaatleri haleldar olan fakat en uygun yolu zahiren müslüman olmakta gören kimselerle bazı cahil, tarafgir müslümanlar, maksatlarına ulaşmak, kendi görüş ve taraflarını desteklemek, muhaliflerini yermek için hadise başvurmuşlardır. Çünkü müslümanlar için, Kur'an'dan sonra müracaat edilecek, kulak verilecek ikinci kaynak hadislerdi. Kur'an, onlar için o kadar elverişli değildi. Zira Kur'an bir kitap içinde toplanmıştı. Ona ilâve yapmak mümkün değildi. Sadece bazı âyetleri kendi maksatlarına uygun bir şekilde yorumlama imkânı vardı ki bu da yeterli olmuyordu. Bu durumda kısmen çeşitli yazı malzemelerine kaydedilmiş olsalar da, henüz bir kitap içinde toplanmamış olan hadislere başvurmak, gayelerine uygun olanları almak, buna uygun olanları bulamayınca da uydurmak yoluna başvuruldu. Böylece hadis uydurulmaya başlandı. Tabii olarak, sünnet ve hadisin muhafızları alimler hemen gerekli önlemleri almaya, başlamış ve, kullanılan şekliyle müslümanlara has olan isnâd usûlünü geliştirmişlerdir. Bu şekilde onlar, sahih hadislerin uydurma olanlarıyla karışmamasını sağlamışlardır. Muhammed b. Şirin bu gelişmeye şu meşhur sözüyle işaret etmiştir:
"(Önceleri) isnadı sormazlardı. Sonra fitne ortaya çıkınca, "Bize ravîlerinizin isimlerini söyleyin!" dediler. Bunun üzerine sünnet ehline bakılıyor ve hadisleri alınıyordu, bidat ehline bakılıyor, hadisleri alınmıyordu."[604] Çok menfi bir hareket olan hadis uydurma işi böylece müsbet bir işin, isnad usûlünün ve dolayısıyla hadis usûlünün hızla gelişmesine katkıda bulunmuştur.
"Allahım! Sen ölüden diri çıkarırsın, diriden ölü çıkarırsın, "[605]
Siyasi gayelerle başlamış olan hadis uydurma işi zamanla itikadı, ahlâkî, maddi ve tarafgirâne gayelerle de yapılmaya başlanmıştır. Fakat bu çirkin işe tevessül edenler karşılarında devamlı olarak dikkatli, müteyakkız hadis alimlerini bulmuşlardır.
Hadis uydurma ve uydurulan hadislerin zararını bertaraf etmek için, tesbit edilen hadis usûlü kaideleri ve hadis bilgi kolları yanında, sadece, hadis uyduran (vâzı', vazzâ') kimselerle uydurma (mevzu') hadisleri konu alan kitaplar yazılmıştır.[606]
Hadis uydurma haram olduğu gibi uydurulan bir hadisi rivayet etmek de haramdır. Uydurma bir hadis, ancak uydurma olduğunu söylemek için zikredilebilir.[607] Başka hiçbir gayeyle hadis olarak onu zikretmek caiz değildir.[608]

26. İlmin Yok Olup Gitmesi Hakkında

245. "Bize Ca'fer b. Avn haber verip (dedi ki) bize Hişâm, babasından, (o da) Abdullah b. Amr'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:" Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-şöyle buyurdu:
"Allah ilmi, onu insanların (kafa ve göğüslerinden) çekip sökmek (silmek) suretiyle alıp yok etmez. Fakat ilmin yok edilmesi alimlerin yok edilmesi, (ölmesi ile olacakdır). Neticede (Allah) hiçbir alim bırakmayınca halk câhil başkanlar edinir ve (meseleler) onlara sorulur. Onlar da ilimsiz fetva verirler. Böylece hem kendileri sapıtır, hem de (halkı) saptırırlar."[609]
246. "Bize Musa b. Hâlid haber verip (dedi ki) bize Mu'temir b. Süleyman, el-Haccâc'dan, (o) Avf b. Mâlik'den, (o) Abdurrahman b. Yezîd'in âzâdlısı el-Kasım Ebû Abdirrah-man'dan, (o) Ebû Umâme'den, (o da) Resûlullah dan -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) haber verdi ki o (yani Resûlullah) şöyle buyurdu:
"İlmi, yok olup gitmesinden önce alınız!". (Orada bulunan bazı sahâbiler);
"Ey Allah'ın Peygamberi, bizde Allah'ın Kitabı olduğu halde ilim nasıl yok olup gider?" dediler. (Ebû Umâme) dedi ki; bu söz üzerine, -Allah kızdırmasın!- o, kızdı ve şöyle buyurdu:
"Analarınız sizi kaybedesiceler! Tevrat ve İncil, Israiloğullarının elinde ve, onlara (buna rağmen) hiçbir fayda vermemiş değil miydi? Şüphe yok ki ilmin yok olup gitmesi, onun (hükümlerini uygulayan) taşıyıcılarının yok

olup gitmesidir. Şüphesiz ilmin yok olup gitmesi, onun (hükümlerini uygulayan) taşıyıcıların yok olup gitmesidir."[610]
247. "Bize Ebu'n-Nu'mân rivayet edip (dedi ki) bize Sabit b. Yezid rivayet edip (dedi ki) bize Hilâl -ki o, İbn Habbâb'dır.-rivâyet edip dedi ki; ben Sa'id b. Cübeyr'e;
"Ebû Abdillah! İnsanların helak olmasının belirtisi nedir?" diye sordum. Şöyle cevap verdi:
"Alimleri helak olduğu zaman onlar da helak olmuş demektir."[611]
248. "Bize Mâlik b. İsmail haber verip (dedi ki) bize Mes'üd b. Sa'd el-Cu'fi, Atâ1 İbnu's-Sâ'ib'den, (o) Abdullah b. Rubeyyia'dan, (o da) Selmân'dan (naklen) rivayet etti (ki Selmân) şöyle dedi:"
"İnsanlar, sonraki (nesil) öğreninceye veya öğretilinceye kadar önceki (nesil) hayatta kaldığı sürece hayırda devam edeceklerdir. Şayet sonraki (neslin) öğretilmesinden veya öğrenmesinden önce, önceki (nesil) helak olursa (bütün) insanlar da helak olur."[612]

Açıklama

Selmân -radıyallahu anh- bu sözüyle ilimde geleneğin ehemmiyetini vurgulamaktadır. Türkiye'de yaşayanlar, ilimdeki geleneğin kopmasının ne denli güçlüklere, perişanlıklara, kargaşaya yol açtığını gayet iyi bilmekte ve halen de bunun sıkıntılarını yaşamaktadırlar. Bu arada helak olan nesiller, Selmân'ın sözünü te'yid etmektedir.[613]

249. "Bize Muhammed İbnu's-Salt haber verip (dedi ki bize Ebû Küdeyne, Kabûs'dan, (o) babasından, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:"
"İlmin yok olup gitmesi nedir, biliyor musunuz?"
"Hayır!" dedik.
"Alimlerin yok olup gitmesidir" dedi.[614]
250. "Bize Muhammed b. Es'ad haber verip (dedi ki) bize Ebû Bekr, Asım'dan, (o da) Ebû Vâ'il'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Vâ'il) şöyle dedi:" Huzeyfe dedi ki;
"Biliyor musun, ilim nasıl eksilir?" (Ebû Vâ'il) dedi ki;
"Elbisenin eksilmesi gibi, paranın eksilmesi gibi" dedim.
"Şüphesiz bu da ondan olduğu halde (öyle) değil!.. İlmin yok edilmesi alimlerin yok edilmesi, (ölmesi ile olacak)dır.[615]
251. "Bize Muhammed İbnu's-Salt, Mansûr'dan, (o) Ebu'l-Esved'den, (o) Husayn'dan (o) Salim b. Ebi'l-Ca'd'dan, (o da) Ebu'd-Derdâ'dan (naklen) haber verdi (ki Ebu'd-Derdâ') şöyle dedi:"
"Ne oluyor bana? Alimlerinizin ölüp gittiklerini görüyorum. Halbuki cahilleriniz (onlardan bir şey) öğrenmiyorlar! Artık ilim (ortadan) kaldırılmadan önce öğreniniz. Zira ilmin (ortadan) kaldırılması, alimlerin ölüp gitmesi (ile olacak)dır."[616]
252. "Bize Ahmed b. Esed Ebû Asım haber verip (dedi ki) bize Abser, Bürd'den, (o) Süleyman b. Musa'dan, (o da) Ebu'd-Derdâ'dan (naklen) rivayet etti (ki Ebu'd-Derdâ') şöyle dedi":
"İnsanlar âlim ve öğrenci(den ibaret)dir. Bunun ötesinde hiçbir hayır yoktur."[617]

Açıklama

İnsana en yararlı olan şey gerçek ilimdir. Gerek ilim insanı amel yapmaya, Allah'a hakiki kul olmaya teşvik eder, insana dünya ve ahiret mutluluğunun yollarını gösterir, onu her türlü hayra götürür. Binaenaleyh bu ilimle meşgul olan alim ve öğrencilerin dışındaki insanlar, hayırdan mahrum kalırlar.[618]

253. "Bize Ahmed b. Esed Ebû Asım haber verip (dedi ki) bize Abser, el-A'meş'den, (o) Sâlim'den, (o) Ebu'd-Derdâ'dan (naklen) rivayet etti (ki Ebu'd-Derdâ') şöyle dedi."
"Hayrı öğretenle (bunu) öğrenen sevapta birdir, (aynı sevabı alırlar). Bunun ötesinde diğer insanların hayrı yoktur."[619]
254. "Bize Kabisa haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Atâ' Ibnu's-Sâ'ib'den, (o) el-Hasan'dan, (o da) Abdullah b. Mes'ûd'dan (naklen) haber verdi(ki Abdullah) şöyle dedi:"
"Ya alim ol, ya öğrenci veya dinleyici. Dördüncü olma, sonra helak olursun!"[620]
255. "Bize Arar b. Avn haber verip (dedi ki) bize Hâlid, Ata' İbnu's-Sâ'ib'den, (o da) Abdullah b. Rubeyyia'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi: Selmân dedi ki:"
"İnsanlar, sonraki (nesil) öğrenciye kadar önceki (nesil) hayatta kaldığı sürece hayırda devam edeceklerdir. Sonraki (nesil) öğrenmeden önce, önceki (nesil) helak olduğu zaman insanlar da helak olur."[621]
256. "Bize Vehb b. Cerir ve Osman b. Ömer haber verip dediler ki bize İbn Avn, Muhammed'den, (O da) el-Ahnef den (naklen) haber verdi (ki el-Ahnef) şöyle dedi: Ömer (radıyallahu anh) dedi ki:"
"İlmi, başkan yapılmadan, (bir göreve atanmadan) önce öğrenin !"[622]

Açıklama

İlim öğrenmenin yaşı yoktur. Ne var ki başkanlık, ev reisliği, memuriyet gibi işlerin kendilerine has meşgaleleri vardır ve bunlar, ilimle uğraşmaya mani olurlar. Bunun için ilmi, bu işlerden önce öğrenmek gerekir. Diğer taraftan yaşları ilerlemiş veya bir makama getirilmiş olan kimseler, genellikle, utanma, büyüklenme gibi sebeplerle ilim öğrenmeyi terk ederler. Bu durumda, insan, daha önce ilim öğrenmemişse cahil kalır. Bundan

dolayı da ilim, yaş ilerlemeden veya bir makama getirilmeden önce öğrenilmelidir. Yine de gerçekte utanma büyüklenme gibi sebeplerle ilim öğreniminden uzak kalmak makûl görülemez. el-Buhâri'nin, Hz. Ömer'in (radıyallahu anh) bu sözünü naklettikden sonra dediği gibi,[623] insan, başkan oldukdan, yaş ilerledikten veya bir görev aldıktan sonra da ilim öğrenmelidir. Sahâbe-i Kiram da ilmi ileri yaşlarda öğrenmişlerdi.[624]

257. "Bize Yezîd b. Harun haber verip (dedi ki) bize Bakiyye haber verip (dedi ki) bana Safran b. Rüstem, Abdurrahman b. Meysere'den, (o da) Temim ed-Dâri'den (naklen) rivayet etti (ki Temim) şöyle dedi:"
"Ömer (radıyallahu anh) zamanında halk bina yapımında (âdeta) yarışa girmişti. Bunun üzerine Ömer şöyle demişti:
"Ey Küçük Arap Topluluğu! Dünyadan sakının! Dünyadan sakının! Durum şu ki müslümanlık, başkasıyla değil, ancak cemâatle olur. Cemâat de, başkasıyla değil, ancak devletle olur. Devlet de, başkasıyla değil, ancak itaatle olur. Kimi, toplumu bilgi ile başkan yaparsa bu hem o, hem de onlar için dirlik (vesilesi) olur. Kimi de toplumu bilgisiz başkan yaparsa bu hem o, hem de onlar için helak (sebebi) olur."[625]

27. İlmi Uygulama Ve Onda İyi Niyetli Olma

258. "Bize Muhammed İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki) bize Bakıyye haber verip (dedi ki) bize Sadaka b. Abdillah îbni'1-Muhâcir b. Suheyb rivayet etti ki el-Muhâcir b. Habîb şöyle dedi: Resulul1ah -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurdu ki;
Allah-teâlâ- şöyle buyurdu: *"Ben hikmetli söz söyleyenin her sözünü kabul etmem. Fakat ben onun tasa ve arzusunu kabul ederim, (bunlara bakarım). Bunun için şayet onun tasa ve arzusu bana itaat etmede ise, konuşmasa da, ben onun susmasını bana şükür ve saygı yapar, (böyle kabul ederim)"*[626]
259. "Bize Mahled b. Mâlik, Haccâc b. Muhammed'den, (o) Leys b. Sa'd'dan, (o da) Muâviye b. Salih'den, (o da) Ebu'z-Zâhiriyye'den (naklen) haber verdi (ki Ebu'z-Zâhiriyye) sözü Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- nisbet ederek (şöyle dedi:"
"Allah şöyle buyurdu: Ahir zamanda ilmi saçacağım, öyle ki erkek, kadın köle, hür, küçük, büyük (herkes) onu bilecek. Bunu onlara yaptığım zaman da, üzerlerindeki hakkımdan dolayı onları hesaba çekeceğim."[627]
260. "Bize Mahled b. Mâlik haber verip (dedi ki) bize Mahled b. Hüseyn, Hişâm'dan, (o da) el-Hasan'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Hasan) şöyle dedi:"
"Bu ilimden bir şeyin peşine düşüp de onunla Allah katında olanı isteyen kimse, inşallah, (isteğine) kavuşur. Kim de onunla dünya(lık) isterse, işte, vallahi, onun bundan nasibi (sadece) budur."[628]
261. "Bize Ya'la haber verip (dedi ki) bize Muhammed b. Avn, İbrahim b. İsa'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: İbn Mes'ûd dedi ki;"
"İlmi şu üç şey için öğrenmeyiniz: Cahillerle çekişmeniz için, alimlerle mücâdele ve münâkaşa etmeniz için ve insanların alakalarını kendinize çekmeniz için. Sözünüzle Allah katında olanı isteyiniz. Çünkü o devam eder, baki kalır. Onun dışındakiler ise geçip gider.[629]
262. (Yine) bu senedle (rivayet edildi ki İbn Mes'ûd) şöyle dedi:
"Gök ehli arasında tanınan, dünya ehline gizli kalan ilim kaynakları, hidayet lambaları, ev bağlıları, gece kandilleri, yeni kalbli, eski elbiseli kimseler olunuz."[630]
263. "Bize Ebû Asım haber verip (dedi ki) bize Muhammed b. Umâre b. Hazm rivayet edip (dedi ki) bana Abdullah b. Abdirrahman rivayet edip dedi ki Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Sadece dünya(lık şeyler) isteyerek bu ilmin peşine düşen, (öğrenen) hiç kimse yoktur ki kıyamet gününde Allah ona Cennet rayihasını yasaklamış olmasın."[631]

Açıklama

Ameller, kişinin niyetine göre değer kazanır. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-; *"Ameller ancak niyetlere göre değerlendirilir. Her kişiye de ancak niyet ettiği şey vardır"*[632] buyurmuştur. Müslüman ise her işinde Allah rızasını gözetmelidir, onu elde etmeye bakmalıdır. Aksi halde amelleri sonuçsuz kalır, hatta felâketine sebep olabilir. Bilhassa Allah'a ibadete hasredilmiş, onun rızasını kazanmaya matuf amellerde bu gayeye uygun hareket etmek lâzımdır. Burada namaz ibadetini örnek verebiliriz: Namaz, Allah'a teslimiyetin, ona kulluğun büyük bir nişanesi olmak üzere emredilmiş bir ibadettir. Buna rağmen kişi onu riya ile, maddi menfaat elde etmek için kılarsa büyük günah işlemiş olur. Böylece yüce bir ibadet büyük bir günah haline dönüşür. Hatta namazı gösteriş için kılmak, "gizli şirk" sayılmıştır.[633]
İlim de benzer bir özelliğe sahiptir. İlmin, insanı, lâyıkıyla Allah'a kul olmaya, onun rızasını kazanmaya götürmesi gerekir. İlmin gayesi budur. Onu bu ulvi gayesinden saptırıp geçici menfaatlere alet etmek büyük bir cürüm olur. Bu cürmün büyüklüğü bu hadiste, ilmi hedefinden saptıranın "Cennet rayihasını" koklamayacağı şeklinde ifade edilmiştir. Bu ifadeden, böyle bir kimsenin Cennete giremeyeceği anlaşılabilirse de, diğer nasslar, nazar-ı i'tibara aldığımızda bunun, işlenen günahın büyüklüğünü, onun kâfire yaraşır bir iş olduğunu ifade etmek için söylenmiş olduğunu anlamak mümkündür. Veya bu ifade ile, böyle bir kimsenin kıyamet günü, haşir esnasında, kokusu çok uzaklardan duyulabilen Cennetin rayihasını duyamayacağı anlatılmak istenmiştir. Diğer bir ihtimal de şudur: Böyle bir kimse Cennete girse de onun bazı nimetlerinden istifade edemeyecektir.[634]

264. "Bize Mücâhid b. Musa haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. Numeyr, Mâlik b. Miğvel'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Bir adam eş-Şa'bi'ye "Ey Alim, bana fetva ver!" demişti de o şöyle mukabele etmişti:

"Alim dediğin Allah'dan (hakkıyla) korkandır."[635]
265. "Bize Osman b. Ömer haber verip (dedi ki) bize Ömer b. Yezid, Evfa b. Dilhem'den rivayet etti ki ona (yani Evfa'ya), Ali'den (kerremellahu vecheh), onun şöyle dediği ulaşmış:"
"İlmi öğreniniz ki onunla tanınasınız. Onu uygulayınız ki ehlinden olasınız. Zira vaziyet şu ki bundan sonra yakında, (içinde yaşayanlarının) onda dokuzunun ma'rûfu (iyiliği) tanımayacağı bir zaman gelecek. Bu (zamanda yaşayanlar)dan, sadece kötülükden ve kötülerden habersiz, pek önemsenmeyen kimseler kurtuluşa erecek. İşte bunlar; kotlükleri dolaştırmayan, fena-yüz kızartıcı şeyler yapmayan, lâfı bol, dedikoducu olmayan hidâyet önderleri ve ilim kandilleridirler.[636] Ebû Muhammed (ed-Dârimi) dedi ki;
"(Arapça metinde geçen) "nüveme" kelimesi, "kötülükden habersiz", "el-mezâyû'1-buzur" ise "sözü çok" demektir."[637]
266. "Bize Mervân b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Sa'id b. Abdilaziz, Yezîd b. Câbir'den rivayet etti. (ki, o) şöyle dedi: Muâz b. Cebel şöyle dedi:"
"Bildikden, (öğrendikden) sonra dilediğinizi uygulayınız. Zira Allah, ilimden dolayı, (onu) uygulamadıkça size sevap vermeyecektir."[638]
267. "Bize Abdullah b. Hâlid b. Hâzim haber verip (dedi ki) bize el-Velid b. Mezyed rivayet edip dedi ki ben Abdurrahman b. Yezid b. Câbir'i Sa'd'dan şöyle rivayet ederken işittim:"
"O (yani Sa'd) İbn Münebbih'e gelip ona, el-Hasan'ı sormuş ve, "Aklı nasıl?" demiş. O da ona (el-Hasanu'l-Basri'nin aklı, anlayışı hakkında bildiklerini) haber vermiş, sonra şöyle demiş:
"Bizler şunu konuşur -veya (eski) kitaplarda şunu bulurduk: Allah bir kula ilim versin, o da bunu doğru yol (hidâyet yolu) üzere uygulasın, sonra da, Allah onu kendi katına çekmedikçe (yani öldürmedikçe) aklını başından almış olsun, bu vaki değildir."[639]
268. "Bize İsmail b. Ebân, İbnu'l-Kâsım b. Kay s'dan, onun şöyle dediğini haber verdi: Bana Yûnus b. Yûsuf el-Hımsî rivayet edip (dedi ki) bana Ebû Kebşe es-Selûli rivayet edip dedi ki, Ebu'd-Derdâ'yı şöyle derken işittim:"
"Kıyamet gününde Allah katında mevki bakımından insanların en kötüsü, ilminden faydalanılmayan alimdir."[640]
269. "Bize Amr b. Avn haber edip (dedi ki) bize Ebû Kudâme, Mâlik b. Dinar'dan, onun şöyle dediğini haber verdi:Ebu'd-Derdâ' dedi ki:"
"Kimin ilmi artarsa ağrısı, (korkusu) artar." Yine Ebu'd-Derdâ' şöyle dedi:
"Bana (hesap gününde) "Ne bildin?" denilmesinden dolayı nefsime karşı endişe etmiyorum. Fakat bana, "Ne amel ettin?" denilmesinden endişe ediyorum."[641]
270. "Bize Harun b. Muâviye, Hafs b. Ğıyâs'dan, onun şöyle dediğini haber verdi: İbn Cureyc'i, kendisine İbn Abbâs'dan rivayet eden kimseden şöyle naklederken işittim: (İbn Abbâs) demiş ki;"
"Gece bir saat ilim çalışması, onu (nafile ibâdetlerle) ihya etmekden daha hayırlıdır."
Ebû Hureyre de şöyle demiş:
"Ben geceyi üç parçaya ayırırım: Üçte birinde uyur, üçte birinde geceyi ibâdetle ihya eder, (namaz kılar) üçte birinde de Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- hadislerini mütâlâa eder-ezberlerim."[642]
271. "Bize el-Hasan b. Arafe haber verip (dedi ki) bize Cerîr, el-Hasan b. Amr'dan, (o da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki İbrahim) şöyle dedi:"
"Kim, onunla Allah'ın rızasını taleb ederek ilimden bir şey isterse Allah ona o (ilimden) kendisine yetecek olanı verir."[643]

28. Hata Yapma Endişesiyle Fetva Vermekden Korkan Kimse

272. "Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Sabit b. Yezid rivayet edip (dedi ki) bize Asım rivayet edip (dedi ki); eş-Şa'bî'ye bir hadis sordum, o da onu bana rivayet etti. Bunun üzerine ben ona;
"Bu (hadis) Hz. Peygambere mi -sallallahu aleyhi ve sellem- nisbet ediliyor?" dedim.
"Hayır, dedi, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- berisinde olan kimseye (nisbet etmeyi) daha çok severiz. Çünkü onda bir fazlalık veya noksanlık olursa, bu, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- berisinde olan kimseye (ait) olmuş olur."[644]

Açıklama

Bir hadisin bazan Hz. Peygamber'e, bazan da bir sahâbiye veya tâbiûndan birine ait gösterilmesi, hadis rivayetlerinde zaman zaman karşılaşılan bir durumdur. Râvilerin ve rivayetlerinin incelenmesi sonucunda ortaya çıkan bazı hatalı nisbetler dışında bu farklı rivayetin sebebi şudur: Sahabe ve sonraki müslümanlar, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellenı- sözlerini iktibas ederek konuşma ve fetvalarında sıkça kullanmaktaydılar, iktibas edilen bu sözleri onlardan duyan kimseler de bunları, onların kendi sözleri olarak anlıyor ve öylece rivayet ediyorlardı. Bu bir bakıma rivayette sadâkatin bir göstergesidir. Râvî nasıl duymuşsa o şekilde rivayet etmiştir. Bir hadisin aynı sahâbiden bazan peygamber sözü (merfû') olarak, bazan da kendi sözü (mevkuf) olarak nakledilmesi de, bu sahâbinin sözkonusu hadisi, bazan hadis olarak rivayet etmesi bazan da onu bir fetva, bir görüş olarak zikretmesi vakıasından kaynaklanmaktadır. Bundan dolayı alimler, râvilerin sıka olması, halinde, merfû ve mevkuf olarak rivayet edilen bir haberde, sahih olan görüşün, bunun merfû kabul edilmesi olduğunu açıklamışlardır. Çünkü burada sıka bir râvinin ilâvesi (ziyâdetu's-sıka) vardır. Sıka râvinin ilâvesi de makbuldür. Bununla beraber el-Hatibu'1-Bağdâdi, muhaddislerin çoğunun, mevkuf rivayetin alınması gerekeceği görüşünde olduklarını nakleder. Bazı alimler ise ekseri râvilerin veya daha güvenilir olanlarının rivayetinin alınması gerekeceği görüşündedir. Genel bir kaide ile değil de duruma göre bir karar verilmesi gerekeceği görüşünde olan alimler de vardır.[645]

Bu durumda, ortaya çıkan farklı nisbetlerde Hz. Peygamber'e nisbet yerine, sözün bir sahâbi veya tabiîye nisbet edilmesi, muhaddislerin çoğuna, bu arada eş-Şa'bi'ye ihtiyatlı bir yol görülmüştür, denilebilir. Çünkü Hz. Peygamber'in sözü dindir. Ona yapılacak yanlış bir nisbet, dinde yanlışlığa ve ahirette hüsrana sebeb olacaktır.[646]
273. "Bize İshak b. İsa haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Ebû Hâşim'den, (o da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki İbrahim) şöyle dedi:"
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-muhâkala ve muzâbene'den menetmiştir." Bunun üzerine ona (yani İbrahim'e), "Ezberinde, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem-gelen, bundan başka bir hadis yok mu?" dendi.
"Var, dedi, ama ben,
"Abdullah şöyle dedi", "Alkame şöyle dedi" demeyi daha çok seviyorum.[647]
274. "Bize Muhammed b. Kesir, el-Evzâ'i'den, (o da) ismail b. Ubeydillah'dan (naklen) haber verdi (ki İsmail) şöyle dedi:"
"Ebu'd-Derdâ, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hadis rivayet ettiği zaman (rivayetinin sonunda); "Bunu, bunun gibisini, veya benzerini yahut bunun eşini, (mislini buyurdu)" derdi."[648]

Açıklama

Sahâbe-i Kiram, Hz. Peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem-hakkıyle takdir etmiş ve, sünnet ve hadisinin müslümanlık için taşıdığı ehemmiyeti çok iyi kavramışlardı. Hadis ve sünnet olmadan Kur'an-ı Kerîm'i, ilâhi maksada uygun olarak anlamak, müslümanlığı uygulamak mümkün değildi. Bundan dolayı hadis ve sünnetin aslına uygun, sıhhatli bir şekilde sonraki nesillere intikalini sağlamak için gerekli usûllere başvurmuşlar, hadis öğrenim ve öğretiminde (tahammül ve edasında) büyük titizlik göstermişlerdi. Bu cümleden olarak hadis tahammül ve edasında ihtiyatlı davranmış, hataya düşme endişesiyle hadis rivayetini azaltmış, rivayet edilen hadisleri Kur'-an'ın ve, bilinen meşhur hadislerin verileri doğrultusunda incelemeye tabi tutmuşlardı. Onlar böylece sonraki asırlar için hadis tahammül ve edasında titizlik gösterme çığırını da açmış oldular. Allah hepsinden razı olsun!
Sahâbe-i Kiramın hadis rivayetinde sıkı davranışlarının, gösterdikleri titizliğin, bunun sorumluluğundan duydukları korkunun bir belirtisi olarak hadis rivayet ederken renklerinin değiştiği, kendilerini bir ürpertinin kapladığı, rivayetin sonunda da, aynen rivayet edememiş olma endişesiyle bazı ihtiyat ifadeleri kullandıkları nakledilmektedir. Bu ve bundan sonraki bölümlerde bunlardan bir kaç örnek zikredilmektedir.[649]
275. "Bize Esed b. Musa haber verip (dedi ki) bize Muâviye, Rebî'a b. Yezîd'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Ebu'd-Derdâ' bir hadis rivayet ettiği zaman (sonunda) şöyle derdi:"
"Allahım (şâid ol!). Eğer böyle değilse bunun aynısı gibidir."[650]
276. "Bize Osman b. Ömer rivayet edip (dedi ki) bize Ibn Avn, Müslim Ebû Abdillah'dan, (o) İbrahim et-Teymi'den, (o) babasından, (o da) Amr b. Meymûn'dan (naklen) haber verdi(ki Amr) şöyle dedi:"
"Hiçbir perşembe akşamını kaçırmaz, Abdullah b. Mesudun yanına gelirdim. Onu bir şey için hiç, "Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu" derken duymamıştım. Nihayet bir akşam oldu ve, "Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-şöyle buyurdu..." dedi. (Amr) dedi ki, bunun üzerine onun gözleri yaşla doldu, damarları kabardı. Derken ben onu, (rahatlamak için elbisesinin) düğmelerini çözmüş bir halde gördüm. (Rivayetinin sonunda da) o şöyle dedi:
"(Hz. Peygamber'in sözü böyledir,) veya bunun aynısıdır, yahut bunun gibidir, ya da bunun benzeridir."[651]
277. "Bize Yezid b. Harun haber verip (dedi ki) bize Eş'as, eş-Şa'bî ve İbn Sirin'den (naklen) haber verdi ki İbn Mes'ud,Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- (Allah'ın) belâ ve cezaları hakkında[652] rivayette bulunduğu zaman yüzü kızarır-bozarır ve:"
"Böyle veya bunun gibidir, böyle veya bunun gibidir" derdi.[653]
278. "Bize Sehl b. Hammâd haber verip (dedi ki) bize Şu'be rivayet edip (dedi ki) bize Tevbe el-Anberi rivayet edip dedi ki, bana eş-Şa'bî şöyle dedi:
"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu.." diyerek (rivayette bulunan) falanı gördün mü? Ben İbn Ömer'le iki yıl veya birbuçuk yıl kaldım da, şu hadis hariç, onu Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem-bir şey rivayet ederken işitmedim."[654]
279. "Bize Esed b. Musa haber verip (dedi ki) bize Şu'be rivayet edip (dedi ki) bize Abdullah b. Ebi's-Sefer, eş-Şa'bî'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"İbn Ömer'in yanında bir yıl durdum da onu, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem-bir hadis zikrederken işitmedim."[655]
280. "Bize Asım b. Yûsuf haber verip (dedi ki) bize Ebû Bekr, Ebû Hasîn'den (o) eş-Şa'bî'den, (o da) Sabit b. Kutbe el-Ensâri'den (naklen) rivayet etti (ki Sabit) şöyle dedi:"
"Abdullah bize ayda iki veya üç hadis rivayet ederdi."[656]
281. "Bize Osman b. Ömer haber verip (dedi ki) bize Yûnus, Abdülmelik b. Ubeyd'den, onun şöyle dediğini haber verdi:Enes b. Mâlik bize uğramıştı. Biz de, "Bize, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- duymuş olduğun bazı şeyler rivayet edin!" demiştik. Bunun üzerine o;"
"(Peki), demişti, ben de (rivayet eder ve) "İnşallah böyledir" derim."[657]
282. "Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki bize Hammâd b. Zeyd, İbn Avn'dan, (o da) Muhammed'den (naklen) rivayet etti (ki Muhammed) şöyle dedi:"
"Enes, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- az hadis rivayet ederdi. Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ettiği zaman ise (rivayetin sonunda),

"Veya Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurduğu gibi" derdi. "[658]
283. "Bize Osman b. Muhammet! haber verdi. (O dedi ki) bize İsmail, Eyyûb'dan, (o da) Muhammed'den (naklen) rivayet etti (ki Muhammedi şöyle dedi:"
"Enes, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hadis rivayet ettiği zaman (rivayetin sonunda):
"Veya Resûlullah'ın buyurduğu gibi" derdi."[659]
284. "Bize Süleyman b. Harb rivayet etti. (O dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Yahya b. Sa'îd'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Bana es-Sâ'ib b. Yezîd rivayet edip şöyle dedi:"
"Sa'd ile beraber Mekke'ye (doğru yola) çıkmıştım da Medine'ye dönünceye kadar, onu, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hadis rivayet ederken işitmemiştim."[660]
285. "Bize Sehl b. Hammâd haber verdi. (O dedi ki) bize Şu'be rivayet etti. (O dedi ki) bize Beyân, eş-Şa'bi'den, (o da) Karaza b. Ka'b'dan (naklen) rivayet etti ki; Ömer (radıyallahu anh), (bir grup) ensârı, Medine'den (Küfe'ye müteveccihen) yola çıktıklarında uğurladı ve şöyle dedi:"
"Biliyor musunuz, sizi niçin uğurladım?". Dedik ki;
"Ensâr'a hürmetten dolayı." (Hz. Ömer sözüne) şöyle devam etti:
"Siz, Kur'an'ı okurken dilleri, hurma ağaçlarının titremesi gibi titreyen, (Kur'an'ı doğru-dürüst okuyamayan) bir topluluğa gidiyorsunuz. Binaenaleyh, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem-hadis rivayeti ile onları (Kur'an'dan) yüz çevirtmeyin. (Bu az rivayet hususunda, bu hayırlı işte) ben sizin ortağımzım, (ben de böyle yapacağım)." Karaza) dedi ki,
"Artık hiçbir şey rivayet etmedim. Halbuki ben de arkadaşlarımın duymuş oldukları gibi, (Resûlullah'dan hadisler) duymuştum."[661]

Açıklama

Hz. Ömer'in (radıyallahu anh), Küfe'ye uğurladığı bir kısım ashaba yaptığı bu tavsiye, bir taratfan Kur'anın iyi öğrenilip gereği ile amel edilmesini sağlamaya, diğer taraftan hadisleri tahrif ve tağyirden korumaya yönelik mühim bir tavsiyedir. Bir müslüman için öncelikle öğrenilmesi gereken şeyin Kur'an-ı Kerim olduğunda şüphe yoktur, Kur'an iyice öğrenilirken onun açıklaması (beyânı) ve uygulaması mahiyetinde olan hadislerin de öğrenilmesi gerekeceği açık bir hakikattir. Bu husus Kur'an'ın yeni yeni yayıldığı dönemler için daha bir ehemmiyeti haizdir. Hz. Ömer yeni kurulmuş ve, belki de halkının çoğu İslama yeni girmiş olan Küfe'ye gönderdiği irşâd ve öğretim ekibine bunun için öncelikle Kur'an'ın iyi öğretilmesini, halkı bundan alıkoyacak, bilhassa ahkâmla ilgili olmayan hadislerin rivayetini azaltmalarını tavsiye etmişti. Hz. Ömer bu usûlü, yukarıda söylediği gibi, kendisi de uygulamış ve, ileri gelen bazı sahabeyi bile fazla hadis rivayetinden (mutlak olarak hadis rivayetinden değil!) menetmişti. Bu demekti ki ihtiyaç miktarı hadis rivayet edilmeli, Kur'an'la beraber hadislerin iyi anlaşılıp uygulanmalarına ehemmiyet verilmelidir. Nitekim İslâm alimleri de, mânasını anlamadan, gereğiyle amel etmeden çokça hadis rivayetini hoş karşılamamış, kınamı şiardır. Bu şekilde çokça rivayette bulunan kimse, bu arzuyla olur-olmaz herkesden duymuş olduğu hadisleri rivayete yeltenebilir ve neticede, -bilmeyerek de olsa- Hz. Peygamber'e, onun söylemediği ve yapmadığı bir şeyi nisbet etme tehlikesine düşebilir. Bu yüzden iyice bellenen, sahih olduklarından emin olunan hadislerin rivayet edilmesi gerekir. Böyle olan hadis rivayetine Hz. Ömer'in mani olacağı düşünülemez. Zira o, bu meseleyle ilgili diğer sözleri meyânında, bir konuşmasında şöyle demişti:
"Bu sözümü kim iyi anlar, bilir ve ezberlerse, devesinin varacağı yerde onu rivayet etsin. Kim de onu iyi anlamamış ve ezberlememiş olmakdan korkarsa ben, bana isnâd edilerek yalan söylenmesini helâl kılmam."[662] İşte Hz. Ömer bir yönden bunun için yani hataya düşme endişesiyle hadis rivayetinin azaltılmasını istemişti. Şayet o mutlak olarak hadis rivayetini hoş karşılamasaydı, onun az rivayetine de muvafakat etmezdi. Çünkü kötünün çoğu da azı da birdir.
Diğer taraftan Hz. Ömer'in, ileri gelen bazı sahâbilere bile bu titizliği göstermesi, sahabe dışındaki bazı art niyetlilerin hadise bir şey karıştırmalarına mâni olmak için onlara bir uyarı, Türkçedeki ifadesiyle "Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla!" kabilinden bir harekettir.[663]
286. "Bize Yezîd b. Harun haber verip (dedi ki) bize Eş'as b. Sevvâr, eş-Şa'bî'den, (o da) Karaza b. Ka'b'dan (naklen) haber verdi (ki Karaza) şöyle dedi:"
"Ömer İbnu'l-Hattâb (radıyallaha anh), Ensâr'dan bir grubu Kûfe'ye gönderdi. Beni de onlarla beraber gönderdi. (Yola çıktığımızda) o da bizimle beraber yürümeye başladı. Nihayet Sırâr (denilen yere) -Sırâr Medine yolunda bir su (başıdır)-geldi ve ayaklarından tozu silkmeye başladı. Sonra şöyle dedi:
"Siz Kûfe'ye gidiyorsunuz. Siz Kur'an'ı, fikırdatarak (okuyan) bir topluluğa gidiyorsunuz. Onlar size gelecek ve "Muhammed'in sahâbileri geldi, Muhammed'in sahâbileri geldi!" diyecekler. Onlar size gelecek ve sizden hadis soracaklar. Binaenaleyh bildiriniz ki abdestin en tam olanı, (azaları) üçer (defa yıkamakla) olur. İki (yıkama da) kâfi gelir." Sonra şöyle devam etti:
"Siz Kûfe'ye gidiyorsunuz Siz Kur'an'ı fıkırdatarak (okuyan) bir topluluğa gidiyorsunuz, (onlar sizin varışınızı görünce-duyunca);
"Muhammed'in sahâbileri geldi, Muhammed'in sahâbileri geldi!" deyip yanınıza gelecek ve size hadis soracaklar. Binaenaleyh Resûlullah'dan -sallallahu aleyli ve sellem- rivayeti azaltınız. Bu hususta ben sizin ortağınızım, (ben de az rivayet edeceğim)." Karaza dedi ki:
"Ben topluluğun içinde otururdum da onlar Resûlullah'dan -sallallahu aleyli ve sellem- (nakledilen) hadisleri zikrederlerdi. Halbuki ben o (hadisleri) onların en iyi belleyenlerinden idim. Ama Ömer'in tavsiyesini hatırlayınca susardım.."[664] Ebû Muhammed (ed-Dârimi) dedi ki;

“Bana göre burada kasdedilen, Resûlullah'ın -sallallahu aleyli ve sellem- (zamanındaki) hâdiselerle ilgili hadislerdir, sünnetler ve farizalar (ferâiz) değil."[665]
287. “Bize Mücâhid b. Musa haber verip (dedi ki) bize İbn Numeyr, Mâlik b. Miğvel'den, (o) eş-Şa'bî'den, (o da) Alkame den (naklen) rivayet etti (ki Alkame) şöyle dedi:” Abdullah;
"Resûlullah -sallallahu aleyli ve sellem-şöyle buyurdu..." dedi, sonra kendisini bir titreme aldı, akabinde de; "Bunun gibidir veya bundan üstündür" dedi.[666]
288. “Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip (dedi ki) bize Sufyân, İbn Ebî Necih'den, (o da) Mücâhid'den (naklen) rivayet etti (ki Mücâhid) şöyle dedi:”
“İbn Ömer'e (Mekke'den) Medine'ye kadar arkadaşlık yaptım da, onu, Resûlullah'dan -sallallahu aleyli ve sellem- bir hadis rivayet ederken işitmedim. Ancak o (bir yerde) şöyle dedi:
“Hz. Peygamber'le -sallallahu aleyli ve sellem- beraberdim. Kendisine hurma göbeği getirildi. Bunun üzerine o şöyle buyurdu:
"Ağaçlardan bir ağaç var ki müslüman adam gibidir, (hangisidir o?)" Ben:
"O, hurma ağacıdır!" demek istedim. Ama baktım, gördüm ki ben topluluğun en küçüğüyüm. Bundan dolayı sustum. (Sonra bunu babam Ömer'e anlattığımda) o;
"İsterdim ki bunu söyleseydin de şu kadar borcum olaydı!" dedi."[667]

Açıklama

Abdullah b. Ömer 2630 hadis (Ahmed b. Hanbel'in müsnedinde 2019 hadisi var.) rivayet etmekle çok hadis rivayet etmiş olan (muksirûn) sahabe arasına girmiş bir zattır. Bu haberden anlıyoruz ki o, gerektiğinde veya sorulduğunda hadis rivayet etmekteydi.
Bu haberde Hz. Peygamber -sallallahu aieyli ve sellem- bilmece yoluyla bir darb-ı mesel vermektedir. Darb-ı meseller (misâlle açıklamalar), hakikatleri, mânâları müşahhaslaştırarak onların kısa yoldan ve daha iyi anlaşılmalarına yardımcı olurlar. Hz. Peygamber bu açıklama usûlünü çokça kullanmıştır. Ondan nakledilen bir kısım darb-ı meselleri, Ebû Muhammed el-Hasan b. Abdirrahman er-Râmehurmuzî (v. 360) "Kitâbu Emsali' Hadis" (İstanbul, el-Mektebe-tu'1-İslâmiyye, Emetu'l-Kerim el-Kureşiyye tahkikiyle) isimli kitabında Ebu'ş-Şeyh ise "Kitâbu'l-Emsâl fi'1-Hadisi'n-Nebevî" (Bombay, 1982/1402) isimli kitabında toplamışlardır.
Söz konusu darb-ı meselde müslüman, hurma ağacına benzetilmiştir. Çünkü her ikisinin de hayrı çok ve süreklidir. Hurma ağacı yaprak dökmez, yaz-kış gölge yapar, kuruyuncaya kadar meyvesinden, meyvesinin çekirdeğinden istifade edilir, kuruyunca da kereste ve odunu muhtelif yerlerde kullanılır. Bunlara hurma ağacının tabiî güzelliği ile meyvesinin tatlılığı da eklenmelidir. Aynı şekilde olgun müslüman da ibâdet ve taatı ile, güzel ahlâkı ile, bütün canlılara şefkat ve merhameti ile, bunlara yardımseverliği ile serâpâ hayırdır.[668]
289. “Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip (dedi ki) bize Hâlid b. Yezîd el-Hedâdi rivayet edip (dedi ki) bize Salih ed-Dehhân rivayet edip dedi ki;”
“Câbir b. Zeyd'i, (hadis rivayetini) mühim ve büyük bir iş görmesinden, (Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyli ve sellem- isnâd ederek yalan söylemekden korkmasında dolayı hiç, "Resûlullah -sallallahu aleyli ve sellem- şöyle buyurdu..." derken işitmedim.”[669]
290. “Bize Muhammed b. Abdillah haber verip (dedi ki) bize Revh, Kehmes İbnu'l-Hasan'dan, (o da) Abdullah b. Şakîk'den (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:”
“(Bir gün) Ebû Hureyre, Ka'b bir topluluğun içindeyken, (o topluluğa) Ka'b'i sormaya geldi. Ka'b da (henüz kendisini tanımayan Ebû Hureyre'ye),
"Ondan ne istiyorsun?" dedi. (Ebû Hureyre) de şöyle mukabele etti:
"Bilmiş ol ki ben, Resûlullah'in sahâbîlerinden hiç kimsenin, onun hadisini benden daha iyi bellemiş olacağını kabul etmem. (Ama yine de Ka'b'a bazı şeyler sormak istiyorum)." Bunun üzerine Ka'b şöyle dedi:
"Bilki sen, asla, herhangi bir şeyin peşine düşen bir kimse bulamazsın ki o, günün birinde ondan doyacak olmasın. İlmin peşine düşen kimse veya dünyanın peşine düşen kimse hariç!" O zaman (Ebû Hureyre
"Sen Ka'b mısın?" dedi.
"Evet" dedi. (Ebû Hureyre de):
"(İşte) bunun gibi (şeyler) için geldim" dedi.[670]
291. “Bize Ya'kûb b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Ebî Bukeyr haber verip (dedi ki) bize Şibl, Amr b. Dinar'dan, (o da) Tâvûs'dan (naklen) haber verdi (ki Tavus) şöyle dedi:”
"Ya Resûlallah -sallallahu aleyli ve sellem-, demiş,
“İnsanların hangisi daha bilgindir?" Buyurmuş ki;
"İnsanların ilmini, kendi ilmine katan! (Ayrıca) ilmin peşinde olan herkes, (her ilim. talebesi) ilme açtır."[671]
292. “Bize Sa'îd b. Amir, el-Halil b. Murre'den, (o da) Muâviye b. Kurre'den (naklen) haber verdi (ki Muâviye) şöyle dedi:”
“İçinde, birbirleriyle konuşan büyüklerin bulunduğu bir (ilim ve sohbet) halkasında idim. Aralarında Abid b. Amr da vardı. Derken topluluğun kenarındaki bir genç;
"Allah'ı zikretmeye dalın. Allah size hayır ve bereket versin!" dedi. Bunun üzerine topluluk,
"Bizi hangi şeyde, (ne durumda) gördü?" diye biri birine baktı. Sonra onlardan biri şöyle dedi:
"Bunu sana kim emrettiyse sen (bunu ona) emret! Vallahi (sözünü) tekrar edersen kesinlikle (sana) yaparız da yaparız![672]

Açıklama

Vazıh olmayan bu metinden öyle anlaşılıyor ki, halkada bulunanlar, ilmî meselelerde sohbette bulunuyorlardı. Hakikati bulmak, öğrenmek için ilimle uğraşmak da bir ibâdettir. Bu ibâdet, diğer nafile ibâdetlerden daha üstündür.[673] Bunun için halkadakiler, gencin, muhtemelen üçüncü bir şahsın tahrikiyle yaptığı müdâheleyi yadırgamışlardı.[674]

293. "Bize Yûsuf b. Musa haber verip (dedi ki) bize Ebû Amir haber verip (dedi ki) bize Kurre b. Hâli d, Avn b. Abdillah'dan, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"İçinde hikmet dağıtılan ve rahmet umulan meclis, (toplantı yeri) ne güzel meclisdir!"[675]

Açıklama

Bir çok mânaya gelen "hikmet"in buraya uygun olan bir kaç mânası şöyledir: Eşyayı hakikatıyle bilmek ve gerektiği gibi amel etmek; iyiliğe götüren, kötülükden meneden söz; derin ve yararlı bilgi; sadece sözde kalmayıp fiile çıkan, uygulanan, yararlı etkisi görülen bilgi...[676]

29. "İlim, Haşyetten, Allah Korkusu Ve Saygısından İbarettir" Diyen Kimse

294. "Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana Muâviye, Abdurrahman b. Cübeyr b. Nufeyr'den, (o) babası Cübeyr b. Nufeyr'den, (o da) Ebu'd-Derdâ'dan (naklen) rivayet etti (ki Ebu'd-Derdâ') şöyle dedi:"
"(Bir gün) Resûlullah -sallallahu aleyli ve sellem- ile beraberdik. Derken dehşetle göğe bakakaldı. Sonra şöyle buyurdu:
"İşte insanlardan ilmin kapıp alınacağı anlar! Öyle ki onlar o (ilimden) hiçbir şey elde edemeyecekler." O zaman Ziyâd b. Lebîd el-Ensâri şöyle dedi:
"Ya Resûlallah! Kur'an'ı okumuş olduğumuz halde o (ilim) bizden nasıl kapıp alınır? Bundan sonra da, vallahi, onu okuyacağız, kadınlarımıza ve çocuklarımıza da okutacağız." Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyli ve sellem-şöyle buyurdu:
"Annen seni kaybedesice! Ziyâd, ben seni hakikaten, Medinelilerin fakihlerinden (derin kavrayışlı alimlerinden) sayardım. İşte şu Tevrat ve İncil, Yahûdî ve Hıristiyanların yanında (mevcut bulunuyor). Peki, onlara ne faydası oluyor?" Cübeyr dedi ki,
"Daha sonra Ubâde İbnu's-Sâmit'le karşılaştım." (Cübeyr) sözüne şöyle devam etti."
"(Ona), kardeşin Ebu'd-Derdâ'nın ne söylediğini duymuyor musun, dedim ve söylediği şeyi ona haber verdim." Şöyle mukabele etti:
"Ebu'd-Derdâ' doğru söyledi. İstersen, insanlardan (alınıp) kaldırılacak ilk ilmi sana muhakkak ki haber veririm: Huşu'. Yakında cuma mescidine, (camiye) gireceksin de orada huşu' sahibi hiç kimse görmeyeceksin."[677]

Açıklama

Hadislerde ilmin yani kendisiyle amel edilmesi gereken, Kuran ve hadis bilgisinin, hakikat bilgisinin insanlardan alınacağına dair bir çok malûmat bulunmaktadır. Bunlara göre ilmin bir kaç merhalede alınacağı söylenebilir. Şöyleki, birinci merhalede ilmin etkisi kaldırılacak, ilimle amel edilmeyecek ve ilim sözden, nazariyâtdan ibaret kalacaktır. Kaldırılacak ilk ilmin "huşu"' olacağı ifadesiyle buna işaret edilmiş olmalıdır. Huşu' insanın Cenab-i Hakk'a karşı duyduğu saygı, korku boyun eğiş, insanın kendisini Allah'a verişidir. Bunu insanın iç ve dış dünyasında hasıl eden ilimdir. Burada ilmin îman ile büyük alâkası ortaya çıkmaktadır. İşte huşû'un kaldırılması ilmin, amel edilmeyen ve neticede etkisi olmayan nazari bilgiler yığını haline geleceğini gösterir.
İkinci merhalede alimlerin vefatıyla "ilim", kitaplarda yazılı olarak bulunsa bile, insanlardan alınıp tamamen ortadan kaldırılacaktır. Son merhalede ise insanların kafa ve gönüllerinde (sudûrunda) kalmış olan ilim çekilip alınacak ve dünya tamamen zulmete garko-îacaktır. Bu zaman, kıyametin kopmasına yakın bir zamandır. Allahu alem.[678]
295. "Bize Ya'kûb b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Yezîd b. Hârûn rivayet edip (dedi ki) bize el-Velîd b. Cemîl el-Kettâni rivayet edip (dedi ki) bize Mekhûl rivayet edip dedi ki,"
Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş:
"Alimin âbide (ibâdet yapana, bilgisiz ibâdetle meşgul olana) üstünlüğü benim, sizin, (mertebece) en aşağıda olanınıza üstünlüğüm gibidir." Sonra şu ayeti okudu: *"Allah'dan, kulları içinde ancak âlimler korkar. "*[679] "*Şüphe yok ki insanlara hayrı öğreten kimselere Allah merhamet eder, onun melekleri, göklerin ve yerlerin ahalisi ile denizdeki balıklar da hayır dua ederler. "*[680]

Açıklama

İlimsiz ibâdet mümkün olmadığı gibi ibâdetsiz, amelsiz ilmin de kıymeti yoktur. Fakat ilim amelden önce gelir. İnsan önce bilecek, sonra ona göre amel edecektir. İlmin bu Önceliğinin yanında getirdiği mükellefiyetler de çoktur. İlim sahibi (alim); bildiğiyle amel edecek, bundan dolayı ilmi öğretip yaymaya, hakkı ayakta tutmaya, insanları doğru yola irşâd etmeye gayret gibi pek çok ferdi ve içtimâi görev ifa edecektir.
İbadet aslında müslümanın bütün hayatını ve faaliyetlerini kucaklayan geniş bir mânaya sahiptir. Müslümanlık, yoldan, gelip-geçenlere eziyet verici şeyleri kaldırmayı bile ibadet sayan bir anlayış getirmiştir. Binaenaleyh ilim de ibadetin içine dahildir. Fakat yukarıdaki hadiste ibâdet, dar manâsıyla yani namaz, oruç gibi ilk plânda ferdi

özellikleri ağır basan ve nafile olarak yapılan ibâdet olarak söz konusudur. Meseleyi bu şekilde değerlendirirsek alimin âbide büyük üstünlüğü anlaşılabilir.
Diğer taraftan hayrı öğreten kimse, böylelikle Allah'ın dinine hizmet ettiği, neticede bütün mahlûkatın yararına olan şeyler öğrettiği için, mezkûr duaya mazhar olur.[681]
296. "Bize Ahmed b. Esed Ebû Asım haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Yemân, Sufyân'dan, (o) Ley s1 den, (o) bir adamdan, (o da) Ibn Ömer'den (naklen) rivayet etti (ki ibn Ömer) şöyle demiş:"
"Kişi (mertebece) kendinden üstte olana hased etmeyinceye, kendinden altta olanı küçümsemeyinceye ve ilmin karşılığında bir bedel istemeyinceye kadar alim olmuş olmaz."[682]

Açıklama

İlim insanın iç ve dış dünyasına müsbet etkiler yapmalı ve ona iyi değerler kazandırmalıdır. Böyle bir ilme sahip olan kimse gerçek alimdir. Bu meyânda ilim sahibi, ilim öğretiminden maddi kazanç sağlama düşüncesinden uzak bulunmalıdır. Maddi kazançlar geçicidir. Allah'ın rızası ise bakidir. Diğer taraftan ilim öğretimiyle maddi kazanç sağlama düşüncesinin, sahibini, kazanç sağlamak için yalan söylemeye götürme gibi tehlikeleri de vardır. Bu sebeple bazı alimler ilim öğretiminden, hadis rivayetinden ücret alınmasını kerih görmüş, menetmişlerdi. Ahmed b. Hanbel ve Ebû Hatim er-Râzî, hadis rivayetinden ücret alan bir kimseden hadis alınamayacağını söylemişlerdi. Bununla beraber pek çok alim de zaruretten dolayı bunun caiz olduğunu söylemiştir.[683]
Burada dini ilimlerin, bu arada Kur'an'm öğretiminden ücret alınıp alınmayacağına dair bazı imamların görüşlerini de kaydedelim:
İmâm Mâlik, İmâm Şâfiî ve İmânı Ahmed bundan ücret almanın caiz olduğunu, İmâm Ebû Hanife ve ashabı da, diğer delillerinin yanında bunun bir ibadet ve tâat olduğunu söyleyerek caiz olmadığını söylemişlerdir. Ancak sonraları hanefı alimler de bundan ücret almanın caiz olduğuna, zarurete mebnî fetva vermişlerdir.[684]
297. "Bize Sa'id b. Süleyman, Ebû Usâme'den, (o da) Mis'ar'dan (naklen) haber verdi (ki Mis'ar) şöyle dedi: Abdula'la et-Teymi'yi şöyle derken işittim:"
"Kendisine ilimden, kendisini ağlatmayan şeyler verilmiş olan kimse, kendisine fayda verecek ilim verilen kimse olmamaya lâyıkdır, (böyle bir kimse olmamalıdır). Çünkü Allah Teâlâ alimleri (Kuranda) tavsif etmiştir. (Abdula'la) sonra şu Kur'an'ı, (yani) *"Çünkü ilim verilmiş olanlar..."* (âyetini) "...ağlayarak..."[685] âyetine kadar okudu."[686]
298. "Bize İsmet İbnu'l-Fadl haber verip (dedi ki) bize Zeyd b. Hubâb, Mübarek b. Fudâle'den, (o) Ubeydullah b. Ömer el-Ömeri'den, (o da) Ebû Hâzim'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Hâzini) şöyle dedi:"
"Sende şu üç haslet olmadıkça âlim olmazsın: (Mertebece) senden üstte olana karşı haddi aşmazsın,senden altta olanı küçümsemezsin ve ilmine karşılık dünyalık almazsın."[687]
299. "Bize Ahmed b. Esed haber verip (dedi ki) bize Abser, Burd b. Sinan'dan, (o) Süleyman b. Musa ed-Dımeşki'den (o da) Ebu'd-Derdâ'dan (naklen) rivayet etti ki Ebu'd-Derdâ' şöyle dedi:"
"Öğrenci olmadıkça alim olmazsın. Kendisiyle amel etmedikçe ilimden dolayı alim olmazsın. Hep münâkaşacı olman, günahkâr olarak sana yeter. Hep çekişmeci olman, günahkâr olarak sana yeter. Hep Allah'ın rızası dışında konuşman, yalancı olarak sana yeter."[688]
300. "Bize el-Hasan b. Arafe haber verdi. (O dedi ki) bize el-Mübârek b. Sa'îd, kardeşi Sufyân es-Sevri'den, (o da) İmrân el-Mınkari'den (naklen) rivayet etti (ki İmrân) şöyle dedi:"
"Bir gün Hasan (Basri'ye), söylediği bir şey hakkında;
"Ebû Sa'îd! Fakih-ler böyle söylemiyor?" dedim. Bunun üzerine o şöyle dedi:
"Yazıklar olsun sana! Sen, kendin, fakih gördün mü hiç? Fakih dediğin, dünyaya karşı isteksiz, ahirete karşı arzulu, dininin işinde uyanık olan, Rabbine ibadete aralıksız devam eden kimsedir ancak!"[689]

Açıklama

Fakih (c. Fukahâ) sözlük manasıyla; "bilen, anlayan, bir şeyi şuurla, fetanetle, gereği gibi anlayıp bilen, bir şeyin künhüne vakıf olan kimse" demektir. Istılahta ise; "ameliyata yani ibâdetler, cezalar ve muamelelerle alakalı şer'i hükümleri mufassal delilleri ile bilen kimse", İslâm hukuku alimi demektir. İmam-ı A'zam Ebû Hanife'nin fıkıh tarifinden hareket ederek fakihi; "Leh ve aleyhine olan şeyleri bilen kimse" diye tarif etmek de mümkündür. Bu durumda i'tikadi ve ahlâki hükümler de fakihin bilgisi dahiline girer. Burada birkaç alimin "fakih" telakkileri nakledilmektedir.[690]

301. "Bize el-Hasan b. Arafe haber verip (dedi ki) bize en-Nadr b. İsmail el-Beeeli, Mis'ar'dan, (o da) Sa'd b. İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki Sa'd) şöyle dedi:"
Kendisine, "Medinelilerin en fakîhi kimdir?" diye soruldu. O da;
"Rabbinden en fazla korkanları, (en muttakileri)" cevabını verdi.[691]
302. "Bize el-Hasan b. Arafe haber verip (dedi ki) bize el-Hüseyn b. Ali, Leys b. Ebi Süleym'den, (o da) Mücâhid'den (n eklen) rivayet etti (ki Mücâhid) şöyle dedi:"
"Fakîh dediğin, Allah'dan korkandır ancak!"[692]
303. "Bize İsmail b. Ebân, Ya'kûb el-Kummî'den haber verdi (ki, o şöyle demiş). Bana Leys b. Ebi Süleym, Yahya'dan -ki O İbn Abbâd'dır. (o da) Ali b. Ebi Tâlib'den (kerremellahu vecheh, naklen) rivayet etti (ki Hz. Ali) şöyle dedi:"

"Gerçek fakih, insanları Allah'ın rahmetinden ümitsizliğe düşürmeyen; onlara, Allah'a isyan hususlarında kolaylık tanımayan; onları, Allah'ın azabından emin kılmayan; Kur'an'ı, onu istemeyip başkasına meylederek terketmeyen kimsedir. Durum şu ki; kendisinde ilim olmayan ibadette kendisinde anlama olmayan ilimde, kendisinde düşünme olmayan okumada hiçbir hayır yoktur."[693]
304. "Bize el-Hasan b. Arafe rivayet edip (dedi ki) bize İsmail b. İbrahim, Leys'den, (o da) Yahya b. Abbâd'dan (naklen) rivayet etti (ki Abbâd) şöyle dedi: Ali (kerremellahu vecheh) dedi ki;"
"Gerçek fakîh, insanları ne Allah'ın rahmetinden ümitsizliğe düşürür, ne onları Allah'ın azabından emin kılar, ne de onlara Allah'a isyan hususlarında kolaylık tanır, (o bunların hiçbirini yapmaz). Durum şu ki; kendisinde ilim olmayan ibadette hiçbir hayır yoktur, kendisinde anlama olmayan ilimde hiçbir hayır yoktur, kendisinde düşünme olmayan okumada hiçbir hayır yoktur."[694]
305. "Bize Ebu'n-Nu'man haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Yezîd b. Hâzim'den rivayet etti (ki, o şöyle demiş) Bana amcam Cerir b. Zeyd rivayet etti ki o Tübey'i, Ka'b'dan, şöyle dediğini rivayet ederken işitti:
"Şüphe yok ki ben (eski din kitaplarında) bir topluluğun vasıflarını, (tanıtımını) şöyle buluyorum: Onlar uygulamaksızın, (amel etmeksizin) öğrenmeye, ibadet yapmaksızın fakih olmaya çalışırlar. Ahiret ameline mukabil dünyalık peşine düşer, kalbleri sabır özsuyundan[695] daha acı olduğu halde koyun postuna bürünürler. Onlar, şu halde, benim (merhametime) mi aldanıyorlar, yoksa beni aldatmaya mı çalışıyorlar? Ben zatıma yemin ettim ki onlara, kesinlikle, sabırh-ağırbaşlı insanı bile şaşkın bırakacak bir imtihan hazırlayacağım!"[696]
306. "Bize Bişr ibnu'l-Hakem haber verip (dedi ki) bize Abdulâziz b. Abdissamed el-Ammi rivayet edip (dedi ki) bize Ebû İmrân el-Cevni, Herim b. Hayyân'dan rivayet etti ki, o (yani Herim);
"Fâsık (günahkar, yoldan çıkmış) alimden sakının!" demiş ve (bu söz) Ömer İbnu'l-Hattab'a (radıyallahu anh) ulaşmıştı. Bunun üzerine at, (o (yani Hz. Ömer), bundan, (böyle olmakdan korkarak) ona;
"Fâsık âlim ne (demektir?)" diye yazmış. Herim de ona şöyle cevap yazmış:
"Ya Emire'l-Mü'minin! Vallahi ben o (sözle), başka bir şey değil, sadece hayır kasdettim. (Mânâsı da şu): Bir önder-alim olur, ilimle konuşur ama isyan ve itaatsizlik yapar. Böylece halkın karıştırmasına sebep olur. Onlar da sapıtırlar."[697]
307. "Bize Said Îbnu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Velid b. Müslim, Muhammed b. Mutarrif ve Abdulaziz b. İsmail b. ubeydillah b. Ebi'l-Muhâcir'den, (o da) Abdullah b. Mesûd'dan (naklen) rivayet etti (ki, Abdullah) şöyle dedi:"
"Kim dinini üstün tutmak, dinine saygı göstermek isterse ne hükümdarın huzuruna girsin, ne (nâmahrem) kadınlarla başbaşa kalsın, ne de arzularına uyan (bidatçılarla) münâkaşa etsin!"[698]
308. "Bize Sa'îd b. Amir, İsmail b. İbrahim'den, (o da) Yûnus'dan (naklen) haber verdi (ki, Yûnus) şöyle dedi: Meymûn b. Mihrân (bir mektubunda) bana şöyle yazdı:"
"Din konusunda münâkaşa ve tartışmadan sakın! Ne alimle, ne de cahille tartışma! Alime gelince o ilmini senden saklar ve (artık) ne yaptığına aldırış etmez. Cahile gelince o da, sana itaat etmeyerek seni kızdırır, üzer."[699]
309. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Yahya b. Ebî Kesîr'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Süleyman b. Dâvûd -aleyhisselâm- oğluna şöyle dedi:"
"Çekişmeyi bırak. Çünkü onun faydası azdır. (Üstelik) o, kardeşler arasında düşmanlığı körükler, tahrik eder."[700]
310. "Bize Yahya b. Hassan haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. İdris, İsmail b. Ebî Hakim'den, şöyle dediğini rivayet etti: Ömer b. Abdilaziz'i, şöyle derken işittim:"
"Kim dinini münâkaşalara hedef kılarsa çok (kanaat) değiştirir."[701]
311. "Bize Mervân b. Muhammed haber verip (dedi ki) bana Sa'îd b. Abdilaziz rivayet edip dedi ki, Ömer b. Abdilaziz (bir mektubunda) Medinelilere şöyle yazdı:"
"Vakıa şu ki, kim ilimsiz ibâdet etmeye kalkarsa bozacağı şeyler, düzelteceği şeylerden daha çok olur. Kim de dinini münâkaşaya hedef kılarsa (kanaatlerinin) değişmesi çok olur."[702]
312. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) Ca'fer b. Burkandan, (o da) Ömer b. Abdilaziz'den (naklen) haber verdi (ki Ca'fer) şöyle dedi:"
"Bir adam ona (yani Ömer'e) bidatlerden bir şey sordu. O da şöyle cevap verdi:
"Bedevinin, (köylünün ve, mahalle mektebindeki çocuğun dinine sarıl! Bunun dışındakilerden ise yüz çevir."
Ebû Muhammed (ed-Dârimi, bir önceki haberde geçen);
"(Kanaatlerinin) değişmesi çok olur "un mânası, "Bir görüşten (diğer) bir görüşe geçer" demektir, dedi."[703]

Açıklama

Hakikati, doğruyu ortaya çıkarmak için değil de başkasının kusurunu, cehaletini, acizliğini ortaya çıkarmak, hakkını veya malını gasbetmek, onu küçük düşürmek için veya delilsiz, bilgisiz, batıl yolla yapılan münakaşa, mücâdele ve tartışmalar, fertler arası münasebetleri zedeleyen hareketlerdir. İmam Gazali bunları dilin belâlarından saymakta ve büyük tehlikelerine işaret etmektedir.[704] Bu hareketler, her tür kötülüğün kaynağıdırlar. Bunlardan dolayı insanlar birbirlerine kin besler, birbirlerinin iyi haline üzülür, kötü haline sevinir, birbirlerine yersiz ve haksız dil uzatırlar. Böylece cemiyet düzeni bozulur, fertler arasında çözülme olur.
Bu tür tartışmalar din hakkında olursa zararı daha büyüktür. İnsanın hakdan yan çizmesine, doğru yoldan sapmasına ve neticede ebedi hayatının harâb olmasına sebep olabilirler. Çünkü bu tür tartışmalara giren kişi hasmını mağlûb etmek, kendini üstün çıkarma!: için hak-batıl her yola başvurur, nefsi onu buna zorlar. Bu da dinin kınadığı, doğru bulmadığı bir davranıştır. Diğer taraftan İslâm Allah ve Resulüne kayıtsız-şartsız teslim olmakdır. Onun hakkında, sırf akıl yürütmelerle görüş beyan etmek mümkün değildir, bu onun özüyle çatışır.

Son haberde Ömer b. Abdilaziz, köylülerin ve mahalle mektebi çocuklarının dini kanaatleri, yabancı kültürlerden, nazari tartışmalardan henüz etkilenmediklerinden dolayı onların din görüşlerinin alınmasını tavsiye etmektedir ki bu, harici etkilenmelerden âzâde kalmaya bir teşvikdir.[705]

30. (Nefsin) Arzularından Uzaklaşma Hakkında

313. "Bize Muhammed b. Kesir, el-Evzâ'î'den, onun şöyle dediğini haber verdi. Ömer b. Abdilaziz şöyle demiş:" "Bir topluluğun, bir işi, umûmdan ayrı olarak aralarında fısıldaştıklarını gördüğün zaman, (bil ki) onlar sapıklık kurmaktadırlar."[706]
314. "Bize İbrahim b. ishak, îbnu'l-Mübârek'den, (o da) el-Evzâ'î'den (naklen) haber verdi (ki el-Evzâ'î) şöyle demiş:"
"(Şeytanların başkanı olan) İblis dostlarına;
"Ademoğullanna hangi şeyden sokulursunuz?" demiş. Onlar da;
"Her şeyden!" demişler. Bunun üzerine;
"Peki onlara istiğfar yönünden sokuluyor musunuz?" demiş.
"Ne yazık (ki hayır!) Bu, tevhide birleştirilmiş, (onunla birlikte yapılan) bir şeydir" demişler. O;
"(Şu halde) içlerine, kendisinden Allah'a istiğfarda bulunmayacakları bir şey muhakkak yayacağım!" demiş ve içlerine (nefis) heva ve heveslerini (yani bid'atleri) yaymış."[707]
315. "Bize İbrahim b. İshak, el-Muharibi'den, (o) el-A'meş'den, (o da) Mücâhid'den (naklen) haber verdi (ki Mücâhid) şöyle dedi:"
"(Allah'ın) şu iki ni'metinden hangisi; beni İslâm'a hidayet etmiş olması mı, yoksa beni (nefsin) şu arzularından (yani bidatlerden) korumuş olması mı, (hangisi) benim için daha büyüktür, bilmiyorum!"[708]
316. "Bize Musa b. Hâlid haber verip (dedi ki) bize İsa b. Yûnus, el-A'meş'den, (o) Müslim el-Aver'den, (o da) Habbe b. Cuveyn'den (naklen) rivayet etti (ki Habbe) şöyle dedi: Ali (radıyallahu anh'ı şöyle derken) işittim - veya (Habbe) şöyle dedi: Ali (radıyallahu anh) dedi ki;"
"Bir adam bütün ömrünü oruçla geçirse, ömrünün tamamını (namaz vb. ibâdetlerle) ihya etse, sonra da Rükn[709] ile Makam[710] arasında öldürülse şüphe yok ki Allah (yine de) onu kıyamet gününde, hidayet üzere olduklarına kani olduğu kimselerle haşreder.[711]
317. "Bize Abd b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Hârûn -ki o İbnu'l-Muğîre'dir - Şu'ayb'dan, (o) Seleme b. Küheyl'den, (o da) Ebû Sâdık'dan (naklen) haber verdi (ki Ebû Sâdık) şöyle dedi: Selmân dedi ki;"
"Bir adam başını hacer-i esved'in üzerine koysa ve gündüzünü sâim (oruçla), gecesini kâim (ibâdetle) geçirse (yine de) Allah onu kıyamet gününde heva ve hevesiyle (yani bid'atıyle) birlikte diriltir."[712]
318. "Bize Muhammed İbnu's-Salt haber verip (dedi ki) bize Mansûr-ki o İbnu Ebi'l-Esved'dir-, el-Hâris b. Haşire'd en, (o) Ebû Sâdık el-Ezdî'den, (o da) Rebi'a b. Naciz'den (naklen) rivayet etti (ki Rebî'a) şöyle dedi: Ali (kerremellahu vecheh) dedi ki;"
"İnsanların içinde kuşlar arasındaki arı gibi olunuz. Gerçek şu ki, kuşlardan hiçbiri yoktur ki onu zayıf görmüş, (küçümsemiş) olmasın. Şayet kuşlar onun içindeki bereketi bilselerdi bunu ona yapmazlardı. Halka dilleriniz ve bedenlerinizle karışınız, onlardan amelleriniz ve kalblerimzle ise ayrılınız. Çünkü kişinin eline geçecek olan, kazanmış olduğu şeydir ve o, kıyamet gününde sevdiği kimse(ler) ile beraber olacaktır."[713]
319. "Bize el-Velid b. Şucâ' haber verip (dedi ki) bana Bakıy-ye, el-Evzâ'î'den, (o da) ez-Zühri'den (naklen) rivayet etti (ki ez-Zühri) şöyle dedi:"
"Güzel görüş, (kanaat, inanç), alimin ne iyi yardımcısıdır."[714]
320. "Bize Ahmed b. Abdillah haber verip (dedi ki) bize Zaide, el-A'meş'den, (o) Müslim'den, (o da) Mesrûk'dan (naklen) rivayet etti (ki Mesrûk) şöyle dedi:"
"Kişiye ilim olarak, Allah'dan haşyet etmesi (korkması) kâfidir. Kişiye cahillik olarak da ilmini beğenmesi kâfidir."[715](Müslim) dedi ki, Mesrûk (bir defasında da) şöyle dedi:
"Kişiye, tek başına kalıp günâhlarını düşüneceği ve neticede Allah'dan bağış dileyeceği bazı oturum yer ve zamanlarının olması yaraşır."[716]

31. (Râvî) Mânâyı Doğru Verdiği Zaman (Mânâ İle) Hadis Rivayetine İzin Verenler

321. "Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebi Halef haber verip (dedi ki) bana Ma'n Mu'âviye b. Sâlih'den, (o) el-Alâ1 İbnu'l-Hâris'den, (o) Mekhûl'den, (o da) Vasile İbnu'l-Eskadan (naklen) rivayet etti (ki Vasile) şöyle dedi:"
"Size hadisi manâsıyla rivayet ettiğimiz zaman bu size yeter."[717]
322. "Bize Asım b. Yûsuf haber verip (dedi ki) bize Fudayl b. Iyâd, Hişâm'dan (o da) İbn Sirin'den (naklen) rivayet etti ki o (yani İbn-i Şirin) hadis rivayet ettiği zaman (kelime ve cümlelerde) takdim-tehir yapmazdı. Hasan (Basri) ise hadis rivayet ettiği zaman takdim-tehir yapardı."[718]
323. "Bize Müslim b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Cerir b. Hâzim haber verip dedi ki;"
"Hasan (Basri) hadisi, esası aynı (ama) ifadesi değişik olarak rivayet ederdi."[719]
324. "Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Muhammed b. Sûka'dan, (o da) Muhammed b. Ali İbni'1-Hüseyn'den (naklen) rivayet etti ki (Muhammed) şöyle dedi: Ubeyd b. Umeyr, Abdullah b. Ömer'e rivayet edip dedi ki; Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Münâfıkın durumu, iki ağıl -veya iki davar sürüsü- arasındaki koyun gibidir." Bunun üzerine İbn Ömer;
"Hayır, (Öyle değil! Resûlullah) ancak şöyle şöyle buyurdu" dedi.[720] (Muhammed b. Ali) dedi ki;
"İbn Ömer, Hz. Peygamber'i -sallallahu aleyhi ve sellem- işittiği zaman ne ona ilâve yapar, ne onu noksanlaştırır, ne onu aşar, ne de onu eksik yapardı, (işittiği gibi rivayet eder ve aynen uygulardı)."[721]

Açıklama

Hz. Peygamber'in, münafıkla ilgili hadisinin, Müslim'deki tam bir rivayeti şöyledir: *"Münâfıkın durumu, iki davar sürüsü arasında şaşkın gidip gelen koyun gibidir. Bir defa şuna gider, bir defa buna gider."*[722] Burada Hz. Peyamber bir temsil (darb-ı mesel)[723] ile münafığın durumunu müşahhas olarak gözler önüne sermektedir. Münâfık, kâfirliğini gizleyip zahiren mü'min olduğunu gösteren kimsedir. Bu şekilde münafık, kâfirliğini açıklama cesaretini bile gösteremeyen, korkak, iki yüzlü, içi harâb, dışı içini tutmayan, kararsız bir insandır. Münafık, iman ile küfür arasında bocalar, mü'minin yanına gelir, "mü'minim" der, kâfirin yanına gider,
"Biz sizinle beraberiz, biz sadece (onlarla) alay ediyoruz "[724] der, ne mü'mine mal olur, ne de kâfire. et-Tîbi'nin açıkladığı gibi o, kendisini bu hale düşüren bâtıl arzu ve maksatlarıyla iki sürü arasında olan ve, döl hayvanı aramak maksadıyla kâh öbürüne, kâh berikine gidip gelen şaşkın koyun gibidir.[725] Bu halleriyle münafık, kâfirden daha aşağı mertebededir. Allah Teâlâ şöyle buyurur: "Muhakkak ki münafıklar cehennemin en aşağı tabakasındadırlar. "[726]
Hadisleri, Hz. Peygamber'den duymuş olduğu gibi rivayet etmeye özen gösteren Abdullah b. Ömer (radıyallahu anhümâ) burada Ubeyd'e, diğer rivayetlerden anlaşıldığı üzere "iki ağıl" veya "iki davar sürüsü" kelimelerinden dolayı i'tiraz etmişti. Ubeyd rivayetinde bunlardan birini kullanmış, halbuki Hz. Peygamber, İbn Ömer'in duyuşuna göre diğerini söylemişti, ilgili rivayetler incelendiğinde Hz. Peygamber'in, "iki davar sürüsü" kelimesini kullanmış olduğu ağırlık kazanmaktadır.[727]

325. “Bize Abdullah b. Sa'id haber verip (dedi ki) bize İbn Uleyye, İbn Avn'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: eş-Şa'bî, en-Neha'î ve el-Hasan (el-Basri) hadisi bir defa böyle bir defa şöyle rivayet ederlerdi. Bunu Muhammed b. Sirin'e bildirdim. O da şöyle dedi:”
"Bil ki onlar şayet onu, işittikleri gibi rivayet etselerdi, kendileri için daha hayırlı olurdu."[728]
326. “Bize Muhammed İbnu'1-Alâ' haber verip (dedi ki) bize Assam, el-A'meşden, (o) Umâre b. Umeyr'den, (o da) Ebû Ma'mer'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Ma'mer) şöyle dedi:”
“Şüphesiz ben hadisi hatalı olarak işitirim de işittiğime uyarak hatalı rivayet ederim.”[729]

Açıklama

Hadisleri, Hz. Peygamberin kullanmış olduğu kelime ve cümleleri hiç değiştirmeksizin aynen nakletmeye "rivayet bi'l-lafz=lafızla rivayet"; asli mânâyı bozmadan kelime yahut cümleleri benzerleriyle, eşanlamlılarıyla değiştirerek nakletmeye "rivayet bi'l-ma'na=mânâ ile rivayet" denilmektedir. Hadislerin lafızla mı, mânâ ile mi rivayet edilmesi gerektiği, ilk asırların mühim münâkaşa konularından biri olmuştur. Şüphe yoktur ki hadislerin asıl lafızlarıyla rivayet edilmeleri en makbul, en tercihe şâyân yoldur. Nitekim, sahâbe-i kiram başta olmak üzere ilk müslümanlar bu hususa büyük önem atfetmişlerdi. Hz. Ebû Bekr'in (radıyallahu anh), yazmış olduğu 500 kadar hadisi, asıllarına uygun olarak nakledememiş olma korkusuyla yaktığı,[730] bazı sahâbilerin bu yüzden hadis rivayetini azalttıkları bilinmektedir. Lafızla rivayete taraftar ve rivayetlerinde buna özel i'tina gösterenler (ashâbu'l-ahruf) arasında Abdullah b. Ömer, el-Kâsım b. Muhammed, Muhammed b. Şirin, Recâ' b. Hayve gibi bir çok zatın adı geçmektedir. Bunlardan bazıları, râviler tarafından zamanla hadis metninde yapılmış olan hareke hatalarını bile değiştirmemeyi; râvinin hadisi, hatalı da olsa hocasından duymuş olduğu gibi rivayet etmesini gerekli görmüşlerdir.
Diğer taraftan alimlerin çoğu, aynı dile (Arapçadan Arapçaya) bir çeşit tercüme olarak görülen mânâ ile rivayetin caiz olduğunu söylemişlerdir. Ancak bu durumda da bu işi herkesin değil, sadece, zaruret halinde, kelime ve terkiblerin delâlet ettikleri mânâları ve, metinde mânâyı bozup bozmayacak şeyleri bilen kimselerin, asıl mânâyı tamamen aktaracak şekilde yapması mümkündür.
Münâkaşası yapılmış olan bu rivayet meselesi, meşhur hadis kitaplarının telifinden öncesi için söz konusudur. Bu kitapların telifinden sonra, onlardan hadis rivayet edecek kimse için mânâ ile rivayet imkânı yoktur, hadis kitapta nasıl yer almış ise öylece rivayet etmesi gerekir. Bununla beraber, bahusus hadis rivayet etmek için değil de dini görüşü bildirmek için mânâ ile hadis nakledilebilir. Tabiî olarak bunu yapacak kimsenin asıl mânâyı iyice anlayıp tamamen aktardığına kani olması gerekir. Aksi halde büyük vebal altına girmiş, hatta Hz. Peygamber'e söylemediği, yapmadığı bir şeyi ona nisbet etme gibi korkunç bir iş yapmış olur.
Burada ilâve etmek gerekir ki, aynı konuda karşılaşılan farklı rivayetleri behemehal mânâ ile rivayete yormamak gerekir. Hz. Peygamber'in aynı mesele üzerinde değişik zamanlarda açıklamalarda bulunmuş ve bu açıklamalarında, zamana ye muhataba göre farklı ifadeler kullanmış olması çok tabiî bir durumdur. Aynı konudaki değişik ifadeli hadislerin varlığının bir sebebi bu husustur.[731]

32. İlmin Ve Alimin Üstünlüğü Hakkında

327. “Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip (dedi ki) bize Sufyân, İbrahim b. Meysere'den, (onun) şöyle dediğini rivayet etti: Mücâhid rü'yada Tâvûs'u şöyle görmüş: Sanki o, Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Kabe'nin kapısında iken, Kabe'nin içinde başına örtü örtmüş bir halde namaz kılıyor. Bunun üzerine (Hz. Peygamber) ona;”
"Allah'ın kulu! Baş örtünü aç ve okumanı açığa çıkar," buyurmuş. (İbrahim) dedi ki;
“Sanki o (yani Tâvûs) bunu ilme yormuş, bu sebeple de hadis rivayetinde açılmış, (hadis rivayetini çoğaltmıştı).”[732]

Açıklama

Rü'ya, uyku halinde görülen şeylerdir. Rü'yalardan bir kısmı -ki rü'ya ismine lâyık olanlar da bunlardır. Muhtevalarında, açık veya kapalı, hakiki bir mânâ bulunan rüyalardır. "Sadık rü'ya" denilen bu tür rü'yalarda, hayali şekillerden, kinayeli ifadelerden ipuçları bulunarak ve enfüsî (sübjektif) unsurlarla afaki (objektif) unsurlar ayırdedilerek bunların taşıdıkları veya anlatmak istedikleri gerçeklere ulaşılabilir. Bu işe rü'ya ta'biri adı verilmektedir. Sâdık rü'yaların hakikati dinimizde kabul edilmiştir, bununla beraber rü'yalar, peygamberler dışında, gören kimse ve diğerleri için bağlayıcı, kesin bilgiler ifade etmezler.
Rü'yalardan bir kısmı da boş hayalden ibaret olan görüntülerdir. Bunlar sırf nefsi veya şeytani birer yalan olduklarından, bazı psikolojik değerlendirmeleri dışında yorumlanmaları, kendilerinden bir hakikat çıkarılması mümkün değildir. Bu tür rüyalara "ahlâm" veya "kâzib rü'yalar" denilmektedir.
Hz. Peygamber'in rü'yada görülmesinin bir hususiyeti vardır. Şeytan, Hz. Peygamber'in suretine giremez. Binaenaleyh, Hz. Peygamber'in görüldüğü rüyaların kâzib olamayacakları söylenmiştir. Nitekim Hz. Peygamber de; *"Beni uykuda (rü'yada) gören muhakkakki beni görmüştür. Çünkü şeytan benim suretime giremez. Müminin rü'yası da, peygamberliğin kırkaltı cüz'ünden bir cüz'dür"*[733] buyurmuştur. Hz. Peygamber'in rüyada görülmesi yorumlanarak bazı hakikatlere yol bulunabilirse de, onun, birine rüyada söylemiş olduğu sözlerle dinî bir hüküm sabit olmaz. Çünkü Hz. Peygamber, "Rü'yada söylediğimi tutun!" buyurmadığı gibi, hadis rivayetinin kabul edilebilmesi için râvide aranan, "semâ" anındaki zabt şartı da uyku halinde bulunmaz. Ancak rüyayı gören kimse, Hz. Peygamber'in rü'yada kendisine söylemiş olduğu sözü; bilinen şer'î hükümlerle karşılaştırır ve bunlara aykırı olmadığını görürse, Hz. Peygamber'in rü'yadaki şekli veya "misâl"ine saygıdan dolayı, onunla amel edebilir. Bu kimsenin, rü'yada Hz. Peygamberden duymuş olduğu bir sözü, rü'yada söylenmiş olduğunu belirtmeksizin, "Hz. Peygamber şöyle buyurdu..." diyerek rivayet etmesi haramdır. Zaten rü'yada duyulan bir hadisin, rüyayı görenden başkası için hiçbir hükmü yoktur.[734]

328. "Bize Abdullah b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize İbn Yemân, İbn Sevbân'dan, (o) babasından, (o) Abdullah b. Damra'dan, (o da) Kâ'bdan (naklen) rivayet etti (ki Ka'b) şöyle dedi:"
"Dünya (rahmetten) kovulmuştur. İçindekiler de, bir hayır öğrenen veya öğreten hariç, (rahmetten) kovuhnuşlardır."[735]
329. "Bize Muhammed b. Kesir, el-Evzâ'î'den, (o) Bahîr'den, (o da) Hâlid b. Madan'dan (naklen) haber verdi (ki Hâlid) şöyle dedi:"
"İnsanlar (ya) alim, (ya) öğrencidir. Bunların arasındakiler, hayırsız ahmaklardır."[736]
330. "Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. Recâ', Hişâm'dan, (o da) el-Hasan'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Hasan) şöyle dedi:"
"Derlerdi ki; alimin ölümü İslâm'da (açılmış) bir gediktir. Gece ve gündüz birbiri ardınca geldiği sürece onu hiçbir şey kapatamaz."[737]
331. "Bize Yûsuf b. Musa haber verip (dedi ki) bize İbrahim b. Musa rivayet edip (dedi ki) bize Muhammed İbnu'l-Hasan es-San'ânî haber verip (dedi ki) bize Münzir -ki o Ibnu'n-Nu'mân'dır -, Vehb b. Münebbih'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"İçinde ilim tartışılan bir meclis, bana, onun mikdarın-da (nafile) namazdan daha sevimlidir. Belki (meclistekilerden) biri bir kelime işitir de ondan, bir yıl veya kalan ömrü boyunca faydalanır."[738]
332. "Bize Ya'kûb b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Vekî' haber verip dedi ki Sufyân şöyle dedi:"
"Allah'ın hayır dilediği kimse için ilim öğrenimi ve onun ezberinden, (muhafazasından) daha üstün hiçbir amel bilmiyorum. (Vekî) dedi ki; el-Hasan b. Salih de şöyle demişti: insanlar, dünyaları konusunda yemeye ve içmeye muhtaç oldukları gibi dinleri konusunda da bu ilme muhtaçdırlar."[739]
333. "Bize Ebû Nu'aym ve Ca'fer b. Avn haber verip (dediler ki) bize Mis'ar, Amr b. Murre'den, (o da) Salim b. Ebi'l-Ca'd'dan (naklen) rivayet etti (ki Salim) şöyle dedi: Ebu'd-Derdâ' dedi ki;"
"İlim alınıp yok edilmeden önce (onu) öğreniniz. Zira ilmin yokedilmesi, alimlerin yokedilmesi, (ölmesi ile olacakdır). Alim ve öğrenci de sevâbda eşittirler."[740]
334. "Bize Hârûn b. Muâviye, Hafs b. Ğıyâs'dan, (o) Ebû Abdillah el-Horâsânî'den (o da) ed-Dahhâk'dan (naklen) haber verdi (ki ed-Dahhâk);"
"Fakat öğretmekde ve okunup okutmakda olduğunuz kitab sayesinde Rabb'a has kullar olun!"[741] (mealindeki âyetin tefsirinde) şöyle dedi: Kur'an'ı okuyan herkese, fakih olması bir borçtur."[742]
335. "Bize Hârûn b. Muâviye, Hafs'dan, (o) Eş'as b. Sevvâr'dan, (o da) el-Hasan'dan (naklen) haber verdi (ki el-Hasan):"
"Rabbaniler ve hahamların onları... menetmeleri gerekmez miydi?"[743] (mealindeki âyette geçen "rabbaniler ve hahamları) "Hakimler, alimler" diye tefsir etmiştir."[744]
336. "Bize Muhammed b. Uyeyne, Ebû İshak el-Fezâri'den, (o) Atâ1 İbnu's-Sâib'den, (o da) Sa'îd b. Cübeyr'den (naklen) haber verdi (ki Sa'îd);"
"Rabb'a has kullar (rabbaniler) olsun"[745] (mealindeki ayette geçen "rabbâniler"i) "Alimler, fakihler" diye tefsir etmiştir." [746]

Açıklama

Kur'an-ı Kerim'de üç yerde geçen[747] "rabbani" (c. rabbâniyyûn) kelimesine değişik mânâlar verilmiştir ki bir kısmı şöyledir: Derin alim, ilmiyle Allah'ın rızasını taleb eden kimse, ilmini öğreten ilmiyle amil alim, Allah'a

mensûb ilmiyle amil alim, ilim ve amelde kâmil kimse, nefsini ilimle terbiye eden kimse, Allah'a mensûb kimse, öğretici, terbiyeci, yönetici...[748]

337. "Bize Abdullah b. Sa'îd haber verip dedi ki, Sufyân b. Uyeyne'yi. şöyle derken işittim:"
"İlim için; ezberleme, uygulama, dinleme, susma ve yayma (faaliyetleri) kasdedilir, (hedef alınır)." (ed-Dârimi) dedi ki;
"Bana Ahmed b. Muhammed Ebû Abdillah da, Sufyân b. Uyeyne'den, onun şöyle dediğini haber verdi: "İnsanların en cahili, bildiğini bırakıp (uygulamayan), insanların en alimi de bildiğiyle amel eden, insanların en üstünü ise Allah'a karşı en huşûlu olan kimsedir."[749]
338. "Bize Abdullah b. Ca'fer er-Rakkî, Ubeydullah b. Amr'dan, (o) Zeyd'den -ki o İbn Ebi Uneyse'dir-, (o) Yesâr'dan, (o da) el-Hasan'dan (naklen) haber verdi (ki el-Hasan) şöyle dedi:"
"İki haris doymaz: İlme düşkün olan ondan doymaz, dünyaya düşkün olan ondan doymaz. İşte kaygusu, kederi ve tasası âhiret olan kimsenin, Allah kazancına elverir ve zenginliğini kalbine kor, (ona gönül zenginliği verir). Kaygusu, kederi ve tasası dünya olan kimsenin de, Allah kazancını, (ahiretini akla getiremeyecek şekilde) çoğaltır ve fakirliğini iki gözünün arasına kor, (onu aç gözlü yapar). Artık o ancak fakir olarak sabahlar ve fakir olarak akşamlar."[750]
339. "Bize Ca'fer b. Avn haber verip (dedi ki) bize Ebû Umeys, Avn'dan, onun şöyle dediğini haber verdi: Abdullah dedi ki;"
"İki haris doymaz: İlim sahibi ve dünya sahibi. Bunlar eşit de olmazlar. (Şöyle ki) ilim sahibinin Allah'dan hoşnudluğu artar. Dünya sahibi ise sonuna kadar taşkınlığa devam eder. Abdullah sonra şu âyeti okudu:
"Hayır! İnsan muhakkak azar, Kendini ihtiyaçdan vareste gördü diye. "[751]
(Dârimi) dedi ki, başkası da (Abdullah'ın şu âyeti okuduğunu) söyledi:
"Allah'dan kulları içinde ancak alimler korkar. "[752]
340. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize İbrahim b. Muhtar rivayet edip (dedi ki) bize Anbese İbnu'l-Ezher, Simâk b. Harb'den, (o) İkrime'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs);"
"Allah'dan, kulları içinde ancak alimler korkar'[753] (mealindeki âyetin tefsirinde) şöyle dedi:
"Kim Allah'dan korkarsa o alimdir!"[754]
341. "Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. İdris, Leys'den, (o) Tâvûs'dan, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:"
"İki haris doymaz: İlmin peşine düşen, dünyanın peşine düşen!"[755]
342. "Bize Mervân b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Yezîd b. Rebî'a es-San'ânî rivayet edip (dedi ki) bize Rebi'a b. Yezîd rivayet edip dedi ki, ben Vasile İbnu'l-Eska'ı şöyle derken işittim: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu":
"Kim ilmin peşine düşer ve onu elde ederse, onun iki pay sevabı olur. Şayet onu elde edemezse onun bir sevabı olur. "[756]
343. "Bize Abdullah b. Muhammed b. Ebî Şeybe haber verip (dedi ki) bize Mervân b. Muâviye, Avn'dan, (o da) İbn Abbâs el-Ammî'den (naklen) rivayet etti (ki İbn Abbâs el-Ammî) şöyle dedi:"
"Bana ulaştı ki Peygamber Dâvûd aleyhisselam duasında şöyle dermiş:
"Seni tenzih ederim, Allahım! Rabbim sensin. Arşının üstüne yükseldin ve korkunu, göklerde ve yerde olanların üzerine koydun. Bu sebeple, mahlûkatmdan sana mevki bakımından en yakın olan, onların senden en çok korkanıdır. Senden korkmayanın bilgisi ne? Senin emrine itaat etmeyenin hikmeti ne?"[757]
344. "Bize el-Mualla b. Esed haber verip (dedi ki) bize Sellâm b. Ebî Muti' rivayet edip dedi ki, ben Ebu'l-Hezhâz'ı, ed-Dahhâk'dan, onun şöyle dediğini rivayet ederken işittim: Abdullah b. Mes'ûd şöyle dedi:"
"Alim yahut öğrenci ol! Bunların dışındakilerde hiçbir hayır yoktur."[758]
345. "Bize el-Hakem İbnu M-Mübarek haber verip (dedi ki) bize el-Velid b. Müslim haber verip (dedi ki) bize el-Velid b. Süleyman, Ali b. Yezîd'den, (o) el-Kâsım Ebû Abdirrahman'dan, (o) Ebu Umâme'den, (o da) Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) haber verdi (ki Hz. Peygamber) şöyle buyurdu:"
"Yakında öyle fitneler olacak ki, Allah'ın ilimle ihya ettiği, (ilimle diri tuttuğu) kimseler hariç, kişi o (fitnelerde) sabaha mü'min olarak girecek, akşama ise kâfir olarak varacak!"[759]

Açıklama

"Fitne"nin (c.fîten); dalâlet, günâh, belâ, dahili karışıklık, insan-lar.arasında meydana gelen ayrılık, kavga ve fikir ihtilâfları[760] bozuk inanç, küfür gibi mânâları vardır. Hadis-i şeriflerde istikbalde meydana gelecek fitnelere dikkat çekilmekte ve müslümanlar uyarılmaktadır. Hadislerden anlaşıldığına göre bu fitneler içtimaî, idarî ve fikrî sahalarda olacaktır. Cehalet, işlerin ehline verilmemesi, adaletin işlememesi, mecburi ve isteğe bağlı yardımlaşma müesseselerinin zayıflaması veya yokolması gibi sebeplerle ortaya çıkacak bu fitnelerin temelinde, asıl cehalet ve "ilm"in uygulanmaması yatmaktadır. Çünkü "ilim" insanı hakka, adalete, iyilikseverliğe götürür, onu temelsiz düşüncelerden, bozuk inançlardan, nefsin arzularına uymak-dan, kısacası hak yoldan sapmalardan korur. Böylece insanlar fitnele re düşmezler. Sadece nazari ilmin bu neticeyi sağlayamayacağı açıktır. İlmin gereğinin yapılması ve uygulanıp hayata geçirilmesi gerekir.
Söz konusu fitnelerin bilhassa inançla, düşünceyle ilgili olanlarından kaçınmak ve kurtulmak ancak ilim sayesinde mümkündür. Yukarıdaki hadiste buna bir işaret vardır. Mutlak kudret sahibi Allah'ın "ilim" nasib etmediği cahil kimseler hakkı-bâtılı birbirinden ayıramaz, duydukları, özellikle yaldızlı her söze kanar, bunun için de durmadan kanaat ve inanç değiştirirler. Çünkü bu insanlar yaptıklarını bilerek yapmaz, söylediklerini

bilerek söylemezler. Bu durum onların, iç ve dış dünyalarında tutarsız, kararsız ve uyumsuz bir hale gelmelerine ve fitnenin bir unsuru olmalarına sebep olur.[761]

346. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î rivayet edip (dedi ki), bana Hârûn b. Riyâb, Abdullah b. Mes'ûd'dan rivayet etti ki o (yani Abdullah) şöyle derdi:"
"Alim ya da öğrenci ol! Bunların arasında olma! Çünkü bunların arasında olan cahildir. Melekler ise, sabahleyin ilim aramaya giden kimseye, yapacağı şeyden hoşnud olduklarından,kanatlarını yayarlar."[762]
347. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, el-Hasan'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem-, İsrailoğulları içindeki, biri alim olan, farz namazı kıldıkdan sonra oturup halka hayrı öğreten, diğeri gündüzü oruçla, geceyi namazla geçiren iki adamın hangisinin daha üstün olduğu sorulmuş. (Bunun üzerine) Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş:"
"Şu, farz namazı kıldıkdan sonra oturup halka hayrı öğreten alimin, gündüzü oruçlu, gecesi namazlı abide üstünlüğü, benim, sizin (mertebece) en aşağıda olan adamınıza üstünlüğüm gibidir. "[763]
348. "Bize el-Hasan İbnu'r-Rebi; Abdullah b. Ubeydillah'dan, (o) el-Hasan b. Zekvân'dan, (o da) İbn Şirin'den (naklen) haber verdi (ki İbn Şirin) şöyle dedi;"
"(Bir gün) camiye girdim. Gördüm ki, caminin bir tarafında Humeyd b. Abdirrahman ilimden bahsederken, (öbür tarafında) Sümeyr b. Abdirrahman (va'z türünden bir şeyler) anlatıyor. Hangisinin yanına oturayım, diye tereddüt ettim. Derken beni uyku bastı, (uyukladım). (Rü'yamda) bana biri gelip şöyle dedi:
"Hangisinin yanına oturacağında tereddüt mü ettin? Dilersen, Cebrail'in, Humeyd b. Abdirrahman'ın yanındaki yerini sana gösteririm."[764]
349. "Bize Nasr b. Ali haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. Dâvûd, Asım b. Recâ' b. Hayve'den, (o) Dâvûd b. Cemil'den, (o da) Kesîr b. Kay s'dan (naklen) rivayet etti (ki, Kesir) şöyle dedi:"
"(Bir gün) Dımeşk (Şam)'m camisinde Ebu'd-Derdâ' ile beraber oturuyorduk. Derken ona bir adam gelip şöyle dedi:
"Ebu'd-Derdâ'! Ben sana Medine'den, Resûl'ün -sallallahu aleyhi ve sellem- şehrinden, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- rivayet etmekte olduğunu haber aldığım bir hadis için geldim." (Ebu'd-Derdâ');
"Yani seni buraya bir ticâret işi getirmedi, (öyle mi?)" dedi.
"Hayır" dedi.
"Ondan başka hiçbir maksadın da yok?" dedi. (O da)
"Hayır" dedi. (O zaman Ebu'd-Derdâ) şöyle dedi:
"Resûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyururken işitmiştim: *"Kim, bir ilim aramak, (öğrenmek) maksadıyla bir yola girerse, Allah bu sebeple (ona) Cennet yollarından bir yolu kolaylaştırır. Şüphe yok ki melekler de, kanatlarını ilim (öğrenme) peşinde olan kimseden hoşnudlukları sebebiyle, indirirler."*[765] İlim (öğrenme) peşinde olan kimse için, gökde ve yerde olanlar, hatta sudaki balıklar bile mağfiret dilerler. Alimin âbide üstünlüğü ise, ayın diğer yıldızlara üstünlüğü gibidir, (aynı zamanda) alimler, işte onlar, peygamberlerin mirasçılarıdır. Peygamberler ne dinar (altın para), ne dirhem (gümüş para) miras bırakmamışlardır. Onlar sadece ilmi miras bırakmışlardır. Artık kim bu (ilmi) elde ederse nasibini -veya bol nasib- alır.[766]

Açıklama

Hadis öğrenmek için yapılan ilmi yolculuklara, "er-Rihle fi Tale-bi'1-Hadis", "er-Rihle fi Talebi'l-İlm" veya kısaca "er-Rihle" denir. Bu tür ilmi faaliyetin ilk örneklerini Hz. Peygamber'in zamanında görmekteyiz. Medine dışında bulunan müslümanlar, Hz. Peygamberin açıklamalarını duyup öğrenmek, müşkillerini halletmek için Medine'ye gelmekteydiler. Buna dair bir çok haber hadis kitaplarına geçmiştir.[767] Bu faaliyet, Hz. Peygamber'in vefatından sonra da devam etmiştir. Bu sefer, genişleyen İslâm âleminin değişik şehirlerine dağılmış olan meşhur sahâbilerin yanlarına ilmi yolculuklar yapılmıştır. Sahâbilerin ve sonraki diğer ilk müslümanlarm, o günün zor ulaşım şartlarında gerçekleştirmiş oldukları bu yolculuklar, onların, Hz. Peygamber'in hadisine atfettikleri büyük Önemi, gözler önüne serecek mahiyettedir. Şöyle ki, Resûlullah'm Medine'yi teşriflerinde evinde misafir kaldığı büyük sahâbi Ebû Eyyûb el-Ensâri, sırf Ukbe b. Amir'den bir hadisi duyup tahkik etmek için ta Mısır'a bir yolculuk yapmış ve hadisi duydukdan sonra hemen bineğine binip geri dönmüştü. İlgili haberlerde Ebû Eyyûb'un, söz konusu hadisi önceden bildiğine de işaret edilir. O bu uzun yolculuğu sadece, bildiği bu hadisi tahkik, hafızasında doğru kalıp kalmadığını tesbit etmek için yapmıştı. Bu olayın olduğu zamanda ise o hadisi Ukbe'den başka, doğrudan Hz. Peygamber'den duyan hiç kimse hayatta kalmamıştı.[768]
Sahâbe-i kirâm'dan Câbir b. Abdillah'ın ise iki "rihle"sine dair haberler vardır. Bunlardan biri, Abdullah b. Üneys'den bir hadis duymak için, Medine'den o günkü ulaşım imkânlarıyla, bir aylık yol olan Şam'a[769] diğeri de, Mesleme b. Mahled'in bildiğini haber aldığı bir hadis için, onun bulunduğu Mısır'a[770] yapılmıştı.
Hadis için yapılan yolculuklar ileriki dönemlerde daha da artmıştır. Said İbnu'l-Museyyeb şöyle der: "Gerçekten ben tek hadis için günlerce, gecelerce yol alırdım.ll|;[771] Abdullah İbnu'l-Mübârek'in ise, hadis için dünyanın dörtte birini dolaştığı nakledilir.[772] er-Râmehurmuzî, bu ilmî seyahatlere katılanların bir isim listesini ve-rir[773] el-Hatibu'1-Bağdâdi de konuyla ilgili haberlerin bir kısmını "er-Rihle fi Talebi 1-Hadis"[774] isimli kitabında bir araya getirmiştir.
Hadis için yapılan bu yolculukların; Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- en kısa yoldan varan (âlî) senedi, en eski sema't elde etmek, hadislerin sıhhatini tahkik etmek, hadis alimleriyle görüşüp onlardan istifade etmek gibi hepsi de hadisi ilgilendiren gayelerle yapıldığı görülmektedir. Bu faydalı ve yoğun faaliyetler sayesinde hadislerin İslâm aleminin her tarafına yayılması, müteaddit senetlerin ortaya çıkması, hadis râvîlerinin güvenilirlik açısından incelenmesi mümkün olmuştur. Ayrıca bu şekilde hadislerin yayılması ve

alimlerin fikir teatisi ile, alimler ve bölgeler arasındaki, özellikle hadisden kaynaklanan fıkhî ve fikrî ihtilafların genişlemesi önlenmiştir.[775]
Yukarıdaki haberde Ebu'd-Derdâ'mn yanına gelen zatın kim olduğuna dair bir açıklama yoktur.[776] Alkame b. Kays en-Neha'î'nin, Şam'da bulunan Ebu'd-Derdâ'nm yanına aptığı rihleden bahsedilmektedir.[777] Belki, Ebu'd-Derdâ'nın yanına gelen nıechûl zat da Alkame idi?
Ebu'd-Derdâ'nın rivayet ettiği hadiste; ilmin mutluluğa ve ebedi kurtuluşa ulaşmaya vesîle olacağı, ilim öğrencisinin faaliyetinden Allah'ın ve bütün mahlûkatm razı olacağı açıklanmaktadır. Zira ilmin peşinde olan öğrenci, Allah'ın kurduğu muazzam düzenin inceliklerini, gönderdiği yüce dinin üstün hükümlerini öğrenip öğetecek, bu şekilde Allah'ın emrine uymuş, dinine hizmet etmiş olacaktır. Diğer taraftan ilim öğrencisinin ilmi dar çevresinden başlayarak, canlı alem'den cansız âleme varıncaya kadar her şeye faydalı olacaktır. Günümüzde önemi daha da belirginleşen çevre sağlığı meselesi, bitki ve hayvanlara ilim ehlinin nasıl yardımcı olduğunu canlı bir şekilde göstermektedir. Çevre kirlenmesinden fevkalâde etkilenen bitki ve hayvanların durumu, ilim ehlinin çalışmaları sayesinde iyileşmektedir. Burada şu hususu kaydetmek lâzımdır: Yapılan bu ilmi çalışmalar, ebedi âlemde sahiplerine fayda sağlayacaklardır. Ancak Cennete sadece "İslâm imanı'yla girilebileceği için, bu çalışmalara katılan "iman"sız kimseler, Cehennemde cezalarının hafifletilmesi şeklinde mükâfat bulacaklardır. Allahu a'lem.
Hadiste geçen "Meleklerin kanatlarını indirmesi" ifadesi; onların kanatlarını öğrenciye saygı ve tevâzularının bir göstergesi olarak veya gölgelenmeleri için indirdikleri yahut, öğrencinin ayaklarının altına, üzerinde rahatlıkla yürüyebilecekleri bir şilte gibi serdikleri vb. şekillerde yorumlanmıştır.[778] Bu ifadenin son şekildeki yorumuyla ilgili şöyle bir haber nakledilir: İbn Yahya es-Sâci'nin anlattığına gore o arkadaşlarıyla beraber Basra'da yürürken, bir muhaddisin yanına gitmek için koşmaya başlamışlar. Bunun üzerine, dinde samimi olmadığı söylenen edepsiz biri alayla, "Ayaklarınızı meleklerin kanatlarından kaldırın ki onları kırmayasınız!" demiş. Bu söz üzerine hemen adamın ayaklarının bağı çözülmüş, olduğu yere düşmüş.[779]

350. "Bize Muhammed b. Uyeyne, Ebû İshak el-Fezâri'den, (o) el-A'meş'den, (o) Şimr b. Atıyye'den, (o) Sa'îd b. Cübeyr'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) haber verdi (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:"
"Hayrı öğreten için, denizdeki balığa varıncaya kadar her şey mağfiret diler."[780]
351. "Bize Ahmed b. Abdillah b. Yûnus haber verip (dedi ki) bize Zâ'ide, el-A'meş'den, (o) Ebû Sâlih'den, (o da) Ebû Hureyre'den (naklen) rivayet etti (ki Ebû Hureyre) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"İlim öğrenmek üzere bir yola giren hiçbir adam yoktur ki Allah bu sebeple ona, Cennete (giden) bir yol kolaylaştırmış olmasın. (Kıyamette) kimi, amelinin (kötülüğü veya azlığı) geri bırakırsa soyu onu hızlandıramaz, (ona fayda veremez)."[781]
352. "Bize İsmail b. Ebân, Ya'kûb'dan -ki o el-Kummi'dir.-, (o) Hârûn b. Antere'den, (o) babasından, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) haber verdi (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:"
"İlim (öğrenmek) maksadıyla bir yola giren hiçbir adam yoktur ki Allah bu sebeple ona, Cennete (giden) bir yol kolaylaştırmış olmasın. (Kıyametde) kimi, amelinin (kötülüğü veya azlığı) geri bırakırsa, soyu onu hızlandıramaz, (ona fayda veremez)."[782]
353. "Bize Muhammed b. Kesir, İbn Şevzeb'den, (o da) Mutarrif den[783] (naklen) haber verdi (ki Mutarrıf); *"Andolsun ki biz Kur'an'ı düşünmek için kolaylaştırdık. O halde düşünen var mı?"*[784] (âyetinin son cümlesinin tefsirinde) şöyle dedi:
"Hayır isteyip de kendisine yardım edilecek kimse var mı?" Bize Mervân ise, Damra'dan, (onun bu âyetin tefsirinde);
"İlim isteyen (var mı?)" dediğini haber verdi.[785]
354. "Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bize Ya'kûb -ki o el-Kummî'dir-, Âmir b. İbrahim'den, şöyle dediğini rivayet etti: Ebu'd-Derda ilim talebesini görünce;"
"İlim talebesi hoşgeldiniz!" derdi. (Yine) o; "Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- sizi (bizlere) vasiyyet etmişti" derdi.[786]

Açıklama

Bu habere göre Ebu'd-Derdâ, davanışı ve sözüyle şu ve benzeri hadislere işaret etmiş olmalıdır: Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurduğu rivayet edildi: Size ilim öğrenmek üzere bazı topluluklar gelecek. Onları gördüğünüz zaman onlara; "Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- vasiyyet ettikleri! Hoş geldiniz, hoş geldiniz deyin ve onlara (bildiklerinizi) öğretin. "[787] Ancak bu hadis zaiftir. Aynı söz ve davranış, Ebû Sa'îd el-Hudrî'den de nakledilmektedir.[788]

355. "Bize Adullah b. Yezid haber verip (dedi ki) bize Abdurrahman b. Ziyâd b. En'um, Abdurrahman b. Râfî'den, (o da) Abdullah b. Amr'dan (naklen) rivayet etti ki; Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, (bir gün), Mescidindeki iki meclise rasladı da şöyle buyurdu:"
"İkisi de hayır üzeredir. (Ama) biri, arkadaşından (yani diğerinden) daha üstündür. Şunlar, Allah'a dua ediyor ve ondan (bir şey) istiyorlar. (Allah) dilerse onlara verir, dilerse onları men'eder. Şunlarsa fıkıh ve ilim öğreniyorlar ve bilmeyene öğretiyorlar. Binaenaleyh bunlar daha üstündür. Ben de ancak öğretmen olarak gönderildim."(Abdullah b. Amr) dedi ki;
"(Hz. Peygamber) sonra onların (yani ilimle uğraşanların) arasına oturdu."[789]

356. “Bize Abdullah b. Yezîd haber verip (dedi ki) bize el-Mes'ûdî, Avn b. Abdillah'dan, (o da) Mutarrif b. Abdillah İbni'ş-Şıhhîr'den (naklen) rivayet etti ki o (yani Mutarrif) oğluna şöyle dedi:”
“Yavrum! Şüphe yok ki ilim, ilimsiz amelden daha hayırlıdır.”[790]
357. “Bize Abdullah b. Yezîd haber verip (dedi ki) bize Hay-ve rivayet edip (dedi ki) bize Şurahbîl b. Şerik haber verdi ki, o, Ebû Abdirrahman el-Hubulî'yi, şöyle derken işitti:”
“(Din ve kan) kardeşine hediye edeceğin, hikmetli bir sözden daha üstün hiçbir hediye yoktur.”[791]
358. “Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Yemân rivayet edip (dedi ki) bize Muhammed b. Aclân, ez-Zührî'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Âlimin, (nafile ibâdette) gayretli olan kimseye üstünlüğü, iki basamağı arasında, yarışa hazırlanmış süratli atın dörtnala koşuşuyla beşyüz sene(lik mesafe bulunan) yüz basamakdır.”[792]
359. “Bize Abdullah b. Yezîd haber verip (dedi ki) bize Hayve rivayet edip dedi ki, bana es-Seken b. Ebî Kerîme, İbn Abbâsin âzâdlısı İkrime'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) haber verdi (ki ibn Abbâs);”
"...Allah sizden inananları yükseltsin, kendilerine ilim verilenleri ise derecelerle (yükseltsin)."[793] (âyetinin tefsirinde) şöyle dedi:
"Allah, kendilerine ilim verilenleri, iman edenlere karşı derecelerle yükseltir, (yükseltsin)."[794]

Açıklama

Mezkûr âyet-i kerimenin tamamının meali şöyledir: *"Ey iman edenler! Size meclislerde "Yer açın. (Genişletin!)" denildiği zaman yer açın (genişletin) ki Allah da size genişlik versin. "Kalkın!" denildiği zaman da kalkıverin ki Allah sizden inananları yükseltsin, kendilerine ilim verilenleri ise derecelerle (yükseltsin). Allah, ne yaparsanız hakkıyla haberdardır."*
Bu âyetin yukarıda iktibas edilen kısmının, ibn Abbâs'ın tefsirine uygun olan meali böyledir. Beydâvi, İbn Kesir, Hamdi Yazır, Ebû's-Suûd gibi birçok müfessir de âyetin bu cümlesini böyle açıklamışlardır. Buna göre âyet, ilim ve alimlerin üstünlüğüne açık bir delil olmaktadır. Bununla beraber âyetin sözkonusu cümlesi şu mânâya da gelebilir: "Allah sizden inananları ve kendilerine ilim verilenleri derecelerle yükseltsin" Bu durumda âyetten, ilim ve alimlerin diğer inananlara üstünlüğü anlaşılmaz.[795]

360. “Bize Bişr b. Sabit el-Bezzâr haber verip (dedi ki) bize Nasr İbnu'l-Kâsım, Muhammet! b. İsmail'den, (o) Amr b. Kesir'den, (o da) el-Hasan'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Hasan) şöyle dedi: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş”
“Kime ölüm İslâm'ı ihya etmek için ilim peşinde iken gelirse Cennette onunla peygamberler arasında tek bir derece vardır.”[796]
361. “Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Mihrân rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Sinan, ebû İshak'dan, (o da) Amr b. Meymûn'dan (naklen) rivayet etti (ki Amr) şöyle dedi:”
"Ömer (radıyallahu anh) ilmin üçte ikisini alıp götürdü." Sonra bu, İbrahim'e anlatıldı da o;
"(Hayır), Ömer, ilmin onda dokuzunu alıp götürdü" dedi.[797]
362. “Bize Bişr b. Sabit haber verip (dedi ki) bize Şu'be, Yezîd b. Ebî Hâlid'den, (o) Harun'dan, (o) babasından, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) haber verdi (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:”
“Hiçbir topluluk, aralarında, Allah'ın Kitabı'nı müzâkere etmek ve birbirine okumak üzere Allah'ın evlerinden bir evde toplanmamıştır ki melekler kanatlarıyla onları, başka bir söze dalıncaya kadar, gölgelendirmiş olmasın.
Her kim de ilim aramak maksadıyla bir yola girerse Allah onun Cennet yolunu kolaylaştırır.
Kimi de (kıyametde) amelinin (kötülüğü veya azlığı) geri bırakırsa soyu onu hızlandıramaz, (ona fayda veremez).”[798]
363. “Bize Amr b. Âsim haber verip (dedi ki) bize Hammâd -ki o İbn Seleme'dir. Âsim'dan, (o da) Zirr'den (naklen) rivayet etti (ki Zirr) şöyle dedi:”
“Bir sabah Safvân b. Assâl el-Murâdi'nin yanına, mestler üzerine meshetmeyi sormak maksadıyla gittim de:
"Seni (buraya) ne getirdi, (Niçin geldin?)" dedi.
"İlim isteği!" dedim. "(O halde) seni müjdeleyeyim mi?" dedi.
"Evet" dedim. Bunun üzerine, hadisi Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- nisbet edip onun şöyle buyurduğunu söyledi:
“Şüphe yok ki melekler kanatlarını, peşinde olduğu şeyden hoşlandıklarından dolayı, ilim talebesi için indirirler.”[799]

Açıklama

Safvân'ın -radıyallahu anh-, Zirr b. Hubeyş'in, mestler üzerine meshetmek konusundaki sorusuna verdiği cevabı şöyledir:
"Bizler Resûlullah'la -sallallahu aleyhi ve sellem- beraber bir yolculukda olduğumuz zaman bize, cünüplükden dolayı değil de büyük abdest bozma, işeme ve uyumadan dolayı üç gün (mestleri) çıkarmamamızı, (abdest alırken üzerlerine meshetmemizi) emrederdi."[800] Mestler üzerine mesh konusunda 719. hadis ve "Açıklama"sına bakınız.[801]

33. İlim Öğrenmeye Maksadsız Başlayıp Da İlmin Kendisini Muayyen Bir Maksada Yönelttiği Kimse

364. "Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Yemân rivayet edip dedi ki;"
"Kırk senedir Sufyân'ın;
"Hadis öğrenme, bugün olduğu kadar faziletli hiç olmadı" dediğini işittim". (Yanında bulunanlar) Sufyân'a dediler ki;
"Onlar hadisi, maksadsız öğreniyorlar!". Şöyle cevap verdi:
Onların onu öğrenmesi, bir maksaddır."[802]

Açıklama

Bir hadis-i şerifte buyrulduğu gibi[803] ameller, yapanın niyetine, maksadına göre değer kazanır. İlim öğrenme gibi, ibadet gibi, insanı Allah'a itaate, onun rızasına götürmesi gereken amellerde niyetin ehemmiyeti daha büyüktür. Bunun için ilim talebesinin maksadı, samimi olarak Allah rızasını kazanmak olmalıdır. O, dünyevî menfaatler ve gösteriş gibi hedefler gözetmemelidir.[804]
Gerçek ilim de bunu gerektirir. Böyle olunca, ilim talebinin de başlı başına bir maksad olduğu düşünülmüş olmalıdır. Nitekim aşağıda zikredilecek haberlerde, ilim tahsilinin sahibini neticede hakka götürdüğü bildirilmektedir.[805]

365. "Bize Abdullah b. Sa'îd haber verip (dedi ki) bize Abdullah İbnu'l-Ecleh rivayet edip (dedi ki) bana babam, Mücâhid'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Bu ilmi, büyük bir maksadımız olmadığı halde öğrenmeye başladık. Sonra Allah onun hakkında (bize) bir maksad lütfetti."[806]
366. "Bize Bişr b. Sabit el-Bezzâr haber verip (dedi ki) bize Hassan b. Salih, Yûnus b. Ubeyd'den, (o da) el-Hasan'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Hasan) şöyle dedi:"
"Muhakkak ki bazı kimseler ilmi, onunla ne Allah'ı, ne de onun katındaki şeyleri murad etmeksizin öğrenmeye başladılar. (el-Hasan sözüne devamla) dedi ki; ama ilim onlarda olmaya devam etti, nihayet onunla Allah'ı ve onun katındaki şeyleri murâd ettiler."[807]

34. İlmin Ve Âlimin Üstünlüğü İlmi, Allah'dan Başkası İçin Öğrenen Kimseleri Kınama

367. "Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan (o da) Ebû Kılâbe'den (naklen) rivayet etti. (Ebû Kılâbe) dedi ki, Ebû Müslim el-Havlânî şöyle dedi:"
Alimler üç (sınıftır). Şöyle ki; İlmine göre yaşayan, kendisiyle beraber halkın da ona göre yaşadığı adam (bir sınıf); ilmine göre yaşayan, ama kendisiyle beraber ona göre hiç kimsenin yaşamadığı adam (bir sınıf); ilmine göre, (kendisinin değil de) halkın yaşadığı ve (ilmi), üzerinde vebal olan adam (bir sınıf)."[808]
368. "Bize Ubeydullah b. Musa, Osman İbnu'l-Esved'den, (o da) Atâ'dan (naklen) haber verdi (ki Atâ') şöyle dedi:"
"Musa (aleyhisselâm) demiş ki;
"Ya Rabbi! Kullarının hangisi en iyi hüküm verendir?" Buyurmuş ki;
"Şâir insanlara, kendisine hüküm verdiği gibi hüküm veren kimse." (Hz. Musa) demiş ki;
"Ya Rabbi! Kullarının hangisi en zengindir?" Buyurmuş ki;
"Kendisine ayırdığım şeye en çok razı olan kimse." (Hz. Musa) demiş ki:
"Ya Rabbi! Hangi kulun senden en fazla korkar?" Buyurmuş ki;
"Onların beni en iyi bileni."[809]
369. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"Alimler üç (sınıftır), denirdi: Allah'dan korkan (ama) Allah'ın emrini bilmeyen, Allah'ı bilen kimse Allah'ın emrini bilen, Allah'dan korkan-, Allah'ı bilen kimse- işte olgun âlim budur. Allah'ı hiç bilmeyen, Allah'dan korkmayan, Allah'ın emrini bilen kimse -işte fâcir, günahkâr âlim de budur."[810]
370. "Bize Mekki b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Hişâm, el-Hasan'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"İlim iki (çeşittir): Kalbde (yer eden ve sahibini iyiliğe götürüp kötülüklerden alıkoyan) ilm -işte faydalı ilim budur;- dil üzerinde (kalan) ilim -işte bu da, Allah'ın, âdemoğluna karşı hüccetidir."[811]

Açıklama

Faydalı ilim, sahibinin kendisiyle amel ettiği ve böylece onu, Allah'a karşı sevgi ve saygıya, huşûya, götüren iyi amellere sevkeden, kötülüğün her çeşidinden meneden ilimdir. Bu ilim yukarıdaki haberde, "kalbde yer eden ilim" olarak tarif edilmiş ve övülmüştür. Faydasız ilim ise sahibinin kendisine göre amel etmediği, onun sadece dilinde kalan, derûnuna nüfuz etmeyen, ruhunda ve organlarında hiçbir etkisi görülmeyen ilimdir. Bu ilim, sahibinin üzerinde bir vebaldir ve onun sorumluluğunu artırır. Diğer taraftan böyle bir ilme sahip olanlar, onu başkalarına anlatır, gereğinin yapılmasını tavsiye ederler, ama kendileri aksini yaparlar. Bu da onların aleyhine bir durum olur. Allah böyle yapanları kınamaktadır:
"Siz kitabı okuduğunuz halde, insanlara iyiliği emredip kendinizi unutuyor musunuz? Aklınızı kullanmıyor musunuz?"[812]
Yukarıdaki haberden, zikredilen mânâlara uygun olarak, ilm-i bâtın (içte olan ilim) ve ilm-i zahir (dışta olan ilim) şeklinde bir ilim tasnifi çıkarılabilirse de bu iki tâbirin ilim ve tasavvuf tarihinde ifade ettikleri mânâlar çok değişiktir.[813]

371. "Bize Âsim b. Yûsuf, Fudâyl b. İyâd'dan, (o) Hişâm'dan, (o) el-Hasan'dan, (o da) Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) bunun (yani bir önceki hadisin) aynısını haber verdi."[814]
372. "Bize Amr b. Avn haber verip (dedi ki) bize Hâlid b. Abdillah, Yezîd b. Ebî Ziyâd'dan, (o) İbrahim'den, (o) Alkame'den, (o da) Abdullah'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:"
"Öğreniniz, öğreniniz! Bilince de uygulayınız, (amel ediniz!)."[815]
373. "Bize Ebû Ubeyd el-Kâsım b. Sellâm haber verip (dedi ki) bize Ebû İsmail -ki o İbn İbrahim b. Süleyman el-Müeddib'dir-, Âsımul-Ahvel'den, (o da) Abdullah'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi:"
"Kim ilmi şu dört şey için tahsil eder, öğrenirse Cehenneme girer -veya o bu cümlenin benzerini (söyledi.)-: Alimlerle karşılıklı öğünmek için, veya cahillerle çekişmek için, yahut insanların alâkalarını kendisine çekmek için, ya da, onunla idarecilerden (bir şeyler) elde etmek için."[816]
374. "Bize Sa'îd b. Amir, ed-Destüvâ yapımı mal alıp satan[817] Hişâm'dan, şöyle dediğini haber verdi."
"Hz. İsa'nın sözlerinden (meydana getirilmiş) olduğunu haber aldığım bir kitabta şöyle okudum; Dünya için amel, (iş) yapıyorsunuz. Halbuki siz burada amelsiz rızıklandırılmaktasmız. Ahiret için ise amel, (iş) yapmıyorsunuz. Halbuki orada sadece amel karşılığında rızıklandırılacaksınız. Şüphe yok ki sizler, yani kötü alimler, (işin) karşlığmı alıyorsunuz ama işi, (ameli) ihmal ediyorsunuz. Amel sahibinin amelini istemesi yakındır. Şu geniş rezîl (dünyadan) kabrin karanlığına ve darlığına çıkmanız da yakındır. Allah, size namazı, orucu emrettiği gibi, sizi günâhlardan menediyor. Allah'ın ilminden ve kudretinden olduklarım bildiği halde, rızkından hoşlanmayan, mevkiini küçümseyen kimse nasıl ilim ehlinden olur? Allah'ın kendisine hükmettiği şeylerin doğruluğundan şüphe edip de kendisine isabet eden hiçbir şeye razı olmayan kimse nasıl ilim ehlinden olur. Dünyaya daha fazla rağbet ederek, nazarında dünyası âhiretinden daha tercihli olan kimse nasıl ilim ehlinden olur? Dönüş yeri ahiret olan, halbuki dünyasına yönelmiş bulunan ve kendisine zarar veren şeyleri fayda veren şeylerden daha çok arzu eden -veya o, "daha çok seven" dedi -kimse nasıl ilim ehlinden olur? Sözü, (onu başkasına) haber vermek için öğrenen, ama onunla amel etmek için öğrenmeyen kimse nasıl ilim ehlinden olur?"[818]
375. "Bize Ubeydullah b. Abdilmecîd haber verip (dedi ki) bize Cerir, Habîb b. Ubeyd'den, şöyle dediğini rivayet etti (Eskiden) şöyle denirdi:"
"İlmi öğreniniz ve ondan faydalanınız. Onu, güzel görünmek, (fiyaka) için öğrenmeyiniz. Zira, vaziyet şu ki; şayet ömrünüz ererse, yakında, kıyafet sahbinin kıyafetiyle güzel görünmeye çalışması gibi, ilim sahibi de ilmiyle güzel görünmeye çalışacak, (fiyaka satacaktır)."[819]
376. "Bize Nuaym b. Hammâd haber verip (dedi ki) bize Bakıyye, el-Ahvas b. Hakim'den, (o da) babasından (naklen) rivayet etti (ki babası Hakim) şöyle dedi:"
"Bir adam, Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- şerri, (kötüyü ve kötülüğü) sormuş, bunun üzerine o, üç defa olmak üzere, şöyle buyurmuş:
"Bana şerri sormayınız, bana hayrı sorunuz." Sonra da şöyle buyurmuş
"İyi bilin ki, kötünün en kötüsü alimlerin kötüleridir, iyinin en iyisi de alimlerin iyileridir."[820]
377. "Bize Sa'îd b. Amir haber verip (dedi ki) bize onu (yani aşağıdaki haberi) Humeyd İbnul-Esved, İsa'dan (naklen) haber verdi. (İsa) demiş ki, eş-Şa'bî'yi şöyle derken işittim:"
Bu ilmi ancak, kendisinde iki haslet yani akıl ve ibâdet birleşmiş olan kimseler tahsil ederdi. Çünkü, (öğrenci) ibâdetli olup akıllı olmazsa, "Bu, sadece akıllıların ulaşabileceği bir iştir." der ve tahsili bırakır. Şayet (öğrenci) akıllı olup ibâdetli olmazsa, "Bu, sadece ibâdetlilerin ulaşabileceği bir iştir" der ve tahsili bırakır.
eş-Şa'bi, sonra şöyle dedi:
"Yemîn olsun ki ben onu (yani bu ilm-, bugün, kendisinde bunlardan hiçbiri, ne akıl ne ibâdet bulunmayan kimselerin tahsil etmekte, (öğrenmekte) olmasından korkmuşumdur![821]
378. "Bize Ebû Âsim haber verip dedi ki; Sufyân bana iddia edip şöyle dedi:"
"(Eskiden) adam, (öğrenime başlamadan) önce kırk yıl ibadet yapmadıkça bu ilmin peşine düşmezdi."[822]

Açıklama

Bu ve bir önceki haberde bahsedilen ilim, hadis rivayeti ilmidir. Dini bir vecibe olan hadis rivayetinin mes'ûliyetini kavramak için mânevi bir donanıma, bir hazırlığa ihtiyaç vardır. Sufyân'ın işaret etmek istediği bu husus olmalıdır. "Kırk yıl" kaydı ise bu hazırlık işinin uzun bir zaman gerektirdiğini anlatan bir mübalağa ifadesidir, önceki haberde eş-Şa'bi de, râvide bulunması gereken mânevi vasıflara "ibâdet" kelimesiyle işaret etmişti. "Akıl" ise, maddi vasıfların ifadesidir. Sonradan hadis alimleri bu vasıfları adalet ve zabt ıstılahları ile formüle edeceklerdir. Adalet, bir hadis usûlü ıstılahı olarak, râvînin, müslüman, âkıl-bâlığ, kişiliğini zedeleyecek işlerden kaçınan, Özü-sözü doğru biri olması demektir. Zabt ise râvinin, hocasından aldığı, öğrendiği bir hadisi, başkasına nakledinceye kadar aynen muhafaza edebilmesi demektir. Buna göre adalet, râvide bulunması gereken mânevi vasıflar, zabt maddi vasıfları ifade etmektedir. Ayrıca râvinin uyması gereken bazı âdâb vardır. Şöyle ki, râvî; öğreniminde Allah'ın rızasını kazanmaya niyet etmeli, gönlünü dünyevi, geçici menfaat kaygularından arındırmah, hadise lâyık güzel vasıflar kazanmaya çalışmalı, işinin mesuliyetini bilerek bütün dikkât ve ihtimamını ona vermeli ve Allah'a teslimiyetle imkânları en iyi şekilde değerlendirmelidir. İşte kısaca temas edilen bu âdâbla adalet vasfı içinde mütalaa edilen vasıfların kazanılıp pekiştirilmesi ibâdetle mümkündür. Bununla beraber hadis öğeniminde zikredilen bu hazırlık dönemi, kişiyi ilgilendiren, daha çok ferdi bir meseledir. Hadis alimleri bu konuda daha genel-geçer kıstaslar koyma gereğini duymuş ve şu ölçüleri getirmişlerdir: Hadis öğrenimi (tahammülü'1-hadis), temyiz yani söyleneni anlayıp sorulanlara doğru cevap verebilme çağından itibaren başlayabilir. Hadis öğretimi (rivayet, edâ') ise bulûğ çağından başlayıp, râvinin hafızasının çeşitli sebeplerle bozulması zamanına kadar devam edebilir.[823]

379. “Bize M uhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) Burd b. Sinan Ebu'l-Alâ'dan, (o da) Mekûl'den (naklen) haber verdi (ki Mekhûl) şöyle dedi:”
“Kim ilmi, cahillerle çekişmek, alimlerle karşılıklı öğünmek veya İnsanların alâkalarını kendisine çekmek için tahsil ederse, o Cehennem ateşindedir.”[824]
380. “Bize Yahya b. Bistâm, Yahya b. Hamza'dan haber verdi (ki, o şöyle demiş:) Bana en-Nu'mân, Mekhûl'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-şöyle buyurmuş:”
“Kim ilmi, alimlerle karşılıklı öğünmek veya cahillerle çekişmek için veya insanların alâkalarını kendisine döndürmek maksadıyla tahsil eder, öğrenirse Allah onu Cehenneme sokar.”[825]
381. “Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Yemân, el-Minhâl b. Halife'den, (o) Matar el-Verrâk'dan, (o) Şehr b. Havşeb'den, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki: İbn Abbâs) şöyle dedi:”
“Kişinin rivayet ettiği haber, niyyetinin değerine göre (alınır), ezber ve muhafaza edilir.”[826]
382. “Bize Ya'lâ haber verip (dedi ki) bize el-Mes'ûdi, el-kâsım'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Abdullah bana dedi ki; Şüphe yok ki ben kuvvetle zannediyorum ki; insan, bildiği ilmi, yapdığı günâhdan dolayı unutur.”[827]
383. “Bize el-Hakem b. Nâfi' haber verip (dedi ki) bize Şuayb b. Ebî.Hamza, İbn Ebî Hüseyn'den, (o da) Şehr b. Havşeb'den (naklen) haber verdi (ki Şehr) şöyle dedi:”
“Bana ulaştı ki Lokman Hakim oğluna şöyle dermiş:
“Yavrum! İlmi, alimlerle karşılıklı övünmek veya cahillerle çekişmek yahut meclislerde gösteriş yapmak için öğrenme! İlmi, onu küçümseyip terkederek, cahilliğe meylederek de bırakma! Yavrum! Meclisleri titizlikle seç! Allah'ı zikretmekte olan bir topluluk gördüğün zaman hemen onların yanına otur. Zira şayet sen alim isen ilmin sana, (onlara bir şeyler öğretip sevap kazanmak suretiyle) fayda verir. Cahil isen onlar sana öğretir. (Ayrıca) belki Allah onlara rahmet nazarıyla bakar, bundan, onlarla beraber sana da isabet eder. Allah'ı zikretmemekte olan bir topluluk gördüğün zaman ise onların yanma oturma! Çünkü sen, şayet alim isen (bu durumda) ilmin sana fayda vermez. Cahil isen onlar senin dalâletini -veya cahilliğini- artırırlar. (Ayrıca) belki Allah onlara azap nazarıyla bakar da, (bundan), onlarla beraber sana da isabet eder.”[828]

Açıklama

"Zikir", anmak, yâd eylemek, hatırlamak demektir. Allah teâlâ; *"Öyle ise siz beni anın ki ben de sizi anayım"*[829]buyurmaktadır. Allah'ı zikir; dil, kalb ve bedenle olmak üzere üç şekilde olur. Dil ile Allah'ı zikretmek; onu güzel isimleriyle anmak, ona hamdetmek, onu tesbîh ve tekbir etmek, onun kitabını yani Kur'an'ı okumak dua etmektir. Kalb ile Allah'ı zikretmek; onun varlığını gösteren delilleri, onun yüce sıfatlarını, emir ve yasaklarını, mükâfat ve cezalarını, mahlûkatının sırlarını düşünerek onu gönülden anmakdır. Bedenle Allah'ı zikretmek ise, vücûd azasının her birinin emredildikleri görevlerle, tâat ve ibâdetle meşgul olması, yasaklandıkları şeylerden de uzak bulunmasıdır.[830] Buna göre zikir, insanın bütün faaliyet alanlarını kapsayan bir genişliğe sahiptir.[831]

384. “Bize Yûsuf b. Musa haber verip (dedi ki) bize îshak b. Süleyman rivayet edip (dedi ki) bize Cerir, Selmân b. Sümeyr'den, (o da) Kesîr b. Mürre'den (naklen) rivayet etti (ki Kesîr) şöyle dedi:”
“Bâtılı hakim alimlere anlatma! Sonra sana çok kızarlar! Faydalı derin bilgiyi (hikmeti) cahillere anlatma! Sonra, (onu anlamayıp) seni yalanlarlar. İlmi ehlinden menetme! Sonra günâha girersin. Onu ehli olmayana da verme! Sonra sana, "Cahil" denir. Şüphe yok ki, malında sana düşen bir vazife olduğu gibi ilminde de sana terettüb eden bir vazife vardır.”[832]
385. “Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana Muâviye rivayet etti ki Ebû Ferve ona rivayet etmiş ki İsa b. Meryem (aleyhisselâm) şöyle dermiş:”
“İlmi ehlinden menetme! Sonra günâha girersin. Onu, ehli olmayanın yanında da yayma! Sonra sana "cahil" denir. İlâcını, fayda vereceğini bildiği yere koyan iyi doktor ol!”[833]
386. “Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki)bize Mehdî, Gaylân'dan, (o da) Mutarrif den (naklen) rivayet etti (ki Mutarrif) şöyle dedi:”
“Yemeğini, onu arzu etmeyene yedirme! (Yani ilmini, ona istekli olmayana verme, öğretmeye kalkma!).”[834]
387. “Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Dâvûd b. Şâbûr'dan rivayet etti (ki o) Şehr b. Havşeb'i şöyle derken işitti: Lokman oğluna şöyle dermiş:”
“Yavrum! İlmi, alimlerle karşılıklı övünmek veya cahillerle çekişmek ve meclisde gösteriş yapmak için öğrenme! İlmi, onu küçümseyip terk ederek, cahilliğe meylederek de bırakma! Allah'ı zikretmekte olan bir topluluk gördüğün zaman hemen onların yanına otur. Eğer sen alim isen, ilmin sana fayda verir. Cahilsen onlar sana öğretir. (Aynca) umulur ki Allah onlara rahmet nazarıyla bakar da bundan onlarla beraber sana da isabet eder. Allah'ı zikretmemekte olan bir topluluk gördüğün zaman ise onların yanına oturma! Şayet sen alim isen (bu durumda) ilmin sana fayda vermez. Cahil isen onlar senin dalâletini -veya cahilliğini- artırırlar. (Ayrıca) belki Allah onlara kızgınlıkla bakar da bundan, onlarla beraber sana da isabet eder.”[835]
388. “Bize el-Hasan b. Bişr haber verip dedi ki, bana babam, Sufyân'dan, (o) Süveyr'den, (o) Yahya b. Ca'de'den, (o da) Hz. Alî'den (naklen) rivayet etti (ki Hz. Ali) şöyle dedi:”
“Ey ilim sahipleri! Onunla amel ediniz. Çünkü alim ancak, bildiğiyle amel eden ve ameli ilmina uygun düşen kimsedir. Yakında, ilim taşıyan bazı topluluklar gelecek, (ama onların ilimleri) köprücük kemiklerini öteye geçmeyecek, amelleri ilimlerine aykırı olacak, gizli (iş ve durumları) açık (iş ve durumlarına) muhalif olacak, onlar halkalar halinde oturacak ve birbirlerine karşı övünecekler. Üstelik, (bunlardan olan) adam arkadaşına,

kendisini bırakarak başkasının yanına gidip oturmasından dolayı kızacaktir. İşte bunların bu meclislerindeki amelleri, Allah'ın katına yükselmeyecektir."[836]
389. "Bize Ahmed b. Abdillah b. Yûnus haber verip (dedi ki) bize Zâ'ide, el-A'meş'den, (o da) Mesrûk'dan (naklen) rivâyet etti (ki Mesrûk) şöyle dedi."
"Kişiye ilim olarak Allah'dan haşyet etmesi, (korkması) yeter. Kişiye cahillik olarak da amelini beğenmesi kâfidir."[837]
390. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Sa'îd, Abdullah b. Cübeyr'den, (o da) Muâviye b. Kurre'den (naklen) haber verdi (ki Muâviye) şöyle dedi:"
"Şayet bu ümmetin ilim bakımından en düşüğünün ilmini, ümmetlerden (herhangi bir ümmet alsa, (elde etse), o ümmet muhakkakki doğru yolu bulur."[838]
391. "Bize Ahmed b. Abdillah haber verip (dedi ki) bize Zâ'ide, Hişâm'dan, (o da) el-Hasan'dan (naklen) rivayet etti (ki el-Hasan) şöyle dedi:"
"Hakikaten kişi, ilimden bir konuyu elde edip onunla amel ederdi de bu onun için, dünya ve içindekilerinin kendisinin olması, sonra da bunları ahiret (yoluna) vermesinden daha hayırlı olurdu."
(Hişâm) dedi ki; (diğer bir sözünde) el-Hasan şöyle demişti:
"(Önceleri) adam ilim tahsil ettiği zaman bunun (te'sirinin), onun basiretinde, huşu'unda, dilinde, elinde, namazında ve zühdünde görülmesi gecikmezdi. (Hişâm) dedi ki; Muhammed (b. Şirin) de şöyle demişti:
"Bu hadisi kimden aldığınıza (iyi) bakın. Çünkü o ancak sizin dininizdir."[839]
392. "Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip dedi ki, ben Sufyân'ı, şöyle derken işittim:"
"Hiçbir kulun ilmi artıp, sonra da dünyaya karşı isteği artmamıştır ki onun Allah'dan uzaklığı artmış olmasın!"[840]

Açıklama

Üzerinde yaşadığımız gezegenin de ismi olan "dünya" kelimesi, ölüm öncesi karşılaşılan durumların, yaşanan bu geçici hayatın adı olarak da kullanılmaktadır. Bu son mânâda kelimenin mukabili, yani ölüm sonrası karşılaşılan durumların ismi "âhiret" olmaktadır. İmam Gazâlî'nin taksimiyle "dünya" denilen şeyler üç kısma ayrılır:
1) Ahirette insanla beraber olacak ve ölümden sonra ona faydası dokunacak olan şeyler. Bunlar sadece ilim ve ameldir Gazâlî'ye göre buradaki ilimden maksad Allah'ı, sıfatlarını, fiillerini, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini, yer ve göğünün melekûtunu, peygamberinin şeriatını bilmektir. Amelden de, sırf Allah rızası için yapılan ibadetler kasdedilmektedir.
2) Bu hayatta tadılan zevkleri olan ama ahirette hiçbir faydası olmayacak olan şeyler. Günâhlarla zevklenmek, ihtiyaç ve zaruret mikdarından fazla mubahlardan nimetlenmek gibi...
3) Şu hayatta tadılan zevkleri olmakla beraber ahirette faydalı olacak olan amellere yardımı dokunan şeyler. İnsan hayatı ve neslinin devamı ile sağlığı için gerekli olan yiyecek, içecek, giyecek gibi şeyler. Bunlar, insanın ilim öğrenmesi, amel yapmasına yardımcı olmak düşüncesiyle yapılırlarsa övülen dünya işleri arasına girerler.[841]
Kur'an ve hadisde yerilen, hor görülen "dünya" ile ikinci kısımda yer alan işler kasdedilmektedir. İşte ilim insanı bu tür geçici, yararsız, oyalayıcı, helak edici işlerden alıkoymalıdır. İlmin görevi budur. İnsanın ilmi arttıkça bu tür dünyalıklara karşı alâkası artarsa ilroinin kendisine hiçbir faydası yok demektir. Aksine bu ilim onun mesuliyetini artırmaktadır.[842]
393. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Hassân'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Hiçbir kulun Allah'ı bilmesi artmamıştır ki, Allah'ın rahmetinden, insanların ona yakınlığı artmış olmasın!"
Bir diğer haberde o (yani Hassan) şöyle dedi:
"Hiçbir kulun ilmi artmamıştır ki, doğruyol üzere oluşu artmış olmasın! Allah hiçbir kula sekîneden, (iç huzurundan) daha hayırlı bir gerdanlık takmamış, (daha büyük bir lütufta bulunmamıştır!)."[843]
394. "Bize el-Kâsım b. Kesir haber verip dedi ki, ben Abdurrahman b. Şureyh'i, Amire'd en, onu şöyle derken işitmiş olduğunu rivayet ederken işittim:"
"Bir adam oğluna;
"Git, ilim tahsil et!" demiş. O da çıkmış, bir müddet ortalıktan kaybolmuş sonra ona (yani babasına) gelmiş ve ona bazı haberler rivayet etmiş. Bunun üzerine babası ona;
"Yavrum! Git, ilim tahsil et!" demiş. O da yine bir zaman ortalıktan kaybolmuş. Sonra ona (yani babasına), içinde bazı yazılar bulunan bir takım kâğıtlar getirmiş ve ona okumuş. O zaman da (babası) ona;
"Bu, beyaz (kâğıt) üzerindeki bir karalama! Git, ilim tahsil et!" demiş. (Oğlu tekrar) çıkmış ve bir müddet ortalıktan kaybolmuş. Sonra gelmiş, babasına demiş ki;
"Aklına geleni sor bana!". Babası da ona şöyle demiş:
"Söyle bakayım, seni öven bir adama rastlasan, (diğer taraftan) seni ayıplayan bir diğerine rastlasan (ne yaparsın?)" Şöyle cevap vermiş:
"Bu durumda ne beni ayıplayanı kınarım, ne de beni övene şükran duygusu bildiririm!". (Babası sonra) şöyle demiş:
"Söyle bakayım, bir çanağa -(râvîlerden Abdurrahman) Ebû Şureyh, "(çanağın) altın mı, gümüş mü olduğunu bilmiyorum," dedi- rastlasan (ne yaparsın?)" (Oğlu) şöyle cevap vermiş:
"Bu durumda ne onu hareket ettirir (ona dokunur), ne da ona yaklaşırım!" Bunun üzerine (babası);
"Git, artık öğrenmişsin!" demiş."[844]
395. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki) bize Bakıyye, es-Seken b. Umeyr'den, onun şöyle dediğini haber verdi: Vehb b. Münebbih'i, şöyle derken işittim:"

"Yavrum, Hikmete sarıl! Çünkü hayrın tamamı hikmettedir. O, küçüğü büyüğe karşı, köleyi hür olana karşı büyültür. Efendinin (seyyidin) efendiliğini artırır, fakiri hükümdarların meclislerine oturtur."[845]
396. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek haber verip dedi ki, bana Bakıyye, es-Seken b. Umeyr'den haber verdi (ki o, şöyle demiş:) Utbe b. Ebî Hakimi, Ebu'd-Derdâ'dan, şöyle dediğini (naklederken) işittim:"
"Alimlerin sözleri olmasa biz neyiz ki?"[846]

35. Arzularına Uyanlardan, Bid'atcı Ve Münâkaşacılardan Uzaklaşma

397. "Bize Süleyman b. Harb, Hammâd b. Zeyd'den, (o da) Eyyûb'den (naklen) haber verdi (ki Eyyûb) şöyle dedi: Ebû Kilâbe dedi ki;"
"(Nefislerinin) arzularına uyanlarla ne bir arada oturun, ne de onlarla uğraşın. Çünkü ben onların sizi, sapıklıklarına bulaştırmalarından veya bilmiş olduğunuz şeyleri size karıştırmalarından emin değilim, (bunlardan endişe ediyorum)."[847]

Açıklama

"Arzu" diye tercüme ettiğimiz "heva" (c.ehvâ1) kelimesi, nefsin istek ve arzusu, şehevi şeylere meyli demektir. Nefsin bu arzularının hakka ve fıtrata uygun olanları varsa da, "heva" denince ekseriya bunlara aykırı olanlar yani din nazarında makbul sayılmayan, sadece nefsin keyfine uygun olan, dolayısıyla kınanmış olan arzular kasdedilir. Kur'an-ı Kerîm'de de "heva" kelimesi, hep kınanan şekliyle zikredilmiştir. Konuyla ilgili birkaç âyet meali şöyledir: *"Allah'dan dosdoğru bir delil olmaksızın kendi hevasına uyandan daha sapık kimdir?"*[848] *"Hevâ ve hevesini tanrı edinen ve Allah'ın, (yanındaki) bir bilgiye göre saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği, gözünün üstüne de perde çektiği kimseyi gördün mü? Şimdi ona Allah'tan sonra kim doğru yolu gösterecek, düşünmüyor musunuz?"*[849] *"Hevaya uyarak doğrulukdan sapmayın"*[850]*"Ey Dâvud, biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. O halde insanlar arasında hak (ve adaletle) hükmet. Hevâya tâbi olma ki bu, seni Allah yolundan saptırır. "*[851]
Buna göre "arzularına uyanlar "tabiri, çeşitli dereceleriyle küfre varıncaya kadar, hakdan yan çizmiş, doğru yoldan sapmış fâsık, bid'atçı, kâfir, münâfik herkesi içine almaktadır. Bu tabir, çok yaygın olarak "bid'atcılar" hakkında da kullanılmıştır. Çünkü onlar, inanç ve kanaatlerinde dinin temel kaynakları yerine mücerred akıl ve nefislerinin arzularını esas alır, Kur'an ve sünneti bunlara göre anlamaya, yorumlamaya çalışırlar.[852] Aslında "bidat" kelimesinin de, küfre varıncaya kadar geniş bir kullanım alam olmuştur.[853]

398. "Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Sa'îd b. Cübeyr benim, Talk b. Habîb'in yanına oturduğumu gördü. Bunun üzerine bana şöyle dedi:
"Senin, Talk b. Habib'in yanına oturduğunu görmedim mi (yani?). Onunla beraber asla oturma!"[854]

Açıklama

Talk b. Habib, tâbiûn neslinin âbid ve sâlihlerinden biri olmakla beraber irca' görüşünde olan (mürcî) bir râvidir. Ebû Zur'a onun "sıka bir mürci'î"; Ebû Hâtım ise irca' görüşünde olan sadûk" biri olduğunu söylemişlerdir.[855]
İrca' (mürci'îlik),[856] zamanla değişik veçheler kazanmış bir hareketin ismidir. Bu hareketin ilk nüveleri, Hz. Osman'ın şehâdeiyle başlayan fitne faaliyetlerine katılmış müslümanların durumu hakkında hüküm vermekten kaçman, bunların hükmünü kıyamet gününe "te'hir eden" bir kısmı tarafsız kalmış sahabede bulunmaktadır. Sonraları, "büyük günâh işleyen"in durumu yoğun münâkaşaların konusu olunca, bazı sahâbilerin mezkûr tavrına benzeyen bir tavır sergileyen bir grup, büyük günâh işleyenin durumunun ahirete te'hir edilmesi gerekeceğini, onun hükmünü Allah'ın vereceğini söylemişlerdir. Bu hareketin sonraki taraftarları daha da ileri giderek; iman olunca günâhların zarar vermeyeceği görüşünü savunmuş, böylece, amelleri küçümseyerek hatta hiç önemsemeyerek haddi aşmışlardır. İşte bid'at kabul edilen ve mensûblarından sakındırılan, bu son irca' anlayışıdır. Diğer taraftan mürciîliği ikiye ayıran alimler de vardır:
1) Sünnî mürcie: Günâh işleyenin, işlemiş olduğu günah mikdannca ahirette azab göreceği, sonra ebedi olarak azabtan kurtulacağını söyleyenler, Fukaha ve muhaddislerin büyük çoğunluğu bu görüştedir;
2) Bid'atçı mürci'e: İmanla beraber günâh işlemenin zarar vermeyeceğini söyleyenler. Kınanan mürcie, bunlardır.[857]

399. "Bize Ebû Âsim haber verip (dedi ki) bize Hayve b. Şureyh haber verip (dedi ki) bana Ebû Sahr, Nâfi'den, (o da) İbn Ömer'den (naklen) rivayet etti ki:"
"Ona (yani İbn Ömer'e) bir adam gelip;
"Falanın sana selâmı var" dedi. (Bunun üzerine) o şöyle dedi:
"Bana, onun bid'at çıkarmış olduğu haberi ulaştı. Şayet (gerçekten) bid'at çıkarmışsa, (benden) ona selâm söyleme!"[858]

Açıklama

Selâmlaşmak, müslümanların birbirlerini tanımalarına, birbirlerini sevip saymalarına vesile olan güzel bir harekettir. Dinimizde selamlaşmaya büyük bir ehemmiyet atfedilmiştir. Allah Teâlâ şöyle buyrumaktadır: *"Bir*

selâm ile selâmlandığınız zaman siz de ondan daha güzeliyle selâm verin yahut verilen selâmı aynen iade edin. Şüphesiz Allah, her şeyi hesaplayandır. "[859] Hz. Peygamber de birçok hadisinde selâmın ehemmiyetine dikkat çekmiştir. Bu konuyla ilgili birkaç hadis meali şöyledir: *"Beş şey var ki, kardeşine karşı müs-lümana vaciptir: Selâm almak, aksırana hayır duada bulunmak, davete icabet etmek, hastayı ziyaret, cenazelerin peşinden git-mek."*[860] Bir adam Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem-
"Hangi islâmî (haslet) daha hayırlıdır?" diye sordu. O da şöyle buyurdu:
"*Yemek yedirmen, tanıdığına ve tanımadığına selâm vermen."*[861] *"îman etmedikçe Cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de îman etmiş olmazsınız. Size, yaptığınızda birbirinizi sevceğiniz bir şey göstereyim mi? Aranızda selâmı yayınız. "*[862]
Bu ve benzeri delillerden dolayı selâmın verilmesi sünnet, verilen bir selâmı almak farz-ı kifâyedir. Selâm verenin sevabı ise selâmı alandan daha büyüktür. Sözlü veya yazılı olarak gönderilen bir selama, sözlü veya yazılı olarak karşılık vermek gerekir. Bu durumda selâmı sözlü olarak getiren de selâm almaya dahil edilmeli ve "aleyke ve aleyhi's-selâm" denilmelidir.[863]
Selâm bir dua olduğu gibi aynı zamanda bir sevgi ve saygı izharıdır. Bunun için bazı durumlarda, bazı şahıslarla selâmlaşmak mekruhtur. Şöyleki; günâhını açığa vuran fâsık müslümana; kumar oynamak, içki içmek gıybet yapmak gibi bir günâh işlemekte olan müslümana selâm vermenin mekruh olduğu belirtilmiştir. Ebû Hanîfe ise günâh işlemekte olanlara, kötülüklerine ve bir an olsun mani olmak gayesiyle selâm verileceğini beyân eder. Her halükârda bunların verdiği selâmı almak gerekir. en-Nevevî, bid'atcıya da selâm verilmeyeceğini söyler. O, bu konuda şu açıklamayı yapar. bid'atcıya ve büyük bir günâh işleyip de ondan tövbe etmeyenlere ne selâm verilir, ne de onların selâmı alınır. Buhâri ve ondan başka bazı alimler de bu görüştedir... Selâm vermemesi halinde dinine ve dünyasına bir zarar gelmesinden korkan kimse, zâlimlere selâm verir.[864]
Bu hükümlerde selâmın, kötülüğe ve kötülere karşı bir aksülamel aracı, bir sosyal baskı unsuru, bunların yayılmasını önleme tedbiri olarak kullanılmak istendiği anlaşılmaktadır. Her halde bu hükümler, gayelerine uygun olarak; dini vecibelerim tamamen yerine getirmeye, hayatlarım onlara göre düzenlemeye özen gösteren müslümanların kahir ekseriyette olduğu cemiyetlerde uygulanabilir.
Ayrıca hakikaten (fiilen) veya seran selâmı alamayacak bir durumda olan kimselere de selâm vermek mekruhtur.
Normal hallerde gayr-ı müslimlerle selâmlaşırken onlara, bir islâm şiarı (parolası) olan "es-Selâmu aleyküm" dışında bir selâm ifadesi ile selâm vermek daha uygundur.[865]

400. "Bize Mahled b. Mâlik haber verip (dedi ki) bize Abdurrahman b. Mağire rivayet edip (dedi ki) bize el-A'meş rivayet edip dedi ki;"
"İbrahim, bid'atçının (arkasından konuşmanın) gıybet olacağı görüşünde değildi."[866]

Açıklama

Gıybet, bir kimse hakkında, onun bulunmadığı bir yerde, hoşlanmayacağı bir şey söylemekdir. Bu, çok iğrenç ve çirkin bir harekettir. Allah Teâlâ gıybet yapmayı, insanın, ölü kardeşinin etini yemesine benzetmiş tir.[867] Bu benzetme (temsil) ile insanın namus ve haysiyetinin, eti ve kanı gibi, belki de bunlardan daha mühim olduğuna işaret buyrulmuştur. Ayrıca bu benzetmeden, gıybetin bir canavarlık, gıybet edenin de alçak bir canavar mesabesinde olduğu anlaşılmaktadır. Bu benzetmenin muhtevasından, bir kişinin arkasından, onun hoşlanmayacağı şeyi, kızgınlık ve sövme kasdiyle zikretmenin gıybet olacağı mânâsı çıkarılmıştır. Çünkü ölü kardeşin etini yemek, düşmanlık hissi ve kızgınlık alâmetidir. Nitekim Hanefi alimler de gıybeti bu kayıtlarla tarif etmişlerdir.[868]Ayetin bu şekildeki tef-si rine ve bazı hadislere istinaden, aşağıdaki ve benzeri durumlarda bir kişinin arkasından, onun hoşlanmayacağı şeyler söylemenin dinen yasak olmadığı, mübâh olduğu açıklanmıştır: **1)** Zulme uğrayan bir kişinin, kendisine zulmedeni hâkim, emniyet görevlisi gibi bir yetkiliye şikâyet edip onun zulmünü anlatması;
2) Kötü bir işi değiştirmek, günâh işleyen birini bundan vazgeçirmek için, bu hususlarda etkili olabilecek kimseye bunları söylemek;
3) Karşılaşılan bir kötülükden kurtulma çaresini öğrenmek için yetkili bir alime bunu anlatıp görüşünü almak;
4) Müslümanları kötülükden sakındırmak ve onların iyiliğini istemek;
5) Günâhını ve bid'atını açığa vuranın, bunlardan sadece açığa vurduklarını söylemek;
6) Bir kimseyi, onunla tanınmış olduğu, "kör, topal" gibi bir vasfını söyleyerek tanıtmak.[869]
Diğer taraftan gıybet üç çeşittir:
1) Gıybet edipde ben gıybet etmiyorum, onda olanı söylüyorum, demek. Bu kesin bir haramı helâl saymak olduğu için küfürdür.
2) Gıybet edip de bu gıybetin, gıybet edilen kimseye ulaşması. Bu durumda gıybet edilenden mutlaka helâllik almak, onunla helâllaşmak gerekir;
3) Gıybet edip de bu gıybetin, gıybet edilene ulaşmaması. Bu gıybet, yapanın hem kendisine hem de gıybet ettiği kimseye istiğfar ederek tövbe etmesiyle afvolu-nabilir. Bazı alimler bu durumda da mutlaka helâlleşmenin gerektiğini, diğer bazıları ise sadece tövbe ve istiğfarın yeteceğini söylemişlerdir.[870]

401. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Cerîr, ibn Şübrüme'den, (o da) eş-Şa'bî'den (naklen) rivayet etti (ki eş-Şa'bî) şöyle dedi:"
"(Nefsin arzusuna) "heva" adının verilmesi ancak şundandır: Çünkü o sahibini aşağı düşürür."[871]

Açıklama

"Heva" kelimesi, arapçada, mânâlarından biri "aşağı düşmek" olan H.V.Y. kökünden türetilmiş bir isimdir. eş-Şa'bi'nin açıklamasına göre nefsin arzusuna, insanı kötü, aşağılık durumlara düşürdüğü için, kelimenin bir kök-mânâsma uygun olarak "heva" adı verilmiştir. H.V.Y. kökünün diğer mânâsı "boş olmak"dır. İbn Fâris, nefsin arzusuna, önceki sebeble beraber, her türlü hayırdan yoksun, boş olduğu için de "heva" adının verildiğini açıklar.[872]

402. "Bize Affân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd rivayet edip (dedi ki) bize Muhammed b. Vâsi' rivayet edip dedi ki, Müslim b. Yesâr şöyle dedi:"
"Münâkaşadan sakının! Çünkü o, alimin cehalet zamanıdır. Şeytan da (alimin) ayağının kaymasını, (hatalara düşmesini) onunla sağlamaya çalışır."[873]
403. "Bize Sa'îd b. Âmir, Esma b. Ubeyd'den, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"Arzularına uyanlardan (yani bid'atçılardan) iki adam İbn Sirin'in huzuruna girdiler ve;
"Ebû Bekr! [874]Sana bir hadis rivayet edelim mi?" dediler.
"Hayır!" dedi. O halde sana;
"Allah'ın Kitâbı'ndan bir âyet okuyalım?" dediler.
"Hayır, dedi, ya siz mutlaka yanımdan kalkıp (gideceksiniz) veya ben muhakkak kalkıp gideceğim!" (Esma) dedi ki;
"Bunun üzerine onlar çıkıp (gittiler). Daha sonra toplulukdan biri;
"Ebû Bekr! Allah'ın Kitâbı'ndan bir âyet okumalarının sana ne zararı olurdu?" dedi. Şöyle cevap verdi:
"Bana bir âyet okuyup da onu asıl mânâsının dışına çıkarmalarından, bunun da kalbime te'sir etmesinden korktum."[875]
404. "Bize Sa'îd, Sellâm b. Ebî Muti'den (naklen) haber verdi ki, arzularına uyanlardan, (yani bid'atçılardan) bir adam Eyyûba şöyle demiş;"
"Ebû Bekr![876] Sana bir kelime soracağım!" (Sellâm) dedi ki, bunun üzerine o (yani Eyyûb), parmağıyla "Yarım kelime de olmaz!" diye işaret ederek yüzünü dönmüş."[877]
(ed-Dârimi dedi ki) Sa'îd bize sağ serçe parmağıyla, (Eyyûb'un yaptığı gibi) işaret etti.
405. "Bize Süleyman b. Harb, Hammâd b. Zeyd'den, (o da) Külsûm b. Cebr'den (naklen) haber verdi ki:"
"Bir adam Sa'îd b. Cübeyr'e bir şey sordu. O da cevap vermedi. Bunun üzerine Ona;
("Niçin cevap vermedin?") denildi de o, (bid'atçılan kasdederek farsça;)
"(Bu) onlardandır!" karşılığını verdi."[878]
406. "Bize Ahmed b. Abdillah haber verip (dedi ki) bize Fudayl, Leys'den, (o da) Ebu Ca'fer Muhammed b. Ali'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebû Ca'fer) şöyle dedi:"
"Münâkaşacılarla, (işi-gücü münâkaşa olanlarla) beraber oturmayınız! Çünkü onlar, (Kur'an-ı Kerim'de söz konusu edilen), Allah'ın âyetleri hakkında (münasebetsizliğe) dalanlardır."[879]

Açıklama

Allah, âyetleri hakkında münasebetsizliğe dalanlar hakkında şöyle buyurur: *"Âyetlerimiz hakkında (münasebetsizliğe) dalanları gördüğün zaman, onlar başka bir söze geçinceye kadar onlardan yüz çevir. Eğer şeytan sana (bunu) unutturursa hatırladıkdan sonra (hemen kalk), o zâlimler topluluğuyla oturma. "*[880] Allah diğer bir âyette ise, bu âyete işaretle şöyle buyurur: *"(Allah) size Kitâb'da indirmişti ki; Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar (bu sözü bırakıp) başka bir söze dalın-caya kadar onlarla beraber oturmayın; yoksa siz de onlar gibi olursunuz. Şüphesiz Allah, bütün münafıkları ve kâfirleri Cehenneme toplayacaktır. "*[881] Bu âyetten, önceki âyette söz konusu edilen, "Allah'ın âyetleri hakkında münasebetsizliğe dalanlar"dan münafık ve kâfirlerin kasdedilmiş olduğu; bunların münasebetsizliklerinin de âyetleri inkâr ve onlarla alay etmek olduğu anlaşılmaktadır. Bu durumda Muhammed b. Ali'nin de, yukarıdaki haberde, "münakaşacılar=ashâbu'l-husûmât"la, münafık olarak gördüğü kimseleri kasdettiği ortaya çıkmaktadır.[882]

407. "Bize Ahmed rivayet edip (dedi ki) bize Zaide, Hişâm'dan, (o da) el-Hasan ve İbn Sirin'den (naklen) rivayet etti ki, onlar şöyle dediler: Arzulara uyanlarla (yani bid'atçılarla) ne beraber oturunuz, ne onlarla uğraşınız, ne de onlardan (bir hadis, bir bilgi) işitip alınız."[883]
408. "Bize Ahmed haber verip (dedi ki) bize Şerik, Umeyy'den, (o da) eş-Şa'bi'den (naklen) rivayet etti (ki, eş-Şa'bî) şöyle dedi:"
"(Bid'atçılara), "ashâbu'l-ehvâ'=arzulara uyanlar" ismi ancak (şunun için) verilmiştir: Çünkü onlar Cehenneme düşecekler."[884]

36. İlimde Eşitlik Yapma

409. "Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Ebû Meysere'den, onun yemin ederek şöyle dediğini rivayet etti:"
"Tâvûs'dan başka, halkdan, yanında soylunun ve düşüğün bir olduğu hiç kimse görmedim."[885]

410. “Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip (dedi ki) bize Sufyân, ez-Zühri'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:” “Hükümdar bizi, ilmi yazmaya zorlayıncaya kadar biz ondan hoşlanmazdık. Sonra biz de herhangi bir kimseyi ondan (yani ilmi yazmaktan) menetmeyi kerih gördük.”[886]

Açıklama

ez-Zührî Muhammed b. Müslim İbn Şihâb, tâbiûn neslinin ileri gelenlerinden büyük bir alimdir. Bilhassa hadislerin bir kitap içinde toplanmasında yani tedvininde çok büyük hizmeti geçmiştir. Bunun için; "Hadisi ilk tedvin eden kimse ibn Şihâb'dır. denmiştir.[887] ez-Zühri'nin, tahsili esnasında ilmi yani hadisleri yazdığı bilinmektedir. Bununla beraber onun önceleri hadîs yazmadığını, bunu kerih gördüğünü belirten bazı haberler de vardır. Bu zıt haberleri ez-Zehebî şöyle yorumlamaktadır: "ez-Zührî, yazıya ihtiyaç duymayacak kadar hafız idi. Her halde o yazıyor, yazdıklarını hıfzediyor, sonra da onları imha ediyordu."[888]
Gerçekten de bazı zatların; yazılı evraka güvenip ezberlememe, işin kolayına kaçma, hadisi ehli olmayanların tasallutundan koruma, hadisin, ehli olmayanların eline geçmesine mani olma gibi endişe ve gayelerle hadisleri defter defter yazmayı kerih gördükleri, bu sebeple hadisleri hocalarından alırken yazdıkları, sonra bunları ezberleyince yırttıkları nakledilmektedir.[889] Böyle yapan şahıslar arasında, ez-Zührî ile beraber Mesrûk, Hâlidu'l-Hazzâ1, Âsim b. Damra ve diğerlerinin isimleri geçmektedir.[890]
ez-Zühri'nin, kendilerini, hadisleri yazmaya zorladığını söylediği hükümdar, Halife Ömer b. Abdilaziz olmalıdır.[891]

411. “Bize Yûsuf b. Musa haber verip dedi ki;”
“Muhammed'e bir adam -yani hadis rivayet etmekde olduğu (bir adam)- hakkında (ileri-geri) konuştular. Bunun üzerine o şöyle dedi:
“O, zencilerden bir adam da olsaydı, bu (ilim öğretimi) konusunda, nazarımda, o ve, (oğlum) Abdullah b. Muhammed bir ve eşit olurdu.”[892]
412. “Bize Yahya b. Hassan, Hammâd b. Zeyd'den, (o da) es-salt b. Râşid'den (naklen) haber verdi ki,”
“Selm b. Kuteybe, Tâvûs'a bir mes'ele sormuş, o da cevap vermemiş. Bunun üzerine ona;
"Bu (soran zat), Selm b. Kuteybe'dir!" denmiş de o, şöyle karşılık vermiş:
"Bu (durum), onun için benim nazarımda daha önemsizdir."[893]

37. Alimlere Saygı Gösterme Hakkında

413. “Bize İbrahim b. İshak, Bakıyye'den haber verdi (ki, o şöyle demiş: Bana Habıb b. Salih rivayet edip şöyle dedi:”
“Hâlid b. Ma'dân'dan korktuğum gibi insanların hiçbirinden korkmadım.”[894]
414. “Bize Ebû Nu'aym haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Mugire'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:” “İbrahim'den, hükümdardan korkar gibi korkardık.”[895]
415. “Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Sa'îd b. Cübeyr bir gün, bir hadis rivayet etti. Ben de kalkıp tekrar etmesini istedim. Bunun üzerine bana şöyle dedi:
“Her vakit süt sağıp içirmiyorum![896] (Mecmau'l-Emsal, 3/111. Burada son kelimenin harekesi, "...... içmiyorum" manasına gelecek şekilde harekelenmiştir.)[897]

Açıklama

Birçok muhaddis, rivayet edilen bir hadisi tekrar etmeyi kerih görmüştür. Katâde "Hadis rivayetini tekrar etmek, onun nurunu giderir'[898] demiştir. Bu tekrar işinden hoşlanmamada, hocanın bıkkınlık duymasının yanında, rivayet edilen hadisi anlamış olan talebelerin bıkkınlık duyacağını düşünmenin de rolü olmuştur .[899]

416. “Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Hârûn -ki o İbnu'l-Mugire'dir.- ve Yahya b. Durays, Amr b. Ebi Kays'dan, (o da) Atâ'dan (naklen) rivayet etti ki”
Ebû Abdirrahman yolda hadis rivayetini kerih görmüştür.[900]
417. “Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Durays rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Sinan, Habib b. Ebî Sâbit'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Sa'îd b. Cübeyr'in yanındaydık. Bir ara bir hadis rivayet etti de bir adam ona;
"Bunu sana kim rivayet etti?" -veya "Bunu kimden işittin?" dedi. Bundan dolayı o kızdı ve, (soran adam) kalkıp gidinceye kadar bizi hadis rivayetinden mahrum etti.”[901]

Açıklama

Bir kimsenin rivayet ettiği bir hadisin senedini, kaynağını ondan sormak çok tabiî, hatta yerine göre lüzumludur. Burada Sa'îd b. Cübeyr, anlaşılan, soran adamın sorma zamanı ve şeklinden hoşlanmamıştır.
Aslında hadis rivayet eden kimsenin, hadisi kimden, nerden aldığını belirtmesi yani senedini, kaynağını vermesi gerekir. İshak b. Ebî Ferve, ez-Zühri'nin de bulunduğu bir mecliste, senedsiz olarak hadis rivayet etmeye başlayınca ez-Zührî ona, şöyle çıkışmıştı:

“Allah mustahakkını versin, İbn Ebî Ferve! Allah'a karşı cüretkârsın! Rivâyet ettiğin hadisin senedini vermiyorsun. Bize ne yuları, ne bağlan olmayan hadisler rivayet ediyorsun!"[902]

418. “Bize Ebû Ma'mer haber verip (dedi ki) bize İsmail b. İbrahim, Sufyân'dan, (o) ez-Zührî'den, (o da) Ebû Seleme'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebû Seleme) şöyle dedi:”
“Şayet İbn Abbâs'a yumuşak davranssaydım ondan çok ilim elde ederdim.[903]
419. “Bize el-hakem İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki) bize Bakıyye Ümmü Abdillah bint. Hâlid'den, onun şöyle dediğini haber verdi:”
“İlme, babamdan daha saygılı hiç kimse görmedim.”[904]

38. Sikalardan Hadis Rivayeti Hakkında

Açıklama

"Sıka", güvenilir, i'timad edilir kimse demektir. Bir hadis ıstılahı olarak ise; müslüman, âkıl-bâlığ, Kur'an ve sünnete uygun inanç ve amellere sahip olan, kişiliğini zedeleyici söz ve işlerden sakınan (âdil), öğrendiği hadisi, başkasına rivayet edinceye kadar olduğu gibi koruyabilen (zabıt), kısaca dininde ve rivayetinde güvenilir kimse mânâsına gelir. Buna göre sıka kimsede iki vasıf, âdillik (adalet) ve zabitlik (zabt) vasıflan tam olarak bulunmaktadır. Hadis ilminde sadece, i'timad bakımından değişik mertebelerde olan ve bu mertebelerine göre değişik isimler alan sıka kimselerin rivayet ettikleri hadisler, tek başlarına delil olarak kullanılabilirler. Bunun için, rivayet ettikleri hadislerin alınmasında râvîlerin sıkalıklarına, bidayetten beri, titizlikle dikkat edilmiştir. Aşağıda buna dair bazı haberler zikredilecektir. Burada kaydedelim ki, sıka kelimesi, tam "zabıt" olmasa da "âdil" olan kimseler hakkında da kullanılmıştır.[905]

420. “Bize Muhammed İbnu'l-Mübârek, İsa b. Yûnus'dan, (o) el-Evzâ'îden, (o da) Süleyman b. Musa'dan (naklen) haber verdi (ki Süleyman) şöyle dedi:”
“Tâvûs'a dedim ki; "Falan bana şöyle şöyle hadis rivayet etti, (ne dersin?)". Şöyle karşılık verdi:
"Şayet arkadaşın, dininde ve bilgisinde kendisine güvenilir (meliyy) biri ise ondan (hadis) al.”[906]
421. “Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Misâr'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:
“Sa'd b. ibrahim dedi ki; Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- ancak sıka kimseler hadis rivayet eder[907] (yani ancak sıka kimselerin hadis rivayeti kabul edilir).”[908]
422. “Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi kî) bize Cerîr, Asım'dan, (o da) İbn Sirin'den (naklen) rivayet etti (ki Ibn Şirin) şöyle dedi:” (
“Hadis alırken önceleri) isnadı sormazlardı. Daha sonra (hadisin râvîlerini) tanımak için sordular (ve) sâhib-i sünnet olandan, (yani bütün iş ve görüşlerinde seri bir delile dayanmaya özen gösteren kimseden hadis) aldılar, sâhib-i sünnet olmayandan almadılar.[909]
Ebû Muhammed (ed-Dârimî); "Onun (yani Cerir'in) bunu Âsım’dan işittiğini zannetmiyorum" demiştir.”[910]

Açıklama

"İsnâd" bir sözü, bir hadisi, onu birbirinden alıp nakledenlerin isimlerini tarihi sırayla vererek, ilk sahibine nisbet etmektir. Bununla bir sözü, ilk söyleyenden itibaren kimlerin birbirinden alıp naklettiğini ortaya koymak, bu nakilcilerin (râvilerin) incelenmesiyle de sözün, söylenen kimseye aid olup olmadığını tesbit etmek gayesi güdülür. Diğer bir ifadeyle isnâd, hadisin aslına ne derecede aid olduğu hakkında bir te'minattır.
Hadisi, onu birbirinden alıp nakleden kimselerin isimlerini, arada bir atlama olmaksızın zikrederek rivayet etmek müslümanlara has bir usûldür.[911] Bu usûlün yani hadis naklinde isnâd sisteminin çok erken dönemde kullanılmaya başlandığını görmekteyiz. Hz. Ebû Bekir ile Hz. Ömer'in -radıyallahu anhüma- hadis rivayet edenlerden zaman zaman şâhid istemeleri, Hz. Ali'nin -kerremellahu vecheh-, hadis rivayet edene yemin ettirmesi gibi uygulamaları, bu usûlün ilk işaretleri olarak değerlendirilebilir. Bazı sahâbilerin, Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- doğrudan duymamış oldukları hadisleri, doğrudan duymuş olan diğer sahâbilerden naklen rivayet etmeleri, ilk isnâd örnekleridir. Burada, misâl olarak, Hz. Ali'nin Fâtıma; Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin Ebû Hureyre vasıtasıyla yaptıkları rivayetleri zikredebiliriz.[912] Fakat isnadın sürekli ve sistemli bir şekilde kullanılması, hadisin senedi verilmediğinde dinleyenlerin hadisin senedinin verilmesini (isnadını) istemeleri, fitne ve bid'at hareketlerinin meydana gelmesiyle başlamıştır. Muhammed b. Şirinin yukarıdaki sözünde işaret ettiği, bu husustur. O, mezkûr sözünün bazı rivayetlerinde isnad sorma işinin, fitnenin meydana gehnesinden sonra başladığını da tasrih etmiştir.[913] Söz konusu bu fitnenin hangi fitne olduğu bu haberden kesin olarak anlaşılmıyorsa da Hayseme b. Abdirrahman'ın bir rivâyetinden[914] bunun büyük fitnelere sebep olan yalancı el-Muhtâr es-Sakafî (ö. 67) zamanındaki fitne olduğu anlaşılmaktadır. Bu ve benzeri fitneler sonucu muhtelif siyâsi-i'tikâdî fırkalar teşekkül etmişti. Her fırkanın bazı câhil ve tarafgir mensublan ma'rifetiyle de, kendilerini övmek, desteklemek, muhaliflerini yermek için hadis uydurma yoluna gidilmişti.[915] İşte, hadis için hayati tehlike arzeden bu gelişine üzerine hadis naklinde daha bir ihtiyatlı davranılmaya, bu meyânda hadis naklinde isnad sorulmaya başlanmıştı. Bundan sonra sened, kısa zamanda hadis metninin ayrılmaz bir parçası oluvermiş ve senedsiz rivayete hem hiç i'tibâr gösterilmemiş[916] hem de böyle rivayet edenlere şiddetle itiraz edilmiştir .[917] İsnada verilen ehemmiyeti şu sözlerde açıkça görmekteyiz:
Hişâm b. Urve:
"Bir adam sana bir hadis rivayet ettiği zaman, "Bu kimden?" de!"[918] Sufyhan es-Sevri:

"İsnâd mü'minin (islâm ve hadis düşmanlarına karşı) silâhıdır. Yanında silâhı olmazsa ne ile savaşacak?"[919]
Abdullah İbnu'I-Mübârek:
"İsnâd dindendir. İsnâd olmasaydı dileyen dilediğini söylerdi."[920]
İsnâd usûlü ile, öncelikle, hadisleri ard niyetli, samimiyetsiz insanların zararından korumanın yanında râvî, rivayet ettiği hadisin sorumluluğunu kısmen azaltmış, bu arada dinleyenlere bir teminat vermiş oluyordu. İsnadın gelişip yerleşmesinde bu hususların da rolü olmuştur.[921]

423. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Cerîr, Asım'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: Muhammed b. Şirin dedi ki;"
"Bana hadis rivayet ettiğin sürece (veya "bana rivayet ettiğin hadisleri") iki adamdan rivayet etme! Çünkü onlar, hadislerini kimden aldıklarına aldırmazlar." Ebû Muhammed Abdullah (ed-Dârîmi);
"Onun (yani Cerir'in) bunu ondan (yani Asım'dan) işittiğini zannetmiyorum" demiştir.[922]
424. "Bize Muhammed haber verip (dedi ki) bize Cerir, Umâre İbnu'l-Ka'ka da onun şöyle dediğini rivayet etti. İbrahim dedi ki;"
"Bana hadis rivayet ettiğin zaman, bana Ebû Zur'a'dan hadis rivayet et! Zira bana bir hadis rivayet etmişti. Sonra (bunu) ona bir sene sonra sormuştum da ondan bir harf bile eksiltmemişti."[923]
425. "Bize Affân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, ibn Avn'dan, (o da) Muhammed'den (naklen) rivayet etti (ki Muhammed) şöyle dedi:"
"Şüphe yok ki bu ilim dindir. Binaenaleyh kişi, dinini kimden aldığına (iyi) baksın!"[924]

Açıklama

Buradaki "ilim"den maksad hadislerdir. Kur'an-ı Kerim'i, Allah'ın muradına uygun olarak anlamak için Hz. Pegamberin hadislerine mutlaka ihtiyaç vardır. Kur'an-ı Kerim'in bir emri olan Hz. Peygamber'e itaat etmek de, sonraki müslümanlar için ancak onun hadislerine uymakla mümkün olur. Kısaca, İslâm dininin anlaşılıp yaşanmasında hadisler hayâtı öneme sahiptirler. Bundan dolayı "Hadis dindir" denmiştir.
Yukarıda Muhammed b. Sirin'e ait gösterilen bu söz, diğer bir çok alime de nisbet edilmektedir.[925] Bundan anlaşılıyor ki bu söz, alimlerin ortak kanaatinin bir ifadesi olmuştur.[926]

426. "Bize İsmail b. İbrahim, Hüseyin'den, (o) Muğire'den, (o da) İbrahim'den (naklen) haber verdi (ki İbrahim) şöyle dedi:"
"Bir adamın yanına, ondan (hadis) almak için geldiklerinde onun namazına, gidişatına (sünnetine) ve durumuna bakar, (sonra) ondan (hadis) alırlardı."[927]
427. "Bize İmrân b. Zürâre haber verip (dedi ki) bize Hüşeym haber verip (dedi ki) bize Muğire, İbrahim'den, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"Bir adama, ondan ilim almak üzere geldiklerinde onun namazına, gidişatına (sünnetine) ve durumuna bakar, sonra ondan (ilim) alırlardı."[928]
428. "Bize Ebû Ma'mer İsmail b. İbrahim, Ravh'dan, (o) Hişâm'dan, (o da) el-Hasan'dan (naklen), İbrahim'in (yukarıdaki) sözünün benzerini haber verdi."[929]
429. "Bize Ebû Ma'mer İsmail b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Abdullah b. Ebi Ca'fer er-Râzî, babasından, (o) er-Rebî'den, (o da) Ebu'l-Âliye'den (naklen) haber verdi (ki Ebu'l-Aliye) şöyle dedi:"
"Biz, kendisinden (hadis) almak için adama gelirdik de namaz kıldığında bakardık; şayet güzel kılarsa,
"o, başkasını (yani hadis rivayetini) daha güzel yapar" diyerek yanına otururduk. (Namazını) kötü kılarsa;
"O, başkasını (yani hadis rivayetini) daha kötü yapar" diyerek yanından kalkardık. Ebû Ma'mer;
"Onun (yani Ebu'l-Âliye'nin) sözleri, bunun benzeridir" demiştir.[930]
430. "Bize Ebû Âsim haber verip (dedi ki, bunu ondan (yani zikredilecek haberi Ibn Avn'dan) işitip işitmediğimi (tam) bilmiyorum, -veya Ibn Avn'ın, Muhammed'den (naklen şöyle bir rivayeti) var:
"Şüphesiz bu ilim dindir. Binaenaleyh, dininizi kimden aldığınıza (iyi) bakınız!"[931]
431. "Bize Mervân b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Sa'id b. Abdilaziz, Süleyman b. Musa'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: Tâvûs'a dedim ki;"
"Falan bana şöyle şöyle hadis rivayet etti, (ne dersiniz alayım mı?)." Şöyle karşılık verdi:
"Şimdi eğer arkadaşın, dininde ve bilgisinde kendisine güvenilir (meliyy) biri ise ondan (hadis) al."[932]
432. "Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Hişâm b. Huceyr'den, (o da) Tâvûs'dan (naklen) rivayet etti (ki Tâvûs) şöyle dedi:"
"Büşeyr b. Kâ'b İbn Abbâs'ın yanına geldi ve ona hadis rivayet etmeye başladı. Sonunda İbn Abbâs
"İlk hadisi bana tekrar et!" dedi. (O zaman) Büşeyr ona şöyle dedi:
"Bilmiyorum, (acaba rivayet ettiğim) bütün hadîsleri kabul ettin de bunu inkâr mı ettin, yahut bunu kabul ettin de (diğer) bütün hadislerimi inkâr mı ettin?". Buna İbn Abbâs şöyle karşılık verdi.
"Doğrusu bizler Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem-, ona isnâd edilerek yalan söylenmediği zaman hadis rivayet ederdik. Ama insanlar hırçın ve uysal (develere) binince (yani yanlış-doğru, uydurma-sahih her şeyi rivayete başlayınca biz ondan hadis rivayet etmeyi bırakdık)."[933]
433. "Bize İsmail b. Ebân haber verip dedi ki; bize Abdullah İbnu'l-Mübarek Ma'mer'den, (o) İbn Tâvûs'dan, (o) babasından, (o da) İbn Abbâs'dan (naklen) rivayet etti (ki, Ibn Abbâs) şöyle dedi:"
"Biz hadisleri (sözleri haberleri) ezberlerdik -hadis ise ancak Reshulullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- ezberlenir-. Nihayet siz hırçın ve uysal (develere) bindiniz, (olur-olmaz her şeyi rivayet etmeye başladınız. Bunun üzerine biz de hadis ezberlemeyi terkettik)."[934]

434. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o) Ley s'den, (o) Tâvûs'dan, (o da) Abdullah b. Amr'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:"
"Hz. Süleyman'ın bağlamış olduğu bazı şeytanların, insanları din konusunda bilgilendirmek üzere ortaya çıkmaları yakındır."[935]

Açıklama

Sahâbe-i kiram, akılla bilinemeyecek konularda açıklama yaparsa, onların bunu Hz. Peygamber'den duymuş olduğu kabul edilir ve "hükmen peygamber sözü=merfü' hükmen" sayılır. Ancak bu esas, söz konusu sahabenin, ehl-i kitaptan nakillerde bulunmayan kimseler olmaları halinde geçerlidir.
Sahâbî, ehl-i kitaptan nakiller yapan biri ise, onun akılla bilinemeyecek konulardaki açıklamaları, ehl-i kitaptan aldığı bilgilerle yaptığı kabul edilir. Hadisleri, Hz. Peygamber hayattayken yazmağa başlayan ve, Ebû Hureyre'nin şehâdetiyle[936] en çok hadîs bilen sahâbi olan Abdullah b. Amr, ehl-i kitaptan da nakillerde bulunan biri idi. Bunun için yukarıdaki haberi muhtemelen onun ehl-i kitap bilgisine dayanmaktadır.[937]

435. "Bize Ahmed b. Abdillah haber verip (dedi ki) bize Zaide. Hişâm'dan, (o da) Muhammed'den (naklen) rivayet etti (ki Muhammed) şöyle dedi:"
"Bu hadisi kimden aldığınıza (iyi) bakınız! Çünkü o dininizdir."[938]

39. Hz. Peygamberin -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem Hadisini Açıklamakdan Ve Onun Sallallahu Aleyhi Ve Sellem Sözünün Yanında Başkasının Sözünden Sakınma

436. "Bize Musa b. Halid haber verip (dedi ki) bize Mu'temir, babasından, onun şöyle dediğini rivayet etti: "Kur'an'ın tefsirinden sakınıldığı gibi, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-hadisini açıklamaktan da kesinlikle sakınılır."[939]

Açıklama

Kur'an-i Kerim ve Hadis-i Şerifleri, herkes tarafından daha iyi anlaşılabilmeleri için, gerek muhtevaları gerekse dil ve üslûb özellikleri sebebiyle açıklamaya ihtiyaç vardır. Bununla beraber bu, hem mesûliyetli hem de zor bir işdir. Mesûliyetlidir, çünkü Allah ve Resulünün kelâmları hakkında açıklama yapılmaktadır. Delilsiz, isabetsiz bir açıklama ile, kasdedilenin tam aksi söylenebilir ve neticede helâl olan bir şey haram, haram olan helâl gösterilebilir. İnanan bir kimse için bunun mesuliyeti çok büyüktür. Kur'an ve Hadisleri açıklamak zordur, çünkü bunları ilâhi maksada uygun olarak anlayabilmek için; âyetlerin iniş sebepleri, hadislerin söyleniş ve meydana geliş şartlan, birbirleriyle münâsebetleri, ifâde özellikleri ve çıkarılabilecek hükümler gibi bir çok hususu bilmek zarureti vardır. Şu halde, Kur'an ve Hadisleri açıklamaya girişmeden önce bazı şartların gerçekleşmesi gerekir. Bunları şu şekilde sıralayabiliriz:
1) Kur'an'ı bilmek: Kur'an âyetlerinin bazıları birbirini açıklayıcı mahiyettedirler. Hadislerde, genel olarak, Kur'an'ın bir açıklaması ve uygulamasından ibarettir. Bu sebeple, hem Kur'an âyetlerini hem de hadisleri iyi anlamak için, asıl olan Kur'an'ın tamamını iyi bilmek lâzımdır;
2) Sünneti bilmek: Sünnette de, Kur'an'ı açıklaması ve uygulamasını göstermesi yanında, birbirlerini, nesh, tahsis, takyîd, tafsil gibi şekillerde açıklayıcı hususlar vardır. Bunun için yeterli bir sünnet bilgisi de lâzımdır;
3) Sahabenin konuyla ilgili görüşlerini bilmek: İki temel kaynağı, ilâhi maksada uygun olarak anlamak için, Kur'an'ın inişini ve Hz. Peygamber'in onu uygulayışını gören sahabenin görüşlerini bilmek de mühimdir;
4) Arap dili ve edebiyatına yeterince vakıf olmak ve sözün mânâsının gerektirdiği hükmü bilmek;
5) Sahih bir i'ti-kad ve amelle sahih bir niyyete sahip olmak: Bunlar, ard niyetli anlamalara meydan vermemek ve ilâhi desteğe nail olmak için gereklidir.
Kur'an müfessiri için öngörülen şartlardan[940] hareketle tesbit ettiğimiz bu hususlar, işin asgari şartlarıdır. Tabiatıyle bu şartları taşımayanların Kur'an ve Hadislerden uzak durmaları gerekir diye bir şey söylemek mümkün değildir. Bilâkis her müslüman daima Kur'an ve hadislerle haşir neşir olmak, onları anlamaya, anladıklarını da uygulamaya çalışmak zorundadır. Ne var ki, mesuliyetini bilerek bu faaliyetlerinde ihtiyatlı davranması, Kur'an ve Hadis metinlerini değişik anlamaların muhtemel olduğunu düşünmesi, en uygun anlayışa varmak için bütün gücünü sarfetmesi, bunun için ilgili kitaplarla alimlere başvurması da ayrı bir mecburiyettir. Burada hadislerin açıklamalarının, fakihlere düşen bir görev olduğunuda[941] kaydetmeliyiz. Bunun için, "Hadisciler eczacı, fakihler tabibdir" mealinde sözler söylenmişdir.[942]

437. "Bize Sadaka İbnu'1-Fadl haber verip (dedi ki) bize Mu'temir, babasından, onun şöyle dediğini rivayet etti:" "İbn Abbâs dedi ki, Resûlullah şöyle buyurdu, falan ise şöyle dedi" demenizden dolayı cezalandırılmaktan veya yere batırılmakdan korkmuyor musunuz?"[943]

Açıklama

Bir meselede Hz. Peygamber bir hüküm vermişse artık müslüman için bunu kabul etmemek, bunun yanında başka bir görüş aramak imkânı yoktur. Bu konuda Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Hayır, Rabb'ın hakkı için onlar aralarında çıkar çekişmeli işlerde seni (yani Hz. Peygamber'i) hakem yapıp, sonra da senin verdiğin hükme karşı içlerinde bir burukluk duymadan, (verdiğin hükme gönül hoşluğuyla razı olup) tam anlamıyla teslim olmadıkça inanmış olmazlar. "[944]
"Allah ve Resulü bir işte hüküm verdiği zaman, artık inanmış bir kadın ve erkeğe, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur."[945] Allah ve Resulüne muhalefet edenler, dünya ve ahiret azabına duçar olmaya karşı da uyarılmaktadırlar. Bununla ilgili bir âyet meali şöyledir:
"Peygamberin çağırmasını, aranızda herhangi birinizin diğerini çağırması gibi tutmayın. (Zira onun çağırmasına derhal koşmak gerekir. Peygamber'in çağırmasına aldırmazlık edilmez). Allah sizden, birbirinin arkasına gizlenerek sıvışıp gidenleri biliyor. Bundan dolayı o (Allah Resûlü)nün emrine aykırı davrananlar, kendilerine (dünyâda) bir belânın çarpmasından, yahut (ahiretde) onlara acı bir azabın uğramasından sakınsınlar. "[946]

438. “Bize el-Hasan b. Bişr haber verip (dedi ki) bize el-Mu'âfa, el-Evzâ'î'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Ömer b. Abdilaziz (ilgili memurlara) şöyle yazmıştı: Kitâb'da ((yani Kur'an-ı Kerim'de hükmü bulunan meselede) hiç kimsenin görüş (beyânı hakkı) yoktur. Önder alimlerin görüş (beyânı hakkı) ancak, hakkında ne Kitab (Kur'an hükmü) inmiş, ne de Resûlullah'dan -sal-lallahu aleyhi ve sellem- bir uygulama geçmiş olmayan şeylerdedir. Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- koyduğu, bir sünnette (hükmü bulunan meselede de) hiç kimsenin görüş (beyâna hakkı) yoktur.”[947]
439. “Bize Musa b. Hâlid rivayet edip (dedi ki) bize Mu'temir b. Süleyman, Ubeydullah b. Ömer'den (naklen) rivayet etti ki, Ömer b. Abdilaziz bir hutbe irad edip şöyle dedi:”
“Ey insanlar! Şüphe yok ki Allah, peygamberinizden sonra hiçbir peygamber göndermemiş, ona indirdiği bu Kitab'dan sonra da hiçbir kitab indirmemişdir. Binaenaleyh Allah'ın, peygamberinin lisanıyla helâl kıldığı şeyler kıyamet gününe kadar helâl, peygamberinin lisanıyla haram kıldığı şeyler kıyamet gününe kadar haramdır. İyi bilin ki ben hüküm veren değil fakat (verilmiş olan hükmü) yerine getirenim, bid'at işleyen değil, fakat (Allah ve Resûlü'ne) ittibâ edenim. Sizden daha hayırlı da değilim. Ne var ki yüküm, (üstlendiğim halifelik görevim) sizinkinden daha ağırdır. İyi bilin ki Allah'ın mahlûkatmdan hiç kimsenin, Allah'a isyan konusunda itaat edilme hakkı yoktur. Dikkat edin! Acaba işittirdim mi?”[948]
440. “Bize Abdullah b. Sa'id haber verip (dedi ki) bize Sufyân b. Uyeyne Hişâm b. Huceyr'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Tâvûs, ikindiden sonra iki rekât namaz kılardı. İbn Abbâs ona;
"Bunu bırak!" dedi. (Tâvûs da);
"Bu ancak, bir merdiven edinilmesin diye yasaklanmıştı" dedi. İbn Abbâs şöyle karşılık verdi:
"Şu halde gerçek şu ki, ikindiden sonra namaz kılmak yasaklanmıştır. Artık bilmiyorum, ondan dolayı sana ceza mı verilir, sevap mı verilir; Çünkü Allah şöyle buyuruyor: *"Allah ve Resulü bir işte hüküm verdiği zaman artık inanmış bir erkek ve kadına, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. "*[949] Sufyân dedi ki;
"Bir merdiven edinilir" şu demektir: "İkindiden sonra geceye kadar namaz kılınır."[950]
441. “Bize Muhammed İbnu'1-Alâ’ haber verip (dedi ki) bize İbn Nümeyr, Mücjüid'den, (o) Âmir'den, (o da) Câbir'den (naklen) haber verdi ki:”
“(Bir gün) Ömer İbnu'l-Hattâb (radıyallahu anh), Resûlullah'a bir Tevrat nüshası getirdi ve:
"Ya Resûlallah dedi, bu bir Tevrat nüshasıdır". (Resûlullah) de bir şey söylemedi. Sonra o okumaya başladı. Bu esada Resûlullah'ın yüzü(nün rengi de) değişiyordu. Bunun üzerine Ebû Bekir (radıyallahu anh);
"Evlât acısı görenler seni kaybedesice! Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-yüzünü hiç görmüyor musun?" dedi. Hz. Ömer o zaman Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- yüzüne baktı ve hemen; şöyle dedi:
"Allah'ın gazabından, onun Resulünün gazabından Allah'a sığınırım. Rab olarak Allah'a, din olarak İslâm'a, peygamber olarak Hz. Muhammed'e razı olduk." Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
"Muhammed'in canı elinde olan (Allah'a) yemin olsun ki, şayet Musa sizin için ortaya çıksaydı ve siz de beni terk ederek ona uysaydınız, doğru yoldan sapmış olurdunuz. Şayet o sağ olsa ve peygamberliğime kavuşsaydı bana ittibâ ederdi.”[951]

Açıklama

Hz. Peygamber, İsrailoğullarının haberlerini nakletmeye müsâade etmiştir. Hz. Peygamber bu konuda şöyle buyurmuştur:*"Bir âyet de olsa benden tebliğ ediniz. İsrailoğullarından da rivayet edebilirsiniz. Bunda bir mahzur yoktur. Kim de bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse Cehennemdeki yerine hazırlansın!"*[952] İbn Hacer ve Ayni, önceleri İsrâiloğullarından rivayetin yasaklanmış olduğunu, bilâhare, islâmi ahkâmın, dini kaidelerin tamamen yerleşmesinden sonra buna müsâade edildiğini[953] es-Sehâvî ise müsâadenin sadece ibretâmiz haberlere has olduğunu [954]kaydederler. Bu müsâade iledir ki Abdullah b. Amr, Yermûk savaşında elde ettiği ehl-i kitaba ait kitaplardan nakillerde bulunduğu[955] gibi diğer bir çok islâm büyüğü de bu tür kitaplardan nakillerde bulunmuşlardır. Bu durumda Hz. Ömer ile ilgili yukarıdaki haberde bazı özel durumlar söz konusu olmalıdır. Burada şu ihtimallerden biri veya birkaçı düşünülebilir:
1) Bu olay, İsrâiloğullarından rivayet izninden önce meydana gelmiştir:
2) Kendisine, dünya ve ahiret saadeti için her şeyi ihtiva eden Kur'an gönderilen Hz. Peygamber, muharref olduğu sabit olan Tevrat'ın, huzurunda okunmasını hoş karşılamamıştır:
3) Her ne kadar İsraili haberlerin nakline müsâade edilmişse de, henüz Kur'an bir mushaf içinde bir araya toplanmamış iken Tevrat gibi kitapların müslümanlarca okunması, elden ele dolaştırılması kerih görülmüştür;

4) Hz. Ömer vahy kâtiplerindendi. Vahy kâtiplerine, Kur'an'ın metnini her türlü şaibeden korumak için, Hz. Peygamber'in hadislerini yazmanın bile yasaklandığı nakledilmektedir. Hz. Ömer'in Tevrat'ı yazıp okumasının kerih görülmesinde bu durumun da rolü olabilir.
Ehl-i Kitâb'ın, yalan olduğu bilinmeyen haberlerini nakletmek umûmen caiz görülmüşse de, bu hususta duruma göre hükmün değişeceğini kaydetmek lâzımdır. Meselâ Kur'an ve hadisi tam olarak veya yeterince öğrenmemiş olan kimselerin, bunlar dururken, tahrif edildikleri kesin olarak bilinen ve çoğu ahkâmı Allah tarafından yürürlükten kaldırılmış olan eski semavî din kitaplarıyla uğraşmaları dinen caiz değildir. Bu meselede İslâm devletinin başkanı ve yetkili alimler, zaman ve zemine göre, ilgili nasslar ışığında ictihad edip hüküm vermek durumundadırlar. Meselenin bu yönünden dolayı Hz. Ömer[956] Abdullah b, Abbâs, Abdullah b. Mes'ûd ve diğer bazı sahâbiler, İsraili haberleri nakletmeyi yasaklamışlardı.[957]
Bu söylenen hususlar, Kur'an ve Hadis vasıtasıyla nakledilmeyen, dolayısıyla muharref veya uydurma olup olmadıkları bilinemeyen, gerek sözlü olarak nakledilen gerekse elde mevcut Tevrat ve İncillerde yer alan haberlerle alâkalıdır. Bilindiği gibi Kur'an ve Hadiste eski semavi dinlere ait birçok haber bulunmaktadır. Bu haberlerden ahkâmla ilgili olanları, bazı esaslar dahilinde müslümanlar için de geçerlidir. Bu mesele fıkıh usûlü kitaplarında genişçe ele alınmıştır. Bu kitaplarda bu konuyla ilgili olarak tesbit edilen esaslar şöyledir:
1) Eski şeriatlere ait olan ama Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i şerifler vasıtasıyla öğrenilmeyen hükümlere itibar edilmez;
2) Hükmünün kaldırılmış olduğuna dair İslâmi bir delil bulunan şeyler bizim için delil olmaz. Aynı şekilde eski kavimlere mahsûs olan hükümler de İslâm'da geçerli değildir;
3) Eski şeriatlere ait olan ve İslâmi kaynaklarda yani Kur'an ve hadiste de zikredilen ama yürürlükden kaldırılıp kaldırılmadıkları belirtilmeyen hükümler, İslâm alimleri arasında ihtilâf konusudur. Bu noktada şu usûl ihtilâfı halledebilir: Şayet eski şeriatlerdeki söz konusu hükmün onlara has olduğuna dair bir karine varsa bu bizim için hüccet olmaz. Söz konusu hükmün umûmi bir hüküm olduğuna delâlet eden bir karine varsa bu bizim için hüccet olur.[958] Asılları ilâhi de olsa, tahrif edilen ve bu suretle yabancılaşan kültürlere karşı gösterilen bu hassasiyet, kültür emperyalizminin mahvedici etkileri altında olan günümüz müslümanları için ne kadar manâlıdır.[959]

442. "Bize Kabisa rivayet edip (dedi ki) bize Sufyân, Ömer'in soyundan yaşlı biri olan Ebû Rebâh'dan, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"Sa'îd İbnu'l-Museyyeb, ikindiden sonra, fazla olarak iki rekât namaz kılan bir adam gördü. Bunun üzerine (namaz kılan adam) ona;
"Ebû Muhammed! Allah, namazdan dolayı beni cezalandırır mı?" dedi. O şöyle cevap verdi:
"Hayır! Ama seni, sünnete aykırı hareket etmekden dolayı cezalandırır!"[960]

40. Kendisine Hz. Peygamber'den –Sallallahu Aleyhi Ve Sellem- Bîr Hadis Ulaşıp Da Onu Ululamayan Ve Ona Saygı Göstermeyen Kimsenin Cezasının Hemen Verilmesi

443. "Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki) bana İbn Aclân, el-Aclân'dan, (o) Ebu Hureyre'den, (o da) Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) rivayet etti (ki Resülullah) şöyle buyurdu:"
"Bir ara bir adam çizgili iki kumaşın içinde, (bunlara bürünmüş olarak) bobürlene böbürlene yürüyordu. (Bundan dolayı) Allah onu yere batırıverdi. Artık o, kıyamet gününe kadar, bağırıp çağırarak yerin dibine batmaya devam edecektir."[961]Bunun üzerine takım bir elbise giyiniş olan, (haberi nakleden el-Aclân'ın) ismini de söylediği bir genç şöyle dedi:
"Ebû Hureyre! Yere batırılmış olan o genç şöyle mi yürüyordu?" (Yürüyüş taklidi yapan genç) sonra işaretler yaptı, derken öyle bir tökezledi ki neredeyse parçalanacakdı. Bunun üzerine Ebû Hureyre şöyle dedi:
"Burnu ve ağzı üzerine yere çarpılsın! (Allah ne güzel buyurmuş) *"O alay edenlere karşı biz sana yeteriz !"*[962]
444. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Hârûn -ki o İbnu'l-Muğire'dir. Amr b. Ebû Kays'dan, (o) ez-Zübeyr b. Adiyy'den, (o da) Hırâş b. Cübeyr'dan (naklen) rivayet etti (ki Hırâş) şöyle dedi:"
"(Bir gün) caminin içinde (sapanla veya parmaklarıyla) taş atan bir genç gördüm. Bir ihtiyar ona;
"Böyle taş atma! Çünkü ben, Resûlullah'm -sallallahu aleyhi ve sellem- (sapanla veya parmaklarla) taş atmayı yasakladığını işittim" dedi. Sonra bu genç gafil davranıp ihtiyarın kendisine dikkat etmeyeceğini zannetti ve (sapanla veya parmaklarıyla tekrar) taş attı. Bunun üzerine ihtiyar ona şöyle dedi: "
Sana, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- (sapanla veya parmaklarla) taş atmayı yasakladığını işittiğimi söylüyorum. Sen yine böyle taş atıyorsun! Vallahi, ne senin cenazene katılırım, ne hastalığında seni ziyaret ederim, ne de ebediyyen seninle konuşurum !"[963]
(Amr b. Ebî Kays dedi ki,) Muhacir isimli bir arkadaşıma;
"Hırâş'a git ve (bunu) ona sor" dedim. O da gelip bunu ona sordu. O da ona (aynen) rivayet etti.[964]
445. "Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, (o) Sa'id b. Cübeyr'den, (o da) Abdullah b. Muğaffel'den (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi: Resûlullah –sallallahu aleyhi ve sellem- (sapanla veya parmaklarla) taş atmayı yasakladı ve;
"O, ne av avlar, ne de düşman kırıp geçirir. Ama diş kırar, göz çıkarır" buyurdu. Bu rivayet üzerine, Sa'îd ile aralarında akrabalık bulunan bir adam yerden bir şey aldı ve, (atarak);
"Bu mu? Bu ne olur ki?" dedi. Bunun üzerine Sa'îd de şöyle dedi:
"Allah Allah! Ben sana Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ediyorum; sen ise onu hafife alıyorsun! Seninle ebediyyen konuşmayacağım!"[965]

446. "Bize Abdullah b. Yezîd haber verip (dedi ki) bize Keh-mes İbnu'l-Hasan, Abdullah b. Büreyde'den, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"(Bir gün) Abdullah b. Muğaffel, arkadaşlarından bir adamı (sapanla veya parmaklarıyla) taş atarken gördü ve; "Böyle taş atma, dedi, çünkü Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- (sapanla veya parmaklarla) taş atmayı yasaklar, kerih görürdü. Ayrıca onunla ne düşman kırılıp geçirilir, ne de av avlanır. Ama o göz çıkarabilir, diş kırabilir." Bundan sonra onu yine böyle taş atarken gördü. Bunun üzerine ona şöyle dedi:
"Sana, bunu Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- yasakladığını haber vermedim mi? Yine görüyorum ki böyle taş atıyorsun! Vallahi seninle ebediyyen konuşmayacağım!"[966]

Açıklama

Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, müslümanın müslüman üzerindeki haklarını saydığı bir hadisinde,[967]selâm alıp-vermeyi, müslümanı hastalandığında ziyaret etmeyi, öldüğünde cenazesini teşyi' etmeyi bu haklar arasında saymıştır. Hz. Peygamber diğer bir hadisinde ise, "*Bir müslümana, (din) kardeşine üç günden fazla küs durması helâl olmaz*"[968] buyurmuştur.
Bu hükümlere rağmen bir hadise muhalefete, yukarıdaki haberlerde gördüğümüz aksülameller gösterilmiştir. Bunun sebebi, herhalde, söz konusu muhalefetlerin ya hadisi inkâr etme ya da önemsememe, küçümseme olarak değerlendirilmiş olmasıdır. Çünkü sabitliği kesin olan bir hadisi (bu, sonraki dönemler için mutevâtir hadis demektir.) İnkâr etmek, inkâr edeni küfre götürür. Hatta fakihlerin ıstılahına göre meşhur olan bir hadisi inkâr etmek bile, sahih olan görüşe göre inkâr edeni delâlete düşüreceği söylenmişse de, ekseri alimlere göre inkâr edeni küfre götürür. Haber-i âhâd da olsa, bir hadisi alay etmek, küçümsemek, hakir görmek, inkâr etmek suretiyle terketmek de insanı küfre götürür.[969]
Diğer taraftan üç günden fazla küs durma yasağı, bunu meşru kılan bir sebeb bulunmadığı durumlardadır. İnsanın, yaratılışı icabı göstereceği kızgınlık ve huyuzluklar sebebiyle, bunların geçmesini sağlamak için üç güne kadar küs durma mübâh görülmüştür. Daha fazla bir müddet küs durmak ise ancak bunu gerektirici meşru bir sebebin bulunması halinde caizdir. Nitekim Tebûk gazvesine mazeretsiz katılmayan üç sahabeyle konuşulması, elli gün yasaklanmıştı. Yukarıdaki olaylarda da küs durmayı meşru kılan bir sebep vardır. Bu da, itaatle mükellef olduğumuz Hz. Peygamber'in bir yasaklamasına muhalefet edilmesidir.
Bir ma'siyet sebebiyle küs durmanın müddeti, bu ma'sıyeti yapanın bunu bırakmasına kadardır. Bu müddet esnasında, itaate ve iyiliğe davet, kötülükten menetme maksadıyla onunla konuşmak, meşru sayılmıştır. el-Muhıbbu't-Taberi, üç günden fazlası yasak olan küs durmanın, karşılaşıldığında selâm alıp-vermeyi terketmek olduğunu söylemiştir. Bazı alimler küs durmanın selâm alıp-vermekle, diğer bazıları ise önceki samimiyet derecesindeki hale dönmekle sona ereceğini söylemişlerdir.[970]
Taş atma meselesine gelince, alimler taş atıp öldürülen hayvanın etinin yenilmesinin haram olduğunda ittifak etmişlerdir. Çünkü bu suretle av, taşın keskin tarafıyla değil, taşı atanın gücüyle öldürülmekte, Kur'an'da "ellerinizin ve mızraklarınızın erişebileceği'[971] şeklinde tarif edilen helâl av olmaktan çıkmakta ve yine Kur'an'da etinin yenilmesinin haram olduğu bildirilen "mevkûze; (odun veya taşla) vurulmuş"[972] hayvan hükmünü almaktadır. Ancak taş atılarak vurulan hayvan ölmeden önce yetişilip kesilirse onun eti helâl olur. Bu meselede esas olan, hayvanın ölümünün yaralanma (ve dışarı kan akma) ile olup olmadığıdır. Eğer yaralanma ile olduğu kesin ise eti helâl, şüpheli ise veya taşın ağırlığı ile yahut atanın gücü ile olduğu kesin ise eti haram olur.[973]
Yukarıdaki hadisle, yaralanması veya öldürülmesi haram olan bir canlıya, bir insana zarar verme tehlikesi bulunan yerlerde sapan gibi aletlerle taş atma menedilmektedir. Açık arazi gibi böyle bir tehlikenin bulunmadığı yerlerde ise bu şekilde taş atmak caizdir.[974]

447. "Bize Mervân b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Said b. Beşîr, Katâde'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"İbn Şirin bir adama, Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem-bir hadis rivayet etti. Adam da;
"Falan şöyle şöyle söyledi," dedi. Bunun üzerine İbn Şirin şöyle karşılık verdi:
"Ben sana Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ediyorum. Sen ise, falana falan şöyle şöyle söyledi, diyorsun! Seninle ebediyyen konuşmayacağım![975]
448. "Bize Muhammed b. Kesir, el-Evzâî'den, (o) ez-Zührîf-den, (o) Sâlim'den, (o da) İbn Ömer'den (naklen) haber verdi ki, Resülullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Sizden birinizden, hanımı, camiye (gitmek için) izin istediği zaman onu menetmesin!" Bu rivayet üzerine Abdullah'ın bir oğlu;
"Yine de, vallahi, onları menedeceğim" dedi. İbn Ömer hemen ona dönüp öyle bir sövdü ki, daha önce hiç kimseye böyle sövdüğünü görmemiştim. Sonra da şöyle dedi:
"Ben sana Resülullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ediyorum, sen ise; "Yine de, vallahi, onları menedeceğim" diyorsun."[976]
449. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki) bize Hârûn İbnu'l-Muğire, Ma'rûf dan, (o da) Ebul-Muhârik-den (naklen) rivâet etti (ki Ebu'l-Muhârik) şöyle dedi:"
"(Bir gün) Ubâde Îbnu's-Sâmit, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem-bir dirheme mukabil iki dirhem (alış-verişini) yas akladığını[977] zikretti de falan kimse;
"Peşin olursa bunda bir mahzur görmüyorum" dedi. Bunun üzerine Ubâde (kızdı ve) şöyle dedi:
Ben; "Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu" diyorum. Sen ise;
"Bunda bir mahzur görmüyorum" diyorsun. Vallahi ebediyyen seninle bir tavan altında kalmayacağım!"[978]

450. “Bize Muhammed b. Yezîd er-Rifâ'î haber verip (dedi ki) bize Ebû Amir el-Ak adî, Zem'a'd an, (o) Selem b. Vehrâm'dan, (o) İkrime'den, (o) ibn Abbâs'dan, (o da) Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) rivayet etti (ki Hz. Peygamber) şöyle buyurdu:”
"Kadınlar(ınızın) kapısını geceleyin çalmayınız! (İbn Abbâs) dedi ki;
“(Daha sonra) Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir seferden dönerek gelmişti de iki adam, (Hz. Peygamber'in emrine uymayıp) hemen ailelerine gittiler ve her ikisi de hanımının yanında bir adam buldu.”[979]

Açıklama

Hz, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, uzun bir zamandan beri ailesinden ayrı kalan kimsenin hemen ansızın evine gitmemesini emir ve tavsiye etmiştir. Bunun sebebi, bazı rivayetlerde bizzat Hz. Peygamber açıkladığı gibi,[980] kadının; temizlenerek, üst-başını düzelterek, uzun zamandan beri kendisinden ayrı kalmış olan kocasının karşısına iyi ve güzel bir halle çıkmasını sağlamaktır. Karı ile koca arasındaki sevgi bağının kuvvetlenip devam etmesinde bu gibi hususların da rolü vardır. Eve önceden kocanın geliş haberinin ulaşmış veya ulaştırılmış olması ile ayrılığın uzun olmaması hallerinde gece-gündüz ansızın eve gitmekte hiçbir mahzur yoktur. Buradan gece gidilmemesinin özellikle tavsiye edilmesi; kadının kocasının gelişini geceleyin haber almasının zor olması sebebiyle, gece karanlığında sû-i zanna sebeb olacak ve kötü akıbetlere sürükleyecek şeylere mani olmak içindir. Bu hususla ilgili olarak Abdullah b. Revâha'nın başından geçen şu olayı zikredebiliriz: Abdullah bir sefer dönüşü geceleyin hanımının yanına gitmek için acele etmiş. Evin yanına geldiğinde bir de görmüş ki içerde lamba yanmakta. Hanımıyla da biri var. Hemen kılıcını çekmiş. Hanımının haberdâr olup yanmdakinin, kendisini taramakta olan falanca kadın olduğunu söylemesi üzerine büyük bir kaza önlenmiş.[981]Gündüzün ekseriya bu mahzurlar yoktur veya geceye nisbetle daha azdır. Bununla beraber Hz. Peygamber, uzun ayrılıkdan sonra gündüzün de hanımın yanına ansızın gitmeyi hoş karşılamamıştır. Câbir b. Abdillah'ın rivayetine göre bir sefer dönüşü gündüzün Medine'ye geldiklerinde Hz. Peygamber onları, hemen evlerine gitmekten alıkoymuş, akşamı beklemelerini tavsiye etmiştir.[982]
Bazı rivayetlerde, Hz. Peygamber'in sözü (merfû’) olarak, "kadınların hainlik yapıp yapmadıklarını araştırmak için" böyle yapılmaması gibi bir sebeb gösteriliyorsa da, sebeb belirtici bu ilâve, büyük ihtimalle, râvilerden birinin açıklamasıdır. İmam Müslim, bu ilaveli rivayeti verdikten sonra, bunun ravilerinden olan Sufyân'ın, ilâve kısmının peygambere ait olup olmadığında mütereddit olduğunu hadîsin diğer rivayetlerinde bu ilâvenin olmadığını kaydeder.[983] Sahih-i Buhâri'de de bab başlığı ("terceme") olarak, Hz. Peygamber'e nisbet etmeksizin benzer bir cümle görülüyorsa da[984] İbnut-Tîn bu ilâve kısmının, Sahih-i Buhâri'nin çoğu nüshalarında bulunmadığını söylemiştir.[985]
İbn Abbâs'ın yukarıda naklettiği olayda[986] Hz. Peygamber'in tavsiyesine uymamış olanların gayr-ı meşru ve nahoş bir durumla karşılaşmaları, bu muhalefetlerinin cezasıdır.[987] Yoksa Hz. Peygamber, gece gitmeme tavsiyesini böyle durumlarla karşılaşmamak için yapmış değildir, Allahu a'lem.[988]

451. “Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î, Abdurrahman b. Harmele el-Eslemî'den, (o da) Sa'îd İbnu'l-Müseyyeb'den (naklen) rivayet etti (ki Sa'îd) şöyle dedi:”
“Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir seferden geldiğinde konaklama yerinde konaklar, ardından şöyle buyururdu:*"Kadınlar(ınızın) kapısını geceleyin çalmayınız!"*. Bundan sonra, onun sözünü işitmiş olanlardan iki adam çıkıp, geceleyin ailelerinin kapılarını çaldılar (yani evlerine gittiler) de onlardan her biri hanımının yanında bir adam buldu.[989]
452. “Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki) bize el-Evzâ'î rivayet etti. (O dedi ki) bize Abdurrahman b. Harmele rivayet edip dedi ki, bir adam Sa'îd İbnu'l-Müseyyeb'in yanına, hacca -veya umreye- gitmek üzere onunla vedalaşmaya geldi de (Sa'îd) ona;”
"Namaz kılmadıkça ayrılma!, dedi, çünkü Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
"Ezandan sonra camiden, (yine) camiye dönmeyi isteyerek bir ihtiyacı için çıkacak kimse hariç, başkası değil sadece münafık çıkar," (Adam):
"Arkadaşlarım Harre'de[990] (beni bekliyorlar.)" dedi. (Abdurrahman) dedi ki, (adam) sonra çıktı, gitti. (Abdurrahman) dedi ki; Sa'îd onu sürekli anarak tenkîd edip durdu. Nihayet kendisine, onun bineğinden düşüp uyluğunun kırıldığı haberi verildi.”[991]

41. İnsanları Bıktırmayı Kerîh Gören Kimseler

453. “Bize Abdussamed İbnu'l-Vâris haber verip (dedi ki) bize Şube, Ebû İshak'dan (o) Ebul-Ahvas'dan, (o da) Abdullah'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdullah);”
"İnsanları bıktırmayınız!" dedi.[992]
454. “Bize Yezid b. Harun haber verip (dedi ki) bize Şuayb, Kürdûs'den, (o da) Abdullah'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:”
“Şüphe yok ki kalblerin arzuyla yapma, istekle yönelme (anları) vardır. Yine şüphe yok ki onların yüz çevirme, geri dönme (yani isteksizlik anları da) vardır. Binaenaleyh insanlara, hadisi size istekle yöneldikleri sürece rivayet ediniz.”[993]
455. “Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Ebû Hilâl rivayet edip dedi ki; el-Hasan'ı, şöyle derken işittim:”
“Denirdi ki bir topluluğa hadisi, yüzleriyle size yöneldikleri sürece rivayet ediniz. Yüz çevirdiklerinde bil ki onların bazı ihtiyaçları var.”[994]

Açıklama

Yapılan her işten arzu edilen sonucun alınmasında, onun istekle yapılması ile ruhen ve bedenen zinde ve dinç hallerde yapılmasının büyük payı vardır. İşe, bıkkınlık duymadan devam edilmesi için de bunlar gereklidir.
Bu yüzden gerek ferdi işlerde gerekse ikili işlerde bu hususlara dikkat etmek gerekir. Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-nafile ibadetlerde herkesin, gücü ölçüsünde bıkkınlık duyurmayacak bir miktarla yetinmesini tavsiye etmiş, bu miktar aşıldığında, kişinin neticede ibâdetten soğuyabileceğine dikkat çekmiştir,[995] Aynı hususlar öğretim ve eğitimde de çok mühimdir. Burada da Hz. Peygamber'in uygulaması bize yol göstermektedir. Abdullah b. Mesûd'un rivayetine göre Hz. Peygamber, ashabına, bıkkınlık duyarlar endişesiyle, sürekli değil zaman zaman öğütlerde, (eğitim ve öğretimde) bulunurdu. Abdullah b. Mesûd da aynı düşünceyle, her gün va'z yapması isteklerine rağmen sadece perşembe günleri va'z u nasîhatta bulunurdu.[996] Bir ders saatinin müddeti için de aynı hususlara dikkat edilmesi gerekir. ez-Zührî;
"Meclis (toplantı, ders) uzayınca şeytanın onda nasibi olur" demiştir.[997] Burada ölçü, muhatapların bıkkınlık duymayacağı, onların zinde hallerinin devam ettiği süredir. Bu da zamana ve şahıslara göre değişir.[998]

42. Hadislerin Yazılmasını Caiz Görmeyen Kimseler

456. "Bize Yezid b. Hârûn haber verip (dedi ki) bize Hişâm, Zeyd b. Eslem'den, (o) Atâ' b. Yesâr'dan, (o da) Ebû Sa'îd el-Hudrî'den (naklen) haber verdi ki Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Benden, Kur'an'dan başka hiçbir şey yazmayınız. Kim benden, Kur'an'dan başka bir şey yazmışsa onu imha etsin."[999]
457. "Bize Ebû Ma'mer, Sufyân b. Uyeyne'den haber verdi (ki, o Sufyân) şöyle dedi: Bize Zeyd b. Eşlem, Atâ' b. Yesâr'dan, (oda) Ebû Sa'îd el-Hudrî'den (naklen) rivayet etti ki, onlar Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- kendisinden (hadis) yazma hususunda izin istediler de (Hz. Peygamber) onlara izin vermedi."[1000]
458. "Bize Bişr İbnu'l-Hakem, Sufyân b. Uyeyne'den, (o) İbn Şübrüme'den, (o da) eş-Şa'bi'den (naklen) haber verdi ki o (yani eş-Şa'bi) şöyle derdi:"
"Ey Şibâk! Sana, -hadisi kasdederek-tekrar mı edeyim? Ben, hadisin bana tekrar edilmesini hiç istemedim."[1001]

Açıklama

eş-Şa'bi'nin ifadesinden, onun, söylenenleri bir dinleyişte ezberleyecek kadar güçlü bir hafızaya sahip olduğu anlaşılmaktadır. O donem Araplarının hafızadaki bilgiye verdikleri ehemmiyetin yanında hafıza güçleri de bilinmektedir. el-Halil;
"Kitab mahfazasının içindekiler ilim değildir. İlim ancak göğsün (hafızanın) içindekilerdir"[1002] derken bir bedevi de;
"Kalbindeki bir harf, kitabındaki on harften daha iyidir"[1003] demişti.
Bunun yanında, eş-Şa'bi gibi, söylenenleri tek dinleyişte ezberledikleri nakledilen zatlar vardı. ez-Zühri, el-Baki' mezarlığından geçerken, çirkin söz girer korkusuyla kulaklarını tıkadığını söyler ve, duyduğu hiçbir şeyi unutmadığını yeminle belirtir. İbn Abbâs'ın da bir kasideyi tek dinleyişte ezberlediği nakledilmektedir.[1004] Bu sayede Arapların, nesil be nesil kulaktan kulağa nakledilen güçlü bir sözlü edebiyat geleneği oluşmuştu.
Hafıza gücüne ve hafızadaki bilgiye verilen önem, hadislerin yazılması meselesinde de etkisini göstermiştir. Öyle anlaşılıyor ki bazı zatlar; yazıya güvenilip ezberleme ihmal edilir ve ehil olmayan (burada bir dereceye kadar, hafızası güçlü olmayan da diyebiliriz.) kimselerin eline geçer endişesiyle hadislerin yazılmasına taraftar olmamışlardı. ed-Dârimi de, eş-Şa'bi ile ilgili yukarıdaki haberi bu bölümde, söz konusu kimselerin kanaatlerine işaret etmek için zikretmiş olmalıdır.[1005]

459. "Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebî Halef haber verip dedi ki, Abdurrahman b. Mehdi'yi, şöyle derken işittim: Mâlik b.Enes'i şöyle derken işittim:"
"ez-Zühri bir hadis nakletmişti. Sonra onunla bir yolda karşılaştım ve, (bineğinin) yularını tutup dedim ki; "Ebû Bekr! Bize rivayet etmiş olduğun o hadisi bana tekrar et." Dedi ki;
"Hadisin tekrar edilmesini mi istiyorsun?" (Mâlik) dedi ki ben de;
"Sen hadisin tekrar edilmesini istemez miydin?" dedim.
"Hayır" dedi.
"Yazmadın da?" dedim.
"Hayır" dedi.[1006]
460. "Bize Muhammed b. Kesir, el-Evzâ'î'den, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"Katâde yazma işini kerih görürdü. Bu sebeple yazma sesini işitince bunu hoş görmez ve, (alıp silmek, imha etmek için) eliyle onu arardı."[1007]

Açıklama

Katâde, tâbiûn neslinden; fıkıh, tefsir ve hadisde büyük bir alimdir. O anadan doğma âma idi. Fakat onun güçlü bir hafızası vardı. Sa'id İbnu'l-Müseyyeb'in yanında günlerce kaldığı ve bu esnada ondan duyduğu her şeyi ezberlediği, ayrıca Câbir'in "Sahife"sini bir dinleyişte ezberlediği nakledilmektedir.[1008]

Bu hafıza gücü onu, hayatının ilk dönemlerinde "yazma işi" aleyhinde olmaya sevketmiş olabilir. Bu haberin, onun, hadislerin değil de şahsi görüşlerinin yazılmasını hoş karşılamamasıyla alâkalı olması da muhtemeldir. Ka-tâde'den, hadislerin yazılmasını caiz gördüğünü belirten haberler de nakledilmiştir. Her halde o, Kur'an'ın da irşâdıyIac[1009]ömrünün ileriki safhalarında hadislerin yazılmasının caiz, hatta gerekli olduğu kanaatine varmıştı. Onun rivayet etmiş olduğu hadisleri yanlarında yazılı olarak bulunduran 16 talebesinin isimleri tesbit edilmiştir.[1010]

461. "Bize Ebul-Muğire haber verip dedi ki,"
"el-Evzâ'î onu (yani yazma işini) kerih görürdü."[1011]

Açıklama

Büyük fakihlerden ve fıkıh mezhebi sahiplerinden (kurucularından) biri olan el-Evza'î Abdurrahman b. Amr'ın bir çok kitapları yazdığı nakledilmektedir. Rivayet etmiş olduğu hadislerin, 10 talebesinin yanında yazılı olarak bulunduğu tesbit edilmiştir.[1012]
Bunun için yukarıdaki haber ya onun ilk dönemlerindeki kanaatiyle ilgilidir veya ictihâdî-şahsi görüşleriyle hadislerin bir arada yazılıp da bunların birbirine karış abileceğinden duyduğu endişeyi belirtmektedir.[1013]

462. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (o da) Mansûr'-dan (naklen) haber verdi ki,"
"İbrahim yazmayı yani ilmi (yazmayı) kerih görürdü."[1014]

Açıklama

İbrahim b. Yezid en-Neha'i, hadislerin yazılmasını kerih görmesine sebep olarak, yazıya güvenilip ezberin terkedileceği endişesini göstermiştir. Bu sebeple o, hadisleri hatırlatıcı bazı notların yazılmasına müsâade etmiş görünmektedir.[1015]Ayrıca kendisinin hadisleri bizzat yazdığı, yanında yazılmasına (muhtemelen zikredilen mahzur görülmediğinde) müsâade ettiği de nakledilmektedir.[1016]

463. "Bize Yûsuf b. Musa haber verip (dedi ki) bize Ezher, İbn Avn'dan, (o da) İbn Sirin'den (naklen) haber verdi (ki İbn Sirin) şöyle dedi:"
"Bir kitap (yazılı bir şey) edinmiş olsaydım, Hz. Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- mektuplarını edinirdim."[1017]
464. "Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bize İbn İdris, İbn Avn'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Hammâd'ı, İbrahim'den yazarken gördüm. O zaman İbrahim ona;
"Seni men etmemiş miydim?" dedi. O da şöyle cevap verdi:
"Onlar sadece "atrâf-hadis hatırlatıcı notlar"dır."[1018]

Açıklama

"Atrâf', "tarafın çoğuludur. "Tarafu'l-hadis=Hadisin tarafı" da, onun tamamına delâlet eden, tamamım hatırlatan bir kısmı demektir. Bu kısım hadisin başından bir kaç kelime olabildiği gibi içinden bir-iki kelime veya konusunu özetleyen bir-iki kelime de olabilmektedir.
Hadis öğrenimi ve ezberinde atrâf usûlünün erken dönemlerde kullanılmaya başlandığı anlaşılmaktadır. Hadislerin tamamıyle yazılmasına taraftar olmayan bazı zatlar da onların atrâfımn yazılmasında bir mahzur görmemişlerdir. Meselâ İbrahim en-Neha'i; "Atrâfın yazılmasında hiçbir mahzur yoktur" demiştir.[1019] Bu usûlü, eldeki bilgilere göre, ilk olarak Muhammed b. Şirin kullanmıştır. Daha sonra bir çok zatın bu usûlü kullandığı nakledilmektedir. İleriki dönemlerde bu usûl, bir çeşit hadis kitabı yazmada kullanılmış ve "Atrâf kitapları" ortaya çıkmıştır.[1020] Atrâf kitaplarında hadisin baş tarafından veya, tamamına delâlet eden bir kısmı verilerek, müteakiben ya hadisin bütün senedleri ya da muayyen bazı kitaplara bağlı kalınarak onlarda geçtiği yerleri, senedlere de kısaca işaret etmek suretiyle, zikredilmektedir. İlk olarak Ebû Mes'ûd İbrahim ed-Dımeşki (v.401) ile Ebû Muhammed Halef el-Vâsıtî'nin (v. 401) bu tür eserler yazdıkları bilinmektedir.
Bu zatlar Buhâri ve Müslim'in "Sahih'lerinin atrâfını (Atrâfu's-Sahîhayn) çıkarmışlardı. Daha sonra diğer bir çok hadis kitabının "atrâf'ları yapılmıştır.[1021] Bunların en yeni ve en güzellerinden birisi Abdulğani en-Nablusi'nin, Buhâri, Müslim, Ebû Dâvûd, Nesâ'î, Tirmizî, îbn Mâce ve Muvatta'daki hadislerin atrâfını ihtiva eden "Zehâ'irıı'1-Mevâris fi'd-Delâleti Alâ Mevâzı'i'l-Hadis" (Beyrut, I-IV) isimli eseridir.
İlk dönemlerde hadislerin atrâfı, onları, hocanın yanma gelmeden ezberlemek, sonra da bakıp hatırlamak için kullanılıyordu. Atrâf kitapları ise, ekseri ya sahâbi râviler harf sırasına konularak düzenlendikleri için, sahâbi râvisi bilinen bir hadisin yerini bulmakta kullanılmaktadır.[1022]

465. "Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bize İbn İdris, Şu'be'den, (o) el-Hakem'den, (o da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki ibrahim) şöyle dedi:"
"Abide bana dedi ki;
"Benden hiçbir yazıyı ciltli kitap yapmayın! "[1023]

Açıklama

Abide b. Amr es-Selmânî'nin bir çok kitabı olduğu ve vefatı esnasında bunları getirtip, asıl yerlerinde kullanılmazlar, değiştirilirler endişesiyle yaktırdığı rivayet edilmektedir.[1024] Vefatı anına kadar yanında bulundurduğu bu kitapları ve bazı talebelerinin, ellerinde hadislerin atrâfı yazılı olduğu halde ondan hadis sorduklarını belirten rivayetleri de nazar-ı itibara alarak yukarıdaki haberden, onun kendi ictihâdi-şahsi görüşlerinin yazılmamasını istediği anlaşılabilir.[1025]

466. "Bize Sa'îd b. Âmir, Hişâm'dan, onun şöyle dediğini haber verdi:"
"Muhammed'den, başkasını değil sadece "el-A'mâk hadisi"ni yazdım. Onu da ezberleyince imha ettim."[1026]

Açıklama

el-A'mak, Hatay ili dahilinde bulunan Amik ovasının eski adıdır. Bir hadiste burada veya Dâbik denilen yerde müslümanlarla Bizanslılar arasında bir savaşın olacağı belirtilmektedir.[1027] "el-A'mâk hadisi" bu olayla ilgili hadistir. Senedde geçen Hişâm ve Muhammed ve Hişâm b. Hassan ve Muhammed b. Sirin'dir.[1028]

467. "Bize Mervân b. Muhammed haber verip (dedi ki) Sa'îd b. Abdilaziz'i, şöyle derken işittim:"
"Asla hiçbir hadis yazmadım."[1029]
468. "Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki) bize Ebû Dâvûd rivayet edip (dedi ki) bize Şu'be, İsmail b. Recâ'dan, (o da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki İbrahim) şöyle dedi:"
"Abîde'den, üzerine yazmak için bir deri parçası istedim de o şöyle dedi: İbrahim! Benden hiçbir yazıyı ciltli kitap yapma!"[1030]
469. "Bize Abdullah haber verip (dedi ki) bize Ebû Dâvûd rivayet edip (dedi ki) bize Şu'be, el-Hakem'den, (o) İbrahim'den, (o da) Abide'den (naklen) onun (yani bir önceki haberin) aynısını rivayet etti."[1031]
470. "Bize Yahya b. Hammâd haber verip (dedi ki) bize Ebû Avâne, Süleyman b. Atik'den, (o) Ebû Ma'şer'den, (o da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti ki:"
"O (yani İbrahim) hadislerin defterlere yazılmasını kerih görür ve (sebep olarak da) "(Sonra) Mushaflara benzetilir!" derdi.
Yahya dedi ki, kitabımda, Kâtib Ziyâd'dan (o da) Ebû Ma'şer'den (naklen şu ilâve cümleyi) buldum: Şu halde (defterlerin dışında) nasıl istersen yaz."[1032]
471. "Bize Muhammed b. Yûsuf ve Ubeydullah b. Sufyân, Nu'mân b. Kays'dan (naklen) haber verdiler ki,"
"Abîde ölümü esnasında kitaplarını istetip imha etmiş ve, (sebep olarak da):
"Onların, bir topluluğun eline geçip de onları (asıl) yerlerinde kullanmayacaklarından, (değiştireceklerinden) korkuyorum!" demiş."[1033]
472. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek ve Zekeriyyâ b. Adiyy, Abdülvâhid b. Ziyâd'dan, (o) Leys'den, (o da) Mücâhid'den (naklen) haber verdi ki, o (yani Mücâhid) ilmin defterlere yazılmasını kerih gördü."[1034]
473. "Bize Abdurrahman b. Salih haber verip (dedi ki) bize İbnu'l-Mübârek, el-Evzâ'i'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Bu ilim, (uzun bir müddet) er kişilerin (birbirinden sözlü olarak) aldığı azîz bir şey olmaya devam etti. Nihayet onun mücmeli (özeti) sahifelere geçti veya ehli olmayan ona el attı (da bu azizliği, değeri yok oldu)."[1035]
474. "Bize Yûsuf b. Musa haber verip (dedi ki) bize Ebû Dâvûd et-Tayâlisî rivayet edip (dedi ki) bize Şu'be, Yûnus'dan, şöyle dediğini haber verdi:"
"el-Hasan yazıyor ve yazdırıyordu. İbn Şirin ise ne yazıyor, ne yazdırıyordu."[1036]

Açıklama

Muhammed b. Sirin'in; Ebû Hureyre'nin hadislerini yazdığı, "atrâf'ı, alıp onları Abide'ye sorduğu ve, ezberlenince imha edilmek üzere hadisin yazılmasında bir mahzur görmediği şeklindeki haber-eri[1037] nazar-ı i'tibâra alırsak onunla ilgili yukarıdaki haberi şöyle değerlendirebiliriz: Her halde o, muhtemelen ileri yaşlarında, tecrübelerine dayanarak, hadisleri yazmanın bazı mahzurlara, bu arada onların ezberlenmesinin ihmâline sebep olduğunu görmüş ve bundan dolayı hadisleri, tam olarak ve muhafaza edilmek üzere, yazma ve yazdırmayı terk etmişti.[1038]

475. "Bize Yezid haber verip (dedi ki) bize el-Avvâm, İbrahim et-Teymi'den, şöyle dediğini haber verdi:"
"İbn Mes'ûd'a, bazı insanların yanında beğenip (okudukları) bir kitabın olduğu haberi ulaştı. Bunun üzerine onlardan onu getirmelerini sürekli istemeye başladı. Nihayet onu getirdiler. O da onu imha etti. Sonra şöyle dedi: Sizden önceki ehl-i kitab, Rabblerinin kitabını terk ederek alimlerinin kitaplarına yöneldikleri için helak olmuşlardı."[1039]
476. "Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, İbn Avn'dan, (o da) Muhammed'den (naklen) rivayet etti (ki, Muhammed) şöyle dedi:"
"Abiderye dedim ki; "Senden işittiğimi yazayım mı?"
"Hayır" dedi.
"Peki bir kitap bulursam okuyayım mı?" dedim.
"Hayır" dedi.[1040]

Açıklama

İlk asırlardaki bazı alimlerin, bulunan veya elde edilen bir kitabın okunmasını hoş karşılamamalarının bir sebebi şuydu: Okunan bir kitapta görülen bir hadis, okuyanın aklında kalır da sonra o, onu bir hocasından duymuş zannederek, ondan duymuş gibi rivayet edebilir ve hatâlar yapabilir. Bunun için bir hocadan semâ' edilmeyen, (işitme yoluyla alınmayan) bir kitabın okunması, mütâlâa edilmesi hoş karşılanmamıştır.[1041] Burada, diğer sebeplerle beraber, o zamanki yazının, nokta ve harekeden mahrum gelişmemiş durumunu da düşünmek gerekir.[1042]

477. "Bize Yezid b. Harun haber verip (dedi ki) bize el-Cureyri, Ebû Nadra'dan, şöyle dediğini haber verdi: Ebû Sa'îd el-Hudri'ye dedim ki;"
"Bize yazdırmaz mısın? Çünkü biz ezberleyemiyoruz!". Şöyle cevap verdi:
"Hayır! Size kesinlikle yazdırmayacak ve onu, bir Kur'an haline koymayacağız. Ama bizlerin, Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- ezberlediğimiz gibi siz de bizden ezberleyin!."[1043]
478. "Bize Muhammed b. Kesir, el-Evzâ'î'den, şöyle dediğini rivayet etti: Ebû Kesîr'i şöyle derken işittim: Ebû Hureyre'yi şöyle derken işittim:"
"O (yani Ebû Hureyre'nin kendisi) ne yazar, ne yazdırır."[1044]

Açıklama

Ebû Hureyre -radıyallahu anh-, kendisinden gelen bir haberde şöyle der:
"Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabı içinde onun hadisini benden daha iyi bilen hiç kimse yoktur, Abdullah b. Amr hariç. Çünkü o yazıyordu, ben yazmıyordum. "[1045] Buna göre o, Hz. Peygamber'in hayatında ve ilk dönemlerde hadisleri yazmamıştı. Bununla beraber onun yanında bir çok yazılı hadis malzemesinin bulunduğunu, bazı kimselere hadis yazdırdığını belirten haberler de vardır: Talebesi Hemmâm b. Münebbih'in ondan yazdıklarıyla meydana getirdiği bir hadis mecmuası ("sahife") günümüze kadar gelmiş-[1046] bu durumda onun ileriki yıllarda hadisleri, bizzat kendi eliyle yazmış olmasa bile, yazı bilenlere, kendisi için ve onlar için yazdırmış olduğu anlaşılmaktadır.[1047]

479. "Bize Esed b. Musa haber verip (dedi ki) bize Şu'be, Ebû Musa'dan, (o) Humeyd b. Hâlid'den, (o da) Ebû Burde'den (naklen) rivayet etti ki o (yani Ebu Burde), babasının rivayet ettiği hadisleri yazıyordu. Derken (babası) Ebû Musa onu gördü ve (yazdıklarını) imha etti."[1048]
480. "Bize el-Velid b. Şücâ' haber verip (dedi ki) bana Kureyş b. Enes rivayet edip dedi ki, İbn Avn bana şöyle dedi:"
"Vallahi asla hiçbir hadis yazmadım İbn Avn dedi ki, İbn Şirin de şöyle demişti:
"Hayır, vallahi asla hiçbir hadis yazmadım. İbn Avn dedi ki, İbn Şirin, Zeyd b. Sâbit'den (naklen onun şöyle dediğini) bana söyledi:
"Mervân İbnu'l-Hakem, Medine'de vali iken, kendisine birşeyler yazdırmamı istedi." (Zeyd) şöyle devam etti:
"Ben de kabul etmedim. Bunun üzerine, oturduğu yer ile odanın geri kalan kısmının arasına bir perde çektirdi." (Zeyd devamla) şöyle dedi:
"Arkadaşları bu yerde onun yanma girip konuşuyorlardı. Sonra Mervân arkadaşlarına döndü ve şöyle dedi:
"Ona hainlikden başka bir şey yaptığımızı zannetmiyorum!". Ardından bana yöneldi." (Zeyd) şöyle devam etti:
"Nedir bu?" dedim.
"Sana hainlikden başka bir şey yaptığımızı zannetmiyorum!" dedi. (Zeyd) dedi ki (tekrar)
"Nedir bu?" dedim. Şöyle cevap verdi:
"Biz bir adama, şu perdenin arkasında oturmasını ve senin şunlara vereceğin fetvalarla söyleyeceklerini yazmasını emretmiştik."[1049]
481. "Bize Affân haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Sa'îd el-Kattân rivayet edip (dedi ki) bize Sufyân, Mansûr'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: İbrahim'e dedim ki;"
"Salim hadisi senden daha tam rivayet ediyor, (neden?)". Şöyle cevap verdi:
"Çünkü Salim yazıyordu."[1050]
482. "Bize el-Velid b. Hişâm haber verip (dedi ki) bize el-Hâris b. Yezîd el-Hımsî, Amr b. Kays'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti:"
Hz. Muâviye öldüğü zaman, babamla beraber, Huvvârin'deki[1051] Yezîd b. Muâviye'ye, baş sağlığı dilemek ve halifelikden dolayı tebrik etmek üzere, gittik, oranın camisinde şöyle diyen bir adamla karşılaştık:
"Dikkat edin! Şüphesiz, kötülerin yükseltilmesi, iyilerin alçaltılması kıyametin alâmetlerindendir. İyi bilin ki lafın ortaya çıkması, amelin mahzun olması, (sahipsiz kalması) kıyametin alâmetlerindendir. Dikkat edin! "Mesnâ"nın okunup da onu (Kur'an'la) değiştirecek kimsenin bulunmaması kıyametin alâmetlerindendir?" Ona; "Mesnâ da ne?" denildi. Şöyle cevap verdi:
"Kur'an'dan başka yazdırılmak istenen kitab! Binaenaleyh Kur'an'a sarılınız!
Çünkü siz onunla hidâyete erdirildiniz, ondan dolayı mükâfatlandırılacaksınız ve size o sorulacaktır!".
(Amr b. Kays dedi ki), adamın kim olduğunu anlayamamışdım. Daha sonra bu haberi Humus'da anlattım da, toplulukda bulunan bir adam;
"Onu tanımıyor musun dedi.
"Hayır" dedim.
"Bu, Abdullah b. Amr'dır" dedi.[1052]
483. "Bize Ahmed b. Abdillah b. Yûnus haber verip (dedi ki) bize Ebu Zeyd rivayet edip (dedi ki) bize Husayn, Murre el-Hemdânî'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:"

“Ebû Murre el-Kindî, Şam'dan bir kitab getirdi ve onu götürüp Abdullah b. Mes'ûd'a verdi. O da ona baktı. Sonra bir leğen istedi. Ardından su istedi ve, (leğenin içinde o (kitabı) ıslatıp sildi. (Sebep olarak da) şöyle dedi:
“Sizden öncekiler ancak, (yabancı, değişik) kitaplara uyup kendi kitaplarını terketmekle helak oldular."[1053]
Husayn dedi ki, Murre sonra şöyle dedi:
"Elbetteki o, şayet Kur'an'dan veya sünnetten olsaydı, (Abdullah) onu imha etmezdi. Ama o ehl-i kitabın kitaplarındandır.”[1054]
484. “Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Ömer'den, (o da) Yahya b. Ca'de'den (naklen) rivâyet etti (ki Yahya) şöyle dedi:”
“(Bir gün) Hz. Peygambere -sallallahu aleyhi ve sellem-, üzerinde bir yazı bulunan bir kürek kemiği getirilmiş de o şöyle buyurmuş:
"Bir topluluğa; peygamberlerinin getirdiklerini terk edip, kendi peygamberlerinden başka bir peygamberin veya kendi kitaplarından başka bir kitabın getirmiş olduğu şeylere yönelmeleri) sapıklık olarak yeter." Bunun üzerine Allah -azze ve celle-şu âyeti indirmiş: *"Sana indirdiğimiz o kitab onlara kâfi gelmedi "*[1055]
485. “Bize Sehl b. Hammâd haber verip (dedi ki) bize Şu'be, el-Eş'as'dan, (o da) babasından -ki o Abdullah'ın talebe-arkadaşlanndandı- (naklen) rivayet etti (ki, el-Eş'as'ın babası) şöyle dedi:”
“Bir adamın yanında, üzerinde "Sübhanallahi ve'l-Hamdulillahi ve Lâ İlahe İllallahu Vellahu Ekber=Allah her türlü noksanlıklardan beridir, yüce sıftalarla muttasıfdır. Hamd Allah'adır. Allah'dan başka hiçbir ilâh yokdur. Allah en uludur" (yazılı) olan bir sahife gördüm ve ona;
"Bunu bana istinsah ediver!" dedim, de sanki o bunda cimrilik edip (istinsah etmek istemedi). Sonra, onu bana vereceğine dair söz verdi. Ardından Abdullah'ın yanına geldim. Bir de ne göreyim, o (sahife) önünde! O zaman o;
"Şüphesiz bu kitaptakilerin (yazılması) bid'at, fitne ve dalâlettir. Muhakkakki sizden öncekileri bu ve bunun benzerleri helak etmiştir. Onlar, bunları yazdılar da dilleri onlardan zevk aldı, bunlar onların kalblerine iyice işledi. Binaenaleyh (böyle) bir kitabın yerini bilen herkesin mutlaka onu (bana) göstermesini ısrarla emrediyorum!" dedi ve Allah'a yemin etti. Şu'be;
"Peki o (ne için) Allah'a yemin etti ki?" dedi. (el-Eş'aş da) şöyle cevap verdi:
“Öyle zannediyorum ki o, şayet ona bu (tür kitapların), Dâru'l-Hind'de -sanıyorum o, Kûfe'deki uzak bir yeri kasdediyor.- bulunduğu kendisine söylense, yürüyerek de olsa, mutlaka oraya gelirim, diye yemin etti.”[1056]
486. “Bize Zekeriyya b. Adiyy haber verip (dedi ki) bize Ubeydullah -ki o İbn Amr'dır-, Abdulmelik b. Umeyr'den, (o) Ebû Burde'den, (o da) Ebû Musa'dan (naklen) rivayet etti ki,”
“İsrâiloğulları bir kitap yazıp ona uymuşlar ve Tevrat'ı terk etmişlerdi.”[1057]
487. “Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize İsrail, Osman b. Ebi'l-Muğire'den, (o) Affân el-Muhâribî'den, (o da) babasından (naklen) rivayet etti (ki Affân'ın babası) şöyle dedi: İbn Mes'ûd'u şöyle derken işittim:”
“Bazı insanlar sözümü işitiyor, sonra gidip onu yazıyorlar. Halbuki ben hiç kimsenin, Allah'ın Kitâbı'ndan başkasını yazmasını helâl görmüyorum.”[1058]
488. “Bize Mâlik b. İsmail haber verip (dedi ki) bize Muhammed b. Fudayl, Şübrüme'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:eş-Şa'bî'yi, şöyle derken işittim:”
“Ne beyazın üstüne siyah yazmışımdır (yani hadisleri ne yazmışımdır) ne de bir insandan bir hadisi tekrar etmesini istemişimdir.”[1059]

Açıklama

eş-Şa'bî'nin bu sözünden, 458. haberdekinden olduğu gibi, onun güçlü bir hafızaya sahip olduğu anlaşılmaktadır. Bu hafızasından dolayı o, ihtiyaç duymadığı için hadisleri yazmamışdı. Ama sonraları, ezberlediklerinden bir çok şeyi unutmuş olduğunu açıklamıştır. Muhtemelen bu vakıa sebebiyle onun, hadislerin yazılmasını teşvik ettiği ve; "Bir şey işittiğinde onu, duvara bile olsa yaz!" dediği[1060] nakledilmektedir.[1061]
Dârimi'nin, yukarıdaki haberi bu bölümde zikretmiş olması, hadislerin yazılmasını kerih görmekte hafiza gücünün ve hanzaya verilen önemin oynamış olduğu role işaret için olmalıdır.
Hadislerin yazılmasının kerih görülmesi, meselesine tahsis edilen bu bölümde dikkat çeken hususları, meselenin genel değerlendirmesini bundan sonraki bölümün sonuna bırakarak, şöyle maddelendirebiliriz:
1) Konuyla ilgili sadece üç merfû' haber zikredilmiştir. Bunlardan biri de (484. hadis), hadislerin yazılmasıyla değil, ehl-i kitabın kitaplarıyla alâkalıdır.
2) Görüşleri nakledilenlerin hiçbiri bu görüşünü Hz. Peygam-ber'in yasaklamasına dayandırmamış tır. Bilakis onlar zaman ve zemine göre konuyla ilgili görüşlerini açıklamışlardı. Onların bir kısmı ise sonradan görüş değiştirmiştir.
3) Görüşleri nakledilenlerin çoğunun aynı zamanda fıkıh alimi, bunlardan bir kısmının da re'y mektebine bağlı (ehl-i re'y) olması dikkat çekicidir. Bu zatların hadisin yanında kendi görüşlerinin yahut sadece kendi görüşlerinin yazılmasına karşı çıkmış olması kuvvetle ihtimal dahilindedir. Hatta bazıları için bu sebebin kesin olduğunu bildiren haberler vardır.
4) Burada zikredilen haberlerin bir bölümünün konuyla alâkası açıksa da bir bölümünde neyin yazılmasının (hadisin mi, şahsi görüşün mü?) kerih görüldüğü açık değildir. Haberlerin bir kısmı ise ehl-i kitabın kitaplarının yazılmasını kerih görmekle ve onların durumlarıyla alâkalıdır.
5) Görüşleri zikredilenlerin bu görüşlerine sebep olarak, doğrudan veya dolaylı bir şekilde, açıkladıkları hususlar şunlardır:
a) Kur'an dışında yazılanlara yönelinip Kur'an'ın ihmal edileceği endişesi. Bu endişeyi değerlendirirken, ilâhi metnin yazılma ve yayılma yönünden o zamanki durumunu göz önünde bulundurmak gerekir. Şöyle ki o zaman

dünyada Kur'an'ın sadece bir kaç tam nüshası bulunmaktaydı. Üstelik bunlar, henüz gelişmemiş olan bir yazıyla yazılmışlardı. Diğer taraftan bu dönem, İslâm âleminin hızla genişlediği bir dönemdir. Böyle bir vasatta ihtimamın, Kur'an üzerinde yoğunlaştırılması tabiidir.
b) Yazılanlara güvenilip ezberlemenin ihmal edilmesi. Bu noktada ferdin hafıza gücüyle Arap an'anesinin hafızadaki bilgiye verdiği önemin büyük rolü olmuştur.
c) Yazılan malzemenin sonradan ehli olmayanların eline geçmesi ve tahrif endişesi.
d) Yapılan bir hatanın ebedileştirilmesi endişesi.
Burada şunu kaydetmemiz lâzımdır ki, hadislerin yazılmasının kerih görülmesi ile onların dindeki değeri arasında hiçbir alâka yoktur. Buna en kestirme delil, hadislerden delîl getirilmesine hiçbir sahâbinin karşı çıkmamış olması, bilâkis Kur'an'da hal çaresi bulunamayan meselelerde behemehal sünnete müracaat etmiş olmaları yanında yukarıda haberleri nakledilen sahâbilerin çokça hadis rivayet etmiş olmalarıdır. Bilindiği gibi Ebû Hureyre ve Ebû Sa'îd el-Hudri müksirûndan yani binden fazla hadis rivayet eden sahabedendir. İbnu'l-Cevzi'nin sayımına göre Abdullah b. Mes'ûd 848, Zeyd b. Sabit 92 hadis rivayet etmişlerdir.[1062]

43.İlmin Yazılmasına İzin Veren Kimseler

489. “Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki) bize Sufyân, Amr'dan, (o) Vehb b. Münebbih'den, (o da) kardeşinden (naklen) rivayet etti (ki, Vehb'in kardeşi) Ebû Hureyre'yi şöyle derken işitmişti:”
“Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-ashabı içinde benden daha çok, Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayeti olan yoktur, Abdullah b. Amr'dan olanlar hariç. Çünkü o yazıyordu, ben yazmıyordum.”[1063]
490. “Bize Musedded haber verip (dedi ki) bize Yahya, Ubey-dullah İbnu'l-Ahnes'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Bana el-Velîd b. Abdillah, Yûsuf b. Mâlik'den (o da) Abdullah b. Amr'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdullah) şöyle dedi:”
“Ben Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- işittiğim her şeyi, ezberlemek -korumak maksadıyla yazıyordum da Kureyşliler beni (bundan) menettiler ve dediler ki;
"Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- işittiğin her şeyi yazıyorsun. Halbuki Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- de bir beşerdir; kızgınlık hâlinde de, hoşnudluk hâlinde de konuşur!" Ben de yazmayı kestim ve bunu, Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- anlattım. Bunun üzerine o, parmağıyla ağzını işaret ederek; şöyle buyurdu:
"Yaz! Zira, canım elinde olan (Allah'a) yemin olsun ki buradan başkası değil ancak hak çıkmıştır.”[1064]
491. “Bize Abdullah b. Salih haber verip (dedi ki) bana el-Leys rivayet edip (dedi ki) bana Hâlid b. Yezîd, Sa'îd b. Ebî Hilâl'den, (o da) Abdulvâhid b. Kays'dan (naklen) rivayet etti (ki Abdulvâhid) şöyle dedi:”
“Bana bir haberci Abdullah b. Amr'dan (naklen) haber verdi ki o (yani Abdullah), Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- gelip şöyle demiş:
"Ya Resûlallah! Ben senin hadislerinden rivayet etmek istiyorum. Bunun için, münâsib görürsen, kalbimle, (hafızamla) beraber elimin yazmasından yardım almak istedim, (ne buyurursunuz?)" Bunun Üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş:
"Eğer (söz konusu) benim hadisim ise (önce onu araştır sonra kalbinle beraber elinden yardım iste, (onu yaz)”[1065]
492. “Bize Osman b. Muhammed haber verip (dedi ki) bize Yahya b. İshak rivayet edip (dedi ki) bize Yahya b. Eyyûb, Ebû Kabil'den, onun şöyle dediğini rivayet etti: Abdullah b. Amr'ın şöyle dediğini işittim:”
“Bir ara bizler Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- etrafında yazıyorduk. Derken Resûlullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem-;
"İki şehirden hangisi, Kostantiniyye (İstanbul) mu Rûmiye (Roma) mı daha önce fethedilecek?" diye soruldu da Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
"Hayır, doğrusu Hirekl'in şehri (Konstantiniyye, İstanbul) daha önce (fethedilecek)."[1066]

Açıklama

Bu hadisin, Ahmed b. Hanbel'in kitabına aldığı rivayetinde şu tafsilat vardır: "Ebû Kabîl dedi ki, Abdullah b. Amr İbni'l-Âsi'nin yanındaydık. Ona:
"İki şehirden hangisi, Kostantiniyye mi yoksa Rûmiye mi daha önce fethedilecek?" diye soruldu. Bu soru üzerine Abdullah, halkaları bulunan bir sandık istetti ve içinden bir kitab, (yazılı bir şey) çıkardı... (Sonra da yukarıdaki hadisi rivayet etti). Bu rivayetten anlaşıldığına göre yukarıdaki hadis de yazılmış bulunuyordu.
Kostantiniyye'nin (İstanbul'un) fethedileceğine dair Hz. Peygamber'den, Ebû Salebe el-Huşenî,[1067] Amr b. Avf[1068]ve Bişr el-Ganevî (veya el-Has'amî) de hadisler rivayet etmişlerdir. Bunların içinden Bişr'in rivayet ettiği şu hadis meşhurdur:
"Kostantiniyye muhakkak fethedilecektir. Onu (fethedecek) komutan ne güzel komutan (onu fethedecek) ordu ne güzel ordudur."[1069] el-Hâkim, ez-Zehebî ve es-Suyûtî bu hadisin sahih olduğuna hükmetmişlerdir.[1070]
Rûmiye'nin (Roma'nın) fethedileceği de, yukarıdaki hadisle beraber, Taberâni'nin kitabına aldığı Amr b. Avf in rivayetinde haber verilmektedir.[1071]

493. “Bize İsmail b. İbrahim Ebû Ma'mer, Ebû Damra'dan, (o) Yahya b. Sa'îd'den, (o da) Abdullah b. Dinar'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi;”

“Ömer b. Abdilaziz, Ebû Bekr b. Muhammed b. Amr b. Hazm'a; "Resûlullah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- rivayet edilen hadislerden senin yanında sabit olanları, (doğrulukları kesinleşenleri) ve Ömer'in[1072] hadislerini bana yaz! Çünkü ben ilmin yok olup gitmesinden korktum" diye (bir mektup) yazdı.”[1073]

Açıklama

Büyük ve âdil halife Ömer b. Abdilaziz'in (halifeliği: 99-100 h.) hadis ilmine büyük hizmeti geçmiştir. O, İslâm aleminin muhtelif ilim merkezlerindeki alimlere ve valilere gönderdiği emirnâme-lerle[1074] hadislerin, dağınık yazı malzemeleri ile râvilerin hafızalarından derlenip bir kitap içinde toplanması ("tedvin") faaliyetini bütün ülke çapında devlet eliyle resmen başlatmış ve neticede hadisler, karışık da olsalar, kitaplar içinde bir araya getirilmişlerdi. Halife Ömer b. Abdilaziz'in babası Abdulaziz b. Mervân'ın da, Mısır valisiyken bu işe el attığına dair bir haber vardır.[1075] Ancak bu, hem mevzii bir teşebbüs idi, hem de bunun neticesi hakkında hiçbir malûmat yoktur.
Ebû Bekr b. Muhammed, zamanın Medine valisi idi. Halifenin emrine uyarak hadisleri yazmış ama bunları halifeye gönderemeden halife vefat etmişti.
Böylece yazdığı kitaplar elinde kalmıştı.[1076] Aynı emri almış olan ez-Zûhrî; halife için hadisleri defter defter yazdıklarını, onun da idaresi altında bulunan yerlere bunlardan birer defter gönderdiğini bildirmektedir.[1077]
Yukarıdaki haberde Hz. Ömer'in hadislerinin yazılmasının istenmesinden, ilk dönemlerde "mevkuf hadislerin delil olarak kabul edilmekte olduğu neticesine varan alimler vardır .[1078]
Ancak bu haberin çoğu rivayetinde Hz. Ömer'in ismi yerine, tâbiûndan bir hanım alim olan Amra bint Abdirrahman'ın isminin geçmesi de göz önüne alınırsa, burada Hz. Ömer'in rivayet etmiş olduğu "merfû" hadislerin söz konusu olması daha kuvvetle muhtemeldir.
Her halde Ömer b. Abdilaziz, sahih olan merfû' hadislerin yazılmasını genel olarak istedikden sonra bahusus, rivayetteki titizliği ile bilinen Hz. Ömer'in rivayet ettiği merfû1 hadislerin yazılmasını istemişti.[1079]

494. “Bize Yahya b. Hassan rivayet edip (dedi ki) bize Abdulaziz b. Müslim, Abdullah b. Dinar'dan, onun şöyle dediğini rivayet etti: Ömer b. Abdilaziz, Medinelilere;”
"Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- hadislerini araştırıp yazınız. Çünkü ben ilmin yok olmasından ve ehlinin ölüp gitmesinden korktum!" diye (bir mektup) yazdı.”[1080]
495. “Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki) bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, (o da) Ebu'l-Melîh'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebu'l-Melîh) şöyle dedi:”
“Yazmamızı ayıplıyorlar. Halbuki Allah Teâlâ;
"Onların bilgisi Rabbimin yanında bir kitaptadır"[1081] buyurmuştur.[1082]
496. “Bize Ubeydullah b. Abdilmecid haber verip (dedi ki) bize Sevâde b. Hayyân rivayet edip dedi ki; Muâviye b. Kurre Ebû İyâs'ı, şöyle derken işittim:”
“İlmini yazmamış olanın ilminin, ilim sayılmayacağı söylenirdi.”[1083]
497. “Bize Müslim b. İbrahim haber verip (dedi ki) bize Abdullah Îbnu'l-Musenna rivayet edip (dedi ki) bana Sümânıe b. Abdillah b. Enes rivayet etti ki Enes, oğullarına;”
"Oğullarım! Bu ilmi kaydediniz" derdi.[1084]
498. “Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki) bize İbn İdris, Mehdî b. Meymûn'dan, (o da) Selm el-Alevi'den (naklen) rivayet etti (ki Selm) şöyle dedi:”
“Ebân'ı, Enes'in yanında bir yazı tahtasına (bir şeyler, hadisler) yazarken gördüm.”[1085]
499. “Bize Ahmed b. İsa haber verip (dedi ki) bize ibn Vehb, Muâviye1 den, (o da) el-Hasan b. Câbir'den (naklen) rivayet etti ki, O (yani el-hasan) Ebû Umâme el-Bâhilî'ye, ilmin yazılmasının (caiz olup olmadığını) sordu, o da;”
"Bunda hiçbir mahzur yoktur" dedi.[1086]
500. “Bize Mahled b. Mâlik haber verip (dedi ki) bize Mu'âz rivayet edip (dedi ki) bize İmrân b. Hudeyr, Ebû Mücliz'den, (o da) Beşîr b. Nehîk'den (naklen) rivayet etti (ki Beşîr) şöyle dedi:”
“Ben Ebû Hureyre'den işittiğim şeyleri yazardım. Sonra kendisinden ayrılmak istediğimde ona, (kendisinden yazdığım) kitabını getirip okudum ve;
"Bu, senden işittiğim şeydir (değil mi? Onu senden rivayet edeyim mi?)" dedim. O da:
"Evet" dedi.[1087]
501. “Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki) bize Şerik, Târik b. Abdirrahman'dan, (o da) Sa'îd b. Cübeyr'den (naklen) haber verdi (ki Sa'îd) şöyle dedi:”
“Ben İbn Ömer ve İbn Abbâs'dan geceleyin hadisi işitir ve onu (bineğimin) palanının kaşına yazardım.”[1088]
502. “Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki) bize Şerîk, Leys'den, (o) Mücâhid'den, (o da) Abdullah b. Amr'dan (naklen) haber verdi (ki Abdullah) şöyle dedi:”
“Beni şu hayata, başkası değil, sadece es-Sâdıka ve el-Veht meylettiriyor: es-Sâdıka, Resûluliah'dan -sallallahu aleyhi ve sellem- yazdığım bir sahifedir. el-Veht ise (babam) Amr İbnul-Âs'ın, idaresine baktığı halde tasadduk (vakf) ettiği bir yerdir.”[1089]

Açıklama

Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Abdullah b. Amr'a, hadislerini yazması için izin vermiş, o da, güzel yazı yazdığından, pek çok hadis yazmıştı. Abdullah b. Amr, Hz. Peygamber'den bizzat işitmiş olduğu hadislerden

bir hadis kitabı meydana getirmiş ve buna "es-Sahifetu's-Sâdıka" ismini vermişti. Mücâhid b. Cebr, bu "Sahife"yi onun yanında gördüğünü nakleder.
Abdullah b. Amr, nazarında çok kıymetli olan bu "Sahife"yi, kaybolur korkusuyla, halkalı bir sandıkda muhafaza etmekteydi. Vefatından sonra bu "Sahife" çocuklarına intikal etmişti. Torunu Amr b. Şu'ayb, büyük bir ihtimalle, dedesinden intikal eden bu "Sahife"den hadisler rivayet ediyordu.
Hadislerin, kısmen de olsa, Hz. Peygamberin zamanında ve onun huzurunda yazıldıklarını göstermesi bakımından bu "Sahifenin büyük ehemmiyeti vardır.
Bununla beraber bu eser asli şekliyle günümüze ulaşmamıştır. Ancak Ahmed b. Hanbel, Musned'inde onun muhtevasını bize naklet-miş,[1090] Ebû Dâvûd, en-Nesâ'î, et-Tirmizî ve ibn Mâce Sünen'lerinde ondan pek çok hadis rivayet etmişlerdir. Mezkûr kitaplara geçen hadislere göre "es-Sahifetu's-Sâdıka"da 436 hadis bulunuyordu.[1091]
Abdullah b. Amr'ın nazarında çok kıymetli olan el-Veht, Tâif de, Amr İbnu'1-Âs'a ait verimli ve büyük bir bağ idi. Yukarıdaki haberden anlaşıldığına göre Amr bu bağını vakfetmiş yani gelirlerini hayır yoluna bağışlamıştı. Aynı şekilde diğer sahâbe-i kiram da en kıymetli mallarını Allah rızası için hayır yoluna bağışlamış, vakıflar te'sis etmişlerdi.[1092]

503. “Bize Ebû Asım haber verip (dedi ki) bana İbn Cüreyc, Abdulmelik b. Abdillah b. Ebî Sufyân'dan, (o da) amcası Amr b. Ebî Sufyân'dan (naklen) haber verdi ki o (yani Anır), Ömer İbnu'l-Hattâb'ı (radıyallahu anh) şöyle derken işitti:”
“İlmi yazıyla kaydediniz.”[1093]
504. “Bize Mahled b. Mâlik haber verip (dedi ki) bize Yahya b. Sa'îd rivayet edip (dedi ki) bize İbn Cureyc rivayet edip dedi ki; bana Abdulmelik b. Abdillah b. Ebî Sufyân es-Sakafî, Ibn Ömer'den haber verdi ki, o şöyle demiş:”
“Bu ilmi yazıyla kaydediniz.”[1094]
505. “Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki) bize Abdulvâhıd rivayet edip (dedi ki) bize Osman b. Hakim rivayet edip dedi ki, Saîd b. Cübeyr'i, şöyle derken işittim:”
“Geceleyin İbn Abbâs'la beraber Mekke yolunda yürürdük. O bana hadis rivayet ederdi de ben onu, sabah olup da (defterlerime) yazmam için (bineğimin) palanının kaşına yazardım.”[1095]
506. “Bize İsma'il b. Ebân, Yakûb el-Kummî'den, (o) Ca'fer b. Ebi'l-Muğire'den (o da) Sa'îd b. Cübeyr'den (naklen) haber verdi (ki Sa'îd) şöyle dedi:”
“Ben İbn Abbâs'ın yanında, (ondan duyduklarımı) bir sahifeye yazardım, (o dolunca da) terliklerime yazardım."[1096]
507. “Bize Mâlik b. İsma'il haber verip (dedi ki) bize Mendel b. Ali el-Anezi rivayet etti. (o dedi ki) bana Ca'fer b. Ebi'l-Muğire, Sa'îd b. Cübeyr'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Ben İbn Abbâs'm yanında oturuyor ve (ondan duyduklarımı), doluncaya kadar sahifeye yazıyordum. Sonra, (sahifem dolunca) terliklerimi çeviriyor ve (duyduklarımı) sırtlarına (yani altlarına) yazıyordum.”[1097]
508. “Bize Amr b. Avn haber verip (dedi ki) bize Fudayl, Ubeyd el-Mukettib'den, onun şöyle dediğini haber verdi:”
“Onları (yani talebeleri) Mücâhid'den tefsir yazarken gördüm.”[1098]

Açıklama

Daha Önce (472. haber) Mücâhid'in, "ilmin defterlere yazılmasını kerîh gördüğü"ne dair bir haber geçmişti. Burada nakledilen haberden anlaşılıyor ki söz konusu kerahet, ilmin yani hadislerin muayyen bir şey üzerine, muhtemelen o zaman Kur'an'ın yazıldığı yazı malzemeleri üzerine Kur'an'a benzeyecek şekilde yazılmasıyla alâkalıydı.[1099]

509. “Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki) bize Vekî', Abdullah b. Haneş'den, onun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Onları (yani talebeleri) el-Berâ'nın yanında (ondan duyduklarını) kamış uçlarıyla avuçlarına yazarken gördüm.”[1100]
510. “Bize İsma'il b. Ebân, İbn İdris'den, (o) Hârûiı b. Antere'den, (o da) babasından (naklen) haber verdi (ki, o şöyle demiş:)”
“İbn Abbâs bana bir hadis rivayet etti. Ben de,”
"Onu senden yazayım mı?" dedim.
Bunun üzerine o bana izin verdi ama neredeyse (izin vermiyecekdi).”[1101]
511. “Bize el-Velîd b. Şucâ' haber verip (dedi ki) bana Muhammed b. Şuayb b. Şâbûr rivayet edip (dedi ki) bize el-Velîd b. Süleyman b. Ebi's-Sâ'ib, Recâ' b. Hayve'den haber verdi ki, o (yani Recâ') kendisine rivayet edip şöyle söylemiş:”
“Hişâm b. Abdilmelik, valisine, bana bir hadis sorması için mektup yazmıştı... Recâ' dedi ki; o (sorulan hadis), yanımda yazılı olmamış olsaydı onu unutmuş gitmiştim.”[1102]
512. “Bize el-Velîd b. Şucâ' haber verip (dedi ki) bana Muhammed b. Şu'ayb haber verip (dedi ki) bize Hişâm İbnu'l-Gâz haber verip dedi ki”,
“Atâ' b. Ebî Rebâh'a (bir şeyler) soruluyor ve, verdiği cevapları, önünde yazılıyordu.”[1103]
513. “Bize el-Velid b. Şucâ1 haber verip (dedi ki) bize Muhammed b. Şu'ayb b. Şâbûr haber verip (dedi ki) bize el-Velîd b. Süleyman b. Ebi's-Sâ'ib, Süleyman b. Musa'dan rivayet etti ki,”

“O (yani Süleyman), İbn Ömer'in âzâdlısı Nâfi'i, ilmini yazdırır ve, önünde yazılırken görmüşdü.”[1104]
514. “Bize el-Velîd b. Şucâ’ haber verip (dedi ki) bize el-Mübârek b. Sa'îd rivayet edip dedi ki,”
“Sufyân geceleyin hadisi duvara yazar, sabah olunca onu istinsah eder, (defterine geçirir), sonra da (duvarda yazdıklarını) kazırdı.”[1105]
515. “Bize el-Huseyn b. Mansûr haber verip (dedi ki) bize Ebû Usâme rivayet edip (dedi ki) bize Ebû Ğıfâr el-Musenna b. Sa'îd et-Tâ'î rivayet edip (dedi ki) bana Avn b. Abdillah rivayet edip dedi ki:”
“Ömer b. Abdilaziz'e; "Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- ashabından bir adam olan falan bana rivayet etti..." dedim de Ömer o (adamı) tanıdı. (Sonra) dedim ki o bana şöyle rivayet etti: Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:
“Haya, iffetlilik, az konuşma (dilini tutma)- dilin az konuşması, kalbin az konuşması değil- iyi anlayış (fıkıh) imandandır. Bunlar âhirette (mükâfatı) artıran, dünyadan (dünyevî menfaatleri) noksanlaştıran şeylerdendir. Ahirette artırdıkları şeyler ise daha çoktur. Edebsiz konuşma, kaba daranma, cimrilik ise münâfıklıkdandır. Bunlar dünyada artırıp ahirette noksanlaştıran şeylerdendir. Ahirette noksanlaştırdıkları ise daha çoktur.”[1106]

Açıklama

İslâm'ın Kur'an ve hadislerde açıklanan iman anlayışı, sadece zihni, nazari bir ameliye değildir. İslâm, kalbde yer etmekle beraber insanın iç ve dış dünyasını etkileyerek onda değişmelere yol açan bir iman anlayışı getirmiştir. Bu anlayışta iman, hayatın her yönüyle alâkalıdır. O, selamlaşmadan tutun da yoldan, eziyet verici taş vb. şeyleri kaldırmaya varıncaya kadar her şeyi imanla irtibatlandırmaktadır. Hz. Peygamber, bu hususu açıklayıcı mahiyette olan bir hadisinde şöyle buyurmuştur: "*İman yetmiş küsur -veya altmış küsur- şu'bedir. Bunların en üstünü "Lâ İlahe İllallah" demek, en düşüğü ise yoldan, eziyet verici şeyleri gidermekdir. Utanma da imandan bir şu'bedir.*"[1107] Bu ve, konuyla ilgili diğer hadiserde, Allah ve Resûlü'nün istediği olgunlukta bir imanın, fertte güzel, iyi, faydalı hasletler meydana getireceği, getirmesi gerektiği anlatılmaktadır, imanın hasıl edeceği bu hasletlerin, mezkûr hadisin zahiri mânâsından hareketle, altmış veya yetmiş kadar olduğunu söyleyen alimler olmuştur. Fakat hadiste geçen söz konusu rakamların, sınırlı bir sayıyı değil de çokluğu ifade ettiği görüşü daha kabule şayan görüninektedir. Buna göre İslâm'ın anladığı mânâda iman, mümine pek çok güzel, iyi ve faydalı hasletler kazandırır veya kazandırmalıdır. İman güzelliklere sebep olduğuna göre kötü, çirkin, faydasız şeyler imansızhkda bulunur demektir. Bu vasıflar imansızlığa yaraşır. Onlar imanı hasletler değillerdir. Bu husus, bir bakıma, zihniyetin dışa yansıması olarak da değerlendirilebilir. Yukarıdaki hadiste iman ve nifakın (münafıklığın) hasıl ettiği, onlara yaraşır bazı güzel ve çirkin vasıflara işaret edilmektedir. Bu hadisin bu bölümde zikredilmesi ise, bundan sonraki haberden anlaşılacağı üzere, onun yazılmış olmasından dolayıdır.[1108]

516. “Bize el-Hüseyn b. Man sûr haber verip (dedi ki) bize Ebû Usâme rivayet edip (dedi ki) bana Süleyman İbmı'1-Mugire rivayet edip dedi ki, Ebû Kılâbe şöyle dedi:”
“Ömer b. Abdilaziz, beraberinde bir kağıt olduğu halde, öğle namazı için yanımıza çıkageldi. Sonra, yine beraberinde o (kâğıt) olduğu halde ikindi namazı için yanımıza çıkageldi. Bunun üzerine ona;
"Ya Emîrelmü'minîn! Bu yazı nedir?" dedim.
"Bana Avn b. Abdillah'ın rivayet ettiği bir hadis!" dedi. (Baktım,) hoşuma gitti. Bunun için onu yazdım. Gördüm ki onda, şu (yukarıdaki) hadis (yazılıymış!).”[1109]
517. “Bize İsma'il b. Ebân haber verip (dedi ki) bize Mes'ûd, Yûnus b. Abdillah b. Ebî Ferve'den, (o da) Şurahbîl b. Sa'd'dan (naklen) rivayet etti (ki Şurahbîl) şöyle dedi:”
“el-Hasan, kendi oğullarıyla kardeşinin oğullarını çağırdı ve şöyle dedi:
"Oğullarım, kardeşimin oğulları! Sizler (bugün) topluluğun küçüklerisiniz. Yakında başkalarının büyükleri olacaksınız! Binaenaleyh ilmi öğreniniz. Sizden kim onu rivayet edemezse -veya "ezberleyemezse" demişti-onu yazsın ve evine koysun!”[1110]

Açıklama

ed-Dârimi son iki bölümde hadislerin yazılmasıyla alâkalı aleyhde ve lehdeki haberlerden, bir kanaat verebilecek bir mikdarı zikretmiş bulunmaktadır. Bu haberlerden anlaşılıyor ki mesele, ilk yılların tartışılan konularından biriydi.
Burada görüldüğü gibi hadislerin yazımı konusunda Hz. Peygamberin -sallallahu aleyhi ve sellem- lehde ve aleyhde açıklamaları vardır. Yani bu konudaki merfû' hadisler birbirine zıttır. İlmi ifadesiyle burada bir "ihtilâful-hadîs" meselesi vardır. Böyle bir durumda şu ihtimallerden biri düşünülebilir:
1) Zıt haberlerden bir kısmının hükmü, diğerleriyle sonradan kaldırılmıştır (nesh);
2) Bu haberler, çeşitli şekillerde yorumlanarak hepsiyle amel edilebilir;
3) Bu haberlerden bir kısmı sahihtir, onları almak, sahih olmayan diğerlerini bırakmak lâzımdır (tercih);
4) Bir hal çaresi bulununcaya kadar böyle haberlerin hepsi bir tarafa bırakılır.
Bir konudaki zıt haberler için düşünülebilen bu dört hal çaresinden, hadislerin yazılması meselesinde en uygun olanı, bir çok alimin de belirttiği gibi[1111] neshdir. Yani önceleri hadisleri yazma yasağı konmuş, sonra, yasağı gerektiren şartların ortadan kalkmasıyla yazmaya müsaade edilmiştir. Böyle düşünmeye sevkeden haber ve vakıalar vardır. Şöyle ki;

1) Gördüğümüz kadarıyla Hz. Peygamber'den sonra ilk dönemlerde yazmanın aleyhinde olan hiç kimse, Hz. Peygamber'in yasakla ilgili hadisini delil olarak zikretme mislerdir. Hadislerin yazılması aleyhinde olan kimseler muhtelif endişe ve kanaatlerle bu görüşte bulunmuşlardı.[1112]

2) Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in -radıyallahu anhumâ- hadisleri yazma teşebbüs ve düşüncelerine dair haberler vardır. Hz. Ebû Bekir, yazmış olduğu 500 hadisi olduğu gibi nakledememiş olma endişesiyle yakmış.[1113] Hz. Ömer ise, sünnetleri yazma düşüncesinden halkın Kur'an'ı ihmal edeceği endişesiyle vazgeçmişti.[1114] Bu iki büyük halifenin belirttikleri gerekçeler, hadislerin yazılması konusundaki nebevi yasağın kaldırılmış olduğunu gösterir. Aksi takdirde onlar ya bu işe hiç tevessül etmezler veya bu işden vazgeçerler. Hz. Peygamberin yasağını gerekçe gösterirlerdi.

3) Birbirine zıt hükümler taşıyan haberlerden bir kısmının hükmünün sonradan kaldırılmış (yani neshedilmiş) olup olmadığını anlamanın bir yolu, tarihdir. Buna göre haberlerin tarihleri tesbit edilir ve tarih bakımından öncekilerin hükmünün sonrakiler tarafından kaldırılmış olduğu kabul edilir. Bu yolu bizim meselemize de uygula-mak mümkündür. Ne var ki hadislerin yazılmasıyla alâkalı haberlerin hepsinin tarihini tesbit imkânından mahrumuz. Bununla beraber Yemenli bir zat olan Ebû Şah'la ilgili bir haber bize yardımcı olabilir. Şöyle ki; Mekke'nin fethinden (h.8.yıl) sonra orada Hz. Peygamber'in irâd buyurduğu bir hutbe Ebû Şah'ın hoşuna gitmiş ve. Hz. Peygamber'den onun, kendisi için yazılmasını istemiş, Hz. Peygamber de onun bu isteğini, kabul ederek "Ebû Şah için (hutbemi) yazın" buyurmuş.[1115] Bu haberde Hz. Peygamber'in, hayatlarını sonlarına doğru bir hadisinin yazılmasına müsaade ettiğini görmekteyiz. Şu halde hadislerin yazılmasına müsaade eden haberler muahhar döneme aittir ve bunlarla, hadislerin yazılmasını yasaklayan haberler neshedilmişlerdi.

4) Hadisleri yazan ve yazdıklarından hadis mecmuaları (sahifeler) meydana getiren sahâbilerin varlığı da Hz. Peygamber'in, yazma yasağını kaldırmış olduğunu gösterir. Çünkü sahabenin, Peygamber'in emir ve yasaklarına bağlılıkları bilinen bir husustur. Hadis mecmuaları olan sahabiler arasında Abdullah b. Amr İbni'1-Âs, Câbir b. Abdillah, Semure b. Cundeb, Sa'd b. Ubâde, Abdullah b. Abbâs, Ebû Hureyre, Hz. Ali ve Abdullah b. Ömer'in isimleri zikredilmektedir.[1116]

Netice olarak Hz. Peygamber, hadislerinin yazılmasını önceleri yasaklamış, sonra bu yasağı kaldırmıştı. Önceleri konan yasağın en mühim -belki de tek- sebebi hadislerin Kur'an'la karışması tehlikesiydi, ilk zamanlarda yazı bilenlerin az, bunların bir kısmının da vahy kâtibi olduğu gerçeği gözönüne alınırsa söz konusu tehlikenin derecesi daha iyi takdir edilebilir. Burada şu hususu da kaydetmemiz lâzımdır: Abdullah b. Amr İbni'1-Âs gibi bazı sahâbilere daha erken bir dönemde ferdi yazma müsaadesi verilmiş olabileceği gibi vahiy kâtiplerine de ömür boyu yazma yasağı konmuş olabilir.[1117]

44. İyi Veya Kötü Bir Âdeti Yerleştiren (Çığır Açan) Kimseler

518. "Bize el-Velîd b. Şucâ' haber verip (dedi ki), bize Sufyân b. Uyeyne rivayet edip (dedi ki), bize Asım, Şakîk'ten, (O da) Cerîr'den (naklen) rivayet etti (ki, Cerir) şöyle dedi: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"

"Kim, kendisinden sonra onunla amel edilen güzel bir âdet korsa, ona, bununla amel eden kimselerin sevabının aynısı, o (amel edenlerin) sevabından hiçbir şey eksiltilmeksizin, verilir. Kim de kötü bir âdet korsa, ona, bununla amel eden kimselerin günâhının aynısı, o (amel edenlerin) günâhlarından hiçbir şey eksiltilmeksizin, verilir. "[1118]

Açıklama

Bu hadis, başkalarını iyi veya kötü yönde etkileme duruınunda olan bir insanın sorumluluk alanının ne kadar geniş olduğunu veciz bir şekilde açıklamaktadır. Hiçbir günahkâr diğerinin günâh yükünü çekmeyecekse[1119] de insan, sebep olduğu fiillerden de mes'ûl olacaktır. Nitekim bir âyet-i kerimede bu hususa şöyle işaret edilir: *"Onlar her halde kendi yüklerini de, o yükleriyle beraber daha nice yükleri de bizzat yüklenecekler ve düzmekte oldukları şeylerden Kıyamet günü mes'ûl olacaklardır."*[1120] Bundan dolayı her insanın hareket ve davranışlarına, elinden geldiği kadar dikkat etmesi gerekir.

Zira bir söz veya hareketiyle açacağı bir çığır, koyacağı bir âdet onun amel defterini ölümünden sonra da, Kıyamet gününe kadar açık bırakabilir, insanın, açılmasına sebep olduğu yolda yürüyenler bulundukça, onun amel defterine de, bu yolun durumuna göre iyi veya kötü karşılıklar yazılmaya devam edecektir. Böylece adetâ bir hareket, benzeri başka bir harekete sebep olunca hayatiyet kazanmakta ve ilk sahibi için çalışan bir varlık hükmüne geçmektedir. Bu durum, haliyle, iyi, güzel çığırların açılmasına sebep olan insanlar için büyük mutluluk kaynağıdır. Hal böyle olunca insan, kötü bir çığır açmamaya büyük özen göstermeli, bilâkis güzel örnek olmaya çalışmalıdır. Herkesin böyle yapmaya çalışmasıyla da toplum huzur ve saadete kavuşur. Ayrıca dikkat etmek gerekir ki, kötü bir çığır açanın, bu çığırdan gidenlerin günâhlarının aynısını yüklenmesi, onları günâhtan kurtarmamaktadır. [1121]

519. "Bize el-Velîd b. Şucâ' haber verip (dedi ki), bize İsmail b. Ca'fer, el-Huraka'nın âzâdlısı olan el-Alâ' b. Abdirrahman b. Ya'kûb'dan, (O) babasından, (O da) Ebû Hureyre'den (naklen) rivayet etti ki Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve selem şöyle buyurdu:"

"Kim doğru bir yola çağırırsa ona, kendisine uyanların sevaplarının aynısı kadar sevap verilir. Bu (sevap verme), onların sevaplarından hiçbir şey de eksiltmez. Kim de bir sapıklığa davet ederse ona, kendisine uyanların günâhlarının aynısı kadar günâh verilir. Bu (günâh verme), onların günâhlarından hiçbir şey de eksiltmez." [1122]

520. "Bize el-Velîd b. Şucâ' haber verip (dedi ki), bize Ebû Muâviye rivayet edip (dedi ki), bize el-A'meş, Müslim -yani İbn Subeyh'ten, (O) Abdurrahman b. Hilâl el-Absî'den, (O da) Cerîr b. Abdillah'tan (naklen) rivayet etti (ki, Cerîr) şöyle dedi:"
"(Birgün) Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bize bir hutbe irad buyurdu ve cemaati sadaka vermeye teşvik etti. (Fakat cemaat) ağır davrandı. Öyle ki onun (yani Hz. Peygamber'in) yüzünde kızgınlık alâmeti belirdi. Sonra Ensâr'dan bir adam bir kese (para) getirdi. Bunun üzerine cemaat da peşpeşe getirmeye başladı. Nihayet (Hz. Peygamber'in) yüzünde sevinç alâmeti görüldü ve şöyle buyurdu:
"Kim güzel bir çığır açarsa, ona kendi sevabı ve o (çığırda) amel eden kimselerin sevabının aynısı, bunların sevabından hiçbir şey eksiltilmeksizin verilir. Kim de kötü bir çığır açarsa, ona kendi günâhı ve o (çığırda) amel eden kimselerin günâhının aynısı, bunların günâhlarından hiçbir şey eksiltilmeksizin verilir."[1123]
521. "Bize Abdulvehhâb b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Şu'ayb -ki O İbn İshak'tır- rivayet edip (dedi ki), bize el-Evzâ'î rivayet etti. (O dedi ki), bana Hassan b. Atıyye rivayet etti ki, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Kıyamet gününde sevap bakımından en büyüğünüz ben olacağım. Çünkü bana kendi sevabım ve (bir de) bana uyanların sevabı verilecektir."[1124]
522. "Bize Mâlik b. İsmail haber verip (dedi ki), bize Abdüsselâm, Leys'ten, (O) Bişr'den, (O da) Enes'ten (naklen) rivayet etti (ki, Enes) şöyle dedi: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"*Kim bir işe çağırırsa,* velev ki bir adam bir adamı çağırmış olsun, Kıyamet gününde ondan dolayı durdurulacak, ona bağlı kalacaktır." (Hz. Peygamber) sonra (şu âyeti) okudu: *"Durdurun onları! Çünkü onlar sorguya çekileceklerdir.*[1125]
523. "Bize Amr b. Âsim haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Seleme, Asım'dan, (O da) eş-Şa'bî'den (naklen) rivayet etti ki İbn Mes'ûd şöyle dedi:"
"Dört şey var ki (sevapları) ölümünden sonra kişiye verilir: Daha önce malında Allah'a itaatkâr olduğunda, onun üçte biri; ölümünden sonra kendisine hayır -dua- edecek hayırlı evlât; kişinin açtığı ve ölümünden sonra o (yolda) amel edilen iyi çığır; kişiye yüz adam şefaat ettiğinde de onların onun hakkındaki şefaatleri kabul edilir."[1126]

Açıklama

Abdullah b. Mes'ûd'un sözünde geçen hususların akılla bilinmesine imkân yoktur. Bunun için O, bunları, Hz. Peygamber'den duymuş olmalıdır. Sahabenin bu neviden sözleri -ehl-i kitabdan nakleden biri olmamak şartıyla-hükmen merfû (Hz. Peygamber'in sözü) kabul edilir. Nitekim Hz. Peygamber'in bazı hadislerinde de aynı hususlara işaret edilmiştir: Çığır açma ile ilgili husus yukarıdaki hadislerde geçmişti. Diğer hususlara gelince; "ölümden sonra malın üçte birinin sevabının verileceği" açıklaması ile, kişinin malından ancak bu kadar vasiyyet yapabileceğine dair hadislere[1127]işaret edilmiş olmalıdır.
Çünkü kişi iradesini kullanarak malının bu kadar bir miktarında tasarrufta bulununca onun karşılığını almayı daha bir hak eder. Salih evlât hususunda ise Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "İnsan öldüğü zaman ameli ondan kesilir, üç şey hariç: Sadaka-i câriye, veya kendisinden faydalanılan ilim, yahut ona hayır-dua edecek sâlih evlât hariç."[1128] Şefaat hususunda ise Hz. Peygamberin bir hadisi şöyledir: *"Hepsi kendisine şefaat eder olduğu halde yüz kişiye varan müslüman bir topluluğun (cenaze) namazını kıldığı hiçbir ölü yoktur ki, onların onun hakkındaki şefaatleri kabul edilmiş olmasın."*[1129]

45. Meşhur Olmaktan Ve Tanınmaktan Hoşlanmayan Kimseler

524. "Bize Ahmed İbnu'l-Haccâc haber verip (dedi ki), bize Sufyân b. Uyeyne, el-A'meş'ten, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:"
"İbrahim'i bir direğin yanına oturtmak için ısrar ettik de, O razı olmadı."[1130]
525. "Bize Affân haber verip (dedi ki), bize Ebû Avâne, el-Muğire'den, (O da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti ki,"
"O (yani İbrahim'in kendisi, ders esnasında) direğe yaslanmaktan hoşlanmazdı."[1131]
526. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki), bize Ebû Avâne, el-Muğire'den, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:"
"İbrahim, sorulmadıkça hadis rivayet etmeye başlamazdı."[1132]
527. "Bize Abdullah b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Yûnus b. Bükeyr rivayet etti. (O dedi ki) bize el-A'meş, Hayseme'den, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Abdullah'ın talebe arkadaşlarından ve bunların beğendiği biri olan el-Hâris b. Kays el-Cufî (isimli biri) vardı. O'nun yanına bir kişi-iki kişi otururdu da onlara hadis rivayet ederdi. Çoğaldıklarında ise kalkar, onları terk ederdi."[1133]
528. "Bize Ahmed b. Abdillah b. Yûnus haber verip (dedi ki), bize Ebû Şihâb, el-A'meş'ten, (O) İbrahim'den, (O da) Alkame'den (naklen) rivayet etti (ki, Alkame) şöyle dedi:"
"Abdullah öldüğünde kendisine;
"Otursan da halka Sünnet'i öğretsen!" denmişti. Bunun üzerine O şöyle karşılık vermişti:
"Topuğumun çiğnenmesini (yani insanların peşime takılmalarını) mı istiyorsunuz?"[1134]
529. "Bize Muhammed İbnu'1-Alâ' haber verip (dedi ki), bize ibn İdris rivayet edip dedi ki, Hârûn b. Antere'yi, Süleyman b. Hanzala'dan (nakille), O'nun şöyle dediğini (rivayet ederken) işittim:"

“Kendisiyle konuşmak için Übeyy b. Ka'b'ın yanına gelmiştik. Sonra O kalkınca biz de ardından yürüyerek, kalktık. Derken Ömer bize yaklaşıp O'nun peşine düştü ve Ömer O'na kamçı ile vurdu. (Süleyman) dedi ki, bunun üzerine O, kollarıyla ondan korunmaya çalıştı ve:
"Ya Emire'l-mü'minîn! Ne yapıyoruz ki?" dedi. (O zaman Hz. Ömer) şöyle dedi:
"(Bu şekilde yürüyüşünüzü), ardına düşülen kimse için bir fitne (azdırma vesilesi), arkadan gelen kimse için ise bir aşağılık olarak görmüyor musun?"[1135]
530. “Bize Muhammed b. İsa haber verip (dedi ki), bize Cerir, Mansûr'dan, (O da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki, İbrahim) şöyle dedi:”
"Onlar, peşlerinden gidilmesinden hoşlanmazlardı."[1136]
531. “Bize Sa'îd b. Âmir, Humeyd b. Esved'den, (O da) Bistâm b. Müslim'den (naklen haber verdi (ki, Bistâm) şöyle dedi:”
“Muhammed b. Şîrîn, birisi kendisiyle beraber yürüdüğü zaman dikilip durur ve "bir ihtiyacın mı var?" derdi.”[1137]
532. “Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki), bize Hasan b. Salih, Hamza'dan, (O da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki, ibrahim) şöyle dedi:”
“Peşinizden gelinmesinden sakının!”[1138]
533. “Bize Mahled b. Mâlik haber verip (dedi ki), bize Haccâc b. Muhammed rivayet edip (dedi ki), bize Şu'be, el-Heysem'den, (O da) Âsim b. Damra'dan naklen rivayet etti ki, O (yani Âsim), bazı insanların, Sa'îd b. Cubeyr'in ardına düştüklerini gördü. (Râvi el-Heysem) dedi ki, zannediyorum ki O, (yani Âsim) şöyle dedi: (Sa'îd) onları menetti ve şöyle dedi:”
“Muhakkak ki bu yaptığınız şey -veya bu yürüyüşünüz- arkadan gelen kimse için bir aşağılık, ardına düşülen kimse için ise bir fitne, (azdırma vesilesi)dir.[1139]
534. “Bize Sa'îd b. Âmir haber verip (dedi ki), bize Humeyd b. Esved, İbn Avn'dan, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:”
“İskele'de[1140] yapmayı istediğim bir bina için Muhammed'e danıştım. (İbn Avn) dedi ki:
“O da bana görüşünü söylemiş ve "binanın temelini atmak istediğin zaman bana haber ver, seninle beraber geleyim" demişti. (İbn Avn) dedi ki, ben de (temel atacağım zaman) ona geldim. (İbn Avn) dedi ki, bir ara biz yürüyorken bir adam çıkageldi ve onunla birlikte yürümeye başladı.”
Bunun üzerine Muhammed dikilip durdu ve:
"Bir ihtiyacın mı var?" dedi. (Adam);
"Hayır" dedi. (Muhammed);
"Eğer yoksa çekil git!" dedi. Sonra bana döndü ve:
"Sen de çekil git!" dedi. (İbn Avn) dedi ki:
“O zaman ben de gittim ve yolu değiştirdim, tersi yola girdim.”[1141]
535. “Bize Ahmed İbnu'l-Haccâc haber verip (dedi ki), bize Abdurrahman b. Mehdî, Sufyân'dan, (O da) Nuseyr'den (naklen) rivayet etti ki:”
er-Rebî'e (talebe arkadaşları) geldiği zaman, -onları kastederek-
"Sizin şerrinizden Allah'a sığınırım" derdi.[1142]
536. “Bize Mahled b. Mâlik haber verip (dedi ki), bize Yahya b. Sa'îd, el-A'meş'ten (O) Recâ1 el-Ensârî'den, (O da) Abdurrahman b. Bişr'den (naklen) rivayet etti (ki, Abdurrahman) şöyle dedi:”
“Biz Habbâb İbnu'l-Erett'in yanında idik. Derken talebe arkadaşları yanına (gelip) toplandılar. O susmuş, (duruyordu). Bunun üzerine O'na;
"Talebe arkadaşlarına rivayet etmeyecek misin?" dendi. Şöyle cevap verdi:
"Onlara, yapmadığım şeyi söylemekten korkuyorum."[1143]
537. “Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (O da) Salih'ten (naklen) haber verdi, (ki Salih) şöyle dedi:”
“Eş-Şa'bi'yi şöyle derken işitmiştim: İlimden, ne lehime, ne de aleyhime olmaksızın başa-baş kurtulmamı temenni ederdim!”[1144]
538. “Bize Yezîd b. Hârûn haber verip (dedi ki), bize İbn Avn, el-Hasan'dan (naklen) rivayet etti ki, İbn Mes'ûd, halk peşinden gittiği halde yürüyordu da şöyle dedi:”
"Peşimden gelmeyiniz. Vallahi, kendisinden dolayı kapımı kilitlediğim şeyi bilseydiniz, sizden hiçbir kimse ardıma düşmezdi!”[1145]
539. “Bize Muhammed b. Humeyd haber verdi. (O dedi ki), bize Cerir, Muğire'den, (O da) Sa'îd b. Cübeyr'den (naklen) rivayet etti (ki, Sa'îd) şöyle dedi:”
“(İnsanın peşinden yürümek), ardına düşülen kimse için bir fitne, (azdırma vesilesi), arkadan gelen kimse için ise aşağılıktır.”[1146]
540. “Bize Şihâb b. Abbâd haber verip (dedi ki), bize Sufyân, Umeyy'den, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:”
“Ali'nin (kerremellahu vecheh) arkasından yürümüşlerdi de O şöyle demişti:
"Papuçlarınızın sesini benden uzaklaştırın! Çünkü o (papuç sesleri) ahmak adamların kalplerini bozar."[1147]
541. “Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Zeyd, Yezîd b. Hâzim'den, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: El-Hasan'ı şöyle derken işitmiştim:”
“Şüphe yok ki adamların etrafındaki papuç sesleri, ahmak olanları (yerlerinde) az durdurur!”[1148]
542. “Bize Muhammed b. Hatim el-Müktib haber verip (dedi ki), bize Kasım -ki O ibn Mâlik'tir- rivayet edip (dedi ki), bize Leys, Tâvûs'tan, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:”
“O (yani Tâvûs), yanına bir veya iki adam oturduğu zaman kalkar, uzaklaşırdı.”[1149]

543. "Bize Esved b. Âmir haber verip (dedi ki), bize Ebû Bekr, el-A'meş'ten, (O) Sa'îd b. Abdillah b. Cureyc'den, (O da) Ebû Berze el-Eslemi'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebû Berze) şöyle dedi: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:"
"Kıyamet gününde hiçbir kulun ayakları; ona, ömrünü ne için tükettiği, ilmi ile ne yaptığı, malını nereden kazanıp nerede harcadığı, vücûdunu ne için yıprattığı sorulmadıkça, (hesap yerinden) ayrılmayacaktır. "[1150]
544. "Bize Sa'îd b. Mansûr haber verip (dedi ki), bize Abdulaziz b. Muhammed, Umâre b. Gaziyye'den, (O da) Yahya b. Râşid'den (naklen) rivayet etti (ki, O şöyle demiş):"
"Bana Ureyne oymağından falan, Muâz b. Cebel'den (naklen), O'nun şöyle dediğini rivayet etti:"
"Kıyamet gününde, insanların, âlemlerin Rabb'inin huzurunda duracakları günde Allah, kulları, onlara dört şeyi, yani ömürlerini ne uğrunda tükettiklerini, vücûdlarını ne uğrunda yıprattıklarını, mallarını nereden kazanıp nereye harcadıklarını, bildikleri şeylerle ne amel ettiklerini sormadıkça bırakmayacaktır."[1151]
545. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (O) Leys'ten, (O) Adiyy b. Adiyy'den (O) Ebû Abdillah es-Sunâbihî'den, (O da) Muâz b. Cebel'den (naklen) haber verdi (ki, Muâz) şöyle dedi:"
"Kıyamet gününde hiçbir kulun ayakları, kendisine dört şey, yani ömrünü ne uğrunda tükettiği, vücûdunu ne uğrunda yıprattığı, malını nereden kazanıp nereye koyduğu (harcadığı), ilmi ile ne amel ettiği sorulmadıkça, (hesap yerinden) ayrılmayacaktır."[1152]
546. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (O da) Leys'ten (naklen) haber verdi (ki, Leys) şöyle dedi: Tâvûs bana dedi ki;"
"Öğrendiğin şeyi kendin için öğren. Çünkü insanlardan emânet (duyguları) yok olup gitmiştir."[1153]
547. "Bize Süleyman b. Harb, Umâre b. Mihrân'dan, (O da) el-Hasan'dan (naklen) haber verdi (ki, el-Hasan) şöyle dedi:"
"Ben (asıl, kelimenin tam manâsıyla) insanlara kavuştum. (Onlarda) kendini ibadete veren kimse, kendini ibadete verdiği zaman, konuşması cihetinden tanınmaz, fakat ilmi cihetinden tanınırdı. İşte faydalı ilim, budur."[1154]

Açıklama

Hasan Basrî'nin (v. 110 h.) kendilerine kavuştuğunu söylediği insanlar, Sahâbe-i Kirâmdır. O'nun çocukluğu büyük Sahâbiler arasında, Hz. Peygaraber'in hanımlarının çevresinde geçmişti. Bu güzîde insanların O'nda çok güzel intibalar bıraktıkları anlaşılmaktadır. Bu yüzden O, ileriki yaşlarında Sahabeyi çokça zikredecek, onları hatırladıkça ağlayacak ve anlata anlata bitiremeyecektir. Bir gün halktan birisi O'na, Ashabın vasıflarını sormuş, O da ağlayarak şöyle cevap vermişti:
"Yüzlerinde hayır alâmetleri, vakar, doğruluk, iktisatlı elbiselerinin sertliği, mütevazı yürüyüşleri... onlarda görülen vasıflardandır. İnsanlar gitti, geriye insan benzeri yaratıklar kaldı!"[1155] Hasan Basrî'nin, zikredeceğimiz şu sözleri iyi bir gözlemcinin ve kadirşinas bir insanın, gerçeği yansıtan cümleleridir.
"Bu ümmetin ilk devresinde öyle insanlara ulaştım ki onlar, karanlık etrafı sardığı zaman yüzükoyun yere (secdeye) kapanarak gecelerini kaim geçiriyorlar, göz yaşları yanaklarına akarak (nefse) kölelikten kurtulmak için Mevlâlarına yalvarıyorlardı. "[1156]
"Onlar Allah'ın Kur'an'daki hükmünü aşmadılar. Dillerini zikirle meşgul ettiler. Allah yolunda yardım istendiğinde kanlarını, ödünç mal istendiğinde mallarını bolca verdiler."[1157]
"Vallahi, Bedir savaşma katılmış yetmiş Sahâbiye kavuştum. Çoğu elbiseleri yünden idi. Siz onları görseydiniz; "mecnun bunlar!" derdiniz. Onlar sizin iyilerinizi görselerdi; "bunların iyilik ve hayırdan hiç nasipleri yok derdi; kötülerinizi görselerdi; "bunlar hesap gününe inanmıyor" derlerdi."[1158]
Bu aziz insanlar sözden ziyade amele, uygulamaya önem veriyorlardı. Bunun için ilimlerinde görülen bir gelişme hemen hareket ve davranışlarına aksediyor, onun etkisi üzerlerinde görülüyordu. Faydalı ilim de, kendisiyle amel edilen, sahibinde müsbet yönde değişimler meydan getiren ilimdir.[1159]

46. Rasûlullah'tan -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-Rivâyette Bulunma Ve Sünnetleri Öğretme

548. "Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki), bize el-Evzâ'î, Hassân'dan, (O da) Ebû Kebşe'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebû Kebşe) şöyle dedi: Abdullah b. Amr'dan, şöyle dediğini işittim: Rasûlullah'ı -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyururken işittim:"
"Benden, bir âyet de olsa, (başkalarına) ulaştırınız. İsrailoğullarından da rivayet edebilirsiniz, bunda bir beis yokdur. Kim de bile bile bana isnad ederek yalan söylerse, Cehennem'deki yerine hazırlansın!"[1160]

Açıklama

Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- her vesileyle, kendisinden öğrenilen, duyulan şeylerin başkalarına ulaştırılmasını emir ve tavsiye buyurmuştur. Yukarıdaki hadiste de kendisinden, bir âyet de olsa, az görülmeyerek, rivayette bulunulmasını emir buyurmaktadır. Burada özellikle bir âyet naklinin emredilmiş olması şu iki sebepten birine veya her ikisine mebni olabilir:
1) Ebedi mu'cize olan âyetlerin rivayetine gösterilen büyük ihtimamdan dolayı. Çünkü âyetlerin tesbit edilip tevâtüren nakledilmeleri zarureti vardır;
2) Hadislerin rivayet edilmelerinin kesin bir görev olduğuna dikkat çekmek için. Zira Kur'an'ın âyetleri vahyi müteakib vahy kâtibleri tarafından derhal yazılmış.; hafızlar tarafından ezberlenmiş ve onların muhafazasını Cenab-ı Hakk tekeffül etmiş[1161] olduğu halde, *"benden, bir âyet de olsa ulaştırınız"* buyrulmuştur. Bu durumda,

tesbit ve muhafaza yönünden böyle olmayan, diğer taraftan dinin, Kur'an'dan sonra ikinci kaynağı bulunan hadislerin nakledilmesi daha kuvvetli bir görev olmuş olur. Nitekim bu konuda Hz. Peygamber'in sarih emirleri de vardır. Ezcümle şunları kaydedebiliriz:
"Benden duyduğunuz şeyleri rivayet ediniz."[1162]
"*Hazır bulunan bulunmayana ulaştırsın."*[1163]
"Benden rivayet ediniz, (fakat) bana yalan söz isnâd etmeyiniz."[1164]
"Benden rivayet ediniz, bunda bir mahzur yoktur. "[1165]
"Sözümü duyup da ezberleyenin, sonra da duyduğu gibi rivayet edenin Allah yüzünü ağartsın!"[1166] Bu hadislere göre, hadis rivayetinin dini bir vazife olduğu açıktır. Bunun dini hükmüne gelince, yukarıdaki hadislerde geçen emirlere binaen hadis rivayeti genel olarak vâcibdir. Sahâbe-i Kirâm'ın hadis rivâyetindeki durumlarının[1167] nazar-i i'tibare aldığımızda, onların bunu "kifâye", yani bazılarının yapmasıyla diğerlerinin mes'ûliyetten kurtulduğu bir vâcib olarak telakki ettikleri ortaya çıkmaktadır. Diğer taraftan tek tek hadislerin rivayeti sözkonusu olduğunda bunun hükmü ise, rivayet edilecek hadisin muhtevasına göre farz, vacib, sünnet veya müstehab olmaktadır. Bu durumlarda da hadis rivayeti "kifâye" bir vazifedir. Nitekim, hadis rivayetini, Allah'ın emrini nakletme olarak kabul eden Ebû Hureyre[1168], Rasûlullah'tan -sallallahu aleyhi ve sellem- öğrenmiş olduğu "iki kab" ilimden birini neşretmiş olduğu halde, diğerini rivayet etmekden, can korkusuyla imtina etmişti.[1169] Sarihler, ketmedilen bu hadislerin muhtevaları hakkında bazı tahminlerde bulunmakla beraber, bunların "Ahkâm-ı Şer'iyyeden veya ehlullah'a has olan "ilm-i esrâr"dan olamayacaklarına, böyle olsaydı onları rivayet etmekten kendini alamayacağına işaret ederler.[1170]
Hadisin devamında sözkonusu edilen; "İsrailoğullarından rivayet ediniz" emri ise, onu takib eden; "bunda bir beis yoktur" cümlesinin delaletiyle, mübahhğı ifade eder. Yani "...rivayet edebilirsiniz" demektir.[1171]

549. "Bize Ali b. Hucr es-Sa'dî haber verip (dedi ki), bize Ye-zid b. Hârûn haber verdi. (O da dedi ki) bize el-Avvâm b. Hav-şeb Ebû İsa eş-Şeybânî haber verip (dedi ki), bize el-Kasım b. Avf eş-Şeybânî, Ebû Zerr'den, şöyle dediğini rivayet etti:"
"Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- (amirlerin, yöneticilerin) bize üç şeyde, yani ma'rûfu emretmemizde, münkerden nehyetmemizde ve halka Sünnetleri öğretmemizde galebe çalmamalarını, (bu görevlerimizi yapmamıza mani olmalarına imkân vermememizi) emretti."[1172]

Açıklama

Ma'rûfu (iyiliği) emretmek, münkerden (kötülükten) nehyetmek, tarih boyunca Peygamberlerin gönderilme sebepleri olan çok mühim iki görevdir. Din ve toplumun ayakta durması, dalâlet ve cehaletin ortadan kalkması, insanların helak, ülkelerin harab olmaktan kurtulmaları ancak bu görevlerin, gerektiği gibi ifasıyla mümkündür. Pek çok âyet ve hadiste bunlara dikkat çekilmiştir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:
"içinizden hayra çağıran, iyiliği emredip kötülükten men'eden bir topluluk olsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir."[1173]
"İnanan erkekler ve kadınlar, birbirlerinin veüsidirler. İyiliği emrederler, kötülükten men ederler, namazı kılarlar, zekâtı verirler, Allah'a ve Rasûlüne itaat ederler, işte onlara Allah rahmet edecektir. Allah daima üstündür, hikmet sahibidir. "[1174]
"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmet oldunuz, iyiliği emreder, kötülükten men' edersiniz ve Allah'a inanırsınız."[1175] Bu konuda Hz. Peygamberin bir kaç hadisi de şöyledir:
"Ademoğlunun her söz aleyhinedir, lehine değil. Sadece iyiliği emretmek, kötülükten menetmek ve Allah 'ı zikretmek hariç." [1176]
*"Canım elinde olan Allah 'a yemin olsun ki, sizler (ya) iyiliği muhakkak emreder, kötülükten muhakkak men edersiniz; yahut Allah üzerinize kendi canibinden b*ir cezayı yakında mutlaka gönderecektir. Sonra O'na dua edeceksiniz ama, sizin duanız kabul olunmayacaktır. "[1177]
"Dua edip de duanızın kabul olunmaması (durumundan) önce iyiliği emrediniz, kötülükten men'ediniz."[1178]
Yukarıda zikredilen Al-i İmrân Sûresi, 104. âyete göre ma'rûfu emretmek, münkerden menetmek farz-ı kifâyedir. Bu görevleri behemehal bazı müslümanlann yapması lâzımdır. Bunları ancak devletin müsâade ettiği, görevlendirdiği kimselerin yapabileceğini söyleyenler olmuşsa da, İmam Gazali, bunda devlet izninin şart olmadığını; müs-lüman, âkıl-bâliğ, güç yetiren herkesin bu görevleri yapabileceğini belirtmiştir.[1179] Ebû Zerr'in, yukarıdaki haberinden de bu anlaşılmaktadır. Bununla beraber İmam Gazali şu ayrımı da yapmıştır. Ona göre ma'rûfu emretmek ve münkerden men'etmek görevlerinin ("Hisbe"nin) beş mertebesi vardır.
1) Anlatma, bildirme;
2) Güzel sözle öğüt verme;
3) Kınama ve azarlama;
4) Zor kullanarak fiilî müdâhale;
5) Dövme ile korkutma, tehdit etme ve bilfiil dövme. İmam Gazali bu son durumda, fitneye sebep olabileceği endişesiyle devlet izninin sözkonusu olabileceğini söylemiştir.[1180] Her halükârda şu âyete göre hareket edilmesi gerekir:
"Sen hikmetle, güzel öğütle Rabb'inin yoluna çağır ve onlarla en güzel şekilde mücâdele et. Çünkü Rabb'in, yolundan sapanları en iyi bilen O'dur ve O, yola gelenleri de en iyi bilendir. "[1181]
Şunu da kaydedelim ki, tarihte İslâm Devlet Teşkilâtı içinde, ma'rûfu emretme ve münkerden men'etme görevlerini geniş bir alanda yürüten bir "Hisbe" teşkilâtı teessüs etmişti.[1182]

550. “Bize Ebu'l-Muğire haber verip (dedi ki), bize Sufyân rivayet edip (dedi ki), bana Süleym b. Amir rivayet edip dedi ki;”
“Bizler Ebû Umâme'nin yanına oturduğumuzda O bize hadisten büyük bir olay getirir, (nakleder) ve halka; "İşitiniz, anlayınız ve işittiklerinizi, bizden (başkalarına) ulaştırınız" derdi. Suleym;
"(Ebû Umâme'nin) bildiğine tanıklık eden evinde (yanına oturduğumuzda...) demiştir.”[1183]
551. “Bize Abdulvehhâb b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Şu'ayb -ki O ibn İshak'tir- rivayet edip (dedi ki), bize el-Evzâ'î rivayet etti. (O da dedi ki), bana Ebû Kesir rivayet edip (dedi ki), bana babanı rivayet edip dedi ki,”
“Ebû Zerrin yanına, O orta cemre'de[1184] oturuyorken gelmiştim. Halk, fetva sormak üzere O'nun etrafına toplanmıştı. Derken bir adam gelip O'nun yanıbaşına dikildi. Sonra şöyle dedi:
"Fetva vermekten men'edilmedin mi?" Bunun üzerine, O, başını O'na doğru kaldırıp;
"Sen üzerime gözcü müsün?" dedi.
"Şayet siz, (beni öldürmek için) keskin kılıcı, -ensesine işaret ederek- şunun üzerine koysanız, ben de, Rasulullah'tan -sallallahu aleyhi ve sellem- duymuş olduğum bir kelimeyi, siz işimi görmeden önce nakledeceğimi zannetsem, muhakkakla onu naklederim."[1185]
552. “Bize Muhammed b. İsa haber verip (dedi ki), bize Abbâd -ki O İbn Avvâm'dir-, Avf tan, (O da) Ebu'l-Aliye'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebu'l-Âliye) şöyle dedi:”
“İbn Abbâs'a bir şey sordum da O;
"Ebu'l-Âliye! Fetva veren biri olmak mı istiyorsun?" dedi. Ben de;
"Hayır, ama biz geride kalacağımız halde sizin ölüp gideceğinizden emin değilim" dedim. Bunun üzerine O; "Ebu'l-Âliye doğru söyledi" dedi.[1186]
553. “Bize Muhammed b. İsa haber verip (dedi ki), bize Abbâd b. Husayn, İbrahim'den, şöyle dediğini rivayet etti:”
“Abîde her perşembe günü Abdullah'a gelir ve kendisine gizli kalan, (bilmediği) şeyleri O'na sorardı. Neticede Abdullah'tan bellenen, (geriye kalan) şeylerin hepsi, Abîde'nin O'ndan sorduğu şeylerden olmuştur.”[1187]
554. “Bize el-Hakem Ibnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki), bize Gassân -ki O İbn Mudar'dir-, Sa'îd b. Yezîd'den, şöyle dediğini rivayet etti:”
“İkrime yi, şöyle derken işitmiştim:”
“Size ne oluyor da bana sormuyorsunuz! Gevşediniz mi?”[1188]
555. “Bize Muhammed b. Hatim el-Müktib haber verip (dedi ki), bize Âmir b. Salih rivayet edip (dedi ki), bize Yûnus, İbn Şihâb'dan, şöyle dediğini rivayet etti:”
“İlim, bir takım hazinelerdir. Bunları da soru sorma açar.”[1189]
556. “Bize İbrahim b. İshak, Cerîr'den, şöyle dediğini haber verdi: İbrahim dedi ki;
"Yüzü ince, (yumuşak, utangaç) olanın ilmi de ince olur."
Bunu Vekî', babasından, (O da) eş-Şa'bî'den (naklen) söyledi. (Buna göre eş-Şa'bî) şöyle dedi:
"Yüzü ince, (yumuşak, utangaç) olanın ilmi de ince olur."
O, Damra'dan, (O da) Hafs b. Ömer'den (naklen de rivayet etti ki, Hafs) şöyle dedi:
“Ömer İbnu'l-Hattâb dedi ki;”
"Yyüzü ince olanın ilmi de ince olur."[1190]
557. “Bize İbrahim b. İshak, Cerir'den, (O) bir adamdan, (O da) Mücâhid'den (naklen) haber verdi (ki, Mücâhid) şöyle dedi:”
“Utanan ve kibirlenen kimse, öğrenemez![1191]
558. “Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebû Halef haber verip (dedi ki), bize Enes b. Iyâd, Hişâm b. Urve'den (O da) babasından (naklen) rivayet etti (ki, Urve), oğullarını toplar ve şöyle derdi:”
“Oğullarım, öğreniniz! (Bugün her ne kadar) sizler topluluğun küçükleri iseniz de, muhtemelen yakında başkalarının büyükleri olacaksınız. Bir yaşlı için (şu durum) ne çirkindir: Ona (bir şey) soruluyor ama, onun yanında hiçbir bilgi yok!”[1192]
559. “Bize Ebu'n-Nu'mân haber verip (dedi ki), bize Ham-mâd b. Zeyd, ez-Zubeyr İbnu'l-Hırrit'ten, (O da) İkrime'den (naklen) rivayet etti (ki, Ikrime) şöyle dedi:”
“İbn Abbâs ayaklarıma bağ vurur ve bana Kur'an ve Sünnetleri öğretirdi.”[1193]
560. “Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize Yahya İbnu'd-Dureys rivayet edip dedi ki, Sufyân'ı, şöyle derken işitmiştim:”
“Kim çabucak başkan olursa, ilimden çok şey kaybeder. Kim de başkan olmazsa, (ilim) tahsil eder, nihayet (maksûduna) ulaşır.”[1194]
561. “Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (O) el-A'meş'ten, (O) Salih b. Habbâb'dan, (O) Husayn b. Ukbe'den, (Ö da) Selmân'dan (naklen) haber verdi (ki, Selmân) şöyle dedi:”
“Söylenmeyen bir ilim, kendisinden (Allah rızası için) harcama yapılmayan bir hazine gibidir.”[1195]
562. “Bize Ahmed b. Abdillah haber verip (dedi ki), bize Ebû Şihâb rivayet edip (dedi ki), bana İbrahim, Ebû Iyâd'dan, (O da) Ebû Hureyre'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebû Hureyre) şöyle dedi: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:”
"Kendisinden istifade edilmeyen bir ilmin misâli, kendisinden Allah yolunda harcama yapılmayan bir hazinenin misâli gibidir."[1196]

Açıklama

Öğretilmeyen ilimle, kendisinden Hakk yolunda harcama yapılmayan hazine (maddî varlık) arasında bir yönden benzerlik vardır. Çünkü ikisi de bu durumda, sahipleri için vebal olmakta, günâh getirmektedir. Binaenaleyh ilim sahibi insan bu ilmini lâyık olanlara öğretmeli, mal sahibi de, Allah rızası için malının zekâtını vermeli, fakir ve düşkünlere yardımda bulunmalıdır. Bu son konuyla alâkalı bir âyet meali şöyledir: *"Altun ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda sarfetmeyenler var ya, işte onlara acı bir azabı müjdele!"*[1197]

563. "Bize Ya'la haber verip (dedi ki), bize Muhammed -ki O İbn İshak'tır-, Musa b. Yesâr'dan, (O da) amcasından (naklen) rivayet etti (ki, Musa'nın amcası) şöyle dedi:"
"Bana Selmân'ın, Ebu'd-Derdâ'ya şöyle bir mektup yazdığı (haberi) ulaştı: Şüphe yok ki ilim, insanların, başlarına üşüştükleri su kaynakları gibidir. Onu bu, şu alır. Bu suretle Allah onunla bir çok kimseyi menfaatlandırır.[1198]Söylenmeyen hikmetli (söz) de, içinde rûh olmayan bir cesed gibidir. (Ortaya) çıkarılmayan bir ilim ise, kendisinden (Allah rızası için) harcama yapılmayan bir hazine gibidir. Alimin misâli de ancak, karanlık bir yolda, kendisine rastlayanların aydınlandığı ve herkesin de ona hayır duada bulunduğu lamba taşıyan bir adam gibidir."[1199]
564. "Bize Muhammed İbnu's-Salt haber verip (dedi ki), bize Mansûr b. Ebi'l-Esved, Ebû İshak eş-Şeybânî'den, (O) Hammâd'dan, (O da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki, İbrahim) şöyle dedi:"
"Kişiyi, ölümünden sonra üç dost-haslet takip eder: Kendisinden sonra akıp (devam edecek olan) sadaka, çocuğunun kendisine hayır duası, yaymış olduğu, kendisinden sonra onunla amel edilecek olan ilim."[1200]
565. "Bize Musa b. İsmail rivayet edip (dedi ki), bana İsmail b. Ca'fer el-Medenî, el-A'tâ' b. Abdirrahman'dan, (O) babasından, (O) Ebû Hureyre'den, (O da) Hz. Peygamber'den -salallahu aleyhi ve sellem- (naklen) haber verdi (ki, Hz. Peygamber) şöyle buyurdu:"
"İnsan ölünce her amelinin (sevabı) kesilir, sadece üç şeyden (amelinin sevabı kesilmez, devam eder): istifade edilecek olan ilimden veya kendisi için akıp (devam edecek olan) sadakadan, yahut kendisine hayır duada bulunacak olan hayırlı çocuktan."[1201]

Açıklama

İnsanın bu dünyada yaptığı, namaz, oruç, hac gibi amellerinin sevabı, onun bunları bilfiil yapamaz hâle gelişiyle, yani ölümüyle kesilecek, sona erecektir. Ancak üç amelinin sevabı böyle olmayacaktır: İnsanın, verdiği ders veya yazdığı eser yoluyla öğrettiği faydalı ilimden istifade edildiği sürece, amel defteri kapanmayacaktır. Allah rızası için verilen kalıcı bir şey de, kaldığı sürece, veren kimseye sevâb kazandıracaktır. Alimler, burada sözkonusu olan "sadaka-i câriye= akıp devam eden sadaka"dan vakıf yapmayı anlamış ve hadisin bu cümlesini, vakıf yapmanın şahinliğine bir delil saymışlardır. İnsanın, varlığına sebep olduğu hayırlı çocuğu da, kendisine hayır-duada bulunduğu sürece amel defteri kapanmayacaktır.
Hadiste bu üç sevab kaynağı için konulan, "...istifade edilecek olan..." gibi kayıtlar, kişinin, bunlara iyi yolda süreklilik kazandıracak bir gayretin içinde olmasının gerektiğini göstermektedir. Ayrıca zikredilen üç amelin durumu gösteriyor ki, yapılan bu hayırlar, toprağa atılan bir tohum gibi neşvünema bulmakta, bu tohumun kendi tohumlarını üretmesi gibi onlar da hayırlar üretmekte ve ilk yapan için, sürekli sevâb kaynağı olmaktadırlar.[1202]

566. "Bize Ubeyd b. Ye'îş haber verip (dedi ki), bize Yûnus, Salih b. Rüstem el-Müzeni, el-Hasan'dan, (O da) Ebû Musa'dan (naklen) rivayet etti ki, O, (yani Ebû Musa) Basra'ya (vali olarak) geldiği zaman şöyle demişti:"
"Ömer İbnu'l-Hattâb beni size, Rabb'inizin Kitab'ını, (uymanız gereken) Sünnet'i-nizi öğretmem ve yollarınızı açmam için gönderdi. "[1203]
567. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize Muhammed İbnu'l-Mualla rivayet edip (dedi ki), bize Ziyâd b. Hayseme, Ebû Dâvûd'dan, (O) Abdullah b. Sahbere'den, (O) Sahbere'den, (O da) Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- (naklen) rivayet etti (ki, Hz. Peygamber) şöyle buyurdu:"
"Kim ilim tahsil ederse, (bu, onun) geçmiş (günâhları) için keffâretolur."[1204]

47. İlim Tahsili İçin Yolculuk Yapma[1205] Ve Bu Uğurda Güçlüğe Katlanma

568. "Bize Muhammed b. İsa haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan, (O da) Ebû Kılâbe'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebû Kılâbe) şöyle dedi:"
"Medine'de (fazladan) üç gün kaldım. Halbuki bütün ihtiyaçlarımı görmüştüm. Sadece (Medinelilerin gelmesini) bekledikleri bir adam, bir hadis rivayet ediyormuş. Bu sebeple o gelinceye kadar kaldım ve ona (bu hadîsi) sordum."[1206]
569. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki), bize el-Velid b. Câbir, Câbir'den, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: Büsr b, Ubeydillah'ı, şöyle derken işitmiştim:"
"Muhakkak ki ben, birtek hadisi işitmek için şehirlerden bir şehre yolculuk yapardım."[1207]
570. "Bize Amr b. Zürâre haber verip (dedi ki), bize Ebû Katan Amr İbnu'l-Heysem, Ebû Halde'den, (O da) Ebu'l-Âliye'den (naklen) haber verdi (ki, Ebu'l-Aliye) şöyle dedi:
"Biz, Basra'da, Rasûlullah'ın-sallallahu aleyhi ve sellem- Ashabından (gelen) rivayeti işitirdik de (buna gönlümüz) razı olmaz, nihayet Medine'ye yolculuk yapar ve bu rivayeti, onların ağızlarından işitirdik."[1208]
571. "Bize Nu'aym b. Hammâd haber verip (dedi ki), bize Bakıyye, Abdullah b. Abdirrahman el-Kuşeyri'den, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: Dâvûd Peygamber -Aleyhisselâm- şöyle demiş:"

"İlim dostuna söyle, bir demir bastonla bir çift demir papuç edinsin ve baston kırılıncaya, papuçlar parçalanıncaya kadar ilim arayıp öğrensin."[1209]

572. "Bize Mahled b. Mâlik haber verip (dedi ki), bize Yahya b. Sa'îd el-Umevi rivayet edip (dedi ki), bize el-Haccâc, Sa'd b. Muâz'ın soyundan olan Husayn b. Abdirrahman'dan, şöyle dediğini rivayet etti: Ibn Abbâs dedi ki:"

"İlim arayıp tahsil ettim de onu, Ensâr'da olduğu kadar çok (hiçbir yerde) bulmadım. İşte ben (onlardan birinin evine) gelir, (ev sahibini) sorardım da bana, "uyuyor" denirdi. Ben de kaftanımı yastık yapıp, (ev sahibi) öğleyin yanıma çıkıncaya (veya "öğle (namazına) çıkıncaya") kadar yan üstü yatardım. (Ev sahibi dışarı çıkıp beni görünce),

"Ne zamandır buradasın, Rasûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem-amcazâdesi?" der, ben de;

"Uzun zamandan beri" derdim. Bunun üzerine O:

"Ne kötü yapmışsın! Bana bildirseydin ya!" derdi. Ben de;

"İstedim ki, ihtiyacını görmüş olduğun halde yanıma çıkıp gelesin" derdim."[1210]

573. "Bize Ahmed b. Abdillah b. Yûnus haber verip (dedi ki), bize Ebû Bekr, Muhammed b. Amr'dan, (O) Ebû Seleme b. Abdirrahman'dan, (O da) İbn Abbâs'tan (naklen) rivayet etti (ki, İbn Abbâs) şöyle dedi:"

"Rasûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- en fazla hadisi şu Ensâr kabilesinin yanında bulunmuştur. Vallahi ben, onlardan birinin (evine) gelirdim de, "o uyuyor" denirdi. Benim için uyandırılmasını isteseydim, (uyandırılırdı). Ama ben, dışarı çıkıncaya kadar onu (kendi haline) bırakırdım. Ben bununla, onun hadis rivayetinin temiz ve güzel olması gayesini güderdim."[1211]

574. "Bize Ebû Ma'mer İsmail b. İbrahim, Sufyân b. Uyeyne'den, (O) ez-Zühri'den, (O da) Ebû Seleme'den (naklen) haber verdi (ki, Ebû Seleme) şöyle dedi:"

"Şayet İbn Abbâs'a yumuşak davransaydım, O'ndan çok ilim elde ederdim."[1212]

575. "Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip (dedi ki), bize Abdurrezzâk rivayet edip (dedi ki), bize Ma'mer, ez-Zühri'den, şöyle dediğini rivayet etti:"

"Urve'nin kapısına gelir, kapıda otururdum. İçeri girmeyi isteseydim, girerdim. Ama ona saygıdan dolayı (girmezdim)."[1213]

576. "Bize Yezîd b. Harun haber verip (dedi ki), bize Cerir b. Hazım, Ya'la b. Hakîm'den, (O) İkrime'den, (O da) İbn Abbâs'tan (naklen) rivayet etti (ki, İbn Abbâs) şöyle dedi:"

"Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- vefat edince, Ensâr'dan bir adama;

"Ey falan! Gel, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem-Ashâbına bilmediklerimizi soralım. Çünkü onlar bugün çoktur, (yarın azalır giderler)" dedim. O:

"Hayret sana, ey İbn Abbâs! Halkın içinde, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- Ashabından gördüğün kimseler bulunmaktayken, halkın sana muhtaç olacağım mı zannediyorsun?" dedi ve bunu yapmadı. Ben ise sormaya yöneldim. Artık bir adamdan bana hadis rivayet ulaşırdı da ben ona, öğle uykusundayken gelir, kapısının yanı başında kaftanımı yastık yapar (ve dışarı çıkıncaya kadar yatardım). Rüzgâr da yüzüme toprak savururdu. Nihayet (adam) dışarı çıkıp beni görür ve:

"Rasûlullah'ın amcazadesi! Niçin geldin? Bana (haber) salsaydm da sana ben gelseydim ya!" derdi. Ben de;

"Benim sana gelmem daha lâyıktır" derdim ve O'na hadisi sorardım. (İbn Abbâs) dedi ki; (önceden kendisine arkadaşlık teklif etmiş olduğum) adam (öylece) kaldı. Sonraları, halk etrafımda toplanmış olduğu halde beni gördü ve "bu delikanlı, benden daha akıllıymış!" dedi."[1214]

577. "Bize Yezîd b. Hârûn haber verip (dedi ki), bize el-Cureyri, Abdullah b. Bureyde'den (naklen) rivayet etti ki,"

"Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- Ashabından bir adam, Fudâle b. Iyâd'ın yanına yolculuk yapmış. (Fudâle o zaman) Mısır'daydı. Derken (Fudâle) bir devesini alaflarken, (o adam) yanma gelmiş. O da;

"Hoş geldin" demiş. (Gelen adam) demiş ki;

"Bilmiş ol ki ben sana ziyaret için gelmedim. Fakat ben ve sen, Rasûlullah'tan -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hadis duymuştuk. Ümid ettim ki, ondan senin yanında bir bilgi vardır?" "O nedir?" demiş. (Gelen adam da);

"Şöyle şöyle (bir hadis)" demiş.[1215]

48. İlmin İzzetini Koruma

578. "Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Abdusselâm b. Harb, Abdul'a'lâ'dan, (O da) El-Hasan'dan (naklen) rivayet etti ki,"

"O (yani el-Hasan, bir gün) çarşıya girdi ve bir adamla bir elbiseye pazarlık yaptı. (Adam) da;

"Bu (elbise), şuna şuna mukabil senin olsun! Vallahi başkası olaydı onu vermezdim" dedi. Bunun üzerine (el-Hasan);

"Demek bunu yaptınız ha!" dedi ve ondan sonra O, artık Allah'a kavuşuncaya, (vefat edinceye) kadar, ne çarşıda satın alıcı olarak, ne de satıcı olarak görülmedi."[1216]

579. "Bize el-Heysem b. Cemil, Husâm'dan, (O) Ebû Ma'şer'den, (O da) İbrahim'den (naklen) haber verdi (ki, İbrahim) kendisini tanıyanlardan satın almazdı."[1217]

580. "Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki)r.bize Abdussleâm, Abdullah İbnu'l-Velîd el-Muzeni'den, (O da) Ubeyd İbnu'l-Hasan'dan (naklen) haber verdi (ki, Ubeyd) şöyle dedi:"

"Mus'ab İbnu'z-Zübeyr, Ramazan ayı girdiğinde Kûfelilerin "kurrâ'sına=Kur'an okuyan âbidlerine" bir (miktar) mal taksim etti.

(Bu arada) Abdurrahman b. Ma'kıl'e ikibin dirhem gönderip;

"Bu (Ramazan) ayında bunlardan istifade ediver!" dedi. Abdurrahman b. Ma'kıl, bunları geri çevirdi ve:

"Biz Kur'an'ı bunun için okumadık!" dedi."[1218]
581. "Bize Muhammed b. Ahmed b. Ebî Halef haber verip (dedi ki), bize Enes b. Iyâd rivayet edip (dedi ki), bana Ubeydullah b. Ömer rivayet etti ki,"
"Ömer İbnu'l-Hattâb, Abdullah b. Selâm'a;
"İlim adamları, (ilim erbabı) kimlerdir?" diye sordu. O da;
"Bildikleriyle amel edenler" karşılığını verdi. (Hz. Ömer);
"Peki, ilmi, adamların göğüslerinden ne yok eder?" dedi. (O da):
"Tama' (aç-gözllük)!" cevabını verdi.[1219]
582. "Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki), bize Sufyân b. Uyeyne, Zeyd'den, (O da) Atâ'dan (naklen) rivayet etti (ki, Atâ') şöyle dedi:"
"Ağırbaşlılığın ilme kondurduğundan daha güzelini, hiçbir şey bir şeye kondurmamış[1220]tır!"
583. "Bize Affân haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Seleme rivayet edip (dedi ki), bize Asım el-Ahvel, Âmir eş-Şa'bî'den, O'nun şöyle dediğini haber verdi:"
"İlmin süsü, sahiplerinin ağırbaşlılığıdır."[1221]
584. "Bize Ya'kub b. İbrahim haber verip (dedi ki), bize Abdurrahman rivayet edip (dedi ki), bize Zem'a b. Salih, Seleme b. Vehrâm'dan, (O da) Tâvûs'tan (naklen) rivayet etti (ki, Tâvûs) şöyle dedi:"
"İlim, ağırbaşlılık dağarcığı gibisine konmamıştır."[1222]
585. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize, Cerir, ibn Şübrüme'den,- (O da) eş-Şa'bî'den (naklen) rivayet etti (ki, eş-Şa'bî) şöyle dedi:"
"İlmin süsü, sahiplerinin ağırbaşlılığıdır."[1223]
586. "Bize el-Hakem Ibnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki), bize Mutarrif b. Mazin, Ya'la b. Mıksem'den, (O da) Vehb b. Munebbih'ten (naklen) haber verdi ki, Vehb şöyle dedi:"
"Şüphe yok ki hikmet, (dünyalıkları) terkeden, sakin kalbte kalır."[1224]
587. "Bize Muhammed b. Ahmed haber verip dedi ki, Sufyân'ı, şöyle derken işitmiştim: Ubeydullah şöyle dedi:"
"İlmi lekelediniz, nurunu yok ettiniz. Şayet Ömer bana ve size kavuşsaydı, canımızı yakardı."[1225]
588. "Bize Şihâb b. Abbâd haber verip (dedi ki), bize Sufyân b. Uyeyne, Umeyye el-Murâdi'den, şöyle dediğini rivayet etti: Ali dedi ki;"
"İlim öğreniniz. Öğrendiğiniz zaman da ona hâkim olunuz ve ne gülme ile, ne de oyunla onu karıştırmayınız. Aksi halde kalpler onu kerih görüp (dışarı) atar."[1226]
589. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize Cerir, el-Fudayl b. Ğazvân'dan, (O da) Ali b. Hüseyn'den (naklen) rivayet etti (ki, Ali) şöyle dedi:"
"Kim bir gülüş gülerse, ilimden bir atımlık atmış olur."[1227]
590. "Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan (naklen) haber verdi ki, Hz. Ömer, Ka'b'a:"
"İlim adamları, (ilim erbabı) kimlerdir?" diye sormuş. O da;
"Bildikleriyle amel edenler!" diye cevap vermiş. (Hz. Ömer);
"Peki, ilmi alimlerin kalbinden ne çıkarmıştır?" demiş. (O da);
"Tama'; (açgözlülük)!" cevabını vermiş.[1228]
591. "Bize Ahmed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize Muhammed b. Bişr rivayet edip (dedi ki), bize Abdullah İbnu'1-Velid, Ömer b. Eyyûb'dan, (O da) Ebû İyâs'tan (naklen) rivayet etti (ki, Ebû îyâs) şöyle dedi: Ben Amr İbnu'n-Nu'mân'ın yanına konuk inmiştim. Derken, Ramazan ayı geldiğinde Mus'ab İb-nu'z-Zübeyr'in elçisi O'na ikibin dirhem getirdi ve
"Emîr sana selâm söylüyor. O dedi ki, biz hiçbir şerefli "kari'=Kur'an okuyan âbid" bırakmadık ki, bizden ona bir iyilik ulaşmış olmasın. Binaenaleyh sen de, bu (Ramazan) ayındaki harcamalarında şu iki (bin)den istifade ediver!" dedi. Bunun üzerine (Amr) şöyle karşılık verdi:
"Emîr'e selâm söyle ve O'na de ki, bizler, vallahi, (Kur'an-ı Kerîm'i) dünyayı ve parasını kastederek okumadık!"[1229]

49. Sünnet Allah'ın Kitabına Hükmedicidir

592. "Bize Esed b. Mûsa haber verip (dedi ki), bize Mu'âviye rivayet edip (dedi ki), bize el-Hasan b. Câbir, el-Mikdâm b. Ma'dîkerib el-Kindi'den (naklen) rivayet etti ki,"
"Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Hayber günü bazı şeyleri, yani (ehlî) eşek (etinin yenmesini) ve başka şeyleri haram kıldı, sonra şöyle buyurdu:
"Muhakkak ki yakında adama, koltuğuna oturmuş olduğu bir haldeyken, benim hadisim rivayet edilecek de o; "bizimle sizin aramızda Allah'ın Kitab'ı vardır. Onda helâl olarak bulduğumuzu helâl sayar, onda haram olarak bulduğumuzu haram sayarız" diyecektir. Halbuki, iyi bilin ki, Allah'ın Resulünün haram kıldığı şeyler Allah'ın haram kıldığı şeyler gibidir."[1230]

Açıklama

Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Kur'an-ı Kerim'i tebliğ etmenin yanında onu, muhtelif şekillerde açıklamak suretiyle ilâhî maksada uygun olarak anlamamızı sağlamıştır. O, Kur'an'm ahkâmını hayatında bilfiil uygulamakla da onun nasıl tatbik edileceğini bize göstermiş ve "usve-i hasene"miz olmuştur. Diğer taraftan Allah, Hz. Peygamber'e itaat etmemizi, verdiği hükümlere i'tirazsız ve gönül huzuruyla uymamızı, meselelerimizin halli için de O'na başvurmamızı emretmiştir. Bu hususlar, Hz. Peygamber'in vefatından sonra, O'nun, hadislerle bize intikal eden Sünnet'i için geçerlidir. İşte bu durumdan dolayı Sünnet, dinin, Kur'an'dan

sonra ikinci kaynağı olmuştur. Sünnet olmaksızın Kur'an'ı ilâhî maksada uygun olarak anlamak ve tatbik etmek, Kur'an'm emirlerini yerine getirmek mümkün değildir. Fakat İslâm tarihi boyunca zaman zaman, Sünnet'in dindeki bu yerini takdir edemeyen kimselerle art niyetli oldukları anlaşılan diğer bazı kimselerin, Sünnet aleyhtarlığında bulundukları, din için sadece Kur'an'la yetinmeye kalkıştıkları görülmüştür. Halbuki bizzat Kur'an-ı Kerim, Hz. Peygamber'in, dolayısıyla O'nun vefatından sonra Sünnet'inin ehemmiyetine müteaddit defalar dikkat çekmektedir.

Sahâbe-i Kiram henüz hayattayken Sünnet'in değerini kavrayamayan bazı insanlar görülmüştür: Hasan Basrî'nin anlattığına göre, bir ara İmrân b. Huseyn, Hz. Peygamber'in Sünnetinden bahsederken bir adam O'na; "Ebû Nucey! Bize Kur'an'ı anlat!" demiş. Bunun üzerine İmrân ona şöyle demiş:

"Sen ve arkadaşların Kur'an'ı okuyorsunuz. Bana namazdan, içindekilerden ve sınırlarından bahseder misin? Bana altının, devlerin, sığırların ve (diğer) mal çeşitlerinin zekatından bahseder misin? Fakat sen yok iken ben (bunların açıklamalarına) tanık olmuştum." Sonra (İmrân) şöyle dedi:

"Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- zekât hususunda bize şöyle şöyle farz kıldı." O zaman adam;

"Beni ihya ettin. Allah da seni ihya etsin" dedi. Bu olayı anlatan Hasan Basrî demiştir ki:

"Bu adam sonunda müslümanların fakîhlerinden oldu."[1231]

Benzer bir olay Basra'lı Mutarrıf b. Abdillah'ın başından da geçmişti: O'na;

"Bize sadece Kur'an'dan bahsediniz!" denmiş, O da şöyle cevap vermişti:

"Vallahi, biz Kur'an'a mukabil bir bedel, (onun yerine geçecek bir şey) murad etmiyoruz. FaKat Kur'an'ı bizden daha iyi bileni, (yani Rasûlullah'ı) istiyoruz."[1232]

Bu ilk dönemde Haricîlerin, Kur'an'm delâlet etmediği veya ondan fazlaca bir hüküm ihtiva eden Sünnetleri, bazı Mu'tezilîlerin, mütevâtir olarak nakledilmemiş olan Sünnetleri kabul etmediklerine dair haberler de vardır.[1233] Ancak bunlar Sünnet'i bütünüyle inkâr etmiyorlardı. Yalnız aşırı Râfîzîlerin ve bazı Mu'tezilîlerin Sünnet'i toptan inkâr ettikleri nakledilmektedir. İlgili haberler incelendiğinde, bu görüşlerin daha ziyade Basra'da görüldüğü anlaşılmaktadır. Şöyle ki bu görüşlere muhatab olan İmrân b. Husayn ve Mutarrif b. Abdillah Basra'da idiler. Mu'tezile hareketi Basra'da doğmuştu. Haricilerin ikinci vatanı Basra idi... Sünnet aleyhinde görülen bu mevziî görüşler, hicrî üçüncü asrın sonunda tamamen yok olmuşlardı. Fakat mesele geçen asırda yeniden gündeme gelmiş -veya getirilmiştir. Önce Irak'ta Sünnet'in dindeki yerini inkâr eden ve bunun için faaliyet gösteren kimseler görüldü. Bu hareket, Mısır'da ise Muhammed Abduh, Dr. Tevfık Sıdkî, Reşid Rıza,[1234] Ahmed Emin ve Ebû Reyye gibi savunucular buldu.[1235] Sünnet aleyhtarlığı, en sistemli bir şekilde, herhalde, Hindistan'da görüldü: Geçen asrın sonunda, Pencâb eyâletinde "Ehl-i Kur'an" adı altında sistemli bir Sünnet inkarcılığı başlatılmış, dernek ve yayın faaliyetleriyle desteklenen bu hareketle, beş vakit namaz, namazların kılınış şekilleri gibi amelî tevatürle de sabit olan İslâmî esasların inkârı yoluna sapılmıştı.[1236] Zamanla diğer İslâm ülkelerinde de, dar çaplı da olsa, benzeri menfi hareketlere rastlanmaya başlanmıştır. Günümüz Türkiye'sinde ise, çeşitli boyutlarda kısmî Sünnet muhaliflerinin yanında, Sünnet'i top-tan inkâr eden ve "Mealciler" adı verilen kimseler bulunmaktadır.

Sünnet muhalifi görüşlerin savunucuları ve doğuş yerlerinde şu hususlar dikkat çekmektedir:

1) Bu görüşler ya meseleleri sathî olarak ele alan, küllî bir bakış açısından değerlendirmeyen, yahut yabancı kültürlerin etkisinde kalmış olan kimselerde görülmüştür.

2) Bu görüşler, bilhassa Sünnet'i toptan inkâr eden görüşler, dış te'sirlerin yoğun olduğu yerlerde doğmuş ve neşvünema bulmuştur. İlk asırlarda Basra, çeşitli kültürlerin kaynaştığı bir yol kavşağı idi. Son asırlarda ise bu görüşlerin ilk olarak görüldüğü yerler, gayr-ı nıüslim sömürge idareleri altında uzun müddet kalmış yerlerdir.

Tarihî gelişimini özetlediğimiz Sünnet'e karşı bu görüş ve hareketlere, yukarıdaki hadiste işaret edilmiştir. Bu yüzden, istikbale ait bir vakıaya işaret eden bu ve benzeri hadisler, "delâil-i Nübüvvet"ten sayılmışlardır.[1237]

593. “Bize Muhammed b. Uyeyne, Ebû İshak el-Fezâri'den, (O) el-Evzâ'î'den, (O da) Yahya b. Ebî Kesir'den (naklen) haber verdi (ki, Yahya) şöyle dedi:”

“Sünnet Kur'an'a hükmedicidir. Kur'an ise Sünnet'e hükmedici değildir.”[1238]

Açıklama

Bu sözüyle, Yahya'nın, Kur'an'ın asıl, Sünnet'in onu açıklama mevkiinde bulunduğunu açıklamak istediği anlaşılmaktadır. Sünnet, Kur'an âyetlerinden ne murâd edildiğini açıklamakla ona bir çeşit hükmeder, âyetlerini bir hükme bağlar. Ancak, Yahya'nın kullandığı ifadenin ağırlığından olsa gerek, bu söz Ahmed b. Hanbel'e nakledildiğinde O şöyle demişti:

"Buna yani, "Sünnet Kitâb'a hükmedicidir" demeye cesaret edemem. Şüphesiz Sünnet Kitab'ı tefsir eder, onu açıklar."[1239]

594. “Bize Muhammed b. Kesîr, el-Evzâ'î'den, (O da) Hassân'dan (naklen) haber verdi (ki, Hassan) şöyle dedi:”

“Cibril, Hz. Peygamber'e -sallallahu aleyhi ve sellem- Kur'an'ı indirdiği gibi Sünnet'i de indirirdi”.[1240]

Açıklama

Sünnet'in kaynağının "vahiy" olup olmadığı konusunda, lehde ve aleyhde, değişik görüşler vardır.[1241] Ancak bazı ayet ve hadislerin ışığında Sünnet'in, en azından bir kısmının "vahiy" mahsûlü olduğunu söylemek lâzımdır.

Şöyle ki, Allah Teâlâ, Hz. Peygamber'e Kitâb (Kur'an)'la beraber "Hikmet"i de indirdiğini sarîh olarak açıklamaktadır: *"Allah sana Kitâb'ı ve Hikmeti indirmiş ve sana bilmediğin şeyleri öğretmiştir.* "[1242] Bu ve diğer bazı ayetlerdet[1243] Kitâb (Kur'an)'la beraber zikredilen "Hikmet" Kur'an'dan ayrı bir şey olmalıdır. Bilindiği gibi, Hz. Peygamber'den, Kur'an olmayarak gelen her şey "Sünnet" adını alır.[1244] Binaenaleyh Kur'an'da "Hikmet" olarak adlandırılan bazı "Sünnet'ler vahiy kaynaklıdır. "Hikmef'in "hüküm"le aynı kökten geldiğine bakarak, vahiy kaynaklı bu "Sünnetlerin ahkâmla alâkalı olduklarını söyleyebiliriz. Bazı hadislerde de Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Cebrail'in kendisine, Kur'an'da bulunmayan bazı haberleri bildirdiğini bize açıklamaktadır.[1245] Allahu a'lem, burada Kur'an'a girecek "vahy"in[1246] bazı özellikler taşıması söz konusudur. Belki ıstılah olarak sadece, Kur'an'a giren "ilâhî beyân"a vahiy (vahy-i metlüvv: okunan vahiy), diğerlerine "vahy-i gayr-ı metlüvv: okunmayan vahiy", "ilham" denilmesi gibi ayrımlar yapılabilir. Ancak esas olan kaynağın ilâhîliğidir. Beşer ufkuna tecellî derecesi ve şekli, dolayısıyla yapılan isimlendirmeler, buradaki konumuz için talî derecede kalır.[1247]

595. "Bize Muhammed b. Kesîr, el-Evzâ'î'den, (O da) Mek-hûl'den (naklen) haber verdi (ki, Mekhûl) şöyle dedi:"
"Sünnet iki çeşittir: Bir Sünnet var ki, onu almak farz, bırakmak küfürdür. Bir Sünnet de var ki, onu almak fazilet, onu bırakıp başkasını almak günâhtır."[1248]

Açıklama

Hz. Peygamber'den -salllahu aleyhi ve sellem- bize intikal eden Sünnetlerinin şer'î hükümleri değişiktir. Bunlardan "farzlık" belirtenleri olduğu gibi, diğer hükümleri alanları da vardır. Kur'an'ın ahkâmıyla beraber Sünnet'in ahkâmı fıkıh ilminde ele alınmaktadır. Fakihler (İslâm Hukukçuları) Kur'an ve hadis metinlerinin, sübût ve delâlet durumlarına göre belirttikleri hükümleri açıklamaya çalışırlar.
Burada fıkıhçılarm kullandığı "Sünnet" ıstılahıyla hadisçilerin kullandığı "Sünnet" ıstılahını karıştırmamak gerekir. Her ilim muhitinin kendine has ıstılahları vardır. Bu meyânda fakihler "Sünnef'i, farz ve vacib olmayan bir işin Şer'î hükmü olarak kullanmaktadırlar.[1249]

596. "Bize Süleyman b. Harb haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Seleme, Ya'la b. Hakim'den, (O da) Sa'îd b. Cübeyr'den (naklen) rivayet etti ki,"
"O (yani Sa'îd) bir gün Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hadis rivayet etmişti de, bir adam; "Allah'ın Kitâb'ında buna muhalif olan şeyler var!" demişti. (Bunun üzerine Sa'îd) şöyle karşılık vermişti:
"Allah, Allah! Ben sana Rasûlullah'tan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ediyorum. Sen ise Allah'ın Kitab'ı ile ona ta'rizde bulunuyorsun! Rasûlullah -sallaüahu aleyhi ve sellem- Allah'ın Ritab'ını senden daha iyi bilirdi."[1250]

50. Rasûlullah'ın -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem-Hadisini Yorumlama

597. "Bize Nu'aym b. Hammâd haber verip (dedi ki), bize Abdulaziz b. Muhammed, ibn Aclân'dan, (O) Avn b. Abdillah'tan, (O da) ibn Mes'ûd'dan (naklen) rivayet etti ki, O (yani İbn Mes'ûd) şöyle dedi:"
"Size, Rasûlullah'tan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet edildiği zaman, ona şekilce en güzel olan, en doğru ve takvaya en uygun (mânâyı) düşünün, (verin)."[1251]
598. "Bize Ebû Nu'aym haber verip (dedi ki), bize Mis'ar, Amr b. Murre'den, (O) Ebu'l-Buhteri'den, (O) Ebu Abdirrahman es-Sülemî'den, (O da) Ali'den (naklen) rivayet etti (ki, Hz. Ali) şöyle dedi:"
"Size Rasûlullah'tan bir şey rivayet edildiği zaman, ona en doğru, takvaya en uygun ve şekilce en güzel olan (mânâyı) düşünün, (verin)."[1252]
599. "Bize Ebû Ma'mer İsmail b. İbrahim, Salih b. Ömer'den, (O) Âsim b. Küleyb'den, (O) babasından, (O da) Ebû Hureyre'den (naklen) haber verdi. (Küleyb) dedi ki,"
"O, (yani Ebû Hureyre) Rasûlullah'tan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ettiği zaman; "Resûlullah -salllahu aleyhi ve sellem-;
"Kim bile bile bana isnâd ederek yalan söylerse, Cehennem'deki yerine hazırlansın!" buyurdu"[1253] derdi. İbn Abbâs ise hadis rivayet ettiği zaman şöyle derdi:
"Rasûlullah'tan -sallallahu aleyhi ve sellem- hadis rivayet ettiğimi işitip de bunun (aslım) Allah'ın Kitab'ında bulamadığınız veya halkın nazarında güzel (olduğunu görmediğiniz) zaman bilin ki, ben ona isnad ederek yalan söylemişim."[1254]

Açıklama

İbn Abbâs, bu sözüyle, öyle anlaşılıyor ki, şunu demek istemiştir: Hz. Peygamber'in hadislerinde yer alan bütün hükümlerin aslı Kur'an'da mevcuttur ve onlarda, sağduyu sahibi herkesin güzel göreceği açıklamalar, bilgiler bulunmaktadır. Söz konusu birinci durumu şu olay açıklar mahiyettedir: Bir gün Abdullah b. Mes'ûd;
"Allah, vücûduna dövme yapan, dövme yaptıran... kadınlara lanet etsin!" demiş ve bu sözü, Esedoğullarından Ümmü Ya'kûb isimli bir kadına ulaşmış. Bunun üzerine kadın gelip;
"Ebû Abdirrahman! Bana şöyle şöyle lanet ettiğin ulaştı!"demiş. O zaman Abdullah b. Mes'ûd;
"Rasûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- lanet ettiklerine ben niçin lanet okumayayım? Ki bu Allah'ın Kitabı'nda da var" demiş. Kadın demiş ki;

"Ben Kur'an'ın tamamını okuyor, ama bunu bulamıyorum." Abdullah;
"eğer (iyi) okursan, bunu muhakkak bulursun" demiş ve şöyle devam etmiş:
"Şu âyeti okumadın mı? "Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasak ettiyse ondan da sakının."[1255] Kadın; "Evet, okudum" demiş. Abdullah;
"İşte Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- de onları yasaklamıştır" demiş.[1256]

600. "Bize Abdullah b. İmrân haber verip (dedi ki), bize Sufyân b. Uyeyne, Süleyman el-Ahvel'den, (O da) İkrime'den (naklen) rivayet etti (ki, İkrime) şöyle dedi:"
"Doğrusu bir âlim hakkında insanların en önemsemezi, onun ailesidir."[1257]

51. İlim Müzakeresi

601. "Bize Esed b. Musa haber verip (dedi ki), bize Şu'be, el-Cureyri ve Ebû Seleme'den, (onlar) Ebû Nadra'dan, (O da) Ebû Sa'îd el-Hudri'den (naklen) rivayet etti (ki, Ebû Sa'îd) şöyle dedi:"
"Hadisleri müzâkere ediniz. Çünkü hadis, hadisi harekete getirir."[1258]

Açıklama

"Müzâkere", bir konuda biriyle konuşmak, söze dalmak, görüşme yapmak demektir. Burada "müzakere"den, duyulan veya bilinen hadislerin iyice öğrenilmesi, unutulmaması için başka biriyle tekrar edilmesi, karşılıklı hatırlatılması, gözden geçirilmesi kastedilmektedir.[1259] Bunun, daha Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- hayatta iken kullanılmaya başlanan bir usûl olduğu görülmektedir.[1260] Sahâbe-i Kiram duydukları hadisleri aralarında müzâkere ederek onları iyice bellemeye, unutmamaya gayret etmiş, bunun için hadislerin müzâkeresine ehemmiyet vermişlerdi. Bu usûlde karşılıklı telkin, hatırlatma ve anlamada yardımlaşma olduğu için, öğrenimde, İslâm tarihinin müteakib asırlarında da ondan geniş bir şekilde istifade edilmiştir. Sahabe ve sonraki ilk müslümanlardan bu müzâkere usûlüne teşvik eden bir çok haber nakledilmiştir. Bunların bir kısmı bu bölümde zikredilmektedir [1261] Burada, öğrenimdeki ehemmiyetine rağmen, müzâkere yoluyla hadis almanın (semâ'u'l-müzâkere) hadis alimlerince pek makbul sayılmadığını da kaydetmeliyiz. Çünkü müzâkere esnasında, hadis rivayeti maksadı olmadığı düşünülerek gevşek davranılabilmekte ve söze, değişik şeyler karıştırılabilmektedir. Bunun için müzâkere esnasında alman hadislerin rivayetinde, değerlendirmenin ona göre yapılabilmesi için almış şeklinin belirtilmesi, yani "müzâkere esnasında rivayet etti" gibi bir ifadenin (edâ sığasının) kullanılması gerekli görülmüştür.[1262]

602. "Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki), bize Ebû Avâne, Ebû Bişr'den, (O) Ebû Nadra'dan, (O da) Ebû Sa'îd el- Hudrî'den (naklen) haber verdi (ki, Ebû Sa'îd) şöyle dedi:"
"Hadisleri müzâkere ediniz.Çünkü hadis hadisi harekete getirir."[1263]
603. "Bize Ebû Ma'mer, Hüseyin'den, (O) Ebû Bişr'den, (O) Ebu Nadra'dan, (O da) Ebû Sa'îd el-Hudrî'den (naklen) haber verdi (ki, Ebû Sa'îd) şöyle dedi:"
"Hadisleri müzâkere ediniz. Çünkü hadis hadisi harekete getirir."[1264]
604. "Bize Ebû Ma'mer, Ebû Muâviye'den, (O) el-A'meş'ten, (O) Ebû Bişr'den, (O) Ebû Nadra'dan, (O da) Ebû Sa'îd'den (naklen); ve ibn Uleyye, el-Cureyri'den, (O) Ebû Nadra'dan, (O da) Ebû Sa'îd'den (naklen); ve Ebû Seleme'den, -yani Ebû Nadradan-, (O da) Ebû Sa'îd'den (naklen, yukarıdaki sözü) haber verdiler. Bu (haber) hakkında bundan daha fazla söz vardır."[1265]

Açıklama

Burada Ebu Sa'îd el-Hudrî'nin sözünün üç ayrı senedi daha verilmiştir. Dârimî, Ebû Sa'îd'in bu sözünün başka senedleri olduğuna da işaret etmektedir.[1266]

605. "Bize Muhammed b. Ahmed haber verip (dedi ki), bize Sufyân, Arar'dan, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: Tâvûs bana (bir gün) demişti ki;"
"Haydi gidip insanlarla oturup (müzâkere yapalım)".[1267]
606. "Bize İsmail b. Ebân haber verip (dedi ki), bize Ya'kûb b. Abdillah el-Kummî rivayet edip (dedi ki), bize Ca'fer b. Ebi'l-Muğire, Sa'îd b. Cübeyr'den, (O da) İbn Abbâs'tan (naklen) rivayet etti (ki, İbn Abbâs) şöyle dedi:" "Şu hadisi müzâkere ediniz ki, sizden (kaçıp) kurtulmasın. Çünkü o, Kur'an gibi toplanmış, muhafaza altına alınmış değildir. Şüphe yok ki, şayet siz bu hadisi müzâkere etmezseniz, sizden (kaçıp) kurtulur. Sizden biri, "dün hadis rivayet etmiştim. Binaenaleyh bugün hadis rivayet etmeyeceğim" demesin. Aksine sen dün de rivayet et(miş ol), bu gün de rivayet et, yarın da rivayet et!"[1268]
607. "Bize Mâlik b. İsma'îl haber verip (dedi ki), bize Mendel b. Ali rivayet etti. (O dedi ki), bana Ca'fer b. Ebi'l-Muğire rivayet etti. (O dedi ki), bana Sa'îd b. Cübeyr rivayet edip dedi ki, İbn Abbâs şöyle demişti:"
"Hadisi tekrar edip zikrediniz. Zira siz onu zikretmezseniz, o (yok olur) gider. Hiç kimse rivayet etmiş olduğu bir hadis için; "onu bir defa rivayet ettim, (yeter)" demesin. Çünkü (aynı hadisi tekrar rivayet ederse), o hadisi (önceden) işitmiş olanın ilmi artar, işitmemiş olan da işitmiş olur."[1269]
608. "Bize el-Hakem İbnu'l-Mübarek haber verip (dedi ki), bize Ebu Avâne, Yezîd b. Ebî Ziyâd'dan, (O da) Abdurrahman b. Ebî Leyla'dan (naklen) haber verdi (ki, Abdurrahman) şöyle dedi:"
"Müzâkere yapınız. Çünkü hadisi yaşatmak, onu müzâkere etmek(le olur)."[1270]

609. “Bize Kabîsa ve Muhammed b. Yûsuf haber verip dediler ki, bize Sufyân, el-A'meş'ten, (O) İbrahim'den, (O da) Alkame'den (naklen) rivayet etti (ki, Alkame) şöyle dedi:”
“Hadisi müzâkere ediniz. Çünkü onu zikretmek, (tekrar etmek), onun hayatıdır.”[1271]
610. “Bize Muhammed b. Kudâme, Sufyân b. Uyeyne'den, (O da) Ziyâd b. Sa'd'dan (naklen) haber verdi (ki, Ziyâd) şöyle dedi:”
“İbn Şihâb bedevilere hadis rivayet ederdi.”[1272]

Açıklama

"Bedevî", şehirli olmayan (köylü), çölde yaşayan Arap demektir. Bedeviler; ekseriya ilimle, ilim ehliyle, kısacası medeniyetle pek alâkaları bulunmayan, kaba ve sert tabiatlı, sözden anlamaz insanlardı.[1273] İbn Şihâb, öyle anlaşılıyor ki, bildiği hadisleri tekrar ederek unutmamak için, onlara bile hadis rivayet ediyordu. İbn Şihâb'ın bu rivayetinde, onları iyi yolda eğitme, onlara dini anlatma ve hadisleri yayma gibi diğer gayeleri de olmuş olabilir.[1274]

611. “Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki), Mu-hanını e d b. Fudayl, el-A'meş'ten, O'nun şöyle dediğini bildirdi:”
“İsmail b. Recâ1, mahalle mektebinin çocuklarını toplar, onlara hadis rivayet eder, bu suretle (hadisleri) ezberletmeye çalışırdı.”[1275]
612. “Bize Ebu'n-Nu'man haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Zeyd, Ebû Abdillah eş-Şakari'den, (O da) İbrahim'den (naklen) rivayet etti (ki, İbrahim) şöyle dedi:”
“Hadîsini, onu arzu edene de, etmeyene de rivayet et. Çünkü o, (bu surette), yanında okumakta oduğun bir "imâm: Kur'an" gibi (iyi bellenmiş) olur.”[1276]
613. “Bize Ebû Ma'mer ve Muhammed b. Sa'îd, Abdusselâm'dan, (O) Haccâc'dan, (O) Atâ'dan, (O da) İbn Abbâs'tan (naklen) haber verdiler (ki İbn Abbâs) şöyle dedi:”
“Bizden bir hadis işittiğiniz zaman, onu aranızda müzâkere ediniz.”[1277]
614. “Bize Ebû Ma'mer, Hüseyin'den haber verdi (ki, O şöyle demiş:)”
“Bize Yûnus haber verip dedi ki; biz el-Hasan'ın yanına giderdik. Yanından çıktığımızda da (O'ndan öğrendiklerimizi) aramızda müzâkere yapardık.”[1278]
615. “Bize Sadaka İbnu'1-Fadl haber verip (dedi ki), bize Abdullah b. Vehb, Amr İbnu'l-Hâris'ten, (O) Huneyn b. Ebî Hakîm'den, (O) Nâfi'den, (O da) İbn Ömer'den (naklen) haber verdi (ki, İbn Ömer) şöyle dedi:”
“Sizden biri bir hadis rivayet etmek istediği zaman, onu üç defa tekrar etsin.”[1279]
616. “Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Muhammed b. Fudayl, Yezîd'den, (O da) Abdurrahman b. Ebî Leyla'dan (naklen) rivayet etti (ki, Abdurrahman) şöyle dedi:”
“Hadisi yaşatmak, onu müzâkere etmek(le olur)." Bunun üzerine Abdullah b. Şeddâd ona;
“"Allah sana merhamet etsin! Ölmüş olan nice hadisi göğsümde dirilttin!" dedi.”[1280]
617. “Bize Abdullah b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Muhammed b. Fudayl, babasından, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:”
“El-Hâris b. Yezîd el-Uklî, İbn Şübrüme el-Ka'kâ' b. Yezîd ve Mu-ğire, yatsı namazını kıldıkları zaman fıkıh (müzâkeresine) otururlardı da aralarını, başkası değil, sadece sabah ezam ayırırdı.”[1281]
618. “Bize Mâlik b. İsmail haber verip (dedi ki), Şerîk'in, Leys'ten, (O'nun da) Atâ', Tâvûs ve Mücâhid'den (naklen) şöyle anlattığını işittim: (Leys) onların (yani Atâ', Tâvûs ve Mücâhid'in) ikisinden naklen;”
"(Yatsı namazından sonra) fıkıh hakkında sohbet etmekte hiçbir mahzur olmadığını söyledi.”[1282]

Açıklama

Müslümanın günlük vaktini en büyük ölçüde namaz düzenler. Onun günü namazla başlar, belli periyodlar halinde namazla bölünerek devanı eder ve namazla biter. Böylece müslümanın günü belli bir düzen ve plân dahilinde seyreder. Bunun sürekliliğini sağlamak için, günün son farz namazı olan yatsı namazından sonra dinen uygun ve faydalı görülen bir işin olması durumu harici, uyku istirahatine geçilmelidir. Ta ki bedenin dinlenmesi sağlansın ve mümkün olursa gecenin belli bir vaktinde kalkılıp nafile namaz vb. ibadetlerle gece ihya edilebilsin, veya vaktinde sabah namazına kalkılarak yeni güne namazla yeniden başlanılsın. Bu durumdan dolayı müslüman için yatsı namazından sonra söze dalıp uyanık kalmak yasaklanmıştır.
Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, genel olarak yatsı namazından önce uyumadığı gibi, ondan sonra da gece sohbeti yapmaz[1283] ve bunları kerih görürdü.[1284] Fakat Hz. Peygamber'in; ümmetin işlerini görüşmek[1285] bazı açıklamalarda bulunmak[1286] gibi sebeplerle, yatsı namazından sonra hemen uyumadığını belirten rivayetler de vardır. Hz. Peygamber'in bu tatbikatından hareketle, yatsı namazından sonra sadece ilmî çalışma ve ibâdet gibi dinen uygun ve faydalı görülen işler için uyanık kalınabileceği söylenmiştir. Netice olarak; bize emanet olan vücûdun sağlığını korumak, meşru işlerle meşgul olmak ve sabah namazını zamanında kılmak esasları dahilinde, gecelerin uzunluğu ve kısalığı da göz önüne alınarak, gecenin ferdi düzenlemesi yapılabilir.[1287]

619. “Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Abdüsselâm, Leys'ten, (O da) Mücâhid'den (naklen) rivayet etti (ki, Mücâhid) şöyle dedi:”
“(Yatsı namazından sonra) fıkıh hakkında sohbet etmekte hiçbir mahzur yoktur.”[1288]

620. “Bize Muhammed b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Hafs, İbn Cüreyc'den, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: İbn Abbâs şöyle demişti:”
“Gece bir saat ilim okuma, onu (nafile ibâdetlerle) ihya etmekten daha hayırlıdır.”[1289]
621. “Bize Ebû Ma'mer ve Muhammed b. İsa, Hüseyin'den haber verdiler (ki, O şöyle demiş:) Bize Haccâc, Atâ'dan, O'nun şöyle dediğini haber verdi:”
“Biz Câbir b. Abdillah'ın yanına giderdik. Yanından çıktığımızda da (O'ndan öğrendiklerimizi aramızda) müzâkere yapardık, (Bu müzâkerelerde görürdük ki), Ebu'z-Zübeyr, O'nun hadisini en iyi ezberleyenimiz idi.”[1290]
622. “Bize Mervân b. Muhammed haber verip dedi ki, el-Leys b. Sa'd'i, şöyle derken işittim:”
“İbn Şihâb, bir gece yatsıdan sonra, abdestli olarak oturmuş, bir hadis müzâkere etmişti.” (El-Leys) dedi ki;
“O, sabah oluncaya kadar bu şekilde oturmaya devam etti.” Mervân dedi ki,
“(sabah olunca da tekrar) hadis müzâkere etmeye başlamış.”[1291]
623. “Bize Abdullah b. Muhammed haber verip (dedi ki), bize İbn İdrîs, Muhammed b. İshak'tan, (O da) ez-Zührî'den (naklen) rivayet etti (ki, ez-Zührî) şöyle dedi:”
“Ubeydullah b. Abdillah'a (bir şey) sorduğum zaman, sanki O'nunla bir deniz yarardım.”[1292]
624. “Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize Cerir, Osman b. Abdillah'tan, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: El-Hârisu'i-Uklî ile talebe-arkadaşları gece beraberce oturur, fıkıh müzâkere ederlerdi.”[1293]
625. “Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki), bize Ebû İsrail, Atâ' İbnu's-Sâ'ib'den, (O da) babasından (naklen) rivayet etti. (Es-Sâ'ib de) Ebu'l-Ahvas'tan, (O da) Abdullah'tan (naklen) rivayet etti (ki, Abdullah) şöyle dedi:”
“Hadisleri müzakere ediniz. Çünkü onların hayatı, müzâkereleri (ile mümkündür).”[1294]
626. “Bize Ebû Nu'aym haber verip (dedi ki), bize el-Mes'ûdî, Avn'dan, O'nun şöyle dediğini rivayet etti:”
“(Bir gün) Abdullah talebe-arkadaşlarına, yanına geldiklerinde demişti ki;”
"Beraber oturup (müzâkere yapıyor musunuz?)" Onlar;
"Bunu hiç terk etmiyoruz" demişlerdi. (Abdullah, devamla) demişti ki;
"Peki, birbirinizi ziyaret ediyor musunuz?"
"Evet, ya Ebâ Abdirrahman" demişlerdi,
"Bizden bir adam (din) kardeşini kaybeder de onu bulmak için (peşinden), Kûfe'nin en uzak yerine kadar gider. Sonunda onunla karşılaşır." (Bunun üzerine Abdullah);
"öyleyse siz bunu yaptığınız sürece hayırda devam edersiniz", demişti.[1295]
627. “Bize Muhammed İbnu'l-Mübârek haber verip (dedi ki), bize el-Velîd, el-Evzâ'î'den, (O da) ez-Zührî'den (naklen) rivayet etti (ki, ez-Zührî) şöyle dedi:”
“İlmin felâketi unutmak ve müzâkereyi terketmektir.”[1296]
628. “Bize Ca'fer b. Avn haber verip (dedi ki), bize Ebû Umeys, el-Kâsım'dan, O'nun şöyle dediğini haber verdi: Abdullah dedi ki;”
"Hadisin felâketi, unutmakdır."[1297]
629. “Bize Muhammed b. Yûsuf, Sufyân'dan, (O) Tarık'tan, (O da) Hakîm b. Câbir'den (naklen) haber verdi (ki, Hakîm) şöyle dedi: Abdullah demişti ki:”
"Şüphe yok ki, her şeyin bir felâketi vardır. İlmin felâketi de unutmakdır."
630. “Bize Abdullah b. Sa'îd haber verip (dedi ki), bize Ebû Usâme, el-A'meş'ten, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuş:”
"İlmin felaketi unutmak, zayi edilmesi de onu ehli olmayana rivayet etmendir."[1298]
631. “Bize Affân haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Seleme rivayet etti. (O dedi ki), bize Ebû Hamza et-Temmâr, el-Hasan'dan, O'nun şöyle dediğini haber verdi:”
“İlmin musibeti, unutmaktır.”[1299]
632. “Bize Osman b. Ömer haber verip (dedi ki), bize Kehmes, İbn Bureyde'den, O'nun şöyle dediğini haber verdi: Hz. Ali demişti ki:”
“Şu hadisleri müzâkere ediniz. Birbirinizi de ziyaret ediniz. Çünkü siz (böyle) yapmazsanız, onlar yok olup gider."[1300]
633. “Bize Bişr İbnu'l-Hakem haber verip dedi ki, ben Sufyân'ı, şöyle derken işittim: Ez-Zührî şöyle demişti:”
“İlimden (bir şeyler) elde ettiğimi sanıyordum. Sonra Ubeydullah (b. Abdülah b. Mes'ûd) ile oturup (müzakere yaptım) da (gördüm ki) ben, sanki vadilerden bir vadide imişim!”[1301]

52. Fakîhlerin İhtilâfı

634. “Bize Yezîd b. Harun, Hammâd b. Seleme'den, (O da) Humeyd'den (naklen) haber verdi (ki, Humeyd) şöyle dedi:”
Ömer b. Abdilaziz'e;
"İnsanları tek şey üzerinde toplasan!" denmişti de O şöyle karşılık vermişti:
"Onların ihtilâf etmemeleri beni sevindirmez!" (Humeyd) dedi ki:
“O, sonra, her tarafa -veya merkezlere- her topluluğun, fakihlerinin üzerinde ittifak ettikleri şeyle hüküm vermesi için mektuplar yazdı.”[1302]

Açıklama

"İhtilâf, "ayrılık, uyuşmama, anlaşmama" demektir. Bunun zıddı,"ittifak: uyuşma"dır. Şurası muhakkaktır ki, her meşru konudaki ittifak, ihtilâftan daha iyi, daha hayırlıdır. Bununla beraber, insanın olduğu yerde, onun değerlendirmeleriyle alâkalı hususlarda bütün insanlara şâmil olacak bir ittifakın meydana gelmesi, insanın

yapısı gereği, mümkün değildir. Bundan dolayı insan kaynaklı şeylerde, yani beşeri yoruma tâbi meselelerde tabiî olarak ihtilâflar görülecektir. Dârimî de, "Fakîhlerin İhtilâfı" başlığıyla bu mânâya işaret etmiş olmalıdır. Çünkü "fakîh"(=muctehid alim, Şer'î hükümleri muayyen delillerinden çıkaran kimse), en geniş mânâda Kur'an ve hadis metinlerini, Şer'î delilleri yorumlayan, açıklayan insandır. İşte, işe beşerî yorum ve açıklama girince de ihtilaflar olacaktır. Fakîhlerin bu ihtilâfları, onlara başvuracak olan halk için, dini uygulamada genişlik ve kolaylık sağlayacak, bu bakımdan da bu ihtilaflar müslümanlar için rahmet olacakdır. Vahiy kaynaklı veya destekli meselelerde, asılları i'tibarıyle ihtilâfa düşmek ise dalâlettir. Onlar, yorumları bir tarafa, oldukları gibi kabul edilirler. İhtilâfı kınayan âyet ve hadisleri bu mânâda anlıyoruz. Bu konuda Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Topluca Allah'ın ipine yapışın, ayrılmayın."*[1303] *"Kendilerine açık deliller geldikten sonra, ayrılığa düşüp ihtilâf edenler gibi olmayın, işte onlar, (evet) onlar için (Kıyamet günü) büyük bir azâb vardır. "*[1304] Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- bir hadisi ise şöyledir: *"İhtiâf etmeyiniz. Çünkü sizden öncekiler ihtilâf etmişlerdi de, helak olmuşlardı. "*[1305]
Tarihî vakıa da söylenen hususları te'yîd edecek mâhiyettedir: Hz. Peygamber, vermiş olduğu bir emri değişik şekilde yorumlayıp tatbik eden Sahâbîlerini kınamamıştı.[1306] Sahabe ve sonrası dönemlerdeki fakîhlerin ihtilâfları ise herkesin malûmudur.[1307] Bu bölümde, konuyla ilgili bazı haberler zikredilmektedir.[1308]

635. "Bize Yezîd, el-Mes'ûdî'den, (O da) Avn b. Abdillah'tan (naklen) haber verdi (ki, Avn) şöyle dedi:"
"Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- Ashabının ihtilâf etmemiş olmalarını arzu etmem. Çünkü onlar bir şey üzerinde ittifak etmiş olsalar, sonra da bir adam bunu terketseydi, Sünnet'i terk etmiş olurdu. Şayet ihtilâf etmiş olsalardı da bir adam (onlardan) birinin görüşünü kabul etseydi, Sünnet'i kabul etmiş, (Sünnet'e uymuş) olurdu."[1309]
636. "Bize Ebû Nuaym haber verip (dedi ki), bize Hasan, Leys'ten, (O da) Tâvûs'tan (naklen) rivayet etti (ki, Tâvûs) şöyle dedi:"
"Ibn Abbâs bazan bir görüş beyân eder, sonra onu terk ederdi."[1310]
637. "Bize el-Haccâc İbnu'l-Minhâl haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Seleme rivayet edip (dedi ki), bize Hişâm b.Urve, Urve'den, (O da) Mervân Ibnu'l-Hakem'den (naklen) haber verdi (ki, Mervân) şöyle dedi:"
"Hz. Osman b. Affân bana dedi ki, Hz. Ömer bana şöyle demişti:
"Şüphe yok ki, ben dede(nin mirastaki payı) hakkında bir görüşe vardım. Şayet siz ona uymayı uygun görürseniz, ona uyunuz." Hz. Osman şöyle karşılık verdi:
"Eğer biz senin görüşüne uyarsak, şüphesiz o doğrudur. Eğer senden önceki Üstad'ın (yani Hz. Ebû Bekr'in) görüşüne uyarsak, O ne güzel görüşlü biri idi!" (Humeyd) dedi ki:
"Hz. Ebû Bekr ona (yani dedeye, mirasta) baba (hükmü) verirdi."[1311]

53. Arz Hakkında

638. "Bize İbrahim İbnu'l-Munzîr el-Hızâmî haber verip (dedi ki), bize Mervân b. Muâviye rivayet edip (dedi ki), bize Asım el-Ahvel rivayet edip dedi ki;"
"eş'Şa'bî'ye, fıkıh (ahkâm) hadislerini "arz" ettim, (okudum). O da onları (rivayet etmem için) bana izin verdi."[1312]

Açıklama

"Arz"ın sözlük mânâsı "izhar etmek, göstermek, ortaya koymak, sunmak'tır. Hadis Usûlü ıstılahı olarak ise; talebenin, bir hocanın rivayet hakkına sahip olduğu hadis veya hadislerini önceden yazdıktan veya ezberledikten sonra, gelip bu hocaya okuması mânâsına kullanılmıştır. Bir talebenin, aynı şekilde hocasına hadislerini okumakta olan başka bir talebeyi dinlemesi de "arz" adını alır. Buna "kıra'at aleş-şeyh", "kırâ'at" ve "arzu'l-kırâ'at" da denilmiştir.[1313] Bu usûlle, hocanın huzurunda onun hadislerini okuyan talebe ve -varsa-okunanları dinleyen diğer talebeler, sözkonusu hadisleri hocadan, onun ağzından duymuş gibi almış, öğrenmiş olurlar. Binaenaleyh "arz", hocadan hadis alma, (öğrenme=tahammulu'l-hadis) usûllerinden biridir. Bu usûlün tarihi, Asr-ı Saâdet'e kadar uzanır. Şöyle ki, Buhârî'nin kaydettiği bir habere göre.[1314] Dımâm b. Salebe isimli bir Sahâbi, önceden öğrenmiş olduğu bazı İslâmî esasları, gelip Hz. Peygamber'e, soru şeklinde tekrar etmiş. Hz. Peygamber onu, bu esnada sadece "evet" sözleriyle tasdîk etmiş. Dımâm b. Sa'lebe, konuşmasının sonunda, zikretmiş olduğu İslâmi esasları kendi kabilesine anlatacağını da Hz. Peygamber'e söylemiş. Böylece O, onları Hz. Peygamber'den öğrenmiş oldu. Kabilesinin yanına gittiğinde de onları kabilesindekilere nakletmiş. Onlar da bunları kabul etmişler. Dımâm b. Sa'lebe'nin burada yaptığı, "arz"dan başka bir şey değildir. Bu hadis, "arz"ın mu'teber, meşru' bir hadis öğrenme usûlü olduğuna delil getirilmektedir.[1315] Birkaç kişi hariç, bütün İslâm alimleri de bu usûlle hadis alıp nakletmenin caiz olduğunda ittifak etmişlerdir.[1316]

639. "Bize İbrahim Îbnu'l-Munzir haber verip (dedi ki), bize Sufyân b. Uyeyne rivayet edip dedi ki, Amr b. Dinar'a;"
"Câbir b. Abdillah'ı, "Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, mescide (elinde) oklarla uğrayan bir adama; "Onların temrenlerini, (demir uçlarını) tut!" buyurdu" derken işittin mi?" dedim.
"Evet" dedi.[1317]

Açıklama

Bu haberde bir "arz" usûlü örneği görülmektedir. Sufyân b. Uyeyne, Amr b. Dinar'a gelerek, önceden öğrenmiş ve O'nun rivayet hakkı na sahip olduğu bir hadisi O'na "arz" etmiş, (okumuş), Amr ise O'nu tasdîk etmiştir. Bundan sonra Sufyân; "Amr b. Dinar bana kırâ'at (arz) yoluyla şöyle rivayet etti veya şöyle haber verdi" gibi bir ifade (edâ sîgası) kullanarak, mezkûr hadisi başkasına nakledebilecektir.[1318]

640. "Bize İbrahim İbnu'l-Münzir haber verip (dedi ki), bize Sufyân rivayet edip dedi ki, Abdurrahman İbnu'l-Kâsım'a,"
"Babanı, (halası) Hz. Âişe'den, "Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-oruçlu iken onu öperdi" diye rivayet ederken işittin mi?" dedim.
"Evet" dedi."[1319]
641. "Bize el-Hasan b. Alime d haber verip (dedi ki), bize Miskin b. Bukeyr rivayet edip (dedi ki), bize Şu'be rivayet edip dedi ki:"
"Mansûr bana bir hadis yazıp (göndermişti). Sonra kendisiyle karşılaştım ve "onu senden rivayet edeyim mi?" dedim. Şöyle cevap verdi:
"Sana yazıp (gönderdiğim) zaman, sana rivayet ettim demek değil mi? (Tabiî, rivayet edebilirsin!)" (Şu'be) dedi ki:
"(Bunu) Eyyub es-Sahtiyânî'ye de sordum. O da bunun aynısını söyledi."[1320]

Açıklama

Bu haberde hadis alma, hadis, öğrenme usûllerinden biri olan "kitabet" sözkonusu edilmektedir. "Mükâtebe (=yazışma)" da denilen bu usûlde hoca, rivayet hakkına sahip olduğu hadis veya hadisleri ya bizzat kendi eliyle yazar, veya güvenilir olması gereken birine yazdırır ve talebeye gönderir. Bu suretle talebe de onların rivayet hakkına sahip olmuş olur. Bu usûlün ilk örneklerini Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- tatbikatında buluyoruz: Hz. Peygamber, muhtelif yerlerde görev yapmakta olan memurlarına birçok mektup yazdırıp göndermiş, onlar da bu mektupların gereği ile amel etmişler.[1321] Müteakip dönemlerde bu usûl, hadis öğrenim ve öğretiminde çokça kullanılmıştır.[1322]

642. "Bize Zekeriyya b. Adiyy haber verip (dedi ki), bize Abdullah İbnu'l-Mübârek, Ma'mer'den, (O da) ez-Zührî'den (naklen) haber verdi (ki, Ma'mer) şöyle dedi:"
"Ona (yani ez-Zührî'ye) bir kitab "arz" ettim ve "onu senden rivayet edeyim mi?" dedim. Şöyle cevap verdi: "Onu sana benden başka kim rivayet etti ki?"[1323]

Açıklama

"Arz"ın, "arzu'l-kırâ'at" ve "arzu'l-munâvele" diye iki çeşidinin olduğu daha önce zikredilmişti.[1324] Burada arzu'l-kırâ'at düşünülebilir. Bu durumda metindeki "bir kitab "arz" ettim" cümlesi, "bir kitab okudum," mânâsına gelir. Ancak burada büyük bir ihtimalle arzu'1-münâvele söz konusudur. Arzu'l-münâvele (=elden verme arzı) ise, talebenin; hocasının, önceden elde etmiş olduğu "asıl" hadis kitabını veya onun kopye edilmiş bir nüshasını (fer'ini) hocaya vermesi, hocanın da bunu incelemesinden sonra talebeye iade etmesi şeklinde cereyan eden bir hadis alma usûlüdür. Hoca kitabı iade ederken, "Bu, benim rivayet hakkına sahip olduğum bir kitaptır. Onu benden rivayet edebilirsin" gibi rivayet izni ihtiva eden bir ifade veya sadece, "bu, benim rivayet hakkına sahip olduğum bir kitaptır" gibi bir ifade kullanabilir. Her iki halde de, bazı farklı görüşleri olmakla beraber, talebe o kitaptaki hadislerin rivayet hakkına sahip olur, onları başkasına rivayet edebilir.[1325]

643. "Bize İbrahim İbnu'l-Münzir el-Hızâmi haber veip (dedi ki), bize, Müzenîlerin dostu (veya âzâdlısı) Dâvûd b. Atâ' rivayet edip (dedi ki), bize Hişâm b. Urve, babasından, onun şöyle dediğini rivayet etti;"
"Kitabı "arz" etmekle (hocanın okuyarak hadis rivayet etmesi, (yani semâ' usûlü) birdir."[1326]

Açıklama

Burada iki mühim hadis alma usûlünün mukayesesi yapıhnakta-dır. Bunlardan biri arzu'l-münâvele, diğeri ise semâ'dır. Semâ', hocanın, rivayet hakkına sahip olduğu hadisleri kitabından veya hafızasından bizzat okumasını, talebenin de dinlemesini veya kitabından takip etmesini ifade eder ve umûmen hadis alma usûllerinin en üstünü kabul edilir. Bununla beraber semâ' ile arzu'l-münâvele'yi -bu arada aynı hükümde olan arzu'l-kırâ'at'ı- bir sayan alimler de vardır. Hâkim Nisâbûri, bunların uzun bir listesini verir.[1327] Bu görüşte olan alimler arasında İbn Şihâb ez-Zührî, Hişâm b. Urve, eş-Şa'bî, İmâm Mâlik ve Buhâri gibi birçok meşhur isim vardır. Ancak Suyûti, bu görüşte olan alimlerin, iki usûlün, derece bakımından bir olduklarını değil, kabul edilmelerinin aynı derecede sahih olduğunu söylemek istedikleri kanaatinde olduğunu açıklamaktadır.[1328] Üçüncü bir görüşe göre ise arz, semâ'dan üstündür. Ebû Hanife, İbn Cureyc, Sufyân es-Sevrî ve Şu'be İbnu'l-Haccâc gibi birçok alimin de bu görüşte olduğu nakledilmektedir.[1329] Bu farklı görüşlerin sebebi; talebe ve hocanın, bu iki hadis alma usûlünden hangisinde daha dikkatli davranabilecekleri, yapılacak bir hatada hangisinde birbirini daha kolay tashih edebilecekleri gibi hususlarda sahip olunan, şahsi tecrübelere de dayalı farklı kanaatlerdir. Belirtilen bu kanaatlerin altında ise, asıl, hadislerin en sağlıklı bir şekilde sonraki nesillere intikalini sağlamak gaye ve arzusu yatmaktadır.[1330]

644. "Bize İbrahim İbnu'l-Munzir haber verip (dedi ki), bize Dâvûd b. Atâ', Ca'fer b. Muhammed'den, (O da) babasından (naklen) rivayet etti (ki, babası Muhammed) şöyle dedi:"
"Kitabı "arz" etmekle, (hocanın okuyarak) hadis rivayet etmesi birdir."[1331]
645. "Bize İbrahim İbnu'l-Munzir haber verip (dedi ki), bize Dâvûd b. Atâ1 rivayet edip dedi ki,"
"Zeyd b- Eşlem, kitabı "arz" etmekle (hocanın bizzat okuyarak hadis rivayet etmesinin bir olduğu görüşündeydi. İbn Ebî Zi'b de bu görüşteydi."[1332]
646. "Bize İbrahim haber verip (dedi ki), bize Mutarrif, Mâlik b. Enes'ten rivayet etti,"
"O (yani Mâlik) "arz'la (hocanın bizzat okuyarak) hadis rivayet etmesinin bir olduğu görüşündeydi."[1333]

54. Adam Bir Şeyle Fetva Veriyor, Sonra Kerdisine Hz. Peygamberden -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem- (Bir Hadis) Ulaşıyor. Bunun Üzerine Hz. Peygamberin -Sallallahu Aleyhi Ve Sellem- Hükmüne Dönüyor.

647. "Bize Kabîsa haber verip (dedi ki), bize Sufyân, el-A'meş'ten, O'nun şöyle dediğini rivayet etti: İbrahim; "(İmama uyan tek kimse) onun solunda durur" derdi. Sonra ben ona:
"Sumeylez-Zeyyât'tan, (O da) İbn Abbâs'tan (naklen) rivayet ettim ki, Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- onu sağında durdurmuştu. O da hemen (eski görüşünden vazgeçip) bunu kabul etti."[1334]
648. "Bize Muhammed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize Hârûn İbnu'l-Muğire, Anbese b. Sa'îd'den, (O) Hâlid b. Zeyd el-Ensârî'den, (O) Akkar İbnu'l-Muğire b. Şu'be'den, (O da) babası el-Muğire b. Şu'be'den (naklen) rivayet etti (ki, el-Muğîre) şöyle dedi:"
"Hz. Ömer halka;
"Sizden biri cenin hakkında Hz. Peygamber'den -sallallahu aleyhi ve sellem- (bir hüküm) işitti mi?" diye sordu. Bunun üzerine el-Muğire b. Şu'be kalktı ve;
"O, onun hakkında, bir erkek köle veya bir câriye (verilmesini) hükmetmişti" dedi. O yine halka sordu. Bu sefer lehine hüküm verilmiş olan kimse kalktı ve; "Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ondan dolayı lehime bir erkek köle veya bir câriye hükmetmişti" dedi. O tekrar halka sordu. Bu sefer de aleyhine hüküm verilmiş olan kimse kalktı ve;
"Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- aleyhime bir "ğurre" yani bir erkek köle veya bir câriye hükmetmişti" dedi. (Aleyhine hüküm verilmiş olan bu zat sözüne devamla dedi ki, o zaman) ben de; "Onun için; yani ne yemiş, ne içmiş, ne ses çıkarmış, ne konuşmuş olmayan bir şey için aleyhime hüküm mü veriyorsun? Şayet onu heder eder, (onan için bana köle verme cezası vermezsen), işte heder edilmeye en müstahak olan odur," demiştim. Bunun üzerine Hz. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ona, yanındaki bir şeyle işaret etmiş ve
"(kahinler gibi) şiir mi (söylüyorsun?)" buyurmuştu. Bu (haberler) üzerine Hz. Ömer şöyle dedi:
"Hz. Peygamber "in -sallallahu aleyhi ve sellem- vermiş olduğu hükümden bana ulaşan (bu) şeyler olmasaydı, ona iki diyet (yani cenîn diyeti ile büyük maktulün diyeti) arasında bir diyet hükmü verecekdim."[1335]

Açıklama

"Diyet", insanın canı veya bedenine yönelik bir suç sebebiyle bu suça maruz kalan kimseye veya varislerine verilmesi gereken maldır. Bu malın cins ve miktarı suçun çeşidine ve yapılış şekline göre değişmektedir. İlerde bu kitabın 'Diyât' adındaki 15. bölümünde (bkz. 2356. hadis ve devamı) bu konudaki hadisler yer alacaktır.[1336]

649. "Bize Sa'îd b. Amir haber verip (dedi ki), Sellâm, Ey-yûb'dan, O'nun şöyle dediğini anlatırdı:"
"Öğretmeninin hatasını bilmek istediğin zaman, ondan başkasıyla oturup (müzâkere yap!)"[1337]
650. "Bize Affân haber verip (dedi ki), bize Hammâd b. Zeyd rivayet edip (dedi ki), bize Eyyûb rivayet edip dedi ki;"
"Mekke'de, (hanımının bulunduğu yerden uzakta) ölen adamın (hanımının iddet durumunu) müzakere ettik de ben, el-Hasan, Katâde ve taraftarlarımızın görüşünden dolayı, (hanımının) iddeti, (ölüm) haberi kendisine geldiği günden (başlar)" dedim. (Eyyûb) dedi ki:
daha sonra Talk b. Habîb el-Anezî bana rastladı ve şöyle dedi:
"Sen, şerefli, kıymetli birisin. Ve sen yine çabuk dikkat çeken bir belde ahalisindensin.[1338] Doğrusu ben senin hakkında emin değilim. Sen burada bu belde ahalisinin görüşünün aksine bir görüş söyledin. Ben de ondan (yani bu belde ahalisinin görüşünden) başkasına inanmıyorum!" Bunun üzerine ben;
"Bu konuda ihtilâf var mı?" dedim. (Talk);
"Evet, dedi, (hanımın) iddeti (kocasının) öldüğü günden (başlar)". Sonra ben Sa'îd b. Cübeyr'e rastladım ve (bunu) O'na sordum. O da;
"(Hanımın) iddeti, (kocasının) öldüğü günden (başlar)" dedi. Mücâhid'e sordum, O da;
"(Hanımın) iddeti, (kocasının) öldüğü günden (başlar)" dedi. Atâ' b. Ebî Rebâh'a sordum, O da;
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" dedi. Ebû Kılâbe'ye sordum, O da;
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" dedi. Muhammed b. Sirin'e sordum, O da;
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" dedi.
(Eyyûb) dedi ki, bana Nâfi1 rivayet etti ki; İbn Ömer -radıyallahu anh-,
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" demiş. İkrime'yi de;
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" derken işitmiştim. (Eyyûb) dedi ki, Câbir b. Zeyd de;
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" demiş. (Eyyûb) dedi ki, İbn Abbâs da;

"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" demiş.
Hammâd dedi ki; Leys'i, el-Hakem'den, Abdullah b. Mes'ûd'un;
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" dediğini rivayet ederken işittim. (Hammâd) dedi ki; Hz. Ali ise,
"(Kadına kocasının ölüm) haberi geldiği günden (başlar)" demiş.
Abdullah b. Abdirrahman (ed-Dârimi) dedi ki, ben,
"(Kocasının) öldüğü günden (başlar)" görüşündeyim."[1339]

Açıklama

Bu haberde sözkonusu edilen mesele şudur: Koca, karısından uzak bir yerde öldüğünde, karısının beklemek zorunda olduğu iddet, (yeni bir evlilik yapabilmesi için bekleme) müddeti ne zaman başlar? Kocasının fiilen öldüğü günden mi, yoksa kadına, kocasının ölüm haberinin ulaştığı günden mi? Yukarıda görüldüğü gibi, alimlerin bu konuda değişik görüşleri vardır. Hanefi mezhebine göre kadının iddeti, kocasının öldüğü günden itibaren başlar. Kadının, kocasının ölümünden haberi olmasa da bu böyledir. Çünkü iddet, belli bir müddettir. Bunun geçmesinden, kadının haberdâr olması şart değildir.[1340] Kocası ölen bir kadının iddet müddeti ise; hamile ise çocuğunu -birden fazla ise son çocuğunu- doğuruncaya kadardır, hamile değilse dört ay on gündür.[1341]

55. Adam Bir Şeyle Fetva Verebilir, Sonra Onu Değiştirebilir

651. "Bize Ahmed b. Humeyd haber verip (dedi ki), bize İbnu'1-Mübârek, Ma'merden, (O) Simâk İbnu'l-Fadl'dan, (O) Vehb b. Münebbih'ten, (O da) el-Hakem b. Mes'ûd'dan (naklen) rivayet etti (ki, el-Hakem) şöyle dedi:"
"Muşerreke" hakkında Hz. Ömer'e gelip (hükmünü sormuştuk), O da (mirastan ona) pay vermemişti. Sonra ertesi yıl (tekrar) O'na gelip (onun hükmünü sorduk). Bu sefer (ona mirastan) pay verdi. Bunun üzerine O'na, "(niçin böyle yaptın?)" dedik. Şöyle cevap verdi:
"O, (o zaman) vermiş olduğumuz hükme göre idi. Bu da (şimdi) verdiğimiz hükme göredir."[1342]

Açıklama

Sorulan bir meselenin Şer'î hükmünü ("fetva"sini), müctehid alim, bütün ilmî gücünü ve dikkatini kullanarak, dinen makbul sayılan delillerden çıkarıp açıklar. Müctehid alim, hükmü açıklarken örf ve âdeti, içtimaî durumu, toplum menfaatini, soranın durumunu ve benzeri hususları bir bütün içinde göz önünde bulundurmak durumundadır.[1343] İşte gerek aslî delilleri, gerekse fer'î delillerle zikredilen hususları değerlendirmede meydana gelen değişikliklerden dolayı, bir müctehid, zamanla görüş değiştirebilmektedir. Yukarıdaki haberde böyle bir durum söz konusudur. İslâm hukuk tarihinde bunun pekçok örneğini bulmak mümkündür. Bilhassa İmâm Şafı'î'nin "eski" ve "yeni" görüşü şeklinde, bir konudaki değişik ictihadları meşhurdur. İctihad değiştirme ile ilgili bu vakıa, Mecelle'de "Ezrnânın teğayyuru ile ahkâmın teğayyuru inkâr olunamaz" maddesiyle (39. madde) tesbit edilmiştir.[1344]

56. İlmi Üstün Tutma Hakkında

652. "Bize Ya'kûb b. İbrahim haber verip (dedi ki), bize Ravh rivayet edip (dedi ki), bize Haccâc el-Esved rivayet edip dedi ki, İbn Münebbih şöyle dedi:"
"İlim sahipleri ilimlerini, eskiden, dünya ehline karşı sakımrlardı. Bunun sonucu dünya ehli, ilimlerine rağbet eder ve onlara dünyalıklarını, kendi istekleriyle verirlerdi. İlim sahipleri bugün ise, ilimlerini dünya ehline saçmışlardır. Bu yüzden dünya ehli onların ilimlerine karşı isteksiz olmuş ve dünyalıklarım onlardan sakınmışlardır."[1345]
653. "Bize Ya'kûb b. İbrahim haber verip (dedi ki), bize Muhammed b. Ömer İbni'l-Kümeyt rivayet edip (dedi ki), bize Ali b. Vehb el-Hemdânî rivayet edip (dedi ki), bize ed-Dahhâk b. Musa rivayet edip dedi ki:"
"Süleyman b. Abdilmelik, Mekke'ye giderken Medine'ye uğramış ve orada günlerce kalmıştı. Bir ara; "Medine'de Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- Ashabından birine kavuşmuş olan bir kimse var mı?" dedi. (Yanındakiler) O'na;
"Ebû Hâzim (isimli biri var)" dediler. Bunun üzerine O'na haber saldı. Huzuruna girince O'na;
"Ebû Hâzim! Nedir bu eziyet?" dedi. Ebû Hâzim;
"Yâ Emîre'l-Mü'minîn! Benden ne eziyet gördün?" dedi. (Halife Süleyman);
"Medinelilerin ileri gelenleri yanıma geldi, sen gelmedin!" karşılığını verdi. (Ebû Hâzini);
"Ya Emire'l-Mü'minin, dedi, (doğru) olmayan bir şeyi söylemenden seni Allah'a sığındırırım! Bu günden önce ne sen beni tanımıştın, ne de ben seni görmüştüm." (Râvi ed-Dahhâk) dedi ki, bunun üzerine Süleyman, Muhammed b. Şihâb ez-Zühri'ye dönüp;
"İhtiyar doğru söyledi, ben hata ettim" dedi. Süleyman (sonra);
"Ebû Hâzim! Bize ne oluyor da ölümden hoşlanmıyoruz?" diye sordu. (Ebû Hâzim) şöyle cevap verdi:
"Çünkü siz Âhireti harab ettiniz, dünyayı ma'mûr hale getirdiniz. Bu yüzden ma'mûr yerden harab edilmiş yere gitmekten hoşlanmıyorsunuz." (Süleyman);

"Doğru söyledin, Ebû Hazim! Peki yarın (Kıyamet gününde) Allah'a gidiş nasıl olacak?" dedi. (Ebû Hâzim); "İyilik eden, ailesinin yanma gelen gurbetçi gibi. Kötülük yapan ise, efendisinin yanına gelen kaçak köle gibi!" karşılığını verdi. Bunun üzerine Süleyman ağladı ve
"Keşke Allah katında ne olacağımızı bilsem!" dedi. (Ebû Hâzim) dedi ki;
"Amelini Allah'ın Kitab'ıyla karşılaştır, (öğrenirsin!)" (Süleyman sonra);
"(Kıyamette) nasıl bir yer bulacağım?" diye sordu. (Ebû Hâzim);
"İyiler hiç şüphesiz Na'rnı (Cennetin)de, kötüler ise muhakkak alevli ateştedirler"[1346] dedi. Süleyman;
"Peki, dedi. Allah'ın rahmeti nerede, Ebû Hâzim?" Ebû Hâzim;
"Allah'ın rahmeti iyilik edenlere yakındır"[1347] karşılığını verdi. Süleyman O'na dedi ki;
"Ebû Hâzim! Peki, Allah'ın hangi kulları daha üstündür?"
"Şahsiyet ve akıl sahipleri!" dedi. Süleyman O'na;
"Peki amellerin hangisi daha faziletlidir?" dedi. Ebû Hâzim;
"Haramlardan uzak durmakla beraber farzları yerine getirmek!" dedi. Süleyman;
"PKeki hangi duaya daha çok icabet edilir?" dedi. Ebû Hâzim;
"Kendisine iyilik yapılan kimsenin, iyilik yapana duasına!" karşılığını verdi. (Süleyman) dedi ki;
"Peki hangi sadaka daha faziletlidir?" (Ebû Hâzim);
"Başa kakmadan, eziyet etmeden muhtaç dilenciye (verilen) ve (malı) az olan kimsenin verebildiği!"[1348] dedi. (Süleyman);
"Peki, hangi söz daha doğrudur?" dedi. (Ebû Hâzim);
"Kendisinden korktuğun veya (bir şey) umduğun kimsenin yanında (söyleyeceğin) hak söz!" dedi. (Süleyman);
"Peki, müminlerin hangisi daha akıllıdır?" dedi. (Ebû Hâzim);
"Allah'a itaatle amel eden ve insanlara bu yolu gösteren adam!" dedi. (Süleyman),
"Peki, müminlerin hangisi daha ahmaktır?" dedi. (Ebû Hâzim);
"Zalim olduğu halde (din) kardeşinin arzusuna uyan ve bu suretle, başkasının dünyalığına mukabil ahiretini satan kimse!" dedi. Süleyman O'na;
"Doğru söyledin, dedi, peki, bizim içinde bulunduğumuz durum hakkında ne dersin?" (Ebû Hâzim);
"Ya Emire'l-Mü'minin! Beni (bu soruya cevap vermekten) bağışlar mısın?" dedi. Süleyman O'na;
"Hayır! Lâkin (bu) bana vereceğin bir nasihat (olacak)" dedi. (Ebû Hâzim, bunun üzerine) şöyle dedi:
"Ya Emire'l-Mü'minin! Senin ataların halkı kılıçla bastırıp bu hükümdarlığı müslümanlardan, istişare yapmaksızın, razılıkları olmaksızın, zorla aldılar. Hatta onlardan pek çok kimseyi öldürdüler ve (bu öldürülen müslümanlar), o (öldürme ile ahirete göçtüler. (Öbür âlemde) onların söylediği ve onlara söylenilen şeyleri bir bilsen!" Bunun üzerine orada oturanlardan bir adam;
"Söylediğin şey ne kötü, Ebû Hâzim!"" dedi. Ebû Hâzim (buna) şöyle karşılık verdi:
"Yalan söyledin! Şüphe yok ki Allah, alimlerden;
"Onu insanlara mutlaka açıklayacaklar, gizlemeyecekler! "[1349] diye söz almıştır." Süleyman O'na;
"Peki biz (durumumuzu) nasıl düzeltebiliriz?" diye sordu. Ebû Hâzim;
"Öğünmeyi, lafçılığı bırakır, vakarlı ve şahsiyetli olur, (devlet yardımlarını) eşit bir şekilde dağıtırsınız" cevabını verdi. Süleyman O'na;
"Bunu nasıl yaparız?" dedi. Ebû Hâzim;
"Helâlinden alır, lâyık olanlarına verirsin!" dedi. Süleyman O'na;
"Ebû Hâzim, dedi, bize arkadaşlık eder misin? Bu suretle sen bizden istifade edersin, biz de senden istifade ederiz." Ebû Hâzim;
"Allah'a sığınırım!" dedi. Süleyman O'na;
"Niçin böyle (diyorsun?)" dedi. (Ebû Hâzim) şu karşılığı verdi:
"Size az bir şey meyletmekten, bu sebeple de Allah'ın bana hayatın da katmerli, ölümün de katmerli (acısını) tattırmasından korkarım." (O zaman) Süleyman O'na:
"Bize ihtiyaçlarını bildir" dedi. (Ebû Hâzim);
"Beni Cehennemden kurtarıp Cennete sokarsın, (işte ihtiyacım budur!)" dedi. Süleyman;
"Bu benim yapabileceğim bir şey değil" dedi; Ebû Hâzim;
"O halde sana onun dışında hiç ihtiyacım yok!" dedi. (Süleyman);
"Peki, bana hayır-duada bulun" dedi. Ebû Hâzim şöyle dedi:
"Allahım! Eğer Süleyman senin dostun ise, O'na dünya ve Ahiret iyiliğini kolaylaştır. Eğer düşmanın ise, onu perçeminden tut, sevip razı olacağın şeye (ilet)". Süleyman O'na;
"Bu kadar mı?" dedi. Ebû Hâzim;
"Ehlinden isen öz, (ama) çok söyledim. Ehlinden değilsen, kirişi olmayan yaydan (ok) atmam bana ne fayda verir?" cevabını verdi. Süleyman O'na;
"Bana tavsiyede bulun!" dedi. (Ebû Hâzim) şöyle dedi:
"Sana tavsiyede bulunacağım, (ama) sözü uzatmayacağım: Rabb'ini ta'zim et. Seni menettiği yerde görmesinden, emrettiği yerde kaybetmesinden (bulmamasından) O'nu tenzih et!" (Ebû Hâzim, Süleyman'ın) yanından çıkınca (Süleyman) O'na yüz dinar gönderdi ve "bunu (Allah rızası için) harca, senin için yanımda bunun gibi çok var!" diye de yazdı. (Râvî ed-Dahhâk) dedi ki, (Ebû Hâzim) bunları O'na, şöyle bir mektupla geri çevirdi: "Ya Emire'l-Mü'minin! Senin benden isteğinin ciddi olmamasından veya benim (parayı) sana geri çevirişimin, (onun) önemsizliği sebebiyle olmasından, Allah korusun! Bunlara senin için razı olmuyorum, kendim için nasıl razı olurum?" (Ebû Hâzim mektubunun devamında) O'na şöyle yazdı:

"Hz.. Musa b. İmrân, Medyen suyuna varınca o (suyun) başında, (hayvanlarını sulayan çobanlar buldu. Onların gerisinde de (hayvanlarını, diğerlerine karışmaktan) alıkoyan iki kız buldu. Bunun üzerine onlara (bunun sebebini) sordu. Onlar da;
"Çobanlar suvarıp çekilmeden biz suvarmayız. Babamız ise büyük, (çok yaşlı) bir ihtiyardır" dediler. Hemen (Hz. Musa) onlarmkini (de) suvardı. Sonra gölgeye çekildi ve "Rabb'im, hakikaten ben senin bana indireceğin hayra muhtacım" dedi. Bunu (söylemesinin sebebi şuydu): O aç, güven içinde olmayan korkar bir halde idi. Yine de Rabb'inden istedi, insanlardan dilenmedi. Çobanlar da (O'nun sözünü, halini) anlamadılar, (ama) iki kız anladı. Onlar babalarının yanına dönünce olayı ve O'nun sözünü O'na anlattılar. Bunun üzerine babaları -ki O, Şu'ayb idi-;
"Bu, aç bir adam!" dedi ve (kızlarından) birine;
"Git de O'nu çağır!" diye emretti. (Kız) O'nun yanma gelince O'nu büyük sayıp yüzünü örttü ve
"Babam seni çağırıyor. Bizim için (hayvanlarımızı) suvarmanın ücretini verecek" dedi.[1350] (Kız); "bizim için (hayvanlarımızı) suvarmanın ücretini" andığı vakit (bu) Hz. Musa'ya zor geldi. (Ama) onu takip etmek zorundaydı da. Çünkü o, dağlar arasında aç ve yalnızdı. Neticede onun peşinden gittiğinde rüzgâr esti ve (kızın) elbiselerini arkasına çarpmaya ve bu suretle (elbiseleri), arkasının hatlarını ona belli etmeye başladı. (Kız) da kalçalı idi. Hz. Musa kâh yüzünü çevirmeye, kâh (gözlerini) yummaya başladı. Sonunda sabrı tükenince, kıza; "Ey Allah'ın kulu! Arkamda kal ve bana yolu; "şu (yoldan, şöyle..." diyerek) sözünle tarif et" diye seslendi. (Hz. Musa, sonunda) Şu'ayb'in huzuruna girince akşam yemeğinin hazırlanmış olduğunu gördü. Şu'ayb da O'na;
"Genç! Otur, yemek ye!" dedi. Hz. Musa O'na;
"Allah'a sığınırım!" dedi. Şu'ayb de O'na;
"Niçin? Aç değil misin?" diye sordu.
"Evet, dedi, fakat bunun, o (kızların) için (hayvanlarını) suvarmamın bir karşılığı olmasından korkuyorum. Halbuki ben, dinimiz (gereği yaptığımız) hiçbir şeyi yer dolusu altına mukabil bile satmadığımız bir ev halkındanım." Bunun üzerine Şu'ayb O'na;
"Hayır, ey genç, (bu onun karşılığı değildir). Fakat bu, benim ve atalarımın âdetidir. Biz misafiri ağırlar, yemek yediririz" dedi. O zaman Hz. Musa oturdu ve yedi. İşte bu yüz dinar da anlattığım şeylerin karşılığı ise leş, kan ve domuz eti, çaresizlik halinde bundan daha helâldir. Şayet beytu'l-mal'da (devlet hazinesinde)ki bir haktan dolayı ise, bu hususta benim benzerlerim var. Eğer aramızda eşitlik yaparsan ne âlâ! Aksi halde benim buna ihtiyacım yoktur!"[1351]

654. "Bize Ebû Osman el-Basrî, Abdülaziz b. Müslim el-Kesmeli'den haber verdi (ki, O şöyle demiş:) Bize Zeyd el-Ammî, bir fakîhten (naklen) haber verdi ki, o (yani fakîh) şöyle demiş:"
Ey ilim sahibi! İlminle amel et, malının fazlasını ver. Sözünün fazlasını ise, Rabb'inin katında sana fayda verecek olan hadis gibi bir şey sebebiyle (söylemen) hariç, (kendine) tut! Ey ilim sahibi! Şüphe yok ki, bilip de kendisiyle amel etmediğin şey, kendisiyle karşılaştığın zaman Rabb'inin katında senin delilini ve ma'zeretini bertaraf edecektir. Ey ilim sahibi! Allah'a itaatle ilgin sana emredilen şeyler, isyanla ilgili sana yasaklanan şeylerden seni alıkoymak içindir (veya "... isyanla ilgili sana yasaklanan şeylerden seni alıkoyacakdır.") Ey ilim sahibi! Asla, başkasının amelinde güçlü, kendi amelinde zayıf olma! Ey ilim sahibi! Başkasına ait olan şey, seni, kendine ait olan şeyden asla alıkoymasın. Ey ilim sahibi! Alimleri büyük bilip onlara saygı göster, onlara çok yaklaş, onlardan, (söyleyeceklerini) dinle ve onlarla münâkaşa etmeyi bırak. Ey ilim sahibi! Alimleri, ilimlerinden dolayı büyük bil. Cahilleri ise, cehaletlerinden dolayı küçük bil, (ama) onları uzaklaştırma, yaklaştır ve onlara öğret! Ey ilim sahibi! Bir mecliste, anlamadıkça hiçbir söz (hadis) nakletme. Hiç kimsenin sözüne de, sana söylediğini bilmedikçe cevap verme! Ey ilim sahibi! Allah'ın (affına güvenerek) aldanma, insanların (sözlerine güvenerek) de aldanma! Çünkü Allah'ın (affına güvenerek) gaflet içinde olmak, O'nun emrini terketmeye; insanların (sözlerine gü-venerek) gaflet içinde olmak, onların arzularına uymaya (götürür). Allah'tan, O'nun seni kendinden (yani azabından) sakındırdığı gibi sakm. İnsanların fitnesinden de sakın. Ey ilim sahibi! Gerçek şu ki, günün ışığı, başkasıyla değil, ancak güneşle tam olur. Bunun gibi hikmet de, başkasıyla değil, sadece Allah'a itaatle kemâle erer. Ey ilim sahibi! Vakıa şu ki, ekin ancak su ve toprakla elverişli hale gelir. Bunun gibi iman da ancak ilim ve amelle elverişli hale gelir. Ey ilim sahibi! Her yolcu azıklamr. O, azığına ihtiyaç duyduğu zaman da azıklandığı şeyi (yanında) bulacaktır. Bunun gibi her amel yapan da, ahirette ameline muhtaç olduğu zaman, dünyada yaptığı ameli (yanında) bulacaktır. Ey ilim sahibi! Allah seni ibadetine karşı is-teklendirdiği zaman, bil ki O, sadece senin, O'nun katındaki değerini sana açıklamak istemiştir. Bu sebeple O'ndan başkasına geçme ki, sonra O'nun değer vermesi (halinden), küçümsemesi (haline) dönersin. Ey ilim sahibi! Şüphe yok ki, taş ve demir taşıman, sana, sözünü kabul etmeyeceklere (söz) anlatmandan daha kolay gelir. Sözünü kabul etmeyeceklere (söz) anlatan kimsenin durumu, Ölüye seslenen ve kabirdekilere sofra koyan kimsenin durumu gibidir.[1352]

57. Şam'lı Abbâd B. Abbâd El-Havvâs'ın Mektubu

655. "Bize Abdulmelik b. Süleyman Ebû Abdirrahman el-Antâki, Abbâd b. Abbâd el-Havvâs eş-Şâmi Ebû Utbe'den, O'nun şöyle dediğini haber verdi:"
"İmdi; aklınızı kullanın, akıl nimettir. Zira nice akıl sahibi (insan) vardır ki, zararına olan şeylerde derinleşmekle muhtaç olduğu şeylerden istifade etmekten kalbini alıkoymuş ve neticede bu (muhtaç olduğu şeylerden) gafil hale gelmiştir. Araştırılması gerekmeyen meselelerde araştırmayı terketmek, kişinin aklının üstünlüğünü (gösteren şeylerdendir. (Ancak) kişinin aklının üstünlüğü de, sonunda kendisine, güzel ve faydalı işlerde kendinden aşağıda olanları araştırıp soruşturmayı terketmekten dolayı, vebal olur.

Veya (nice) kimse vardır ki, kalbini; dinine, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- Ashabının dışında birtakım adamları baş tacı etmesine sebep olan bir bid'atle meşgul etmiş yahut; hidayeti sadece onlarda gördüğü, sapıklığı da onları terketmekte zannettiği şeylerde kendi görüşüyle yetinmiştir. (Bu durumlarda) onun iddiası şudur:
"O, bunları Kurandan almıştır!" Halbuki o, Kurandan ayrılmaya çağırmaktadır! Acaba ondan ve taraftarlarından önce, Kur'an'ın; muhkemiyle amel eden, müteşâbihine inanan ve onun hakkında en vazıh yolun işaret çizgisi üzere olan, sahip ve tatbikçileri yok muydu? Kur'an, Resûlullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- önderi idi. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- de Ashabının önderi idi. Ashabı ise, kendilerinden sonrakilerin önderleri idiler. (Bu sonrakiler de, muhtelif) bölgelerde tanınmış olan, (kendilerine) nisbet olunan, aralarında ihtilâf olmakla beraber (nefislerinin) arzularına uyan (bidatçıları) red hususunda müttefik olan kişilerdir. (Nefislerinin) arzularına uyanlar ise, şahsi görüşleriyle orta yoldan sapmış, sırat-ı müstakimden uzak değişik yollarda bocalamış, kılavuzları onları; sapıtıcı, ıssız ve uzak çöllere sürüklemiş, onlar da, şekil ve suretlerinde külfete girerek bu (sapık yollarda) derinleşmişlerdir. Her ne zaman Şeytan onlara, sapıklıklarında yeni bir bid'at çıkardıysa, onlar ondan başkasına geçtiler. Çünkü onlar geçmiş (müslümanlarm) izinin peşine düşmediler, (kötülükleri terkeden) muhacirlere de uymadılar. Halbuki Hz. Ömer'den nakledildi ki, O Ziyâd'a şöyle demişti:
"Biliyor musun, İslâm'ı ne yıkar? Alimin hatası (sürçmesi), münâfıkın Kur'an vasıtasıyla mücâdelesi ve saptırıcı önderler!"[1353] Allah'tan korkun! Kurrânızm (hep Kur'an okuyan âbid insanlarınızın) ve mescidlerinizin cemaatlerinin içinde ortaya çıkan; gıybet, söz taşıma, insanlar arasında iki yüz ve iki dille dolaşma gibi şeylerden sakının! Nitekim nakledilmiştir ki, bu dünyada ikiyüzlü olan, Cehennemde de iki yüzlü olacaktır.[1354] Gıybetçi kimse seninle karşılaşır ve yanında, senin gıybet edilmesini arzu ettiğini zannettiği kimseyi gıybet eder. Senden sonra senin arkadaşına gelir ve aynısını senden arkadaşına getirir, (onun yanında da seni gıybet eder). Bir de görülür ki o, sizin herbirinizin yanında ihtiyacını elde etmiş, (ama) sizden herbirinize, hakkında, arkadaşına onun getirdiği (söylediği) şeyler gizli kalmıştır. (Böyle birinin), yanında hazır bulunduğu bir kimsenin yanındaki hazır bulunuşu, kardeşlerin (birbirlerinin yanındaki) hazır bulunuşu (gibi), yanında bulunmadığı kimselerin yanında bulunmayışı ise, düşmanların (birbirlerinin yanında) bulunmayışı gibidir! Bunlardan hazır olanlara ikram vardır, hazır bulunmayanlara ise hiçbir saygı yoktur! (Gıybetçi) yanında bulunanı övgü ile aldatır, yanında bulunmayanı, arkadan konuşmakla çekiştirir. Hayret Allah'ın şu kullarına! Toplulukta şunu hilesinden menedecek, müslüman kardeşinin ırzına (sataşmaktan) vazgeçirecek hem yol gösterici, hem de ıslah edici hiç kimse yok mu? Hayır, o (gıybetçi, insanlara) götüreceği şeylerde onların arzusunu bilip onları elde etti, onlar da onun ihtiyacını giderdiler. Böylece onların dinleriyle beraber kendi dini karşılığında karnını doyurdu. Allah'tan korkun (ey insanlar), Allah'tan korkun! (Yanınızda bulunmayan) kimselerinizin, çiğnenmesi helâl olmayan haklarını müdâfâa edin; dillerinizi, iyilik durumu hariç, onlardan çekin, ümmetiniz hakkında Allah'a karşı samimi ve hayırhah olun. Çünkü sizler Kur'an ve Sünnet'in sahip ve tatbikçileri oldunuz. Şüphe yok ki; Kur'an, kendisiyle konuşulmadıkça (kendiliğinden) konuşmaz. Sünnet de, kendisiyle amel edilmedikçe (kendiliğinden) iş yapmaz. Sonra, alim susup da, ortaya çıkan (kötü) şeyleri reddetmeyince ve terkedilen (iyi) şeylerin (yapılmasını) emretmeyince, cahil ne zaman öğrenecek? Halbuki Allah, kendilerine kitap verilenlerden;
"Onu insanlara mutlaka açıklayacaklar, onu gizlemeyecekler diye söz almıştı."[1355] Allah'tan korkun! Çünkü sizler, günâhtan titizlikle kaçınmanın zayıfladığı, huşûun azaldığı, ilmi, onu bozanların öğrendiği bir zamandasınız. (Bu, ilmi bozan ilim sahipleri), onu bilmekle tanınmayı istediler, onu zayi etmekle tanınmaktan ise hoşlanmadılar. Bu sebeple (ilim) hakkında, içine soktukları hatalardan dolayı, (nefis) arzusuyla konuştular ve kelimeleri, hakla ilgili yapmadıkları şeylerden bâtılla ilgili yaptıkları şeylere çevirdiler. Binaenaleyh onların günâhları, bağışlanmayacak günâhlar, kusurları i'tiraf edilmeyecek kusurlardır. Yol gösterici kimse yolunu şaşıran biri olunca, yol gösterici arayan, irşad edici isteyen kimse doğru yolu nasıl bulur? Onlar dünyayı sevdiler, (ama) ahalisinin mevkiini beğenmediler. Bu yüzden yaşayışta onlara karıştılar, sözle onlardan ayrıldılar. Kendilerini de, amellerine nisbet edilmesinler diye sözle müdâfaa ettiler. Ama, ilgilerinin olmadığını söyledikleri şeylerden kurtulamadılar, kendilerini nisbet ettikleri şeylere de giremediler. Çünkü hakkıyla amel eden kimse, sussa da (hâl lisanıyla) konuşur.
Nitekim yüce Allah'ın şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ben hikmetli söz söyleyenin her sözünü kabul etmem. Fakat ben onun tasa ve arzusuna bakarım da şayet onun tasa ve arzusu benim (rızam) için ise, konuşmasa da, ben onun susmasını şükür ve saygı yapar, (böyle sayarım)"[1356] Yüce Allah (bir âyette ise) şöyle buyurmuştur: *"Kendilerine Tevrat yükletilip de sonra onu taşımayanların -yani onunla amel etmeyenlerin- durumu, "sifr'ler -yani kitaplar- taşıyan eşeğin durumu gibidir. "*[1357] (Yüce Allah, diğer bir âyette ise) şöyle buyurmuştur: *"Size verdiğim şeyi kuvvetle tutun."*[1358] Yani içindekilerle amel edin-. Sünnet'ten de, amel etmeksizin, sözle benimsemekle yetinmeyin. Zira Sünnet'i, kendisiyle amel etmeksizin benimsemek, ilmi zayi etmenin yanında sözle yalan söylemektir. Bid'atleri, onları ayıplamakla süslenmek (avunmak) için ayıplamayın. Çünkü bid'atçıların bozukluğu sizin iyiliğinizi hiç artırmaz. (Bid'atleri), bid'atçılara karşı azgınlık etmek için de ayıplamayın. Çünkü azgınlık, kendi nefislerinizin bozukluğundandır. Tabibin, hastaları, onları iyileştirecek şeylerle tedavi edip kendisim hasta etmesi uygun düşmez. Zira o hastalandığı zaman, hastalığından dolayı, (hastalarının) tedavisiyle meşgul olamaz. Fakat (doktorun), hastaları tedaviye güç yetirebilmesi gayesiyle kendisi için sağlık (şartları) araştırması gerekir. Binaenaleyh (din) kardeşlerinize yadsıdığınız şeylerde durumunuz; sizin (başkasından ziyade) kendi kendinize bakma, Rabb'inize karşı hayırhah olma, (din) kardeşlerinize karşı da merhametli olma şeklinde olsun. Bununla beraber size, başkalarının kusurlarından ziyade kendi kusurlarınızla alâkadar olmanız, birbirinizden nasihat (hayırhahlık) istemeniz ve bu (nasihati) size isteyerek veren, (aynı zamanda) onu sizden kabul eden kimselerin, nazarınızda değerli ve sevgili olması (uygun düşer). Nitekim Ömer İbnul-Hattab -Allah O'ndan razı olsun!- şöyle demiştir:

"Allah, bana kusurlarımı hediye eden, (gösteren) kimseye merhamet etsin!" Sizler, söz söyleyip de size tahammül edilmesini seviyorsunuz, ama, söylediğinizin aynısı size söylenirse kızıyorsunuz! İnsanlara, yadırgadığınız işlerinde öfkeleniyorsunuz, halbuki siz de onların aynısını yapıyorsunuz! (Bu durumun) sizden alınmasını arzu etmez misiniz? Kendi (delilsiz, dayanaksız) görüşünüzü ve zamanımızdakilerin (böyle olan) görüşünü suçlayın. Konuşmadan önce iyi araştırıp emin olun, (sonra konuşun). Amel yapmadan önce öğrenin. Çünkü durum şu ki; hakla bâtılın karışacağı ve ma'rûfun münker, münkerin ma'rûf olacağı bir zaman gelecektir. Bunun sonucu kiminiz Allah'a, kendisini ondan uzaklaştıracak şeyle yaklaşmaya, onu kızdıracak şeyle ona sevgisini göstermeye çalışacaktır. Yüce Allah şöyle buyurmuştur:
"Kötü işi kendisine süslendirilip de onu güzel gören kimse, (kötü amelini güzel görmeyen, gerçeği gören kimse gibi olur) mu?[1359] Binaenaleyh açık hakikat sizin için delille ortaya çıkıncaya, (belli oluncaya) kadar şüpheli şeylerden (geri) durmanız gerekir. Zira bilmediği şeye ilimsiz olarak dalan kimse günahkârdır. Kim de Allah'a yardım ederse, Allah da ona yardım eder. Kur'an'a yapışın, ona uyun, (uygulanması için) ona önder olun. Ona nüfuz edenlerin, (onu hakkıyle anlayıp uygulayanların) izinin peşinde olun. Şayet hahamlar ve rahipler, (Allah'ın) Kitâb'ını tatbik etmek ve açıklamakla makamlarının gitmesinden, mevkilerinin alt-üst olmasından korkmasalardı, onu ne değiştirirlerdi, ne de gizlerlerdi. Fakat onlar amelîeriyle (Allah'ın) Kitâb'ına muhalefet edince, (ona aykırı işler yapınca), mevkilerinin alt-üst olmasından ve fesâdlarının ortaya çıkmasından korkarak yaptıkları şeyler konusunda topluluklarma hile yapma (yollarını) araştırdılar. Bunun için (Allah'ın) Kitâb'ını yorumla değiştirdiler. Değiştiremedikleri şeyleri ise gizlediler. Sonra da mevkilerini korumak için kendi yaptıkları şeyler hakkında sustular, topluluklarıyla hoş geçinmek için de onların yaptıkları şeylere seslenmediler. Halbuki Allah, kendilerine Kitâb verilenlerden;
"Onu insanlara mutlaka açıklayacaklar, onu gizlemeyecekler diye söz almıştı."[1360] Aksine onlar onu (yani Allah'ın Kitâb'ını açıklamama, gizleme) hususunda yardımlaştılar ve onun hakkında onlara müsamahalı davrandılar![1361]

---

[1] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 67
[2] Şerefu Ashâbi'l-Hadis, 40. "İsnadsız hadis rivayeti zimmi işidir. Çünkü hadisi senedle rivayet etmek, Allah azze ve celle'nin ümmet-i Muhammed'e (aleyhi's-salâtü ve selâm) bir lütfudur." (Edebu'1-İmlâ, 6). Bu konuda bkz. Tecrid Mukaddimesi, 71 vd; Bazı Hadis Meseleleri, 8-12; Hadis Edebiyatı Tarihi, 120-130: Mürsel Hadisler, 13 vd.
[3] Rivayet asrında senediyle bir hadis kitabına geçmemiş olan bir hadisin, hadis usûlü nokta-i nazarından bir değeri yoktur.
[4] Bkz. Ulûmu'l-Hadis, 12-13; Tecrid Mukaddimesi, 239.
[5] Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ, 14/248.
[6] el-Lubâb, 1/392; Siyeru A'lâmİn-Nubelâ, 16/492-493; Şezerât, 3/100
[7] Tabakâtu'ş-Şâfi'iyye. 5/117-119; Fevâtu'l-Vefeyât, 2/295-296; Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ, 18/ 222-226; el-Bidâye, 12/112; Şezerât, 3/327.
[8] Vefeyâtu'l-A'yân, 2/392-393; Tezkiretu'l-Huffâz, 4/1315; Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ, 20/303-311; Şezerât, 4/166; el-Bidâye, 12/238.
[9] Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ, 23/15-17; Şezerât, 5/171.
[10] ed-Dureru'1-Kâmine, 3/196.
[11] ed-Devru'l-Kâmine, 2/489-491; Zeylu Tezkireti'l-Huffaz, 41-42.
[12] ed-Dav'u'1-Lâmi; 4/171 vd.
[13] a.g.e., 1/1-158.
[14] Bkz. Fethu'1-Bârî, 1/20-23.
[15] Bkz. Umdetu'1-Kârî, 1/4-5..
[16] Bkz. Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ, 12/229-231-232; Tezkiretu'l-Huffâz, 2/536.
[17] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 67-71
[18] Buhârî, İstitâbe, 1 (8/49); Müslim, îmân, 189 (1/111); îbn Mâce, Zühd, 29 (2/1417); Ahmed b. Hanbel, 1/379, 409, 429, 431, 462. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/73
[19] Enfâl: 8/38
[20] Müslim, İmân. 192 (1/112); Ahmed b. Hanbel, 4&99.
[21] Feyzu'1-Bâri, 1/135-136; Fethul-Bâri, 9/97.
[22] Nisa: 4/31.
[23] Ibn Mace, Zühd, 30 (2/1420)
[24] Tirmizî, Birr, 55 (4/355); Dârimî, Rikâk, 73 (2/323); Ahmed b. Hanbel, 5/153.
[25] Bkz. İhya, 4/35 vd.; Peyzu'l-kadîr, 1/120, 3/276. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/73-74
[26] Bu haberin senedi çok zayıftır. Bir kere el-Vadîn (v. 149 veya 156) Hz. Peygamberle aralarındaki ravileri zikretmemiştir. Bunun için hadis mu'daldır. Diğer taraftan el-Velîd ve hocası Sebre hakkında hiçbir bilgimiz yoktur. Yani mechûl ve mestur râvîlerdir. Bu sebeple haberleri de meçhuldür. Mu'dal ve mechûl haberler, zaîf haberler grubuna dahildirler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/75-76
[27] Tekvîr: 81/8-9.
[28] Bkz. En'âm: 6/151; İsrâ: 17/31.
[29] Bkz. Mumtehine: 60/12; Buhârî, İman, 11 (1/10).
[30] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/76-77
[31] Krş. Kîtâbu'l-Asnâm, 22 (Türkçe kısmı, a. 39.)
[32] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/77
[33] Bkz. Mü'minûn: 23/89 vd.

[34] Tarih boyunca dünyanın bir çok yerinde "taş'lara alâka duyulmuş, bütün taşlara veya özellikleri olan yahut öyle kabul edilen, sembol sayılan bazı taşlara saygı gösterilmiş, kutsanmış ve hatta, câhiliye Araplannda olduğu gibi, tapılmıştır. Hint geleneğinde de taş, sürekliliği ve bozulmazlığı temsil ettiğinden kutsaldır. (Bkz. Dinlerin Dejenerasyonu, K. Demirci, İst. 1985, s. 38).
[35] Mu'cemu'l-Buldan, 1/70. Arap putatapıcılığı hakkında bkz. Putlar Kitabı (Kitâbu'l-Asnâm) , İbn Al-Kalbî, çev. Beyza Düşüngen. Ankara, 1969; Asr-ı Saadet Peygamberimizin Tebligat ve Talimatı, 1/297 vd.; İslâm'dan Önce Arap Yarımadasında Putperestlik ve Yayılışı, H. Atay, İlahiyat Fak. Dergisi, 1-1V, 1957, s. 81-89; Müslümanlıkta İbadet Tarihi, s. 3 vd.
[36] Müslümanlıkta İbadet Tarihi, 6. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 77-79
[37] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 73-79
[38] Krş. A'raf: 7/157
[39] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 80-81

[40] Âl-i İmran: 3/81.
[41] Bakara: 2/146.
[42] A'raf: 7/157. Bkz. Taabakât, İbn Sa'd, 1/159.
[43] Saff: 61/6. Bkz. Tecrîd, 9/251 ve 8. hadisin açıklaması.
[44] Ahmed b. Hanbel, 1/461. Krş. Ebû Dâvûd, Cenâiz, 62 (3/212).
[45] Bkz. Bakara: 2/121. Hz. Peygamber'in Kitab-ı Mukaddesteki tavsifi hakkında bkz. el-Hasâ'isu'l-Kübra, 1/26 vd; Hak Dinî, 1/500 vd.; Eski ve Yeni Ahid'de Hz. Muhammed, A. H. Deedat, ter. Şinasi Siber, Ankara, 1972; Asr-ı Saadet, 4/1828 vd.
[46] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 81-82
[47] Bkz. el-Hasâisu'l-Kübra, 1/271; Şemâilu İbn Kesir, 112.; Bu haber, şu kaynaklarda, Ehl-i Kitâb'a dair malûmatı ile bilinen sahâbî Abdullah b. Amr'dan nakledilmektedir: Buhârî, Buyu, 50 (3/21), Tefsir, 48/3 (6/44-45); Ahmed b. Hanbel, 2/174.
[48] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 82
[49] Bkz. el-Hasâ'isu'l-Kübra, 1/28. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/ 83

[50] Bkz. el-Hasâisu'1-Kübra, 1/28. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/83-84
[51] Al-i İmrân: 3/159.
[52] Ahzâb: 33/45; Feth: 48/8.
[53] La Sainte Bible, E'sa'ie, 42/1,2.
[54] a.g.e. , 42/6,7. Süleyman Nedvî, "Tevrat'ın bugün eldeki nüshaları, bile aşağı yukarı aynı şekilde bu tebşîrâtı muhtevidir." (Asr-ı Saadet, 4/1844) diyerek E'sa'ie (Eş'iya), 42/1-21 cümleleri ile yukarıdaki Ka'bu'l-Ahbâr (ve Abdullah b. Amr) rivayetleri arasında dolaysız ve dolaylı alâkalar tesbit eder. Bkz. a.g.e., 4/1844-1860.
[55] Ekz. Tabakâtu İbn Sa'd, 1/159.
[56] Burada ve bu İncil'in daha önceki 14/16 cümlesinde geçen ve, "tesellici" diye tercüme edilen kelimenin Yunanca aslı "parakletos (feraklid)"dir. Bu kelime; tesellici, yönetici mânâları taşımaktadır. Ancak İslâm alimlerinin hemen hemen hepsi, ilk zamanlardan itibaren bu kelimenin "Ahmed" mânasına geldiğini söylemekte ve Kur'an-ı Kerim'in, Saff Sûresi, 6. âyetiyle irtibatlandırmaktadırlar. Bir kısım hristiyan alimlerin de bu kelimeyi ; Ahmed kelimesiyle aynı kökten gelen ve hemen hemen aynı mânâyı veren hammâd ve hâmid diye tefsir ettikleri nakledilmektedir. Yuhanna İncilİ'nin, sözkonusu yerlerinde, ilk Yunanca asıllarda, parakletus yerine, tamamen Ahmed mânâsına gelen "periklytos" kelimesinin olabileceği de söylenmektedir. Nitekim İbn İshak (v. 151), Yuhanna İncilİ'nin 14/16 cümlesine atıf yapar ve "biriklutus"un "muhammed" mânâsına geldiğini söyler. O dönemdeki indilerde bu kelimeler muhtemelen periklitos olarak geçmekteydi. İlave etmeliyiz ki, Hz. İsa Yunanca konuşmadığı halde, eldeki İn-ciller'in hepsinin aslı Yunanca'dır. Yani, Hz. İsa'nın sözleri, ve ona gelen vahiyler, onun konuştuğu dilden Yunancaya tercüme edilmiştir. Bu konuda bkz. Le Prophe'te de 1' islâm, 1/583-584, paragraf: 1050-1051; Le Saint Coran, tra. M. Hamidullah, p. 739 (Saff Sûresi, 6. âyetin açıklaması); Tecrid, 9/251; Asr-ı Saadet, 4/1736-1737.
[57] La Sainte Bible, Jean, 16/7-8.
[58] a.g.e., 16/12-14. Bkz. Eski ve Yeni Ahid'de Hz. Muhammed, s. 8 vd.
[59] La Sainte Bible, Deut'eronome, 18/18.
[60] Bkz. Eski ve Yeni Ahid'de Hz. Muhammed, 23 vd.
[61] Bkz. Hristiyanlık Hakkında Konferanslar, 107. Barnaba İncili hakkında bkz. Bir İslâm Peygamberi Hz. İsa, 45 vd.; Barnaba İncili üzerine Bir Türkçe Yazma, Yard. Doç. Dr. Osman Cilacı, Diyanet Dergisi, 1983, cilt: 19, sayı: 4, s. 25-35.
[62] Resûlullah Muhammed -sallellahu aleyhi ve sellem-, 58.
[63] a.g.e., 60-61.
[64] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/84-86
[65] Bu hadis murseldir. Cubeyr, Hz. Peygamber'in zamanına kavuştuğu halde onunla karşılaşmamıştır. Yani muhadramdır. Seneddeki bütün râvîler sikadır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/86-87
[66] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/87
[67] Bkz. Tarık: 86/13; İsrâ: 17/9; Bakara: 2/2.
[68] Bkz. Tevbe: 9/26, 40; Feth: 48/26; Besâ'iru Zevi't-Temyiz, S.K.N. maddesi.
[69] Enfal: 8/41.
[70] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/87-88
[71] Bu hadîsi et-Taberânî, yine Rebî'a el-Cureşî'den hasen bir senedle tahric etmiştir (Bkz. Mecmeu'z-Zevâ'id, 8/260). Hadîsin Tirmizi'de de (Emsal, 1 (5/145) bir şahidi vardır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/88-89
[72] Bu hadis bu şekliyle mürseldir. Çünkü muhadram olan Ebû Osman en-Nehdî, hadisi kimden duyduğunu tasrih etmemiştir. Ancak Tirmizî'de (Emsal, 1 (5/145-146) hadîsi İbn Mesûddan aldığı görülmektedir. Hadisin Buharı (İtisâm, 2 (8/139) ve Ahmed b. Hanbel'de (1/ 399) şahidleri vardır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/89-90
[73] Bkz. Tecrîd, 12/404-405. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/80-90
[74] Ahmed b. Hanbel, 4/184-185. Bkz. İbn Sad, 1/150; Mustedrek, 2/616; Mecmeu'z-Zevâıd, 8/221-222.
Nûreddin ol- Heysemî, adı geçen eserinde, Ahmed'in senedinin (-ki Bakıyye ve sonrasında Dârimi'ninkiyle aynıdır) hasen olduğunu sôylüyorsa da, Süleyman Nedvî, seneddeki Bakıyyi İbnu'l-Velîd sebebiyle onun makbul olamayacağını ihsas eder. Bkz. Asr-ı Saadet, 3/1534-1535.

[75] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/91-92
[76] Şâh Veliyullah, "misâl âlemi" hakkında Şöyle der: "Bil ki pek çok hadîs, varlık içinde maddî olmayan bir âlemin bulunduğuna delâlet etmektedir. Bu (âlemde) mânâlar, sıfat bakımından kendilerine uygun şekillerle temessül eder (bir şekle girer)ler Eşya yer yüzünde vücûd bulmadan önce bir tür gerçekleşme ile orada gerçekleşir (eşya) vücûda gelince, tıpkısı olan bir mânâ ile var olur. Umûmun nazarında cisimleri olmayan pekçok şeyde bir yerden bir yere gider, iner ama insanların hepsi onları görmez... Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: *"Benim gördüklerimi görüyor musunuz? Çünkü ben, evlerinizin arasında fitne yerlerini (şiddetli) yağmurların düştüğü (ve derin izler açtığı) yerler gibi muhakkakki görmekteyim"* ...Cennet hoşlanılmayan şeylerle kuşatılmıştır. Cehennem ise şehevi arzularla kuşatılmıştır... Bela iner de onu dua tedavi eder... Hadislerde Cibril'in, Hz. Peygambere -sallallahu aleyhi ve sellem- zahir olup ona göründüğü, onunla konuştuğu, halbuki (orada bulunan) diğer insanların onu görmediği meşhurdur... Bu hadîslere bakan kimse üç durumdan biri ile karşı karşıya kalır. Ya onları dış mânâları ile kabul edip, durumunu (yukarıda) zikrettiğimiz bir âlemin varlığını kabule mecbur olur. Ehl-i Hadis'in kaidesi bunu gerektirir... Bende bu görüşteyim. Veya der ki; bu vakalar, her ne kadar görenin duygusunun hâricinde mevcud değilseler de onlar görenin duygusuna görünür, gözünde kendisine şekillenir. Bunun benzeri bir görüşü Abdullah b. Mesûd; *"Göğün açık bir duman getireceği gün..."* Duhân: 44/10 âyetinin tefsirinde söylemiştir. Şöyleki ona göre onlara kıtlık isabet etmişti. Bu sebeple onlardan biri göğe bakardı da, açhkdan dolayı (onu) duman şeklinde görürdü... Yahut bu (hadislerin ifadelerini), başka mânâlar anlatmak için bir "temsil" sayar. Ben Ehl-i Hak'dan sadece üçüncüsünü kabulle yetinen hiç kimse görmedim. (Huccetu'llahil-Bâliğa, 1/27-29).
[77] Şâh Huccetu'llahi'l-Bâliğa, 2/863.
[78] a.g.e.,2/866.
[79] Şerhu'ş-Şemâ'il, el-Munâvî, 1/72. Hâtemu'n-Nübüvvet (Nübüvvet Mührü) hakkında bkz. Buhâri, Vudû', 40 (1/56); Menâkıb, 22 (4/163); Müslim, Fedâ'il, 110-112 (4/1823-1824); Ce-mu'1-Vesâ'il, 1/67 vd.; Şemâi'ilu'r-Resûl, 39 vd.
[80] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/93-94
[81] Bu hadisi, sonunda "şakku's-sadr" ilâvesiyle el-Bezzâr da rivayet etmiştir. Hadisin râvilerinden Ca'fer b. Osman'ı, Ebû Hatim er-Râzî sıka saymış, el-Ukaylî zaif kabul etmiştir. (Mecmeu'z-Zevâ'id, 8/255-256). Bu durumda hadisin senedi za'îftir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/95
[82] İbn Sa'd, 1/192 Bu hadis murseldir. Ebû Salih, tâbiûndandır. el-Mustedrek'de hadîsin musned (muttasıl-merfû) bir rivayeti vardır (1/35). Burada Ebû Salih'in hadisi Ebû Hureyre'den aldığı görülmektedir. Hadisin bu musned rivayeti sahihtir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/96
[83] Enbiyâ: 21/107.
[84] Bkz. Müslim, Fedâ'il, 126 (4/1829), Birr, 87 (4/2007); eş-Şifâ, 1/330, 449.
[85] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/91-96
[86] Bu hadisi et-Taberâni, râvileri, "sahih râvileri" olan bir senedle rivayet etmiştir. Ebû Ya'la ve el-Bezzâr da onu rivayet etmişlerdir (Mecmeu'z-Zevâ'id, 8/292). Bkz. 20. hadisin "açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/97-98
[87] Asr-ı Saâdet, 3/1127 (sadeleştirilerek).
[88] Kamer: 54/1-2.
[89] Bkz. Mâide: 5/110; En'âm: 5/7; Tâhâ: 20/71; Neml: 27/13.
[90] Bkz. Sâd: 38/4; Zâriyât: 51/52.
[91] Buhâri, Bed'ul-Vahy, 3 (1/3).
[92] Bkz. En'âm: 6/109; Ankebût: 29/50; Isrâ: 17/93; Yûnus: 10/20.
[93] Asr-ı Saadet, 4/1557-1558, Krş. a.g.e., 3/1344.
[94] a.g.e., 3/1178.
[95] a.g.e., 3/1179. Mu'cize ve Hz. Peygamber'in mu'cizleri hakkında bkz. Asr-ı Saadet, cilt: 3-4; Hak Dini Kur'an Dili, 4/2237 vd.; Mektûbat, 82 vd.; Tecrîd, 9/283 vd.; 2/262, 478.. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/98-102
[96] Bu vaka, biraz değişik bir şekilde, Müslim'de de (Zühd, 74 (4/2306-2307) rivayet edilir.
[97] Bu hadisi el-Beyhekî, et-Taberâni (el-Mu'cemu'1-Evsat'ında) ve el-Bezzâr da (muhtasaran) rivayet etmişlerdir (Mecme'u'z-Zevâ'id, 9/7-8). Dârimi'nin râvileri sıka olup senedi ceyyiddir (Bkz. Şemâ'ilu'r-Resûl., 269). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/102-104
[98] Buhâri, Meğâzi, 31 (5/52). Bu sefere Muhârib, Benû Sa'lebe, Necd, Zû Kared, Benû Enmâr gibi başka adlar da verilmektedir. Bkz. Fethu'1-Bari, 15/304-305; Umdetu'1-Kari, 17/193 vd; Tecrid, 10/25
[99] Mecmeu'z-Zevâ'id, 9/8; Umdetu'1-Kâri, 17/193. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/104
[100] Ahmed b. Hanbel, 3/310. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/105
[101] a.g.e., 1/239, 254, 268; Mecmeuz.Zevâid, 9/2. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/105-106
[102] Tecrîd, 12/90.
[103] Dua, Alexis Cairel, çev. M. A. Yücetürk, İstanbul 1967, s. 37-38.
[104] Bulûğu'l-Emânî, 22/47.
[105] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/106-107
[106] Müslim, Fedâ'il, 2 (4/1782); Tirmizi, Menâkıb, 5 (5/593); Ahmed b. Hanbel, 5/89, 95-105. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/107
[107] Bkz. Kur'an-ı Hakîm ve Meâl-i Kerim, 2/516, dn. 39.
[108] Ahzâb: 33/72.
[109] İsrâ: 17/44.
[110] Cum'a: 62/1.
[111] Bakara: 2/74.
[112] Feyzu"l-Kadîr, 3/19. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/108-109
[113] Tirmizî, Menâkıb, 6 (5/593); Mecmeu'z-Zevâid, 8/260. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/109
[114] Bu hadis mu'del dolayısıyla zayıftır. Şimr b. Atıyye; etbu't-tabiindendir. Hadisi Ebu Nuaym ve İbn Meni de mu'del olarak rivayet etmişlerdi:. Bkz, Şemail'ur-Resul, 279; el-Hasais, 2/63. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/110
[115] Ahmed b. Hanbel, 3/113-137; İbn Mâce, Fiten, 23 (2/1336). Bu hadis, eğer Enes olayı Hz. Peygamberden duymamış ise, sahâbi mürselidir. Sahabe mürselleri makbuldür. Seneddeki râvilerin hepsinin Buharı ve Müslim'de rivayetleri vardır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/111

[116] Ahmed b. Hanbel, 1/223. Bu hadisin el-Beyheki ve el-Bezzâr'da şâhidleri var. Bkz. Şemâ'ilu'r-Resûl, 236 vd.; Mecmeu'z-Zevâ'id, 9/10. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/111-112
[117] Şemâilu'r-Resûl, 238.
[118] Bkz. a.g.e., 234 vd.; Şifâ, 1/573 vd.
[119] Mektûbat, 118. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/96-112
[120] Ahmed b. Hanbel, 1/251, 324. Bu hadisi, sonunda bir ziyade ile et-Taberâni de rivayet etmiştir. Yine et-Taberâni ve elrBezzâr'ın muhtasar rivayetleri vardır. Seneddeki Atâ" muhtelittir. (Mecmeu'z-Zevâ'd, 8/300). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/113-114
[121] Ahmed b. Hanbel, 3/292, 358. Krş. Şemâilu'r-Resûl, 182-183. Hadisin sahâbi râvisi Câbir b. Abdillah'm gözleri, ömrünün sonlarında kör olmuştu (Usdu'1-Ğâbe, 1/307). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/114-115
[122] Ahmed b. Hanbel, 3/329; Buhâri, Menâkıb, 25 (4/170), Eşribe, 31 (4/252-253), Meğâzî, 35 (563), Müslim, İmaret, 72-74 (3/1484: Muhtasaran). Krş. Müslim, Zühd, 74 (4/2308). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/115
[123] Nevevî, 13/2. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/115-116
[124] Ahmed b. Hanbel, a/343. Krş. Şemâ'iu'r-Resûl, 179. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/116
[125] Diğer okuyuşa göre mânâ şöyledir: "Haydi, mübarek temiz suya ve Allah'dan gelen berekete gelin!".
[126] Buhâri, Menâkıb, 25 (4/171); Nesâ'î, Taharet, 60 (1/52); Tirmizi, Menâkıb, 6 (5/597); Ahmed b. Hanbel, 1/396 (Muhtasaran), 460. Bkz. 20. hadisin "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/117
[127] Bir önceki 29. hadisin kaynaklarına bkz.
[128] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/117-118
[129] Bkz. 27. hadis.
[130] Fethu'1-Bâri. 14/80; Umdetu'1-Kâri, 16/123.
[131] *"...Halbuki biz o (istenen) âyetleri (mu'cizeleri, harikulade olayları) yalnız korkutmak için göndeririz."* İsrâ: 17/59 âyetinde kâfirlerin inâd ve ısrar ile ve kendi keyflerince istedikleri âyetler söz konusudur. Bunlar gösterilip de iman edilmezse, isteyenler toptan helak edilir.
[132] Bkz. Şemâ'ilu'r-Resûl, 176 vd.; el-Fethu'r-Rebbânî, 22/53 vd.; Mecmeuz-Zevâ'id, 8/299 vd.
[133] Fethu'1-Bâri, 14/81. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/113/118-119
[134] Buhârî, Menâkıb, 25 (4/173); Tirmizi, Cum'a, 10 (2/379); Ahmed b. Hanbel, 2/109. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/120-121
[135] Veya "sorulmuş" (el-Hasâisu'1-Kübra, 2/75).
[136] Taberâni, Evsafında; Ebû Nuaym, Delâil'inde bu hadisi Abdullah b. Bureyde'nin Hz. Aişe'den naklettiği bildirilmektedir. (el-Hasâisu'1-Kübra, 2/76; Mecmeu'z-zevâid, 2/182) Gerek bu durumdan, gerekse metnin son kısmının bu şekliyle sadece bu rivayette bulunmasından ötürü olsa gerek İbn Kesir. "Bu, sened ve metin bakımından garib bir hadistir" demiştir (Şemailu'r-Resûl, 250). Diğer taraftan senetdeki Salih za'ifdir. Hatta Buhâri ve Nesâî'ye göre rivayetleri hiç alınmaması gereken biridir (Mizan, 2/292). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/121-122
[137] Bu hadisi el-Bezzâr da rivayet etmiştir. Hadisin senedi ceyyiddir. Seneddeki râvîlerin hepsinin Buhâri ve Müslim'de rivayetleri vardır (Şemâ'ilu'r-Resûl, 244); Darimi, Salât 202 (1570. hadis). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/122-123
[138] Buhâri, Menâkıb, 25 (4/173-174, Cuma, 26 (1/220). Şâhidleri için bkz. Nesâ'î, Cum'a, 17 (3/83); Buhâri, Menâkıb, 25 (4/173); Ahmed b. Hanbel, 3/295, 306; Şemâ'ilu'r-Resûl, 242 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/123
[139] Bu hadisi, ceyyid olmasına rağmen, Darimi dışında sadece el-Bezzâr rivayet etmiştir (Şemâ'ilu'r-Resûl, 24).
[140] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/123
[141] Ahmed b. Hanbel, 5/137-139; İbn Mâce, İkâmet, 199 (1/454). Bu hadisi îbn Sa'd, Ebû Yala, Ebû Nuaym, el-Beyhekî ve eş-Şâfiî de rivayet etmişlerdir (Şemâ'ilu'r-Resûl, 239 Hasâ'is, 2/76). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/124
[142] Umde, 4/207 Fethul-Bâri, 3/109; Tecrîd, 3/388-389. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/125
[143] Bu hadisi İbn Ebî Şeyhe, Ebû Ya'la (ziyâdeli olarak) ve Ebû Nuaym da rivayet etmişlerdir. Hadisin el-Bezzâr ve Abd b. Humeyd'dc de şâhidleri vardır (Mecme'u'z-Zevâ'id, 2/180-181; Şemâ'ilu'r-Resûl, 248-249; el-Hasais, 2/76). Seneddeki Mucalid za'if bir râvidir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/125-126
[144] Bu hadis murseldir. el-Hasanu'1-Basrî tâbiûndandır. Seneddeki es-Sa'k da za'if bir râvidir. Bu sebeblerden dolayı bu hadis za'ifdir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/126
[145] el-Kâmil fı't-Târih, 1/199; Musannaf, 3/154.
[146] İbn Sa'd, 1/240. Bkz. Firdevs, 3/52; Feyzu'l-Kadir, 4/311. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/127
[147] Ahmed b. Hanbel, 1/249, 267, 363; İbn Mâce, İkamet, 199 (1/454-455). Bkz 1571. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/127
[148] Ahmed b. Hanbel, 1/267; îbn Mâce, İkâmet, 199 (1/454-455). Bkz. 1572. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/127
[149] Bu hadisi îbn Sa'd, İshak b. Râhû'ye, Ebû Bekr b. Ebî Şeybe ve el-Beyhekî de rivayet etmişlerdir. Hadisin senedi sahîhdir (Şemâ'ilu'r-Resûl, 246; el-Hasâ'is, 2/76), Bkz. 1573. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/128
[150] Bu hadisi Ebû Ya'la da rivayet etmiştir (Şemâ'ilu'r-Resûl, 240). Hadisin Tirmizi'de (Menâkıb, 6 (5/594), Ahmed b. Hanbel'de (3/226), el-Bezzâr, Ebû Nuaym ve el-Beyhekî'de (Şemâilu'r-Resûl, 240-241; el-Hasâ'is,) şâhidleri vardır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/128-129
[151] İbn Hacer, tevatürden aşağı bir derece olan "istifada" yoluyla (mustefidan) nakledildiğini söyler. Ancak ona göre bu da katiyet ifade eder (Fethu'1-Bâri, 14/82).
[152] Bkz. eş-Şifâ", 1/581, 587; Fethu'1-Bâri, 14/82; Nazmu'l-Mutenâsir, 134-135; Tecrîd, 3/76-7
[153] et-Taberâni, el-Evsafında rivayet etmiş (Mecme'u'z-Zevâ'id 2/182).
[154] et-Taberâni (Mecmeu'z-Zevâ'id, 2/182-183) el-Beyhekî ve Ebû Nuaym rivayet etmiş (el-Hasâ'is, 2/76).
[155] ez-Zübeyr b. Bekkâr rivayet etmiş (el-Hasâ'is, 2/76).

[156] Bkz. Buhârî, Tefsir 24 (6/7); Müslim, Tevbe, 56 (4/2133).
[157] Bkz. Umde, 4/104, 6/215-216; Fethu'1-Bâri, 5/60. Krş. Müslümanlıkta İbadet Tarihi, 58. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/120/129-131
[158] ed-Darîmi'nin hocası burada "el-Esâfiyyu" kelimesinin okunuşundaki bir rivayet farkına işaret etmektedir. Bu farkın ne olduğu kesin olarak anlaşılamamaktadır. Bunun, yukarıda verdiğimiz şekilde, veya el-Usâfiyyu-el-Esâfiyyu şeklinde yahut başka şekillerde olması muhtemeldir.
[159] Buhâri, Meğazî, 29 (5/45-46), Cihâd, 188 (4/36 muhtasaran); Müslim, Eşribe, 141, (3/1610-1611); Ahmed b. Hanbel, 3/377, 300 (muhtasaran). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/131-134
[160] Hicrî 4. yılın Şevval ayında meydana geldiğini söyleyenler de vardır. İlk dönemlerdeki olayların tarihleri hakkında çoğu kere böyle değişik tarihlerle karşılaşmaktayız. Bunun bir sebebi şudur: Bazı selef tarihçileri, hicri tarihi, Hz. Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- Medine'ye hicretinden sonraki Muharrem ayından başlatır ve, hicretin vukubulduğu ay olan Rebiulevvel ile bu aradaki aylan nazar-ı i'tibara almaz, tarihlemeyi de buna göre yaparlar. Diğerleri ise -ki bunlar çoğunluktadır.- hicri tarihi hicret yılının Muharrem ayından başlatırlar. Neticede tarihler arasında değişiklikler görülmektedir (Fethu'1-Bâri, 15/276).
[161] Ahzâb: 33/10-11.
[162] Hendek savaşı hk. bkz. Fethu'1-Bâri, 15/276; Umdetu'1-Kâri, 17/176; Hz. Peygamber'in Savaşları, 94 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/134-136
[163] Buhâri, Salât, 43 (1/109), Menâkıb, 25 (4/171), Et'ıme, 6 (6/197), 48 (6/212), Eymân, 22 (7/231); Müslim, Eşribe, 142, 143 (3/1612-1614). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/136-137
[164] Ahmed b. Hanbel, 3/485. Bu hadisi et-Taberâni de rivayet etmiştir. Hadisin senedindeki râviler, Şehr b. Havşeb hariç, "sahih râvileri"dir. Şehr'i de bir çok kimse sıka kabul etmiştir. (Mecmeu'z-Zevâ'id, 8/311). Benzeri bir olayın, Ebû Râfi'in başından da geçtiği rivayet edilir. (Ahmed b. Hanbel, 6/8, 39. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/137
[165] Ahmed b. Hanbel, 3/397-398; Bu haber şu kaynaklarda muhtasaran rivayet edilmiştir: Buhâri, Hibe, 21 (3/137-138), Menâkıb, 25 (4/172)...; Ebû Dâvûd, Cenâ'iz, 38 (3/202); Nesâ'î, Cenâ'iz, 83 (4/65), Vesâyâ, 4 (6/206); İbn Mâce, Sadakat, 20 (2/813-814); Ahmed b. Hanbel, 3/313, 365, 391, 399 Bkz. İbn sa'd, 3/562, 563. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/138-142
[166] Muvatta', Cihâd, 49 (2/470); İbn Sa'd, 3/562, 563; Usdu'1-Ğâbe, 3/348.
[167] Nazmu'l-Mutenâsir, 136. Bu konudaki haberleri toplu olarak görmek için bkz. eş-Şifâ, 1/561-572; Mecme'u'z-Zevâ'id, 8/302 vd.; Şemâ'ilu'r-Resûl, 192 vd.
[168] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/131-143
[169] Enbiyâ: 21/29.
[170] Feth: 48/1-2.
[171] İbrahim: 14/4.
[172] Sebe': 34/28.
[173] Mecmeu'z-Zevâ'id, 8/254-255 (Taberâni ve Ebû Ya'lâ'dan).
[174] Bakara: 2/253.
[175] Bkz. Necm: 53/9.
[176] Hak Dini, 2/840-841.
[177] Bakara: 2/285.
[178] Nisa: 4/164.
[179] Tirmizi, Menâkıb, 1 (5/587-588). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/146-147
[180] Duha: 44/11.
[181] Nisa: 4/125.
[182] Nisa: 4/164.
[183] Nisa: 4/171.
[184] Enbiyâ: 21/91.
[185] Alu İmrân: 3/42.
[186] Alu İmrân: 3/33; Fâtır: 35/32; Hacc: 22/75.
[187] Bkz. 55. hadisin "açıklama"sız. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/147-148
[188] Bkz. Sâffât: 37/49.
[189] Bkz. İnsan: 76/19.
[190] Tirmizi, Menâkıb, 1 (5/585, muhtasaran); Firdevs, 1/47. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/148
[191] Hadisin senedindeki bütün ravilerin cumhur tarafından sika kabul edildiği nakledilmektedir. Suyûti d bu hadis için "hasen" işareti koymuştur. (Feyzu'l-Kadir, 3/43) Ancak biz elimizdeki rical kitaplarında Salih b. Atâ b. Habbab Hakkında bir bilgi bulamadık. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/149
[192] Tirmizi, Tefsir, 18 (5/308,309) Krş. Ahmed b. Hanbel, 3/144,248. Sabit, büyük bir ihtimalle, Enes'in talebesinden olan Sabit el-Bunânî'dir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/149
[193] Müslim, İman, 330 (1/188). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/150
[194] Ahmed b. Hanbel, 3/144. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/151-152
[195] Bakara: 2/255.
[196] Enbiyâ: 21/28.
[197] Yûnus: 10/3.
[198] Ğâfîr: 109/18.
[199] Müslim, İman, 335 (1/189).
[200] Bkz. Buhâri, İlim, 33 (1/33).
[201] *"... belki (böylece) Rabb'ın seni, övülmüş bir makama (makam-ı mahmûda) ulaştırır."* Isrâ: 17/79 mealindeki âyette bu imtiyazın söz konusu olduğu söylenir.
[202] Bu konuda bkz. Nevevî, 3/35; Umdetu'1-Kâri, 2/127; İslâm Tarihi Asr-ı Saadet, 4/1905 vd.; Hak Dini, 2/850-851; İhyâu Ulûmi'd-Din, 4/509 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/152-153
[203] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/153
[204] Müslim, 126 (4/1829).

[205] Bkz. 2778. hadis.
[206] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/154
[207] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/154-155
[208] Nisa: 4/125.
[209] Araf: 7/144.
[210] Nisa: 4/164.
[211] Bkz. 48. Hadisin "Açıklama"sı.
[212] Bkz. İsrâ: 17/79.
[213] Bkz. Feyzu'l-Kadir, 3/40.
[214] Müslim, Fiten, 19 (4/2215).
[215] Tinnizi, Fiten, 7 (4/466). Bkz. Ebû Dâvûd, Fiten, 1 (4/98).
[216] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/144/155-156
[217] Ahmed b. Hanbel, 4/104. Zehebî, bu haberin Sahih Garib olduğunu kaydeder (el-Hasâ'is, 2/56). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/156-157
[218] Haşr: 59/9.
[219] Müslim, Selâm, 98 (4/1741).
[220] Bkz.Tecrîd, 8/473.
[221] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/157-158
[222] Tirmizi, Menâkıb, 5 (5/593). Bkz. 43.-46. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/156-159
[223] Tirmizi, Edeb, 47 (5/118). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/159-160
[224] Bu hadisi Tirmizi, eş-Şemâ'il'de; Taberâni, el-Evsat'ta; Beyhekî, ed-Delâ'il'de rivayet etmişlerdir. Hadisin senedindeki Abdulaziz çok za'if bir râvidir (Feyzu'l-Kadir, 5/72; Mecme'u'z- Zevâ'id, 8/279). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/160
[225] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/160
[226] Bu haberi Taberani, el-Kebir ve el-Evsat'ında rivayet etmiştir. Taberani'nin ravileri sıka kabul edilmişlerdir. (Mecmeu'z-Zeva'id, 8/280). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/161
[227] Müslim. Feda'il, 82(4/1815); Ahmed b. Hanbel, 3/228, 270. Bkz. Buhari, Menakıb, 23(4/164).). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/161
[228] Tirmizi, Birr, 69 (4/368); Buhâri, Menâkıb, 23 (4/167, muhtasaran); Müslim, Fedâ'il, 81 (4/1814, muhtasaran); Ebû Dâvûd, Edeb, 1 (4/247, muhtasaran). Bkz. Buhâri, Vesâyâ, 25 (3/195).). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/162
[229] Habîb mechûl bir râvîdir. Habîb ve bu haberi hk. bkz. Mizânu'l-İ'tidâl, 1/454.). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/162-163
[230] Müslim, Hudûd, 22 (3/1322).). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/163
[231] Buhâri, Menâkıb, 23 (4/165); Tirmizi, Menâkıb, 8 (5/598); Ahmed b. Hanbel, 4/281.). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/163
[232] Bu haber murseldir. İbrahim tâbiûndandır.). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/164
[233] Bu hadisi el-Beyhekî ve Ebû Nuaym da rivayet etmişlerdir (Bkz. el-Hasâ'is, 1/67) Hadisin, Ebû Yala, el-Bezzâr ve et-Taberâni'de şâhidleri vardır (Bkz. Mecmeu'z-Zevâid, 8/282).). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/164
[234] Müslim, Fedâ'il, 113 (4/1824).
[235] Bkz. Neaâ'î, İşretu'n-Nisâ', 1 (7/58).
[236]Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/159/164-165
[237] Ebû Dâvûd, Diyât, 6 (4/174-175). Bkz. Buhârî, Meğazî, 83 (5/137); Hibe, 28 (3/141); Ahmed b. Hanbel, 1/305, 3/218.). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/165-166
[238] Ebû Dâvûd, Diyât, 6 (4/174).). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/167
[239] Buhâri, Cizye, 7 (4/66), Tıbb, 55 (7/32); Ahmed b. Hanbel 2/451.). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/168-169
[240] Bakara sûresi, 80. Hayber'deki zehirleme hâdisesi hakkında bkz. Fethul-Bâri, 15/81-82 21/380-382; Umdetu'I-Kâri, 15/91-92; Tecrid, 8/467.). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/165-169
[241] Müslim, Fedâ'il, 56 (4/1805); Buhâri, Edeb, 39 (7/82).
[242] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/170
[243] Bu hadisin şâhidleri için bkz. Buhâri, Rikâk, 20 (7/183); Ahmed b. Hanbel, 6/314.). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/170-171
[244] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/171-172
[245] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/172
[246] Bkz. Ahmed b. Hanbel, 6/130.
[247] Bunların bir kısmı için bkz. Mecmeu'z-Zevâ'id, 9/13; eş-Şifâ, 1/230.
[248] Buhârî, Bed'u'1-Vahy, 5 (1/4).
[249] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/170-172
[250] Nesâî, Cum'a, 31 (3/89). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/173
[251] Hakka: 6941.

[252] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/173-174
[253] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/174-175
[254] Dâvûd b. Ali, etbâu't-tâbiindendir. Dolayısıyla bu hadis mu'daldır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/175
[255] Ahmed b. Hanbel, 3/91; Buhâri, Menâkıbu'l-Ensâr, 45 (4/253 muhtasaran); Tirmizi, Menâkıb, 15 (5/608). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/175-176
[256] eş-Şifâ, 1/406; Nevevî, 15/53.
[257] Bkz. Buhâri, Rikâk, 53 (7/207); Müslim, Fedâ'il, 26, 30 (4/1793, 1795).
[258] Hak Dini, 9/6182 Havz hk. bkz. Fethu'1-Bâri, 24/287; Tecrid, 12/218-219; Nevevî, 15/53 vd.; Hak Dini, 9/6181. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/176-177
[259] Ahmed b. Hanbel, 3/489, 488 Mustedrek, 3/56. Bkz. Usdu'1-Ğâbe, 6/309. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/177-178
[260] İslâm Tarihi Asr-ı Saadet, 2/752.
[261] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/178
[262] Burada iki ayrı hadis vardır. Birincisinin şâhidleri için bkz. Ahmed b. Hanbel, 1/217 Buhâri, Menâkıb, 25 (4/183); Müslim, Fedâ'ilu's-Sahâbe, 99 (4/1905). İkincisinin şâhidleri için bkz. Müslim, İman, 82, 84, 89, 90 (1/71-73); Buhâri, Megazî, 74 (5/122). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/178/179
[263] Bakara: 2/74.
[264] Bu konuda bkz. Feyzu'l-Kadir, 1/93; İslâm Tarihi Asr-ı Saadet, 2/599, 613; Tecrid, 7/423-424. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/179
[265] Ahmed b. Hanbel, 6/228; Buhâri, Merda, 16 (7/8, şahid), Ahkâm, 51 (8/126, şâhid), İbn Mâce, 9/66 Cenâ'iz, 9 (1/470, muhtasaran). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/180
[266] Ahmed b. Hanbel, 6/151, 228 (muhtasaran); Buhâri, Vudû, 45 (1/57, muhtasaan), Me-ğazi, 83 (5/139-140, muhtasaran), Tıbb, 22 (7/18, muhtasaran). Bu hadisin şâhidleri İçin bkz. Buhâri, Fedâ'ilu'l-Ashâb, 3 (4/190); Müslim, Fedâi'lu's-Sahâbe, 176 (4/1949); Delâilu'n-Nubuvve, 7/177. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/181-182
[267] Tecrid, 11/24.
[268] Haşr: 59/9.
[269] Buhâri, Menâkıbu'l-Ensâr, 2 (4/222).
[270] Müslim, İman, 129 (1/85); Buhâri, Menâkıbu'l-Ensâr, 4 (4/223).
[271] Müslim, Fedâilu's-Sahâbe, 172 (4/1948).
[272] Buhâri, Menâkıbu'l-Ensâr, 5 (4/223).
[273] Buhâri, İman, 10 (1/10).
[274] Buhâri, Menâkibu'l-Ensâr, 17 (4/229).
[275] Ensâr hakkında bkz. Buhâri, Menâkıbu'l-Ensâr, 1 vd. (4/221 vd.); Tecrîd, 7/73 vd, 148 10/3 vd.; Bazı Hadis Meseleleri Üzerinde Tetkikler, 59.
[276] Bkz. Tevbe: 9/40.
[277] Bkz. Fethu'1-Bâri, 149-150.
[278] Hz. Ebû Bekr hk. bkz. Tecrid, 2/414 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/182-185
[279] Buhâri, Ezan, 46 (1/165), Enbiyâ, 19 (4/122); Muvatta1, Sefer, 83 (1/170-171); Tirmizi, Menâkib, 16 (5/613); Ahmed b. Hanbel, 6/34, 144, 229. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/185
[280] Umdetu'l-Kârî, 5/187 vd.; Fethul-Bâri, 4/36 vd.; Asr-ı Saadet, 2/757, 758; Tecrid, 2/630 vd.
[281] Fethu'1-Bâri, 4/36; Tecrid, 2/633. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/185-186
[282] Bu haber murseldir. Ikrime tâbiûndandır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/187-188
[283] Buhâri, Cenâ'iz, 3 (2/70), Meğazi, 83 (5/143); İbn Mâce, Cenâ'iz, 65 (1/520).
[284] Asr-i Saadet, 2/753-756-766.
[285] İbn Mâce, Cenâ'iz, 65 (1/521); Tecrid, 11/31. Krş. Asr-ı Saadet, 2/768.
[286] Kendisiyle ilgili haber için bkz. İbn Mâce, Cenâ'iz, 65 (1/524); Ahmed b. Hanbel, 3/212.
[287] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/188-189
[288] Bu hadis murseldir. Mekhûl tâbiindendir. Hadisi Beyhekî İbn Adiyy ve Taberânî de rivayet etmişlerdir. Bunlar da zaiftir. (Feyzul-Kadir, 1/286) Ancak hadisin şahitleri vardır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/189
[289] Bu hadis murseldir. Atâ b. Ebî Rebâh tâbiûndandır. Bir önceki hadise bkz. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/190
[290] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/190
[291] Buhâri, Meğazi, 83 (5/144); Nesâ'î, Cenâ'iz, 13 (4/11); İbn Mâce, Cenâ'iz, 65 (1/522); Ahmed b. Hanbel, 3/197. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/190-191
[292] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/191
[293] Tirmizi, Menâkıb, 1 (5/588); İbn Mâce, Cenâ'iz, 65 (1/522); Ahmed b. Hanbel, 3/122, 221, 240, 268, 287. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/191-192
[294] Bu haber munkatıdır. Ebu Hariz el-Ezdî etbaut-Tabiindendir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/192
[295] Mâide: 5/117-118.
[296] Müslim, Cennet, 58 (4/2195).
[297] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/192-193
[298] Nasr: 110/1-2.
[299] Bu hadisin şahidi için bkz. Ahmed b. Hanbel, 3/343. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/193
[300] Tevbe: 9/128.

[301] Hz. Ömer'in, borçlarını ödemek için satmış olduğu bu ev; "Dârul-Kazâ': Borç Ödeme Evi" diye meşhur olmuştu. Bkz. Fethu'1-Bâri, 57189.
[302] El-Ikdu'l-Ferid, 4/93-94; el-Beyân ve't-Tebyîn, 2/59. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/174/194-197
[303] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/197-198
[304] Bu haberin şahidleri için bkz. el-HaBâ'is, 2/280-281.
[305] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/198-199
[306] Umde, 14/224; Tecrid, 8/351. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/199
[307] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/197/199-200
[308] Tirmizi, îlim, 16 (5/44); Ebû Dâvûd, Sünnet, 5 (4/201); İbn Mâce, Mukaddime, 6 (1/15); Ahmed b. Hanbel, 4/126,127; Mustedrek, 1/95-96. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/200-201
[309] Kitâbu'z-Zühd, Abdullah tbnu'I-Mübârek, 281. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/201
[310] İbn Mâce, Fiten, 26 (2/1345).
[311] Bkz. 2. ve 3. hadislerin "Açıklamaları.
[312] Fâtır: 35/28.
[313] Beyine: 98/8
[314] Umdetu'1-Kâri, 2/41.
[315] Edebu'1-İmlâ, 137.
[316] Bkz. Takyîdul-İlm, et-Tasdîr, 5. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/201-202
[317] el-Bide1, 66. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/203
[318] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/203
[319] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/203-204
[320] Bid'atler hakkında bkz. el-Bide' ve'n-Nehyu Anha, Muhammed b. Vaddâh el-Kurtubi, tah.: M. Ahmed Dehmân, Dımeşk, 1400/1980; el-î'tisâm, Ebû İshak İbrahim eş-Şâtıbî, Mısır, I-II; el-Bid'a, Dr. İzzet Ali Aöyye, Kahire, 1973. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/204
[321] Tevbe: 9/75.
[322] Tevbe: 9/58.
[323] Tevbe: 9/61.
[324] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/205
[325] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/200-205
[326] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/206
[327] Musannaf, 6/394. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/206-207
[328] Teferruatı için bkz. Istılahat, 2/211.
[329] Bkz. a.g.e., 2/202 vd.
[330] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/207-208
[331] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/208
[332] Musannaf, 6/401. Krş. Istılahat, 2/190.
[333] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/208
[334] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/209
[335] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/209
[336] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/209
[337] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/210
[338] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/210
[339] İ'lâm, 1/66.
[340] Bkz. İslâm Hukukunda İctihad, 108.
[341] İ'lâm, 1/67 vd.
[342] Bkz. Fıkıh... Usûlü, 298; Câmiu Beyâni'1-İIm, 423.
[343] Bkz. Huccetullahi'l-Bâliğa, 1/311 vd; İslâm Hukukunda İctihad, 107 vd; İslâm Fıkhında Re'y Taraftarları, 28 vd.
[344] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/210-212
[345] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/212
[346] İ'lâm, 1/67.
[347] Fıkıh (İslâm Hukuku) Usûlü, 251.
[348] Bkz. a.g.e., 298.
[349] Kıyas ve tartışmaları hakkında bkz. İlâm, 1/203 vd.; Fıkıh (İslâm Hukuku) Usûlü, 251 vd.; İslâm Hukukunda İctihad, 17, 117 vd; Mulahhasu İbtâli'l-Kıyâs ve'r-Re'y..., İbn Hazm el-Endelüsî, tah.: Sa"îdu'l-Afgani, Beyrut, 1389/1969; Istılahat, 1/171; Kıyas İstihsan Istıslah, A. Şener. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/212-213

[350] el-Musannaf, 6/394; es-Sünenu'1-Kübra, 7/335; Muvatta; Talâk, 2 (2/550). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/213-214
[351] Bakara: 2/229.
[352] Talâk: 65/1.
[353] Bkz. 103. hadisin "Açıklama'sı.
[354] el-Musannaf, 6/303; es-Sünenul-Kübra, 7/325.
[355] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/214
[356] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/215
[357] Câmiu Beyânil-İlm, 309. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/215
[358] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/215
[359] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/216
[360] Ebû Dâvûd, İlim, 9 (3/321).
[361] Bakara: 2/159.
[362] Müslim, İlim, 15 (4/2059).
[363] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/216
[364] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/217
[365] Fıkıh (İslâm Hukuku) Usûlü, 232.
[366] Fıkıh (İslâm Hukuku) Usûlü, 247.
[367] İslâm Hukukunda İctihad, 58. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/217-218
[368] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/217
[369] Bu hadis mursel ve zaifdir. Tâbiûndan olması gereken Vehb hakkında bir bilgi bulunamamıştır. Bkz. 155. hadis. Bir şâhid için bkz. Câmiu Beyâni'1-İlm, 428; el-Metâlib, 3/106. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/218
[370] Bu hadis mu'daldır. Ebû Seleme (v. 147) etbâu't-Tâbündendir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/219
[371] Câmiu Beyâni'1-İlm, 309. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/219
[372] a.g.e., 402. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/220
[373] Kur'an'daki bir kısım âyetler "müteşâbih"dir. "Müteşâbih"in sözlük mânâsı "birbirine benzeyen" demektir. "Müteşâbih âyet" ise, lafzan veya manen başkasına benzemesinden dolayı açıklanması zor olan, hatta bazan, beşer aklıyla imkânsız olan âyet demektir. Bazı, mücmel, mutlak, âmm, hâss, nesh ve sebeb-i nüzul konuları da "müteşâbih" mefhûmuna dahildir (Kâmûs Tercümesi, Ş.B.H. maddesi). Bkz. 147. hadisin "Açıklama"sı.
[374] Nahl: 16/44
[375] Miftâhu's-Sünne, 12.
[376] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/220-221
[377] Câmiu Beyâni'1-İlm, 422. Za'if merfu' bir şahidi için bk. İbn Mâce, Mukad. 8 (1/21). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/206-221
[378] Câmiu Beyânil-İlm, 430; Kitâbu'1-İlm, 147. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/221-222
[379] a.g.e., 429. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/222
[380] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/223
[381] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/223
[382] İsrâ: 17/36.
[383] Bkz. Istilahat, 1/249, 251. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/223
[384] Bakara: 2/217.
[385] Bakara: 2/222.
[386] CâmiuBeyâni'1-İhn, 427; Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/158; İ'lâmu'l-Muvakkîn, 4/266. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/224
[387] Bakara: 2/189, 215, 217 219, 220, 222; Mâ'ide: 5/4; Araf: 7/87; Enfâl: 8/1; İsrâ': 17/85; Kehf: 18/83; Tâhâ: 20/105; Ahzâb: 33/63; Nâzi'ât: 79/42.
[388] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/224
[389] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/225
[390] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/225
[391] Mercu'd-Dibâc, Mıssîsa (bugünkü Yakapınar/Ceyhan/Adana) yakınlarındaki güzel bir vadinin adıydı.
[392] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/226
[393] Bu haber munkatı'dır. Çünkü eş-Şa'bî, Hz. Ömer'e mulakî olmamıştır. Bu haberin muttasıl muhtasar bir şahidi için bkz. İbn Mâce, Ticârât, 58 (2/764). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/226
[394] Câmiu'l-Usûl, 1/152; Tedrîb, 1/75, 76, 148; Tevcîhu'n-Nazar, 83-84.
[395] Fethu'1-Bâri, 17/63, Bkz. Umde, 18/132-133.
[396] Bakara: 2/275.
[397] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/221-227

[398] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/228
[399] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/228
[400] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/229
[401] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/229
[402] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/229-230
[403] Zühd, İbnu'l-Mübârek, 19. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/230
[404] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/230-231
[405] Istılahat, 1/246 vd. Bkz. Fıkıh (İslâm Hukuku) Usûlü, 521 vd.
[406] Müsellemu's-Sübût, 2/363'den naklen: İslâm Hukukunda İctihad, 29-30.
[407] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/231
[408] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/232
[409] Bkz. Istılahat, 1/249, 250. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/232
[410] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/232-233
[411] Bakara: 2/143.
[412] Alu İmrân: 3/110.
[413] Buhâri, İman, 13 (1/10). Bkz. Buhari, Nikâh, 1 (6/116).
[414] Ebû Dâvûd, Tetavvu', 28 (2/48). Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, Osman'ın ölümü esnasında onun yanına girmiş ve, öpmek üzere eğilip şöyle demişti: "Osman Allah sana rahmet etsin! Ne sen dünyadan bir şey elde ettin, ne dünya senden bir şey elde etti." (Zühd, İbn Hanbel, 17).
[415] Buhâri, İman, 32 (1/16).
[416] et-Taberâni'den: Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/171. Hadisin râvileri "ricâlu's-sahîh"dir.
[417] Tirmizi, Menakıb, 18 (5/622). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/233-234
[418] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/235
[419] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/235
[420] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/235
[421] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/236
[422] el-Musannaf, 11/252. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/236-237
[423] Bkz. 97. hadisin "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/237
[424] Ekz. 150. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/237-238
[425] Alu Îmrân: 3/7.
[426] Buhâri, Tefsir, 3/1 (5/166); Müslim, İlim, 1 (4/2053); Ebû Dâvûd, Sünnet, 2 (4/198); Tirmizi, Tefsir, 4 (5/223); İbn Mâce, Mukaddime, 7 (1/18-19); Ahmed b. Hanbel, 6/48. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/238
[427] Câmiu'l-Beyân, 3/177.
[428] Bkz. Nisa: 4/171.
[429] İhlâs: 112/3.
[430] Müteşâbih hakkında bkz. Hak Dini, 2/1036 vd.; Kur'an-ı Kerim Işığında Tefekkürün Boyutları, S. Kılıç, İlim ve Sanat, 11/62 vd.; "Müteşabihat" Kavramı..., M. H. Kırbaşoğlu, İlim ve Sanat, 15/72, 121. hadisin "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/238-239
[431] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/240
[432] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/240
[433] Kenzul-Umâl, 2/331. Bkz. 146. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/241
[434] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/242
[435] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/242
[436] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/242
[437] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/243
[438] el-Metâübu'l-Aliye, 3/106. Bkz. 118. hadis ve Kenzu'l-Ummâl, 3/46. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/243
[439] es-Sünenu'1-Kübra, 4/253. Burada "...ve kaza eder." ziyâdesi vardır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/244
[440] el-Cevheru'n-Nakiyy, 4/252; el-Muhalla, 6/394.
[441] Bkz. el-Muhalla, 6/394-395; Reddul-Muhtâr, 2/117. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/244-245
[442] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/245

[443] Kitâbu'1-İlm, 80. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/228-245
[444] Bu hadis murseldir. Ubeydullah, tâbiöndandır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/246
[445] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/246-247
[446] Ebû Dâvüd, İlim, 8 (3/321); İbn Mâce, Mukaddime, 8 (1/20); Ahmed b. Hanbel, 2 (321, 365; el-Müstedrek, 1/126; Câmi'u Beyâni'İ-İlm, 323. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/247
[447] Bkz. Reddul-Muhtâr, 1/47; Istılahat, 1/246 vd.
[448] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/247-248
[449] Câmiu Beyâni'1-İlm, 324. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/248
[450] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/248-249
[451] İ'lâm, 1/61 vd.; İslâm Hukukunda İctihad, 58. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/249
[452] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/250
[453] Fıkıh (islâm Hukuku) Usûlü, 341-343.
[454] Umde, 11/140; Fethu'1-Bâri, 9/117; Reddul-Muhtâr, 2/129-130.
[455] A.g.e. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/250-252
[456] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/252
[457] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/252-253
[458] Nesâî, Kudât, 11 (8/203); es-Sünenu'l-Kübra, 10/115. Bkz. 171. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/253
[459] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/254
[460]Nesâî, Kudât, 11 (8/204); Câmi'u Beyâni'1-İlm. 314. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/254-255
[461] Fıkıh (İslûm Hukuku) Usûlü, 193. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/255
[462] Sünenu'd-Darimi'nin elimizdeki dört matbu nüshasında da bu râvinin ismi böyle geçmektedir. Doğrusu el-Hâris b. Amr'dır. Haberin verilecek kaynaklarından ayrı olarak bkz. Mîzânu'l-İ'tidâl, 1/439; Tehzîb, 2/152.
[463] Ebu Davud, Akdıye, 11 (3/303); Tirmizi, Ahkam. 3(3/616); Ahmed b. Hanbel, 5/230-236-242; Cami'u Beyani'l-İlm, 313. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/256
[464] Bkz. Mizânu'l-t'tidâl, 1/439.
[465] Mubahhasu İbtâlı'l-Kıyâs, 14.
[466] Mîzânu'l-İtidâl, 1/439.
[467] Tirmizî, Ahkâm, 3 (3/617).
[468] İlâm, 1/202, 203; İslâm Hukukunda İctihad, 121. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/257
[469] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 315, Bkz. 167. Hadis ve kaynakları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/258
[470] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/258
[471] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/259
[472] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/
[473] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/259
[474] Hz. Ömer'in, bu sözü Abdullah'a söylediği, Vekî'in Ahbâru'l-Kudât'mda da nakledilmektedir. Ancak Hz. Ömer'in, bu sözü Ebû Musa'ya (Musannaf, 8/301) ve Ebû Mes'ûd Ukbe b. Amr'a (Câmi'u Beyâni'1-İlm, 461; en-Nihâye, 4/38; Mecme'u'l-Emsâl, 3/436) söylediği de nakledilmektedir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/259-260
[475] Sıfatu'l-Fetva, 6.
[476] el-İhkâm fiTemyîzil-Fetâva ani'l-Ahkâm, 42.
[477] en-Nücûmu'z-Zâhire, 17238'den: İslâm Adliye Teşkilâtı, 118. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/246-260
[478] Kitâbu'1-îlm, 81; Câmi'u Beyâni'1-ilm, 459, 460, Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/183, Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/261
[479] Câmi'u Beyâni'l-İlm, 461. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/261-262
[480] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/262
[481] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/262-263
[482] Ayet: Sâd: 38/86. Hadis: Buhâri, Tefsir, 30 (6/19), 38/3 (6/32), 44/3 (6/40) Müslim, Kıyamet, 39 (4/2156); Tirmizi, Tefsir, 46 (5/379); Ahmed b. Hanbel, 1/431. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/263
[483] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/263-264
[484] Kenzu'l-Ummâl, 10/302. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/264
[485] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/264

[486] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/265
[487] Câmi'u Beyânil-ilm, 309. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/265
[488] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/265-266
[489] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/266
[490] Kitâbu'z-Zühd, İbnu'l-Mübârek, 17. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/266
[491] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/267
[492] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/267
[493] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/261-267
[494] el-Mustedrek, 4/514. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/268
[495] Müslim, İman, 232 (1/130).
[496] Bkz. Doğuş Devinde Tasavvuf ve Hadis, 31-32.
[497] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/269-270
[498] "küçük" kelimesi "bidatcı" mânâsına da kullanılmıştır.
[499] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/270
[500] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/271
[501] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 419. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/271
[502] Mulahhas, 70; Tefsîru't-Taberî, 12/328. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/272
[503] A'râf: 7/12; Sâd: 38/76.
[504] Tefsiru't-Taberî, 12/328. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/272
[505] Bkz. Hak Dini, 3/2132.
[506] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/272-273
[507] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 421. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/273
[508] Te'vil, 58; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 420. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/273
[509] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/274
[510] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 434. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/274
[511] Bkz. 127. hadis ve "Açıklamadı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/274
[512] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/275
[513] Tecrîd, 7/152.
[514] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/275
[515] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/275
[516] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/276
[517] Bkz. 2374-2376. hadisler.
[518] Nesâ'î, Kaaâme, 44 (8/53).
[519] Nasbu'r-Râye, 4/371.
[520] Diyet hakkında bkz. bu kitabın 15. Kitâbu'd-Diyât bölümü.
[521] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/276-277
[522] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/268/277-278
[523] Te'vîl, 58; el-Câmi' li-Ahlâk, 2/190. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/278
[524] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/279
[525] Ayet: En'am: 6/153. Hadis: Ahmed b. Hanbel, 1/435- 465; el-Mustedrek, 2/318. Bu hadisi el-Bezzâr da rivayet etmiştir (Mecmeu'z-Zevâ'id, 7/22). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/279
[526] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/279-280
[527] Bu hadisi muhtasaran Taberâni de rivayet etmiştir (Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/181). Hadisin merfû kısmı için bkz. Müslim, Müsâfirîn, 275 (1/563); İbn Mâce, Mukaddime, 12 (1/59); Ah-med b. Hanbel, 1/380, 404. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/280-282
[528] Bkz. Fethul-Bâri, 23/245.
[529] Bakara: 2/152.
[530] Ahzâb: 33/41-42.
[531] Tirmizi, Da'avat, 4 (5/458).
[532] Müslim, Zikr, 39 (4/2074).
[533] Buhâri, Da'avat, 66 (7/168).

[534] Buhâri, Da'avat, 65 (7/168).
[535] Müslim, Adâb, 12 (3/1685).
[536] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/282-283
[537] Hadisi et-Taberâni de rivayet etmiştir. (Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/181); Kitâbul-İlm, 103. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/283/284
[538] Nesâ'î, İydeyn, 22 (3/153); İbn Mâce, Mukaddime, 7 (1/17); Müslim, Cumu'a, 43 (2/592) Ahmed b. Hanbel, 3/310, 319, 371. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/284
[539] el-Metâlibu'l-Aliye, 3/144. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/284-285
[540] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/285
[541] Ebû Dâvûd, Fiten, 1 (4/98); Tirmizi, Fiten, 51 (4/504) İbn Mâce, Fiten, 9 (2/1304); Mus-ned, 5/278, 284; Mecmeu'z-Zevâ'id, 5/239; Darimi, Rikâk, 39 (2755. hadis). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/285
[542] el-Metâlibu'1-Aliye, 2/221. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/286-287
[543] Ahmed b. Hanbel 6/441; Mecmeu'z-Zevâ4id, 5/239. Bu kaynaklarda Adiyy'in kardeşi üe Ebu'd-Derdâ' arasında, ismi verilmeyen bir râvi daha vardır. Buna göre bu hadis mu'daldır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/287
[544] Buhâri, Menâkıbu'l-Ensâr, 26 (4/234); Tabakât, 8/470. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/287-288
[545] Buhâri, İman, 42 (1/20).
[546] Mecmeu'z-Zevâ'id, 5/248. Bu hadis za'ifdir.
[547] Feyzu'l-Kadir, 6/399. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/288-289
[548] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/289
[549] Rûm: 30/30.
[550] Müslim, Kader, 22 (4/2047).
[551] Buhâri, Bed'u'1-Halk, 2 (4/74).
[552] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/290
[553] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/291
[554] Bkz. 406. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/291
[555] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/291-292
[556] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/278-292
[557] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/293
[558] Nisa': 4/59.
[559] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/293
[560] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/293-294
[561] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/294
[562] Dârekutni, 4/81, 82. Bu hadisi Ebû Ya'la ve el-Bezzâr da rivayet etmişlerdir. el-Heyse-mi, senedinde tanımadığı (mechûl) bir râvi olduğunu kaydeder (Mecmeu'z-Zevâ'îd, 4/223); el-Mustedrek, 4/333. "Ferâiz" hakkında bu kitabın "Kitâbul-Perâ'iz" (2853. hadis vd.) böl. bkz. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/294-295
[563] Bu hadisi Taberâni de, râvileri gıka kabul edilen bir senedle rivayet etmiştir. (Mec-raeu'z-Zevâ'id, 1/165-166). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/295-296
[564] Bkz. 1622. hadis.
[565] Bkz. Müslim, Cenâ'iz, 60 (2/655); Buhâri, Cenâ'iz, 86 (2/100).
[566] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/296-297
[567] Buhâri, Enbiyâ, 8 (4/111), 14 (4/119-120); Tefsir, 12/2 (5/216); Müslim, Fedâ'il, 168 (4/1846); Ahmed b. Hanbel, 2/431. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/297
[568] Hucurât: 49/13.
[569] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/297-298
[570] Buhâri, İlm, 13 (1/25-26); Humus, 7 (4/49); Ttisânı, 10 (8/149); Müslim, İmaret, 175 (3/1524); Zekât, 98 (2/718), 100 (2/719); îbn Mâce, Mukaddime, 17 (1/80); Muvatta', Kader, 8 (2/900); Ahmed b. Hanbel, 4/93, 95, 97, 98, 99, 101. Bkz. 232. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/298
[571] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/298-299
[572] Tirmizi, İlim, 1 (5/28); Ahmed b. Hanbel, 1/306; Dârimi, Rikâk, 1 (2709). hadis). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/299
[573] Ahmed b. Hanbel, 4/92, 96. Bkz. 230. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/299
[574] Veya; "(mü'min) kalbler şu üç vasfi taşımaları halinde hainlik, kindarlık yapmaz... (yapmamabdır...)".
[575] Kaynakları için bir sonraki hadise bakınız. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/300

[576] Veya: "...(mü'minin) kalbi şu üç vasfi taşıması halinde hainlik, kindarlık, düşmanlık yapamaz."
[577] İbn Mâce, Mukaddime, 18 (1/85, muhtasaran), Menâsik, 76 (2/1015-1016); Ahmed b. Hanbel, 4/80, 82; Mustedrek, 1/87; Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/139. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/301
[578] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/301
[579] Ahmed b. Hanbel, 5/183. Hadisin muhtasar rivayetleri için bkz. Ebû Dâvûd, İlm, 10 (3/322); Tirmizi, İlm, 7 (5/33-34); İbn Mâce, Mukaddime, 18 (1/84), Zühd, 2 (2/1375). Orta namazı hakkında bkz. Tirmizi, Salât, 133 (1/342), Muvatta', Cemâat, 27 (1/139). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/302-303
[580] Veya: "Müslüman kişinin kalbi şu üç vasfı taşıması halinde hainlik, kindarlık, düş-manhkyapmaz."
[581] Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/137. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/292-303
[582] Müslim, Mukaddime, 5 (1/14).
[583] el-Muhaddisu'l-Fasıl, 416'dan: Mürsel Hadisler, 24.
[584] Bkz. Hadis Istılahları Sözlüğü, 13 vd. ve orada verilen kaynaklar,
[585] Tezkiretu'l-Huffâz, 1/2.
[586] a.g.e., 1/6.
[587] Burada işaret etmeliyiz ki Hz. Ebû Bekr ve Hz. Ömer'in, rivayette şâhid istemeleri, hadis rivayetinde ihtiyatlılığı, titizliği sağlamak, gelişigüzel rivayetleri önlemek içindi. Hz. Ömer bir hadis rivayetinde şâhid isteyip de şâhid getirilince şöyle demişti: "Şunu bil ki ben seni (yalancılıkla) ittiham etmedim. Fakat ihtiyatlı davranmak (tesebbüt) istedim. "(Tezkiretu'l-Huffaz, 1/8; Bkz. Müslim, Adâb, 36 (3/1697). Şu halde onlar hadisin kabul edilmesi için onu en az iki kişinin rivayet etmesini şart koşmuyorlardı. Nitekim onlar, şâhid istemeksizin tek kişinin rivayetlerini de kabul etmişlerdi (Bkz. es-Sunne Kable't-Tedvîn, 117).
[588] Ahmed b. Hanbel, 1/2, 10.
[589] İbn Mâce, Mukaddime, 4 (1/14). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/304-306
[590] İbn Mâce, Mukaddime, 4 (1/13); Ahmed b. Hanbel, 3/303. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/306
[591] Tirmizi, Tefsir, 1 (5/199); Ahmed b. Hanbel, 1/293. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/306
[592] Şâhidleri için bkz. Buhâri, İlm, 38 (1/35); Ebû Dâvud, İlm, 4 (3/319); İbn Mâce, Mukaddime, 5 (1/14); Ahmed b. Hanbel, 1/165. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/307
[593] Bu hadisi Taberâni'de el-Mu'cemu'1-Kebîr'inde rivayet etmiştir. Hadisin senedindeki Ömer b. Abdillah b. Ya'la metrûku'I-hadis, yani rivayet ettiği hadis hiç alınmayacak biridir. (Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/147). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/307
[594] Müslim, Mukaddime, 2 (1/10); Buhâri, İlim, 38 (1/35); Tirmizi, İlim, 7 (5/36); İbn Mâce, Mukaddime, 4 (1/13). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/308
[595] Ahmed b. Hanbel, 3/98, 116, 176, 203, 209, 278. Bir önceki 241. hadisin kaynaklarına da bkz. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/308
[596] İbn Mâce, Mukaddime, 4 (1/14); Ahmed b. Hanbel, 5/297; Mustedrek, 1/111, 112. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/309
[597] Ahmed b. Hanbel, 5/113. 241 ve 242. hadislere de bkz. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/309
[598] Nazmu'l-Mutenâsİr, 20 vd,; Kavâ'idu't-Tahdîs, 172-173; Krş. el-Esrâr, 4 vd.
[599] el-Esrâr, 36-37; Kavâ'idu't-Tahdis, 173.
[600] el-Esrâr, 36.
[601] el-Esrâr, 36.
[602] el-Esrâr, 14, 15, 16, 24, 25.
[603] el-Esrâr, 14 vd.
[604] Müslim, Mukaddime, 7 (1/15). Bkz. 422. Hadisin "Açıklama'sı.
[605] Alu İmrân: 3/26-27.
[606] Bu konuda bkz. Mevzu Hadisler, M. Yaşar Kandemir, Ankara, 1975; Hadis Istılahları Sözlüğü, "Mevzu" maddesi.
[607] Kavâidu't-Tahdîs, 150; el-Esrâr, 40.
[608] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/304/309-312
[609] Kitâbu'z-Zühd, İbmıl-Mübârek, 281; Buhâri, İlm, 34 (1/33-34); İ'tisâm, 7 (8/148) Müslim, İlin, 13, 14 (4/2058- 2059); Tirmizi, İlm, 5 (5/31); İbn Mâce, Mukaddime, 8 (1/20); Alımed b. Hanbel, 2/162, 190, 203. Bkz. 97. ve 145. hadislerin "Açıklamaları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/313
[610] Ahmed b.Hanbel 5/266; Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/199-200; İbn Mâce, Mukaddime, 17 (1/83). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/313-314
[611] Câmiu Beyâni'1-îlm, 204, Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/314
[612] Bkz. 255. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/314
[613] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/315
[614] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/315
[615] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/315-316
[616] Bkz. 333. hadis; Câmi'u Beyânı'1-İlro, 207. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/316
[617] Bkz. 253. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/316
[618] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/316-317
[619] Kitâbu'l-İlm, 101; CâmiuBeyânil-İlm, 29, 30. Bkz. 252., 333. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/317
[620] Kitâbu'l-İlm, 133; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 31. Bkz. 344. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/317

[621] Bkz. 248. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/318
[622] Buhâri, İlm, 15 (1/26, muallak olarak); Kitâbu'1-İlm, 81; Câmi'u Beyânil-İIm, 112; el-İlmâ\ 244. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/318
[623] Umdetu'1-Kâri, 2/56. Bkz. Fethu'1-Bâri, 1/260. vd.
[624] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/318
[625] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/312-319
[626] Bkz. 655. haber. Bu hadis mu'daldır. el-Muhâcir b. Habîb hakkında hiçbir bilgiye rastlayamadık. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/320
[627] Bu hadis murseldir. Ebu'z-Zâhriyye, tâbiûndandır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/320
[628] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/321
[629] Bkz. 373., 379., 380. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/321
[630] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/322
[631] Şâhidleri için bkz. Ebû Dâvûd, İlm, 12 (3/323); İbn Mâce, Mukaddime, 23 (1/93); Ahmed b. Hanbel, 2/338. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/322
[632] Buhâri, Bed'u'l-Vahy, 1 (1/2).
[633] İbn Mâce, Zühd, 21 (2/1406).
[634] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/322-323
[635] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/323
[636] Kitâbu'z-Zühd, Vekî', 2/531; Kitâbu'z-Zühd, îbn Hanbel, 162; el-Bide', 62. Benzer bir söz Abdullah b. Mesûd'dan nakledilir. Bkz. Kitâbu'z-Zühd, İbnu'l-Mübârek, 504.
[637] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/324
[638] Kitâbu'z-Zühd, İbnu'l-Mübârek, 21; Hılye, 1/236. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/324
[639] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/325
[640] Kitâbu'z-Zühd, İbnu'l-Mübârek, 14; Hılye, 1/223. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/325
[641] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/326
[642] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/326
[643] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/319/327
[644] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/327
[645] Ulûmu'l-Hadis, 65; Fethu'l-Muğîs, 1/167-168; Tedrîbu'r-Râvi, 1/222-223. Tavzîhul-Efkâr, 1/343 vd.; el-Kifâye, 587.
[646] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/328
[647] Mukâkala ve muzâbene için bkz. 2560. hadisin "Açıklama'sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/329
[648] el.Câmi' li-Ahlâkı'r-RâvÎ, 2/35; el-Kifâye, 310. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/329
[649] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/329-330
[650] Câmiu Beyâni'1-İlm, 102; el-Câmi1 li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/35; el-Kifâye, 310; el-İImâ", 177. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/330
[651] İbn Mâce, Mukaddime, 3 (1/10-11); Ahmed b. Hanbel, 1/452; Mustedrek, 1/111; el-Câmi' li-Ahlâk er-Râvi, 2/9. Bkz. el-İlmâ', 177; Ulümu'l-Hadis, 191-192 Fethu'l-Muğis, 2/219; Mecme; 1/141. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/331
[652] Veya "büyük vak'alar hakkında", "belli günlerde".
[653] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/331
[654] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/332
[655] İbn Mâce, Mukaddime, 3 (1/11). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/332
[656] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/332-333
[657] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/333
[658] İbn Mâce, Mukaddime, 3 (1/11); el-Câmi' li-Ahlâk er-Râvi, 2/35. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/333
[659] el-Kifâye,311. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/334
[660] İbn Mâce, Mukaddime, 3 (1/12). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/334
[661] İbn Mâce, Mukaddime, 3 (1/12); el-Mustedrek, 1/102; Şerefti Ashâbil-Hadis, 88; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 398. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/334-335
[662] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 400.
[663] Bkz. Câmi'u Beyâni'1-İlm, 398-403; Şerefti Ashâbi'l-Hadis, 88-89; es-Sünne Kable't-Tedvîn, 96 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/335-336
[664] Kaynakları için bir önceki haberin kaynaklarına bkz.

[665] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/337
[666] Bkz. 276. ve 277. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/338
[667] Buhâri, İlim 14 (1/26), 4,5 (1/22); Buyu', 94 (3/36); Et'ime, 42 (6/211); Edeb, 79 (7/100); Müslim, Münâfikîn, 63, 64 (4/2164-2165); Tirmizi, Emsal, 4 (5/151); Ahmed b. Hanbel, 2/12, 31, 61, 157. Bkz. 279. Hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/338
[668] Şerhu Müslim, 17/154; Umdetul-Kâri, 2/14. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/339
[669] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/339-340
[670] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/340
[671] Bu hadis, murseldir. Tâvûs, tâbiûndandır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/341
[672] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/341
[673] Bkz. Câmi'u Beyâni'1-İIm, 20 vd.
[674] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/341-342
[675] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/342
[676] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/327-342
[677] Tirmizi, ilm, 5 (5/31-32); İbn Mâce, Fiten, 26 (2/1344). Bkz. Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/200-201; Kitâbu'z-Zühd, İfanu'l-Mübârek, 56; Mustedrek, 1/100, 3/590; Bkz. 97., 144., 145, 245., 246. 249-, 251. Hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/343-344
[678] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/344
[679] Fâtır: 35/28.
[680] Bu hadis mursel, hatta büyük ihtimalle mu'daldır. Çünkü Mekhûl, rivayetlerinin çoğu tâbiûnun büyüklerinden olan küçük tâbiûndandır. Ancak şâhideri vardır. Bkz. Tirmizi, İlm, 19 (5/50); el-Metâlibu'1-Aliye, 3/132; el-Firdevs, 3/129. Bkz. 347. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/345
[681] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/345-346
[682] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/346
[683] el-Kifâye, 241, 243. Bkz. Ulûmu'l-Hadis ve Mustalahuh, 63 vd.
[684] el-Hidâye, 3/240; Umdetu'1-Kâri, 11/95; Fethul-Bâri, 19/256. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/346-347
[685] İsrâ: 17/107-109. Ayetlerin tam meali şöyledir: *"De ki; "Ona ister iman edin ister iman etmeyin. Çünkü bundan önce ilim verilmiş olanlar bile kendilerine karşı o tilâvet olununca çenelerinin üstüne (yüzü koyun) kapanarak secde ediyorlar. Ve; "Rabbimizi tenzih ederiz. Gerçekten rabbimizin va'di yerine getirilmiş bulunuyor" diyorlar. Hem ağlayarak çeneleri üstüne (yüzü koyun) kapanıyorlar ve bu onların huşûunu (derin saygılarını) artırıyor."*
[686] Kitâbu'z-Zühd, İbnul-Mübârek, 41; Hılye, 5/88. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/347
[687] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/348
[688] Kitâbu'z-Zühd, Veki\ 2/470 (Muhtasaran). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/348
[689] Kitâbu'z-Zühd, İbnul-Mübârek, 564+8; Kitâbu'z-Zühd, İbn Hanbel, 327. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/349
[690] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/349
[691] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/349
[692] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/350
[693] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/350
[694] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/351
[695] Bir tür acı ağaçdan çıkarılan özsu, usare.
[696] Bu haberin benzeri merfû rivayetler için bkz. Tirmizi, Zühd, 59 (4/604-605); Kitâbu'z-Zühd, İbnu'l-Mübârek, 17. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/351
[697] Kenzul-Ummal, 10/269; İbn Sa'd, 7/133. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/352
[698] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/352-353
[699] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/353
[700] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/353
[701] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/354
[702] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/354
[703] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/354
[704] İhyâu Ulûmi'd-Din, 3/113 vd.
[705] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/342-355

[706] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/356
[707] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/356
[708] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/357
[709] Ka'be'nin dört köşesinden her birine "rükn" denilmektedir. Burada Hacer-i Esved'in bulunduğu köşe olan er-Rüknü'1-Esved (doğu köşesi) maksûd olmalıdır.
[710] Makam (Makam-ı İbrahim), Ka'be'nin, kapısının bulunduğu tarafının biraz ilerisinde küçük bir binanın adıdır. Bunun içinde Hz. İbrahim'in, Kâ'be'yi inşa ederken üzerine oturduğu rivayet edilen bir taş bulunmaktadır.
[711] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/357
[712] Heva (bid'at) hk. bkz. 96. ve 100. hadislerin "Açıklama"ları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/358
[713] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/358
[714] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/359
[715] Kitâbul-îlm, 84. Bkz. 389. hadis. Krş. Kitâbu'z-Zühd, ,İbnu'l-Mübârek, 15.
[716] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/356-359
[717] Kitâbu'I-İlm, 127; el-Kifâye, 308-309; el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/31. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/360
[718] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/360
[719] el-Kifâye, 312. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/360
[720] Müslim, Münâfikîn, 17 (4/2146); Nesâ'î, İmân, 31 (8/108); Ahmed b. Hanbel, 2/32, 68, 82); el-Metâlibu'1-Aliye, 3/121.
[721] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/361
[722] Müslim, a.g.e.
[723] Bkz. 288. hadisin "Açıklama"sı.
[724] Bakara: 2/14.
[725] Feyzu'l-Kadir, 5/516.
[726] Nisa': 4/145.
[727] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/361-362
[728] el-Kifâye,311. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/362
[729] el-Kifaye, 285, el-İlmâ', 185. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/363
[730] Tezkiretul-Huffaz, 1/5.
[731] Lafiz ve mânâ ile rivayet konusunda bkz. el-Kifâye, 265 vd.; Fethu'l-Muğis, 2/212 vd.; Tedrib, 2/98; Tecdid Mukaddimesi, 454 vd.; Tevcîhu'n-Nazar, s. 398 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/359/363-364
[732] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/365
[733] Buhâri, Ta'bir, 10 (8/71-72).
[734] Tafsilât için bkz. Fethu'1-Bâri, 26/233 vd.; Feyzu'1-Bâri, 1/203 vd.; Feyzu'l-Kadir, 6/133; Hak Dini, 4/2863 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/365-366
[735] Benzer merfû bir haber için bkz. Tirmizi, Zühd, 14 (4/561); İbn Mâce, Zühd, 3 (2/1377). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/366
[736] Benzer merfû' haberler için bkz. Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/122. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/367
[737] Hasan Basrî'nin naklettiği söz, merfû' olarak da nakledilmektedir: el-Firdevs, 4/149; Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/201. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/367
[738] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/367
[739] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/368
[740] Bkz. 251, 253. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/368
[741] Alu Îmrân: 3/79.
[742] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/369
[743] Mâide: 5/63.
[744] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/369
[745] Alu İmrân: 3/79.
[746] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/369
[747] Alu İmrân: 3/79; Mâide: 5/44, 63.
[748] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/370
[749] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/370
[750] Bkz. 235. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/371
[751] Alak: 96/6-7.
[752] Fatır: 35/28. Haberin, za'if olan muhtasar merfû bir rivayeti için bkz. Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/135. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/371
[753] Fâtır: 35/28.

[754] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/372
[755] Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/135 (Za'if ve muhtemelen de merfû' olduğuna işaret edilir). Krş. el-Firdevs, 4/165; Mustedrek, 1/92. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/372
[756] Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/123; el-Metâlibu'1-Aliye, 3/130. Bu hadis, râvilerinden Yezîd b. Rebî'a'dan dolayı za'ifdir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/373
[757] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/373
[758] Kitâbu'l-İlm, 77; Kitâbuz-Zühd, Veki', 3/829; Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/122; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 30. Bkz. 254. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/373-374
[759] İbn Mâce, Fiten, 9 (2/1305). Bu hadisi et-Taberâni ve Ebü Ya'la da rivayet etmişlerdir (Feyzul-Kadir, 4/101). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/374
[760] Kâmûs Tercümesi, "fitne" maddesi.
[761] Fitne hakkında bk. Ahir Zaman Fitnesi ve Anarşi, Doç. Dr. İbrahim Canan, İst., 1982. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/374/375
[762] Bkz. 254. ve 344. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/375
[763] Bu hadis murseldir. Şâhidleri için bkz. 295. hadis ve kaynakları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/376
[764] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/376-377
[765] Veya: "Şüphe yok ki melekler de, İlim (öğrenme) peşinde olandan razı olarak, kanatlarım indirirler". Ayrıca bkz. 363. hadis.
[766] Ebû Dâvûd, İlm, 1 (3/317); Tirmizi, İlim, 19 (5/48-49), İbn Mâce, Mukaddime, 17 (1/81), 20 (1/87, muhtasaran); Ahmed b. Hanbel, 5/196. Bkz. Buhâri, ilm, 10 (1/25); Câmi'u Beyâni'1-İlm, 37. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/377-378
[767] Bir kaç örnek için bkz. Buhâri, İman, 34 (1/17), İlm, 6 (1/23); Müslim, İman, 23 (1/46) Hudûd, 25 (3/1324-1325).
[768] er-Rihle, 118 vd.; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 123; Ma'rifetu Ulûmi'l-Hadis, 7-8.
[769] er-Rihle, 110 vd.; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 123-124.
[770] el-Muhaddisu'1-Fâsıl'dan naklen; Buhûs fi Tarihi's-Sünne, 213. Hatib Bağdadi de Câbir'in Mısır'a rihlesine dair bir haber nakletmekte fakat bu haberde Mısır'daki sahâbi'nin ismi verilmemektedir. Ancak bu haberlerde Câbir'in, Şam ve Mısır yolculuklarında öğrenmek istediği hadisin aynı hadis olduğu görülmektedir. Bu durumda Mısır'la ilgili haberde bir yanlışlığın yapılmış olması kuvvetle muhtemeldir.
[771] Ma'rifetu Ulûmi'l-Hadis, 8; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 124.
[772] el-Cerh ve't-Ta'dîl, 1/264.
[773] Buhûs fî Târîhi's-Sünne, 217.
[774] Nûreddin Itr'ın tahkik ve ilaveleriyle 1395/1975 yılında Beyrut'ta basılmıştır.
[775] Rihle hakkında bkz. el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/223; es-Sünne Kable't-Tedvin, 176; Fethu'l-Muğis, 2/314; Tedrîbu'r-râvi, 2/142. Ayrıca bkz. 568. haber ve devamı.
[776] İlgili haberin daha önce zikredilen kaynaklarına ilâveten bkz. el-Cerh ve't-Ta'dîl, 2/12; er-Rihle fi Talebi'l-Hadis, 78.
[777] Fıkhu Ehli'1-Irak, 44.
[778] en-Nihâye fi Garîbi'l-Hadis ve'1-Eser, 1/305.
[779] Tuhfetu'l-Ahvezî, 7/452. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/378-381
[780] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/381
[781] Ebû Dâvûd, ilm, 1 (3/317); İbn Mâce, Mukaddime, 17 (1/82); Ahmed b. Hanbel, 2/252, 407; Mustedrek, 1/89. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/381-382
[782] el-Metâlibu'1-Aliye, 3/103, Bkz. 362. badis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/382
[783] Sünen'in bir nüshasında Mutarrif yerine Matar ismi geçmektedir. Tefsîru İbn Kesîr (4/264) ve Tefsiru't-Taberî'de (27/97) de âyetin bu tefsiri Matar'a nisbet edilmektedir.
[784] Kamer: 54/17.
[785] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/382-383
[786] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/383
[787] İbn Mâce, Mukaddime 22 (1/90-91); Şerefu Ashabı 1-Hadis, 21; el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/348; el-Firdevs, 2/321. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/383
[788] İbn Mâce, Mukaddime, 22 (1/91-92). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/384
[789] İbn Mâce, Mukaddime, 17 (1/83); Ki'âbu'z-Zühd, İbnu'l-Mübârek, 488; el-Metâlibu'l-Aliye, 3/132. el-Bûsîrî "Zevâ'id"inde hadisin senedinin za'if olduğunu söyler (İbn Mâce, 1/8). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/384
[790] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/384
[791] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/385
[792] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/385
[793] Mücâdile: 58/11.
[794] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/385-386
[795] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/386
[796] Bu hadis hem murseldir, hem de râvilerinin çoğu za'ifdir. Bu hadisi İbn Asâkir yine Hasan Basrî'den mursel olarak; İbnu'n-Neccâr, Hasan'ın Enes'den rivâyetiyle muttasıl olarak rivayet etmişlerdir. (Kenzu'l-Ummâl, 10/160). Bkz. Câmi'u Beyâni'1-İlm, 54. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/386
[797] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/387
[798] Bkz. 351. ve 352. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/387

[799] Nesâ'î, Taharet, 112 (1/82); İbn Mâce, Mukaddime, 17 (1/82); Ahmed b. Hanbel 4/239-241; Tayâlisî, s. 160. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/388
[800] Nesâ'î, Taharet, 112 (1/82).
[801] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/364-388
[802] Cami'ul-beyân, 68. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/389
[803] Buhâri, İman, 41 (1/20).
[804] Fethu'l-Muğis, 2/273; Tedribu'r-Râvi, 2/140.
[805] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/389
[806] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/390
[807] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/388/389-390
[808] Bkz. el-Firdevs, 3/76; Kenzu'l-Ummâl, 10/181. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/391
[809] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/391-392
[810] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/392
[811] Bir sonraki 371. hadis ve kaynaklarına bkz. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/392
[812] Bakara: 2/44.
[813] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/392-393
[814] Bir önceki 370. senedle Hasan Basri'nin sözü (maktu1) olarak nakledilmiş olan haber bu senedle, mursel olsa da, merfû' yani Hz. Peygamber'in sözü olarak nakledilmektedir, el-Irâkî; el-Hakîmu't-Tirmizi ve İbn Abdilberrin de bu hadisi, Hasan Basrî'den mursel merfû olarak sahih bir senedle, el-Hatîbu'1-Bağdâdi'nin ise yine Hasan yoluyla Câbir'den merfû' olarak ceyyid bir senedle rivayet ettiklerini, fakat ibnu'l-Cevzi'nin, bu hadisin muallel olduğunu söylediğini bildirmektedir (İhya; 1/58). el-Munzirî, mezkûr rivayetlerin senedlerinin sahih, es-Semhûdi hasen olduğunu söylemişlerdir (Feyzu'l-Kadir, 4/391). Bkz. Târihu Bağdâd, 4/346 el-Firdevs, 3/68. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/393
[815] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/394
[816] Bkz. 261, 379,., 380. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/394
[817] ed-Destüvâ, Tahran'in kuzey-batısında, Tahran'dan Azerbaycan'a giden yolun üzerinde, Tahran'a 100 mil kadar bir mesafede bulunan mühim bir ticaret merkeziydi. Hişam, oradan gelen malları satardı. Bkz. Şerhu Müslim, 1/60.
[818] Kitâbu'z-Zühd, İbn Hanbel, 96. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/395
[819] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/396
[820] Bu hadis mursel ve mudellestir. Hadisin sahâbi râvisi zikredilmemiş, aynca mudellis birisi olan Bakıyye "an" edâ sigasını kullanmıştır. Bu durumda, Bakıyye'nin de zikretmediği bir râvi var demektir. Diğer taraftan el-Ahvas de hafızası za'if bir râvidir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/396
[821] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/397
[822] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/397
[823] Tedrîbu'r-Râvi, 2/6,127-128. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/397-398
[824] Bkz. 261., 373. ve 380. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/399
[825] Bir önceki senedle Mekulu'ün sözü (maktu) olarak nakledilen bu haber, bu senedle merfû' olarak rivayet edilmektedir. Bu merfû rivayet de mursel, hatta büyük bir ihtimalle mu'daldır. Çünkü Mekhûl küçük tâbiûn tabakasındandır. Bu hadisin merfû' şâhidleri vardır: İbn Mâce, Mukaddime, 23 (1/93); Tirmizi, İlm, 6 (5/32); Ahmed b. Hanbel, 1/190. Ayrıca bkz. 261., 373., 379. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/399
[826] Bkz. el-Ezkâr, 6. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/399-400
[827] Kitabu'1-İlm, 141. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/400
[828] Bkz. 387. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/400-401
[829] Bakara: 2/152.
[830] Hak Dini, 1/540. Bkz. 210. hadisin "Açıklama"sı.
[831] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/401
[832] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/402
[833] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/402
[834] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/402-403
[835] Bkz. 383. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/403
[836] Krş. 210. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/404
[837] Bkz. 320. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/404
[838] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/405

[839] Müslim, Mukaddime, 5 (1/14); el-İlmâ1, 60. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/405
[840] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/406
[841] İhya, 3/214 vd.
[842] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/406-407
[843] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/407
[844] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/408
[845] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/408
[846] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/391-409
[847] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/409
[848] Kasas: 28/50.
[849] Câsiye: 45/23.
[850] Nisa': 4/135.
[851] Sâd: 38/26.
[852] el-İ'tisâm, 1/51-52, 2/176. Bkz. 96. hadisin "Açıklama"sı.
[853] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/409-410
[854] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/410-411
[855] Mizan, 2/345.
[856] İrca' kelimesinin sözlük mânâsı "te'hir etmek; sonraya, geriye bırakmak" demektir.
[857] Tedrîbu'r-Râvi, 1/328; el-Milel, 1/139; Mezhepler Tarihi, 166. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/411
[858] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/412
[859] Nisa': 4/86.
[860] Müslim, Selâm, 4 (4/1704).
[861] Buhâri, İman, 6 (1/9).
[862] Müslim, İman, 93 (1/74).
[863] İbn Abidin, 5/266-267.
[864] el-Ezkâr, 228 (özetle).
[865] Krş. a.g.e., 227. Selâm hk bkz. İbn Abidîn, 1/414-415; 5/264 vd.; el-İhtiyar, 4/161. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/412-413
[866] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/414
[867] Hucurât: 49/12.
[868] Hak Dini, 6/4474-4476.
[869] er-Ref ve't-Tekmîl, 44-46; Hak Dini, 6/4474
[870] Hak Dini, 6/4475. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/414-415
[871] Bkz. 408. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/415
[872] Mu'cemu Mekâyîsil-Luğa, H.V.Y. maddesi (6/16). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/415
[873] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/416
[874] Ebû Bekr, Muhammed b. Sirin'in künyesidir.
[875] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/416
[876] Eyyûb'un künyesi de Ebû Bekr'dir.
[877] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/416-417
[878] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/417
[879] En'âm: 6/68. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/417
[880] Bkz. 221. haber.
[881] Nisa': 4/140.
[882] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/418
[883] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/418
[884] Bkz. 401. haber ve "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/409-419
[885] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/419
[886] Takyîdu'l-İlm, 107. Bkz. 459. hadis ve 456.-517. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/420
[887]Bu söz Mâlik b. Enes ve Abdulaziz ed-Derâverdi'ye nisbet edilir (Câmi'u Beyâni'1-İlm,94.98)
[888] Târihu'l-İslâm, 5/137'den: Hadis Tarihi, 201. ez-Zührinin böyle yaptığını fiilen gösteren bir haber için bkz. Takyîdu'1-İlm, 59.
[889] es-Sünne Kable't-Tedvin, 333, 335; Hadis Tarihi, 202.
[890] Takyîdu'l-ilm, 58-59; es-Sünne Kable't-Tedvin, 335.
[891] Bkz. 493. ve 494. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/420

[892] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/421
[893] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/419-421
[894] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/422
[895] el-Câmi1 li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/184. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/422
[896] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/408, 2/135. Bkz. Mecmeul-Emsâl, 3/111.
[897] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/422
[898] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/6.
[899] Hadis rivayetini tekrar konusunda bkz. a.g.e., 1/234; 2/5-6; Edebu'1-îmlâ, 79. Ebu MuhammedAbdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/422-423
[900] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/423
[901] Bu son cümleyi şöyle anlamak da mümkündür: "Bundan dolayı o kızdı ve bizi hadis rivayetinden mahrum etti, Sonunda kalkıp gitti." Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/423
[902] Ma'rifetu Ulûmi'l-Hadis 6. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/424
[903] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 172. el-Câmi' li-Ahlâk, 1/209. Bkz. 574. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/424
[904] Ümmü Abdillah, 413. haberde ismi geçen ve heybetli, izzetli bir alim olduğu anlaşılan Hâlid b. Ma'dân'ın kızı olmalıdır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/419-425
[905] Tevcihu'n-Nazar, 27- 32, 69; el-Bâ'isu'l-Hasîs, 93; Fethu'l-Muğis, 1/18; Hadis Istılahları 398. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/425
[906] Müslim, Mukaddime, 5 (1/15). Bkz. 431. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/426
[907] Müslim, Mukaddime, 5 (1/15); el-Kifâye, 73.
[908] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/426
[909] el-Cerh ve't-Ta'dîl, 2/28.
[910] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/426-427
[911] Şerefli Ashâbi'l-Hadis, 40; Edebu'1-îmlâ', 6.
[912] el-Câmi1 li-Ahlâkı’r-Râvi, 2/269; es-Sünne Kable't-Tedvin, 220.
[913] Müslim, Mukaddime, 5 (1/15).
[914] el-Câmi1 li-Ahlakı'r-Râvi, 1/130.
[915] Bkz. 244. hadisin "Açıklama"sı.
[916] Bkz. Müslim, Mukaddime, 7 (1/13).
[917] Ma’rifetu Ulûmi'1-Hadis, 6.
[918] el-Cerh ve't-Ta'dîl, 2/34.
[919] Şerefu Ashâbi'I-Hadis, 42.
[920] Müslim, Mukaddime, 5 (1/15); Şerefti Ashâbi'l-Hadis, 41.
[921] İsnâd hakkında bkz. Bazı Hadis Meseleleri Üzerinde Tetkikler, 8-10; es-Sünne Kable't-Tedvin, 220-226; Hadis Edebiyata Tarihi, 120 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/427-428
[922] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/429
[923] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/429
[924] Müslim, Mukaddime, 5 (1/14). Bkz. 430. ve 435. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/429-430
[925] Kitâbul-Mecrûhin, 1/21-22; el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/129 (Mezkûr söz, burada zaif bir senedle merfû' olarak da rivayet edilmektedir. Bkz. Feyzu'l-Kadir, 2/545).
[926] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/430
[927] el-Câmi' li-Ahlâkır-Râvi, 1/128. Bkz. 426. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/430
[928] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/431
[929] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/431
[930] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/431
[931] el-Câmi1 H-Ahlâkı'r-Râvi, 1/129. Bkz. 425. ve 435. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/432
[932] Bkz. 420. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/432
[933] Müslim, Mukaddime, 4 (1/12-13). Bkz. 244. ve 422. hadislerin "Açıklama'ları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/433
[934] Müslim, Mukaddime, 4 (1/13). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/433
[935] Müslim, Mukaddime, 4 (1/12). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/434
[936] Buhâri, ilm, 39 (1/36).
[937] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/434

[938] Bkz. 425. ve 430. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/425-434
[939] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/435
[940] el-İtkân, 2/175 vd.
[941] Tecrîd Mukaddimesi, 10-11
[942] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/435-436
[943] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/437
[944] Nisa': 4/65.
[945] Ahzâb: 33/36.
[946] Nûr: 24/63. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/437
[947] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/438
[948] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/438-439
[949] Ahzâb: 33/36.
[950] İkindiden sonra iki rekât namaz kılma hakkında bkz. 1441.-1443. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/439
[951] el-Musannaf, 10/313-334; Ahmed b. Hanbel, 3/470-471; 4/265-266; Mecmeuz-Zevâ'id, 1/173-174, 182. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/440
[952] Buhâri, Enbiyâ, 50 (4/145).
[953] Fethu'l-Bâri, 13/261; Umdetu'l-Kâri, 16/45.
[954] Fethu'l-Muğis, 1/125.
[955] a.g.e., 1/124.
[956] Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/182.
[957] Fethul-Muğis, 1/125.
[958] İslâm Hukuku Metodolojisi, 294-296; Fıkıh (İslâm Hukuku) Usûlü, 344-348.
[959] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/440-442
[960] İkindiden sonraki iki rekât namaz için bkz, 440.- 1441.-1443. hadisler.
[961] Buhâri, Libâs, 5 (7/34); Müslim, Libâs, 49 (3/1653); Ahmed b. Hanbel, 3/267, 315, 390, 413, 456, 467, 492, 497, 531. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/435-442
[962] Hıcr: 15/95. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/443-444
[963] Bkz. 446. hadisin kaynakları ve "Açıklama"sı.
[964] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/444-445
[965] Bkz. 446. hadisin kaynakları ve "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/445
[966] Buhâri, Zebâ'ih, 5 (6/219); Edeb, 122 (7/124); Müslim, Sayd, 54 (3/1547); Ebû Dâvûd Edeb, 166 (4/368); Nesâ'î, Kasâme, 40 (8/42); Ibn Mâce, Mukaddime, 2 (1/8); Sayd, 11 (2/1075); Ahmed b. Hanbel, 5/54-57. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/446
[967] Müslim, Selâm, 4, 5 (4/1704-1705).
[968] Müslim, Birr, 25 (4/1984).
[969] Bkz. Şerhu'l-Fıkhı'l-Ekber, 166-168.
[970] Fethu'1-Bâri, 22/287 vd.
[971] Mâ'ide: 5/94.
[972] Mâ'ide: 5/3.
[973] el-Hidâye, 4/123; Feyzu'l-Kadir, 6/313-314; Fethul-Bâri, 21/13-14.
[974] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/446-448
[975] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/448
[976] Müslim, Salât, 135-140 (1/327-328); Buhâri, Ezan, 162 (1/210), 166 (1/211), Cum'a, 13 (1/216); Ebû Dâvûd, Salât, 52 (1/155); Tirmizi, Salât, 400 (2/459); Muvatta1, Kıble, 12 (1/197); Ahmed b. Hanbel, 2/36, 43, 45, 76. Bkz. 1281. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/448-449
[977] Şâhidleri için bkz. Buhâri, Buyu', 20 (3/10); Nesâ'î, Buyu1, 41 (7/239). Bkz. 2581. ve 2582. hadislerin "Açıklama"sı.
[978] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/449
[979] Tirmizi, îsti'zân, 19 (5/66). Bkz. 2634. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/450
[980] Müslim, İmaret, 182 (3/1527).
[981] Ahmed b. Hanbel, 3/451. Haberin devamında, bunun üzerine "gece gitmeme" emrinin verildiği naklediliyor.
[982] Müslim, İmaret, 181 (3/1527).
[983] a.g.e., 184, 185 (3/1528).
[984] Buhâri, Nikâh, 120 (6/161)
[985] Umdetul-Kari, 20/220.
[986] İbn Ömer de aynı olayı nakleder; Fethu'1-Bâri, 19/406.
[987] Fethu'l-Bâri, 19/405.
[988] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/45-451
[989] Bu hadis murseldir. Sa'îd İbnu'l-Müseyyeb, tâbiûndandır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/452
[990] "Harre" volkanik siyah taşlarla kaplı yer demektir. Arap kabilelerinin her birinin böyle bir taşlı yeri vardı. Kış mevsiminde çadırlarını buralarda kurarlardı. Medine'nin dışında da böyle meşhur bir taşlı arazi vardır. Burada, muhtemelen Medine dışındaki bu yer söz konusudur.
[991] Merfû kısmının merfû ve mevkuf şâhidleri için bkz. 1208. hadis; Muvatta', Sefer, 56 (1/162); Mecmeu'z-zevâid, 2/5. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/443-453
[992] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/453

[993] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/331. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/453-454
[994] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/454
[995] Buhâri, İmân, 32 (1/16).
[996] Buhâri, İlm, 12 (1/25); Müslim, Münâfıkîn, 83 (4/2173).
[997] Tedrîbu'r-Râvi, 2/146.
[998] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/453-455
[999] Müslim, Zühd, 72 (4/2298); Ahmed b. Hanbel, 3/12, 21, 39; el-Mustedrek, 1/127. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/455
[1000] Tirmizi, İlm, 11 (5/38); Takyîdu'1-îlm, 33. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/456
[1001] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/234. Bkz. 415. ve 488. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/456
[1002] Câmi'u Beyâni'1-İIm, 86.
[1003] a.g.e., 87.
[1004] a.g.e., 88.
[1005] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/456-457
[1006] Bkz. 410. ve 458. hadislerin "Açıklama"ları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/457
[1007] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/458
[1008] Tehzîbu't-Tehzîb, 8/351-355.
[1009] Katâde'nin: "Onların bilgisi Rabbimin yanında bir kitaptadır. Rabbim şaşmaz ve unutmaz." Tâhâ: 20/52 mealindeki âyeti delil getirerek hadislerin yazılmasının caiz olduğunu ifade ettiği nakledilir (Takyîdu'1-İlm, 103).
[1010] Dirâsât fıl-Hadisin-Nebevî, 1/197-200. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/458
[1011] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/458
[1012] a.g.e., 1/278-279.
[1013] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/458-459
[1014] Takyidu'1-İlm, 48. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/459
[1015] Bkz. 464. hadis.
[1016] Dirâsât fil-Hadisi'n-Nebevi, 1/143. Bkz. 481. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/459
[1017] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/459-46-
[1018] Kitâbu'l-îlm, 143; el-Câmi' li-Ahlâki'r-Râvi, 1/227. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/460
[1019] Kıtâbu'1-İlm, 143, 155; el-Câmi1 li-AhlâkıV-Râvi, 1/227.
[1020] Dirâsât fi'1-Hadisi'n-Nebevî, 2/334-335.
[1021] er-Risâletu'l-Mustatrafa, 167 vd.
[1022] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/460-461
[1023] Takyîdu'1-İlm, 46; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 84. Buralarda metin; "Benden hiç bir yazıyı ebedîleştirmeyin!" şeklindedir. Bu mânâ değişimine sadece bir noktanın yer değiştirmesi sebeb olmaktadır. Bkz. 468. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/461
[1024] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 84; Takyîdu'1-İlm, 61.
[1025] Bkz. Dirâsât fi'1-Hadisi'n-Nebevî 1/156-157. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/461-462
[1026] Mîzânul-İtidâl. 4/297. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/462
[1027] Müslim, Fiten, 34 (4/2221).
[1028] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/462
[1029] Câmiu Beyânı 'l -İlm, 85. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/462
[1030] Bkz. 465. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/463
[1031] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/463
[1032] Takyîdu'l-İlm, 48; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 84. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/463-464
[1033] Takyîdu'1-İIm, 61; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 84. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/464
[1034] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/464
[1035] Takyîdu'1-îlm, 64; Câmi'u Beyânil-İlm, 86. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/465
[1036] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/465
[1037] Bu haberler ve kaynaklan için bkz. Dirâsât fil-Hadisi'n-Nebevî, 1/99, 201, 202.
[1038] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/465
[1039] Takyîdu'1-İlm, 56. Bkz. 483. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/466
[1040] a.g.e., 45, 46; Câmi'u Beyani'l-İlm, 84. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/466

[1041] Bkz. Dirâsât fi'1-Hadisi'n-Nebevî, 1/201-202.
[1042] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/466-467
[1043] Takyîdu'1-İlm, 36-37; Câmi'u Beyânİ'1-İlm, 79-80; Kitâbul-İlm, 123. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/467
[1044] Takyîdu'1-İlm, 42; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 83. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/467
[1045] Buhâri, İlm, 39 (1/36).
[1046] Hemmâm'ın bu "Sahîfe"si Muhammed Hamîdullah tarafından neşredilmiştir. Bu eserin muhtelif dillere tercümesi, bu arada Türkçe'ye de üç ayrı tercümesi yapılıp basılmıştır.
[1047] Bkz. Dirâsât fi'l Hadisi'n-Nebevi, 1/96-99. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/468
[1048] Kitâbu'l İlm, 151. CamitıBeyani'l İlm, 81; el Câmi'li-Ahlak, 1/227. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/468
[1049] Ebû Hureyre'nin başından geçen benzer bir olay için bkz. Takyîdu'1-İlm, 41. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/469
[1050] Takyîdul-İlm, 108; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 88. îbn Abdilberr, haberi naklettikden sonra şu açıklamayı yapar: "İşte (İbrahim) en-Neha'î, hadislerin yazılmasını kerih görmekle beraber, yazmanın üstünlüğünü kabul etmiştir". Ayrıca bkz. 462. hadisin "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/470
[1051] Huvvârîn, Humus yakınında bulunan bir köydür.
[1052] el-Mustedrek, 4/554. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/470-471
[1053] Takyîdu'1-İlm, 53. Burada kitabı getirenin ismi İbn Kurre, Darimi'nin bir nüshasında ise Ebû Kurre olarak geçmektedir.
[1054] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/471
[1055] Bu hadis murseldir; Tefsîru't-Taberî, 21/7. Âyet, Ankebût: 29/51. âyettedir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/472
[1056] Takyîdu'1-İlm, 55-56; Câmi'u Beyâni'1-îlm, 81-82. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/472-473
[1057] Takyîdu'1-îlm, 56. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/473
[1058] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/474
[1059] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 85; Kitâbu'1-İlm, 90, el-Câmi1 li-Ahlâk, 2/253. Bkz. 458. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/474
[1060] Kitâbu'1-İlm, 148; Takyîdu'1-İlm, 100.
[1061] Bkz. Dirâsât fil-Hadisi'n-Nebevî, 1/152.
[1062] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/455/474-476
[1063] Buhâri, İlm, 39 (1/36); Tirmizi, İlm, 12 (5/40), Menâkıb, 47 (5/686); Ahmed b. Hanbel, 2/248-249, 403; Takyîdu'1-İIm, 82; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 89; Mustedrek, 1/105. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/476-477
[1064] Ebû Dâvûd, İlm, 3 (3/318); Ahmed b. Hanbel, 2/162, 192; Takyîdu'1-İlm, 80-81; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 89-90; el-İlmâ", 146; el-Mustedrek, 1/105-106. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/477
[1065] Takyîdu'1-İlm, 81 (muhtasaran). Yukarıdaki hadis, seneddeki "bir haberci"nin ismi verilmediği için, munkatı'dir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/478
[1066] Ahmed b. Hanbel, 2/176; Mecmeu'z-Zevâid, 6/219. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/478-479
[1067]Ahmed b. Hanbel, 4/193.
[1068] et-Taberânî'den Mecmeu'z-Zevâ'id, 6/220.
[1069] Ahmed b. Hanbel, 4/335; el-Mustedrek, 4/422.
[1070] Feyzu'l-Kadir, 5/262.
[1071] Mecmeu'z-Zevâid, 6/220. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/479
[1072] Bu haberin, İmam Muhammed'in Muvatta'ındaki rivayeti dışındaki bütün rivayetlerinde Hz. Ömer'in isminin yerine Amra'nın ismi geçmektedir. Bkz. Mâ Temessu Iley-m'l-Hâce, s. 34.
[1073] Bkz. 494. hadisin kaynakları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/480
[1074] Tenviru'l-Havâlik, 1/5.
[1075] es-Sünne Kable't-Tedvin, 373 (Tabakâtu İbn Sa'd'dan naklen).
[1076] Tenviru'l-Havâlik, 1/5.
[1077] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 98.
[1078] Bkz. Mâ Temessu İleyhi'1-Hâce, s. 34. Tedvin konusunda bkz. Hadis Tarihi, 199 vd; es-Sünne Kable't-Tedvin, 328 vd., 362 vd.
[1079] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/480-481
[1080] Buhâri, tim, 34 (1/33); el-Cerh ve't-Ta'dîl, 1/121; Takyîdu'1-İlm, 105-106. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/481
[1081] Tâhâ: 20/52.
[1082] Takyîdul-İlm, 114; Câmi'uBeyâni'1-İlm, 92. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/482
[1083] Takyîdu'1-İlm, 109; Câmi'u Beyânil-İlm, 94. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/482
[1084] Takyîdu'l-İlm, 96, 97; Câmi'u Beyâm'1-İlm, 93; el-İhnâ', 147; el-Mustedrek, 1/106. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/482-483
[1085] Takyîdul-İlm, 109. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/483
[1086] Takyîdul-îlm, 98; Câmi'u Beyânİ'1-İlm, 93. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/483

[1087] Takyîdu'1-İlm, 101; Câmi'u Beyâni'l-İlm, 92. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/483-484
[1088] Takyîdu'1-İlm, 102,103. Bkz. 505. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/484
[1089] Takyîdu'l-İlm, 84, 85; Câmi'u Beyâni'l-İlm, 91. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/484-485
[1090] Tercihe şâyân olan görüşe göre Musned'de "Amr b. Şu'ayb an Ebîhi an Ceddihi" senediyle verilen hadisler "es-Sahîfetu's-Sâdıka"nın hadisleridir. Peşpeşe verilen bu hadisler için bkz. Musned, 2/178 vd.
[1091] Bu "Sahîfe" hakkında bkz. es-Sünne Kable't-Tedvîn, 348-350; Hadis Tarihi, 46.
[1092] Istılahat-ı Fıkhiyye, 4/304. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/485
[1093] Takyîdu'1-İlm, 88; Câmi'u Beyâni'1-îlm, 91; el-Mustedrek, 1/106. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/486
[1094] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/486
[1095] Câmiu Beyâni'1-İIm, 92. Bkz. 501. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/486-487
[1096] Takyîdu'1-İlm, 102. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/487
[1097] a.g.e., Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/487
[1098] a.g.e., 105. Bkz. 472. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/488
[1099] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/488
[1100] Takyîdu'1-İlm, 105; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 92-93. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/488
[1101] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/488-489
[1102] Takyîdu'1-îlm, 108. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/489
[1103] Bkz. el-îlmâ', 147; Dirâsât fi'1-Hadîsi'n-Nebevî, 1/190. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/489
[1104] Dirâsât fi'1-Hadîsi'n-Nebevî, 1/215 (Edebu'1-İmlâ', 78'den naklen). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/490
[1105] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/490
[1106] et-Taberânî bu hadisi za'if bir senedle Kurre b. İyâs'dan rivayet etmiştir (Mecme'u'z-Zevâ'id, 8/26-27). Hadisin diğer şâhidleri için bkz. Tirmizi, Birr, 80 (4/375); Ahmed b. Hanbel, 5/269; el-Mustedrek, 1/9; Mecmeu'z-Zevâ'id, 1/92. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/491
[1107] Müslim, İmam, 58 (1/63).
[1108] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/491-492
[1109] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/492
[1110] Takyîdu'l-İlm, 91; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 107. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/493
[1111] es-Sünne Kable't-Tedvîn, 307 vd.
[1112] Bkz. 488. haberin "Açıklama'sı.
[1113] Tezkiretu'l-Huffâz, 1/5.
[1114] Takyîdu'1-İlm, 49.
[1115] Takyîdu'l-İlm, 86; Buhâri, İlm. 39 (1/3) .
[1116] Hadis Tarihi, 41 vd.; es-Sünne Kable't-Tedvin, 343 vd. Bkz. Dirâsât fi'1-Hadisi'n-Nebevî, 1/92.
[1117] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 1/476/493-495
[1118] Tirmizi, fim, 15 (5/43); îbn Mâce, Mukaddime, 14 (1/74); Ahmed b. Hanbel, 4/357 520. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/5-6
Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Darimi es- Semerkandi, Sünen-i Darimi, Madve Yayınları, 1:.
[1119] Bkz. En'âm: 6/6;lsrâ: 17/15; Fâtır: 35/18; Necm: 53/38
[1120] Ankebût: 29/13,
[1121] Tirmizi, İlm, 15 (5/43); İbn Mâce, Mukaddime, 14 (1/74); Ahmed b. Hanbel, 4/357 520. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/6
[1122] Müslim, İlm, 16 (4/2060); Ebû Dâvûd, Sünnet, 6 (4/201); Tirmizi, İlm, 15 (5/43); îbn Mâce; Mukaddime, 14 (1/75); Muvatta1, Kur'an, 41. (1/218); Ahmed b. Hanbel, 2/397. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/7
Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Darimi es- Semerkandi, Sünen-i Darimi, Madve Yayınları, 1:.
[1123] Müslim, İlm, 15 (4/2059); Zekât, 69 (2/704); Nesâ'î, Zekât, 64 (5/57); Ahmed b. Hanbel, 4/359-362. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/7-8
[1124] Bu hadis mürseldir. Hassan b. Atıyye Tâbiûndandır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/8
[1125] Tirmizi, Tefsir, 38 (5/364); Müstedrek, 2/430. Ayet, Saffât: 37/24. dir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/9
[1126] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/9
[1127] Bkz. Buhâri, Veaâyâ, 2,3 (3/186-187); Müslim, Vasiyyet, 5-7 (3/1250-1252).
[1128] Müslim, Vasıyyet, 14 (3/1255).
[1129] Müslim, Cenâ'îz, 58 (2/654). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/5/9-10

[1130] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/10

[1131] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/11
[1132] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/11
[1133] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/11
[1134] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/12
[1135] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/12
[1136] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/13
[1137] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/13
[1138] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/13
[1139] el-Câmi’ li-Ahlâk, 1/396. Bkz. 539. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/14
[1140] Basra'da bir yer adıdır.
[1141] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/14
[1142] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/15
[1143] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/15
[1144] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/15
[1145] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/16
[1146] Bkz. 533. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/16
[1147] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/16
[1148] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/17
[1149] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/17
[1150] Tirmizi, Kıyamet, 1 (4/612). Krş. Mecmau'z-Zevâ'id, 10/346 (Burada sorulacak dört şey arasında "ilim" yerine "ehl-i beyt sevgisi" zikredilmiştir), Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/17-18
[1151] Bu hadis, munkatı’ olmakla beraber, hükmen merfû'dur. Nitekim şu kaynaklarda Muâz b. Cebel'den merfû olarak rivayet edilmiştir. Mecmau'z-Zevâ'id, 10/346 (et-Taberâni ve el-Bezzâr'dan naklen); el-Firdevs, 5/74). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/18
[1152] Bu hadis de hükmen merfû'dur. Bkz. bir önceki hadisin kaynakları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/19
[1153] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/19
[1154] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/19
[1155] Beyân, 3/133; Uyun, 2/344.
[1156] Beyân, 3/136.
[1157] Hilye, 2/150.
[1158] Hılye, 2/134.
[1159] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/10/19-20
[1160] Buhâri, Enbiyâ; 50 (4/145); Tirmizi, İlm, 13 (5/40); Hm, 2/159, 202, 214. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/21
[1161] Bir âyet meali şöyledir. *"Şüphe yok ki o Zikr'i (Kur'an'ı) biz indirdik, biz; ve onun koruyucusu da elbette biziz!"* Hicr: 15/9
[1162] el-Esrârul-Merfû'a, 20-21.
[1163] El-Cerh ve't-Ta'dîl, 1/8; Şerefu Ashâbil-Hadîs, 16, 17.
[1164] Şerofu Ashâbi'l-Hadis, 13, 15.
[1165] el-cerh ve't-Ta'dîl, 1/8.
[1166] a.g.e.; Şerefti Ashâbi'l-Hadis, 17.
[1167] Onbinlerce Sahâbiden hadis rivayet etme işini deruhte edenlerin bilinen sayısı, İbnu'l-Cevzi'ye göre binaltmiş kadardır. Bunların çoğu ise tek bir hadis rivayet etmişlerdir. Bu durumda ekseri hadislerin nakil yükünü, üçyüze varmayan Sahabinin yüklendiği ortaya çıkmaktadır. (Hadis Edebiyatı Tarihi, 41, 45; Hadis Tarihi, 76).
[1168] Câmi'u Beyâni'1-İIm, 127-128; Buhâri, İlm, 42 (1/37-38).
[1169] Buhâri, İlm, 42 (1/38).
[1170] Bkz. Fethu'l-Bâri, 1/326; Umdetu'1-Kâri, 2/185; İrşâdus-Sâri, 1/212.
[1171] Feyzu'l-Kadir, 3/207; Tecrîd, 9/191. Bkz. 441. ve 244. Hadislerin "Açıklamaları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/21-23
Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirra
[1172] Ahmed b. Hanbel, 5/165. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/23
[1173] Âl-i İmrân: 3/104.
[1174] Tevbe: 9/71.
[1175] Âl-i İmrân: 3/110.
[1176] Tirmizi, Zühd, 62 (4/608); İbn Mâce, Fiten, 12 (2/1315).
[1177] Tirmizi, Fiten, 9(4/468).
[1178] İbn Mâce, Fiten, 20 (2/1327).
[1179] İhyâ'u Ulûmi'd-Dîn, 2/308.
[1180] a.g.e., 2/311. Krş. Hisbe Teşkilâta, 24-25.

[1181] Nahl: 16/125.
[1182] Bu konuda bkz. Hisbe Teşkilâtı, Doç. Dr. Yusuf Ziya Kavakcı, Ankara, 1975. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/23/25
[1183] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/25
[1184] Cemre hacca ait ibadetlerden biri olan Şeytan taşlamadır. İlk, orta ve Akabe cemresi olmak üzere üç cemre vardır. Mina'nın girişinde bulunan şeytana taş atma yerlerinden ilki Hayf mescidi yanında olup burada sembolik olarak küçük şeytan taşlanır. Buranın 155 metre ötesinde orta şeytan, bunun da 155 metre ötesinde büyük şeytan (Akabe cemresi) taşlanır. Kurban bayramının birinci günü yedi taşla Akabe cemresi atılır. Bu bayramın 2., 3. ve 4. günleri her üç şeytana ayrı ayrı günde yedişer taş atılır. Böylece dört günde şeytanlara toplam yetmiş taş atılmış olur.
[1185] Buhâri, îlm, 10 (1/25, muallak olarak). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/26
[1186] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/26
[1187] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/27
[1188] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/27
[1189] Cami'u Beyani'l-İlm, 117. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/27
[1190] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/28
[1191] Buhâri, îlm, 50 (1/41, muallak olarak). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/28
[1192] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/28-29
[1193] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/29
[1194] Bkz. 250. hadisin "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/29
[1195] Kitâbu'1-İlm, 82 (Burada Selmân yerine Süleyman ismi geçer). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/30
[1196] Ahmed b. Hanbel, 2/499; Meemau'z-Zevâ'id, 1/164, 184; el-Metâlibu'1-Aliye, 3/115. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/30
[1197] Tevbe: 9/34. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/30
[1198] Burada metin şöyle bir benzetmeye imkân vermektedir: Su kaynaklarının başına gelen insanlar, onları depreştirerek nehir haline getirirler. Nehirden de birçok kimse istifade eder. ilini alanlar da bunu nesil be nesil naklederek, bir nehir misâli, birçok kimsenin ondan istifadesini sağlarlar.
[1199] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/31
[1200] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/31-32
[1201] Müslim, Vasıyyet, 14 (3/1255); Ebû Dâvûd, Vesâyâ, 14 (3/117); Nesâ'î, Vesâyâ, 8 (6/210), Tirmizi, Ahkâm, 36 (3/660); Ahmed b. Hanbel, 2/372. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/32
[1202] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/32-33
[1203] Son madde bazı nüshalarda; "yollarınızı temizlemem için..." şeklindedir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/33
[1204] Tirmizi, İlm, 2 (5/29). Bu hadisin senedi, Ebû Dâvûd Nufey' sebebiyle çok zayıftır. Sah-bere'nin Sahâbiliğinde ise ihtilâf vardır. Bkz. Feyzu'l-Kadir, 6/175. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/21/33-34
[1205] Bu konuda bkz. 349. hadisin "Açıklama"sı.
[1206] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/227. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/34
[1207] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 124. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/35
[1208] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/225. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/35
[1209] Bu sözler, Allah'ın Hz. Musa'ya bir vahyi olarak da nakledilir: Câmi'u Beyâni'1-İlm, 125. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/35-36

[1210] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/36
[1211] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/159; Câmi'u Beyâni'l-İlm, 127. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/37
[1212] Câmi'u Beyânil-İlm, 172. Bkz. 418. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/37
[1213] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/159. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/37-38
[1214] el-Câmi1 li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/158-159. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/38-39
[1215] Ahmed b. Hanbel, 6/22. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/34-39
[1216] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/40
[1217] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/40
[1218] Bkz. 591. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/40-41

[1219] Bkz. 590. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/41
[1220] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/41-42
[1221] Bkz. 585. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/42
[1222] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/42
[1223] Bkz. 583. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/42-43
[1224] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/43
[1225] el-Câmi' li-Ahlâk, 1/405. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/43
[1226] Bir şahidi için bkz. Kitâbu'z-Zühd, İbnu'l-Mübârek, 91. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/43-44
[1227] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/44
[1228] Bkz. 581. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/44
[1229] Bkz. 580. haber. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/39-45
[1230] Ebû Dâvûd, Sünnet, 5 (4/200); Tirmizî, İlm, 10 (5/38); Müstedrek, 1/109; İbn Mâce, Mukaddime, 2 (1/6), Ahmed b. Hanbel, 4/131, 132. Son cümlenin, hadisin râvîlerinden birine ait olması, uzak bir görüş olmakla beraber, ihtimal dahilindedir (Tuhfetu'l-Ahvezî, 7/426). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/46
[1231] el-Müstedrek, 1/109-110.
[1232] el-Muvâfakât, 4/26; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 496.
[1233] Bu fırkaların muhtelif dahili gruplarının Sünnet hakkındaki görüşleri değişik olduğu gilıi zamanla bu görüşlerinde de değişiklikler olmuştur. Bkz. Hadis Tarihi, 189-199; Dirâsât fi'1-Hadisi'n-Nebevî, 1/22 vd.
[1234] Reşîd Rıza'mn, ömrünün sonlarına doğru Sünnet aleyhtarı görüşünden vazgeçtiği nakledilir
[1235] Dirâsât fı'1-Hadisi'n-Nebevî, 1/26 vd.
[1236] a.g.e., 1/28-29; Tuhfetu'l-Ahvezî, 7/425.
[1237] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/46-48
[1238] Câmi'u Beyânı'1-İlm, 496; Te'vîlu Muhtelifi'l-Hadis, 199; el-Câmi' H-Ahkâmi'1-Kur'an, 1/39. Bkz. Ma'rifet, 65. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/49
[1239] Câmi'u Beyânı'l-İlm, 496; el-Câmi' li-Ahkâmil-Kur'an, 1/39. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/49
[1240] a.g.e., Merâsilu Ebî Dâvûd, S. 361. Krş. Te'vîlu Muhtelifi'l-Hadis, 195. Tâbiûndan sika bir râvi olan Hassan b. Atıyye'nin mezkûr haberi, hükmen merfû' olsa da, mu'daldır. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/49
[1241] Bkz. Hadisde Nâsih. Mensûh, s 9-13 ve kaynaklan; Te'vîlu Muhtelifi'l-Hadis, 196.
[1242] Nisa: 4/113.
[1243] Bakara: 2/151-231; Âl-i İmrân: 3/164; Cumu'a: 62/2.
[1244] el-Muvâfakât, 4/3.
[1245] Bir kaç örnek için bkz. Müslim, Selâm, 17 (4/1709); Cennet, 64 (4/2199); îman, 153 (1/94); Buhâri, tim, 25 (1/18), Vudu , 37 (1/31), Cenâ'îz, 1 (1/141); Tirmizi, İman, 18 (5/27).
[1246] Bizzat Kur'an'da, Hz. Peygamber'e gelen vahiylerin, Kur'an'dakilerden ibaret olmadığına işaret eden âyetler vardır. Bkz. Bakara: 2/142-144; Tahrim: 66/3; Haşr: 59/5.
[1247] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/50
[1248] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/51
[1249] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/51
[1250] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/45/51-52
[1251] Ahmed b. Hanbel, 1/385, 415; İbn Mâce, Mukaddime, 2 (1/9). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/53
[1252] Ahmed b. Hanbel, 1/122, 126, 130, 131; İbn Mâce, Mukaddime, 2 (1/9); Tayâlisi, s. 16. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/53
[1253] Müslim, Mukaddime, 2 (1/10); Buhâri, tim, 38 (1/36); Ahmed b. Hanbel, 2/410; 413, 469, 519. Bkz. 237.-244. ve 548. hadisler.
[1254] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/54
[1255] Haşr: 59/7.
[1256] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 492; el-Muvâfakât, 4/24. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/54-55
[1257] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/53-55
[1258] Câmi'u Beyâni'1-İlm, 134, 147; el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/237, 2/267; Meemeu'z-Zevâ'id, 1/161, Ma'rifet, 140. Şerefü Ashâbi'l-Hadis, 95; el-Metâlibu'1-Aliye, 3/120. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/55
[1259] Bir kişinin kendi kendine yaptığı tekrar çalışmasına da "müzâkere" dendiği vakidir.
[1260] el-Câmi1 li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/236.
[1261] Diğer haberler için bkz. Şerefti Ashâbil-Hadis, 93 vd.; el-Câmi' li-Ahlâkı'f-Hâvi, 1/236, 2/273; es-Sünne Kable't-Tedvin, 159; Sahabe ve Hadis Rivayeti, 97.
[1262] Fethu'l-Mugis, 2/265, 337; Tedribu'r-Râvi, 2/123,151; el-Bâisul-Hasis, 150. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/56
[1263] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/56-57

[1264] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/57
[1265] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/57
[1266] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/57
[1267] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/57-58
[1268] Şerefu Ashâbi'I-Hadis, 95. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/58
[1269] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/58-59
[1270] Kitâbu'l-İlm, 11; Câmi'u Beyâni'l-îlm, 134, 136, 147; el-Câmi1 li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/238; 2/273. Marifet, 141. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/59
[1271] Kitâbu'1-îlm, 111; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 134; ei-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/268; Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/59
[1272] el-Câmi1 li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/269. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/59
[1273] Bedeviler hakkında bkz. Tevbe: 9/97-99; Hucurât: 49/14.
[1274] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/60
[1275] Kitâbu'1-îlm, 112; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 134, 135-136. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/60
[1276] Câmi'u Beyâni'l-İlm, 134; el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 2/268. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/60
[1277] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/237; Şerefu Ashâbi'l-Hadis, 95. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/61
[1278] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/61
[1279] el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/234. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/61
[1280] Bkz. 608. haberin kaynakları. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/61
[1281] Kitâbu'1-İIm, 129. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/62
[1282] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/62
[1283] İbn Mâce, Salât, 12 (1/229, 230).
[1284] Buhâri, Mevâkît, 39 (1/148).
[1285] Ahmed b. Hanbel, 1/26, 34.
[1286] Buhâri, İlm, 41 (1/37).
[1287] Bkz. Fethul-Bârî, 3/266-267; Umdetu'1-Kârî, 5/97. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/62-63
[1288] Kitâbu'1-îlm, 130. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/63
[1289] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/63
[1290] el-Câmi' li-Ahlakı'r-Râvi, 1/238. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/64
[1291] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/63
[1292] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/64
[1293] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/65
[1294] Şerefu Ashâbi'l-Hadis 94; Müstedrek, 1/95; Marifet, 141. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/65
[1295] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/65
[1296] Câmi'u Beyâni'1-İim, 143. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/66
[1297] a.g.e., 144. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/66
[1298] Bu hadis mu'daldir. El-A'meş'in, Tabiî olmasına rağmen, Sahabeden semâ'ı (hadis öğrenimi) sabit olmamıştır. Bu hadisi, yine mu'dal olarak İbn Ebî Şeybe (bkz. Feyzu'l-Kadîr, 1/52) ve onun tarîkından, İbn Abdilberr de (Câmi'u Beyâni'1-îlm, 144) rivayet etmişlerdir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/66
[1299] Câmi'u Beyâni'1-îlm, 143. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/67
[1300] ei-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/236, 237; Şerefu Ashâbi'l-Hadis, 94; Câmi'u Beyâni'1-İlm, 134; Müstedrek, 1/95; Ma'rifet, 60, 141. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/67
[1301] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/55-67
[1302] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/68
[1303] Âl-i İmrân: 3/103.
[1304] Âl-i İmrân: 3/105.
[1305] Buhâri, Husûmât, 1 (3/88).
[1306] Buhâri, Meğâzi, 30 (5/50).
[1307] Bu ihtilâf konusunu krş. Feyzu'l-Kadir, 1/209-212; Ruhu'l-Me'ânî, 4/23-25.

[1308] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/68-69
[1309] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/69
[1310] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/69
[1311] Dedenin mirastaki payı hakkında bkz. 2902.-2933. haberler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/67/70
[1312] el-Kifâye, 386. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/70
[1313] Bir de "arzu'l-munâvele" vardır ki, aşağıda 642. haberin "Açıklama"sında söz konusu edilecektir.
[1314] Buhâri, İlm, 6 (1/22, 23)
[1315] el-Kifâye, 380-381.
[1316] Konunun tafsilâtı için bkz. el-Kifâye, 380 vd.; Fethu'l-Muğis, 2/24 vd; Tedribu'r-râvi, 2/12; Hadis Istılahları, 38 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/71
[1317] Buhâri, Salât, 66 (1/116); Müslim, Birr, 120 (4/2018); Ebû Dâvûd, Cihâd, 65 (3/31); Nesâ'i Mesâcid, 26 (2/38); İbn Mâce, Edeb, 51 (2/1241); Darimi, Salât, 119 (1409. hadis); Ahmed b. Hanbel, 3/308. Bkz. 1409. hadisin "Açıklama"sı. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/72
[1318] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/72
[1319] Müslim, Siyam, 63 (2/776); Ahmed b. Hanbel, 6/39. Metnin diğer kaynakları ve "Açıklama"sı için bkz. 1730. hadis. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/72
[1320] Ma'rifetu Ulûmi'l-Hadis, 261; el-Kifâye, 481, 490; el-İlmâ; 85. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/72-73
[1321] Hz. Peygamber'in bütün mektuplarıyla alâkalı teferruatlı malûmat, şu eserde bir araya getirilmeye çalışılmıştır: Mecmû'atu'l-Vesâ'iki's-Siyâsiyye li'1-Ahdi'n-Nebeviyyi ve'l-Hılâfeti'r-Râşide, Dr. Muhammed Hamîdullah, Beyrut, 1389/1969, 554 s.
[1322] Konunun tafsilâtı için bkz. el-Kifâye, 480 vd.; Fethu'l-Muğis, 2/121; Tedribu'r-Râvi, 2/55; Hadis Istılahları, 275. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/73
[1323] el-Kifâye, 388. Bkz. el-Câmi' li-Ahlâkı'r-Râvi, 1/282. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/73
[1324] Bkz. 638. hadisin "Açıklama"sı.
[1325] Bu konuda bkz. Fethu'l-Muğis, 2/102; Tedribu'r-Râvi, 2/46. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/74
[1326] el-Câmi1 li-Ahlâk, 1/281. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/74
[1327] Ma'rifetu Ulûmi'l-Hadis, 257-258; Tevcîhu'n-Nazar, 201.
[1328] Tedribu'r-Râvi, 2/14.
[1329] Tedribu'r-Râvi, 2/15.
[1330] Hadis Istılahları, 41 vd. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/74-75
[1331] el-Kifâye, 386. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/75
[1332] İbn Ebî Zi'b'in "kırâ'at"i, "semâ' "dan üstün gördüğünü bildiren bir haber de vardır (Kifâye, 400). Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/76
[1333] Bkz. el-Kifâye, 393. 39. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/70-76
[1334] Merfû' metnin şâhid ve açıklaması için bkz. 1258. hadis. Adı geçen İbrahim, İslâm hukukunda "re'y ehli" olarak bilinen fakîhlerin, Tâbiûn neslindeki en mühim simalarından biri olan İbrahim b. Yezîd en-Nehâ'i'dir. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/76-77
[1335] Bkz. 2385.-2386. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/77-78
[1336] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/78
[1337] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/78
[1338] Eyyûb (es-Sahtiyâni) Basra’lıdır.
[1339] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/79-80
[1340] Reddu'l-Muhtâr, 2/609-610; Istilahatı Fıkhıyye, 2/370.
[1341] Tafsilât için 2284. hadisin "Açıklama"sına bkz. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/76-80
[1342] "Muşerreke" hakkında bkz. 2885.-2890. hadisler. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/81
[1343] Istılahatı Fıkhıyye, 1/246; İslâm Hukuku Metodolojisi, 391.
[1344] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/80-81
[1345] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/82
[1346] İnfitâr: 82/13-14.
[1347] A'râf: 7/56.
[1348] Bkz. 1431. hadis.
[1349] Bkz. Alu Îmrân: 3/187.
[1350] Bu olay hakkında bkz. Kasas: 28/22-28.
[1351] Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/82-89
[1352] Bu ve bundan sonraki haberin, Darimi'den semâ' yoluyla alınmadığı kaydedilmektedir. Bu kayıtta, üstteki senedden farklı olarak, Ebû Osman ile Abdulaziz'in arasında Nadr b. Sa'd isimli bir râvi de zikredilmektedir. (Bkz. Sünenu'd-Darimi, Kânfûr, 1293 (1292), s. 84. hâmişde) Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/82/89-90
[1353] Bkz. 220. haber.
[1354] Ekz. 2767. hadis.
[1355] Bkz. Alu İmrân: 3/187.

[1356] Bkz. 258. hadis.
[1357] Cumu'a: 62/5.
[1358] Bakara: 2/63-93.
[1359] Fâtır: 35/8.
[1360] Bkz. Alu İmrân: 3/187.
[1361] Bu mektubun muhtasar bir şahidi için bkz. Hılyetu'l-Evliyâ, 8/282. Ebu Muhammed Abdullah b. Abdirrahman ed-Dârimi es-Semerkandi, (Abdullah Aydınlı), Sünen-i Dârimi Tercüme ve Şerhi, Madve Yayınları: 2/91-97